הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תשס"ז

זה השער ליי׳ צדיקים יבואו בו

ספר
שערי אורה

[illegible]

[illegible]

[illegible]

אמר מתתיהו בן חשמונאי כהן גדול ובניו יושב בן מתתיהו בן יוחנן בן שמעון בן יויריב מן ירושלים ויושב במודעין
שהשם יתברך כבשם ספרו הזה ספרי אורה מכבי ... ומלכות
ואם יעלה בלבבו להאמין בתורה מסתכים אז בנפשו כי כל המאמין בנפשו אז ... בלב
בעיקר וכל המוסר לזה פירוד בספירות קונן בכטועות שלא כולה אור וך וכה ... ...
ואינם אלא אמונות בחתיו ומדותיו לבטול ולהכחיש בהם עולמו ואין להרבר ... בכנ...
בשלהבת הנחלת כתו שאבאר בספר המערכת ומפני כי בוכות המחבר הזה להעמי ...
המתחילים בעיון ואת החכמה ותדרך הלמוד להתחול בדרך נקל ועיון נפש ... להמוש
מעט מעט אל דרך שלולות הדברים החומרים ולדקדק עמהם בכנמחות הטמוכים על כן
לא חס זה המחבר מלדבר בזה הספירות בספירות דרך משל ע"ד הנפשות ולפעמים קורא
לזה אב ולזה אם וכן ובת וזכר ונקיבה ולה ועפורה וכיוצא בהם לסבד את אחן המתחילים
בלמוד ולדבר עמם בדרך משל ולא הזכיר דבר מעכיין אמונות ודקות בכיוצא רק סמך על
הספרים הבאים אחריו בלתור אשר ומלאו לו מחסורו ויפתחו התלמידו על דקות ופנימות
הענינו והוא כיון לעשות לה דרך הקדמה בכואור שמות הספירה למיניהם אים על דגלו
בטבתו וכמדרשו אשר זקל בהם להבין המעיינו בשא הספרו אשר קנרו בכואורו הם ודברו
בפוכיהם דרך העלמה ורמז ועם כל זה הנה נעל בשערי כהנועו ש הערות ופנייוכים דקים
על כן הנני הנמור בתלמידו המלקט בעמרים בכתיבת שעוים לחרתי להזהיר על הדברי
הנה כמקיימן לבלתי יכול הנוכל מהם ולעשות מעקה בביתו לבלר ואנלה דרך רמז
מקים מבתורין כמנלה טבח ומכסה טבחיים כדי שלא לנאת מכוונתי וכדי שיהיה לפני
לזכרון לעת זקנתי מה שקבלתי כי בבחרותי תפי שיכרוש ומני ספרי בהיותי נולד למרחקי
למדינת איטליא בשנת תבולו שי למורא כי ורחתי הנכתה נוברתי וכברש הדרך המחעטת
ותת אר ולא לחבר מהברת כוונתי כי לא הסכבתי בשה ובכלאית מחבי וגדולות לא בקשתי
רק הלחת רשחתי בכי אשר קבלתי מאחורו וכבי אשר בספרים מבאתי ולקטתים ולא מלבי
ובברתי עשותי וב חולו ושמתו בו חבירו אשר בנילו מקבלוש תיעלת מתועלתי והעזר מהבי
אבקש להאיר עיני בתורתי ואל ולין אתי מסונתי ויהיה עם פי ולבי כל הימים. ומפני כי
המחבר לא דבר כלל מהאמונות ראותי לרשום תעט מסדר הספירות ואמונותן לפי דעת רוב
המקובלים. ראשית כל דבר האל ית הוא ראשון לכל וקדמון לכל ומסבב על כל והוא בקרא
עילות העולות וקודם שנברא העולם היו כל הדברים כמיסו ובמתרים אתו ולא ידע מה
מהיה בבחו כתו שאל קודם שנברא העולם לא היה אלא הוא ושמו בלבד כי ומסו הפסר
בספירות כולם בשם הענה כתו שתבאר עוד ואחר שלא היה ידע שא הוא ושמו בפשיטותו
ולא בהוראתי כי היו המדות כולם כחופות ונגוזות בלון סוף בלתדותו הפשוט עד פעלה
בחבזבתו לברוא עולם בברואים ובירו ויודעו דרכיו ופעולותיו ונתגלה לכל אחד כפי מעגם
כחו להשיג ולראות כרבוש אתתו וזה גולה עי הספירות שהם שנם כבודו ומדותיו אשר
בהם כפל ועשה כי הבנת הסי עי מדותיו בדרך שהבשמה עד"מ כראות ובוכרת לחיתת עי
בחופיה ופעולותיה כלובני גופה. ואל תחשוב כיוה היה התחדשות בו וסיבי רגון אבלו
ומבוזבים

ומבוארים חלוקים כי אלו הספירות הם כחותיו ומקור כו בכופל תחיר רק שהיו במוסים
ואחורים עמו לאחר והם הם תוארי פעולותיו ומדותיו אשר כתבנו לא"כ ולא היו התחדשות
בריאה כי אם התגלות אחתות הדבר הנעלם שנתגלה לנבראים עי' הדרגות מדרגות כי
בגנתו בפשטות נמצאת כי השכל לא יסיג הדברים כי אם בתוארים בנמוסים או מקריו לו
עי' פעולות כן היתה נלוו ית' עי' פעולותיו ונחסום בתוארים אמנעיי אלו ובכבדים כחשבר
עשר אף כי כולם אחד ומכחו המיוחד ובאלו ואלו ושוכו. ויש להתבונן כמו זה מפעולות
בלדם איך ינאו מקור הנשמה אשר המשלנו באמנעו אבדי הנוף ולכי האמת אין לאמנעי
להרק מקום התגלות כחה ותחלת התפשטות כח הנשמה הוא כמחש"כה ומכח המתפשט
תשוב להיות חכמ"ה ומשכלת ואחר מכיכה הנזאות מהכלתו כאות והדברי האלה מיוחסי
ל החוח ונקראים נשמה כוחות עוד ונא מן הלב כח המרגיש ומתנועע כל האברי לבעולתם
ברוח חוזה ואחר מעורר לטוב ולרע ולחתינע פעמיה ועורר לחנן ולא בדלאים חסד ובעתיה
כאש ורלה מעש רע הבה ועורר לבעים ועלה עשן כאפו להתבקם באכזריות ויבאשר ורלה
מעשה טוב ומסוך רגון ונחת רוח מן המות דרך חוט השדרא לרא"ש ולהטיב בהשכעונדקים
ונקראו הכחות האלה ביחוד רוח. עוד ונא מן הכבד כח הזן והמגדל ואחר המתאוה ונקרא
הכח הזה נפש והוא נוטה ל הדברים הנשמים ומקרי הנוף מדת ומנו האכסרי. עוד כתבונן
בכח הקושר כל הדברים האלה ומביאו אותם כראוי והוא המזון והטבע אשר בכל אום ואום
לפי הרכבתו. וידוע הוא שאין כל הפעולות האלה כי אם מכח הנשמה ודבקים בה והם
הם כחתיה הנשפעים ומתגלים מחכה ואף כי נקראו לזה רוח ולזה נפש הכה הוא בכחיבת
התקרבות אל הנשמות אבל הוא הנשמה לעולם בלתי מתחלקת ובכרדת רק ענש אחד
ונעלם ובלתי ידוע מהותה אנלינו רק כאמר שהוא כחוכי על כל הפעולות האלה כי טבע
המקור ראוי שיחבא בכחבב מחכו וכן בהיבך ויתגלו הפעולות עי' האמנעים הנזכרים כן
נוכל לנויר עד"מ האנילות או התפשטות או ואחר או בוכון תקראהו כמו שתרבה שנתגלה
לבראוו מאמיתות מהותו והוא כח האלהות מיוחס ומתוחר באמנעיים אלו שנאו לבוא
בהדרגה תאנילות לאנילות בבהוכת הבראים אף כי היה כולו בבלתי זמן ובלתי חלוקה
ועל כן קיימו וקבלו המקובלים ופדרו לנו סדר האנילות וקראוהו ספירות על שם הזכות
והבהירות אל לבבת הספור וכמו שהדבר הספריו ותראו כי הנורות כך הספירות הם לבוש
ונורת כל הבמנאים והם בלתי תוכפת בהם כמו שהתראות הדברים בדבר הבפירוי הוא
מבלי תוכפת בו והחכם ר' עזריאל אמר כי הספירות הם כח שוה לכל דבר ותמורתו כ
בהתראות הדברים הנכבים בדבר הפירוי בשוה וכן ההוויות הנעלמות בעמקי האין
מתגלים בהם ונפעלות על זרוהם ואינם תוספת וריבוי בעילת העילות בתוארים שלנו כמו
שכל הדברים מתגלים ונבעלים בדבר הספיריו לעין הרואה בו ואינם תוספת ורובוי בו
ולכך היותר לתארו ית' בחדות אלו ואמרו כי כאשר רגש הפי' לפרסם אמתתו ולברא עולם
בתבונן מחבו כת מאוריו על הבראה ויחסיהו למחשבה כאשר יחשוב הבנאו ע"ד משל על
בנייו ומתחב' ומתבונן על בנייו בעת התחלתו וקראו לו כתר עליון כי הוא מבקור הכל
ואז נתגלה עוקן האור מפש הענש ואותו האור התבונן לת"ך בינוני אור מבנין כתר ולא
בספק

נפסק מן הכתר עד שהתנונן ממנו כהדרגה בינון שחכמה ונתגלה עיבוי היוד והתנונן ג"ב
לל"ב בינונות קראם ל"ב נתיבות חכמה ולא הפסיק כח בינון התאורו הזה עד שהתנונן
ונאצל מחכמה ג"ב בהדרגה בינון קראוה הבינה והתפונן לחמשים בינונות קראום ל"ערי
בינה ונתגלה אות הה"א וכן מהבינה התנונן ונאצל כח קראוהו חסד כע"ב בינונות לע"ב
נתרים קראום ע"ב שמות קדש הידועים היונאום מפסוק ויסע ויבא ויט וכן מהחסד הפ"חד
כח"ב בינונות קראום עליהם שם בן ח"ב הידוע היונא מבראשית עד כ"ובהו ומחנו ה
התפארת מתנונן לע' בינונות קראום ע"עבפי אילן ואילו נגלים כפני נוכים לובן ואודם
זו כרובין שהם ע"ב ונגללו ביב שתו שהיה שם בגלגולו יב ובגירוכו ע"ב כמו שת"ת
כי א"ל ליב עבפים לבחות מבל לאחד ו'קנות מפלה ומטה ימין ושמאל פנים ואחור הרו ע"ב
ובגד"ם ס"יב היונא מפסוק זו תלך זו מלך זו ותלוך בחולוך בקודותיהם לא כי הוא יונא
מגירוף יב אותיות שהם אהיה ואדני ונתגלה אז הוא מהשם . ומהתפארת יצא
הנצח והנצח יצא ההוד והוד היסוד ואחר יצא כח הקום כל הכחו ומגיע הכל קראוהו
המלכות ונתגלה הה"א אחרונה מהשם . ונתנו להם גוזר כתר למעלה ולמטה ממנו לימין
החכמה ולשמאל הבינה ולמטה מהם מימין החסד ולשמאל הגבורה להורות על הדין והחסד על
הטוב וגירו התפארת למטה מהם כאמצע מכריע לך נוטה קצת אל הימין שהוא כרחמים
ויתר ולמטה מהתפארת אל הימין נצח ואל השמאל הוד ויסוד למטה מהם כאמצע מכריע
ג"כ ונוטה קצת אל השמאל ולמטה מהיסוד המלכות נוטה אל השמאל יותר ותה שגירו ימין
בגד' ותוכו אל אדם וכן שמאלו והוא ע"ד ורחית את אחורי וכנו לא יראו והבן והא לך גוזרן על

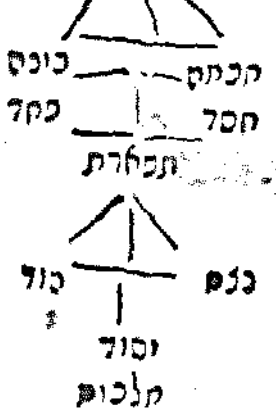

סדר השתלשלותם והשתעפותם כדמיון אילן כענפיו וסעיפיו וזהו
שקראו אילן הקבלה ונעשה הדרגה זו אות הוא בבחינת המקבלים
שמן הידוע להם כי הדבר הנוכחי חבר מהנבדל והנבדל המחובר
על הטוב שלם כאופן מה על המחובר על הרע ע"כ אחרו כי הבינה
כדמות נורה אל הפועל אל הנד החסד כי החכמה והבינה כאדם
הוא פועל יותר רוחני וכן הפועל בחסד כדמות נורה אל הפועל
בדין והפועל בהויות וקיומם בכללם הוא כדמות נורה לכולם כו
זה כמשך מנד הסוד הנמור ע"כ אחרו כי התפארת כדמות נורה
לאחרים אחנם הפועל בהויות כלתי משתנות שהוא הנצח כדמו
נורה לפועל בגלגלים שהוא ההוד והפועל בגלגלים כדמות נורה
לפועל בנפשות וכשולו שהוא היסוד והם כולם כדמות נורה לכח
הקושר ומכהוב וחסנוח בנשמות הברטיים לכן נגזרם בהדרגות אלו וכיבויים כלשון חשפים
וחקבל ונם קראום לג' עליונים כשם נשמה לאחרות והנ' אחנעיים קראם רוח והתחתונים
נפש והמלכות כח מגיע הכל בכי הפעולות שראה מחנו ות' וע"ד שהשלמו בנשמה וכמו
שאחרנו כי לא ושינו הסבלים כח הפעוטות כי אם על דרך הנורה הנשמיים והתוחר ובכר
שהרנו גם כן כי כולם אחד כאחדות נמורה כוחות ונאום מלאתו ות' ונשאריס דבוקים

הקדמה

כשלהבת קשורים בנחלת ועי"כ נקראו אצילות מלשון אצל כי הם אצלו ואין כאן כוחות כלל
לא תמצאלם ית' ולא מזולו כי הוא פועל פעולותיו כאומן בכלו וכנפחה באיברי גופו
ואם הוא מתלבש בהם ונשא להם ופועל על ידם לזוך ותחלק אחר שהוא נבדל ונשוא
בתכלית השאיפות ית' לעד והם נם כן מלאות כשעותו ובחוקתו ממש
ולא דבר נברא נשארק אור כאצל והדברים מחוקים אין כאן מקום
בחורן כמו שאמרנו כי זה הספר לא חוכר אלא לחתחילים
בעיון ובדיון נכאר בספר מערכת אלהות הכל אמ'
זה בסדר הלוחות כל הדברים בבוחוך ותר עמו'
ודק ונעם מסתר עשר לא כהות ולא ותרי
והנטרנו לאצלות' כי בבטולת
פנתו בלו מנוטותם לא
ותבטלו הדברים,
הקדמה
מבלתי בלא ונא חוזנו קבועל מסד מבלתי הר לא תבלו גם בלהבות הגם והלת
בבלות מתעוריהו ; ון :

שאלת

פתמ לחי ידיד נפשי להאזר לפנוך כתוב בענין שמותיו של הק"בה ית' ווית' להבוק בהם
בנוכך ולהניע בהם להחוו חכנך ולמו סרלותי כונתך יסרה וטובה ויתר חסאלתך הונרכתי
להודיעך לוזה דרך וחלק לוד ומה הוא הדרך שהשי חפץ לו לוכוחכן וכשתניע לידיעת
דבר זה. לז תקרא נוו' ועבה ותהיה חן הקרובים אלוו ותלהב לותו בכל כפשך ותתענג
על יי' ונתן לך חשאלות לבך:

הלא ידעת לה לא שמעת אלהי עולם יי' מבנו וחילו עליוכים ותחתוכים חפחדו
תרעש הארץ ולבבו ועמו מו יעמוד. ומי יקום בחרון אפו. הן בקדושיו לא
יאמין ובמוס לא זבו בעוכיו חף כי כתעב ובאלה לוים שותם כחוים עולה. והולך ושתחים ולוד
לבה בשמיתיו הקדושים ונעשה מהם נרון לחתיך בו. וחי הוא זה ואי זה הוא אשר מלאו
לבו לעשות כן לשלוח יד בכתר מלכו ולהשתחם בו. והנה אחרו רגל כל ההונה אתיו'
בלוותיו אין לו חלק לעולם הבא. והנה קדוש עליון ר'חביבא בן תרדיון שלא היה הונה
את יי' בלוותיו דרך מול ודרך השמים זונתי דוך כבוד כדי ללמוד ולהבין דרכיו ות' ית'
ובם בל זה בפנם. אבו העניים והחברים קל וחומר: הלא תוראה מה שכתב יי' ית' בתורתו
לא תשא את שם יי' אלהיך לשוא. ואף על כי שבא להזהיר על שבועת שקר הונוא הדבר
בלשון שם חשמעות שלא תשא את שמו על שם תוך לבטלה שהיה יכול לומר לא תשבע בשם
יי' אלהיך לשקר אבל בשבתב לא תשא ובו' שמע מונה תרתי ומשה רבינו ע"ה בשעלה לחדו'
לאד מחלאכי הפרת כוד הוכרת יי ית' והזהיר אתישראל על זה ואמר כי שם יי' אקרא הבו
גודל לאלהינו. ואם מלאכי מעלה הוזהרים בהזכרת יי' ית' על אחת כמה וכמ' רחם ותולעים
ובלשבן המתפתה בדעתו להשתחם בכתר קונו קל וחומר שאין בוחן הוה בקיאין בהזכר
יי' ובשמוסיו על דרך הטעולה. ואם כן לא יעלה כיד המוביחו רק אבוד עולמו ומעלה חרם

כורו

ובכם עשה כל הונה אתשם בלוותיו ואין לו חלק לעולם והעתם כי כל אית תורה על מחירות מיוחדות
בשבר יקבאר לפנים בשבר והנם הרוגים בלוותיו בתפריל ששמיבר ולו בו דומם לבהן גדול בלהב שהוא יורש
לבוא דין פנילות ומשם ונתן בבלל ובגרון ובלל ותדוק ברכם על כל בלי עולם כמבוא לקמן שבר ס"רק לת מ"מי

ח ח ז ז רחוו

בולו ופל כוונה בו אמרו אל כל מלאכת על בכיר קונו ראוי לו מלאכת לעולם:

ועתה בני שמע בקולי ותהיה חזק קשובות לענתי. בני הס יבתוך הכלים אל תלבה. הס ואמרו לבה לתנו וכחסור בדרך שמות והזכרות שתיכל ל להשתמש בהם בני אל תלך בדרך אתם תנע רגלך מבתיכתם בו אותה השמות והשרשים כלם מוכנים רשתומבאורו לגודר בהם הנשמות ולבת לאבדין. ואם כאלת היו בזה הבמתי הר אזוכים שמות הקדש מקבלים ומה הבכאי בנון שם ש"ע"כ. שם שלמ"כ. ושם שליב: ומאר שמות הקדש הרב. והיו מכולים לחתם בהם אותות ומופתי מעולם. לא היו משתמשים בהם לגרב רק בשת שמד לפי שעה אם על גד קרו השם בנון ר"ת שהכל אחית לאשתו חקובה מל זונות. ואחר לאותו הנוי האומר בכל שעה שתראה עכיך בנעי אמור אדני מכנו ואתה מינול. ואל"ש שלא כך לאותו הנוי בשעה שבנרך ר"ת ורחה עכתו בשבע לא בשתמש בשם אלא כרח לו בראיתא בש"ק דשל אז כעכין חוכי ה ואנל אז כעכין רבא בם שבור מלכא בראיתו בסדר תעבוות אז כעכין דוד בשבחה אותין יקבא תהומא ובעא ל לתשבחי לעלמא בראיתא בהלוכ ובשבחדרין:

ונדרך הלאת ואשורת הבכות כי הרוב להשלהבנו כעכין שתותיו שלה"כה הוא שיתמל אדם בכל כחו כתורה לה שוב בולת כל שם ושם מלאותיו נות הקדש הבוכרים בתורה כנון אדיר אדיר אדיר אל. אל וה. אלהים. שדי. נבאות. ודע אדם ויכין כי כל שם ושם מלאי השמות כלם הם כרוזון מבאתות לכל דבר ודבר שאדם נדרך לכל נד ומכין בגילם. ובשתבוכן בזאו השמות ויתנא כל התורה והחכמות תלוי בהם. ובשודע בוכת כל שם ושם מאו השמו יכיר וירע גדולת מי שאמר והיה העולם ובחר ורחה מלכבו ומתיקק ובסוף ויתאוה להרבה בו מתוך ודעת שמותיו ות ואז יהיה קרוב לו ותהיה תפלתו מקובלת, ועל ובת אל תשנהו כי ודע שאי יקר זכי ותעבה לא תחר הכתוב לשנהו כי יוב ר שמי

אלא

רמז לו אלא בם לעולם כי עיקר כרוחת אדם לא הוא אלא לשרש את קונו לבבדו ולפנכו לירא את שמו ולא שיעשה אותו נקונו רק עיקר לחודו יהיה כדי שלא ויכיר את בוראו ויתבונן גדולתו ומדת טיבו כי אין ינדל ירלתו ומהרתו שיתו ית ובסוף ויתעקק ללכת אחר מדותיו ולהת זר"ל ובדי שידע לכוין בתפלתו ער שיהיה תפילתו מדוקה ומקובלת לפניו כמו שיתבאר בסתוך ושם כל ואת לא יסח שמיקיו הקדושים על בפתיו בלשון ודרך בכינוי איך בבור וירחה לנעור דרך קרה ומתלבש כי בדרוש דברים לא יתכל בפשט: בשותן שתית הק הם המכרי בתורה כי אלו חשמות הם שמות הנבדרים מהכל ית שמות הבאר בפירות מזוכרנו בהקדמה וכל מאר שמות מבתורה ו אין תכת בירוף שות ות אלו בשמות בלמבנויות הכ"ב אותיות בלפא ביתא וכולם מרגקים בהם שמורים בן ד' אותיות אלפי שים לעשר מדות שלו בחיבים רבות בגד השתבות יביקת ובעילתם ומגר מבחית המתלבלות מדם לעמה רבי השמות ובכיוויי"ת שכל התור מלאם מבמות ובינויין ולכל שם ובינוי יש לו כוח ומנולה בפני שבתו ובשם גדול בכל הבתבלות בדבון הכל ית הסיבל מל שמשם לדן ומכם לרמים כי היא כמלים מלאמלם יב"ד של אק"ה ומל יכים בשית לשלאכי מעולם הלזנבי לפציל בתחתיכי והים בסדור במובן לכך ויורע סיד רוזה"ש: משזים לפי מדר מסלתם ומכוייב ויודע שופן אכילות יהים לו בח לשמיל בהם כרגינו ויש ד לפלתו ויפסם לו אותות ומופתים כרגע כי כולם מיומדי הוכלית הוכלו ונכל מ ים לו נ"ב מלאכי מיוחדים בעולם בפלאכים אבל בהיותי הלדם כרלוי לכן מסכים המלאך בשם הרמיכ"ל ולעשות פעולם מיוחדת מנקי יתפכם רוחכ ם ובכח בקדות לפשם בעולם בפלאכי ויתלבם הדוקבית הסוף נגורת סלותיות מהבעת הכם והכ כיוי והסגתי מיוכוד

אלא כי ודם שהוי הידועה הוא העקר. ואח"כ יקראנו ואעננו כלומר כשיגיעהו לדבר ואתכוון
כאותו הזמן שאותו הדבר שהוא נגדך תלוי בו אז אענהו. הלא תראה כי בעת הגר הזכור
ועקב אביהו אל שדי ואחר אל שדי ותן לכם רחמים. ודניאל כשהתפלל אל המקדש אחר
והיה נגיך על מקדשך השם לתן אדני. וא"ע שדרשו אל כברכות לתן אברם שקראך
הרן עדיין בדיבון תכו לתודעו. וחכה כשהתפלל שיתן לה יי זרע אבשום מה כתיב ידוד
נגלה אל אברם אתה כעבו אתתך וא"ע שדרשו בו כברכות מה שדרשו עדיין יש עקר
וגרם בכתיב לדבר ולא נדרשו קא אתיבא אלא לעקרא דאלתא קא אתיבא: ואחר שכן הוא
נרוכין אלו לתבור כידך עקר ונרם להשבן עלון:

רע כי כל שאינו אקרבים הנזכרים כ עורה כלם תלוים כשם כן ד' אותיות שהוא ידוד.
ואם תתבונן והלא שם אדני הוא העקר והמקור.

רע כי שם כן ד' אותיות הוא כדמיון מין האילן ושם אדני הוא עקר האילן הוא ומיצו
ישתרשו

ונתן אלא כל הנמצאים אחבת הקבלה כי שבאמצעו ולשיבו אינו כשאר הכתובות והלשונות כי
הנה יתבו אחר מהם ויהם הנמצאים נאצלים אלהיות ולא בדבר אם נאמר כן הדמיון שהוא בנו לכנף
לאותיות הרבה ואלו כי לאחר הדברים מהם וקיימים ולכך כל האותיות והתיבות ובשוקי הדברים נ"ב ים נאמר
ב אלהי יעקב ובאמרם הדבר אל כרמים ויעלו כרמים ם אלהי הרוחות ויבטחו אלהים חיים לתן חיים כמו בפרטי
ונרם הנמצאים והשבם בם נאמר לתן לכם רשלון כי בחוכם בעולם הזה ויעקב ע"ה אל שדי מבואר ולכתיב בשבר כ'
ד' אל נגלה אל עדי ויאמר אל לתן לה אלהים הזה אלהי ויעקב אתה הנמצאים אתה כל הנמצאות שיתן לו נדבו
אם ב' הנמצאים אם הזכר הנמצאים אם הנקבה אם הנמצאים כמו אם לכתיב כמו אם ד' אל לתן ר' עניין אל לת
בנים ובנות אם הנמצאים תנו. ויתבונן אל הנמצאות הנמצאים אם בם אל לכם אחר הנמצאים ונקבלה והמיר נהול
בנך הנמצאים נאים בחנו ם בנים אחת לבריתו ובברכת אחת לבריתו אחרת ובריתו אלהים בהמיות
לתקבל אמנון ובשם אל לה בקרא ם התכלה כי אם לבלם לית הנמצאות אל הדבר הוא כמו שיש לו ויאמר אל
אין אלהים שיש לו דין ובקש שיהיו שנים אל ביוסף אל הנמצאים שידין לו אל שנים אל הנמצאים המובנים על הנמצאים
כי הנמצאים לו נמצאים לכן אם יש לו אין אלהים לתן לו אחרים לא יאמר שניה אל הנמצאים אלא שנים אל הנמצאים
ואין אם ישאל ויבקש שנים אל בו המבקשים ונאמר אל בו הנמצאים הנמצאים אם הנמצאים לבלם לבלא
מיכון המחבר לבשר בבשר אל אם ר' לסתימת לא תדבר שהוא שבקש אל לו כמו שאלו בכיר אל הנמצאים
יבין לבסיר בקרית הדבר הם אל אדת הנמצאים ונגרם המובנים לנגורם שהוא הדבר ויכון ר' אל הנמצאות
כיונה בדבר ונה מלבר לו אתכם בחבור הנמצאות הנמצאים לו ואם אם אל אם אם אל הנמצאים הנמצאים
לתתאל אתם לבל בהיכנה הוא ידע בלוה הדבר ישלים בהנמצאים בשאל אל הנמצאים נגל אל ולדבר ונבנה אל ולו ונמצאו
יבנה אל אל אל לא כי אינו אינו התלם הוא בנמצאים קרבן ישמו הוא לעורר כבוד ולקרבן והנמצאים לבקרבן הוא
אם ונמצאו הנמצאים נמצאו ונמצאו אל ולו כבו ונבנו כבנין הנמצאו בנמצאו ובנו ובנו אל לתן אל בהנמצאים בהנמצאים
ובנו אל אם אם ואת הנמצאים כמו אל ולהאל אל ת ובנבנה ובנבנה אם אם ואל אל אל א

ושתרגו ארמיות ותתפשטו עכשיו לכל גד וגד ונשאר כל שאות הקדש כלם כדמיון עכשיו
ונסבסבים כמשכנו מכון ע"פ הלולן וכל אחד מן העכשיו עושה כמו לחיבו. ותלבר שאות
הקדש הזולעים שלמטה למוחקן. וגם כתה כמנוים ההויה תלמוד בכל מס וסד כנון שתחד
בכנוין מלדוד מו הס. "נורא" "נוטל שין" "עוכר מלכות". כנוין מל מ לוי הס כנון
"גדול" "תקון" "תכון". כנוין מל לוים מו הס כנון מלוה מל"כ מ"ל ון. ולכל אחד מלו הכנוים
יש כנוין אחרי תלמוד בכל כנון וכנון מלו וכה שאר כל מלות הקודש: עד כמנתת לכל
התורה כלה כלולת על הכנוין והכנוין על הסמות והסמות הקדושים כלם תלמוד מל מ
ולוה וכלה מתלהדוש כו כתכלת כל התורה כולו כלולת כל מס לוה: וכל נקרא שאות תורת
ו"ת תמימה. כתכלת לחד כמתכון כוכת שאות הקדש לתמכת תוכה ותשיג הכנוות כתמוהה
לכל אחד מהם לו תרלה שהכל תלוי בשתו הנדול ותלותכיו ותסתעוקן נהדבק כי ותרוה
ותדבר מהכו ולו תכון ולתלו ולרעת אליה תחכה. ותכנס כלל הוקה מל כהם לאבכתו כו
ודע פשו ולו תכון כתה הוא פוסם המוכיר מס שוש לכמלה. כלסכן הנוגע לה הסם
בלותיוהו. קו ונקוה המשתמש כו. וקרא שאתהול בכוכת התכנה גם לו נקדוש לבדיך
הקדמה לתתיוהו ולת.

רע כו לאתת עמם הכוראל"ת מוכה מוסנת לוולתיולון בכל המוכמלה ודע
תקונו כל מכן עכם לאתתו כלה תרלה תלהו מעלם מה מס המורל"כ רב מכות
ע"מתקונו בכל תקוש מכולה. ולמה מלוכים כך תתתוכים על לאתת כתם ובוה ולמה כן כל
לוקם העכשיו לאלו קוים כתורה כתנון ל"ה ולכל לוון נלון ונשאר כל כוכ"ם מה הוה:
דע ולתתן כו כל לוקם העכשיו ע"פ מס מוכים ומעוכים כו: בהוכתו ולתתתו ולתתתו לון כל
ברוה וכולה לדעת ולהתכוון והוה לוקם לוקם הקדש"ת ולכל לוון וכוכה כמס עמה לכן
עשוים כלם ולתתיתל עלה כדעתך כו עון בכוכת עון בתם לו"ה בכוכת ו"ה עמם לכל
הוס עכוכים ככוכים וכמוכים לכמוכים בלתתת ומכלתו"ת לשר מקם המקום ומסכם
ומכת לכל המכלו כנוכת הסל לכל לון מהוה ו"ה כמהוה ו"ה ולו תכמתם שם כמו שתתי
ולל מי תתתיהו לשוכה: ודע הכון עלון כומו וכוכומו דמיון מכל הכנס ומתכמו לל כוכת
נוכת הלכוים עכמו מקם עכוים בדמיון כומם ס עכוים מתמים עלוים עלון הכתת
ומלה לדעתם לל כדמיון וכרון כמו עכוהם לולכון כן ומקה עמיו לון לל הלוכות ולון
הנוכה מכוכת ל הלוכן כן ומקה ונוכתו ותכמיו ומכוהו לל וכרון מוה ל לוכון כן ומקה

הכתות

מקרא מעגלה מכל הקוים הוגמים מל עגל מקרא מאלה מאבני. ובל ומ מעגל מבנים מ מ מ מ מ מ מ
מלכים מקם ל"ל לתו מ מ מ מ מ מ מ

כמתוכ הוא כיון כנגד אותו מעשה ותכלית הידוע מנק׳ ראובן בן יעקב. ולפי מנו׳ ות׳ רמב
לזכותנו ברא כנוף האדם כיוה מאברו׳ כמתריס ונגלים כדמיון מיון לחמש׳ מדכבה ולו ווכם
אדם נטהר מאבר מאברו׳ והיה אותו מאבר כדמיון כמח לאותו דבר מלמין המכוחו הנק׳ כמם
זה אב כין עין אם יד יד וכן לכל המאבר. כיצד כנון מנוהר ונמסר אדם אחד כמרגלה עינות
מלא יכים ולא יסתכל כדבר ברוה ולא כמהר כל דבר מל נמהי אלא ככל דבר מהוא קדושת
ו ומכוונתו אז לאותה עין נמסות כרו כבה לא הו דבר הנקרה לעלה עין וכן ראש והנגל
נמ׳ כל המאבר ס. ומל זה הקרו הל המכות הב המנבבה ולא הקרו כל אחד מהאבו נו׳

היהכבה

ו כמרכנות לקצן דרך אל כדבר ל מולפי יוקר. ולפי מהכל רגם לזוהכי גו׳ דעת כרם ל כמי מכנד דלינו
ומכ׳ ברכת אבית כמרכנת מעשם ומכרכת אדם כי רבי הכל לנרה העולם מר׳ ביקר׳ כן הדם. ויותי כיהכ׳ ל
הכנו׳ כמרכי בלא יכים מתכין עולם הכלו׳ ה כרכת בלין נכמות מד נכח ותי נמנו׳ ולה כיח דגיקו
מל אדם בלכים ק ל הכלו׳ ומו׳ ייקוה תכר יסנה מסה רוחו לנמת מס יתרמה ברית לכרכ׳ ו כן מעלם
גר גם נם ב. גרגם ל טיכ׳ ו מיכו לכנו׳ ל׳ ריקה ה מכנ׳ ריט כ מת ד כהרותיו והלדם ה ה כמכן ד מגנו
ולהכך נכם כרים מתכי נמכרכ׳ הה מ ולכך הלכ׳ ל מלכי ל מלכי כמ רותו אכר דונמת אדם ונהכמלגו׳
אכר כיה הדכ׳ ד נמתה כבל תנל׳ ג ר׳ מכר מ׳ ת מלו׳ נילו׳ מסר מדיתיו כיכ׳ כמלם הכל לכמלה ולמסה כד
מדם מכו כמלם כולה נמת מיכל הל מקים לכר יעמך כגל יהר׳ ך ניתי כמגלת לעומתו וכל זה עם׳ מקים
כרי לוה תיכי מלה כ כין ולוי׳ גלת כו כרכ׳ ה גו כרי כמו מכם מיכלו׳ מכ מגוליתיו כמ לכמו כן כמת הדם
ר׳ ת׳ ק׳ מ׳ ת׳ כמ׳ ר׳ ה׳ כ׳ מנלם וכרת מ׳ ר׳ על כ׳ ס׳ ל׳ ה׳ מ׳ ל׳ מ׳ כ׳ ל׳ ר׳ מ׳ ל׳ ל׳ ל

המרכבה אלא האבות כיצד אברהם אבינו ע"ה לקח בטהר"ל ימין ושמאל מתל
סהוא מדת החסד ועל זה נאמר ונסע אברהם הלוך ונסוע הנגבה. ויצחק לקח בטהר"מדת
גד מצא שהוא הגבורה ועל זה נאמר ושבע ויצקב בבחר אבינו ויצחק. ויעקב לקח בטהרה גד
קו האמצעי ועל זה נאמר ויעקב איש תם ושב אהלים. בין אהל אברהם ובין אהל יצחק כמאלו
מלשון האבות כשא לתרכבה. ועל דרך זה הוסב הדבר על בוריו ושונר על אבינו:

ועתה יש לנו להאיר עיניך בפנין תלוי על זה. דע כי המדות הם תלויות בלבבים
כיצד מדת העין היא הראות. מדת האוזן הוא השמע. מדת היד היא המשוש
מדת הרגל הוא ההליכה. והנה המדות כמשקל אחר האבר. ולכן שהוכירו הלבבות פנה
לשון מדת יש לנו לדון מכון המדות כמו שיש לך לדון מכון אזן ויד ורגל שאתרנו. כמו שאין
ערך ביניהם כמכון האברים כך אין ערך ביניהם למכון המדות. ולכן שלמו נרוכים להשתמ
בהבור זה כלשון המדות הסתר לך ומאור מבבך מאד כן תבשל ותלאר שיש לנו מדה
מונבנת לו מבוערים אין הדבר כך אבל כמו שאין לתכין עין ואזן שנו נבינו מה אין כך הוא
הדין במדות. והנה הלקרלו לשמותיו הקדושים מדות בדרשנן ע"ק מדה הרחמים
יהודה כרות ברייתה נשלם עשרה מדות שאין מוזרות ריקם שבחל הנה אבינו כורת ברית
ושם עשרה מדות הם ז"ו אל רחום וחנון ארך אפים ורב חסד ואמת. ונשלל שם לך לה אחין בוה שאין
דאחון בין מדות ז"ו אל יכון מדותיהם ולתי בדרך הזכרת הייתן בשם נכבד ונו' זה חרון בכל
מקום כל ודאם שלא בחזרת הקבה מדת בשר ודם ואחר שהבדנו כיצד מבתח הקדש ז"ו
יש לנו להבנים בבאור כל אבר ושם תבונות הקדם הבתוכים בעורה ולהאיר עיניך בכל אקו
שתבנה בתוב שם אחד תהם יכדו שתבינו ותשכיל מקור חיים שהוא בוכנא תבל שמו ו
ית' ובשתבונ דבר זה אז תבלוח את דרכיך ואז תשכיל:

פיעל לרבי כידוכים ומה בעיבם ניהבה לרבי ובהיות הבזמם עצמם שכלית ותבונות אבדים ד נעתם למעלה
מקבלת ע כמו נשיתם בשרשת עמקומם ומובה ובולם לאור אל מקום מדוכה ה בנה ביבוי זה לנבבם שיבוא
בלוחר מושכל ולה לנ"ב כי ביותם הדברים רבויים כבל אסל בעשים בחבנות מחברים שבר לרבי מקבלים
מבר נחבנות מבנות ת בדבנות ומנוף ומבא מבת בנ"ב מרבי ע"ב בדות הבנת ה ורת אל מקומות ומבונים
אל מקום אבר מתבה ורבים מן כי לבבי לבבר רק ב"ב מבר מרבותם בבר ה בלקרת ומם ומלבבם מום
ומם אבדה הלך ומם ע בבנה כי שהיה הנוף ומבות מלבבה לבתלם עד לבנה שהוא המבר הבקרם הדבים
בלוחר דר רום שהיא הלאמין לו מבדות מבבין ומבוכה בבנו אל תורת ומיבו לבר הדבר ומה ורת בהיא
לאר תלוי בים ם בל הבבים בלבר יתבאר עיר הבלו ומלו דוד ע"ה בבאם ו"ל לתבוכים בל תורה. ו"ו בר ע"ל הבבו
ע"ל בבר יעקב לא בודבן בבבם ומו הבא ם"ל בבבם בלרם הרלבן אחר שהו כבנוחר לבן בבבר ב בעיבת
דבת. לבן כ"ב. לבבין מבן ומו"ר"ל בבן בל מבלם.

אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך

[illegible] אדני [illegible]

הגיד הראיון

[illegible]

מכנה. כך תפלתו של אדם עוברת כין אלו הכתות ועולה עד לרקיע. אם יש כו זכות לא
ונענו לפטיס כתפלתו. ואם אין כו זכות כאה פנעיס ומפחיתיס פונעים כדרך. ולכו זה
שדרך תקן דוד המלך ע"ה הזמירות כדי לכנית דרך להכלות לעבור כו כבר אותן הכתות
הן כמו מכן מעכבין לעלות התפלה ועל זה כאחר סכות כעכן לך מעכור תפ"ה. וכשבא
דוד עלו הבנו והתקין זמירות כהיות האדם מסדר אותן הזמירות אלו מם תלקין יהיו לכן
אם אותם המזמיתיס והחלקים והמעכבים ונקראו זמירות מנפין מזמר. ובדת הזמנים
בזמירות. ועלו אחר הכתוב זמירות היו לו מקיך כבית מנירו כלומר כאותם המקומות
שהיתה מתיר ל מהן כדרך ויהי לו מזמר ומנגר בלותקה מזרות כזרתיס והכרתיס. ולכו זה
הדרך כאחר ברן ואחר כבכי כאר וגו'. ועכון רבה הם הזמירו הכלדרים כבכר ואלו ובכזו
ואחר עמו כל כעלי הדין הקשה הנקרלים כמי אודים ולבן ורעי הלבנרים המרוחה
את ארן. ולכוכך נריך אדם לכוין עמו כשעת תפלה ולכיין מחשבותיו כרחוו בעכין מלא
תעכב תכנת ולא תזיב. ריקם כקשתו ושכ זה אחרו לעו"ם. ומוד הדב עכמו אם יכל
להתכלל ויתכלל ואם לאו אל יתכלל. כי אם יכולים לכוין כתפלה כאופן מר הוא נדי כתכנו
ותכלל ואם לא אל יתכלל.

ואחר שהוכעכיך זה כו עקר המלוכה ויסוד היחוד הוא להכוין בחוסו ולדעת כיכל
מעותיו הקדושים הנוכדים כתורה כמו כלו אם כשם כן ל' אותיות מסיל אחד
ות' ונו' ל' קרא כוף ה' זולן ואלר כל הנשמה תהם שרש ומהם עכבים ואהם אומות ונגוים
וכל אחד מהם יש לו פעולה מיוחדת מאבדו מזל לאומר כוס כיכחה חדרים כל הזר מהם
מוחד לאכר בבני עכמו. כאחד זה אכבים טוכות ומגלות וכאחד זה כסף. וכאחד זה זהב
. וכאחד זה מוכו מאכל וכאחד זה מיכו מקה. וכאחד זה מ"ו מלכים. וכשהאדם עמוד
למיכו הם אכלו אמיכו ומדע אמיכו כאחד מה מוכו כתוכי אכבר כמחות כרעב מלאים
כל טוב. ולא מכמו מחכמי ממנו כקשה ולא מליכו ומדע כאיזה מקר כוה ומדבר מ לא נמיך
ע"ל ובעכמו הנגת מעותיו הקדושים יש מחיות מחוכים על המכלה הרחמו והכלים ואדם
מלא הרעה. ואדם על הכנעים ועל הגרות. ואדם על המוכות והפרנס ואדם הנכור. ואדם
כל

כל אחר לפי מעלתו כל אחד לקנים פי כ"ל לכני ולאר מלאה מלאים חיים לכן הכני מוכרח לכשמיים כין אלם
כי הכל מלא מרוח ומדת מלאכות בדת בכת מלאיך אלם ומהם לאם עדר כ"ל המקומות ומן מלאים לאם כ"
בדברו. ובכשר הו הר ל הרוחות הכם בסוכחין בכם נכם כי כ"ל אמרן הכם כ מהיו מדברים כל אדם
מיכיל אל תי הנרים לא הוי לרמלה כי כבר אל מהן הומית ובמות מהיו ומלה ומ לאמר לאמר לאכרו כל אלה
ק"ל. אכים מהיה אדם לכי ק חולד מוכן ומדלין מעם כבין לאמעמין אם כמיכרין מה כי אמר מקומות מקומם
כי לא יהיה ומעם לכטלה אם כוכתה מוכחה מוכחה ומ"ל מכלרה הוא ל מרוכב הן כהמכי אל מהיה לאמר
ומהם לאמים ומדבר לאמר ובכין הוא כמו מלאכי לאמלה כי אדם מעמה בהומעה מ"ל ומה ומהם לאמר
מ"ל מיכן כמו מאל ומיסל לאמלה ומלק אם ומכה מכלן מהמיכי כמות הדין הרחמים מה מלא מתכלל
לאמלה כי כלה מעמור מליהם כמי מעמו ומעילותיו ומהמיכי ומלה ומחמ"ל כאם מלאכי מוכה ומדל
מלאכים ומלאמיה לא כתכין לילין מאר ומחין ומדין הנכרין ומכין כמלים ומ"ל מלאכים כמלאכים
מכי נכם כמיכין כמלין מוכיהי ומלוכת ומלוכו מוכ ומ"ל ומעמהן לא קנ"ל כ"ל אחר ומנוכר כמלאכים מ
מעמו כמרם מלאך אחד ומלין כמדו ומ מכבל כיו כמרם מכמי מחמרם ומכן מ"מ מקר מכם ק על הכן מלאכים
מכם מ"ם. ומלכים לאם מוקם מקמים ומעמכים ומכ"מ מומרות מעמרים מכמד מל כמכין מסרם מלאה

מרוגרים

על הכסא ויחס על הכסא ואם אינו יודע להתבונן בתכלית באותו עם מהות מבחוץ לחם
הוא. נריך חי גרם לו סלא ובוק רגוכי סבלותו ותעוים הענתו ועל זה כאחר חולת אדם
תכ"ם דרכו ועל"ו ועוף לכו כי"ו ת"ל ורוו פיעיחות לבל אבל הסכלות עלין אדם ודע כאיוב
אזכר הוא הדבר שנריך תוזר רוקס והוסב בדעתו מחשבה רעה מהסס מבע מתכו חכנו
ודבינות נ"כן אלא סבלותו עלינו יודע באזה אזכר הוא אותו דבר סבות נריך חנבעו מחכנו
ובל זה כאחר מטאתיכם מבעו הטוב מבס. ונעוכך נריך אדם להתאיסט בדרכי התורה
ולדעת בומת עתיתהקדם בענין שיהיה בקו כהס וכשיוהיהס. וכשיכטרך לבקש לבנו ו"
ת"ל שאנה ובקשה יבין באותו הסס המחוכה על שאלתו ולא דו לו שיכיק בל חבנו אלא
שיהיה להוב לתעלה ובחיר לחטה ובחנא בוחל העולם הזה והעולם הבא ואחר
מתכרנו כוכך מקרים הללו להוותם כחמון יכוה ועקר לחה שאנו מתילוה לבדם. ומלבנו
להנגם בב אחר מחותו ולהבתיבים בתורה בל אחד בפי הבוכה בע"ה דע כי הסס
בראשון בהוא הקרים בל הבכראים ובו נכבבים לפנו הח"ד ידוד ת"ו ולין דרך בעולם לדאות
פנו הבלך ת"ל אל ודו סס זה הוא הסס הנקרא אדני כונד דעבי הסס המיוחד
והבוות הוא הבורה בל חבנאות בורלנו ת"ל והבל תעוו בו אבל תחלת הבערוס והחבתקות
בבו מבוסים לבס ת"ל הוא הסס הנקרא אדני והוא סוף בל תעלות ו ת"ל מבעלה לתחתה
ועדסס אדני הוא בוד הוחוד הלתתי הבלס בחו סעדין בכרם בע"ה ומסס ולחטה הוא
עוכם הבריות יבבוד ובהר ובא תעדן להבקות לתהגן ומסס ובדד ובוס לתרבעה ראשים
ואלו

בי דיים לבנו בבוא ת בבלו לל ודבבי הוד ובלום ובראשי מתים אל אלקים אלקו ומס בן ל כמבואר לקמן
בבבר ה ודבר בוים בבס ל בבדבים בוראים ובבראים הבבי כמבוריים בל בבל הדין הבסה הבקרבים בבו
בלדים בו הם מקבלים בת הבבדת הבבד הבקרא אלהים ובוה בבי אלהיין ובשוו בי בבבו ובבא אלו מבדבים בהל
ובבד הבבי ובבאר לקמן בבינו ולא בבם בבל בבדקו ובדו בבל בבבות בבבוא בחם. ומהם בל בהן ובן בבל
אלו בבו בבבים לבדבים ובבים בי בבדוים הוא בוסד בקבל אין בהבבה והבוכה להבבי ובבבין בי הבבין הוא הבסד
הבבם ה בבבים בבבאר בבבין והב ילקה ובהבאר בבו חיי ובאוכי לאו בבוכהת הלוא אל בבולם הבו בוכבאר
בבבדו בן ל ובן בבבם בוכבא בהלם. ואל בבאר והבלאו בבם בבבבו מם ב בבבב בי הבבלות הוא הבבאל בלבבר
בבבם בבבבה בת בבבבבת בבו ובבבבה הבבבים והבבוכית בבבבם בולה לבבבבת הבבבים והאל בבבים. בלבבו
בבבם בבבבים בל בבלובו בבו בבבי לבבל בבבב ל ובבבאר לקמן בבבבר ד' דק לא בבבא ר בבבין בבולת בבבים.
ובבבבר בבבל בבבל ובלבב בי בבבבו בבבבות ובבבים ובבבבם בת בבבת הבבל בבבב הוא בבבבר הבבבבות ובבולם ו
בבבבבלם בבבב בבבבב בבבבבים בבבבבים ובבבל בבבבה ובבלים ובבל בבבולבות בבבבבבין בלב בבבבם בבבב בבן בבבלו
בבבבבב ובבבים בבבב לבבבלם ולבבבם. בבלבבבם בבבבבב

ואלו הם ל"ט מלאכות שבשבת שהם תולדות לתולדות שהיו מלאכת המשכן שנצטוו עליהם בני ישראל לעשות ואם לא עשו אותם לא היו יכולים לבנות המשכן ולא היו מקיימים מצות המלך הקדוש ברוך הוא שנצטוו עליהם ולא היו מקיימים מצות אלהיהם ולא היו מקיימים מצות אביהם ואמותיהם ולא היו מקיימים מצות אבותיהם ולא היו מקיימים מצות אבות אבותיהם עד שנמשכה מן שמות אמותיהם וזה בכללו זה תולדות לתולדות. ודוד בחכמתו. תולדות לתולדות. ותחשב תולדות לכל מעשי מלאכת המלאכות מן המקור הקדמון אין סוף כדרך התפלות מלמעלה לסוף ודוד ותלמידיו ודוד וכל הנבואות והחכמות לסוף תולדות ומסוף תולדות יוצא תולדה שהיו מלאכים ומהם הנולן ומהם הבורח הנולד על כל הנבראים כולם ומהם הנולן ומהם הבורח לכל כל כחות הנבראים בדרכו אל מאיר ומאיר ואל כוח וכחות כל הבחות להתכלל כחם ודוד ותלמידיו דרך נגד ומנין נתחבר בדרים לדוד מה עליהם תולדות לעשיך זה הסם הוא תולדות לתולדה הסם הוא תולדה לסמים. כן נדול ומן קדמון תולדות בתורה ודוד בכללו לתולדות ותולדות ותולדות הם הסמים הללו. ובו שהתבר דרך ערוך אתה לדעת כי תולדות לתולדות לא לתולדות הם בכל הסמים הללו עשה עושים לתפסון לו תולדות ותולדות ד' תולדות הם סוד התשבת הם בכל המלאכות הם בכל תולדות ותולדות ומה בהמשך אלו ל"ט תולדות שהם כולם בנוים ד' תולדות שהם בכל המלאכות הם בכל תולדות הדברים שבעולם ואלו הן המשבץ מן דרך כל הנמצאים עליו תולדות. ואם כן מאלה תולדות כל תולדותיו תולדות על תולדותו ובעניינו. כוונה ל"ל שבו הוא סוד אלה שהוא לתולדה ל' שבו הוא סוד כוד ול"ד שהוא שוכן כוד ל"ב הוא כוד ל"ד

תולדות התולדות שהם סוד כל מינו שבע ל"ל לעקוב כל הנבראים. בשבע. כוד נלת לחד כי כל המתשלה והכל בשבת הוא כוד לדעת ולכוך הוא תולדה. אין תולדות אות הסם הוא לחדון כל הדרך בכחו לדוד הבוכן כי ולבי שוין לבן הבנה בעולה דרך לחבבם בסם אות תולדות ודוד ובל אלה ותתבונה בם הוא הסם בכבשם תלה על ודו לל"ו מגדבו לקבות בו הם כל

התולדות

מתוכן זה טהור לאדון ובדרך אלו הנתחבר הם הבנת הילדות לבנת מדות מבולבלות ובל הילל דרך לרוחו מעל נוזר הם הילל לתולדה ותבנה לדרכה פרור בתוכר פתר מדות בדרוכו בבר מרבנה ומה מתוכן לך בבאור עבינן בתוכות ובלתי בו ולבי בו ומנין ל"ל ריבה ובדבנו ובל שיבן הים. ואות הילל בם שוכן מבולל הלבנו לדבו לדבו ובשבר לבנו לבנו ל"ל ריבה ל"ל בבלבי לדון בם לדבו לבו. בבל ל"ל מדות בבם בדבם ובלתי בלתי בלתי ב

[illegible]

[illegible] ברכה [illegible]

[illegible]

[illegible]

[

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

מכאן שבני ובפלים בכאן נרה בכרים אותם הנמצאים אחר אכרות קטנות. ואלו הם
ידי כי כמהתו ואחרל כמדה וו. אחר הכבוד כי שתים רעות בסה עמו אותיעזכו מקו"ת
מים חלים לחבוב נהם כאחרות באחרות בסברוס חבר לא ובלו המיב. כלומר כהר גדה הין
לה קרקע כי כלה סברוס סברוס ואין מ ס מתקיומוב כה אבא מלאה כחבים ענק בי. ואל
זה רמו דוד ואל תלבר עלו בחר פיה. ונפעמים נקרון סס מיגל בכמו יב ובפנס כי כל
יומו הכרוכות ובסבע והלבנות בחשבים הנמצאים בהמון הנמלים. והו מוד כל הנהנים
הולכים לא הים. ולסון יב היל הקרקע ההחזיק את הנוים בהמרו ובמוב כים מבסוב: ולחוד
ולתקוה הקיב קרא ומוס. הרו בות קבול המוב נקרון וס ומתוך ה הים בבריה כתה מלהבים
ומחבו נבתה תובים תבוכים אבר סדבו המים מסר בתוכו ובכן ערבכות ומחבות בלוכות.
ואלה רחבו ה היה גדול ורחב ורוס סס רחם ולין מבסר הוים קבנות סס נד נות. ובתוך
הים הוה כתה כבינו ובתה מוסים ובתה דגל ס כרהבוס עלרקע הת הן סב אבבונו ובתה
מוכ:

ומינבות ומ מים כתם בוריה בגדרות מלאת עקרבים ובחנים ערבבת כלולות וסיל גרה בכרים אים לבנע
בקיים בעלה ומרבים ב בלוים הם סיום כבאר סבר כרו לענתם כבל. ובכבר הלמים נלסל כסרך מבוד
בכיל הבת ת הבתלל תם יבמולתם ומר הם מומדים לבטם מגד כיבלו הגלבות לבהלל מקבבים בה מבתו
בוין הנב ת הבן הב נס טחרת הבקד מבבמב בנים ובכי כבר הבתבנר לבבנת מומנו הבהרות לו מבנר ת
לבבנ מחרות מולבת לו זרות כי ההבלבלות יורד עד לבסה ולבלל סר ובק לבטלה מקולהם ולהו ברים בדבת
ורבשה לבעלה בן בחות ת מבס ובקל נבסה בבבין בס מו לבסר סוס מרים ובו ובבל ובמבה ל ן ה הים על
הוב כ יבבה והבלתם בבולם הוס ולק לם יבבלו בת ינת כ ובבים יבבלות ובבל מבהתם בבים ומ יבבר לין
דבר כי יבחם ובמ ולהם לבעלה ב ד ידו בבי ה בבי מקבוברת בבים לבר בבבנר בבבי ובד בעלו ה כים ן בעלבר
יבלם ם לתם ויבק ן וירבם ו בבעל ובוס טבל ובכן כי יקיל ומלו הבלבו לקבר לבלבת בבמים מבבים כל מלבת
בתיב מבר מי בם ו הבגרים בם בתם יקרבלהו בבוב מבמרבו מימים קבם ביב מבולה ביב ב בלבים והבבים
ובוד הו ובחבים ובד בם לבלת ולם בבקה ביב ומבנו ות נו בם בבכי הבבבד הבהלים ובבבו בבק בבוגדים
ומבנודו בבבבם כי לבלות לילם ולבם בלה בבקרת בבן בולם מבבלים ובבבים לבבין בם ם הולבים בבים
לבר בלים ובן ביקר מבולבם בבבולבם מבולבם ומבבלבם ובבבלבם בבבלבם בבבלבם בבבלבם בבבלבם בבבלבם
ולם בב בלבלל קבר בבבבבם לן בוב בולבנה בלבלבת כי בקלבים בבבלבה בבולבם כי בן בלבם לבבבם
בבבבו לבבבבר בבלבה על בבם בבם ביבם בבבר ל בבבו כי יבר לב בבבבר בבבבבבים בבבבבבים בבבבבבים
מבבלל הבבבם לבבי הבלן בבבול בבבבבל בבבבבבל ובבבים בבבבבב

שיבו בלים ומינו שאין מתגלגלים בתוכו ועליו כאחר שם אלוהות יהלכון · ובקנה וס זה הש
מקום אחר הנקרא יס סו"ף והוא קרוב לגבול תחומו הארץ הידועה בארץ הודו מן המקום
הזה ירד הדין על תגרים כשבעו כים סוף סל מטה וזהו סוד כי ודוד נאמר להם בתגרים ·
והבחי הסגיחיות מוקסים לבעמים לחדה ואת הנקרא אדני יס החכ"מה לפי שכל מיכו
חכמה ואמונות הכמ שכין מן התכמים העליונה כלם נופלים בתוכו ומתוכו שואבים כל חכמו
לב תכמה · והאבה הזאת בתבה יו"ת לשלמה וזהו ויתן חכמה לשלמה · וכשנכנס כים
הכמה היה כו כח לדעת ולהבין כל מדרי המערכות עליונות ותחתונות ולא נכחד המה
כל דבר · ובכח סם אל כי יסב על כסא יו"ומלך על העליונים והתחתונים לפי שהכמת
אלקים בקרבו לעשות חסדים ולבעמים בקרא סם אדני בבנוו כל והטעם לפי שלא
ישכר כל כו שהרו ל מיכו השכל והאמונות וכל מיכו הברכות והקיום כלם נכנסים בתוכו
ונקרא כ לבו שהכל כו וכל מיכו נורא שיבורך דבר בעולם אין לבקש אלוהות אחרת ולא
מקום אחר כי הכל כלול בתוך סם זה ומקום זה ופוק כל מוחל רגוו כל אחד ואחד כפי
חבנו ורגונו כמוותו קורא אותו כלומת ועד כי המדה סה"ת להעלה מסס זה נקראת כל
על נקרי שערין בכהר כע"ה · ומדה הזאת הנקראת כ לבתכה יי כבתנה להברהם כמו
שהודענוך שהרי סוף ושוד הבר"כ והברוכה והלל זה רמז בהרו ויברך את אברהם בכל
ואברהם לעכון בהרו והוכל מכל בברם הכל ואברהו · ומזמקלופקב כח הדו כי לבנו
אדום וכיום לי כל כו אחר ומקב לעבו שיח ועלה בדמתך שלחו חסר על מה שלחו כיתן
לך ערים שהרו כל תשוקות הברכה העליונה כלם מסירות בידו והרי סוף כמו אמן הכל ואדו
ודיים לי בלולגיך תמו הסר על מה שלחו נותן לך כלים · ולבעמים נקרא סם אדני בבנוו
לבו בהרא הוסוד לכל הבסוכים חסר כתילים ובל הבמגאים מבעולם
הם תגרים שוכים ותגרים נרגנין ונקרא אכן הראשה אבר ממכו ינאלו כל המונו מעלה וחטם
בחעשה ערלעוק ונקרא אכן כבר לפי שהוא מקבל מקב ומקבל הברכה הברכה כל המעלות ·

מעלה ·

מעלה בחית רבות מתים לפולך הבכם מחקים לחקים אלו מקום אחר מסם הדיה לאבת כל אחד כפי כחו
ובן הוא סגר בנסם בלו ים בו ל ים מיולות אם ים על הדין מתגלים הם ים בגר נמי אדם ומגלתי כי
בהבטיח בנסם ובמות ושבוות בלות אל רוח הוא לבוא לחקים מחברן הילכין סם הגבורות מדרות כאלוהים ובסם
לב לבות בנסגר בני ישראל בגבר הם בגבורות ותתחיין כסם ובתם לבות אחרות לאין הסגר קטנות עם גדולות
ותוכים תוה כתם לאקטרים לקטרים לאין לטר ף הסמיות והיתים בגליהם לבנדם ובכם בגדים מתרוינת
לבנדם ובנסות אותם ותכל מכם ומהרים מתקים הבלילר פכיבו בתם ר תו כיי כלחם לכם ומגדים
מ"ב ביגר ים · ומהוויי בהן מכמה לשלמה ובל בקר לת ב מכמת שלמה כי לי בתכה ובקרלת מכמה לחרוב בכלל
דמיכם חכמה תליכה והיום בגרים ה מכמה בבקרלת תכמת תלקיב ובכסר בוחר קרלים גם כן ים תמלם עשים
דם בלים בגלמה סבם בבוכה שבוה מים ובגדול ומיכה לבקר רב ישו ובקרלה ב"ב ים הלהרון בבוה שלהדוכה ·
בגית קורם מתוגמת מתי ים ר ובקור כל הסגירות כמו שמי לחתלם בקדמת הכסר מגלייבלאר מתו"ים
בסגר ב · ומהוזכים לו כל עולה בני מחסים מעבי בוכה ביכל הדברים מב' מפרי ביתם ובלו כמגולר לפנים
בעתר ב' לפי מסים מקבלת כל הנוכים כמו כסם ר מקבל כל הנוכים מתחתיו לפי מסין לו מרסם מיוחד אלא
מהדוריתם ובר נוגן בסגירות סוח מ"ל הדמיין בב שוגים ובכם לוחים המתבנות בסם בסו מיחסו
בלגנ ת יחסיות לכם בסגר ומלרגיות ומגת לפחד מסוח בם הדין ולתפלרת מהוח מת רב מלבנית בסגר
מדת מעות יד ן יחסו לו מירקים בכלל מבים לעלבות יקבו מסבירות ותכליות מסיבו גוין והוא כח לכל גוין מ

עליה וביעלת בברכות דבר והפכו. כעמים לטובה פעמים לרעה: להחיות ולהמית
להכות ולרפא. להורים ולהעשיר. ובונה בהם. ורמז לדבר רקו פתח כי אני אני הוא ואין
אלהים עמדי אני אמית ואחיה מחצתי ואני ארפא. ועוד לפי שהמדה הזאת שלמה בכל
הברכות ומוסבת אליה כל מיני הגבורות והברכות ואחר שאומרת מן הברכות אל תעלה חוזר
ומתיחס בהכנעה ומודה לפני אדון כל הבריות תחתיה אום כבר הרחוי. ועליה כאמר לכן מלכו
הם בוש הוא לרפא בכם. שהרי אברהם ויצחק ויעקב בטלו חלקם לגמרי מתבה בברכות
עליונות לאדם עליה עד שבא דוד והחזיק בה ולקחה לתחתו. והוא שאמר הוא לרפא בכם
לפי שעליה בנים כל הבנים אשר בכל הבתולות עליונים ותחתונים כין לותן המעלות
שלמעלה תמכה כין לותן המעלות שלמטה מתכה. שלמעלה מתכה בנים אליה להמשיך לה
כחם והשפעתם ושובתם וברכותם. ושלמטה היתכה בנים אליה לבקש מתכה בהשפעתם
ומזונותם וקיומם. וזהו ם לרפא בכם. והסוד לו מו ודם לכן בכתב. ולו הוא המברכת
את ישראל ומימיך חסד רוצה לכן ישראל. ולכן הוא תשוקתה ותכונה ומנחתה אל לכן
אחרת עליונה למעלה היתכה. ומתכה ובאולה כל מיני האצולות ופרנסה הבנים טובות הם
לישראל. ומימיך ולקחת את שני אבנים שהם ופתחת עליהם שמות בני ישראל. והסוד
הכלילו אה תתן לי. שבנים מוסבת מלמעלה לתחתה ומוסבת מלמטה למעלה: ובכנד
לכן ואת שם לכן אחרת ונקראת גבורה וכשהיא עומדת על כי הבאר ישראל
מסיעבדים תחתיה עד בא אבר לו התבנה. מימיך ויבא ויעקב וגלל את האבן על כי הבאר
וסוד הרשת ויעקב נשא רגלותה וברשת הבה ויה כא לו ואחת בם הדבי נקרא לבעמים
בבנוי בית המקדש לפי שהוא הבית שהשם המיוחד שוכן בתוכו. ולפי שהשם ית
קדם הר המוריה והיה הלקוח של אדוני בבנה בובות המקדש ומימיך מקדש אדני כוננו
ידיך. ווה השם היה שוכן בתוכו בל נורות הבית ולסכותו והיכליו ובנוויו ואולמיו כלם היו
בגורת שור אדני בשבין ב אמרנו בפוה נורת אבנים שבאלם ובשמש אין ישראל ובתלקן הבנים
בחרב הבית ובשבא מבשא והתכלל נכנו ולות כדי לבנות בית המקדש בתכון אבל אדה זו
ולחר

בל נין מתבייש בו ובל נין שתבים בו מרחוק ירשם לך תבל תו: כעמים לטובה ובעמים לרעה בשהעולם
בדין תדת שחד מסבת בה שלו תליר בכים בל מבר בחות הדין שמלה במוספי למעלה ודטולהבר רקו מתה
בי מבי שוח ונו לבי ולת שחדם בקרלת לפבשו אלי בלאבר ותלאר בשקומי ולאבר הוכירונו בי לבי בבבר הבי ב ואני
בבבר הרב בי קולתי מבל ספירות הבקרא הוא בל בשתי לבבי הדיה שבדבר בעבדו ולבך לבי מבית ובן
בבחת ה הבבי בם לין מתם בוסן רבוכם אקים ולבי תרבא ולחים בבח החבד ורחמים בלאבר תבבו רבוכו בל
אקים ותחזרו לבוטבו ולן מידי מבול ה תבחו הטוב והיבר תקבלו הטובה ושם בהיבך הבירך: לבן בלאבן
בבוכים ה הלבות בם ו בבוכי הרבבם. והם ה ומי ירה לבן בבתה מולת תו רוחו לבנים בי ירוח בחבבו מבריה
ולאבר בי בוא ירה בלבן הולת תתבים ופבה אחרת. והסוד שב בם בבלה מבבה תתלה בתבתה ובבתה ובבבי
מבל לבן אחרת ל הבה ל בקרלת בל לבן לפי שהיה ד לבבן בלבלה ובלו בל בם בתוכי מבבו הם
ולבן בתלת מבבר ה מבוכר ובתר. ובסוד מרוב ידוד מה תתן לי בלו אבבי מבבים בם סוד אדוני ו בי הבם
בם ה הולבלבות והבם בלם בבבלת ה לבבר הו לב בה ובלבות תובבת בל מוב מבב הבבבי מבבו מלבלה
מבה ובבבת ב מלבה לבלה מבל בבבה ובם תתרם ובבבבת בם בוון מבלן ישראל תבבן רבוכי בל בקים ובבו
מבבו לבלב ובבבים בובבת בלם הבאר ישראל מבבבלים תתבים בב ובבבר לבן ובלבים לבן לבת בלבלן ה

מבוכר בל בבבה מבבבת

אחר ואחר כניך על מקדשך השמם למען אדני כ"אלף "דלת "כן"יוד. כלומר כנה בנות
המקדש שהוא הכסא והיכל לשם אדני. ותה שדרשו"ל כחכמת ברבו"ל למען אדני למענך
מכעו"ליה אלא למען אב שקרוב אדון לחת ותיב. כי המדה הזאת היתה פוחדת לאברהם
לותחת מלחמותיו בסוד ויראלק עליהם לוה הוא ועבדו ונכס. ובסוד מו העיר המחרה נדק
ונקראהו לרגלו. כמו שכתוב במדת נדק כפ"ה. ולכעמיה כקראת מדה זו שכינה
והוא היתה שוכנת עם ישראל תחוך מחנת עשוית המשכן כלחמרו ומשו לו הקדש ושכנתי
בתוכם ונכריך לתה לדעת עקר גדול. דע בתחלת תכרוחת העולם עקר שכינה בתחתונים
היתה שהדו תערכת כל הנברא"ים עלם דר המעלות היו עליונים כנגד עליונים התחתונים
כנגד תחתונים ולכיכך היתה שכינה שרוה בתחתונים. וכהנות השכינה למטה נמנלו
מחוס ולרן לחדיס ווה ולשון יוכלו הבחוס והחרן וכל נבחס שנתבללו שומלו ונתהלהו
לות תלו והיו הנבורות והתקירות פועלים כעליונות וכמרכיס מלחעלה לחטה כתנת ג"ית
מלח תעלה לחטה וסמכיך הבחוס כסלו והחרן הדוס רגלו. כמנל שיו"ת הוס שרוי
בעינ שה כין העלו כוס וכין התחתונים. כל לדם הראשין וחנל כתקלקלו
הנורות שתברו הנבורות ונכסקו הברוכ"ל נסתלקה שכינה נתפרדה החבילה כלו חברים
ונתקיעקר מ"ה התחילו לזנות לחטה ותקנו לה נ כבלות והתם כיה קנת תחנה ותנו
ונבוניהם כבלות לכינה לכל לא כתחנה השכינה כחרן לדירת קבע אלא לדירת עראי
והיתה ושבת עלנביהם והבוד ניעל אלהים תעל אבותם ירל ותעל אבותם הוס ביעקב
ובל חבלו אלוקיב. ועל זה אחרו הלבות הם המרכבה. כמנהת הכבוכה כיחוהם מרחת
כ"ו ורלא תנלה תנות לכן רנלה בלרן כאשר בתחלת הכרוחה. כל מנה רכונו מ"ה ובל
ישראל תהו ועשו המשכן ובלים ותקנו קלקיל הנבורות ותקנו לתת הבורות והתקנו לתת הבריכו
והתשכנו

סתירת בנרים ונקראת לגן נעולה מ"ל והלגן נעולה מ"ל כנאר ר"ל ובתה פיס דאלנו ביכב ולון ישראל בגלות
ע"ב מ"ר ל המנבע הוא ישחב ישל מן הלגן המלל מיכנאר ר"ל בנמכבה הבכיב להעלה לגלות ולבוביאת
מן הבוכר ומם ובסיר ויבקש נכם סכוס"נה"ל כיה מיכת דוד המיבלת ולו הכם יוב בל לה"נו ושם יהיה ה"לולך
על כל הזרן ביום בשוב ישים ס"לבר ישנו מ"ס מרכר שוחי מנ מלקבס ובס מ"כוה הלשין והלגן לחרת נקרת
לגן נעולה ובו"ל וסנלתי נסכר סדנ ד ונקרא"לגן ישבלה ובו"יקרת לגן מ"ה לגן מ"ב בית שכנב"ה המלכו"מבחון כי
לו מלנו ישראל ושיבנדים תחת הסוחת בנו"ל נד כמ"ה לגר לנ בנ ישנ"ל לנ בחתר הנוחר מ"ת לגן
ולת נב מ"ל ל"ת מ"ל ל"ת ל"ל ל"ת לגן נב מ"ל מ"ל לת שתי ישבנ"ל ת"ת לנ"ל ת"ת לטור רמ
ולית לגן דאיהו לגן מ"ב ולית בגנבנ"ו דנ"ל מ"ל מ"ל מ"ל דבר בל מ"ל מ"ל דמקר מ"ל קלים ולכו"ל ונמקים מחר
מ"ל בחר הוחר ולגן נדולה מ"ל הנאר דמ"ל הוה דיכל מ"ל דמ"ל מ"ל דהנו"ל מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל
מ"ל כל מנבר"ים מ"ל לגן מ"ב ל כתרין דמ"ל דיתבנס ל בלבו דרים דמ"ל ומרקין הם ובד מתחרין כולהו
נבים לפרקת בה נת"ל לגן מ"ל הלגן הם מ"ל כנאר בנבר לנהים דיכל מ"ל מ"ל ומתבר ל"ה מ"ל ומ"ל מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל
מ"ל מ"ל ל מכב מ"ל כסר לנ"ל מ"ל מ"ל לבתר ובכ"ל מ"ל לגן מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל
מנן זל נטוך ליה לנבס"ל לקיל מ"ל לגן מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל

שמשיכו מוס מוים מכות המשוכה והמוירו המטה לסכון בתחתוכי באהל אכל לא מקדש
באסר בתחלת הכרוחה וסוד והרוח ועשו לו מקדש וסכתי בתוכם. ונתכלת המכוכה
פאכסנאו הלך ממקום למקום. הנה אחד וסכתי בתוכם ולא אחר וסכתי לאטה אלא
בתוכם כדמיון אכסנאו כלומר בכל מקום שלכו ישראל אלך עמהם ואשכון בתוכם אבל לא
במקום קבוע וזהו סוד ויהי בנסיע הארון וגו'. ועל דרך זה הסוד כשעשה דוד ובקש לקבוע
במקום לשכינה למשה במקום קבוע וזהו סוד אשר נשבע לה' נדר לאביר יעקב אם אבא
באהל ביתי וגו' אם אתן שנה לעיני עד אמצא מקום לה' משכנות לאביר יעקב. וכתיב כי
בחר ה' בציון אוה לישבה לו זאת מנוחתי עדי עד. ולפי שבקש דוד לקבוע מקום למנוחת
השכינה ואחר קומה ה' למנוחתך אתה וארון עוך ישרו מחשבותיו לבנו השכיל ונגח ואחר
לה' אל בית הבחירה. לך ואחרת ל מבדי דוד כה אמר ה' האתה תבנה לי בית לשבתי
כי לא ישבתי בבית למיום העלותי את בני ישראל ממצרים ועד היום הזה והיה מתהלך באהל
ובמשכן בכל אשר התהלכתי בכל בני ישראל הדבר דברתי את אחד שבטי ישראל אשר צויתי
לרעות בעמי לאמר למה לא בניתם לי בית ארזים וכו' ובמקום אחר כתיב רק אתה לא תבנה הבית כי אם בנך היוצא
מחלציך הוא ובנה הבית לשמי וגו'. מה עשה דוד המלך הכין בכסף וזהב ונחושת וברזל
עצים ואבני שוהם ומלואים ואבני נפך ורקמה וכל אבן יקרה וחצב סלעים ואדר כל מערכת
והמקדש וכל בנתיו ונגנזו ועלותיו וחדרי הפנימי והאולם והיכלות ואולם כל תבנית
הבית הנרותיו ונסכותיו הכל קבל ברוח הקדש. ונודע כל תקון ומקום ומשקל הכסף והזהב
ואבנים טובות ואבן כל הדברים הנרשמים בו במשקל בחדה ובמדה. הכל כמו שדרש
המערכת וסדר המכונה. כמו שכתוב ותן דוד לשלמה בנו את תבנית האולם ואת בתיו
ואצרותיו ועלותיו וחדריו הפנימיו ובית הכפורת ותבנית כל אשר היה ברוח עמו לחצרות בית
ה' ולכל הלשכות סביב לאוצרות בית האלהים ולאוצרות הקדשים. ולמחלקות הכהנים
והלוים ולכל מלאכת עבודת בית ה' ולכל כלי עבודת ה'. לזהב במשקל לזהב לכל כלי
עבודה ועבודה בעשקל לכל כלי עבודה ועבודה בעשקל לכל כלי הכסף ובעשקל המנורות
ונרותיה לזהב במשקל מנורה ומנורה ונרותיה ולמנורת הכסף במשקל למנורה ונרותיה
כעבודת

[illegible]

תבנית

בכיות בבוקר ובערב ר"ל את הזהב מסקל לשלחנות המערכת לשלחן ולשן וכסף לשלחנות
הכסף. והשולנות והמזרקות וקשות זהב טהור ולכפורי הזהב כמסקל ולכפורי וכסיר וכסיר
ולכפורי הכסף כמסקל לכפורי וכפור. ולמזבח הקטר והב מזוקק בתכלית ותבניות המרכבה
כרובים והב לפרוסים ומכסים על ארון ברית ה'. הכל בכתב מיד ה' עליו השכיל כל
מלאכות התבנית. הרי לך כי דוד ע"ה מסר כל מורת בית המקדש ומסקל כל דבר והכל של
בית ה' לכל תבניות המרכבה כסף ומש"ן לבמות. אחר כך כ"ז שלמה ובנה את הבית
ומדר כל המלאכות והמידות כמי מסדר לו דוד הרי עליו. ואז ירדה שכינה נמשה ומכנה
בבית עולמים. והיה שכתוב אז אחר שלמה ר"ל אמר לשכון בערפל ובנה בנתיתי בית זבול לך
מכון לשבתך עולמים. וכתיב ועתה מ"ל ומ"ל ואמרתי לך דברת הבית נעבדך נדוה בו
בחתם בכל אשר ציוה ה' אלהיך אל אחיך לדוד לאמר הנה הבטיח לך ה' ואמרתי אליך כי בנה הבית
הזה אחר בכתיבו ועתה קום ה' אלהי לדוד למנוחתך אתה וארון עוך ונו' מ"ל עולם חל עקב בנו
עשוקה וזכרה לחסדי דוד עבדך. וכללות שלמה להתפלל אחר ורדה מן הסיוט ותפלל
תפלה הזהכיוס ובכוח מ"ל את הבית. מתנהת הבכיכה מזוגה נמכיתתה כולם בבית
עולמים

ובכנים בזה ר"ל הסוד ולא רק יורד מן הסיוט העליונים כפני יתברך כמבר כ' כבוד מ"ב הקדוש הם
מזה לכולם ולמסקן לכם ומזון לדוגמתם וראיתים לאחר נראו לכם ר"ל ומזה מלאכה ר"ל
בלולים וראו אותם עם הבית הזה הם מסר הקדוש ובכן כי הדור מ"ב שעיקים ר"ל ר"ל עמה בכל
מקום אלה יעבדו לך לאחר תודוה על תבריון הבנים בתחתון עליונים ר"ל מיכון הקדש בכל דבר ה' דבר ומ"
בר הוזים המקום אחר אל כי מקום אחר הכון מקום אלם. ומי מס מקום לעולם ומה יעבדו בו בשלמה מקום
בנים ומעלה: ומקום לא אלם בסיוט ומזו מזוד בסיוט בסמלי ומקום ומזו לדוד בסיוט ומזו לדוד ומקום בו כלו
מתבנים מקומות מקום: מלאכות הם בתבנה מהם ארבעה מהם מקום: ומכל הבנים מהמרכבה עליהם בסמלו
ומזון לאם בסיוט בכל נמכיתו כל ומזו מהכמכות בתוך הבית עליהם מלאכה מדמיון בסיוט כמו מזוגים לעולם
מזוגים ומכיתו בסיוט בסמלו בסמלו בדמות עליון בדמות עליון בדמות בנים בסמלו עליון בדמות המרכבה
לוגה בן המכיון בכל הדברים שבולה בדמות מזוגים בחות עליהם לו בכל דבר בחות עליהם לבוגה בחות מזוגים לא עין הבכלים לא
לשמה ומקום עליו בנים ובדמה בסמלו בעלם ומכיתו בכל בנים מהם אחר לעומתם כי אין הבכלים לא
על דבר ומקום ומזון ומזון נמכיתו בדמות בנים בדמות עליהם בכל הבכלים מלאכה מלאכה מלאכה בדמות עולם
בנים כל הדברים על אחר בדמות בנים בדמות בנים בדמות בנים בדמות בנים בדמות בנים בדמות בנים בדמות בנים
מזון נמכיתו בדמות עליון בדמות עליון אחר בכל מזון ומזון לבוגה ומזון לבוגה ומזון לבוגה ומזון לבוגה ומזון לבוגה
ולמזון בדמות בדמות בכל המזון בדמות בכל מזון ומזון בדמות בכל מזון ומזון בדמות בכל מזון ומזון בדמות בכל מזון
בכל מזון ומזון בדמות בכל מזון ומזון בדמות בכל מזון ומזון בדמות בכל מזון ומזון בדמות בכל מזון ומ

עולמי ולא חזרו הנבורות. והתשבות כלם לריק ברבת בבות הנוקדם. והיה כי דכתיב
כטל חרמון שיורד על הרי ציון כי שם צוה ה׳ את הברכה חיים עד העולם. וכתיב תכון
מכונן ובנוי אלהים הוסיע. ומבית המקדש היו כל הנבורות ותשבות לכל הארנות כלם
לבד מן המשבחות בנגד שבטים ערוס. ומהמלם היו מעלין קרם כמו דכתיב ובברכו בך
כל משפחות האדמה. ולפי שהוס שלמה ודע דרך המשבת הסבעל מירוס לכל הקיומות
אחר עשיתי לי גנות ופרדסים ונטעתי בהם עץ כל פרי. וכי אבר במקום אחד שיבחתו כי
כל תיכו אלנות שבעלם אלא הוס ודע שלמה איזה כיר כמשך לכוס כטע כי מלכלן ובן
לכלבר ונד. והיינו דכתיב תכון מכונן ובנוי אלהים הוסיע. ומכון משתיתו של עולם.
ואם כן בחכמת הסכיבה חכמת הברכה כמו הסעור הרא׳ לכל הארנות תכית הרקדם
. ועתה אם לכו לחרוטף כי הסכיבה מיוחדת לישראל לבד והיינו דכתיב ונסגלה
מקדם ונבנתי בתיכם. וכתיב אבר הינאתי אותם מארץ מצרים לשבני בתיכם. וכתיב
ונתתי תשבוכיכם עבכם ותסור כבר הוד עבוך כי הם הכל שם לדוד ה׳ ית׳ שוכן בתיכו
ה׳ית׳ אחר לישראל קחו לכם משבני שמו שוכן בו ולא אבד מכם לעבוס ואף על כי
שאתם מקבלים עונשה אין שכינתי מבדלת תכם והיו כי דכתיב הנוכן אתם בתוך טמאתם
. וכשקיים ית׳ לישראל הבתבה הזאת ובדתה סכיבה בוכיהם כמנהגו כל הנבורות הסם
ית׳ וגבוו ומדריו ובל מיכו שבע ובל הנולות ברכה מנהגים בוד ישראל. ומסר בוד ישראל
מבתחו כל אוכר ואוכר לבתוח ולקבל שבע וברכה מאת הסכיבה. והיו שלאחר ובתתי
משבני בתיכם והתהלכתי בתוכם והייתי לכם לאלהים. ובאלו הסכיבה משבני ומשכיבו
של הקב״ה ית׳ בוד ישראל. וכשחטאו ישראל נסתלקו ונחרב הבית הרי זה המשכן שלו מתשבני
בוד ישראל ואולכו מתחם בגלו והסוד אלה פקודי המשכן משכן הערות והיוכל לאחריכן
מכיכין ישראל שבבל תקוס שגלו שבוכ מתם גלו לאחרי שכיכה עתהם שלאחר הגלה בגלתי
לבית אביך בהוותם בתגרים וכתיב אבני אבד מתך מגרוס. גלו לבבל שבוכה עתהם
שלאחר לחעבכם שלחתי בבלה. גלו לעולם שכיכה עתהם שלאחר ושתתי בשאו בעולם.
גלו לאדום שכיכה עתהם שלאחר מו זה בא מאדום וגו׳. ובשכן חוזרין שכיכה עתהם
שלאחר ושב ה׳ אלהיך את שבותך ורחמך והשיב לא כאחר אלא ושב. ואומר אתי מלבנון
כ״ה. ר״מאיר אומר משל לאדם שאחר לעבדו אם תבקשני הריני אבל בבי שלאחר השוכן
אתם בתוך טמאותם ובטמאם את משכני. ואומר ולאו ובטמאו את מחניהם ואומר ולא
תטמא הארץ אשר אתם ובשבים בה ובאלו אני ה׳ שוכן בתוך בני ישראל. ונקראת תדם
זו. אהל מועד בכל התורה כולה. וכלל הדבר כי זהו בית לדוד ובו שוכן. והיינו
דכתיב ויקרבו אל אהל ויבבר לדוד אלוה מ״אהל מועד לאחר. כלומר שדבר עמו על ידו
אל״ל זה מדבר עמו אבל אל״מ בבבם בתוך האהל ומדבר עם לדוד בבנ״אל כ״מים. שבאחר
ובבא תבה אל אל״ל מועד לדבר אתו. ותדנוס אהל משבבא הוא סוד שכינה. ובמקום מועד
ולשון

לכ׳ כטל חרמון שיורד ע׳ הרי ציון כו׳ מעוטר לתקן בשבר ב׳ בכיבוי הר. ומולכו עמו הגלות ר״ל כי הכל בתשיך
מ״ר התשבה ותיקר בהשתלנות בכל אדר הקדמ״ל בחבר ס׳ כתיב פעמים והשבים בל ישראל ובכלם כתלכנו
ולכך היא בחשבת אחר ובריתים בם הגלות. ומסור אלא פקודי המשכן וכו׳ פי׳ שהוא משכן ותבות ביד ישראל
בל לעבבם שלעתי ס״ת שלחתי אלא מולחתי. ודבר עם ה״כנים אל מנים בבלן ראו הגבל בבולת תבה שאל
בנים

[illegible] בית הוסד וזימון. כלומר שהשם מגמון תחיל בו והוא בית הועד שלו והיינו דכתיב
[illegible] **צרק** ולפי שהשכינה היתה תחיל בירושלם
[illegible] ועכשיו נד"ק נרוך אתה לדעת כי
[illegible] **אלדים** כשהוא מתחלת ושוכת
[illegible] אם לעבר אם לעבע. אם לחות אם לחיות. אם לחלו אם לרחוקות. וכן בשאר כל הדינין שבעולם
[illegible] מלחמות וו' ז
[illegible] ולהחרוב
[illegible] נד"ק מבורים כיוש
[illegible] ולהבנו
[illegible] נד"ק נוכח מהם
[illegible] ובי'
[illegible] תחיל בישורון לפי שהתרם

הולת

[illegible]

הוא כל דבר שבכתב סם תמיד והיא לא נה לזכותם ולגבות מהם סוביתם מכל בעליהם
ותפלתם כדי שהיו נדיקים וחזומנים לחיי העולם הבא וזהו כי נבל נבלה אתר שכן חליתי בהם
ויוסב כה בשוא עין. כיונא כדבר רק אתכם ידעתי מכל משפחות האדמה על כן אפקוד
עליכם את כל עונותיכם. ולכו שהמדה הזאת הנקרא בדק היתה תמיד בירושלים ובוסקת
הזכון לא לן אדם בירושלים ועין כילו לפי סנוכם בכל יום שבית אותי היום כדי שלא יתרבו
שוכרי אל קבר ירושלים והיונו דכתיב בדק ילון בה. ולפי שמדה הזאת הוא בית סער
לבבכם לשם ותלהיא תמכמכת בין הבדיקים והרשעים ואינה מותרת לרשעים אות להבכם
כוה דור שחת בשאים בשלום עמה ועל ידה היה בכם להקביל בכנ"ת ת' ובו הכתיב
אמר בבדק זה הוא פנוך. ולפתחים שולכת המדה הזו מחדות הם"ב והרח מוש ומתמלאת
רחמים על ישראל והוא פשה הדין מבל החסד והרחמים. ואיתי הדין נקרא משפט והוא
מצורב בחסד וברחמים ולפיכך אחר מלאתי חס"ב בדק ילון בה. וכתיב בדק ומשפט
מכון כסאך ועל זה אתר ורבי יה אך במשפט אל כאבך בן תתעשנו. ווו הוא הזיוחדת
לב"ד של אדון ישראל דכתיב והוא ישבוט תבל בצדק. ושאר אלוהות בדומים בבית דין של
מעלה הנקרא מושבים דכתיב ודין לאומים בתוכם. ומשלותן כתי דינין מדבין את
אומות העולם אין דבין בחסד ורחמים אלא מדה בחדה אין שם שליחת עין וכשאל דמה
ב' דה מדה. אבל מדת בדק מוחדת לב"ד של ישראל שאם שיבטים ושוטרים תתן לך בכל
שער ך ושבטו את העם משפט בדק. ובתי נדק בדק תרדוף צדק בלון ובדק תחתון בבוא
אדנינה ובמך לו למען תחיה בנבר בדק עלון ורשת את הארץ בנבר בדק תחתון.
ולכן שהדה הזאת הנקרא בדק מקבלת חב"ד של מעלה ודבה את ישראל בדרך אדני
ובקש תשמע אותה לכ"ד לישראל ואחר אם בא מבלתי חן בעיניך אדנינו לך בז אדנינו
בקרבנו כי עם קשה ע רף הוא וסלחת לעוונו ולחטאתינו ונחלתנו. אבל כל האלוהות
דינן בבית דין של מעלה ובכדשין מהם שלדה מלאך אשר ואין שר ואלא ובל לתחול ולשנות
כיון שם עם הבה אבבי שלום מלאך לפניך השחר מבבוא אל תאר כו כי לא ישא לבשפבם.
אבל בחדת בדק מדוא אדבי והיא בית דין של ישראל הוא כתיב לאדבי אלהיהו הרחמים
והסליחות כי חרבנו כו. וכתיב אדבי מתעה אדבי ב"לחה אדבי הקשיבה ועשה אל תאחר
ובי דע בו חנות לא תעשה שאדם עיחד עליהם לדין להכרע ולא קם מחבו הם סב"ם
בחבין ותות בשבה שאדם ובל לעבור בבם הב נם בן בם"ה הדה שבבל יום ויום אדם עוחד
לדין על מעשיו. אבל תדת אדבי חרחמים ובם נקב בלוחה לבל עון ובל הטאת. ולפיכך
תתנא בבסיק נ פעמים אדבי וכתיב לי הם בם"ה בנגד חנות לא השמה. ובשהמדה הזאת
רונה לגזור דין על ישראל אתחלאת מבד ורחמים וכמה בעמים מהפכת מדת הדין למדת
רחמים כמו שכתוב אך אתיך אבריס אמנך ישראל איך אתנך כאדמה אשיבך כבבויים
נהפך עלי לבי יחד נכמרו נחומי. ו"כ שלא הוא ישראל רוצים לחזור בתשובה ואי אפשר שלא
לנתר את הדין הוא מדה זו מנטערת. אבל מכל הקי"ו מכי שבית דין זה הנקרא בדק
דן את ישראל דן לחם כמו שאב לבן ומיסר אותם ברחמים. כמו שכתוב כי את אשר יאהב

ה'

בן הוא תוכיח לחזוים לעלים ובד יבמו חלק בית הבה. מעך לים בם"ה כי לא תעבה פלפה בקשבת
בם

מ"ובות. לכי סתם עדים סוגת הוא דוש דק של ישראל והיא הבוקמת נקמתם בקרלת בעל
בתרים אני וכתב פעמוב היא מוהרת את ישראל שלא יחטאו וישראל לעמוד לדין
לבנים לכי סתם אשר שלא לנאור את הדין ועל זה נאחד בכל מקום ומרלת מלכיך אני ו"
בנאחר וש לך לירא ונאחד מן הדין שלו ואף על כי סהוא דין מעורב כרחמים. ועל יסוד וש
ב"ר ולא תלכו אחי בקרוב ולכתי אף אני מחכם בקרי ובכרתי אתכם אף אני. וזה שאחר
מכם שלחם אתכם לכי שוגת המדה כאר מכע נקרלת ום כה כאלות מלאות פח"ד ונכור"ם
ודין ולא כאלות ונהן הכתי ועל תשם כ"ר שכ"ם. ונהק הוא המוסף לחדת אני הדינים
שכם בשבעה כמלים תהם כדין ותהם כרחמים. והיינו דכתיב אני אחות והאים מחנתי
ואני אלהכם ולכי שהמדה הוגת נוקמת נקמתן של ישראל ולוחמת מלחמותם היא עשתה
מכת בכורות בחנרים והנוגה ישראל בכח נד ק העליון שעליה נקרלת יובל ובשעשתה
מכת בכורות לא כח עמה לא מלאך ולא שר ולא דבר אחר והיינו דכתיב ועברתי בארץ
מצרים בלילה הזה והכתי כל בכור בארץ מצרים מאדם ועד בהמה ובכל אלהי מצרים
אעשה שפטים אני ה'. והרגו רבותינו ז"ל ועברתי בארץ מצרים אני ולא מלאך. והכתי
כל בכור אני ולא שרף ובכל אלהי מצר ם אעשה שפטים אני ולא השלוח אני ו אני הוא
ולא אחר ולפיכך מזהיר אתי ישראל ואומר בזמה זו נגלתי אתכם במדה זו אני אתכם דין
והיינו דכתיב אני ה' אלהיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים. וחזר ואמר כבוף הכם ק
אני ה' אלהיכם. הלא תראה כם ק זה ראשון ובאמצע אני. אחד לרחמים. ואחד לדין. ולכי
שהמדה הזאת היא מושל על כל הכבראים כעולם. והוא הסרכם הגדול שכל הי"ודו נרוכים
לי. נקרלת בתורה בלשון מלכות לכי שכל עבוד המלך ה"ובל מעשו כלן בעמין
ש"המדה זו והיינו דכתי' כי ליי' המלוכה ומושל בגוים. ובמין המלוכה והמלכות כלה הוריים
מתגלה ונלטנות. אלא שכם המלכי שהוא שם המלכות הוא מורה ומעיד על דרך קבלת
הכבע

שה בם"ה שלא לנאור את הדין כלי' לוהרו מחמי כי אני מקבלת ג"כ מה"ה ונרוך אני לדין ודין הם המחמי לי אני
דין לכם נרכה כי אני מקבלת ג"כ מחמד והרחמים כי אני לא מלאך בכמו אבן מכיר ויסרתי אתכם לך אני
בלשר לא ר"ו אלי תדון את הדין ולא כמו אמר בכחרה בל מלאך הלא אני ידי תהיה בכם ובמדרש אל אני
אשר בא אני הרים אשר בשמתי אני ב תקן הוא ש אחר מכת בכורות המגרים כי בבכורות לקו הבכרי שהמגרים
נקרלת נגור כי אשר שלהם הוא הבעולה אבל אחר מכת בל מלקי בעולות ראש הבכור שהוא שלה נדלקין
בבנים כם ובך הכתוב ויתבאר ויתיבה לתיבך בלקו הל המכי בכרות מרבי מה לם כמ"ונה לכי בכיר אתכם
ישראל בכר בכורים ועל שם נקרלתם הוא ישראל כי"ם הוא להתיב נרקים הנרבו להמלות וישראל שם
הוא ת"ל כי הוא ה"ל בל מי ישראל אלה מרבכתי ישראל בל אשר בת הבכיר את בכרות ויבכרן ותוד שהוא מבכת
כל הבכלים דבים ומקחדנים כי"ל כי כרות הם שלהיה ישר לבנים ולכך הוא ל ריהה הבכרות בתבנים להכתם
אחר שלו הבקרלת בן ה"ל שמיר לתרן תלוכה לא מלך כי הוא ה הגדול לו לשרי בתלה בחו בלמדכו לכך
ה תם בבן נרבי לילה כי לו שיה תיקרו בל דין בדלה ויהי הבני הלילה ויי הכה ה ל וכל ולדרו אני ולא
בלות דת כי בלות הוא מרשרין בגרה ום לי בת דין לבר הבקש ביה ולך בל כי בן לא שלחו לשמר
ברם ה מתשם בולוים שלהו אני ולא לחר כי לתוכך דין מחמי שלילה נב בל בהוה בנו ורט שלה הבקרלו
ל"קום לאמיר כמו הבי בלם יכרשו בל שנו נרולה כי לחבת לו נסת כרבעים והבר מחבה לל"כר ם בלוכים
ש"ל כל רבתוח הדינים בלה ובל אלי אני בדוהדרים ממלת יבנתי והרתי ולתנשם ילדי. בעלה נקרלת ויבל
בלם הנגלים ם ז"רות כי בלים ויבלנו כל הבעולות לבסוף אני ל"שר לרחמיב כי אני בתבכך לדין סשוא בכתב

בכ ם

[illegible] ולשון מלכות הוא דרך משלה בכח הדין הנלב
[illegible] אדני. כי כאותיות ו"ו שהן בתיך ר"ב שמות הוויה בשם אדני. ד"ן ודין עתו. ו
שהדה הזאת היא נוקבת נקב בריתנו נאר שלנו מנותה. מלכה כי ומכרה לדוד ונק
מלכו"ת בית דוד. והוא היתה הולכת תחזר עם דוד ועושה מלחמותיו ומכנעת
אויביו. ועל זה אמר אדרבה אויבו ואשונם ולא אשוב עד כלותם. ואכלם ואמחצם
ואקומון. ובמדה הזאת היה דבוקה בדוד ותמכה ורם המלכות. וכה היה מתחזק ומתגבר
באמרו אליך יי' אקרא ואל אדני אתחנן. וכה היה ליהוה עם אויבו באמרו הביאה והקיר
למשבטו לדו ואדני לדוכי. ראות יי' אל תרחק אדני אל תרחק ממני. ואליה הוא תם קו
באמרו אדני בנדך כל תאותי. וכתיב לך יי' הגדלה ותפארת ותצח והוד. ופתח
קונתי אדני הוחלתי לך הוא. וכל מה נרוזתיו. בחדה הזאת הוא מתדבק בה באמרו כי
נרתי אדני דרשתי. וכתיב חננו אדני כי אליך אקרא כל היום ולכן שהדה הזאת ה
בנלות כם ושראל אנו אוהבי ומלכ"ות בית דוד מסיחך במהר תחזירנה למקומה ולכנה
נקראת המדה הזאת. נעיר והטעם כי נכעתיה הוא עמירה מלאה כל טוב בהיות ובר
בדקיה תוסבות אלוה הכל הטוב ורצלוונות כמה מיני שפע ואמונות וברכה וחסד ורחמים
הכל בכפיר תפלה. וכה את ישראל בכונים מדרכי יי' לו המדה הזאת הכרה ודלה ישבלי
והוא כחה בכלת עלה ובנכה הסד מיה לון לה. ואז הוא כאילן פנוש"ר פירותיו. ואל
ישראל אלים ובכלים שונים פלונים נהרכה ונקלם. שהרי בכלין הגדה הזאת ונקח
אלים ה' אלהים ובכלה להכיל את ישראל ונקרות בש"ר תלמין אילן בחסד את פירותיו.
ודכוד הוא מנמו ויעיר פלו. כבר הודעתיך כי נקרבמבנה כלהן ומשמיך ולהן
הדוב רבנו. ובשהבינו הקבלת מבנה הכרבות. הנלה נקרות מון הנלים. ובבחינה
מקבלת כבה את בקבלת לבנה. ובזוכיך ויקרא אלהים לבנה הרקיע הנלה קרא
ומים ובשהבנה הזאת הוא ובנה ומבנה לון הם ישראל כבנבנות ונבנה כי יבחנה כלי
ורב בנמים ונהבה שהרו ישראל הם שהרבלין והוא כמו ביק הלון. בחדה הזאת בנמים
בנמים ובנמה הם הנמה בנמים הנלים. בנמים רקנות. ומהו כוד בנמר ובוד נקרא נוהו
ומהם. ובשישראל מוהרו נתנו ובה מהדמים לוהם בנמ"ר כלשר בתחנה בהתקבלה בכורות
ומבנמים

[illegible]

[illegible] והקדם הזאת נקרא [illegible]

[illegible]

[illegible]

[

ומשגיחין אלוה הברכות ומתמלאת על כל נדותיה אזו היא מתחדשת ומתעשרת. ועלוה
בלחר השבת כטיב עדיך תתחדש כב"ר כפוריכו והמרה הזאת הנקראת בס"ר יש לה
בית נגדיים כמלוכה כבשים ונקראת נגדי המרכבה. וכלן מנינו על ישראל ופורשין
כנגדיהם על ישראל. ומגילין אותם חכמה נרות. והכס"ר הזאת עם כל שאר מהבותיה
הנקראים נגדיהם הכבה הנינו על ישראל כמנהגים והוגיאו אותם מגדת כבלוגים. והסוד
אתם רמיתה לאדר עבותיו לחנרו ואשא אתכם על כנפי נשרים. וכל אלו המחנות הנקראים
נגדי המרכבה מעלת ומלואם בעל ת ישראל בתורה ובמצות ובמנהגים ובמדוגים כהתרחק
ישראל מן התורה ומן המצות ולכו שהחדש הזאת נרוכה להיותה נקשרת עם המעלות שעליה
יבנו ים בהלו לה מינו בכנ ובכרכה מהם נתן הסס לישראל כח לקשור אותה עם המעלות
שעליה ונהים ד שנקרא תבלה תשליך ועל זה נאמר וקשרתם לאות על יד והיו
לטוטפות בין עיניך. והקרח בשחרק ים בלא תבולין כח לו מעוד עדות שקר בעצמו ולאון.
לו דרך להכנס תבלתי שפרו תפלה תלויה בתפלה בלותר תפלת הכס תלויה בתפלה
שליד. ותבלת הוד פותחת השערים בשחר להכנס בל תבלות לאותו היום לסטיות ולמיכ
נדך תבולין בק"ש של שחרית. והתקינו לקרא ק"ש ואלה כ להתבלל לפו התפלה שליד
בק"ש בתחת שפרו תפלה. ולסיכך ק"ש קודמת לתפלה. ובשבתות ומימים טובים לין
נדך תבלין. שפרו עבדים לחרות נדולים בלאותן הימים והמצרים כלם בתיחום. תפל
נתה הדרכה הזאת בכנים המלך לין נדך לאותו ולכו ונלו בשבתות ומימים טובים שהן בעצמן
לות

צלו יורדן ולו אם הנים בשם ומתבקת על דודם תבל ונראה כי לוש בין הדב המחבר בנסרי הערבה כי
בשם ל"ונם בן כיחים ומלאכים להרים בתלים בכבים ותלים בחבורי בלשיסוק ל"ל נבתלי שם ושם
כמלים ויהנדים הבינים ומנינו על ישראל בהכיבה ישיבדין הא אות ולא בנשם ישראל אותו ליסרא קולמין
ליהדת ריהדים ומדה דנוים ותחנים לישראל ומנוים לפ"ה ולפיכך עוד על מלה בכי הבאלה לשה בתדשו אז
מדה לבנים ת ותחיית מלאית יבשיב בשבם תקיבל ליובן מלקשל בהיית כי שדת בתשד הוא רשעים ומבינו
בנרים ד בתבי בתבלמלותם לאמם עד מעבת בנרא שבנם ובשיו בבנם נדרך מהלדה בהיבון בשוד הסיב לאור
ידבי מבנים זב ע"ל בתלבם בת הבנם בתלבום קדוש ומהיר בהאות לרים בשרבנם ולן המקטרנים ירלי ובורמי
מדבי בשיר ברים בלבי לא ירא ווהו סוד מלאים קדוש ומשור מדים רוכן בל בני המובת ושובל מקרבנות וכן
בעבין הבנד בתיות כבסת ישראל ליובה בתלבים. בשם ובנדים לת ידבי לשובבי מלון ולו הילדהמים אין לה
מדה בוכה אתם נמן לם מדה ובנם בוא בדבה מהבן ובבנר הבנים בתל ין בתלבם בבסת ישראל בידבים
בלבים קדוש ומהיר בדבות בשר ולו בל המקטרנים בלם ידאים ששבו ובפרדי מנבים מבחד מילבים שאר הקבדי
בבנרים ות"ל אבר נקשתם לאות תל יד והיו ובלו לי בלה לו יד כי בא מיד דבדלבי בלו שבוד מדות
מדר הבנתו בי ק"ש הוא מורה מוד הוא בבה ובבוים בלם שהוא מבחד הבלה עם בחבן ובל מוסבהיו בלוברו
ד בלקבוי לאדם בבמולר בם ק מבר הבעבבת ובבדקים בבקשו ובדרך לבות בעבה עם הבו בם בבוד בבחת
מבלין יקבירם על ידו בר שונים בן לקבד בוש ובקבדו ולם לבו ומבה מעבה הדו בלו מבבד מדות מבר מהדו
ל בר בבו עם בם ן תוה בלו מבבו בי בוש לבוד ובקדמם לאות יד בוש הבוד מבקדא לות בעבדת
מבים ד בבזה ע"ם קבלתה מהוד בבה הבאלות מבלים ולן נדך ליחדם ולקבדה עם מבר המבלות בבו ם
בתבתם מבי מבבד והדבים והוא מבים ם ז בן הדו בוא לבר בבה ול בוצב ד בבב בדולה בלו לות דבר
הוא בנבים בו מלבן בו ל בם לא תתבם תבלתי דך ליבבו לת יבבה מהדים ד הבלם מבבם בוש נ"ב יחוד
מבבר והבבם מלבבלם אל בבבלי מלבים בבבלתי ומלם על הבבבה מבוד לבוטה מבר בבב בן מבלבו בבבים
מדבו מבתי בבתה בבבלת הבבר מ זו תבלתו בבבם בוקבלת בדבן ומם מן תבלה מל יד בבוקב בת לם מבם

ומשגיחין עליה הברכות ומתמלאת על כל גדותיה חוץ מתחדשת ומתפשטת. ובגוף
נאחר המשכים כטוב עדיך תתחדש כב טר כפוריכו והמדה הזאת הנקראת כס"ר יש לה
במה נטרים כעלו כמה כנפים ונקראת נטרי המרכבה. וכלן מניחו על ישראל ופורשין
כנפיהם על ישראל. ומגינין אותם מכמה מרות. והכס"ר הזאת עם כל שאר מחנותיה
הנקראים נטרי המרכבה הניחו על ישראל כחנרים והוציאו אותם מתחת שבלותם. והבוד
אתם ראיתם אשר עשיתי למצרים ואשא אתכם על כנפי נטרים. וכל אלו המחנות הנקראים
נטרי המרכבה מעלת ומלוה מעלות ישראל בתורה ובמצות. וירודתם ומחרונם בהתרחק
ישראל מן התורה ומן המצות ולכי שהמדה הזאת נריכה להיותה נקשרת עם המעלות שעליה
יכדי שיכלו לה מוכי שבע וברכה מהם נתן הקב"ה לישראל כח לקשור אותה עם המעלות
שעליה וזהו סוד שנקרא **תפלה של יד** ושל זה נאמר וקשרתם לאות על ידך והיו
לטוטפת בין עיניך. והקורא בשחר ק"ש בלא תפילין כאלו מעיד עדות שקר בענמו ואין
לו דרך להכנס תפלתו שהרי תפ"לה תלויה בתפ"לה כלומר תפל"ת הקב"ה תלויה בתפ"לה
של יד. ותפלת היד פותחת השערים בשחר להכנס כל תפלות אותו היום לכבוד ו"ת ולפיכ'
נריך תפילין בק"ש של שחרית. והתקינו לקרא ק"ש והא"כ להתפלל. לפי שהת"פלה של יד
בק"ש פותחת שערי תפלה. ולפיכך ק"ש קודמת לתפלה. ובשבתות ובימים טובים אין
נריך תפלין. שהרי עכשיו הקדוש גדולים יש בלותן הימים והבגדים כלם כתיחים. השל
אמה הדבר דומה כשם המלך אין נריך לאותתו ולכי אנלו שבתית ויום טוביו שהן בענמן

אות

אילו ירמיה ואלו לם שרים שמשם ומקרקע על דודם עכ"ב זכי שם ... בחרי ברחרי במרבדה כי
מחת אלו נם כן כוחות ומלאכ ם אחרים נעלי שם כנפיה ועליהם כאשר אמרו ר"ל בנעלי שם שהם
בחילים והנשרים הכיבנים ומגינים על ישראל בנכנסים ומיבדרין הא שוה ואלו כנפי ישראל אומר לישראל קורלון
לי מדה רשמים ומדה יגונים רשמים לישראל ונגונים לכ"ה ומעיין עוד על שאלה כדר בשאלה לאם התדמו אל
שדוש לעופות וחיות טמאות והשיב המכם בשקיל ר"יוסף אלקסטיל נהיות כי מדת החסד כיש רשמים ומכיבו
בגרל דגעמתי בהשתלאלוהם לאמר עד שנכנס בגרל הכנס ושמיו הכנס נרש מלאכים הנינון בשור המיב לאמור
ימיכו עמכי אלוה ע"כ כתלבם כם הכנס בשלבוש קדוש וטהור בדמות אדם בעריכם ואו בשקטרנים ישל"ובירמי'
עמכו בשור אדם שאל מי לא ידע ונהו סוד אדם קדוש ומאור שהיש עוכן על נכי המוכח ואוכל כיוכבנית וכן
בעבריין הבשר בהיות בכסת ישראל ליונים בעליהם. נעם ם הנדיק לתלידיו לעשכי אליו אלו הילר המיב אין לם
מדה כיונים עמם עם אין לם מד ם וכנם ביש כרכם שהנן והבשר המכוכית על כן כתלבשם בגסת ישראל בירודתם
בלבוש קדוש ומשוד כדמות בשר ואוי כל המקטרנים כלם ידע ם שמכו ובמרלי מבכיה מפקד מילתיה ם אר בבשרי
בבוכרים: ומ"ו אמר וקשרתם לאות על ידך ויסו ובי"מי לא כ"ה אלו ידך ה"כי אינו ידך רגל לכן כאלו אעיד עדות
אין בענמו כי ק"ש סוד מורה סוד היחוד הסם ובכוכה הלב מדוש מיחד רבלה עם המקן וכל מישביכו כאומרו
מ"אלקינו אחד בעכולר בסוף ספר המתרכת ונדקיבו בסקומו ונריך להיות מעשים עם בכו בם בסוף הנחת
תפילין וקשורם על ידו מרומז בב בן לחסיד בוש והבינו ואם אינו מעשה הדי כאלו מעיד עדות שקר שהרי
אומר כשיו עם אמין מורה בלבו מעשי כי הוא מומר וקשרתם לאות על ידך מוסיף היחוד שנקרא אות על מעשים
מחיש סוד כמה ע"ם קבלתה מסוד כהה השאלות מבלים ולכן נריך ליחדה ולקשרה עם שאר המעלות כלי
מתמתם מעמי הספר והרמשים והוא מיכו מים הרן הדי הוא מ מר כפם ולא כי מעיד נמעבי מרלה כ ל"ו אומ' דבר
ומיא ענמו אינו מאמין בו ומ"כ נם לא מקבל תפלתו דרך ליכבי לא יעבה מהדים ד התפלם שבם רוח נ"כ יחוד
מחיד והשבה אלתצלם של נמתילי מלקים נמתלבי ומלם של המתבם בקיד לבם תם שמר בעבין שבלרבו ומבם
אדבי שבתי מעמתם בתקלת הדבר שאו מקבלקו בכבמת ומסיבלת ברגון ונם אין תפלה של יד מעקיב עם לם שמנו
קשרים

אלו"תולין נדיך וקסרתם לאל"ת. והלשון שהוא סומן למדה זו בתורה בכתובים ובתוביב הוא
לשון ' בה והמדה הזאת לפי שהוא הפיתח לכל המעלות הוא סוד רוח הקדש • ותחבה
בכנפים הבכיאים לשולם הבכואה משתמשין בה הבכואות הרבה • וזהו שאומרים הבכיאים
בהקואות הרבה בכוכוי שכיבה כה אמר זו • והמדה הזאת כחו שהורעכיך אכבה מכיבו
פ"ה התחיל להחזירה לחטה והוא התחול לקרא בשם אדני כאמרו אדני מ"ד מה תתן לי •
והשוב ואמ"ל כי ככל מערכות הכבכיים ושאר כל בכאזה פולה עליוכיב ותהיוביב אין בו ערב
זולתו בכח המדה הנקרא כ"ה שהוא שער התפלה וכה ויוק כל ם אל שלוה לבכות כח
הזולות. והוא המהבכת מדת הדין לרחמיב ומבולה הקחת חוזה • קחת חוזו דכ"ה •
תחת תקרוה"ע • לפי שהכל תלוי בה. והוא פת"ח עינוב • ולפי שהכל תלוי בחדה הזאת
הנקראת כ"ה אמר לו אלות לאברהם כ"ה ויהוה זרעך • כלומר אין המדה הזאת הבכם לחבור
בל המקורות ותבין כ' התולות עד ההקוס הנקרא אל כל החולות שמהכן מוזאם מוס
קוים לכל המלות • ובכך יהיה לך זרע ונהו הוא אל שלבולו ספר תורה שבהיכל תלוי בו • ונא
בחסבת התוסבות בו שלחזל הבכבים לומרוב ו ואם שאדל כפ"מי שהחסיך כמה עניני
בורקוס ובכלאוס כלולים בהן • ולפי שהמדה הזאת תורם הוא אברהם אבינו בלחדו והוא
ברכה • ובסוף ויברך את אברהם בב"ל • הוברך הבר את להסיר כוד ישראל ובחבתחות
לבריות הבריבה הזאת • ומשר כוד הבדמים הבתחות שלוכו לשוך הברכו והשפע והלוכו
אבל המעלות והבכיות הבל אות לבריבה זו הנקראת בה • ובוה ברכת כהנים דבר אהרן
ואל בנו לאמר כ"ה תברכו את בני ישראל • ובשהמדה הזאת מתבדבת ומתחלאת • הוא
ברכת בהנים כמדת כ"ה אמר דוד ע"ה יודיך זו כ"ל זועבך ותסודיך ובכבוב"ה חלא בה"
כ.ומר

לא הפתח שער לתפלתו ופ"ר בהקיבו לקרא ק"ם תחלים בהכחת תחלין ולהד גן להקבלל מלבד מבתות לא בפלא
שחלך בה כל קדשו נמתקן שיום ומין נדיך לביבור בלית וסס מבעב אוה ובדב לא ביאר בפילה כל הלם וכרח
בדבר לאחבדם אחריב כי בסום בוא כי רוצו לקיבור התפ"בקרא הלם דבדך מאת עם מפעלית בעלים הכרבוי
בר"נתים שבם ופרשיות חם כי פרש"קרבל כב ר לאחבמה ופרש"ובים כי יביאך לעובב בבנ' בפלה ובחרוים ומ"
פתע בבה ולהבת רוחן להאבת מסד ופי"נים חם בפ"ם שבה ומדם אל לבהד ובהוים ד בק"כב אבים הפילין בו
פק"ה רוצו להפלים בכל מקוס והבה ותפילם בל יד כל בר"בשיות בבית אחד ליש ובי כולה בלים בל"בנים
הבלבית ושם בים ד מלם ובמסר הפעבית בשער בלבם מלבך רוש • ולשון שבילם שיש לבדים בזלת בתרים בים
לשון כ"ה בבבד כ"ה אותיות הבבחוק שם ע ישראל יי אלקיבו יי"ש שיל אור בים ד בקבלם מלבית שבים ובן בבבו
בשב"מלו כ"ד אותיות יתה כלל הפשוק ב ה שורה נ"ב בל מלבית בהחלמות כולב בו • ובים אור רוש בקבלת
בקרא בן ובוחם מקבלת שבים אור רוש רבלבל מבהבלים ישל זם לאמר דוד ודוש קדשו שלו בקם ד שבבו • בול
בל האולות לבבים בשער ב"מבולה ייבר בוישוד שבין מלילם בנים ובנבו ו"ל בנישוב"ל מלמבלם • ופ"ם הזל
ובו ר"ל בנרא ובשם בו ומבדבדם ישול הבבבים • ושמוד בוד בבבים שמקשות מלוכוב ובו"בנר מלרבי בימי
בנבם בי יציבי ברובם בוים ע"ב הבדבה בריבה לבא מלי שבבבו"שבם מבר בחבל שהול הוצין ובשפ"בוחבי בבבם
שבשרא ויבוב"ה דבר בל מלין והל בבוו לאמר בם הבדבו מת בבו ישראל ובו"הבדבו ברבה בלולה שבבל
ואבדיך בבבן לים ל דו מהלוי שבוא שוד בקדוסם והלוי מבר לבין בדו שמתבבר הבשר מל בדין חבו בשבם ב"ל
לבם לבו בבים ובדיך בבלים בבוד לקרא לבבו מלא בבבבה בדו שמים בלולה ב"ל בב ד מיבוד בתשא"ובשים

בלשון וברכו ב"ה. וזו היא תפלה על יד המלחמה. ותלוה אחר כתובה והתלוה אל הכ"ל
הלת כה"ל. ומה שלנו קוסרים תפלה על יד כמאל. לכי מיוחדת מאל שהיא נדה הכה"ל
ויאנב"ורה כמנהג הלא למדת כ"ה. ולפי מדת כ"ה היתה טופה תלהיותיו של דוד
ע"ה אחרי כי כ"ה הרגן נדוד לא אחר כך אלא כב"ה תלא. בבכח מדה זה הכה דוד
ודקם את כל אויביו. זו היא שעשתה תלחמתו של אברהם ע"ה כאחלכיה. כמו שבירכו
במדת גד"ת. והמדה הזאת הוא המחדשת אות ת ואותיות כמולם ועשתה כמגריב עפר
ובות. ונדוך אבי להאחר עיכוך בטעב זה. רע מבכר אחרו מאחרן מגריס שביה
לארן ישראל. ושר של מגרוס מנדולת שדי האומו הוא עד שנטל הלקו הכבודה ראש המזלות
ואותם"לם. ונוחה בכובן שהוא ראש החדשים. והוא בדמיון בכור ליב מזלות. כאמרו
התדש הזה לכם ראש חדשים. ולפי שבדעה היה לדוק ודביק בשר שלו ולא היה לו חלק בשם
לדוד ת"לפי שהשר שלו מיוחד לי. הינרך השם ית"לש"ח לו לדוד תבה רבונו ע"ה שיודיעו
שם בעולם לדק ומשל על כל הפדיה ועל כל נבלות עולם והוא לדוד ית'. ושישראל הם
שלקו וכחלתו ושהוא מתרה בו לשלוח אותם לכי שישראל לאיבם חלק מול לו כיבב אלא חלק
לדוד ת' ואחר למשה שלין דרך ליבבם לדופת שם ודו"ד ת' אלא אם כן פותח לו השער
הראשון שהוא כ"ה. ומתוכו ותגלה שם לדוד ת בי הוא היכלו ובוחו. ונהו לאמרו ולאמר
אלהים אל משה אל לד אשר אל לד. ואחר כ"ה תאחר לבני ישראל לדוד שלחנו אליכם. ובכל
דבר זה פעם שבית ואחר ואחר אליהם ל משה כ"ה תאחר ל בני ישראל לדוד אלדי אבותיכם
אנו"ה שמו לעולם וזה זכרי לדור ודור. מהו זה שמו וזה זכרי. אע"פ שיש במקום הזה כמה
מקרים יכתה סודות. העקר האחד הוא זה שתו לדוד ולפיכך לע"ש חבר ליו כאחר נדיך
אתה להעלים שם לדוד בקרלתו שאסור להזכירו כאותיותיו רק במקרם בד אמרוכן במקדש
בכתבו ובחדיבה בבנוו. וזה זכרו הוא שם אד"ו שהוא היכלו של דו"ד והוא בבנו לקרלתו
כלומר בכל מקום שאתם מוצאים שם ד"ד כתובה הזכורו אותו בבנו אל"ו. וזהו שאחל
לא כשאני כתב אני מקרא אלא אני כתב דו"ד ואני מקרא אדני. והנה כשכתב בכאן
לשון כ"ה כשני מקראו שבהם אדוד ד"ד. הודע כי כ"ה הוא הפתח להם להבנם לשניהם
כמו שהודעכיך כמה שבבר פירשנו שהן ב שמות אדו"ד לתעלה. ד"ד כאתבע.
אל"נו
לחטה. ולפיכך הזכרת שם ד"דוד מקרלת כשם אדנו' שהוא סיבלו. ולפיכך כתב בשני
הפסוקים שבהן אדו"ד ד"דוד לשון כ"ה. וכשהלך משה אל פרעה בשליחות השם ית'התחיל
בתלת כ"ה. לפי שהוא הפתח להבנם לשם ד"דוד ת'. וזהו שכתוב ואחר כאו אשה ואחרן
ויאמרו אל פרעה כ"ה אמר ד"דוד אלהי העברים שלח את עמי ונו'. והשיב פרעה מי ד"דוד
אשר אשמע בקולו לא ידעתי את ד"דוד. אמר לו מר"עה אם אינך יודע שם ד"דוד דע כי
הפתח הראשון שבהבנסין לדיבתו הוא המדה הנקראת כ"ה. ובה נברא שמים וארץ והוא
המחדשת

ל"ל מגריב בסוד ריבה קדושה יחוד ום שון כלי שהוא סוד כרן לוי יבראל ומין ישראל ולשבת ובוד בם תברכו פי'
לאדת בם מברכו ובם מברכו אותם נלרב בהביב ינרך ובו'ומן בם לשם תתברכו ובהם ל ושמו את שמי המיוחד
לי בבריכת על בני ישראל ואל אני אברכם כי כשתבריך מבריך. ומשבריך יבדבוכה שלא בא"ל כל אר יבריכו בם כ"ל
ובשבריך מבבכים הבשבב ם מגד הטל ובריכו לת מדת בם. שהרי מעולדת הבנורים והשמר בשבך הבא לאדת בם.
אלבך ן שרוש שותם בורת בי בורוש בעו לעדת בבורש ובלד ... בי בלא נקראת יד בבם בשבנומר לקין
קיסרים ל ל ל בשקומם

מחדשת לאותות חבית גדולות לכל הפוסקים והחידושים בו. וזהו סוד שאמר לו ויברכה
מחמת עלי"ש. כי אמר ויברכהו אמנם יש"ר הכה אבכי מכ"ה כחסה אחר כיר
וכל מכה ומכה כחה חמדת כ"ה. והיתה שלה מכות בחמת כי כן הדין. ווו היא בבחה
מעז עם מבת בכורות. כי שדי מנריס כחו בכור הוא לשאר כל הסרוב ורך הבכלור ומרפאו
הסנים. ולפיכך בשחשאדם בעבירו הרבה מן התור חדת כ"ה מזוחבת להכיתו ולהלקות
ו. הבוקש חוזבו על העבירות מעשה. ויה הסב ות להלקותו בכ"ד שלנו על מבכר דו עבירות
. על כל אחת ואחת חלקות ורבעים כדי שלא יכחו ויסרש לדי חלקות כ"ה. שהרי הוא חיק
ואחיון ויתר מחלקות ס.כו. ואפי שידע שור קוכהו וחמור אבוב בעלו. בשהוא חלקה
הוא אחיון הוא חלקה עו שור וחמור. ולפיכך ראוי להיות רבועת הלוקים כ.ולה מסוך
ומשור. והסחמרה הזאת סולבת חמדת הנבורה והחסד ותתחלאת מהן אזי היה מי ובר
מדוכית ומשלחת יכ ת לכל בני העולם. ולפיכך ציה הסב את ישראל ואחר הזהרו בתחו
כ"ה פן תחלא אף וחיתה מחדת החסד והנבורה. ואחה נריכין למסוך אליה רחמים וברכו
כן תהריב העו"ם. וזהו סוד כ"ה תברכו את בני ישראל. כלומר המבוכו אליה הבדכו
והחסד והרחמי כדי שתברכו אותם. והזהרו מן ההסך שהרי המלקות שנה קבה הוא ובכיון
ארבעים וכנו לא יוסיף: מאזלת ויכיף: כלומר אם יקבל הח עה חלקות מלא יכא לוה
חלקות שלחדת כ"ה שיש בה כמה הוספות על חלקות שלכם כן ויסיף להכיתו על אלף
כ. ואחר ואם לא יקבל מוק תמ כעבה יכא לדי מלק ת הכה מכ"ה רכה. וזהו מאחר הלל
אלתקרי מכה רכה אלא מכ"ה לכ"ה. וכיאכיך ר כ"ה הוא רמוז חלקות מבתורה ינס
דרשו הלל ארבעים וכנו לא יוסיף. ארבעים חסר אחת. והכל תלוי בכתיב. והבה כשבא
מר עה להודיע מכת בכורו רמז כי היא כחדת כ"ה ולא כ"ה אחר. דוד כחבית הלוה אבי
ונא כתך מנרו ותת כל בכור ונו. וזהו שאמר לו ועברתי בארץ מנרו אבי ולא מלאך אבי
ולא

בעקיים בעצר ועליה בקרא ואת בעדה נ"ב יד כם שציקר קבלת יד כסם: כי כן הדין ע"קרא פ"ם אחרוא
יד הסם על אסבר אלתים ובים מבירות ומיכן אבם רבה ומ"כם כדלקמן בסיוך ויק כי יש סם"ם לא ין בשחר
הם בלאין אחן בהו אתם ובכיתכין למזהרת אחת ד"ל והכיתקין לעשם מ"ן ליקין אליהם. בשביה מלקת
בחוסלים הוא מלקה על אסור ובחסיר פ"מדק ספקד ומדת בחסד כי בם ר כוא מבשל בנין בדוס מ"ין
אתיות הם חחרו אל אבנרסם אבכיו ויחבוס אבנרסם את פת רו ובסבים מי אסרת הוא סיסרת נרחסים גאב לא
בב ד ועל"ב רבעות בלוקה בתקה מרבעות אור ואחור ובללותים דאן לאבל דין ורחסים אל ירמון לאסור ב אר
אחוא לאבל אבלות הדין הוא כי בנ' בהם בד ימין ובשאל כמו אפי לאפלה בבכוי בלר ולעמיבי קרין ע
אתחדרו לבני הם אליה: לא יכא אדם לדי מלקות אל מדות כם כי כמו אבבוסל בירב מביאה הבבא אל
דבלי בארבעה אבם עיקר בבין אבל ואבל אעבר בבוקא לאוך כי הם כולה כך הוא אוקוב בבבה אילא
בבנד אדם להלקות אתיך ד"קליב ת אים בבנד אלו בבוחות ד אוקאות אהבנה בהב אל ידב אר אבם בם אים
בבין ויקבו בחרבעים בוחות הדין אבבם אבם ב"ב בלולה כל אבאל אעבר את הה לעיבק ור יהו לאר ונ"ל
אים בם בחה ת אפות אל מלקות אלבם וכו' ובב דהבו ל כל אר ה"אר בדי אל בבב בן אר ד כל אליו בבבב כ
בחידה בתבה לדרים ובבה בבים: מ"אבר אבק אר אוד כי אבבבים ל"ט ר בבן ט"ל בבבק ד בב"בם לבבאים בב
אתתים כי הבלקה ובקלה בבל אר בבבת רבבם. ולאן ר ב אלבהיות בחיך יט"ל בבאלה כי בבאים אולת אדם
בב ראלא כ"ה הרשה לה' לאר בב אל בם ראולת אבל אבב דום בבאלה בבאר אל אי"ל אלבר אבב בבבבאם
בב אל ידבם ב"ם בבוא ב"ם אבר בבב בן ב"ם אבוא אבין ב' אוקאות אלב בבאבבוב ה.ד כ"אלא. בבבך ב בבבך

[illegible]

[illegible]

[illegible]

לדור הבקרא דעת שהיא היכלו וביתו. והרי חזל"ח ברשיב ובמ"ב ברכה ואגדות ודרשו
ובי אדון לפי הלעת כל שור ע"ו ומדת בר"ק הבקרא ת"ב. ואם ח"ו ובשקי הבנורות
בב"ה עלבר"ק אזי מוזכת ת"ודת הדין הקשה. ומבר"ל ח"ל אם הכרוס שבכן מתחדשו ר"ל
ביולם. ודה ט"ב ורע. ואדם הראשון מבל כתחשבה ובעבם חוטה. ובמחיך בלה בתה
לבכיך הוס לת אחיס ולת הטו"כ חת הזו"ת ולת הר עובתיב והמה כאדם עברו ברית
. ובו אזון ברית ברת לאדם הראשון אל ז ברית חבל. ואמרה הזו"ת הוא ביקמת בקס
ברית. והוא בברעת על כל עובר בחקנת הערות הכתוב ת כתורה. כמו שבדין בעורך
עליו בע"ה. והבה בחות המדה הזו"ת ומחבת ברכות ע"ו כות ומו מבת ומבול ת מת
סחיים עו המדה הבקר את ח"ל ח"ו נקרא ת ארץ החיים ומתיים הבקרים כהרן
ומבל תמיחדת לה יהיו תחלת. וכל עושה טוב ומוחר תורה ומצות ונדבק בחדה הזו"ת
מי טוברת הלבדים כמו שהודעבוך בהקדמה נקרא ח"ו גם אהרומותו. ומחבוך ובנוהו כן
נהיו דע כן אום מי כתיב מי וקרו אול ומביהם אדוקים וה כוה. והבה כל הדבק בחדה זו
ז כה לחיי עד. ומחבוך ולתם הדבקים בוי אלהיכם חיים בכבה הוס. נמה מדרש הל
בבסחוס וכו אם ד לו לאדם הדבק בשביבה וכו' הכל אמת ולמדרש כאו אמכם מה שחתר
תבס ת לתו אלהיך תירת ולתו תעבוד וכו תדבק. ולחתר נחותו תעבודו וכו תדבקון.

ולחתר

ותכון בדם שתבאר ונאלך כי הם סבת הדם ומפלו. כל סנייבים כמו שהודבוך לבאלה בכבוי אבן בפיר
ומס ט כפי שדרי מס ב מסבים בנוסח אחר. ולו דבים בבלאות מס יד"ל בית סוה סהבת מי שנו שיקר מידיעה
כי נו הלוים כולם כוב אדר לבס ס בשבר"ם. אבל מסמלים לבריס סהבן תבמדם ת דבה בת לם מיכו מבוסוה
מת כו שהוברמו שאו מס מקבלים כמ מבמס ובוסי מליחוקס כפי כמ' אחר כתבמו בתחילה ומד מרמשון מת יד
בהיות שירתו מבמתו סבר לדו והבכיד מתן מכיחות מס ב ובבכרו להבי ב מבמה כבכיין מפי בסמו ולמבלה
ובו אמר ראה בתת לבכיך חיו כו לבומתו תבב. וכי אדם כרית בכרת ת אדם מבמשון אם בבדי מבמ
ולדים ד מבקרא ברית בלבן בבבר ב אלא מבר לתם בבסבתו מבוד מלוה דבך קו מלמבית לבר ברבך וה
בא ב מבוב הבאור בפי בוכה תבלת הבריאה ובבר מתוך מבדם כדבן בבב אר בבבבת בבבם ומוב לם כך
ידבת הבי בי המלכות לי ב פיכב להבהב בתבתוכים אחר מבקל בבר מבבם הבלוכים ומוב מן לבל ימים מבבן
בתבתוכים ב מ ר ת בפבי בבבם מלוכם הבסור לבל ימים ומן לו מבבבה בתבתוכים מבי מבמיר מבבבבה מן
מבלוכים לבבן ובבמיר בין מבבית ומבבבבם ומבבבל מבב כבוכה ב"ל בבבבה בו ובבמתבה לבו בבימם ובבה
אלו אדם הראשון מוכן בבבלתו מוה כי בבבבידו נבם מבמלבות בבבבב המוב ובבמלבן מ"ל הבבבר מ"ל הבבבב
עליו בבולם ובכ מבבלם ובחלבם ומתבבות בבבבם בב ח מבלבות ב"ל מבבלבו בבם מבבל ומוב מבן הבבבם
ובבמיר ובבבבם בבלבו הבבלבם בבבל מבבם ב ריב הבבבל מבבן מבבו מבבלבו מבבבו מבבבבו לבבבבר
מבלבות ומבבן הבבבם ב בבתבבבו בבבבבבבת לבם לבבבו ומב בבבבבו הבבבו מבבבם הראשון בבב לבבבם
מבבבר ובב בבם לבבל הבבבם מבבבו ומבב בבי ובבבב בבי בבבב בבבבבבב

ואומר ואתם הדבקים כולכם חיים היום כולכם. דע והאמן כי יש עניין נפוד לגורת טהרת הלבבות
שאפשר לאדם להדבק בשכינה אם היא ית' אוכלת היא האש שבה מתפרדים ומתבטלים
הדבקים כה בגשמה הטהורה הנקראת נר ו' ומחברה הדלוקו נר הנשמה ובה דבוקה ושלוים
ותזוקתה עמו שעדיין נכלר בפ"ם. והמדה הזאת נקראת לבעמים כפר החיים
והטעם לפי שהיא האומר שבו נמשכין החיים מהיום עד הנקר לזה ה' העולם הבא עי
ל' לקי. והיא כדמיון שכר שבו ב' תכין. כך המדה הזאת בה מנטיורי כל הנורות למיוהן
אם למות לא לחיים. כדכתיב הנה אחיתי ואחיה. וכתיב כי הכתיב לחי"ים בירושלם. ופרו
גם היא נקראת ירושלם של מדה ידועה. וכע"ה במדת ח"ל ח' נפרם כל הדברים על מדר.
בכוכה פורש מבואר, והמדה הזאת היא מסוומת בתיר כחלה היוחדת להודע שעל ידיה
ישראל מקבלים כל טוב וכל שפע וכל ברכה. והיא המכנסת את ישראל ואת שלוחיהן לבבו
ידוד ית' נקראת בלשון זאת וגם שישראל ורשו המדה הזאת ובתיחדה להם הם הלק
ידוד ית' ונחלתו, והיא ס בנת ביהם תמיד. ועתה ופיקו כל שלותם. ופשישראל נריכים
להכנס לפני ו ית' היא כנסת עמהם ומעחודה אותם לפניו. הלא תראה כי בהן נדול ביום
הכפורים שהוא יום מיוחד בשנה להכנס לפני לפנים להפיק לישראל מחילה וסלוחה וכפרת
וברכה וחזונות לכל השנה. אזכור שאי להכנס אלא במדת זאת. וזהו ס' בזאת יבא אהרן
אל הקדש: אזכו רשאי להכנס כי אם על ידו זאת ואפילו מר"ע בתר לה לא נכנס לאה"ל
מו"ע לדבר עם ידוד אלא עי' זאת. והבוד ויקרא אל משה וידבר ידוד אליו. מי הוא
בקורא אל משה אלף ועירא. דו ויקרא ואחר כך וידבר ידוד אליו: ומלהה מקום
מדבר שיו מלא ל מ ע ד: ובבר הודבר כך זה הוא בחבל טהוה בית ועד לבב ות:
סוכן תמיד: והמדה הזאת היא שבו מדת ומניבה ע' ישראל בשה נ"תה: ועליה נאמר
אם תבכה עלי מחבה לא ירא לבו אם תקום ע' מלחמה בזאת אני בוטח: והוא הוסכת
ריצה ישראל בגלות ומבחמת לבם. ועליה נאמר זאת נחמתי בעניי. והיא הקושרת קושרת
המרכבה

התיב מי ויקריבן אל פרים לרבוכי כל מי שדבק בחייה יוכל לחיות על אלה אזר מבנה יחיים לצולם ועד אמרו
שבחים מדוקים זה כוח ויראת ג"כ כי דבקותו ביסוד הנקרא מי שבוש פוד כל עיני חיים מדוקי בחידות המלכות
נקרא מיל כדאתר יה שלום בחילוך בחלו בדקטל מלך דק קס"ג. כי יש תבין בסוד טהרות מגריה
לאמר לו לשרם לדבק בשכינה הייה בעניין שני אתי לבבלה בהקדמת הספר כי בשכינה עצמה יתעלם
מדרגות לבדרגות עד שיבדק בשמו ותתלבש בשכינה ותעלם לעולם שחיים בחו מבתיאר ג"כ בחברכת הטעם
אזכיר אל שמו ישלר מבנו ג"ת. כי יש מעדיין בכלר בפ"ל: הייכו בהקלת ש נר ח' בעורת ה' ג' ולת אל ק' נפרש כל
ידברים כי שם מיאר ב' ה' ס' ד' בקרא ביין והמלכות ירושלים לעבר כי מתוך כיון שהיה ס' מפיות הכן ה'
ס' ר' מלכה והו אחרי כלון שאיר בקרא ירושלם של מדה ידוע ואם כן כל בבתיב לחיים בירושלם עורם אל ירושלים
מלכים דבריו ן כל הדרים בבתבים בירושל ם של מטה בלבד הם חיים ק ב וכיל בקרא ולא ע' ביסוד
ובקרא זה מלי בחיאר רמקומו כשער ג' בבבוי כל והם מעשות בהתבנים: ואתמידה אותה לבבו כי היא כלולה
אל ט' הבלות שבלה ו' תבלים נהם ואם בב כי היא הכל והכל בה לבן ש' לבבם לקחת הבפעת קיום
ולעבדם יהיה ליבבם בלעבה נדלה כמנדיל עליה זה ש' תהיה לבן ם שתשיבה מהיה תורידנו לבלר מסת
ש בבנד זדם. וידבר ידלו אי הוא הקורא אם מלו אלוק ועירא סי' בר מו לבלבית יש' נדולה רומות לבבר
אזן יבן בכל מ"ב ו ובירא ובבה כיבת רומות בב' אלוה ת בבן ל' לבדלסים ובועירא ריחות לבלבי' בבן ב' בדלה
מעוזם ב' בוגרות לו' קנוות. והיא בנקרא בת קוזת ובו ס' הקיסרות ובבן היא ק' ית המרכבה כי הם נוזה

שמרכבה ועליה נאמר את קומתך המתה לתמר. וכה זכו ישראל לתורה. מרכבה על
תורה שבעל פה. ועליה נאמר את התורה אדם כי יחיה בה אל. ועל ידיה אנו נכנסים
בבית תורה שבכתב. לפי שמדת את היא סוד התורה שבעל פה. ועל ידיה זכו ישראל
לנחול את הארץ. לפי שהיא המדה המיוחדת את הארץ אשר תפול לכם
בחלה. והיא הטובה הגדולה שתמצה אנו נכנסים לחיי העולם הבא. ועליה נאמר את זו
בחלת עבדיו. ועל ידיה מקבלי ישראל כל הטובות והברכות. ועליה נאמר את אשר דבר להם
אביהם ויברך אותם. אל תלמד את כרכה מלון. ומר עה על ידיה נתן ובורך את ישראל
שנאמר את הבכורה אשר כרך תנה את לבני ישראל. והיא המדה המיוחדת לתלכות לא
לה זכה יהודה. שנאמר את ליהודה ואחרונו. והשם ית' תזהיר את ישראל ומורו אותו
לאותם שומרים המדה הזאת ולהתנהג עמה בטהרה. ועליה נאמר ולא ידלה כך פרוי
דבר ושב מאחריך. ואומר לו חכ"מו ושכלו את יבלו לאחריתם. ופירוש הנשוק לו ואשיב
לחדה את מתקור החכ"מה שכל טוב עי"ד נדוק וסו"ד עי"לם. אז ומבאו מן יסב לשנו
ולא אמרו נדוק כו טוב ויביאו לאחריתם ומשבו רחוביות הנה"ר מתקים כוכה לחדת את
הנקראת אחרית הימים הלשון נדה לכם את אדרוש את הנה"רוש הימים ע"ז
תקוה לאחרית כאשר יו. ובכל מקום שתמצא בתורה לשון אחורה כגון ויאמר
ולשון לאח"ר ולשון לאחר"ת הכל הוא לשון המדה הזאת. והבנו מבדרש. דע כי כל הבנו
בכל התורה הוא מדת הגבורה. והוא מעשקי תורה שבכתב. והסוד תורה שבכתב מבנו
הגבורה שמעבה. ולשון אחורה הוא מדת התלכות והוא מעשקי תורה שבעל פה. ולכו
שתורה

[illegible]

בתורה שבכתב ותורה שבעל פה שתיהן נרשמות זו לזו ואין זו מתקיימת אלא בזו והורך
לרחוו הטם כתורה בכל מקום כי שתיהן נרשמות זו לזו וזהו וזכר זו אל משה לאחר וידבר
בתחלה הפסוק סוד תורה שבכתב לאחר סוף הפסוק סוד תורה שבעל פה. ושתי הלשונות
לשון דבור ולשון אמירה בהן תכנה ותכונן כל התורה. וסומכיך כתב לך את הדברים האלה
ועל פי הדברים האלה כרתי אתך ברית. הרי ברות כרותה על תורה שבכתב בשהיא
נדרשת על ידי תורה שבעל פה. כאמרו כתב לך את הדברים האלה. כי על פי הדברים
האלה כרתי אתך ברית. והנני מוסר לך כלל לזהו הכרות כאלו עומדות וסומכיך
אותם כאלו תורה שבכתב הוא תורה שבעל פה כדרשת. לכי שהי כל תורה שבכתב הוא
תורה שבעל פה. וסומכיך אדני היכל לשם ד' דוד. ושתי התורות מתדבקות כשם הדברים
נאמרו בבריה. והמכריח כוחן עליו כאמר ונרנן ד' דוד אל ק. ודומה כמו שאין לו אלוה
אלא. ולפיכך בכל מקום שהזכיר בתורה וידבר ד' דוד אל משה לאחר. ומו לתורה שבכתב
ותורה שבעל פה. ואומר ושקרי מנשיקות פי הוא. וכשהשלו ישראל בתורה שבכתב ותורה
שבעל פה התחיל הנביא מקנתרן ואמר כי מלאו את תורת ה' נבלות זו תורה שבכתב. ואת
אמרת קודש ישראל בלנו זו תורה שבעל פה. והם מן הכולל לשון דבור לנבורה ולשון אמירה
מלכות. וידבר אלהים אל משה ואמר אליו אני ד' דוד. כלומר בכל מקום שאתה חוזר כתוב
וידבר הוא אלהי אחדת הנבואה. וכב"מ שאתה מוצא זו אמר הוא אני ד' שהיא אחדתם לכו
תור שבה"פ ואלה שם דמנוך הענין בענין מלת ואמ' התכונן תמיד כי המל' הזאת נקראת
תמיד תורה שבעל פה והטעם כי תורת ד' דוד שהיא תורה שבכתב בתך מדה זו
שבכתי ועד שבעל פה. הוא כמו אמר לה לנאמ"ן תור' שבכתב. ולכיכך על כי תורה שבעל פה
תתבארו כל הכוונות והסתרים והעמקים הנעלמים בתורה שבכתב. ועל זה נאמר כי יכנה
ממך דבר נאמנים כין דם לדם בין דין לדין ונו' כלומר כי יכלה ממך בעמקי תורה שבכתב
מה כתיב ועשית על פי הדב"ר אשר יגידו לך ונו'. ולא תרגה תסור מן הדבר אשר יגידו לך
ימין ושמאל. ויש לך להכין מה שהזהרנו בכתוב בענין תורה שבעל פה בהלת ואמ"ר ובמלת
אלת ואסור הכל בפיך. ויש לו לך בתוכך על יבוד דק. ועל שאין ית רה שבעל פה בכע
ואנילות וזלתו מלת תורה שבכתב. ואין ריך להכנס בתורה שבכתב הלא על ידו תורה
שבעל פה. והסוד הוא כמו שאין לשם אדני בכע ברכה אלא מלת שם אדוד ית'. כך אין

דרך

שם בחכמת מעשה מכ"ל. ולפיכך כמו שהתפלת שסיים תורה שבכתב היא כללה מקבל ופחד כן לשון וידבר שהיא
לשון כ כל דבריו ג"כ אלים ווהו וידבר ה' ותשבאמו ג"כ לפעמים אמר שם כמו וידבר אלהים את כל הדברים האלה
שהם אמרי הנבואה. וכן וידבר אלהים אל משה. אין בשבאמו יותר לגל שם ה' כי בהלכות אחר מדת הנבואה
בשמכת. ושתי הלשונות דבור ואמירה הם תכנה ותכונן כל הדברים. כי שם ד' הוא הנאמר להתיחד
תורה שבכתב עם תורה שבעל פה שהם סוד דיבור ואמירה כי אין בה תורה שבעל פה בלא פתן תורה
שבכתב ואין תורה שבכתב מתבארת כי אם על ידי תורה שבעל פה וע"כ חיבון ללמוד שתיהן כי הוא אחד לאחת
בלבד שכל סוד מפרד אל ק ומלוי מלא כל בית שלם בספרים כי דברי תורה כלולה אם לאכלתי ובכר ידתם ל
לה. ושיתן יקרי מכשיק תמיד כלומר כי ה' דאם לא כן היה לו לומר מכשיק תמיד. וידבר הוא אלהים
הוא מדת הנבואה. שבאמנו בתורה כי הנבואה לאחר בבנד במוכה כמו שכתוב שם זה תורה דין ומשפט הנבואה
ובכל מקום שתמצא ד' אמר ה' אמר יהוה שהיא מדת הנבואה ולא לבולן הדבר יתן לא אחר הנבואה בנבואה.
ישבאל ונלך כל הסודות והעקרים והעמקים הנעלמים בתורה שבכתב ולא שיהיו כותבין אותה ג"כ שיהיה אם שיש

דרך להכנס לידיעת שם וד"ל אלא על ידי אדכו. והרי הכל מבואר. ולפיכך תורה שבכתב
תורה שבעל פה אתיין נרבות זו לזו ואת אחדות זו עם זו. וסיומך וד"ל אחד ושמו אחד
ר"ל וד"ל אדכו בקריאת אחד. **ואחר** שתורכיך על אלו העקרים והיסודות הכללות
בתורה זו הנקראת אדכו יש לכו לא עוד הענין בים ד' מוסד בכלל גדול ויהיה אור כיוך.
והוא שתדע כו המדה הזאת לפי שהוא מקבלת כחות הרצלות העליונו אשר עליה מתהכנת
לכתר נוכים. להחות ולהאות. לפעלות ולהורות ולרבא. והכל כפי כח הכתר לה
מן הרצלות עליה. וכפי כח חיים שהיא מקבלת כך היא מגלת בהבדלים כלים. והכל על
פי הדין הוסר בשפע אחת אין שם עולה ולא שבחה ולא חזה כלים. ולפי שהמדה הזאת
הוא מתלת שפע מאותן הרצלות עליה. נקראת לפעמים בשם הוא המעלה שתחכם
מתמלאת לאותו הזמן. **ביאר** כבר ידעת כי השם הידוע לחדת הנכורה ובחד הוא
הנקרא אלהים. והוא כ"ל על מעלה. וכו כל הנכבדות כלים כדומים לאחון יפתחל על פי קו
הזכות. והכל בלחת יבוסר וכשהדת הנבירה נוחרת דין על התחתונים להשחיר להרוג
ולאבד. לו תדת אלהי שהיא האונר לכל הדברים הירודים מלמעלה מתמלאת מאותו דין
סנגר אלהים. ולו פוצלת ונומרת לאותו הדין סנגר אלהים על התחתונים ונקראת נם היא
אלהים כ אותם שעה. על שם מדת הנב"ירה שנהדה הדין על אותן הכדונין. וכאלו השליח
נקרא בשם המשלחו. ולפי דרך זה נקראת המדה הזאת לבמיהוה וד' וד. ולבמיים אדני.
לפי הנוסר אלהים. ולפעמים שדי. הכל כפי אותה המדה המשפעת בה כחה ומנוכה. אם
רחמים אם הדר דת עוים. והכל בהות המדה הזאת מתמלאת מן המקור שלמעלה בקרא שדי
כלומר מים דו ושלמות ומלו. ובשהיא נקראת שדי אז ובחרו מכניה כל מיכו מעחות וכל
מיכו מזונות. והסוד ונם בפתר עליון בכל שדי ומלוכן. בסיר של פנמים. ולפי שהמדה
הזאת היא הסגר להכנס לשם אלוד. קבעו שדי בחזוה מכחין כבנד פרשת והיה אם שמוע
ובמנוך ואל שדי בנריך. ונריכים חכו להודיעך כי המדה הזאת מתלבשת בכ' מיכו אם
בהוותה

קן ומכלית לימוי הרוה כי התורה שבכתב אין בה רק רמוים ורמזי חרקים מכלל הקבלות ואם בפני לבאר
אין קן ומכלית לה כדכתיב לכל תכלה ראיתי קן רחבה מצוותיך מאד ד"ל בשאר נאורים על שם וקראי תורה
שבעל פה. ומיומך יל"ה אחד ושמו אחד. ר"ל בשם ב"ם הוא בקרא בכל מקום אדני כי כל הנקרא שם
ה"ה בשם אדני ואם מתחבר ואחר שמו ונם בקרא"ם מבטון כמנם לכו ס"ם שמוש בא"ק שדי עם המלה
ה"ה בקראת כן בשם אומר בשתוך אשר אלה מתהבת לבדה. נוסף כ כמו שבתבאר למעלה בכינוי אלן שבור.
ולפי שבקרא הזאת מתמלאת בשם מהמלאת שלה בקרא לבמיים בשם אותה המעלה והוא הדין לעדות אחרו
שבקרא"ם שהדה שם אנים מתבה כמו שאומרים לפנים בשתר ו'כביכי ה"ם קשם. ועל המדה הזאת
בשבר הוסר מלכית אחקריה יש מסטרא דחסר ה"ה שהיא מקבל מימי החסד אתקרא אם מסיה דנבירה
ואתקריה רוח שם שהיא דת ואתקריה אדן דאיהי מקבלת כלם. וכי כל הכנה כב דיבים ליפין ולזה אלו
לבות אל למונים. ה"ם קי המאבני בשמת ובחוסר כי הקו המאבני בקרא אל ום מסיה אמת בתבאר בתקיעו
בשבר הנביא אמת ולפעמים שדי כי בקרא שדי בהיות מתמלאת מהמקור שלמעלה אים ד הנקרא גם הוא
אל שדי כדלקמן בשבר ב"כשם אל שדי ובקרא אלקים בשתפארת ינוה לא להשליח אלוהות רבנירה. ובקרא
בשתבה אלוהים בתלה ובקרא אדני אם שם מיוחד לא כמו שבתבאר בשקיעו. ובקרא מבכיה כל מיכו
מחיות ומזונות. כי שדי מלשון שוד שהוא מבדד מתרבתם ובחם. יסיון והיה שדי בנריך. דיל אל תקרי
בנריך אלא בנריך והיה מבשבים ושדי מבחון ומלת ויהיה היא שם אחד מלא שמות הטיה. ומלאת אל הכל בשם

כיוצאה בקרלת נשמות **עדי אלדים ארני** והכל בכח שם יהוה ית׳. שהוא הנושא
הכל והפועל הכל בסנקרלת שדי מתלבשת תרלה לא שחורה חוכ״ת. ולא יכריחו מכניס כל
מיני מזיקין ורוחות רעות. ופוחדין ורועדין כמה חיילות והמיני מלאכין הסכרלות הנחלת
ואין כהן שם לעמוד לנגד כלן מתפזרין וכלין להם כמחילות עפר. וכשנקרלת אלדים
מתלבשת נוגן לא לדומה מרלה לא לוכלת ושורפת ימכלה לפעולין בחוקה למעלה ולמטה.
נומרת הדין בנדיקים וברשעים. ותזכה לוקחים רשות כל בעלי דוכין וכל שלוחי מעלה
השלוחים לעשות דין בכבר זוס. והמדה הזאת עומדת להמית ולהחיות. להכות ולרפא.
להשפיל ולהרים. ככח שם שדי ית׳ לאשר בקרבו. וכשנקרא אדכי מתלבשת נוגן לא ירוקם
לאשר ממכה ירלוס ונכהלוס כל הברואי׳ ולא עומד׳ על כסא המל׳כות וכל המוכי מעלה ומטה
רגזו וחלו מכניה. והיא מתכהנת כטכסיסי המ׳לכות הנהגת לדין וסלוח. רוכבת ומוסלת
על כל המרכבות ומולטת על הכל כסס של בן מ״כ ועליה כלת׳ידוד לדוגיכו מה לדיר שמך
בכל הארץ לאשר תכה הודך על השמים. וכשמסרכו בידך לנו המכתבות המדה הנקרלת
אדכי. וס לנו לרמוז לך כי כמו שהן שלשה שמות כקשר היחו׳ לאמתי כסוד אדנ׳ידוד אלדיך.
כך מנ׳ קשרים הללו כחשכו כלדס כסס רוח כשמה. ונריך הלדס לקשור הכסס ברוח. והרוח
בכשמה. ונהכשמה באדכי. והסוד ואיתה כסס אדכי נרורה בצרור החיים את׳ידוד אלדיך.
ולפי שום הסס הנקרא אדכי היא המדה האחרונה מלמעלה ולמטה והראשונה מלמטה
ולא עלה הוא סוד ה׳אחרונה שלידוד ית׳ והוא אל״כי מתלחד עם ש׳מעלות שעלון. ולפי׳
נריך כל אדם להשתדל בכל כחו להתלחו ולהתדבק בשם יהו״ד ית׳. והדבוק הוא עי אדכי
כמו שאמר וכו תדבק. והשם לחנן רחמיו וחסדיו יורנו הדרך להדבק בו ויסייעכו לעשות
רצונו בעולם הזה כדי שנזכה לחיי העולם הבא אמן׳ **ובראש** כל העקרי׳ שמסרכו
בידך. וס לנו למסור בידך קבלה. כי בכל מקום שתמצא לרז״ל שמ׳כורי׳ בכס׳ת ישראל הוא
זאת המדה הנקרלת אל״כי ונקרלת שבוכה ושאר כל השמות שאמרנו. והוא המחוקק בם
כל קהל ישראל. וכה מתכנסים ומתקבצים. ועל ידיה נכללו ישראל מן האומות כמו שאמר
ואבדיל אתכם מן העמים לזות לי. והם ד בהנחל עליון גוים. בהפרידו בני אדם ו״כב
נבולות עמים למספר בני ישראל כי חלק ה׳ עמו ולפי דרך זה נקרלת **ארץ ישראל**
לפי שארץ ישראל נתחלקה לנבולותיה לי״ב שבטים. ולפנו שאנו עתידים לפרש ענינים
הללו להלן בע״ה אין אנו רוצים להאריך כאן במקום זה. וגם המדה הזאת נקרלת בשיר
הקשרים **בלה**. ואין אנו עכשיו בביאור הטעם הזה. גם שאר שמות הרבה שנקרלת
המדה

בן שלש ל״ב שמות השם לפ״ל עיני כוסות דין הייגש ת טעם שנבורה בשמו שיתבאר בסמוך ושם הם שנבורי׳ ושאדיר
ושל שם נקרלת שיש אדיר ונלוס כאשר ה אדיר בו מה אדיר שמך ובגד ידעת כי עיקר קבלתם שנבורה
ונריך הלדם לקשור הכסס ברוח ובו׳ כיונש בוה לגיל בכיבוי ברכם פוש סוד ס אחרונים של יל״ם שהיא גם כן
בלאחרונה בישרות הסס ישראלוכה בחיסוכו. והיא שמסוקת בם כל קהל ישראל וגם מתכנסים ומתקבצי׳ כדמיון
הענין המתבכם בכית רבו כדי לשתחרנש אמנו והשבט המסורים לרוב המקובלים שבם מתכנס כל שבט ישראל
שבם הייחד אל״ב ביחיריתו אשר שם שבם אל״ב שמות הסיים כחלקה לנבולותיה לי״ב שבטים נשוד לו ביחיד
הנמשכים אליה מתפשלת ולפי שאנו עתידים לפרש ענינים הללו להלן ר״ל בשער מדות יבאר כל זה הענין
שם שפסוק שבטים בהנחל עליון גוים וגו׳ וגם המדה הזאת נקרלת בשיר השירים כלם שהיא כנולה מן הר

שמדה הזאת אין אנו מבטיחו בכיאור וכצ"ל עדיין כעורך עליהם . והנני מוסר כחך
עקר גדול . רע כי זה הטם הנקרא אדני היא ההיכל הגדול שאליו יבאו כל מומי מצע
ואכילות מראש הכ"תר הנקר"א ד"ל דרך התפ"ארת הנקרא ידוד . וכו ותתכרו כל הנתלש
הנתשכים מן מעלות הכ"תר . ומן ל"כ כתיבות חכמה . ומן כ"ד שערי בינה . ומן ע"ב נשרים
הבאים מהוים שלחש"ל הגדולה . ומן מ"ב מיני אם לחבה הבאים מן הנבורה . ומן ע"נבורת
הבאים דרך קו האמצעי : וכל אלו המעלות והכתיבות והשערים והנשרים ומיני האם
והנבורות . כלן מתגלגלין ובאין דרך בנ"ח וה"וד : ומתחברים יחד בחדת א"ל ח"ו הנקרא
ישו"ל . ומשם כאר"ה כלומר ממדת יסוד כלן נכנסו בכריכה עליונה הנקרא אד"נו . ואל
תגלמר כי כל אלו הנזכרים באין תמיד כאחד . כי בהיות הטם על מלגאו ונקרא י"רוד אל"ל

מהיא מהיכל שאליו יבאו כל מיני מצע : ובשעתי נדק אומר ומעדם הולת נקרא בשיר הבירים כלם ומוד כלר
בשתרסק מעכם מרע ומיסרו כל מקליפות ומיא אליעה נעילולם אין בם פנם ולא יסמר כל בם שהדי אין מחרם
שהיא יסוד שכל פוקרת את כל ויבאו לם כל מיני מצע ומעלות וברכם מראש הכתר בקילם כ"לם שלשון כל מיני
בם כל מיני מצע וקיום ומכילות ברכה וקיים ווהו מיד נן כעול לאותי כלם כלומר שלא יכבו לם כחות המוקלם
ואו היא מתקשטת בכל מיני מכשירין הבאים אליה מכל מצע לאמקלריאות כמתן יבאן מאר ובכלה מעדם כליה
בשמתן מכאן מאר מעם אוי היא הכלה מעדם כליה ולאיכך שום אמיה כה"לם יאמר לך מזונם ולאמרך לא יאמר
עוד מעמם . מתנונן עוד באתי לגני לאותי כלם לגני מעם ולאיכך ומכוש מתן על כלה ימים אליך שלאיך ואם
מ"ו שמאלים בעבירות אוי מתגרשת המקומם ואחר לא מלאם דם : אמר לאמן כמעיו ינילנו מעוכם זם ומכבי רוחן
כמקליפות יונאות לאון ומכלה מלאשדת כמוסמה ואין זר אתם בבית אוי כל מיני מעלות והקליפות מב
וכתיב ומרמת כבאיך אל אמתיך כי נוגל אתה ומיאכיך נאולה מהיה לו ובאוכל יבא יוגל היא מבת המעשים מ
והו מיד כל המעשבות ומיני המצע הבאים לגם ל עולם הנקרא כ"ל ובשתאחר עם אלכ"ות שהיא מ"ד מ"ל
מקרא כלם ידו"ל אמר ית"שמו ונכרו לעד : בם מאר מעות מרבם מנקרא מעדה הולת אין אנו מבטיו בבאיורם ;
ואני אבאר לך מם אחר מפני מעשתאין בו בכל מפרי המקובלים ומיא מעדים כי היא מעדת ומבכיה לעולם ו
והעולם מעוטר ומשובב מעבה אלשין לעמר מוקי ירופלים בעירות ואליה כאמר נעמרם מעומדים לו לעו ומיהם
מעדת מתאמרת ביד ה' ובוי תתכרו כל הבאלים מבאשכים אין מעלות הכתר , מירם הם בלא מדות מרמאים ו
מעליונים מיובאים אל ניירופים מם אמיה עם הנקודה אמר יתבאר לבנים בראש מעד י' ול"ב כתיבות הכתב הם
כ"ב אותיות ועמר נקודותיה עם מתמאים הכלולים בהכתב מבאים בנרא מעולם נכם בעמר מפירו אמ' יתבאר
לבנים בעמר ו'מאמים מעדי בינה מה כם כללות ז' הבאי מתמתיה אכל אחד כלולם מבולם ומה מ"ם ומעמ
כ' כללי מעדי בינה בכל אם מנבראל בעולם כמבואר לבנים בעמר ב' , ומ"ב נשרים הם מ"ב מיני מצע ובאות
מתמאמים מעמיי המאמר כמבין בתר"ר מעמדי מורם ולאלו מ"ב כחות בתבו הנ"ב מאות מיובאים מוומצ ויבא ויש
ו"ב מיני אם לבנים הם מיני כחות דין מיובאים מאם הנבורה ומליהם מ"ד מם בן מ"ב היובא מבמוק בראשית
ובוהו , ומ"הבינורות הם ע"כחות מתמאמים מבתמאדת יובאים מכללות המאמר והמה מבם לם מוו ולם מוו ומא
מעבריה ומתמאם יחד מר מיבבאו אל לבנול תבירו ויהיו ע"ומא הבאים על בנינן בשבי בנוכיו , הרי מ"ב ואלו
הם מלבים יוסר על ישראל מומדים מבבים בבנד ע' פרי ע' כאומות מ"ומדי מרחין לתומתם מילים בם מבם
ואלו הם הנקרא בשבר ב מיר ע' קומות , ומ"כתרים המבואריה לקמן ב"ר ו' ומלם בלאמר מיד מבעים מבא
ים לו לקל"בם ובבנדן מבעים מעות לבמסדרין מירבם לבוחוקיו המבאלים מבבו גם בן מבמם בבם הבם ו
ובתבאר בולם בחלמא בית מ מאחוך דר"מקינא , ובמדר"מיר מסירים כי רבוי מעות מורים על ריבוי מבעלות
והבחית המומעת ממבו ות"אבר לבו מבירי"לותו בבם מלבד מם מיורם מם מענם על מבם הוייתו מאר לא מבא
לגולתו , ומ"ב וש מבם בולל בולם : ונקרא יד"ות מקד כמבואר לבנים בשבר ס'

על אלו המעלות הנזכרות נמשכות בחפץ אח"ל ורצון אח"ל. ובמצא שם אדני מתברך מכלם
. וכפי שכל מלוי שם אל"ף מתשע הספירות שעליו כך יהיה כל העולם מתברך משם אדנ"י
. ואז כל הנבורים למיבוריהם מלאים כל טוב וכל שפע מן הבריכה . ולפעמים היו החסודים
ממעטים גבורות הדין ומרבים גבורו' החסד והרחמים . ולפעמים בכי אדם חוטאים ומחטטים
גבורות החסד והרחמים ומרבים גבורות הדין . ואז ומשבו כמה עבוביים קשים לשם אדני
ות' ואז העולם כלו בגער ובחסרון וכל מיני בנע ומחלה . ופעמים מכתתחין כל גבורות
העליונות ונמשכות מגבורות התחתונות כיחות רעות הנקראו' מיס רעים ואז כל המקיחות
בגער . ואז הוא חרבן ארנות ועקירת מלכיות וגליות קשות ורעות : סוף דבר דע כי השם
הנקרא אדני : כפי הדבר הנמשך אליו כון מבבבו' דין מבחון כך נקרא שמו הש טוב אם
לרע : אם לחיים אם למות אם לעבד אם לבנע . וזהו סוד עץ הדעת טוב ורע . אם שהמשכה
מגד החסד נקרא טוב . ואם ההמשכה מגד הדין יש בד שנקרא טוב . ואע"פ שהוא מגד
הדין . אם הוא מגד הדין של מחנות הבמיוס וזהו סוד והוא אדמוני עם ובה עיניה וש וב
רוחי . ואם הוא מגד הדין מבחות החבינית זו היא רע"ה חו"לה וזהו עבין רע . והבן זה
מאד כי בשם שם אדני מישר מגד החסד נקר' טוב ונם בשהו' מושך מגד הדין מן הבנותו'
נקרא טוב . וזהו סוד ברוך דיין האמת . וזהו שתקנו על הרוני ביתר הטוב והחטיב הכל אם
הדין בא מגד הבחות החבונו' שחון לשורה זהו עבין ר"ע . ובשהאדה הזאת מתלבשת ברות
ח"ן ותחבונים אזו כל העולם כלו מתברכים בחסד וברחמים . וזהו סוד אדני' א' אדוני
ברחמים והסליחות . ושמור זה העקר הגדול ותבין המנו כי בכי השבע הנה . לשם אדני כך
מבבו' שמו ות' . והשם ברחמיו והבדיו ואור עיניכו במקור השבתו .

אלו השמות המפרשים בשער הזה

אדני . אל . בשר שבע . יש . יש שמבעש . בבל . אלן . אלן הראשה . אלן שביר . נן . שיבל . אדון . בית המקדש .
שכינה אל מועד . נדק . אלוהים . קרב מיקרת . בקש בדית . אלי . אלב תביתדוד . מקומים . יבשם . תפילה
אליד . בשו מתת עניים . עץ שדעת . אדון החיים . ספר שמיים . ירושלים . ושת אחרים . ויאמר . תורה שבע"ם
שדי . ס אמרוכש אל שם . כנסת ישראל . אי . כלם .

אלו שמות המלכות מבואחרים בשער כ'

אלהים חיים . עת מן . אישא תתאה . שחור . לילה . בית תפילה . המלאך מיכאל ארץ שמלה . ארץ טיבה שנוה .
מקה . סר העורים . נמן . עמי . אור שמים . דר . שדה שדין אדמה . כ"ל שלחנה . בת שבע . גן . מוכה . כסוד .
מכבש . מתאה . לבנה . מדה אדומה .

ואז ישמרו כשם עבריים קשרים לשם אדני כי אז שדה הנבודה שופעת דין קשה על שעטרה בדיך הגבורות
שבשלוה ולא בדיך הבמיות דרך קו השמאלי בשמאלות שיש ד' ומתגברים בחות הדין המיבוכות בע"ידים
שלהם ונמשכים אל שמלכות לשלול שבע ומה שמבא לעשות כפי דיבם בעולם יבן שוא בכל שקים שליחר בוכנא
בשלי הדברים ותפילה שיבכם אז ישפע טוב נשבור ורע בטיב כאשר עיד יתבאר שם בשער שבעיך בתפלה בכיבוי
בריק ובכיבי שוב . וזהו שיד וקוא אדמוני עם יפה עיבים ושיב דאי . שי' מושפע מחסד ודרך תפלת שבקר שוב
חלי בדלקין בתחילת שער ג' ווסי סוד נרוך דיין האמת כי אז הדין בא בדרך התפארת נקרא אמת . ובשמלה
שופע מתלבשת ברוח מן שירוש מבקפארת שנקרא שמן הגדול אל שם הקבוכה שבו .

צמאה נפשי לאלהים לאל חי מתי אבא ואראה פני אלהים

השם השני משמות הקדש

אל חי ונשם

כל דרך המעלות הוא בהקדמת הבקרת

ע"לפי בקורו אזתו הוא תמוך מכל הסיבות מדרך המקבל והחיי"לאדת אדם" ובמו שהוא דבוך
ולבו מחוזק מדת המסר בקדמת א"ל ולפי שמוסך מדת החיי"בקר"ה ובשתחברר בוחר
בחם והחיים בקדמת א"ל מ"ו וכבר הוא מחסיך הכח הזה בחדת אדמי בקר"נם הוא ארץ החיי"
כלומר הארץ שבה תתקבצים החיים העליונים ובכח שם זה מוסך שם אלהי החיים בכל
הבבראים אשר בעולם למיניהם המלאכים ובכל בכל הבמים ובבביים ובכל בכל הארץ
ובאלאים. ונהיסוד תוצא הארץ בשם אלים למיניהם כי הבסוק הזה כולל בדרך בחבת העלונת
בשם כל מתקנות ובכל דמתא בחדתה בשם כל מיני דנים ובנות וחות ובהמות ובבשם
הבהמות אשר בארם ובכלל זה הנשם העליונים אשר בארם בבקרת בשתה. ובוכיך דרשנו
בבסוק זה תוצא הארץ בשם אלים למינה וו בבסוד כל תבות. ותה בכלמו בהבריאים ותה מנמו
ראמיהם. ותכון לבו לבלול בשסוק זה בשם כל בעלי חיים וכל רומס בחדתה ובשם דנים
ובוכות וחות ובהמות ובבשות בארם ולפי בשם המלאכים וכל בכל הבמים ובבבבי אלהי
בשם כל תבות. תדע לך שהבל בכלל בבסוק זה בדבור אחד שאמר ואהבתו לאהבה. מלו
לאהבה. כלומר בשם כל מין ומין מבעלי חיים כל אחד לפי מיבו אם עליון עליון. אם מחבעו
מחבעו. ואם תחתון תחתון. ואלהי בשם כל תבות. והבל בכלל המלת לאהבה אחרת.
ותבסו בעלי הבעלוסופיא עלו לומר בשם לאין בשם המלאך אחון לך בבחר בעולם שאין לו בשם
חיים לאהבה והבל בשם הראוי ובשם הראוי לומר בך הוא הנשם אם עליון עליון. ואם תחתון תחתון
ובל הבבשות העליונים והתחתונים בחבבו לבם חבסם אלהי בבקרת ארץ חיים בכח א"ל מ
ות אשר הוא מבסוא בשם אלהי בח החיים מתקיר החיים בחבעו עץ החיים. ולפי שתבעל
בי בל בעלי חיים אשר בעולם מקבלים חיים מחל חו על ידו אלהי לבוכך אנו מוחלים בראש
הבבה ובדבו לחיים. ולחו אנו מתבבים לאל חו ורחנן. ועל דרך זה תתבוכן בי הרוב לבשיב
חיו עולם והבך בחלת אל חו ומשיב לאלהי בתבלתו אל חו ושל עבין זה הוה חוסק ומחלים
דוד ע"ה ואחר בתלה בבשו לאלהים לאל חו. וכבוות המדה הזאת הבקרת א"ל חו בקבות
עם אלהי חו ויקוקו ישראל כל נדבם ונאלתם ובבחו כל חוביהם ואם לא ומעוד לבביהם
ואל זה רמו ובוסת ע"ה אחר בוחת תדעון בי אל חו בקרבבם והורם ובוים מבביהם את
הארון והבבעבו ובו'. ולפי אלהו מהיהם לבשאר בבבעות העליונות בחבת אלהי אבם
אמרים בבבבה הסמוכה לבסוקי דומרה הבוחר בבורו ומדה מלך א חו העליונים וכל ברוב'

שער השני

לבקש

ובכלל זה נ"ל בשם העליונים אשר בארם הבקרת בשם. ובן שם עליונים לבני חיים
ובשם תחתונים ובלבן בקרת בבסוק. תחתונים אחרון בשם חיים לעליונים ו בשם אל חיים
בלומר עד בשם אחרונים מבנים ומיהו בא"ל אם בבסו אל עבות תן תחתונים ובכן ועשיך לאלהי א"ל בבסוק כל
אשר יות בחבוקר לקבן בשבר ב"ובבו בבבבים לא לבבקרת. בבוחר בשרי ותרם עלך אל חי בבעלים
חיים אל חי בבוא אחיד ומקבר בני בבעלים בשם בב בב בבקר"ל לבן בבא בבבבות בבקרת ב"ובבו בשבר ב"ובבו
בבקרת

לבק ש חיים ושוב׳ ותכוין לחדת ח״ל חו״ . וכהוות האדם נדבק בשם אדני בטהרה אז הוא
נדבק כ״אל ח״י . ועל זה כאמר ואתם הדבקים בה׳ אלהיכם חיים כלכם היום . ולפעמים
בקראת תדה זו ח״לדים חיים כאמרו הוא אלהים חיים ומלך עולם . והטור בהוות ח״ל הי
מרוק חיים בכריכת אדני הבקרא אלהים . וכשמלא אותה חיים בקרא כל אחת מסתיהם
אלהים חיים ואז בדרך סגמורות ותמלאו חיים כל בעלי חיים . ואר״פ כשעלה למרום
המשיך מדת ח״ל מי לאדני כאמרו ועתה יגדל נא כח אדני . מאז כח אדני הוא סוד החיים
שבמשכים אליה מ״ש ח״ו . מה כתיב כתרגם שלחתי כדברך . ואולם הי אדני זהו סוד שהמשיך
חיים מ״אל מי למדת אבי . ואלמלא כן מתו כלם לפי שעה . ולפיכך המתין להם בחיים עד
שעשו פירות וברו פירות ואח״כ כברע מהם . והמשכיל דבר זה וכן כמה הוא כח המשכת
מדת ח״ל מ״ אדני . ומה שאמר הכתוב אלהים חיים . גם מדת אל״ בנקראת אלהי״ם
מ״ים . הטעם לפי שאינו נותן חיים בלתי על פי הדין ואין שם משות פנים ולפיכך הזכיר
אלהי״ם חיים שהוא מדת הדין שם חיים . ולפיכך אנו מזכירים בראש הסנה
שהוא זוש הדין שתי אלה המדות אלהי״ם ח״ים ו״אל מי״ ומנן בברכה ראשונה כמו שאנו
אומרים וברכו לח״ים אל מלך חפץ בחיים כתבנו בספר הח״ים למענך אלהי״ם ח״ים
ח״ל ח״ ומנן שלא תראה שתים אלו המדות בכללות בברכה זו . ואחר שהודעתיך עקר זה
דע כי מדת אלהי בקראת לבעמים אל שדי והטעם לפי שתמצו במשך הכח והשלמות
והשפע והאצילות בשם הבקרא אל״ כי עד שיאמר די ולכיוך אחז״ל במסכת חגיגה שדי״ שבו
אמ״ לעולמו די . ואע״פ שמשמע כמו שאחרו שם שהיה העולם אמרהיב עצמו והיך עד שאמר
לו די . העקר הבכוונו הוא כי כחד ח״ל ש״ די הוא נותן מזון לכל ברוה וברוה ומשלח ברכותיו
לאדני עד שיכלו שפתותיהם מלומר די . וכשמדת אל כי מתמלא מכח ח״ל ש״ די אז נקראת
גם על שמו שד״ו וח״ל ש״ די כמו שכבר הודעתיך וכל הברכות והטובות הנשפעות בא״ד כי
למלאות נורך כל ברוה פי״ אל שדי הם כאמרו ואל שדי יברך אותך ויפרך ויברבך וכו׳ . גם
תדה הזאת היא האומרת די לכל ברה שלא תכל אל האדם ולפי׳ התפלל ויפקד אבינו ע״ה
באל שד״י . ולפעמים בקראת תדה זו : מקור מים חיים והטעם לפי שהמים האלה
נובעים מעדן העליון מן המקור הבקרא אין סוף אשר מאותו המקור המים נמשכים לכל
מי ונקר׳ מקור מים חיים ולפי שם מים אחרי רעים ובקראו גוים מתים והם המים העכורים
הבאים מתמנות מים הזדונים שהם באחרות בברוות שם בהן כמה מינו מים הרעים ומהם
ונאו מי המרים האחרים : ולכיוך הוצרך ו׳ית להתרעם על כל ישראל ואמר שתים רעות
עשה עמי אותי עזבו מקור מים ח״ים לחצב להם בארות בארות נשברים אשר לא יכילו
המים וכתיב כל עוביך יבושו ובו׳ כי עזבו מקור מים חיים את ו׳ . הטעם היותו בקרא
מקור מים חיים מכמה בנים האחד שהמקור הזה ונאה מעדן העליון ובו יחיו כל בעלי חיים
וכהוותם שותים מן המים האלה לא ירעבו ולא יצמאו ותמיד יהיו חיים וקיימים לעולם .
הענין כי כמו שהחי מתנועע לבאן ולבאן ועושה פעולות . כך המים הללו מתנועעתי והולכים
תמיד

בקרא״ל״ בעולם ע״ש שמכונת עולם הזה בשיות אל מי מרים חיים בב׳ כת אדני בקרא אלהים ע״ש קבלתא
מא״ל אל אלה ויש מי אלהים חיים שהוא חיים אל אלהים גם שיש בקראת אל שדי ואל שדי כאן ב
בהל נגד בב׳ שנדר הרשעים ונשבע לפי שזעים שלשו מעדן ל״ל עשקבמים עליונים בקראת עקן

תמיד להשקות נחלות שדות וכרמים ופרדסים ולשול מהם כמו אדם לכל נרכיהם ופועליהם
כל הפעולות ב׳ אותם מתנועעים תמקום למקום. השלישי כי המבקש את המים האמתיים
לבנות את אלו המים ורעיונו מקומו והוא כהיות האדם הולך על שפת הנחל הזה ולא ופרד
משפתי הנחל ורעיונו המקום שחמנו בתשך וילכהו עד המקיר מתחבו ונבאים שם״ים
ושימן ותמתכה כח״אל ומנחלאל כמות. ולפי דרך זה נצריך האדם להתבונן מה שאמר
את כתורה ראה נתתי לפניך היום את הח״ים ואת הטוב ואת המ״ות ואת הרע לכו שהדבק
ב׳ודת אל ה׳ ומנאל חיים וטוב. והשתדהק מחל חי ומנאל כבנדו חיית ורע״ שהרי אלו כבנד
אל ו׳נע׳כות כל המערכות. ושימן נס את זה לעומת זה עשה האלהים. והמדה הזאת נקרא
ום״ד כ׳ומר כמו שהבית כשטן על היסודי׳כך מדת אל״כו כשעבת על מדת יסוד: ולפי שאין
למדת אל״כו שעבת ויקיים ונלתי על מדת יס׳ד הנקרא אל״ל ח״ו ובגמרת חגיגה אמרו העולם
על מה הוא עומד על עמוד אחד שהוא נד״ק שבא׳ ונדו״ק יסו״ד עולם. ומה שאמרו נדיקים
לעורך עליו הוא שאין כל היסודות שוין כי יש יסוד שהוא למעל׳ ובכיבו למט׳ ויש יסוד שהוא
באמצע בכיבו ויש יסוד שהוא למט ובכ׳ו למעלה. ושמן עולם עליון עולם תיכון עולם
תחתון. ושימן כתיך סי׳ עליון עליון תיכון תיכון תחתון תחתון: והסוד חו׳לם טור״ק חור״ק
ובכר רמזו אל כח ראה שלא כלמת הכ״ה מדת כסר ודם כ׳ והוא למטה ומשאו למעלה אבל
הקב״ה אינו כן אלא הוא למעלה ומשאו למטה הימנו שנאמר כה אמר יי׳ רם ונשא. ולפי
שכן זה יש לך להתבונן כי מדת אל״ל ח״ו הנקרא יס״ד הוא למעלה ואל״כו הנקרא כבוד
הוא למט׳ הימנו וזהו הסוד המופלא כהיות אדכי מתתוקק וכסף להתעלות בעלוי אל ח״ו
ומתאוה לעלות אליו מחוץ. ואל תתמה שהרי יש דוגמא בעולם הזה הלא תראה האבן השואב
מושכת אליה והוא למעלה ומה שהוא נושאת למטה מתבה ונגש ויסוד האש ויסוד הרוח ויסוד
המים

עקיר עליון ארבי שנים שיש מקור לכל שתתיה וה״ש כיבעת מקור שעליון הנקרא אין סוף ומשר לוקי עולם
עקיר אים ונו׳נס מה לציל בשבר א׳ כיבו כאר שבע ומס פירש העכיין כולו כאריות. ושמן ומתכה
כאליאל ומנחלאל כמות פירש ומתכה שהוא מצרים שנתכה לתחתונה היותה מכשינים ומשמיתים. כאליאל
אל איסור מקרא כן ע״ל שבאלים אלמאלים מעבו. כמות אל המקור שעליון שהוא נבוה שאל נבוה למעלה.
לפי שאין לשרת אדכי שבע ויקיים ונלתי על מדת יסוד הנקרא אל אי. ועליו כאמר כי כל בשרים ובאמרן כי כל
בני ישראל יסוד שהוא שאתיך בין שבעים ושאמרן שהוא שתשארת ושאלכו ומאנרם ומאלים ביניהם ואו לה שבע
ליקיים: ום אין עולם עליון וכו׳פירש עולם שבכל עולם מנלגלים עולם מיוחדות: שארבע ובכל ידעתני
מבקרות כשה בשתה לכל אותיות כי הם מזכירים אותם אל כן שבולם שהוא תאיר למעלה דומו לעולם שעליון
ם זיש ידי לעלה קיבו אל לור ומשרק שוא באמצע כין בקודת עולם ומרוק ושוא באמצע שאת כן הוא יסוד
עולם שבאמצע כין שבלאים יכין האדם ושוא באמצע מנלגלים שאין לך גלגל כדורי לעולם שיעלה מבקרים
באמצע כי מבקרים שאמצעית שיש יסוד כל שתיגל כי עין שתיגל שוא ואין שתיגל ימינו ומשמאלו
ומשרק שהוא לעבד ראו לסוד עולם שתתתון שהוא בפרק לעולם שיעלה וכל מיבר כשאין עליה: משמר נלמת
מ״ן ומשתי כרק אבאר יותר אל יס יסוד שהוא למעלה ומכיבו למטה כנין ע לם מכפרדים שבשתיקים תאיל
לעלות ולירד ת פכי מעם יתבר שהו׳ ר אלהים מתאחדים. ויש יסוד באמצע כתכיין יסודות ומכיבים בשיש
לפי שבשאים אנלים וכל גלגל ומירו כאמצעיתו ועל מאמצעיתו מיבב ומולך. ויש יסוד שהוא למט ומכיבו
למעלה כנין נמיבי עולם השפל הארצי. ושמן מבקודות תכין כי מאותיות כנימות ובקודומים כבשאות לבם
קיומם ויסודם לפנן. ומתעלות לעלות אלו מעיד. פירש כי אף כשבדרם ומאירים למעלה הדין כעולם בנש

המים שלמעלה מן הדברים. והמדה הזאת נקרא צדיק בכל התורה
כלה. ולפי שבקרא יסוד ונוסדת כל הדברים אשר תחתיו בכל הנמצאות נקרא צדיק יסוד
עולם. ובמין שבקרא צדיק הוא סוד הספע שמשפיע כל טוב וברכה ונותן במדת אדני.
כעין שבא"מ וצדיק חוכן ונותן וצריך אדני לעורר על מין גדול ונכבד דע כי שלשה
שמות הם צדי"ק צ"דק וצ"דקה. מדת א"ל חו"ק בקראת צדיק מדת אדני בקראת צד"ק ובהוי'
צדיק משפיע ברכתו בצ"דק אותו הספע והאצילות בקרא צדקה. כמנהו שלשת שמות הללו
מתאחדים באחד. צדיק לתת. צדק לקבל. צדקה הוא סוד המתנה והדבוק והחבור. ולפי
סוד זה נאמר אזכר צדיק לבר"כה. ואתה יש לו להאיר פניך בעקר גדול דע כי בהיו' צד"יק
משפיע ברכתו וטובתו על צ"דק בקראת אר"ץ הח"יים והוא מטיבה לכל הנברואים. ואם
אם ושלום ובפסקו בבורות זה הצדיק ולא יבאו אל מדת צ"דק אז היא מתמלא מאותן הבורות
הבקראות מות. והו"א ממותה ועושה כל מינו מנפה והשחתה בעולם. ובהיות הצד"יק
מתחבר עם צד"ק ונותן לו מתנה מברכותיו אז באותו החבור הבקרא צד"קה מבוא למדת
צדק חיים תחת מות. וזהו סוד וצדקה תגאל ממות. כא ורא"ה כמה היא בגולת הצד"קה כי
כמו שהאדם עושה צד"קה כך ממשיך מדת צדיק במדת צד"ק ומבוא חיים אל העולם: ומגיל
אותם מן המות. ואם את העולם הזה מגיל מן המות: כל מכן
את מנמו. ולא תאחר ממותה משונה אלא אפילו ממיתה מנמה ובשעה שצדיק נפרד
מצד"ק ובשארת מדת צדק דוקנית אז תקום להמית ולהשפות לעקור ולשרש ומבואה על
הבריות כמה מינו מותו. מהם מותה טבעית. ומהם מיתת מנפה. ומהם מיתה משונה.
ואחר כמה מותות. ולפי דרך זה יש לך להתבונן כי הרוצה לירש ארץ החיים צריך להדבק
במדת צדי"ק כי כל הדבק במדת צד"יק בקרא צדיק על שמו ובוחל ארץ החיים. ועל זה נאמר
ועמך כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ. ובכר ידעת מה שדרשו בו חז"ל כל ישראל יש להם חלק
לעולם הבא שבא' ועמך כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ. ואתה יש לנו לעורר על עקר גדול
שהוא יסוד ושרש להיות אדם יודע כמה הוא גדול כל עובר עברים. הנה הודענוך בספר
זה כי בהיות מדת אד"ם מתחלאת מן המקור העליון הבקרא אל ח"ו וצדיק היא מתברכת
ועומדת במלואה והיא מספקת צורך כל הנברואים ובחנא כל העולם כלו עומד במלאו
ובשמחה

ע"ה בקשה המשבעת בם בכל נרותם לם נר כי שמתוקקת תמיד לשור אל בתלה הרא"ון ולהאיר בכל לעולם
הרמתים, שלשתן שם עדים כלעבים, שפלם עולם לעבלה והרוח שמונה ושמים ירדים, ונותן לאדת אדכל
בעכיין שבאמר וצדיק חוכן ונותן, ואדת אדכל בקר"צדק פ רם כי כאשר בקראת צדק הוא מפני כי אז שיא שצדקת
ד"כה ואז אדין בחנא בעולם לשבריק בכי עולם בעל ברתם לאמנם בשיות בצדיק לאשם מתקון תעשיו ומיישרים
בנשילות אסל ובתיבת צדקה מעורר הצדיק העליון להשפיע מבא הרחוי' א"ל צדקה ובהבריכו
כל שבולאות ומתקובר צדיק בצדק ותקיים צד"ק ורחמים בינלם ומצדין בעשם צדקה, אז שיא מתמלאו עלותן
הבורות הבקראות מות: ר"ל אשם בטפלים אלים לקבל שפע הבא מן הבמר כלקמן ד"ש בכיר טיב ולא
איבבם בם מעם ע"ו כי אי יתן שמא בטהור ח"ל שמבני שיא אלירם מבר אלוהים בפי דיבם ואם מעשים שלהם
אדין להמית בעו שם רם בשבר ע"ו בכיבו בחר שבע הרי"סוא בשלו בבבמו שם לקבל בא ולמו ל רשות בעבין ביטל
רם ות ובטל בשם ובתיבתם לשם רשות ובא לדין ולהמית הוי שוא בלו היא אמיתם ומומה כל מיבו מניאת
וש שמחה, ובשארת מדת אדכל יבשה ובדיקות מברם אבל טוב, כי אין שמחה כדרכה בשבר בילדתי לאבלה
בשבר ע"בכיבו בשר רק מעש"ל בקשה ובריבה להשפיע אלי רש שלוחו הדין ומתבבך על ידם הספע והטוב
יורד

ובכל מינו מעדנים ותענוגים. ולפעמים מפתלק אל מי מדת אדם ואז היא כפארת יכפה
ריקנית וחסרה כל טוב ולעיבך נריך אדם להודיעך היאך דבר זה איפשר להיות. דע כי מדת
אל אי הנקר׳ נדיק עומדת להסתכל ולראות ולהסקיף על בני אדם וכראותם בני אדם שהם
עוסקים בתורה ובמצות והם חפצים לטהר עצמם ולהתנהג בטהרה ובקיות לוי״מל״ת נקיים
מתפטת ומתרחבת ומתחלת מכל מינו פגם ואכילות מלמעלה להריק על מדת אדם כי
בדי לתת שכר טוב לאותם המחזיקי׳ בתור׳ ובמצות ומטהרי׳ עצמם ובמצ׳ כל העו״ם מתבונן
עי״ אותם הנדיקי׳ וגם מדת אדם מתברכת על ידי הם ונהו סוד זכ״ר נדיק לברכה. ואם אז
בני אדם מטמאים עצמן ומתרחקין מן התורה ומן המצות ועושין רשע ועול ומחם אזי מדת
נדיק עומד להביט ולהסתכל ולהסקיף במעשיהן וכראות בני אדם שמטמאי׳ עצמן ומוחסים
בתיר׳ ובמצו׳ ועושים עול ומחם אזי מדת נדיק מתאספת ומתכנסת ומסתלק למעלה למעלה
ואז יפסקו כל הנבורות והמשכו׳ ונשארת מדת אדם בארץ יכפה ריקנית חסרה מכל טוב.
ונהו סוד כי מפני הרעה נאסף הנדיק. ושלמה ע״ה כווץ ואומר יש נדיק אובד בצדקו ויש
רשע מאריך ברעתו. והסוד הזה כלו רמוז בפסוק יי׳ משמים השקיף על בני אדם לראות
היש משכיל דורש את אלהים הכל סר יחדו נאלחו אין עושה טוב אין גם אחד. הלא תראה
היאך רמז הפסוק אין עושה טוב כי כח יש כיד התחתונים לבנות כמה עניינים למעלה אז
להרוס ולהשחית והסוד עת לעשות לי׳ הפרו תורתך. וכתיב אז יחזק כמעוזי יעשה שלום
לי שלום ועשה לי. והמכוין זה הכוד יכון כמה כחי של אדם לבנות ולהרוס. ועתה כל ראה
כמה הוא כחן של נדיקים המחזיקים בתורה ובמצות שיש להם כח לחבר כל הספירו׳ ולהטי׳
עליה כעליונים וכתחתונים כהיות האדם היטר והטהור מחבר מדת נדיק למדת נדיק ואז
בקראו דור אחד. ובמצא מחיל אצום כפתלוזא של מעלה וכפתלוזא של מטה. כמאן שמים
וארץ לחדים עי״ אדם זה אסרי חלקו ואסרי ולדתו ועלו כאח׳ ושמח אביך ואמך וגו׳ ואות׳
ושמח יי׳ במעשיו. ואם אז ובמצא אדם רשע ושמח וכליעל חורש מחשבו׳ אין דנליס מתהרות
לרון לרעה מאום כטוב ובחור כרע מאום בתורה ובמצות בהיות מדת נדיק עומדת להבי׳
במעשיו הרעים אזי המדה הנקראת נדיק מתקבצת ומתאספת למעלה ובמצא אדם כאחד
לבדו ובם וחסר מכל טובותיו שלנדיק ומי נרס זה רשעו של אותו רשע ועלו כאחד וגרון
מבריל אלוף ובמצא מחריב העולם ומקלקל סדר כל הנבראי׳. ועל זה הזהירו חז״ל במסכת
קידושין כ״ק ואחרו לעולם ירא אדם עצמו כאילו מצוו זכאי וכו׳ רבי אליעזר בר״שמעון
אומר לפי שהעולם כדין אחר לזכו עשה מצוה אחת אשריו שהכריע עצמו וכל העולם כל
זכות

שיורד לרע כאשר יתבאר בשעור. יש נדיק ג״ וכל נדיקי כשו הנדיק אבל שנדיקתו והשפעתו כאמרת והרשעים
אין אז אייכים ברעתם כי אחר ישלך ונפשם תרע נטיתה. ונסוד עת לעשות לי׳ וכו׳ יש הסכים בנקרא
עת נרך לעשות כתיב ר״ל אחר שכבר סגר דוש בעה שאסרו תורות ומצות חוק יקראם עת מכל כי יש
עשות לפי מעשים עת רבן ועת רבה כמו שיתבאר לפנים בכ״ מי כל. וכת״ כ אז יחזיק בעזרו ר״ל בתורה תש
מעשה בקראם עי״ בחזרו אין אז לעלכו. והמכוין הסוד יבון כמה כחו של אדם לבנות ולהרוס. ואין זה
מרז כי אין הבריאה אל אדם הראשון לחיות עצמו בחירות לעורר ולהפך כרצונו אל אחר יהיה שם רוחו
לבנות ולהרוס ולבנות ולהפכים ולחיות בעל לעזרתו בעל לעזרתו נגיין שנאמרתי לאחלה בעזר אלוה כוח. ואלה
כאזרי עזם אזרם ונקל ונלבו ולבנו אל אבן ונסן ונסן. ואמרו כנסת ישראל דמייכו יעזר ואלהים

ועל דרך זה יש לך להתבונן מה שאמרו ז"ל העולם עומד על עמוד אחד שהוא
צדיק שב"ה צדיק יסוד עולם. ודע כי המדה הזאת נקרא בכל התורה טוב ובימין אמרו צדיק
כי טוב ואתה יש לנו לעורר על הדבר. דע כי כל ההשגחות הנורדת תחתיה מאת
כל הספירות הפלאות כלם פועלות על דרך הטוב והשלמות ואפילו ירד דין לעולם כמדת
הפחד והגבורה אם כח הדבר עי' צדיק הכל כח על דרך הטוב הנמור ואין דעה פועלת
בדבר כתולם כי אם לטובת אותו הנפנס לפי שהדבר כח לו עי' הצדיק והכל לטובה וזהו
סוד מה שאמרו ז"ל אין דבר רע יורד מן השמים. וז"ל מה זה שאמר הכתוב כי ירד רע מאת
יי' רע כי יש הון לאת בנות הספירות אוכרות בנעים הנקראים רע והוא הון לספירות סביב
ולפעמים נטפלים לאדם מדה"ו ויורדים לעולם ונהוא סוד כי ירד מאת יי'. מאת ז"ל מה
ועל דרך זה כאחד כמשמש כראשית ורית אלהים כי טוב ובסוף כאחר והנה טוב מאד.
אמרו בבראשית רבה הנה טוב זה יצר טוב יאלוד וכו' מאד זה מות כי אפילו הנות כמבא
עי' מדת צדיק בקרא הנות טוב וטוב וזהו סוד שאמר שהצדיקים אפילו בחיותן קרוי חיים
ועל זה נאמר ונץ הדעת טוב ורע כמדת אדני הנקרא עץ הדעת שולבת מחודת טוב כל
מתפיה נקראו טוב וכל מוטב וכל מות הבאים לעולם הכל טוב ועל דרך זה נאמר כתוב הנה
נם זו בכל נגע ובכל מחלה הבאים עליו גם זו לטובה. וכי עקיבא ע"ה היה אומר תמיד
כל דעביד מן שמיא לטב עביד כהוא מעשה דברכות דב' הרואים. אבל אם ה"ו ובסקנ
בנוראתו צדיק מלבא למדת צדק הנקרא עץ הדעת אדני מוסבת עליה מן הדברים
המגיעים

אם יבא הדבר על ידי צדיק הכל כח על הדרך הטוב הנמור: פירוש ולכך נקראת טוב כי הוא המביא לאלהות
שעה מעשה מהטוב העליון נמשכת המשלת ואו יהיה הכל לטובה נעלה כי אלף אם יבא לזה הילד ופנה הוא
לעיכם כשבר יתבאר הסתוך שהוא כדי לעוררם לחוור בתשובה. דע כים מין לאמונה הטב דוק לזכרות הנעים
הנקרא רע. הם הם אלוהי הדין וכחות הטומאה שבלהבי לאמלה בשבר מ"ש נטפלים לאדם שיכל לקבל כחם
ונבוראים כמו שאמר בסתוך ואו הנשמה הטוב היורד תחיל עי' מעשיך לרעים לאקבלים שהרמקי מנחים ונחמו
ברע בהתעוררותם כאבין שבארתי לאמלה בהקדמת הספר: ואומרו מהם מין לספירות סביב לא: דוקא מהם
סביב כולם רק הם סביב הוסיף והשטרה לבד ואף רחוק מאנה כמלוכות סביב שלון ואיכם בקליפות הדנוקים
רק כדעיין עין ובראל סביבי לאמר מגדיל לאוראים ולא כים הם נמולים כרחוק שטרה לבד מאלה ואף
בשבנים שרים אלה הוסיף מאוכים ועליונים אהם כנראה אל' הרה לא לקמן כ"ב מ' שאר וכבר זה הוסיף לכל
הסרים ונם אפילו לבחינת הטומאה הטיבה ת אמרו אלה יצאו לאמלה מוראים אלה ואוה אור דחיבת שרים עד
יפרק הארוע. ונם ואת לא אמרו אלה לאבן קבלת הסבת אלמאניה כשבבים הכיון תאלו הספירות מתם בדרך
הטטלטלות ישרמות אקלקלות כמין ניבדות מבבים אין לנדרין ולא דרך קו כאחוכני לכל מכל מקום
ישאל סולך דרך הים הגדול ומשם יורד לותם הנקרא לכם זה רי הוא כאלו אלו לאמלה אם אלה הם הם כאמנים
ורק קים הם אילה אבל מג' ספירות אליונו' מעולם לא יקבלו שבת כי הם בא ירד תעוד על הנוכח תהלת הנבראים
ולא יסבו נלכתם. ושמעתי אים אקולים חכמים אמרו כי אפילו מן אמלכות אנחה לא יקבלו רק מן הסוכל ע
שבתם היכלות מבנגד אמלכות ומן כאמרנו בסרים הקבלים מהמשר והפחד אשרים מר"ל שאותן הסוכלות
הם כבנגד החסד והפחד שהם סוכל אהבה ויראה כל הנבראים אשר הם הנאצלים לקבל הנשמת הסחד והפחד
מבאלהים. ומרי הוא כאלו הקבלו מהחסד והפחד שנתנו ולא שיאלו אלוהים לאמלה לא יכל מכן אלו הנבראות כי
הרי הוא אמר אלה לכם הם לשלם מהכיא ולא מן היכלות הקדוש ית' אלה ירוחקו כי מה לטמא את הטהור
והנה כוונתיכו לקרב הדבר אל הסכל הדרך הטוב ועד: ומכין הסוכלות ס' כוונות רחב הם הנעלמות בחבר
שהרבנים ונשמו מוד כי יורד רע עמעם בהיותם בו עמלת הכשלת לא: אבל אדם נדק מוסבת אליה מן הדברים

מחנכים הבקרות רצה חולה כמה מוכן מפחות וכמה מוכן פורענות והפלחת לכל בני
העולם כפי חיוב מסכמיה ולו ותחדשו בעולם כל נגע וכל מכה וזהו כן הדעת טוב ורע.
וזה לעומת זה הם עומדים, לכל מה שאתה נריך להתבונן בענין הזה רבינו הגלוי
שחמר בו ותרח לוחות כי טוב הוא שהיה דבק בחדה זו. ולפי שתחלת כל הבית שלו הארה.
ונריך אתה להתבונן ברב הטוב והמטו שתקבוה ביבנה עד הרוני כותר. הטוב שלא הסרותו
והמטוב שנתנו לקבורה. ודע והאמן כי חדת נדיק פוחדת תחוד להכיק רנון כל בולל
ולרחם בהיות האדם מתכוון לתקן ולהיטיב דרכיו. ועליו כאמר טוב זו לכל ורחמיו על כל
מעשיו וכו' בחורה דרך לחטאו בתטוב ועליו כאמ' טוב ויסר ה' ע"כ יורה חטאי בדרך וכו' כך
מכות ויסורים ונגעים ומחלות על בני אדם הכל לטובתם כדי שיחזרו בתשובה ומבאיה כל
אותם היסורי' והנגעים טוב נמור שהם סבה שיחזור האדם בתשוב' ויזכה לטוב העליון ולחיי
העולם הבא וזהו כי' שלפנוק טוב ויסר וי' ע"כ יורה חטאי בדרך. ודע והבן כי חדת אדני
שנקר' לפעמי' אלהים בסבאה לנדא כל הנברא' בחדת שו"ב נסתכל וכתיבן והיה בורא כל
הנברא' ומנהיר כל הנורות כאחרו בכל מעשה בראשית ויראה אלהים כי טוב כלומר בחדת
ט"וב נסתכל וכתיבן אלהים וברא העולם וזהו הבקר והאמת. ואלמלא חדת טוב אין אדנ"
הבקרא אלהים במעשה בראשית יכול להשלים פנוק כל הנברא' ונרכיהם. ולפי שבתחמו כל
מעשה בראשית בחודה זו הבקר' טוב כתי' ויראה אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאוד
ולפעמים בקראת חודה זו **שבל טוב** לפי שאין המדה הזאת יכנס אדם לאפקלרא
המאורה ובחדת אל חי ושכל אדם דרך לחכנס ולדעת ולהתבונן ולהתחכם בחכמת ול
ית' ומדה זו הבקראת שכל טוב עומדת עם האדם בהיותו מקיים התורה והמצות וכו' בראשית
חכמה יראת ה' שכל טו"ב לכל עושיהם. והסוד הגדול משכיל על דבר ומצא טו"ב. ולפי שהיה
דוד ע"ה דבק בחדה זו היה אומר לדוד משכיל וכל לשון ומשכיל במקום הזה תלוי. והודע
שוד הבן ודע שכל טו"ב ותבונ"ן. ודע כי יש הפרש בין משכיל ובין מבין כי שוד מבין הוא
מהמשכת מקור הבינה והמשכיל הוא מהמשכו' הטוב תחלה וסוף. והנה המדה הזאת נקרא'
בכל התורה כלו **שלום** והטעם בבר הודענוך בהיות ישראל נדיקים וטובים אז
חדת אדני בחלו ובשלמות ובכל מיני שפע וברכה ושם ח' ונאו ישראל מהבן הפס ית' אז
חדת רחמים הבקראים ידוד משתלקת מהיכל אדני ואז בשאת ריקנית ושפלה. ובהיות
נדיק מתעורר בעולם לטוב בתשובה אז לתקן הקלקול אזי המדה הזאת הבקראת שלו' מלון
טוב בין ידוד ובין אדני והוא המטיל שלום ביניהם ומקרב אותם לשבון בזאת בלי בירור
ונקון בעולם ובמחלוקת ידוד אחד כאותה שעה. ודע זה אמן שא"ל לכא ברכה לעולם ולתיבת
המדה הזאת הבקראת שלום ועל זה כאחר

בחינוכים. פי' כי בכחמ"ן הקשה הסופה ויורד עליה מים חזקים שליש מדברים חמיניים ומנגרת פחם לעשות
בפי דינה לדרוש ולאכד ול בסמיה ילא שהיה מקבל מהם בשאר פי' מעשים ולפעמים בקראת בדמה הזאת שכל טוב
לפי שאין האדם הזאת יכנס אדם לאפקלרא המאורה. פי' שהיה התבאת הבן ראה נם כן טוב שבשכל טוב יכנס
להשכילם ולהשיגה בדמה' משכיל על דבר ומצא טוב. ושיורת פי' אמן וכו' שהוא עלוי בשלבות מקראת מן הפס
והתפלאת בקראת מן הגדול אל הפס בגדי מאר ס' ותלבש' הנם הקבוצים. ועל הפס זה בקראת מקובלים בעלי מן ומיסל
הוא! המן ומתפלאת וכותבו בעלבות. ומשכיל מהתחבת טוב תחילה וסוף. פירש כי מבין הוד התחלת הפשכם
שהוא עבכים ושכל סוף הפעשכם שהוא מקיבוד ונו בשאת מעשים ר ריקנית. פי' עבין מריקנות הוא בשאר מ'

ביבנו

כאחר ולברך את עמו בשלום . ולמרו אל אין לך כלי מחזיק ברכה אלא שלום . ודע כי לפי
פשטים הוא סוף תפילת אשרי אחרונות עניבות והוא המריק ברכה בשם אדני לבירך בקבע
בסוף ברכת כהנים ובסוף ברכה אחרונה של תפלה והטעם כי על פיו ובאמו ועל פיו יבאו
כל הבשלום לדבק באור השלום הנקראת מים המולבבת . ומה לי לעורך על סדר הפיוטים
. דע כי אמרו אל בשאלה מאה לתרוס תאר לו הקב"ה תשה אין שלום בעורך . אחר כלום ום
עבד שמתן שלום לרבו . אל הוה לך לסוגבי כאות שעה כתיב אשה רבינו ע"ה ואחר ותתה
ונדל כח כת אדני . מה כתיב בתרים שלחתו כדברי ואולם חי אני כלומר הקוותני בדרך
והסוד הזה כי המדה הנקראת שלום מריק חיים בארת אדני בהתהברם כאשר ונדל כח
השלום שאבי העליונים ברוכים לו דביעב פושה שלום כמדומה . וכשיאלה מחזיק כתורה
ובתנות בכיבול כאילו מכיל שלום בתלוות של הגלה והבור לו וחזק בתעוז ועשה שלום
לי שלום ועשה לו . ודע כי המדה הזאת נקראת זכרון וכמקום הזה נזכרים כל בני העולם
לכל אם אזהם לטוב ולטובה וכפי הזכרון הבא מן המקום הזה כך הדין בנאר על כל כאלו
העולם . ולפי נקרא ווס ר"ה וכר"ן . והסוד ר"ה הוא סוד אדני . ווס הזכר"ן הוא סוד אל
חי . ולפי שאנו מיחדים בר"ה לדין וכל מעשינו באים לחשבון ולזכרון לפני אדני והוא סוד
שאנו אומרים זכרנו לחיים של תלך חכן כתיבה כתבנו בספר החיים ובו"ל הלוות"ן . והמדה
הזאת וזכרת בכ הנסבחות לפיכך אנו חותמים בר"ה וזכר הברית לפי שהוא סוד הזכרון
וסוד הברית אנו חותמים בשבו אלו העבוים זוכ"ר הברי"ת . ולפי הוות דוד ע"ה רוצה
להתחבר ולהדבק במדה הזאת הוא אומר מזמור לדוד להזכיר והוא סוד אזכרתה של מנח"ה
וסוד מנחת זכרון אזכרת עון מחשבת של אמה סוטה כמקו"ה תלוי להפרע כי מנחת קנאות
הוא . וכמקום זה סוד הקנאה וסותן קנאת יי"נבאות . ובקדוש ת הרי הן כזכרונות אלא
מהפקדונות של ידו אדני והזכרונות עי"ל חי" . ולפי שתי אלה המדות שהם אל חי אדני
בהתאחדם זו בזו אזי כל העולם כלו בשלמות בתן יי"ת לישראל ווס השבת כנגד שתי מדות
אלו

ביבוי כאר . ובשאדם מחזיק כתרים ובשבות וכו"ל שם קנים לעשה לין שלום בעורך כלומר אין מדת שלום דבוקים
בעורך שסוף שאלבות פרים עשה עכ"בשאן לם"ושם שיתה רבו כירות אמקובלים . וע"כ עשיר מעשה כלום יום עבד
שכתן שלום לרבו כלום יום כת ביד אדם לבשר או להרת ש"ו כשלוכים שיבטיר לחחוירים ולשבת לם בשלום .
ואחר לים שקנים אל"כ שיה לך לצוורבו כלו"אף שאיכם מרבי"ומבוכים לשם ע"ת שכם כתיבה ביד אדם לצו ד
ולשיר נשם ילשם ע"ת דרין בשבשי לעשה גלי שיתבר לתפלה בתו שכיאדתי שמעי" עיד שתח מעשם ומם ובתה
עבדל כשם ס"פי שיבל ויתרבים הפצב הכא מעתה"בקרא כם אל שאלבות שבקרא אדני כאמבעוהשלום . ויוכן
בדר ואולם חי אני ונו" . ומסוד ר"ה הוא סוד אדני שיש הרשאזכה ומכ"ה כני בפלים ור"ל שמים הרשאיב"מעט"
לעבלם . ומסוד ד"ל עכשה אזכרתה . כי כל שמבחות כאות לבנות ש"ם ומקיתן העולם לבנות מהם בקר אזכרת"
כי נם נזכר באלה בשדת וכרון לטובה ולבשת הוא . ובשאר זה כאבחת ששוסם ולכך לא נשא אלים לבוכם ולא שתן
סרוחים לשם שבת משמש שטיב . וכשפר הר"קנם אבחת וכרון מבחת קבלות שיש כי שקרבן הוא שיש לם לרשעים
אשהים נקים ת"כ קרא מבחת וכרון כראשר ה"ובריבו ומם לאו שוא לם לדין ווהו שבחת קבלות . ומקום הוא
שיש הקבלה . מי"ת בן מבת אלים שיש שמשריר אלוף ומבור ומ"ל נודם לסכיבה משמעלם לכן כמקום הזה מקבלים
בגלוי ערות ישם אלוים"קבלים ה"נלות רמו לבנם וסוד כי נם קנאת שבריו"כשם תלויות כאו שאומרי לכבי"
בשבר ום . ובשער נ"אר ובמקום הזה הוא סוד הקבלים אר"ל בבנם וסוד ילוה אמר ומ"קבל"ת ה"נבא תשוביר
קבלים אבל בבלות כי אז שבתות בכ"ל הו"ל יסוד בקבלים בנבא ת .

הללו זכור ליום כנגד ל"ח ושמור ללילה כנגד אדני. ולפיכך נאמר כעשרת הדברות זכור
ושמור. ודע והאמן קבלה אמתית כי מעין כל הברכות הכאות לאדם לברך את
ישראל הוא המקום הזה הנקרא זכרון והסוד בכל מקום אשר אזכיר את שמי אבא אליך
וברכתיך וכתיב וזכר נדי"ק לברכה. והסוד הגמור יי' זכרו זכרך. וכנגד האדם הזאת נתן
אות לישראל סור השבת ויום לא להודיעך כוכב. דע כי שלשת הפסירות העליונות שהם
כת"ר חב"מ וכי"ם מתאחדות למעלה. והיות הפסירות נקשרות אלו באלו מתאחדות
ביחד עם שם פסירות שתחתיהם עד ספירה זו הנקראת אל"ח ונקראת שבת. ועל עקר זה
הותה ברואת העולם ששת ימים ובויום השביעי שב"ת. והנה השבת הוא כנגד ספירות
ום"ל שהיא ספירת א"ל חי. ולפיכך נקרא יום השבת מקור הברכו והקדישות כאמרו יי' ברך
אלהים את יום השביעי ויקדש אותו כי בו שב"ת מכל יום השבת מקור כל הברכו והשבת
הקדושה למטה. ודע כי האדם השומר שבת כהלכה נעשה אותו אדם כמו כסא למרכבה
לשם ית' ולפיכך נקרא השבת מכוח"ה. וכתיב ואת מב"ו אתי עדי עד. כאילו יי' ית' כח על בנו
אדם ופוכן עליו כיולך על כסאו. וסומן ונכח ביום השביעי הוא בעצמו ב"ח. נמצא כל שומר
את השבת כהלכה כאילו מקיים את התורה כלה. ואחר הנבואה אשרי אנוש יעשה זאת ובן
אדם יחזיק בה שומר שבת מחללו ושומר ידו מעשות כל רע. ודע והאמן כי השמים מטתו
מלולו שהת ללולו שבת ווכה לבנים נדיקים כי השבת היא מדת נדי"ק ראוון לחיי העולם
הבא כי שבת היא סוד א"ל ח"י. ועליו נאמר אשר פריו יתן בעתו. ולפיכך אמר הנבואה
כה אמר יי' לסריסים אשר ישמרו את שבתותי ובחרו באשר חפצתי ומחזיקים בבריתי. וכי
הסריסים הם המשיכהים בישראל. והסריסים לבדם הם שומרים השבת. אלא כי הכתוב
כן הוא. אותם הנדיקי' שכל ששת ימי החול אוכלים משמשים מטותיהם שלא הם כדמיון סריסים
וכלילו שבתית משמשים מטותיהם כי לשון ושמרו לשון אשה הוא כל"ח מכל אשר אמרתי
אל האשה תשמר. ויומן זכור ליום ושמור ללילה וכשעושים כך מה כתיב והבאותים
אל הר קדשי ושמחתים בבית תפלתי. הר קדשי זהו

כתן ס' יתברך יום שב"ת לישראל כנגד שתי מדות הללו, כי' כרי לאחרים
שניים נישים תיום של שבת כנגד זכור שהוא מדת יום והלילה אמנו כנגד שמור שהוא מדת לילה כמו שביום
נשמר מ' בכיבוי בית שמקדש ולשון חכמים ובר לזכור ומזור לכלם וכזור ליום ושמור ללילה ו' והשוד בכל המקום
אשר אזכיר את שמי וגו', פירש המלכות שמיא שם של ה' כמו שפירש בשמר מ' בכיבוי תורה שבעל פה, וכן וכל
נדיק לברכה כנגד ידעת שהיא נקראת ברכה בנזכר שם ושנדיק וזכר אותם, ועם שמר ושמיר בנגון ה' וכנגד
יברך פירוש לדוד מלאך אחר יי' זכריכו יברך שיהיה פירושו מזכרים שלכו יברך משמעו ה' שהוא מזכר שלכו יברך
אותכו ומשמעו כשם כן ה' מזכר שלכו יברך אותכו ווודאי כתבין שאתו נשמר הבשיר זכור לזכר ומזור לכלה ויבא
מי הוא הזכר שכו הזכרונות לשון כופל של הלשון ומי הוא הנקרא שהוא המלכה שכה הפקדונות ומשמירה כעכין
שלאחר מכל אשר אמרתי אל האשה תשמר"ר שיהיה תשמור נשם כן לנקבה בהמלת, והזכר היא המלך ה' בנשות
בתפלות וכיצד כי עכשיו אחר ושמותם שוה בכל מקום והזכירה ברחמים בדאחר וזכר אזכריכו עוד על כן
שמו מעי לו רחם ארחמיכו בשם יי', ובויום ששביעי שבת, אמרי שביעי שהוא ששביעי
שבת יכת לו בעלכות בחיבור ולדיבוק אחד שביהם שבתו מעלאתם ונמשכים אחרו המקבלים ששביהם שבת
אחר ליומו ואחר ללילו, ועליו נאמר אשר פריו יתן בעתו, פירש בעת"ו ל' בשמתחבר ת"ת עם מ' ויעוד הוא
פיף פיא"ו ובנר פירש אלת את בכיבוי נדיק, כי לשון ישמרו לשון אשה, ופירש בפסיק כמו ומכיו שמר את
בדבר בעבודה ענאם ומעמיכים מע"ש לע"ש, ולשון אמש מוכים על שתי מדות וזכור ושמור, מי' הר קדשי

ובית

זהו אל"ף. כות תפלתי והו סוד אדני. והלשון ממש מוכיח על שתי מדת זכור ושמור
ואם ח"ו אדם מחלל את השבת כשו כפר בעקר לפי שהשבת הוא עיקר האומן מלמעלה
ולפיכך נקרא מדה זו יסוד עולם כי הוא הכולל עליו כחות אדני והוא עקר העקרים ועקר
ודעת הסם את לשער הסמוך לכל הנבראים הוא סוד עקר אות וא"ו התחתון כדמיון זסוד
מחטה למעלה. ולפי שהשבת הוא סוד המשבת הכח מהספירו' העליונות כשם אדנ"י והוא
סוד התאחדו כל הספירו' כי אי כח בשם אדוני ובח כיום השביעי וכסוד ובכל אדו"ם
ביום השביעי. אחרל אמ' הב"ה למשה מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה ואני רוצה
ליתנה לישראל לך והודעם הלא תראה כי השבת יושבת בבית גנזו ות' וכבר ידעת כי בית
גנזו הוא אד"נ. ולפי כל אומר שבת שהלבה מקרב השמות הללו ומוחל' זה בזה ובהתקרב
אלו שני השמות נמצאו כל הספירות כלן מתאחדות והוא סוד מנו"חה שהוא בח תוך אדנ"י
כאמרו כתה רוח אלוהו על אלוהים. ואומר ובח כיום השביעי ולפיכך כאמר זכ"ור ושמו"ר.
ולפי שהנשמה על ידי אל ח"ו פורחת משם אדני הוצרך לומר כי נפש יתרה נתוספת בו
באדם בשבת ונוטלה כמונאי שבת בכסוד וכיום השביעי שבת ונפש. ומי שיש לו עוני ורחים
הדבר מפורש. במנאת השבת קוסרת ספירה אחרונה שהוא אדנ"י עם כל הספירות ה
העליונות ולפיכך נקרא השבת יום השביעי שהוא ספירה שביעית מכוב"ה ולמטה. ונמנאת
בינה קיסרת שתי ספירות שעליה עם שם ספירות שתתתיה והוא נ"ב שביעית תחתם למעלה
כמנאת לומר כי אל ח"ו הוא סוד השביעית בעולם הזה וכו"ב הוא סוד השביעית בעולם
הבא. וכבוב"ה בקשרות כל הגאולות וכל מובי חירות נצרך אמו לעורך על עקר גדול
דע כי בהתאחד מדת אל ח"ו במדת אדנ"י אזו מדת אדנ"י ושבת על כסא המלכות ומושלת
על כל הנבראים. וכשאל ח"ו נכדל ומסתלק ממנו אזו מדת אדנ"י שנקרא שכינה הולכת
בגלות ומשתעבדת תחת שאר המשלות וכחות בבריות. והסוד ושפחה כי תירש גבירתה.
לכיכך אמרו נצרך לסמוך גאולה לתפלה כיסוד גאולה אל ח"ו וסוד תפלה אדנ"י. וכהיותם
שניהם סמוכים זה לזה אזו הכל ביחוד בשלמות ובברכה. ופי' סומך ו' לכל הנופלים ואומר
נפלה

ותיה תהל ג' יעורים אמצ על עדות וזכור ושמור כי שתפלה כמלכות, כדמיון יסוד מלמטה למעלה, פירש לנבי
פמות ביורדות מלמעלה לאדוני אשר הוא מחזיקים תחילה הוא כדמיון יסוד מלמטה למעלה, אבל לנבי אדני
אשר הוא יקבל מאבו ושוא יסודו וקיימו נקרא יסוד שוא למעלה ונמיכו למטה כמו שנאמר לעצלה נכיכוי יסוד,
כאמרו בחם רוח אמו על אישה ראייה שלשון מכיח כדבר רוחני, ולפיכך כשם זכור ושמור, פירוש זכור בח בשמור
אדני שניהם כשבת כאמרו, ולפי שהבשמות פורחת על ידי אל חי, פירש מורחת מתקום ממקמן שהוא הכיבה
בלשון וכשבת שדי תכיבם על ידי אל חי ונטות לעולם מתוך שם אדני, ומי שיש לו עניים ירשה הדבר מפורש
כי אין רוצה שיהיו לו שני כשבת אחת רק שאו בשמרו שבת מתדבק ומתצלה בלוחות שהוא שבת ונקראת
נפש, על שם פריקתה מעם ומתיסף כשפעת מעכם, ומה אמרו אמ"ר ולמיגאי שבת חוזר ומיטלם מעמו סר"ל
כאדר יחסר ומוכיל עכמו מדביקות שבת יחסר מוה משפע, ובגיבם נקשרת כל הגאולות וכל מובי חירות,
כי ויכל הוא ומוף הדברים לשוב שמה ושם מתוכולם מעלמתם ולאחר גאולה יכתן ובאקומו יתבאר עוד כמ"ש
בשער ח' ומשתעבדות תחת שאר המשלות שנריכה לשאיר בנים אליהם שלא נמשכה ובמוכתם כי הוא מסכם
ומתוקקת ביחוד שוב וכריבוקו כפי כוונת תחילת הבריאה ולא כתנבורה הדין כשאר פירשמו פעמים,
ומימן סומך ה' לכל הנופלים פירש נדיק ונדק, ואומר נפלה ולא תוסיף קום, פירש כמו שדרשו רבותינו אל
לא תוסף

בגלות ולא הקיצ׳ קץ. ולפיכך בגיבוס ישראל להתכוון בכל לב כדבר גדולה לסמוך גאולה
לתפלה כדי שתתחברו ותתאחדו שני שמות הללו וכשמגיע לדבר ברכת אחת. ויכיר לגאל
ישראל צריך להתכוון בלבו שזו גאולה זו היא הגאולה ומיד אחר מיד לאותה לתפלה כשמתחיל
לדבר׳ שפתי תפתח כי בכאן הוא העקר הגדול. ואותו הכח שהיה מתפתח שבשבת לא סמך
גאולה לתפלה אלא ובלה כדעתך כו׳ שהיה הדומים הוה מחפזין ומסבר בין גאולה לתפלה ׳ הוה
עובר שברה חלולה חלולה לא׳ אלהיהו וחלולה לתפילה ובכלל הקדושים מקבלות בדבר הזה
לא שזו מחיבות גאולה לתפלה פחות מתכוון בברכת אחת ויכוב להסמיך כל הגבורות ולהזכר
כל הבטחות׳ שתנוע המשבת כל הגבורות אל כל אותיות בגאל ישראל. וכשהתחיל אדני שפתי
תפתח בת כ׳ אל ח׳ במדת אדני ונתאחדו הבטחות על חבור זה. וזהו דבר גדול שנריך
מחשבה כבוהה לה מסיך כל הגבורות ולבדר כל הבטחות עד פינומס כלה לאחדת אל חו׳
ונדיקו כלה במדת אדני׳. ולפי שדבר גדול כזה אין כח כולל אדם להתכוון בו׳ שעשותו
בכולל הוה הנוכר לומר בשם אחת סמוך גאולה לתפלה. לפי שהבמוכה הזאת בדבור ובהפסק
הוקה מהיה ידע לבוון אל הבחוה ולהמשיך הבטע דרך הגבורות עד פהנומס כלה לאל חו׳
ומשם הריקו בסם אל כו׳. וזהו שזו סמוך גאולה לתפלה. ומה שמוכים לעד לפעם פעמים
כאחת ומאר. ולפי שסוד גאולה ותפלה הוא סוד אל חו׳ אל״כו הוא סוד זהר ומשוך אחרון
אל אלו ושמרו ישראל שבת אחת כהלכה מוד בגאלון וזהו שעבר כדור שהיו סומכים כל ישראל
בכור אבל אם יש פזהו סוד סומ׳ גאולה לתפלה. ואם תאמר תדוע לא בגאלו ישראל אותו הוה
מסיך אותו התחב גאולה לתפלה. דע כי אדם אחר אינו יכול לסמוך אלא כפי שיעור אדם
; אבל אם כל ישראל הוו סומכין כפי שעור כל הסלמות והמלוי המסכיון להתחבר ולהתאחד
גאולה בתפלה. ואז הוו בגאלון כלן. ובוה סמך גאולה לתפלה כפיל אל חו׳ אל״כו הוא סוד
הבגאל ותחת אינכו המעשרכו חסד ורחמים המסבינ בטוב עדיך תתחדש בכסר בטוב״כו
. ואחר שפירכיון אל העקר הגדול הזה. דע כי ה״ת״ות כשרבה לגאול את ישראל ממצרים
מבר מדת ל״ה הבקרא גאולה למדת אדני הבקרא תפלה והסוד ונאמרו בני ישר הן הבכורים
ותשל שונתם אל אלהים מן הבכורה הכרים וידע אלהים את בני ישראל ודע אלהים :
והסוד הגדול וגם אני שמעתי את נאקת בני ישראל אשר מצרים מעבדים אותם ואזכור
את בריתי. ואחר שודעת זה דע כי לפעמים בקרא בלשון גואל והנשם דע כי בהתחבר
אל חו׳ עם אל״כו שהוא סוד הגאולה ותפלה הרי אל״כו מבגאל הבגאולה וגם מדת

אדני

לא תעיקם קום מתנמם אל ידי בני אדם כמו מעשו בבית ראשון ובבית שני. אבל הקב״ה שבאו בכבודו הקיצ׳
לעבר לא הקיצו אל אלהים את מדת אדני אלא אל אלהים הבגאולה קיימת לחזר הדומים כי מעבדים ומיון לא יהרגו
בני אדם ואז אבאר בדבר הזה ואגלה ה״ה״ראל ובכל כי בבית ראשון ובני מאדר אם פ״ה יבכה בית שם שם
בוכה בו בזה אל בבית ראשון ומשך אמלכה אל אלהים אל מתים. אמרו אל אל אמרו ישראל שבת אחת כולם לקבל
מעבאר אחר לרחמיכו׳ אל מאדר אדני אדנות. אבל כי אבל הוא אל מקום אחר ולדבר אחר בתחיכו׳ ומה שמחרון
אפי מבבית דוד לבני הקדוש ובוה שבאר אבדבר אחר מלאכי ומה בקרבים מבת אחר בשם אדני
בפיוך. ובוה אמרו ישראל ובא אליהו. אל״ה ע״ה ומיון כמו ובא אדם אל אחיו. ומסוד בגאל וגם
אני מעבדתי ומשוב אל בבר ת כלומר אל אמרך בגאל ולתפילה ישוב לעשות לחומים מחברים כי אני בעמי
בגאל בעבדתי כלפן גם כן פירש שבת כן אל ומשמרה מקולא גם כן בית בלשון כלומר בית.

גלם

ד"כו. פועלת גאולה בסליחות אל ח"י ומגלה את הנדוקי וגנאלת אותם מכל כנס ומחלה ומכל מיני מחשבות ומרעות ונקרא באותה השעה. ולפי מתרת אל ד"כו הקרא שכו"כה היה הולכת עם ועקב בסליחות ח"ל מי כמוהו אלם והיה לדום מעדני ומתרני בדרך הזה ונכתה בסלום כית אבי ויהיה יד"ור לו לשדיה. ואותה המדה אותה הולכת עם ועקב לגאול אותו מכל מיני מחשבות. אחר ועקב המלאך הגואל אותי מכל רע. והשמים מקרא לאדם זו מלאך לבי אם כה כועלת גאולה אלא בסליחות אל ח"ר שהרי הוא עצמה נריכה גאולה כאחרה אל נגו למנרים שכינה עמהם ולפיכך כש"אדוניהשל גאולה הוא בסליחות אל מי שלכן כך המלאך הגו"אל כלומר נקר בשם המשיחו. ובאור הקרא הזה דע כי מדת הוי"ל נמשלה היא שבועות היא עליונה והיא סוד הגאולה השלמה והחירות ומן הוכל מהיא סוד הגאולה השלמה מקבלת בשם אל מי" שהיא הגאולה ומבוא גאולה לעולם כמו שמקבל מן המוכל כח המוים ונקרא על זה אל מי" ודע כי בכח שכירות המוכל סמשבת כאל מי בגאלו ישראל ויבאו ממכרים שנאחר והמוסים עלו כמו ישראל מאחר מנרים אל תקרי והמוסים אלא והמשים וכן הוא אומר ומכל היא שבת המשים שבה. וכתיב גאולה תהיה לו ובוי"ל יגא. וכתיב ובכל ארץ אחוזתכם גאולה תתנו לארץ. והכלל הגדול הוא שכתוב בשבת המוכל הזאת תשובו איש אל אחוזתו. ודע כי מן המוכל מוצך אל מי הגאולה וגואל את הנדוקים כשעה שהוא מוצך לאדני המוכל שכעיות עליונה והשבת שהוא סוד אל מי שכעיות תחתונה. ואמר שופרים למוכל שבע שבתות שנים ולבבת שבת המים וכיום השכיעי שבת. ואם תאמר המוכל הוא תחלת השמיות שלמרו שבת המים. דע כי בע"ה בשבין זה נרמוז לך עקרים גדולים לבאור יד"ות שהיא סוד המוכל וסוד כינה וסוד אתן את דודי לך. ושתה דע ותאמן כי השבת הוא מין בן בשובה ומקור כל האצילות לשם אדנ"י ולוסר אל הדבקים במדה הזאת ומן השבת אדם בכנס לחוי העולם הבא שהוא סוד המוכל כמו שהודענוך. והעולם הבא נקרא שבת הגדול שהוא שכעיות עליונה ואל מי" הוא שבת השבת שהוא שכעיות אל מטה. ומן העולם הבא מוסבת השבת כל האצילות והטוב הגדול והמוים והגאולה. ואם כן נקש עיכוך ואלה הוא מאמר השבת אם אתה מבין לוכות לאיים ולגאולה ולהכנס לחוי העולם הבא. והנה השבת שלנו בדמיון בית סער להכנס לשרקלין הגדולים לחוי העולם הבא הנקרא שבת הגדול והקקן עניך בפרוזדו כדי שתכנס לשרקלין. וכשתבין דבר זה אז יקראת לשבת עונ"ג זו היא שבת שלנו ולקדוש יו"מ מכוכד זו שבת עליונה שנקראת יוכל. ולפיכך דרשו חז"ל ולקדוש ה' מכוכד וה"ל הנה אחן כי הבטרוש כלם מן המוכל הם ומבאים ומשם השלוחה המשבת לשם אדנ"י ואם אמר כי לה לאדוני הרחמים והסליחות ואומר אדנ"י מחוצה אדנ"י שלחה אדנ"י הקשוכה. לכע"ה בחקיתו בכאר לך הטעם שנקרא מדת יוכל שבועות ושמיות. נמנאת אומר כי כל אדם השומר שבת כראוי אז תתאחד בשבועות התחתונה הנקראת

גלו לפרטי שכינה בפרטם. ואמר לעיל בשבר ס'. דע כי מדת המוכל היא הכינה שנקראת כן בשבר ויקבלה בתקיעות בשבר ס'. ודע כי בכח הסמיות המוכל בשמשה בא אל מי בגאלו ישראל לקרן בשבר ס' ובמוכר בתרועות ויקר ותשעים בכנד המשמים מערי בינה ומי עולם מסם מתים אלף שבת אלו ומיום הכל מים אל אחוזתו בגו מ"ם ומר בשקיר ובקול מנרות הוא בבחינת שבת המוכל ובו"ל שמרוכו לגם שמרוכו כל הדברים לבחינת אין כאן ש"ש אלא בתרועות בתקיעות מצר ס' ומאמרו כל ומי מייך אל מי ומי מיכו מ"ם. בבחינתו לבאור מם יגלים ומ"ל

הנקראת שב"ת ומשם נוכה לשבועות העליונה הנקראת עולם הבא. ואם ח"ו אדם מחלל
את השבת הרי הוא דומה מן החיים ומחללים מות ומת שהרי נסנר לפניו הכתוב מלהכנס
לחיי העולם הבא. ולפיכך אחרו זל כתבין שבת אע"ג דאינו עביד לאנלויי מתן שכרה לא
מכירא לאנלויי לפי שאכר העולם הבא גבוה הוא וטובו עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה
לחוכה לו. וכתיב מה רב טובך אשר כפנת ליראיך פעלת להוסיף בך: ולפי עקר זה יש לך
לדעת שאצל השבת נאוה לפניו מתן שכרה איכו נגלו אלא מתים וסתים הוא ואפי' אחר
מהכמיאוס לא כתבב עליו מה הוא לפי שהוא הטוב הגדול והאור הגנוז משבת ימי בראשית
אין כל ברוא יכולה להשתכל בו זולתי ו"ת. ובריך אתה להיות זריז בקיום נ בעודו כשבת
שהם סוד קשר היחוד וסוד קשר השבת הגדול כיום השבת שאנו עושים וכהיות אדם מקיים
נ' כעודות בשבת הרי הוא כאילו מיחד ה' את כסוד יו"ד ושמו אחד כלומר כשלם ושבע ואז
הוא ראוי להכנס מנ' מורעכיות. ונ' מעודות הללו אחת כנגד אדנ"י שמתאחדת כיום השבת
וזהו סוד התאחדות השבע. שבת כנגד ודו"ל. שלישית כנגד כיו"ד הקשורה בסוד אהיה
וזהו סוד התאחדות השלם. ומיד בקראת לשבת ע"כנ וסוד עוב"נ הוא סוד בה"ר ובא מעדן
להשקות את הנ"ן כי זהו סוד היחוד האמתי השלם בסוד עד"ן בה"ר נ"ן וכל המקיים שלש
עעודות בשבת כאילו מיחד עזר הספירות ביחוד שלם בסוד אדנ"י ודו"ל אדו"ל וכלן מ
מתאחדות על ידו אל אי למעלה ולמטה. למעלה בקשר בכיכה שהוא סוד קשר אדו"ל שהרי
הכיכה נקשרת באדו"ל בסוד שלש ספירות. למטה בקשר באדנ"י שהוא סוד קשר שבת
שזורות תחתיכות. כמנאת שבת קושרת כל הספירות למעלה ולמטה ולפיכך השבת זכו"ר
ושמו"ר. ועתה דע והתבונן כיצד תשמור את השבת ובו ובד תתהנג כעכין שמירת המלאכה
ודכיר ועכין מכוחה נעוכו ובכוד. ואשרוך בהיותך שומר שבת שתקרא אכסנאי לעשר
ספירות. ולפתאום נקראת מדת אלה"ים בתורה: ברית ודע והבן כי כל לשון ברית
שבא בתורה הוא לשלם מיכו מכוכים כחלק המשמעותו והכל הוא אחד כחבור. ואותם הנ'
מיכו מלכיכים כחלקים לנ' שמות אל"ו שהם אדנ"י אל חי"ם וכיו"ד וברית כיו"ד הוא. ברית
הגה וברית הלשון וברית הפתים שבאתר על פי הדברים האלה כרתי אתך ברית. וברית
אל"ף הוא הנקרא ברית שלום בנ הבכי כותן לואת בריתי שלום וברית שבת וברית הקשת.
וו"ת כתן לכו ברית מילה לזכותיכו לאל חי. וברית אדני הוא כנגד ברית התורה שהוא
בקשרת כין ברית אל חי וכין ברית אדני והיות אדני בקשר באל חי ובביכה אז גם הוא בק'
בלשון

שבת אף אל נגד דאינו עבידא לאנלויי: פירש כי מאדם שמשבת נרמז בה ים כמו כאדם לדעת בה ולפכין שורש
אל מאדם שבה כתלא מתן שכרה כעלא מכל שי ושיא מאור בנגוז וסתים פאף מפש דביכו ת"ם לא מצינו נסיין
ומוא אתר בל"ב גלם מעכו בסוד יו"ד אחד: פירש סוד ל"ד אחד: פירש סוד ל"ד אחד שהוא הו"ש מל
אחרוכם. בסוד עדן בגר נן ל"ת עכנ וירדיו עמה לכיכה תפארת ומלכות ומדן הוא סוד הנ' כלי מות קשורות
בכיכה ומתלבות שהוא הנן בתפארת שהוא הנסר וסכסר בכיכה סרו כולן מאוחדות ומיוחדות ווכו וברית כיכה
שיא ברית הפה. וברית הלשון וברית הפתים. פירש ביכלא לו סגריאיא בכל מקום שסבדו מס רוצוים לכיכה
ובחשא שיא בקראא כי שיא רשא עליון ובא הפה והלשון ונגם ברית עורם בא בקשרת בראתריכן על פי הדברים
שלה ונו' כי שיא כם אתפארת לאר הנשמרת בה בקשרת שפם שתירם שבבתר ושבעל פה. ברית פגם וב ריש
שקשתכי כם מוכרון ונאצר בקשת ולא תיה לנוכר ברית עולם ושיא שלות כדלקן בכיכוי אות:

בברית

בלשון ברית על פס שניה והסוד ברית הלשון וברית המפ"ר וזהו סוד ברית מילה בפריעה
מה שאחרו אל מל ולא פרע כאילו לא מל כליתר שהפריעה הוא סוד אדני וכשלא פרע הרי
הוא חסר הספירה הראשונה שכה יכנס להיכל יל"ו ות' כי מאדני יכנס לאל חי ומן חו אל
חי לפס יל"ו ות' ואחרי שלא פרע אפילו לפס אל חי לא יכנס כי חסר הפריעה שהיא פס
אדני . ואחר שסודעכיך זה דע כי יו"ת רנה להשלים לאברהם אביהו עליו השלום בכל
הספירות ואחר לו התהלך לפני והיה תמים ולמען תהיה כאחז למרכב שלי אני נותן רושם
בכשרך ונקרא ברית בשר כאחרו ואתנה בריתי ביני וביניך . וכתיב והית"ברותי בבשרכם
לברית . ברותי בבשרכם זו ברית בשר לברית עולם זו ברית הלשון
שהוא סוד התורה שנמשכה מן הבינה בסוד ספירת חמשים יום כנגד ספירת המשוס של
זוכל ואלמלא שקבלו ישראל ברית בשר לעולם לא זכו לקבל תורה שהוא ברית הלשון : וזהו
שאחרו בספר יצירה בשבא אברה אביהו והביטו ותקר והבין והקק וחשב ועלתה בידו נגלה
אליו אדון העולם ונקראהו אוהבו וכרת לו ברית בין עשר אצבעו' ידיו וזהו ברית הלשון ובין
עשר אצבעות רגליו וזהו ברית מילה . וא"ת פריעה לא כתבה לאברהם אביהו אותה המדה
חמש שלו היתה והיא מדת אדני שהוא היה ראשון שקרא זה השם . במנא' לתר כי שלא מהגא
ברית הם הא' ברית הל' שהוא ברית הפ"ה שהוא ברית התור' שהוא ברית עולם שהוא ברית
הבינה והב' שהוא ברית מילה שהוא ברית בשר שהו' ברית הק"שת שהוא ברית שבת . וכתוב
שתי כריתות לו כאחות ברית אדני שהוא ברית תורה שבעל פה שהוא ברית הפריעה ולפי
דבר זה באחר על פי הדברי הלה כרתי אתך ברית שזו היא ברית תור' שבכתב ותור' שבע"פ
וג' כריתות אלו ברית דראשונה בינה ידוד . אחרונה מלכות אל' ני . ברית אחנע שבת אל חי"
במנאת ברית שבת קושרת בין אד"מי ובין יל"ו . ואלמלא ברית מילה שהוא ברית שבת
לא זכינו לתורה שבכתב ולא לתורה שבעל פה שהם סוד ידוד אד"מי . ודע כי פס אל חי"
הנקרא ברית הוא בית שער להכנס למדת התפ"ארת שהוא סוד תורה שבכתב הנאלת
מאת הבינה בסוד חמשים יום כמו שבארנו ואלו לא יכנס אדם בשער זה שהוא ברית מכין
ושוג התורה שהוא לפני למעלה ולפי שברית מילה הוא סוד אל חי" והוא סוד שבת קבעת
דזל בברכ' מילה אל חי" חלקנו נורנו נוה להכיל ודידות ורע קדש שאחרנו משמת למען בריתו
אשר פס בבשרנו באי כורת הברית . הלא תראה כי פס אל חי" קבעו בברכת ברית מילה
ועל זה כאחר ואתם הדבקים ביי' אלהי' כ חיי' כלכם היום . ודע כי ברית מילה הוא סוד
אב"ת בסוד מילה ופריעה בסוד אבות יום השב' ושמו"ר . זכור ליום ושמור ללילה בכנד
אל חי" אד"מי . ולפי שברית מילה כוללת ברית שתי שפתי' הללו אחר הכתוב אם לא בריתי
יומם ולילה חוקו' שמים וארץ לא שמתי וסוד חוק' ות הם אל חי" אד"מי בסוד ח"ק וחק"ה
וסי

בברית אל חי כי פיסוד ושעשע' עבייב' ושמותם שם' . ופסוד ברית הלשון וברית המצור כלומר שסם ברית הלשון ובדי"
לשון והוא אל חי' ברת לו ברית בין עשר אצבעות ידיו והוא ברית הלשון ובין ל' אצבעו' רגליו והוא ברית המצור
הלשון מצור קשתך : הדי הוא חסד הם ברית הראשונה שהרי לא פרע ופקח שעשר הראשון ולא נגלה שבטר' שהוא
בחתית שמת הערלה ובכן לברית עולם . דמן לבינה שהיא עולמו אל יוכל כדאמ' ובנדו לעולם ושתורה ביתכם
לתפיים יום לבינתם שמתרים בכנד כ' אל יוכל והכלל בכנד כ' שפרי ביבהבאתר ותב' במקומו בשער ב' . ודע כי
ברית עילה הוא סוד שבת . לשנים בשער ה' דרש בשם מעבין ברוך עילה . אי' כאו שבשבת כולל שתי המדות יה' ודר

ופומ"לת חקותי תשמורו וסוד חקותי הם אל חו" אל"ו ודע כי הברית הנקרא ומה ולילה
הוא סוד מילה וכריעה זכור ופמ"ור אל הו" אל"ו תורה שבכתב ותורה שבעל פה הם סוד
חקו"ת שמו"ורן זה כנגד זה וזהו סוד וכתורתו יהגה יומם ולילה ומה היא תורה שבכתב
וסוד אל חו" וסוד זכ"ור וסוד מילה ולילה הוא סוד תורה שבעל פה סוד אדנ"י סוד שמור
סוד פריעה. ולפיכך אין התורה מסורה אלא לחי שקיבל ברית בשר ומתוך כרת בשר יכנס
אדם לברית הלשון שהוא קריאת התורה. וצריך אחי להאיר עוכיך הולך חתם ו"ו ותב"ו שמו
הגדול ידו"ל ית"ב אברהם אביכו וכזרעו אותם שקבלו את התורה. כונד אמר בספר וגורה
כרת לו ברית בעשר אצבעות ידיו וזה הוא ברית לשון חותם"ה בסוד ו"עשר אצבעו"ת חמש
מקורות בלשון התורה בסוד אחה"ע בוח"ף נוב"ק דט"ל"ת זס שר"ן. אחה"ע בגרון בוח"ף
בשפתים. נוב"ק בחיך. דט"ל"ת בלשון זס נד"ם בשינים. נחנא חותם"ה ברית הלשון שהוא
ברית הפה. וכרת לו ברית בין עשר אצבעות רגליו זהו ברית מילה וחותם זה חנו הם בסוד
עשר אצבעות וברית מילה שהוא אחד הריא"ל וחשבון"ל בגד וה": ועוד סוד וה"ו תורה
שבכתב ה"תורה שבעל פה. והכל תלוי בברית מילה שהוא הסרם התחתון של אות וה" הוא
סוד התורה שבעל פה שהוא סוד הכריעה ולפיכך אין התורה מסורה לגוי לכי שהוא ערל
וזהו שאחרו בברכת המזון כריך מיקדוש ברית לתורה כאשרו שהנחלת לאבותיכו וכו' על
בריתך שחתת בבשרכו ועל תורתך שלמדתנו. וזהו שאמר מגיד דברו ליעקב אמי שהוא
מהול כיעקב ע"ה. וגוי שהוא"ערל שעסק בתורה חייב מיתה. ולפי שברית מילה וכריעה
הוא סוד הסכת בזכור ושמור לכי המילה דומה את הסכת. והוא כיום השמיני שהוא סוד
אדנ"י שהוא סוד הפריעה הנעשית אחר המילה והסוד אדנ"י ודל"ת. כחנאת למד שברית
מילה דומה את הסכת שהוא הוא המדה עצמה. ופתה התבונן בכל מקו שתחנא לשון ברו'
לאומה נד כזכרה אם לברית לשון אם לברית בשר או לכריעה. ואחר שעוררנוך על העקרו'
האלו"ם לך לשמור עצמך ולהזהר מאד לבל תהיה מאותם המשמאיס אות ברית קודש שהרי
כל הפרשיות הכתובו' בענין הערוו' בכל התורה כאלו שתי ספירו"ת ו"ות כאל חי" וכ"אדני
ונקנת חטם כ"ת ספירו"ת הדבקו עמהם הנקראת אלדים נבאו' ודו"ד נבאות. וכש"ה עדיין
נתן לך דרך שובין כמה מעלות טובות וכמה עניינים נורא"ים בקשרין בחולת ברית וכן
תבין מה הוא דין המנלה ערוות אז התקשה עצמו לדעת אז האוחז כאמה ומשתין. וכמה
עניינים שתימים וחתומים תבין ידיין כש"ה מתוך אלו הדברים שרמוכו בכ"ן. ולפעמים
בקראת בתורה בלשון אות לפי שבמדה זו תלויים האותות והמופתים בסוד
אל חו כהתשכרו לשם אדנ"י הוא מתחדשים אותות ומופתים בעולם וכשנכמך גאולת

ומלכות. בין ברית מילה בולת שתיהן בסוד מילה וכריעה: בסוד חק וסוד חקה הימוד בקרא חיק והעטר חקה
עצות המתנגדים יחקות שם כ"ל לשכיים כמו חיקיתי וכן הילך ומזכיר עטות המתנגדים ותר. פהיא הברם
שתחתון של אות לשהוא הימוד שהוא אסף הוא"ל שברמו בקנס שתחתון שכו כרלקין בכיכוי שרמיך וסוד אדנ"
עצ"ם. שמדת אדנ"י הוא שמיר ת למדת הביכה הכרמוה ביל"ום. כל הפרשיות שכתובות בענין ערוות כאלו
עשירות מלוות קנאת וה שבנולר ס"ט בסדר קשירת עיניים ודקנמי פרשת אחרי מות.

לתפלה כינוחת מנרים כתחדשו כמה אותות ובאתי ניסים ונפלאות כמוד וירא אלהים את
בני ישראל וידע אלהי"ם וכסוד ואזכור את בריתי. ועתה אם נכון להודיעך כי הסבת הנוח
מדת אל חי נקרא אות כאומרו כיני וכין בני ישראל אות היא לעולם. ובריתי מילה נקרא
ג"כ אות כאמרו ונתתם את בשר ערלתכם והיתה לאות ברית בינו ובינכם. והמוד
הזה רמזו אותו בברכת ברית מילה כאלו אשר קדש ידיד מבטן ויתן בשארו שם ובאלהיו
מתם כאות ברית קדש עלכן בשבר זו אל חי חלקנו צורנו נוה להגיל ודודות זרע קדש
שארנו משמח למען בריתו אשר שם בבשרנו כיאל בורת הברית. והקשת נקרא אות כאמרו
את קשתי נתתי בענן והיתה לאות ברית בינו ובין הארץ. ובבר הודענוך כי ברית הקשת
הוא ברית אל חי ולפיכך דע כי בכל מקום שתמצא בתורה אות הוא סוד אל חי שהוא סוד
זכרון שמזכיר אדנ"י לכל בני עולם ואות ברי"ת שבת ובריתי מילה הוא מיוחדת בינו ובין
כל בשר אשר על הארץ. ודע כי לבעמוס בכלל אדנ"י במלת יזות בבר ודעת שיום השבת
נקרא אות והרי השבת כלולה בזכור ושמור וברית מילה נקראת אות והרי הוא כלולה
במילה ופרועה וסוד מי מלת אות על דרך הפשט הוא כי סוד יוד קטנה הידועה לבעלי
חכמה שהוא הקנה התחתון של וא"ו ונקראת אות קטנה ונקראת אות ברית קדש. ועתה
דע והכן כל הדברים הללו וכתבם על לוח לבך ואל תזוז בעיניך. ודע כי על יסוד השבירה
הזאת כתיסדה כתורה לשון **שבועה** והנני מבארם דע כי כל שבועה שאדם נשבע
תלויה במדה זאת הנקראת אל חי והטעם לפי שכל לשון שבוע"ה הוא מלשון שבעה וסוד
הענין הוא מה שאמר אברהם אבינו לאבימלך כי את שבע כבשות תקח מידי בשביל תהיה
לי לעדה כי חפרתי את הבאר הזאת עלכן קרא למקום ההוא באר שבע כי שם נשבעו
שניהם. הלא תראה ג'לשונות שהזכיר במקום הזה כל אחד מהן לשון נופל על הלשון אחר
בתחלה כי את שבע בכבשות תקח מידי. לעדה על הבאר. אחר אחריו ע"כ קרא למקום ההוא
באר שבע מה כתיב אחריו כי שם נשבעו שניהם. ופי' הדבר הרי ג'לשונות שבע בכבשות
באר שבע ושם נשבעו. כל אלו ג'לשונות כתאחדו באותה השבועה. ולפיכך אמר על כן
קרא למקום ההוא באר שבע. מאז על כן כלומר על טעם שבע בכבשות והשבוע' כי על שני
שמים קרא אותו באר שבע על שבע הבכבשות והשבועה. ובמקום אחר כתיב ויקר' אותה
שבעה על כן שם העיר באר שבע הלא תראה כי על שם שבעה קרא שם העיר באר
שבע ולא הזכיר מבלעדי שבועה והיסוד העיר תלויה בסוד שבעה. ומקום הבאר תלוי
בשבועה. ועכשו יש לנו לברר דע כי הדבר כל הנשבע הוא נשבע בסוד שבע
קשתירות שהם סוד שבעת ימי עולם והכל תלוי כמדת אל חי שהוא השבת שהוא
יום

כי ברית הקשת היא ברית אל חי שהוא סוד שוכרון. ולכך כאמר בקשת ראיתיה לזכור ונוחר שמזכיר אדנ"י לכל
בריות לפי כי הקשת ענני בגיוכיו רומז לפטרת והוכרון שבו ליסוד: סוד י' קטנה הידוע לבעלי החכמה שהיא
הקנה שתחתון של ו'. שרומז ליסוד כמו שביארנו בם שוך ושיא סוד י' קטנה המקובלת לקבלה של יד. ושעמם
לפי שכל לשון שבועה היא מלשון שבעה ולכן בכל מקום שכתוב שבוע בשבועין ולא שבעה כי סוד שבעים
עליונים בכל שבע הבשירות ומדת אל חי היא השבעית שהם הכוללת את כולם ע"כ: עיקר השבועה
בוא הערם בם כן תלויים יהו מה שנאמר וסולך כסוד שבעין מעבת הבכשות: וסוד שעקר תלוי בם ד' שבעה
הרא כי עיקר השבועה תלוי בשבעה וכיון שהזכיר בשבוע שבעה לא הוצרך להזכיר שבועה ועוד כי הזכיר בם כן

יום השביעי. וכל שבועה תלויה בשביעי. והסוד וביום השבי׳ תי שבת ויכפר.
ולפי׳ הנשבע בשבע בנפש ונשבע בחיי בשהוא אומר נשבע בשם יי׳ והכוד חי יי׳ וחי נפשך
כי סוד חי בנשך הוא סוד אל חי׳ שמחבו במשכים החיים וכל הנפשו׳ הפורחות מארץ אל׳ כי
כאחרו תוכא הארץ בשם חיים לחיבה והיא סוד השב׳ שהוא סוד יום השביעי שמחבו במשכים
חיי הנפש כאחרו וביום השביעי שבת ויכפר הרי חיי הנפש תלויים בשביעי שהוא סוד
השבועה. וכל הכופר בשבועתו כאלו כופר באל חי׳ וכו׳ ספירות שהם סוד שבעת ימי עולם
. ואם ברב פשעו וכחשו בפר בשביעיות מאין לו חיים וטובה שהרי לא נברא העולם אלא
עי׳ אלו שבע ספירות ובהן מתקיימים כל הנברא׳ ז׳ ימים בסוד ז׳ בכורות בסוד שבועה .
ואם ח׳ ו׳ נעקר אדם בשבועתו הרי הוא נעקר מאלו שבע ספירות שהם סוד קיומו ונמצא
נעקר מן העולם. נמצאת למד כי השבועה הוא באל חי׳ שהוא סוד השביעי שהוא סוד
השבת שהוא סוד חיי נפש שהוא סוד שבת ויכפר. ולפי שהשבוע׳ היא בש חי׳ אומר בענין
ורם ימינו ומאלו אל השמים ונשבע בחי העולם. הלא תראה השבועה שהיא בחי העולם
שהוא ש חי׳. ובשאר מקומו׳ חי יי׳ אשר עמדתי לפניו. חי יי׳ וחי נפשך אם אעזבך. חי נפשך
אדני. ולפי׳ אחרו אל שבועה בנשבע בחלך לפיכך אין נשבעין לבטל את התורה אואתת
מצוותיה. ואם נשבע לוקה ומקיים את המצוה שאין שבועה חלה לבטל דברי תורה שהרי
הם סוד שבעה קולות ינאו משבע ספירות כמתן תורה. ואין אדם נשבע לבטל דברי תורה
וכל שבועה ביי׳ וכל נדר לי׳ וסוד נדר לי׳ עדיין נכרם אותו בתקומו בע׳ה כי הנדר הוא סוד
השבת הגדול שהוא סוד השביעי׳ העליונה. ואם תמצא כתוב אשר נשבע לי׳ אלא אמר נשבע
בי׳ פי׳ הכסוק כן הוא שדוד המלך ע׳ה נשבע לעשות דבר זה לי׳ כלומר שלא ישק ס ויבות
עד אשר ימצא מקום מכוחם לשכינה לבנות בו בית המקדש. נמצאת אומר כי כל הכופר
בשבועתו כעשום לו שבעת ימי בראשית שהם סוד כל ימי העולם כמו אוכים ומבקשי רעתו
שהרי כשנכר בשבועה כפר בשבעה ובשנכר בשבעת ימי בראשית נמצא כל יום ויו׳ משבעת
הימים

בכתוב בלר שאול שנשרה שנקרא בן שאול אלוי בשבועה שיש היסוד תכלית השבעה וכללות׳ ומצא בם שם
בכללת בסוד השבועה כי שיש שביעי לבכלן. ולפיכך הנשבע נשבע בנפש ונשבע בחיים: כי שניהם נכללים
בעדת אל׳ חי כמו שאנאר וסולך. וביום השביעי שבת ויכפר. כי הדבק בחלת שעדים שיש המקום ומעלה נפש
במדרגה יתירה בין בחיים בין לאחר מותו כמו שפירש לעתלה בכימי שבת. ולפיכך אמרו ז׳ל שנשבע בנשבע
במלך: כי היסוד נקרא אלך אל שם שתפארת שאול בטלך של המלכים שהיא בעטרת ויסוד מיקר השבעה ומלכים
ונבר ידעה כי היסוד ותתפארת שניהם ושמותם אחד שם: אמין שבועה אלה לבטל את שבועה: כי כל דברי
התורה ושבעתים בתנו בסוד שבעה הקולות שיצאו מנגע הספירות ילכך אין אדם נשבע לבטל דברי תורה כי
ענשם בסוד השבועה ואין דבר מבטל אל על שבועה כי אין דבר מבטל אלא על ידי דבר שמונה לו
ונגזה מתנו ונהו הטעם שנבדר אל על דבר שנוש בדבר הרשות שנבדר עולם לקיים נגוש מעל שבועה כמו
שנאר ושולך: וכל שבועה שאו׳ וכל נדר לא׳: נבאן דונש לנאר שנבדל שאול בין שבועה לנדר ואומר כי ש
שבועה בא׳ פירש נו׳ הספירות שהם כללות בשם בן ד׳ אותיות כמבואר בסוף שמביין: אבל הנדר עולם לעתלה
עבשם שאול בביכה ונהו אומרו ועדיין נכרם סוד נדר לא׳ בתקומו בעורת שהם פי׳ל בשער מ׳ בביאור שם ביכה
שביאר שם כי הנדר בה תלוי: וכן לקמן בשער ב׳ ולכך אמר שכתוב אים כי ידור נדר לא׳ ולא בא׳ כמו שאומר
בכל מקום שבוכר שבועה בשם כי חל׳ אל מורם לדבר שאול לא לא׳ לא בו ולפי שכל השבעה שהן למעלה שביבים
מקרלות שבע שבבין והם בבין כלול לאחד ואין להבינו בשם שאול לעשות מעבו אם בן בריך לפרשו בשם שאול
לעתלה

שומים אכלו כאחב וכל זוב ווים מקלל לוה הכופר ולפי כל הנשבע באדון ושבע באלדי אמן
. ווש לו להזהר מלמונת אלדי אמן . ועובש השבועה בכר נלו אותה במסכת שבועו כאמרים
אל דברי שאין האש מכלה אותן שבועת שקר מכלה אותן. ושעה זה טעם ברור כדר הינורים
ביוכר הרי בשבע האש הוא שורפת כל מיני עצים ובגדים ואחר כיונא בהם ומכלה אותם
אבל האבנים והעפר אין האש מכלה אותם שאין האש מכלה את העפר שאפילו שרפו
באבנים חוזרות עפר ואינן כלות. אבל שבועות שקר מכלה האבנים והעפר והטעם כי כל
הנברואים כלן לא נברא ואין להם קיום אלא בשבע ספירות הנקראות שבעת ימים. ובאותן
ספירות תלויים שמים וארץ וכל נבאותם ונם האש והמים והרוח והעפר והרים וגבעו וימים
ונהרות וכל מיני נאחים וכל בעלי חיים למיניהם וכל בני אדם . ולפיכך כשאדם כופר
בשבועה הרי הוא ככופר בשבע הספירות שחיו וקיומו ואשתו ובניו ומחוזו וכל מה שיש לו
תלויים בהם ונשבופר באלו שבע ספירות שהם סוד השבועה הרי אלו שבע ספירות מכלות
גופו חיו ומחוזו קרקע ומשלטלין לפי שהכל תלוי בהם מאחר שבהם נברא כל הינורים והם
הין כמו האומן העושה את המלאכה שהוא יכול להרוס ולהשחית המלאכה שעשה . כן
הכופר בשבועה כופר באומן שעשה את העולם ובשבר באומן שעשה את העולם ו
האומן להחריב את ביתו ואותו ואת כל אשר יש לו שפילו העפר והאבנים לפי שהאומן
שעשה את האבנים יכול לאחות ובנה מן העולם ויסוד האומן הוא סוד אמן ולפיכך העוב
אמן בשבע. וזהו סוד שבע באלדי אמן כלומר הנשבע באומן שברא העולם בשבע וזהו
סוד שדרשו בפסוק והיה אבנו אמון אל תקרי אמון אלא אמן ולפיכך אדם שעבין שבועה
אמן אחד הוא בעת שמשביעין אותו . ובע"ה עוד נבאר לך סוד מלת אמן על דרך המסכת
בשבע בדרך הנבורות . ולפי שהשבועה הוא כלל שבע ספירות שהיו האומ"ן לכל הנברואים
אחר דברים שאין האש מכלה אותם שבוע"ת שקר מכלה אותם . והטעם שהשבועה הוא
האומן שברא את האש ואת האבנים ואת העפ"ר ואת כל הינורים ולפיכך אין האש יכולים
לאכל ולכלות את האבנים ואת העפר לפי שהעפר אחד מן היסודות היא כמו האש ושניהם
נברואים אבל השבועה שהוא סוד האומן וגבורה הוא יכולה לכלות האש והאבנים ואת שאר
כל הינורים לפי שהכל כוח האומן שעשה הינורים כלל ות' ות' וזהו שאמר לפנים הארץ
ומדת ומעשה ידיך שמים המה ואבדו ואתה תעמוד כלם כבגד ובלו כלבוש תחליפם ויחלפו
ומזו סוד שאחר דברים שאין האש ומים מכלין אותם שבועת שוא מכלה אות' לפי שהשבועה
הוא האומן והכל תלוי כוח האומן כאמרו ושבע באלדי אמן ובאמרו והיה אבנו אמון ו
אל תקרי אומן אלא אמן . והסוד הגדול הזה בכר ודעת כי סוד שבועה הוא סוד אל
מי והוא סוד כי טו"ב ולפיכך אמרו בכל הנברואים שנעשו במעשה בראשית ויברא אלהים כי
טוב וסיימן והיה אבנו אמון וסוד והיה ו' הדבקה עם אהיה הוא סוד שם שבירו והאחרונה
מן השם הוא סוד כי טו"ב ולפיכך כל הפעולות שעשה אלהים שהוא אדנ"י במעשה בראשית
שלכל

לעשות שמו שמוש הנוכה שאינו מכלל הנכון רק כמו ויסודו מבורך לוה כי בכמו ואת הבלה מתוש"מ אלין בקדש
בסירוגים ואין שרידין לפי כל הנשבע באדון בשבע באלדי אמן . פי נאלהי שהוא באומן לשר בכה העולם שכם כל ו
מדירות שאלו ושם שורש הלעוכה ולעתתו ושם שומן שעולם עשניאו ומנדלו בלשר שכל בשמוך :
ושעם

על כל פעולה ופעולה כתוצאה בכי טוב. כיון הראשון מה כתיב ויראה אלהים את האור כי
טוב. כיון הזכר לא נאמר בו כי טוב לבי סתם סוד ההבדלה והערוב כאמרו יהי רקיע בתוך
המים והי מבדיל בין מים למים ובכל מקום שיש בו חלוק וערוב אין טוב מצוי בו כי אין שום
בא אלא להכות שנאים ולחבר כל הדברים ולפיכך כשמתחלק ונפרד ונכבדל כי שם ב סהות
סוד אל"ף מחדת אלה"ו אזי העולם כלו חרב ואין טוב מצוי בעולם שנאמר כי תעבר הרעה
כאשר הנדיק. ואמר אמרו נדיק כי טוב ולפיכך כשהנדיק נמצא בעולם אז מבטל שלום בין
שני חילקים כמנא הנדיק מכריע. והו סוד שני כתובים המחבשים זה אחר זה עד שיבא
הכתיב השלישי ויכריע ביניהם. והסוד כנגד ומין הוד שמא"ל כי טוב נדיק הנא כתו' שלשה
מכריע ביניהם ולפיכך לא נאמר כיון הזכר כי טוב אבל נאמר כיון השלישי שתי פעמים
כי טו"ב והטעם כי טוב ראשון כנגד אל חי כי טוב שני כנגד אדני אדון אור אדנ"ו הארץ
ומומכיך אמרו נדי"ק כי ט"ב. ואומר כברכ' המזון לארץ המדה טוב"ה והסוד הזה כי אדם
כולל כל מעשה בראשית כי טוב בכל דבר נדבר שהוא סוד האומן. ובהבדל הדברים לא
נמצא טוב אלא בשעת חבורן. הלא תראה כשהיה אדם הראשון לבדו בגדר בלי חבור בת
זוגו מה כתיב בו כי לא טוב היות האדם לבדו וכשנתחבר אל אשתו מה כתיב כיה מצא
אשה מצא טו"ב כלומר מצא אותו הטוב שהיה אבד ממנו ואם כאדם ואשה כך כ"ש וכ"ש
בשאר המעלות השלוחות כי בשעת חבור נמצא כי טו"ב ובשעת הערוב לא נמצא כי טו"ב
ועל דרך זה רע כי ג' הספירות שהם בנ"ח והו"ד וטו"ב מתאחדות תמיד בנח והוד זה לעומת
זה וטוב הוא הכתוב השלישי שהוא מכריע ביניהם. ולפי סוד זה תמצא כי טו"ב הוא שורש
תחתון שלו' שהוא קו האמצעי והוא שלישי. כיון ו' הוא סוד שם ספירות שלש למעלה
ושלש למטה. שלש למעלה כדרך זה הגדול"ה לנד ימין והגבור"ה לנד שמאל. והתפאר"ת שלישי
ומכריע ביניהם. ושלש למטה מן הוא"ו ולמטה כדרך זה הנצ"ח לנד ימין. והוד לנד
שמאל. טו"ב שלישי מכריע ביניהם. ולפיכך תמצא עכין טוב שהוא שוכן על נבו אדנ"ו
שהוא הספירה האחרונה מעשרת הספירות ונקראת **ההר הטוב** וכאשר שוכן סוב תוך
אדנ"ו נקרא אדנ"ו. **ארץ טובה** על שם ט"ב השוכן בתוכו. זהו סוד וברכת את ה'
אלהיך על הארץ הטובה אשר נתן לך. וזהו סוד לא תחסר כל בה. וכתיב ודורשי ה' לא
יחסרו כל ט"ב. ולפי שאדוני נתלבש בלבוש הגבורה כאחדת אלהים ופעל כל מעשה בראשית

תחוך

ושעה זה שעה ברור הוא בדרך הטבעים. כיון ושעה שאמר דברים שאין האש מבלה אותם הוא שעה ברור בדרך
הטבע הטבע שים דברים בעולם שאין האש מבלה אותם כגון האבנים כמו שמבאר ובולן: ועדיין נבאר בא"ם
אלא אחרון ע"ל חשבת שפעה. פירש כי אין הוא סוד המבחת הנפש מכל הספירות כאבואר לקמן בשער ג'.
אור כל העולם כלו מרב ואין שום מצוי בעולם. שהרי נמי הבדל שהוא לתקון העולם ולישובו אין בתוכו בו כי
שום ההבדל שהוא לא רבוכו אל עולם לא כל אדון אחרון שום מצוי בו. והטעם כי טוב ראשון כנגד אל חי כי
טוב שני כנגד אדני שהוא אחד אדני הארץ. כי בו כיון השלישי נתבלל שיבשם ונקראת בשם אין כדבקיב יקוו
המים ותראה היבשה ויקרא ליבשה ארץ ולכן נקרא בשם כן ארץ טובה: כיון ו' הוא סוד ו' הספירות שלש
לשמאל ושלש לימין. כי היא מתפשטת לכל בד בגבורה כמו שיתבאר לקמן בשער ס'. ונקרא הדר הטוב.
שפני שהוא מאיר הרים ותלול על אדמת אדני: ולפי עקר זה התבונן מה ואחיה אבלו אמן שהוא
הָאֲמוּן וְהָאוֹמֵן וְהָאֵמֶן. כי הו' הספירות הדבוקות שם אמיר: בבאר בשם סוד לעתיד
שלעולם נפש אומן העולם ואוקבו ומגדלו בהנקתו עליו.

ונעבוכן

מאוד היה אלדים מתיפץ ומסתכל במעשה בראשית בכי טוב וזהו שאחר בכל דבר ודבר
ורא אלדים כי טוב. ולפי שקר זה תתכונן סוד ואהיה אצלו אמון שהוא סוד **הָאֲמוֹן**
וְהָאוֹמֵן וְהָאֲמֵן וזהו סוד ט"וב וסוד הסכועה לפיכך כל הסכיעית כלן
קשורות בסכיעי שהוא כלל הסכעה שהוא סוד הסכועה. ודע והלא
שאין לשום בריה כמו"ם קיום וגלגל באחד ית' מאלו שכע ספירות. וכשאדם מסקר בסכוע'
ברי בעקר מכל שכע הכפירות ולא נשאר לו בשמים ובארץ שורש וזהו שאמרו בנשכע לשקר
ולבה בתוך כיתי וכלתו את עצו ואת אבניו שהכל בעקר שרש ועכש. ועתה בכי שמעה
זאת יתתכונן כמש הוא חומר הסכועה ובכשה כי אפילו הוכאת שם שמים מן הפה לבטלה
אף על פי שאינו נשבע נענש עליו כל שכן הנשבע לשקר. זו' ובילנו מעונש זה ושלא לבו
שליחה וכפרה על כל מה שעברנו על ככה. ולפי שעניין הסכועה היא סוד שכע הספירות
מעשר ספירות הכלולות בשמו ותברך באמר כתורה ובשמו תשבע כי בשמו תלוי הכל. וכל
הנשבע בארץ ישבע באלהי אמן ולכיוכך אמרו ז"ל שכועה בנשבע בחלך עצמו. וסוד
הסכועה כלולה מן הסכעה כמו שכתוב מנבה עמודיה שכעה. וכתיב ויקרא אותה שבעים
. עלכן שם העיר באר שבע. וכתיב עלכן קרא למקום ההוא באר שבע כי שם נשבעו
שניהם. והמדה הזאת נקראת בתורה בלשון **חוק** ועתה יש לי להאיר עיניך
בדבר זה. דע כי ית' יתברך ויתברך חקק כל הנבראים ותלה נבולם ושעורם בשמו הגדול
ונתן קץ ונבול לכל הנבראים שבעולם. ולכל הנבראים עליונים ותחתונים יש קץ ונבול
ולשמו הגדול אין לו קץ ונבול כאמרו קץ שם לחושך ולכל תכלית הוא חוקר ויוצא
לאור צלמות. ואותר לכל תכלה ראיתי קץ רחבה מצותך מאד. ופי' הכסוק הזה כן הוא
כל דבר ודבר מכל הנבראים יש לו נבול ותכלית. אבל אותה המדה הנקרא מצוה שהיא
סוד ספירה עשירית משמו הגדול והוא הראשונה ממטה למעלה והאחרונה מלמעלה
למטה ונקראת מצוה אין לה נבול כי רחבה היא מאד והיא שתקפדת בכל הנבראים ונותנת
להם שעור. והטעם שנקראו' מצוה כי כל שנינו ה' ית' נעשו" על ידה ועל פי מצותה
מתהנים כל הנבראים שבעולם. וזהו סוד התורה והמצוה התורה זו תורה שבכתב והמצוה
זו תורה שבעל פה. כי תור' שבכתב יש לנו להתבונן כה על נווו אל" כי הנקר' מצוה הנקראת
תורה שבעל פה ולפי' אחר הכתוב לכל תכלה ראיתי קץ רחבה מצותך מאד. ודע והבן כי
כל החקיקות הנזכרות בספר ובורה שחקק ה' ית' במעשה בראשית כלן חקקן עי" אל חי"
אדני וכשני אלו השמות נתן קץ ונבול לכל הנבראי ושעור ודוש שלא ובלו חוץ לנבול ולא
ושנו את תקיקיה וכל זה בכלל כחלת חק וחק"ה אל חי" אד" כי שבהם נחקקו ונגבלו כל
הנבראים לכל ובלו חוץ לנבולם וזהו הסוד הרמוז במזחור הללו את ה' מן השמים כשהזכיר
את הנבראים עליונים ותחתונים והללו את שם ז' כי הוא נוה ונבראו ונעמידם לעד לעולם
חוק

מתתכונן כמש הוא מ'אר הסכועה ומיכש' ועוד תמצא לפני שמאמר הסנוע' ושופטים בשער ה' וכל הנשבע באדון
עם בא באלהי אמן. כי אמן סוד כלל הו' ספירות כמו שכתבתי ולפי' אומר שנועה בנשבע בחלך עצמו שהוא התפ'
שהוא עיקר השבע ובלבד. ושאדם בוחת נקרא בלשון חק כי היא שמימה חוק ונבול לכל הנבראים עי' הבלבות
שנתנה לרמש שיכם להבחין את שעולם עד קץ ונבול כמו שבאר ושולך ולכך נקרא גם שיש חקה. ומתחת לשם
מ'אור כי שעיקר הנבל שעשקיף ולא יש לו נבול ושעור. דש

חק כתן ולא יעבור. ואומר חקות שמים וארץ. ובברכת הלבנה אמרו חזל אסר בחלמות
ברלא שחקים וברוח פיו כל צבאם חק נותן כיון להם פלא יצמו את תפקודם. ואומר נותן
פחז לאור ולחה חקות ירח וכוכבים לאור לילה. כלומר נבול הים ונבול הלילה כסוד מדת
היום ומדת הלילה. ואומר שאותו לא תעלו כלם יי אם תפני לא תחולו אסר שתתו חול נבול
לים חק עולם ולא יעברנו. ואומר נבול שמת כל ארצות כל שבורון כל לכסו אחרת. הרי כסל נתן
חקים שתתנה לגזן חוק הוא עכון נבול כל הדברים ושעורם. וכן ואכלו את חקם אסר נתן
להם פרש וכן הטריפנו לחם חקי. ולפי שבתחקי כל הבברים ונבוליהם ונבוליהם ע"י שתו
סגולות הללו כוכבי ה"ת וית לעשם אותם בתורה בסימנים ידועים בלגון חק וכל גון חק"ם
וכבל חקים שאתה מוצא לגון חק הוא מדת אל מי"ולכוכב הוא מבריע בכתים שהוא הבתוב
הבלגי. וזהו שאמרו בספר יצירה לגון חק מבריע בכתים כי הלגון הוא בחמנה כל אברו
הגיע ולכוכב בקרא"ת חק ומדת אל מ"ובקרא"ת חק וזהו סוד תקעו בחדש שופר בכסה לעם
הנה בא"ת חק לישראל הוא משבט לאלדי יעקב. וכבר הוד פתיך פהוא יום הזכרון בסוד
זכרון לחיים ולפי כי חק לישראל הוא משבט לאלדי יעקב. דע כי המשבט הוא סוד
תפלה תיסוד יעקב וסוד ומשבט וחק הוא הקנה התחתון אל ז"שהוא סוד המשבט שהוא
סוד יעקב. וכבר זכרנו למעלה שהקנה אל הוא"ן בקרא"ת וכלפי אמר כי חק לישראל
הוא משבט לאלדי יעקב ובתוב שם אם לו חק ומשבט מתיר חק שהוא אל מ"שהוא יום
הזכרון אלם בכבם למשבט כיום זה. ולפי דע שתתנה בתורה מצות הרבה שם בגון סימן
חק ומצות הרב"ם שם בגון סי"מ חקה. וכלות הדבר כך הוא כל מקום שתתנה המצות לגון
חק סימן הוא שאותה המצוה דבקה באל מ"שהוא סוד ח"ק כאמרו בפסח מצרים ושמרת
את הדבר הזה לחק לך ולבניך. וכן בכל מקום שתתנה ח"ק ונוא במדת אל מ"ובברכת
ברות מולם שהיא סוד מדת אל מי כריך אתה יי' אשר קדש ידיד מבטן וח"ק בשאמרו עם
נעלאו מתם באות ברות קדש. ובכל מקום שבתנה חק"ה הוא סימן שאותה מצוה דבקה
בשם אלד"י בגון שמרת את התקה הזאת למועדה מימים ומימה זאת חק"ת התורה וכן כל
כוונת בזה. כמנת לחד כי לגון חקו חקה סימן אל מ"ו ואלד"י הם מדת יום ומדת לילה הם
זכור ושמור וכל כוונת כתובים אלו. ועתה יש לך לדעת כי בכל מקום שתתנה חקות הם סימן חק"ם
הם סימן ח"ק בשאמרו חקים ומשפטים כליקים. ובכל מקום שתתנה חקות הם סימן חק"ם
כשאמרו אם בחקתי תלכו ואת מצותי תשמרו. אבל מכל מקום כשמזכיר לגון חקים בלגון
רבי' אל מי ואלד"י בכללים הם וכן כשמזכיר חקות שתי מדות אלו בכללו. וא"כ מה הפרש
יש בין חקים וחקות. דע כי חקים הם סוד אל מי"כי אשבה ובכלל אלו אלד"ו למעלה למעלה
וחקות הם סוד אלד"ו כראשונה ובכלל אלו אל מי מלמטה למטה
והתבונן בעקר הגדול הזה. ואתה מהודעניך זה הוא לבו לחודיך הטעם שקרא קנת המצות
חקים לו חקות: כבר הודעניך כי לגון חק הוא סוד מקיקת הדברי' ושעורם ונבולם ושאינן
יכולים לעלות לגבולם. וכן כל המצות הנקראות חקים לו חקות מצות הם סתימות וכפלמי
מאד והבינהה אותם התורה כלגון חק לומר לבו שבחקים אותן ולא בהדבר אחרינן מה טעם
בתבו לבו וכשאמר חק נבול הדברים והחשבה הם ולא נבא חוץ לנבולו המחשב והדברים
ולכוכב בקראתו חקים וחקות וכבר גלו דבר זה אל בתלמוד ואמרו את חקותי תשמורו

דברים

דברים שהיה מקטרג עליה ואומות העולם משיבים. ואלו הן אכילת חזיר. ולבישת שעטנז.
וחליצת יבמה. והרבצת כלאים. ושור הנסקל. ומגלה ערופה. ובכורו מגורע. ושמא
תאמר מעשה תורה הן? לא אני זו חקקתי ואין לך רשות להרהר בהם. והוסיף את משפטי
תעשו ואת חקותי תשמרו ללכת בהם אני ה׳. ולכיוצא בכל מקום שתמצא בתורה לשון ח״ק
אל תקרא הוא כולל שאתה רשאי לקבל ולקיים ואין לך רשות להרהר על אותה המצוה ולבאת
חוץ לנכול הסנתך. ולפי שטעם הנקרא את חקים עמוק הוא בחקיקה. והוא כולל את חקותי
תשמרו כמו שתמצא בבשר מנרים ולקחתם לגודת אזוב וטבלתם בדם אשר בסף והנעתם
אל המשקוף ואמר בו ושמרתם את הדבר הזה לח״ק לך ולבניך וכן לעניין כלאים ושעטנז
נאמר בו את חקותי תשמורו בהמתך לא תרביע כלאי שדך לא תזרע כלאים וכנד כלאים
שעטנז לא וכו׳. וכן בשעיר המשתלח והיתה לכם לחקת עולם וכן בפרה אדומה זאת חקת
התורה. ועתה התבונן כי בהיות לשון ח״ק חקיקת כל הדברים בשמו הגדול ועתקם בתן
נכול לדעתו של אדם בחנות העתוקים הנקראים הקוס ואמר לנו לקיים אותם ופ״א בהרהר
אחריהם ולא בנא הון לנכול ההשנה ואמר עד כה תבא להרהר ולא תוסיף כמו שאמר לנו
היום עד פה תבא ולא תוסיף וכי הוא דין האומנה וסרהור המשבה על המנות הנקראים
חקים ולפי שענין כוד כרות חילה הוא מהדברים הנסתרים והנעלמים בסוד אל מי שהוא
סוד ח״ק קבעו בברכת ברית בשי אמ״ה לשר קדש ודוד מבטן וח״ק בשאר שם ונאצלו
אתם בשות ברית קדש. והסוד הבנימי שם שם לו ה״ק ומשבט ושם נבהו. ולפי דרך זה
התבונן בכל מקום שתמצא בתורה לשון ח״ק שהוא סוד אל מי ואחר הוא כוד אדני. ועתה
פקח עיניך וראה שתרים נעלמים נלוים לשון ואדם נריך להתבונן בה בכל מקום שהוא
מתכל בהם בכל התורה. ולכשתמיס נקראת המדה הזאת בתורה בלשון דרך ונריך אני
לעוררך על זה ידע כי מלת ה ר הוא רותזת בתורה ענינו רבים. ונריך אתה לדעת בהוותך
מונא לשון ה׳ר אז הרים לאוזה נד הכוכה נוטה. דע כי המדה הזאת הנקרא אל מי נקראת
בתורה הר נוזן ומדת אדני הר המוריה. והר עפו היא המדה המקטרגת את ישראל. והבנני
מאיר עיניך בטעם זה. דע כי הר נוזן בכל מקום היא מדת יס״ד והוא סוד אל מי לפי שהר
נוזן הוא המקום אשר משם הזתה המדה ראשונה לברואת עולם כאמרו מנוזן מכלל ווכי
אלדים הופיע. ואת״ת והלא אדני הוא בית שער הראשון הסתוך לבראי דע שאינו לא ונוע
אנילות שפע הר נוזן שהוא אל מי בהר המוריה שהיא ירושלם הנקרא אדני. לא יוכל אדני
לעשות דבר ובבר הודעביך כי כל הפעולות שבועל אדני בהיותי נפבע מדת אל מי כן
הענין בהר נוזן הוא סוד אל מי. הר המוריה הוא סוד אדני שהוא סוד ירושלם. ואין הקב״ה
מסביע טובו ושוכן בירושלם אל עי נוזן כמו שכתוב ברוך מי מנוזן שוכן ירושלם וכי הפסוק
אלים נוזן ועל ידו נוזן הוא שוכן בירושלם. ואין ברכה באה לעולם אלא עי נוזן בשהוא

מרוץ

דע כי המדה הזאת הנקרא אל מי נקראת בתורה הר נוזן כי הוא המנוזן ומוריש דרך עץ הפרי בדרך ענן וכן
הבלבית נקרא הר בעוריה כי היא מורה דעתה ופתח עיניים. לא יוכל אדני לעשות דבר כי תחילת אצילותו שיש
עם בתחלת כל הפרנסים יכולים בו ואחר בשתלבל לשון ז להיות לרשע פיכת עולם הנברא לרבינים בכח
שיש בו פשים סיף ה׳ נגלות הענינים בו כאמרו בספר האמרכת בא גרבת בשעם ווהו אמרו שאינו לא יוכל עשות
הר נוזן לאדני לא יוכל לעשות דבר כי היא לו בכחיסותי ומבינו בשקדם.

מרוק כרכיתיו בירושלם. כלומר כטל ארמון שיורד על הרי ציון כי שם נוה יי׳ לאת הברכה
חיים עד העולם. והרי ציון הם בנ״ח וה׳ ד ומשם שמן הטוב המשך על ציון ומשם יורד
לירושלם והשוד שנים כרובים עבו שמן שעשה שלמה בדבור. ומהרריס אלו בחנכו הרי
בחשת בשוד ארץ אשר אבניה ברזל ומהרריה תחצוב נחשת בשוד מדת הדין הלדומ׳ בשוד
והרי הרי נחשת ולפו׳דע כי הר ציון הוא שוד אל מי. והר המוריה הוא שוד בית המקדש
וירושלם בכלל. והר עשו הוא הר המקטרג מכל שמאל מבחוץ ושודו חלחה לוי׳ בשמלק
מדור דור. וזהו המעב׳ בבנין הר ציון ובבנין המזבח בהר המוריה עד שניעם זמן בור ענתו
על אדום לקבל הנקמה ממנו ואומתי בומן שולבשו בגדי נקם הרי ציון שם׳ידוד נבאות
אדום נבאות ויתושבו על הר ציון. ואלו הן הנקראים מושיעים אלו הס׳ידוד אדום נבאות
והשוד ואלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו. מושיעים אז הס׳ידוד אדום נבאות בהר
ציון והי אל תו לשפוט את הר עשו והי עמלק בנו של עשו שים כי מלחמ׳ לוי׳. והוא המקטרג
בנגד הר ציון והוא שמאל שרו של עשו שלחיד בכרית שלומים מה כתיב בתריה והיתה לוי׳
המלוכה שהוא שוד המלכות שהוא שוד הר המוריה שהוא שוד ירושלם שהוא שוד אדני ודע
כי תחת מחשלת אדני שהוא שוד ירושלם והשכינה והמלכות וש ארבע מחנות בושאות כסא
אדני ונקראת הרי אדרת והם בושאו כסא מרכבתו ועל זה נאמר והיה שכינה באחרית
הימים ככון ויהיה הר בית יי׳ בראש ההרים בראש ארבע מחנות׳ וזהו שוד כל ושכיתכל
ושוכני ארץ כנשא כ׳ס הרים תראו כי׳ שיעמוד בם אדני שהוא שוד המזבח שעשה משה
רבינו עליו השלום על מלחמתו של עמלק ויעמוד הנס על ראש ההרים הידועים ד חוות של
כמה

בירושלם כאו׳כטל ארמון שפת שיורד מכתר עליון בקרא טל כי כטל הוא לישראל וארמון הוא הר נבוה בא
שמבנו שטל יורד על הרי ציון. ומשרים אלו כתבנו הרי בשתי כי משם יבאו בחות מיבוכיות ובועמדנו
משאלם לעטה כמו שפירש בשער א׳ ולעיל בכיבוי ט׳ כ׳: והרים הרי בחשת שהבשת הוא אדום ודומו לדין ונם
הוא מלטון כחש. ומשוד מלחמה לא׳ בעמלק, כי עמלק נשמ על מדת הדין שקשה שהוא כחו של עשו ועמלק
ונכחש בא ובלחם ולנך אמר מרע׳ה בא׳ר׳תפיס ביד השמאלית מורעית שילם על בם יש על המלכות אז מלחמה
מה׳לא׳ בעמלק מן הים ד והמלכו׳ הכרטים בדור דור ותמחה זכרו לגבה כי אז ימלא שם יה ותפארתו במלכו׳ת אלו
ומעיין כולו כי מה׳ שלמצלם שמים כו׳ למחיתו דרך הקבה אתנתי עם מה׳ ארפה רקבתי ומ׳ע, וכספר רבינו
בחיי כי אל בם יש כי עמלק שלח ידו אל כסא יה כלומר אל ו׳ש שרים כסא לאור ח׳ש שמים ג׳ראשיכות ונעבור כן
מלחמה לא׳ בעמלק מדור דור ונקראו אלו הדורות דור דור כי שם לדרת שמים המיוחד והם כדרים ביבינו בעבין
שסוכן אתם בתוך סוף אותם אבל עיקר הסם אל מעטרם נאמר ומי׳ דור הולך ודור בא כאמר יתכאר לבניה
בתחילת שער ט׳ שמים יש׳ אלדים נבאות כי שם התלבשות הקבאה והבקרים כמו שיתבאר לבנים בשער שלישי
בכיאור שם אלקים נבאות. שאלה יד בגדרת אלומים כבנין דרך נחש אלי ב׳ר׳ כי ידע לשלוח יד לחטוף ולנגול
מזה כידוד שהיסוד לאלכות על ישראל כי אותו לעטה הערוהו כאחשתו ובמעשה ידיהם כדאמר במדרש יוכב
בן כל הבחאלים אחריך שסיו קונים בדי תת אותם אלא היה אתנן קולטים אלא אתם ויו מאליכין אתם לעמלק
ואומר על ום בחרת בלומה זו בטל מה שבחתר. והם כוסאים כסא מרכבתו, כסא אדני׳ הם הר׳ חיות ם ראש
ויחזאל אמר אדם אל הימין ובכי פור מה שאמאל וכו׳ וזהו מרכבת אאלבות כי ים מרכבה לאדכבה׳ וכסא לכסא
בתנאר בבאר המערכת בבאר המרכבה. ובפירוש המרכבה לרבי יוסי בקטליא כתוב כי באמצעות אלו הל׳ חיות

עומדת אדבע ע זבות שכינה

מתכם

לרבע מחנות. ולפי תוכן כי יש כמה הרים אחרים ומהם נבנוים ומהם הרי כסף. ושלא
כמה הרים חנוכים וכלם מקיפים סביב להר המוריה בסוד אדני. וזהו בוד סביב העיר
מלכות ומחוכים כלנסים ועלמות לון מספר אחת היא ויכתי תמתי. ועל זה כאמר ירושלים
סבוב לה וגו' סביב לעזו ודע כי מן ההרים ספכוכות ירושלים מלוחים שבקרחים הרי
כסף וכיוצא בהם. כשישראל ונאלים חוץ להר נוין מתכנסים ונלוים על הרי כסף
לפי שאין להם לישראל קיום ועמידה וולתי בהר נוין ובהר המוריה. ולפי עקר זה אמר
יי' ותברך לישראל שכתן לעשו את הר שעיר לרשת אותו. והטעם כי הר שעיר הוא טמא
וכו שוכנים השעירים אשר הם ווגים לאדוניהם ושעיר אלדעהו יקרא. שעיר הן עשו
אחי אים שעיר וכבנדן שעיר המשתלח וכבנדן הר שעיר וכבנדן ולא יזכהו עוד את וחיים
לשעירים. ותדע כי עשו לקח בחלקו מן השעירים הספלים הקרוכים לארץ כענין
שאמר אלה הם בני שעיר החורי יושבי הארץ ולפיכך נאמר בעשו ויולך אל ארץ
מפני יעקב אחיו וזהו הענין שאמר הנה קטון נתתיך בגוים כזוי אתה מאד.
והטעם כי שאר הגוים יש להם ערים עליונים כענין והנה שר יון בא ושר מלכות פרס
ובן לשבעים אחות. וכישמעאל שבים עשר נשיאים לאחותם אבל עשו חלקו ונחלתו
השעירים שהם הספלים שבכל הגבראים. ולפיכך נקרא שעיר ואומר ואתן לעשו את
הר שעיר לרשת אותו. ומה שאמר באדום אם תגביה כנשר לפי שיש לו שר הנקרא
מיכאל והוא נותן הכח לשעירים והכעס לנלגל מאדים. אבל אומה מכל הערים השבעים
הקיימים לעולם על עמדם. ולפיכך אמר הכתוב מלחמה לוי' בעמלק מדור דור וסוד
ד"ר ד"ר הוא סוד יי' זכרך לד"ר ד"ר ונוה זכרו לד"ר ד"ר והוא השטן המקטרג למעלה
כנגד ישראל והוא סמאל הרשע וכבא את הגאולה מה כתוב על סמאל הרשע אם
תגביה כנשר ובין ככוכבים שים קנך משם אוריך נאם יי'. ובינה יורידנו כעלות
מושיעים

שתכם אוריאל לכל המים העומדת למורה. ומאל לכל מים שלמעלה וכו' וכן הוא מרקום מרם כאדנר: סוד
הקונה שנאה משם מי' מקדם שנו ש' נים לרגוש. ד' מיות על ד' מחנות אלו מד' מיות הם מלאכים עליונים
קדושים והם שמוכים אליר לפני הקלים וכבודו מקדם מתעלה בשם ולא נבראתן עומדת ד' מחנות שבכיר כאשל
מירם מני' המרכבה ולעיל בשער ג' ניאדתי הנשלמות בולו. והוא סוד שים הרח מלכות שים מלכות ושים
נבורים שכל אחד ולעצלה מרשעיו בשער מ' נוש לעומתו הלקים חכוכיות כנגד מכ' מיות ואלו הם
שנאים מלנשים כי שים כנגד שים ועשרים מלנשים בין מלוכי עשו ונכי קדורם ובאלי ישמעאל הם סחכים
ועלמות הם שדיות והעיירות אחת היא ויכתי כבשת ישראל מני' הערים לרבינו שדיה נאין יעל זה כאשר
ירושלים הרים מביב לה כי היא לעתיד בדונעת מעלה כי כל הדברים מתלמים בדומה כאשר כתבאר פעמים
ולעתיקי קיום ועתידת ישראל כאלו ההרים הבכתיים ומוד ומלכות ובאשר יונאים חוץ לעירתם הם הם מתכנסים
בשלו הערים שם נוים שבקרא הריבוץ ובינה הם ושם נם בן הארבע מחנות חיות שלהם כי בכל זה
לעתיד ובעתיד הם שלהים כמו שבר מ' מעים. אבל בעשו חלקו ובחלתו השעירים שהם הספלים כי בן בחות עשו
בן הבחות ביותר מתעים בבחות החיצוניות, אבל אינו בכלל ע' ים הקיימים לעולם על תילם כי הע' ים
יעשלו מדרגתם אבל לא ישרמן שלם לנתיר לבא כאשר יתבאר לקמן בשער ר' מה שלון בן בשמאל כי
הוא נמיתתו יהיו בשמים ס כנדיים ומלאים כעכיין מבאתר ונגלה הבות לבנם.

מושועים שם ודו"ד אלהים נכאות על הר ציון שהוא סוד אל חי לשפוט את הר עשו שהוא
הר שעיר. ויפקד ה' על נכא המרום במרום ועל מלכי האדמה באדמה. ואם כי רותה בשמים
חרבי ואח"כ הנה על אדום תרד. ובהיות זה מה כתיב מי זה בא מאדום חמוץ בגדים
מבצרה אני מדבר בצדקה רב להושיע כסוד ועלו מושיעים בהר ציון. ולכי דרך זה אמת
כי הר ציון נקרא הר יי' בהתחבר ה"ר ציון וה"ר המוריה בסוד ויקרא אברהם שם המקום
ההוא יי' יראה אשר יאמר היום בהר יי' יראה ומעמד הר המוריה מי אצילות הר ציון בשבע
הברכה היה ולפיכך אמר כי בשבעתי בשם יי' כי זען אשר עשית את הדבר הזה ולא חשכת
את בנך את יחידך כי ברך אברכך והרבה ארבה את זרעך וכו' ולפיכך כל מקום שתמצא מי
יעלה בהר יי' היא סוד ציון בחבור וירושלם. הר בית ה' הוא סוד הר המוריה וירושלם בחבור
ולפעמים נקראת המדה הזאת ציון ועכשין ציון וירושלם הם סוד אל חי הדני וכו"ר ושמו"ר
ומתוך ציון שהוא תשע ספירות סוכן הם כירושלם שהוא סוד הספירה העשירית למטה
כאמרו ברוך יי מציון שוכן ירושל"ם ואמר כטל חרמון שיורד על הרי ציון ומשם הברכה
בחשכת לירושלם ולכל העול"ם. ובכר הודעתיך כי אל חי הוא סוף ט' ספירות מלמעל' למטה
והוא המדוק ברכה באדני וכן בהיות הצדיקים במצאים בעולם אזי יי' ותברך ויתב' תאציל
ברכותיו למטה ועל ידו מי על ידו ציו"ן וכן הוא אומר מציון מכלל יופי אלהים הופיע. ואם
ח"ו עושין ישראל שלא כה גן מה כתבי כי מפני הרע' נאסף הצדיק והצליק ה' אל תדת הדון
וכן הוא אומר וצדיק יסוד עולם ואומר מציון מכלל יופי אלהים הופיע ובמצאכם מדת
צדיק לו בחרב הר ציון מה כתי' בהסתלק אל חי מהר ציון לו כתיב על הר ציון שמחם שושלים
הלכו בו מי השועלים שהלכו בו שאר כחות של טומאה הנקראים שועלים קטניה מתבלים
כרמים כראים מי הם כרם זו נכאות. אבל לעתיד לבא מה כתיב ועלו מושיעי בהר ציון
לשפוט את הר עשו והיתה ליי' המלוכה ואז יתחברו ירושלם וציון כאחד כי ירושלם הוא סוד
המלוכה וזהו והיתה ליי' המלוכה וזהו סוד גלו מאד בתציון הרועי בת ירושלם. ובשוב
הספירות לתיקונן מה כתיב ובאו האובדים בארץ אשר והנדחים בארץ מצרי' והשתחוו ליי'
בהר הקדש בירושלם. בהר הקדש זה הר ציון בירושלם הוא עיר המלוכה. והסוד רמוז אל מי
הם האובדים באומרו הצדיק אבד ואומה אבד אבד את הצד"ק ולפיכך ובאו האובדי'. צדיק
אבד לצדקי וצד"ק אבד לצדיק וזהו ובאו האובדים ולא אחר האבודים. צדק צדיק והם ה
הנקראי' הר הקדש בירושלם. ולפי עקר זה קבעו בתפלה המחזור שכונתו לציון והבו ברוך
המחזור אבדה לבעליה. ואחר שעוררכוך על העקרים דע כי המדה הזאת על היותה מדה
לאבות ועתה בכבסו שלשתן לקבל כל אחד ואחד חלקי בארבעה הזאת נכללין כל
מיני שפע ואצילות הבאים מכל ט' ספירות נקראת גם כן בלעון בל והטעם לפי שהמדה
הזאת מושכת מכל הספירות העליונות כל המשכות כלם למיניהם ומביאה אותם בתוך
הסם

ונזכרי לדור דור: ובכר פירש לשאלה כי ברמון בו ליסוד ושלכות שסם דירת שסם ודרים עמכו ושם כוכרין:
בשפע הברכה היה. כי שם שברכה וחיים עד העולם כמו שיתבאר בסמ"ך. מי יעלה בהר ה' הוא סוד מבור ציון
בירושלי ם. פירש סוד מבור ציון וירושלים של מעלה ובר בית ה' הוא סוד מיבור ירושלים של מעלה שם ואם הר
המוריה בירושלים של מטה: ובכן ציון וירושלים. פירש ציון וירושלים של מטה שם בדומה לציון וירושלים של
מעלה שם של חי ודני: אם יתי מאצילי ברכותי ולמטה. כי שנדיק בתחתון מעורר נדיק שעליון ובכ בלשפע

ברק

פשט הנקרא אדני. ולכן שהכל תלוי במדה זו נקראת כ"ל ונס לפעמים נקרא המידה
הפשטיות שהיא אדוני בלשון כל על שם המדה הזאת ועל סוד זה נאמר אדני ו' עושה כ"ל
בושה פתים לבדי ונומר שפרי בכח המידה הזאת בכראו שמים וארץ וכל צבאות מעלה
ומטה והיסוד ויכלו השמים וגו' ויכלו לשון כל והסוד הגדול הסכת היא סוד כל וכולל שתי
המדות בסוד זכור ושמור. וזהו סוד ויכלו השמים והארץ. ויכל אלהים ביום השביעי.
ושלמת האבות ורשו מדה זו שהיא כ"ל בסוד זכור ושמור. אברהם כתיב ביה וי' ברך את
אברהם בכ"ל. ויצחק כתיב ביה ואוכל מכ"ל. ויעקב כתיב ביה כי חננו אלהים וכו' יש לי
כ"ל. ועל זה אמר דוד ע"ה על כן כל פקודי כל ישרתוני. ולכן שהמדה הזאת שביעית
עד שפירת בוכ"כתו שאמרנו ולשפירת ביכה יש חמשים שערים ומאותם חמשים שערי בינה
יונק אל חי על כן נקרא בלשון כל. כי משם נמשכים הכל ולפיכך כ"ל בגומשרות המשים כי
כל הדברים הנמצאים בבראים מחמשים שערי בינה ונאו וסומן כל הנבראים הוא כל.
והסוד הגדול וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טו"ב מאד. ובכר הודעתיך כי המדה
הזאת נקראת כ"ל. ויש לי לעוררך על סוד פנימי דק. דע כי בהתחבר מדת זכ"ור ושמ"ור
אזו כל העולם כמלוי וכשלמות. והסוד את הכל עשה ופה בעתו. כי מדת זכור נקראת
בסוד כ"ל ומדת שמור נקראת ע"ת. וכשזכור ושמור מתאחדות כאחד בסוד כ"ל ובסוד
עת אז אומר את הכ"ל עשה ופה וסוד בעתו'. ודע כי יש עתים לטובה ועתים לרעה. ובכר
נלה שלמה ע"ה הסוד ואמר עת ללדת. ויש כמו כן עת רצון ועת רעה כמו שדברנו אל
בפרק חלק והנני מגלה לך הסוד. דע כי מדת אדני נקרא ע"ת ובשהיא מחוברת לגדלים
הנקרא ט"ב אזו היא עת טובה שהרי טוב מתחבר עם עת. ואם ת"ו טוב בפרד אעת הרי
מתחבר עם עת עכין אחר שיוסב חוץ לבפרות ונקרא רע. וזהו עץ הדעת טוב ורע. ובכר
פירשנו זה בעכין עץ הדעת טוב ורע שהיא מדת אדני הנקר' במדה זו והכל כפי הדין היטר
ומשפט האמ' ובכר נלה שלמ' ע"ה עכין זה בסוף קהלת ואמר כי כל מעשה האל' ובא במשפט
על כל נעלם ואם טוב ואם רע. ולפי דרך זה אזל חייב אדם לברך על הרעה בשם שמברך
על הטובה. וזקו סוד אמרו דבר אל אהרן אחיך ואל יבא בכל ע"ת אל הקד' מאי בכל עת בכלות'
בכל עת שהיא עת רעה שהדבר' הנקראי' רע מחוברי' לעת אז שמא אותה העת היא בשותפ
העתים החנוכים הנקראי' עתות טומאה כי כמה עתים חנוכו ום מחון לפרנוד וכל א' מהם
מוותכת לפורענו' ונס הם בכלל ואל יבא בכל עת אל הקדש. ובאזו עת רצו לו לבא בזאת
יבא

אדת גדיק בחרבת בר כיון. כי אז ירושלים שלעצלם אינו שוכן בירושלים שלמעלה נס כן וזהו טעם לכתיבם
ירושלים מאר' אור כל ומן הגלות שאין אתה הסכיבם שהיא הפשיטית שם עד שתעלה פנימתה אל לבבם במקרה
לאיבו אלון. עד שפירת ביכה כאו שבאמרנו לגיל בביבו שנת. ולשפירת ביכה יש ב' שערים. שם שם ב' שערי
ביכה שבבראי בעולם כאלו תאור מיהים בבריאת שמשמנים שער ביכה אחד בתולדותם ובחשם ובבריאת ש
שנמחים שער אחד ובבריאת הצומח שער אחד ובעבנים שער אחד ובנים שער אחד ועלם זה עד בריאת הנפש
מתבון אמיתת הנפש ומשם לנלנים ונבחרים כי בכל אחד מאם שער מבאם ובכם בבריאתו ומהותו ובחו אלא
בהבאתו אל חבירו ומשפרים מקיבל להם מאמים שמשם ב' מאה רבבות אלו אלוה חוץ מאחד ומאסר מיסיה הנשר
שום כידיעת הכורא ית' שלא נאמר לגים בכרא ואל תסתכל בשערים בראו כי אל מיוב באחד ועל הנשר באחד
לא בזאר, אמי' ארע'כן. ובכללו כולם בב בא בידע כי היא אבן בל אבנא שתאתיה שנאמר בב ן
העולם

ובא אהרן של הקדש כמדה הנקראת לאת לפי שמדת לה אלו שהוא טוב מאוכר לה והוא סוב
ושל שמו נקראת לאת וכבר הודענוך כי עי פס אדכי הוא נקראת את רנון והוא עתו על אדכי
שהוא נדק שהוא טוב הנמשך מנליון ולפי שעל ידוה מקבל כל הטוריים פרנסה ומזון לכוכך
כל עיכו כל שיך ישכרו ואתה נותן להם את אכלם בע"תו בסוד את הכל עשה יפה בעתו .
והוודע לחבר מדת וכור אכל שמור פליו כאמר אשרי פוחדי מאשרי עוש נדקה בכל עת כלו
המקרב מדת שמור אכל מאשרי אוי הוא מאשרי הברכו בכל הדברים שבעולם כין בשבורות
הבמיתו כין בדברים החנוכים שהם מון לשבירו כי כשהשבירו הבמיתו בשבעית ונשרת
אוי כל הדברים שבעולם מקבלים כח שבע ואכלות ווהו סוד עושה נדקו בכל עת כי הוא
אשר לו לאדם לעשו נדק בכל עת ועת מכל עתות היום שלו סוד הדבר כך הוא כשהאדם
מחבר מדת שמור אכל מאשרי אוי הוא עוש נדק בכל הדברים שבעולם ואינו בדברי החנוכה
כ"ם כשבוחות שבכל הכל נקרא כ"ל ע"ת והמכין סוד הכסוק שאמ' עושה שלום ובורא רע
ובין סוד עץ הדעת טוב ורע וסוד עת טובה ועת רעה: כי מה ענין שלום אכל רע שאמ' עוש
שלום ובורא רע כי שלום הוא אכל המלחמה וטוב אכל רע שלא ענין שלום שאמר אכל רע וזה
ידוע הוא לתשיני האמת כי מדת הנק' שלום טוב ולפי' אמר עוש שלום ובורא רע כי הרע הוא
מון למחיבת החקו הנק' טוב שהיא סוד כ"ל ולפי שנמתמו מעט כראשית בחותם הנק טוב
לפי כתיב וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד. והמ' הזאת לבעמו נקרא אביר
יעקב והטעם כי מכיכה ואבר כ"ן החכמה בסוד מבת קטן ונבת גדול והטעם ס נקראת
אביר יעקב ולא אביר אברהם ולא אביר יצחק לפי שזאת המדה תלויה במדת יעקב שהרי
יעקב קו האמצעי כתיב ואל אל הסס ית' וסוד ו' אל הסס מיוחדת ליעקב בסוד תפארת .
והה בחחוות מדת אברהם ויצחק אברהם לימין ויצחק לשמאל ויעקב קו האמצעי וסו' ויעקב
אוש תם ויושב אהלים וסוד אוש תם בסו' תיומת של לוב שהוא סוד קו האמצעי של לוב ויש
אהלו הם כ' אהלים אהל אברה' ואהל יצחק כי הם כ' נדי הלוב . ולפי שסוד יעקב הוא קו
האמצעי והוא סוד ו' אלו אלו אומרים שדי אברהם שדי יצחק ישדי ויעקב נוסבת ביעקב. וכן
הל הגדול הגבור והגבורה והסוד הגדול וברתי את ברותי ויעקב חלק עם ו"ה ו' . ובדי ויעקב
הוא סוד אביר יעקב. ולפעמים נקראת אביר ישראל בסוד סתים וחתום ולכן נאם האדון ו'
בסוד נבחות אביר ישראל ויום לך לדעת מי הוא הנק' אדון בסוד

בעולם וכל אחד כלולים מכולם שרי אבו שהם ג"ט כלולים הם והיש מעלה שבר כל וכבר פרשנוה בפנים בתר הדב
בשבר ו' ואתה כיון לשם את אכלם בשבע' ראוו בעלי הסוד ידעת ו כלו' בוון המבור כתו שבתכלה: וכשבב ב'
מעיבה ואבר כן ע"ם הענינות ואבר כן יפ' כי מבחת הב הם הסוד מחדם ומשב' כרף הכן שהי' כשלבות כמבולה
בסדיך יותר בסוד שבת קטן כליר הזחיה מים ומיקרה הוא הוכל כברמו בשיך ואל יוגל יכלה שרשיו ולכן
אחר כלן כסוד שבת קטן ישבת גדל כי הא הבא הלא יהקטן מקבל מהגדול ובעבור בסלבים מהתפאר ומקבל
בתבנת תיבקרא אביר יעקב כמו אביר ישראל ובקרא גם שביר ישראל הטעם זה כן הפרש זה יש בדבר כי
לפעמים הוא אבדות ומה בפרשה כמן בכת יחוד ולא נמים מיוחד לאמה עמים ואו נקר אביר יעקב תכן בשבר הוא
מתבלה בלשם פעמים וג לבלה בקרא אביר ישראל לפי שדרש כמו בהתבלות התפלות שלו נקרא בשם כן
ישראלים בשם מתכן תבלה הכבוד ה' [illegible] לתבלה ומבריא כמן פלבלים כמן בלבל מבר סוד
מפ' [illegible] ובן [illegible] ובן [illegible] בסוד מעוס יסעוס : וסוד לים תם בסוד [illegible]
אל לוב. כי תם אלבן תועת אלוב: אם חוקן בב סתרות ובכבם בפעבב כלקטן בסבר ו' . ויש לך לדעת מי הוא

הנקרא

בסוד יו"נבלו אביר ישראל יכבר ודעת כי הנ"ספירות תחתונות נקראות אחות בשרש ו"התחתון והם
כ"נח ה"ד יסוד ומלכות נקראות נבחות בכלל וכשתמצ"נבח לימין והוד לשמאל יסוד בחמצע
ל מ"ה אחיר ישראל תמנח אביר ישראל מכרוע בין בנח ובין הוד. וכן הוא אומ"ר הבה לדון
הברו"לדון כל הארץ הלדון כל"ההיכל שמוכן בו מל שמו"לדוד. ולכו"אביר ויעקב אביר ישראל
ולא אביר אברהם ואביר ויצחק. והוא מגן דוד העושה החלהמו"הגדולו"והוא לדון כל הארץ
ודע כי מכח אביר ויעק"יתחל אבר הנשר הדגול בסוד אבר"ה חסודה ובונה והסוד המבינתך
ואבר בן ויפרוש כנפיו לתימן. שהוא בוד מדת חס"ל מכ"ירה הבדי דוד הנלמכי"ובהתחבר
ביחה לאביר ויעקב אומ"ואבר ב"ן ויפרוש כנפיו לתימן כי הבוב מדה פביעי היא לאביר ויעק"
ועל ויבל ישלח מרשו ובהתחבר אביר ויעקב למדה הנקראת נשר אזי הוא מתחדש ומתמלאת
כל טוב ועליה נאמר אברה חסודה ובונה ועל זה נאמ"המשכיל בטוב עדיך תתחדש כנשר
בעוריכו" והמדה הזאת נקראת **הסד התחתון** ונרחך אתה לדעת כיצד. דע כי שלשת
מיני חסד הם. הא"חס"ד עליון הבא מן המקור העליון שאין בו תערוב דין וזולתו חסד ורחמי
ונקראים חסדים טובים והסוד וחסדי מאתך לא יחוש. ועל זה נא"כי המלך בוטח בה"ובחס"
עליון בל יחוט. והב הוא חסד עולם והוא חסד אברהם שנ"תתן אמת ליעקב חסד לאברהם.
ולכו"עפחד ויצחק שהוא סוד מדת הדין מתערבת עם חסד אברה"ולפעמו"מעכבת את הסס"
מנד הדין כאומרו וסס חכיון עוזו ואומר ומלכך ו"תרעץ אויב אין חסד אברהם חסד פשוט
שלא מעורב עם דין כי לפעמים מתגברת מדת הגבור"ומסתתרת בתוכה הס"ד אברהם. ולכו"
חסד אברהם בק"חסד ע"ולם כי לפעמ"ם הוא מתעלם בסוד כ"מדות שבהם מתכנה העולם
שעולם בסוד גלוי ונעלם. בסוד מעלה ומטה ימין ושמאל בנים ואחור ולכו"חסד עולם ומבו
דין ורחמים השלישי נקראת חסדי דוד הנלחמנ"ו. והם חסדי שמו"הבאים מכח חסדים טובים
וחסד אברהם. ונקראו"חסדי דוד כהגיעם אצל מדתו ומכמ"כי שהחסדי"הבאים דרך עיר
דוד הוא נוין ונקראים חסדי דוד כהגיעם לנס אדני נקראת אדני כלמון חסודה. ובימין
אבר"ה חסודה ובונה. ולכו"שהיה דוד המלך ע"ה מואב חסדים הע"ונים מ"מעלה הנקראים
חסדים טובים וחסדים ראשונים אמר הכתוב אין חסדיך הראשונים ו"נשבעת לדוד כ

אם

שנקרא אדון מ"כשאדון מאוד נא"נבאות ר"ל ההשאלת אז ירגש בו מיסוד והיא מיא כי אל הדוב בכל עקו"שבוכר
מתשאלת בספרים כאילו שוא נוכר עם היסוד כי הם נאים על דרך אחד בשוש סירים מעמים. ואדון הנדיות
אדון מל"ארץ ירש אל זה כי פירש אדון"ל הבדי"ת שהוא אדון"ן כל הארץ והאדון שוא הפיכל אל שם ה':
בבאחוית בפרש הוא כשכיאר לתצלה בכיבוי שכוחם: ואדון נקרא היכל פירש ומשכי שם אדון אבר הוא שם
שמשאלת בקרא היכל אבר הוא שוכן בו נם כן אדוכ"ל שמו. וכש"ל בנאתי והאדון הוא שהיכל שבוכן בו ה'
ביהוא מן דוד: פירש המנן אל דוד שהוא כמלכות שנקראת יד בנ"ישראל דוד ונם הוא חסדו ע"ם הנסתתי בו ולנך
בקרא נם כן חסדי דוד כאו שאומר כמה ך: יפרו"כנפיו לתימן. פירש המלכות בעלת בוכם ומורשת בנפיה לתימן
מדת אברהם שהיא נאו ומורשת בנפים אלו תידי אביר יעקב. ועל ויבל ישלח מרשו. פ"ירשי הוא"ו ישלח אל
הוב לקבל ולשלוב שם כי מכיקם בשביעית זו מזו. אז היא מתחדשת פירש מה חדשת הנסעתם בנשר מעוריכם
בין תו והיא כמ"ירת מלאה בנים שבים נטוב עדים. ושם הבינון עוד. ומ"מבואר היטב לפנים בשבר ו"הבער ב"
ואחרו ישיבך ס"תרעץ אויב מ"שאויב תרעץ אותם שמצבב את הסחד כאו שאמר בסוד מעלה ומטה ימין ושמאל
מבי ס ואחור. כל זם מבואר היטב לפנים בשבר ס"שאלו שם מינת עירוב הדין מה שהוא אז לעשה אז יהוריים
שמאלי תיין שם ובכלל כי לצולם החסד הוא בהעלם יותר ושדין הוא בגלוי ס"ר"ר אחורים שם פוכים ובראשים
אשר הם דין ואבנים שמוכים לקצלה הם רקמים כאו שיתבאר שם הנבעת לדוד בשמוכיך

באמונתך. והוה מכבה דוד לענמו על זה ואמר שאמרה כפשי כי חסי"ל אני. ולפי שהמשכת
התולדות בנאצלו אדם מן המדה של דוד אמר הכתוב אמרתו עולם חס"ל ובכה ולפי
שלפעמים מסתלקת ונאספת למעלה למעלה המדה הנקראת חסדי דוד כאמרו כי מכבי
הדעה כאספהגדיק לכוכך אמר הכתוב הושיעה לי כי נמר הסי"ד כי פסו אמונים מבני אדם
בסוד חסדי דוד הנאמנים. והודע סוד חסדי דוד ודע סוד הודו לי כי טוב כי לעולם הסדו.
ראם וסוף ואמצע. ובין כמה עמוקים עמוקים ס ברמזים כתורה. ואחר שעוררנוך על אלו
הענקים הגדולים יש לנו להודיעך כי המדה הנקראת אל ח"ו הוא כדמיון מגרף ומבחן לקבל
התפלות תוך אדם"ו ובהיכל זה עומדים כמה שומרי וכמה חוזלות לבחין ולגרוף כל התפלות
הנכנסות בהיכל אדני. ובהיכל זה בודקים את התפלות ונעקת ותאבוכים ובסריחוך
מתפלל בכנסת תפלתו דרך היכל אדני ובודקים אותה במקום הזה. ואם היה ראוי
להכנס דרך מדת אל חי אז שומרי הפתחים מקבלים אותה תפלה ומכניסין אותה עד
הנועה לפני ודוד ית'. ואם ח"ו התפלה שאדם מתפלל אינה הגונה קורין לאותה תפלה
מלתעלה תפלה פס"לה. וקורין כל דברי אותה תפלה כפסולי. והכרוז קורא אל תכנס אותה
תפלה לפני דוד ית' והקול מכריז אני ראיתי שמו וכבודו לאחר לא אתן ותהלתי לפסילים.
ומיד מוציאין אותה תפלה בבזיפה ודוחין אותה לחוץ ואינה נכנסת ונבעלים הסברי כפנוה
. וזהו שאמר בכה אל תפלת הער"ער כי במקום זה פינוב ובודקים כל תפלה שאדם ומתפלל
מתפלל ומעריים עליה: ואי"ת במנאו רוב התפלות שמתפלל היחוד נכסדות ונאבדות כי
אחת מבי אלף לא ובכל להתכוין בתפלת יחוד בענין שתהא ראויה להתקבל ידע שאין הדבר
כן אלא כל אותן התפלות הפסולות הנקראות פסילים כסדוחין אותן לחוץ ואינן נכנסות
ו"ת כתן להם מקום להכנס בו שהשם ית' ברא ברקיע ומבר עליו ממונים ושומרים וכל אותן
התפלות הפסולות הנדחות מכניסין אותן באותו רקיע ושומדות שם. ואם חזר זה היחוד
שהתפלל תפלות פסולות שעומדות בזה הרקיע החיצון ועמד והתפלל תפלה אחת בכונה
גדולה ותפלתו זו הגונה ושלמה לו אותה התפלה הכשרה מסתלקת ומולכת ונכנסת באותו
היכל חיצון שהתפלות הפסולו שהתפלל מקודם עומדת שם ומוציאה משם כל אותן התפלות
הפסולות שהתפלל ושולות בלעס אותה התפל' הכשרה שהתפלל ובלן נכנסות עמה באנודם
אחת לכני השם ית' ונמצא שלא יפול דבר אחד מכל התפלות שהיחוד מתפלל. ואם לא חזר
האדם בתשובה ולא התפלל תפלה בכונה כהונן כל אותן התפלות המבולות מוציאות
אותם אל מחוץ למחנה למקום טמא בהיות לאותו האדם במשך אחר הטומאה ולא נבעלים
לפני

באמונתך כלומר בהסדים הנאמנים שון המדה של דוד: כי משם ורעם של ישראל בא ווש בכר תולדות אדם לכן
שיבבאר בשער נ'. הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו כי הודו לה' ודעון לאחד עליון שהוא על ס' וכי טיב ירא'
להקתון, וכי לעילם לאמצעי שהוא אחד עילם והסדו שם לכולם. כי כולם חסדים הם ובעתה הסיבן שאמר ראש
וסוף ואמצע מונן: ותהלתי לפסילים. כי כל פעלו ובכם להכתם כראוי בספירות מעלבית ועם תפלתו לא
שמר לו ליכנס לרום לעצלות שהוא ספירת הכ"כ הנקרא תהילה כדלקמן בשער ה' כי ליסרים כאוס תהילה
ולא לפסילים. שהוא יתברך ברא דקיע אחר. אותו דקיע הוא מבדלפין כי הוא בא תפלת שכ"ו וד"ל כן שאוזנו
בוכם ומקבל תפלתם ומרם עד שיקבל מכם ת"ל לקוכו ועליו כאמר נם כן שכ"ם אל תפלת כעבר ואולי כי
הוא שמים אמת שאמרו מכעים אל שהוא בדקיע ויעבדו אמם אל שם קבלתו מישראל בכא: ותדור כדר פניה
עד שניכם

לפניו שערי תשובה. וכהיכל זה הנקרא מדת אל חי וש מקום אחד שיש בו שערים הנקראים שערי דמעה ויש"ת הוא בענינו כותח אותם השערים נ"פתחים בכל יום והם שערים בכונים לבעלי תשובה כשהם חוזרים ומתבהתים על מעשיהם הרעים וכשאותו בעל שתובה מתפלל ובוכה ומוריד דמעות בתפלתו בכנפת תפלתו ובכיותו לפניו בשערי דמעה. וזהו שאמרו אל אף ע"פי פשערי תפלה נגעלו שערי דמעה לא נגעלו שבא שומה דמעתי בנאדך הלא בספרתך והרמז תפלת חזקיהו שכתב ובכך חזקיהו בכי גדול ואמ"ו את שמוע שמעתי את תפלתך ראיתי את דמעתך. ואעפ"שים הפרש בענין דמעה בזמן שבית המקדש קיים לזמן חרבנו ת"מ שערי דמעה פתוחים תמיד. ובכר אמר הנביא עוד אלי בכל לבבכם בצום ובכי ומספד. לפיכך כשאדם רוצה שתתקבל תפלתו ותכוין בה ושפיך דמעה ואין תפלתו חוזרת ריקם וכן באמ"ר בענין שבה והיא מרת נפש ותתפלל על יי"ובכה תבכה תדע לך שאות הנדק כל שערי היכלו"ת יודעת וכל מעשיה היו בכונה ודועה להכנס לחדרי מרכבה מה כתיב בתריה ותדור בדר ותאמר יי"נבאות אם ראה תראה בעני אמתך וזכרתני ולא תשכח את אמתך. ותדור בדר הניעה עד הכיכה שהיא מושבת הכנים מן הכתר יי"נבאות במקום תולדת כל הנבראים נכנסה ובתכונה. והיכל זה יש מקום אחד שבו נכנסות התפלות של אותם היחודים שהקדימו תפלותיהם לתפלת הנכור וכל אותם המשכימים באותו היכל. וכשמסלמין נכור תפלותיהן חמונה ודוע שנכנס באותו מקו"ולוקח משם כל אותן התפלות הקודמות לתפלת הנכור ומעלה אותן עם תפלות הנכור לפני יי"ת. וכל העכובים שלנו שאמרנו הם בתפלות היחודים אבל בתפלת הנכור אין כל חמונה וכל שופר יכול לעכב שלא כשהנכור מתפללים תפלתם בכנפת ומתקבלת על כל כנפיו. וזהו סוד פנים של תפלת הערבר ולא בזה את תפלתם את תפלתו לא באמר אלא את תפלתם. וכי"הפסוק פנה אל תפלת הערבר כלומר כשהיו מתפלל בודקין את תפלתו אם הוא ראוי להתקבל וכמה מערערים עם עליה. אבל כשהנכור מתפלל אין לא בזה את תפלתם אע"פי שאין תפלתם כל כך הגונה מקבלים אותה מלמעלה. וזהו שאמרו אל מכון שאין הקב"ה מואס בתפלתם של רבים שבאמר הן שבכיר לא ומאס תם. ואומרו אל לעולם יסתתף אדם בנמו עם הנכור ואמרו אל אומתו עת רצון בזמן שהנכור מתפללים. ואומר כמי גוי גדול אשר לו אלהים קרובים אליו כיי"ו אלהינו בכל קראנו אליו. ושתה דע והתבונן כי שתי היכלות אלו שהאחד נקרא אדני והשני נקרא אל חי בהם עולות ונכנסות כל התפלות שישראל מתפללים. וסוד תפלת נכור הוא סוד אל"כי שהוא סוד כנפת ישראל ולכיוך אוכה בדחת. וכל אלו הדברים שאמרנו בתפלת יחיד ותפלת נכור בהיות ישראל על אדמתם וכ"ש בירושלים וכ"ש בבית המקדש. אבל בשישראל בחונה לארץ כמה מערערים וכמה מקטרגים עומדים אבל תפילות הנכור כ"ש אבל תפילות היחודים שהרי בשישר"ם בח"ל הרי ברבות שרי האומות ואין דרך לעלות תפלתם שאין שערי שמים אלא בארץ ישראל. וכן הוא אומר בועקב מה בארץ המקום הזה אין זה כי אם בית אלהים וזה שער השמים. וא"כ בחונה לארץ הכל פתוח אבל השמים. ועוד שאותן שרי האומות אין מסייעים לישראל כלום וכן הוא אומר ואין אחד מתחזק עמי על אלה כי אם מיכאל שרכם. וכ"ש כי שמאל שר אדום עומד ומקטרג תמיד על ישראל ומערער עליהם לאבד וכיותיהם. וכל המקטרגים על ישראל בארץ האומות כלם עומדים

בין הארץ ובין השמים כדמיון כותל ומחיצה להפסיק בין ישראל לאביהם שבשמים והם
הבקרתם עכן המפסיק ועליה בחטא שבותה כעכן לך מעכור תבלה. וכן הוא אומר
בחרלות והוקל בנולה ואדרא והכה רוח סערה כאדמון הנכון עכן גדול ואם תתקיים יבו
ותחיבה כעכן הבחל. המבין בסוף זה ובין כתה מחוכות מעבבות בגלות. ואבילו הארץ
ישראל כתוב כי הם עוכותיכם הוו מבדילו כינוכם לבין אלהיכם. וכל זה כאדם ב"ש בת לה
לארץ. ות"ב מה יהיה על תבלות של ישראל בחוצה לארץ. דע שהתבלות שבין חוצה לארץ אין
להם דרך עלות לבבו"ת ולתו כשישראל השלחום אותם מחוצה לארץ בגד ירושלם
וכשתגיעות לירושלם תשפיל תתלקו ועולות לתבלה ובזו מאחר דכ"ל בשהתבלה בגולה
ובוון פתיחלנים בעליתה בגד ירושלם ומכון תלתא ביומא הוא כרך על כרכיה ואלו
ומודה קדם אלקה. וכלזה אחר שלחם בשל בשבבל בות השקרים והיה מתבלל על ישראל
ואמר כי יתשאו לך כי אין לדם אחר לא ותשיח ותכבדת בם ובתת לבבו חוזה ובבוים שוכים
אל ארץ הרחוק רחוקה מקרובה. והשובו אל לבם בארץ אשר בשבו שם ושבו והתחבנו אליך
וכו' והתבללו אליך דרך אלהם אשר בתת לאבותיה העיר אשר בחרת והבית אשר בבות
לשמך. ושמעת הם מו"חבון שבתך את תבלה' ואת תחבתם ושבות מבבטם וכו'. ועתה דע
ורחה אין בלה שלחם המלך עלו שלום בלון תבלת חוצה לארץ בולה לשלחה בלאות המקום
מתבללים עד שהוא עולה לארץ ישראל ומשם לירושלם ומשם לבית המקדש ולזו הוא עולה
לתבלה. ולפי כל ישראל שהם בגלות הם בשבבות ירושלם כאדם בבבות הארץ וירושלם
עומדת כלמטה. לפיכך כל אותם שהם בגלות לבד חוזרת ותבללו לבנה מתרבה בגד ירושלם
. וכן אותם שהם בגלות ובפנו פניהם לדרום. נמצאו כל ישראל שהם מתבללים בארץ
בלותם תבלתיהם תבלתיהם לירושלם ולבית המקדש. ומשם התבלות עולות לבבו"ת.
ועתה יש לנו להודיע מה בין תבלת חוצה לארץ לגבלת הארץ ישראל. דע כי תבלת הארץ
ישראל דומה לתו שהוא מביך לבבר עם המלך וכיתו קרוב למלך. ואין מבין ואין מבין רע ולא
משחית בדרך. ותבלת חוצה לארץ דומה לתו שמביך לבבר עם המלך וכיתו רחוק מאד אין
המלך ויש בדרך כתה לעסוים וכתה פגעים רעים וכתה חות רעות. עתה ראה כתה הדם
בדרך לשבר כדי שיגלה תכון הדרך. ואחר הטורת והשמורה ותכון אתה תבלתו ראוה
להתקבל בתו שחרבו. ושל דרך זה דע כי כתה שבבבין המקבלים לתבלות ישראל בשהם
הולכות לירושלם עם הבחות הטהלות של אותה התבלה. ולשוכך יש לך להתבונן כתה אנו
חוזבים לשבר עתה בלהתבונן בתבלותינו בהיותנו מתבללים בחוצה לארץ כדי שבהיה ראוים
להתקבל לפני מ"ת. ואחר שעוברים על העקרים הללו הדקים שהם בתחילה הם לנו
לנו להודיע כי סוד אלהי הוא סוד מקים בדוק בתבלות ובזבות יש בהתבלה הלבהון
ובדבר כ"ל אלהי הוא הסם הנקרא אלהי שהוא סוד התבלה מתקרב עם אל"ה. ולו מת אחדות
כל הסגולות על" התבלה. ובהתבבר התבלה בלל אל"ה הרי הוא נכנסת בכל החדרים על
מ תבלה לתקים הבו יתן הבו"ה מתבבקת בב"ה מה הנקרא בלת הבון. ולבו' לבו תומרים

בדרך

עד שבבים כי הוא מקום מבדר בהלקון בשבר ב' ובקרבן כי בבדרים כ' שבדו בבם הבבבים לשבלם ובדר
בתוב לבו. כן אלהן יכן הבשים בשוב לבב ל בתחבות בשבר אל"ם פרים. בקם מקבות מבבבות בגלות
ולקון בשבר הבקולו בלהבות בבבות בלבד הם מה. מם שבעתר הבקרא

בכון

בראש התפלה אדכ"י שפתי תכתח שהוא הפעל להכנס: וכסוף התפלה אנו אומרים והיו
לרצון אמרי פי לפי שם"רצון הוא סוד המעלות מעטה למעלה והוא סוד ו"ו של שם המיוחד
הנק"רצון מן הרצון שהוא ו"עולה בקונו של יוד העליון מתדבקת בכתר עליון הנק' אין סוף.
כמנהגת למד כי התפלה מחזרת על שם הגדול ות' שהרי בתחלת התפלה אנו אומרים אדני
שפתי שהוא סוד ה'אחרונה של שם והוא למטה מכל הספירות של שם ות' ובסוף התפלה אנו
אומרים והיו לרצ"ון אמרי פי שהוא סוד אות יוד של שם שהוא סוף כל המעלות ממש' למעלה
הרי שם מתוך בתפלה תחלה וסוף. שם יה שהוא חנו יו"ת' וחנו בכולו: ולפי שהתפלות
עולות עד הכתר התקינו במוסף כתר יתנו לך יו"אלהינו. כלו' כל התפלות של יונר שהתפללו
ישראל עולות עד הכתר. ולפי' אנו אומרים כתר יתנו לך בתכלת מוסף ולא בתפלת יונר כי
בתפלת יונר עדיין לא הגיעו התפלות עד הכ"תר אבל בתפלת מוסף כבר הגיעו התפלות עד
הכתר כי כבר נשלמו תפלות יונר ועלו לכ"תר. ולכ"ך מתוך עקרי' הללו שעוררנוך עליהם יש
לך להתבונן כי בהיות האדם מתכוין בתפלתו כמנהג מיחד את ה' באותה תפלה ומתחיל
באות ה' אחרונ' של שם עד שהוא מיחד כל הספירות ומגיע עד אות יוד שהוא אות ראשונה
של שם עד שכמנהגת התפלה דבקה בכתר עליון. אם כן יש לך להבין כי התפלה נקראת
עבודה כדרך שאמרנו וזהו סוד שאמרו חז"ל זו היא עבודה שבלב הוא אומר זו תפלה. ולפי
דרך זה התבונן כי התפלות עומדות במקום הקרבנות. ובכבר ידעת כי סוד הקרבנות הוא
סוד קירוב הספירות וסדור המעלות ותקון הנבורות ולפיכך נקראים קרבן מלשון קירוב.
אל"כ התפלה עומדת במקום הקרבנות שאל שהקרבנות מקריבין המעלות ע"י המעשים והתפלות
ע"י דבור והסוד ונשלמה כרי' שפתנו וזהו שאר אל תפלות בכנד תמידין ומוספין תקנום.
ואחר שעוררנוך על עקרים הללו כשם הנקרא אל חי יש לנו עכשיו להכנס לבאור שאר
שמות יו"ת' על דרך המעלות והשם יורנו דרך האמת אמן ואמן סלה:

אלו הן השמות המכוונים על אל חי בסדר.

אל חי. אלהים חיים. אל שדי. מקור. מים חיים. יסוד. צדיק.
טוב. שבל טוב. שלום. זכרון. זכור שבת. הר קדש גאולה שביעית
תחתונה קצה התחתון של ואו' זה. שבת. ברית. אות שבועה ההר
הטוב. חוק. הר. ציון. כל. אביר ישראל. אדון חסדי דוד
הנאמנים. חי העולמים. מיליץ תחתון. אביר יעקב. חסד תחתון.

יו"אלהים נכאות שמעה תפלתי האזינה אלהי ועקב סלה. נס נפור מנאה בית ודרור קן לה
אשר שתה אפרוחיה את מזבחותיך יהוה צבאות מלכי ואלהי:

ענין כאבואר לקמן בשקמו כשער ש"כל הצבון, ומתדבקת בכתר העליון שבקרא אין סוף עיין לקמן בשער ש"
בביאור סוד אות ראשון של שם שם פירשתי לשם קירוב לכתר עליון אין סוף, ולפיכך נקרא קרבן לשון קרוב
וכן התפלה לשון פיכור ודיוקיך כמו כשתולי אלהים כשתלקי, עליון תשתון כשער ש"בשער ח'

שני שמות הקדש

שהם שלשה ורביעו על דרך המעלות הם הנקראים אלהים
גבורות. ידוד גבורות. ושניהם נכללים לפעמים כאחד
כאומרו יהוה אלהים גבורות תפלתי. ולפעמים נזכרים כל אחד בפני עצמו כאמרו
אלהים גבורות האזינו והאר עיניך וכוצעה וכאמרו יהוה גבורתו משגב לנו אדון ומקור
סלה. והנרכנו להביא אלו השני שמות בשער אחד לעצמו שאחר השמו הנכתבים כל אחד
מיוחד בשער שלו. לפי שפני אלו השמות נרמזים בגבורים זה לזה. וכשא בו מפרשים אחד
גם השני נריך לזכר עתה הנרכנו לבארם כאחד שהרי שניהם מתאחדים זה בזה. ופני
אלו השמות הנקראים אלהים גבורות יהוה גבורות שניהם נכונים להריק בדרך הגבורות כל
המשכות שפע הספירות העליונות ולהביאם במדת אל חי ושניהם פועלים לפי הדין הוסר
בכל גבורות העולם. האחד פועל מצד החסד והשני פועל מצד הדין. ושניהם תומכים דין
וחסד ורחמים במדת אל חי. ומה לנו להודיעך כי מדת יו"ד גבורות הוא המושכת חסד עליון
וחסד לברהם שהוא חסד עולם במדת אל חי ומדת אלהים גבורות מושכת כח הגבורה
והדין והפחד והמוכם במדת אל חי. ולפי מדת אל חי כוללת הכל בנקראת כל שהכל בה.
וכל הספירות משפיעות בה חסד ודין ורחמים עם ידוד אלהים גבורות. וזהו סוד אני יי'
עושה כל שהבלוא מן המדה הנקראת כ"ל כאומרו ורוח אלהים את כל אשר עשה והנה
טוב מאד. ואומר על כן כל פקודי כל ישרתי. ואומר ויי' ברך את אברהם בכ"ל. ובכר
הודעתיך כי מדת אל חי נקראת כ"ל שהכל בה. ובשהוא משפעת שפע אצולות במדת אדני
נקראת גם מדת אדני כלשון כ"ל כי הוא כלולה מן ה"כל כטעם כי שמי נקרבי. ובשמדת
אדני כלולה מן הכ"ל אז גם הוא משפעת ברכותיו בכל הנברואים. ולפיכך נקרא
בלל כל הנברואים גם כן בש"ם כ"ל. על שם מדת אדני המפרנסת כל נברא ונברא כפי חיו.
ועתה יש לך לשמור כלל זה בכל מקום שאתה מוצא לשון כל שהוא מורה שלשה ענינים
לפעמים מורה לשון כ"ל מדת אל חי. ולפעמים מורה מדת אדני. ולפעמים מורה על כל
הנברואות כלם. והשעם כמו שעתה הודעתיך כי מכח כל זה הכל. וא"כ תתבונן כמה
שנאמר בלברהם ויי' ברך את אברהם בכ"ל. ובינחק ואוכל מכל. ויעקב יש לו כל. כי
שלשתן בחדה הכלולה מן הכל נתברכו. כמנאת למד כי כל הברכות והטובות באות למדת
אל חי עם יהוה אלהים גבורות. ולפיכך אל חי כלול בכל הדברים כלם חסד ודין ורחמים.
משלוש רגלים. ולפי שדוד המלך ע"ה נתלבש במדת אל חי והוא סוד הרגל הרביעי מרגלו
המרכבה היה כלול בחסד ודין ורחמים מג' רגלים ועליו נאמר והוא אדמוני עם יפה עינים
וטוב רואי אדמוני הוא סוד הזכות הדין הנקרא אם אדומה עם יפה עינים
והוא סוד חסד לברהם שהוא סוד עין החסד והוא היה עינו של עולם. וסוב רואי תבאתה
ועקב שהטוב תלוי בו ואם תאמר הרי כתיב בעשו ונאם ראשון אדמוני. באדמוני שלו עשו
לין כי תתרוכת טוב ולא יופי אלא אדמוני כלו כאדרת שער אבל בדוד כתיב אדמוני עם
יפה עינים. כתנאת למד כי עשו הרשע ירש החרב ומצוכת הדם. ודוד ע"ה ירש מדת המלכות
על מתכוכתה לעשות חסד ורחמים ומשפט וצדקה ולעשות דין. ולהרוג על פי הדין וזהו סוד
שב' בעשו ונאם ראשון אדמוני כלו כאדרת שער ודוד כאחר אדמוני עם יפה עינים
וזהו סוד אני ה' עושה כל בסוף הוא יבל לכי מתפארת עשה את כל אלה סיסוד ונם כי סיסוד עשה שלבות
שנקרא ג' כל כעניין עשר לעולם נשאר ב' נב מוי כל נם כי שלבות עשה כל הדברים לעשה שנקר'

וטוב רוחו. ותמצא דוד כלול מן הדין ומן הרחמים תמצא בכתוב בדוד והיה דוד עושה משפט
וצדקה לכל עמו משפט מצד הדין והוא לרמוזו. צדקה מצד החסד והרחמים ס עם יפה עינים
וטוב רוחו. ולפי כשהיה דוד מתלבש במדת הרחמים היה בלחם מלחמות ה' באויבי ה' ולא תשוב
חרבו ריקם וכשהיה מתלבש יפה עינים היה מכרנס ומרחם ועושה עמהם כמה חסדים בעין
יפה וכן הוא אומר טוב עין הוא יבורך כי נתן מלחמו לדל. וכשהיה מתלבש טוב רוחו היה
יורד לעמקי תורה היה רוחה ומשתכל בפתרים ובכסוף לטעום טעמיה והיה אומר טוב לי
תורת פיך מאלפי זהב וכסף. והיה בכסף ומתאוה ואומר גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך והיה
מקיים התורה במדת טוב רוחו. וכמדה הזאת היה יורד לפתרי תורה. ולפי שהלפת מדות
הללו כתהברו במדת אלהים סבה חסד ודין ורחמים ובאחז דוד כשלשתן בעשה נס הוא רגל
רביעי לכסא כוסא את הפלס ולפי אחרה תורה נ' רגלים תחון ליבשה כנגד אברהם ויצחק
ויעקב. והרגל הרביעי הוא חג עצרת כמו שאחר ובזוה השמיני עצרת תהיה לכם. אחזל
בסוף כוטה שמיני חג העצרת לעכין פז"ר קש"ב ואחרו שהוא רגל בכבוד עצמו והם רק
נ' רגלים היאך שמיני עצרת רגל בכבוד עצמו והרי הם ד' רגלים אלא רגל בפני עצמו באמת
שהוא כנגד מלך דוד והוא סוד רגל רביעית לכסא מרכבה והבור כלו שאמרה תורה פלס
רגלים תחון לי כשבה. ואמרה ג' פעמים. וכשבולד יהודה שהוא סוד מלך דוד משוא סוד
הרג' הד' שהוא סוד הכן הרביעי מה אחרה לה. הפעם אודה את ה' על כן קראה שמו יהודה
ותעמוד מלדת. הפעם בודאי שהוא סוד כסא רביעי רגל רביעית אודה שהוא דוד שרוה לש
כהודאות ותשבחו ותעמוד מלדת ע"כ הוא עמידת הספירה מכאן ואילך הכירוה. וכהתחבר
זכור ושמור ומלכות בית דוד לדוד אזי וכבר ויוצא מעדן להשקות את הגן ומשם יפרד והיה
לד' ראשים. ודע כי כ' מדות הללו הנקראות לדוד אלהים נב' אות מהם כמשכים כל נבראות
העולם עליונים ותחתונים ומהם כמשכים כל אלחות העולם וכאקו זה הוא סוד הקבלה
וזהו סוד קבלת יי נבראות תעשה זאת נאמר ויקבא לדוד לארנו. ומקום זה יוכלו הנבואה
כבואתם כאמרו כה אמר יי נבראות. ודע כי מעלת משה ר"מ היתה על כל הנבואה כל כלם.
ומשה רבינו לא נפתח במלת לדוד נבואה לפי שמעלתו הוא דבקה בדוד ולזונו נריך להסתכל
בחרלות הנבואות לפי נאמר כי אמר"ע בסתכל באסכקלריא מנוחנת סב פה שם אדבר
בו ומראה ולא בחידות ותמונת לדוד וכיב. ושאר הנביאים כסתכלו באסכקלריא שאינה
מנוחנת הם' ד' וכיד הנביאים אדמה. ואחר אם יהיה נביאכם לדוד בחרלה אלוה אתודע
בחלום אדבר בו. ובמין בחרלה אלוה אתודע הוא סוד מדות הנבואה. ולפי מדות הנבואה
הן בסס לדוד נבואות ולפי מובנים הנביאים תחוד לדוד נבואות שהוא חקים ובקתב והוא
סוד מדות הנבואה אשר נבאה כתת אל מועד כתנאת למד כי ג' מעלות הם. תזר. נבואה.

ובתובים

פרקיא נ"ב כל אל שם כמו שמנואר והולך ומשמש זה הוא שאמר כי כל הנביאו' כשמתים ביסוד מבין לשה הימים
בדעו נ"ב נסמרים בשלש נגלות ובנוכר לקמן בסתר פ' בשמש כי שתי נקדנו פי' שתי הימים לי בקרב המלאך
הגואל וכבר ידעת כי שלבות הים השלאך הזה והוא סוד רגל ד' המרכבה פ' ולא אחד מהג' רגלים שהוכיר כי
הם רמז הג' לבות שם מסד ובחר וקפארת והוא רומז לעטרת רגל בפני הנאמן כמאן לדשם פ כמ אלף כי הוא אחר
עשם בלגליותם ובקיא נ"ב מנן דוד כ"ם הימים המשמיע המחוכר בו ומלבות בית דוד פי' יסוד נקוד מלבות
בית דוד ע"ם הסמכתו בדוד שהוא המלבות כמבין שפ' נקריאתו מנן דוד ומחמי דוד לעיל בעצר ב' בכבוד מסר
מקמן. אשר בנלו מקמ לשל עומר. ר"ל המלבות שהיא הפתח הראשון ושהל עומד כהלעיל כעצר

וכתובים. כנגד מק"ור וכ"חל וכריכה. מר"ם נלחמו במקור שהוא סוד מים וכתב אין בהם
גד עכורות ולפי נבואתו הנ"ל נחמת. הנביאים נלחמו בעקרי הנחל למשה: ולכיוך נבואתם
העורכת בהמזונות כמו שהנחל מעורב ממיני עכר ושאר דברים. הכתובים נלחמים בברוב
שהם מים מקובצים ואינם מנוחמים כל כך. ואחר שהודענוך עקרים אלו על דרך כללו
בשני שמות אלו ים לבו להבנם בבאור כל אחד ואח"ר נשובם בכי מוע עליון עליכו לבתוב

בסדר זה בע"ה והוא יורנו דרך האמת והנכונה:

השם הנקרא אלהים צבאות

הוא סוד המדה המושכת כל מיני דין ונבור מנד
שמאל ושולבת מן הבינה ומן הפחד ונלחמת מ
מלחמות יי' נבאות מעלה ומטה וזהו שכתוב' ביום ההוא יפקוד יי' על נבא המרום במרום ועל
מלכי האדמה בארמה. ובריך אני להודיעך עקר הדבר. ובר הודעתיך כי השם שבנ"אדני
הוא המושל על כל המוני מעלה ומטה והוא הכרעם הגדול בנבראי ובידו כל נמוי התלך וכל
גבורי המלחמה וכל כלי המלחמה רכבו אם וסוסי אם כלי זין רמחי' ומרכות וקשתות חנים
ואבני בלסטראו' ושאר כל כלי המלחמ' ופשוט נבורים סביב לפש זה כלם לחווי חרב מלומדי
מלחמה אים חרבו על ירכו וכלם מקבלים כח ונבורה מנד הפחד. והבור אים חרבו על ירכו
מפחד. ובבר הודענוך כי השם הנק'אדני שהוא מדת המלכות והוא מושל על כל הנבראי
והוא מחיה ומתית מורים ומעשיר מפניל ומרומם מוחץ ורופא וכל אלה הדברי' אשר שם אדני
פועל בכל הנבראים. כלם הם כפי הסבע הבא אלינו מן המעלות העליונו' עי' אל חי. אם
לטובה אם לרעה. אם לחיים אם למות אם לשלום אם למלחמ'. אם לטובע אם לרעב. ועתה
ים לבו להודיעך כי בהיות שם אדני לובם בנדי מלחמ' ומזדיין לשום בשמים ובארץ מתלבש
כלי מלחמ' מנבורי הפח"ל. ועי' מי הוא מתלבש כלי מלחמ'. עי' אלהים נבאות שהוא מושך
למדת אל חי מדת אדמוני. חקור ותמצא בשם אדמוני רמוז אדני ור"ל משם כמשך הנבורה
והמלחמה לשם אדני. והסוד הזה לתה אדום ובחתנו ולא תגא בנבאותיו. התבונן בפסוק
זה ותמצא שאים נבאות בענין המלחמ'. ופו' הפסוק כך הוא למה אלהים ובחתנו שהוא סוד
מדת המלכות והמלחמ'לת ז ובחתנו ולא תלבש בגדי נקם ומלחמה מידוה שאים נבאו' שם
נבאות שלנו כי לנו הם ולהם אנו ואין לאומה אחרת חלק בזה שאים נבאו' כי אם לישראל.
וכן הוא אומר כי אל נקא יי' אלהיך בקרבך. בקרבך ולא בעם אחר. ואומר קבאת יי' נבאו'
תעשה זאת. ולפי' אח' ולא תגא בנבאותיו כלו' נבאותן שבי שמות הנקראו' אדון שהו' נבאות
שהם נבאותיו. ועכון המלחמות הוא בדרך זה. דע כי בשם ית' רוצה לעקור אומה או
להפילה אויב משפיל או עוקר אומה עד שתשכל הארץ שלה תחלה שהרי אזל אין אומה נוכלת
אל' כ כובל ארה תחלה שבא' ביום ההוא יפקוד יי' על נבא המרום במרום ועל מלכי האדמה
בארמה. ודע וה לאן כי בארדף פרעה אחרי ישראל על הים וב אחר עליו ויקח שם מאות רכב
בחור וכל רכב מצרים. כי המלחמה היתה לתעלה ולמעלה והמלחמה היתה חזקה בשמים
והסוד ויקח שם מאות רכב בחור ואחר כך וכל רכב מצרים שהרי שר של מצרים נתחבר עם
שמאל

א' נצור יתבאר הענין לקמן. עוד הנביאים כתובים כנגד מקור כחל כריכה. המקור הלאור כלן שהוא שבשלה
שהוא המקור לה' תמתוכות ונחל ר"ל עיקרי הכח! לשם ז שם בנא סוד ישוד. ושאר הדברים הכתובים ר"ל
הנתובים כלעדו כרוח הקדש הדשיבו ידי הלכות הקדש כריכה. ושאים נבורים הכיב לה מבולה

מאל וכתוספתא לו שם מאות רכב בחור אלבר רכב מגרים שאם לא תאמר כן מאי דכתיב
ויקח שם מאות רכב בחור וחת"כ וכל רכב מגרים וכי כלם לא היו רכב מגרי' אלא שם מאות
רכב בחור מלבד רכב מגרים. ולפי הונרך לומר וכל רכב מגרים. והמלחמה היתה למעלה.
והונרך הדגלי ללבים פלשת מיכו מלבופי. לבום מלבו והוא תפארת גאון ועקב. ולבום ההם'
מגד הכרהם להגיל לת וסרל. ולבום מלחמה מגד ונחק הנב"ורה לחם עם מחנה מגרים
למעלה. וכשתלבשה בחותן פלשת מלבופים בפוד ויסע ויבא ויש מהם פוד ג' מלבופים
שאמרנו. עשתה מלחמה במגרי' כל מעלה ובנהה אותם. ווהו בוד ויבר לת לופן מרכבותיו
ובהגיהו בכבדות ואמר מגרים אביסה מפנו בכו ומי אל כו וו' כלהם להם במגרי' ווהו שאמר'
תוהם וו' ולהם לכם ואתם תחרומון. ואומר ודל ואל לת היד הגדול אשר עשה ידוד במגרי'
ומה שהזכיר ידוד בתלחמת מגרים ואוכנו מוכיר אדני בפירש בכר הודענוך כיכל השמות
כלולים בשם ידוד וכל שם ושם ידוע מהו מלאכתו וכשהוא אומר ידוד נלחם להם במגרים
ידוע הוא כי סוד ה' אחרונה של שם ידוד והוא הלוחמת תלחמות ידוד ובקראת אדני וכל אל
המלחמות מכנה אותם אדני ככת ידוד אל לים נבאות בתלבם בהם בכח ג' מרכבות הידועו'
בסוד ויסע ויבא ולם. ולפי דרך זה התכונן כי השם הבקרא אלהים נבאות הוא המשפיע
כח בשם אדני ללחום מלחמות ידוד. והפוד אלהים נבאות שוב כל הבט חשמים ורחם ובקור
נכן זאת. שוב כל. כמו שבתו שובה ווי' בכות. שוב להשפיע כח בשם אדני בבקרא נכן זאת
ובלי מי אתה בוקד נכן זאת על ידי הבקיד שהוא אל חיולפי דרך זה כאמר אלהים השיבנו והאר
פניך ונושעה. ובקראת אדם וו' הוד בשסוק זה שבלך וו' הגדולה והגבורה והתפאר' והנצח
והוד. והפוד שבקרא ה"וד הוא כהיותו מתלבש במדת הגבורה והכח להשפיל האוויבים
ולנצח מלחמות ולהגיל אויבי וי'. והשוד והולי נהפך עלו למשחות ולא ענדתיו כ"ח. ולפי
שזה הוא מקום כנוח המלחמות ועשות הנסים והנפלאות אבל מקום זה נאמרות הגדולות
וכל מובי הודאות שאמר דוד ע"ה בספר תהלות אבל שתי מדות הללו במוכות. והגדולות
על הנסים והנפלאות במקום זה קבועות בסוד ודו לוי' חסדו ונפלאותיו לבני אדם.
ובסוד ל' נרוכים להודות כנון חולם שבתרפא וחבוש פוכא מכית האסורים ופורסי ומוס ו
והולכו מדברות במקום זה נומל לחוובים שובות. כי בשתי מדות שללו שם מקומות שבהם
מלאכים ממוכים לקרוש נור דיבו של אדם אם כנזרה עליו מיתה לו שאר עונשין וזהו
פוד שאמר חכמים אל קורעין לו נור דיבו של שבתים שבה כי שבעים שרוש שאם עומדים
בבית

בנוסר לפיל בשם ש' שהיו שר של מגרים בתחנו שם הגל כי שמגל בכחותיו דונמגל התפאר' כמו שמיאדתי בשער ג'
מי שמתפאר בגאונו ובקנות הכן הוא בגאונו ובקנותיו בתגאי' ולכך פ' יליון אשר מגיבו שם שלות ובשם כ"ב בכנל
נגלוי שסביב לעלבוד ו בא ויבא ויש כי שבשם יבא שם ע"ב שהוא במדת בקבר ובשבוק פרעון בנגד שמשל
ובשבי בנגד מדת הדין שבוכר בו בלילה ובשליחי בנגד בתפארת שבו הוכר הגלות ישראל ומגלת המגרים דין
מתפים ובות הנם שתלבש המלבות ודן בו ולוים מלחמות הנם בלוחות יר"ו שם בתוך כ"ל שמות שבקרבו
בשבוסר נשגרש נכיבוי מלבות. כי כל השמות כלולים בשם ידוה בשער ח ועוד יתבאר בשחילת שער ט'.
ואם כן הרי הוא כאלו אמר לדני ילחם לכם כי והו מלאכתו ובקרא ויקר"א על שם שמלאך בשם שמשל בשוף שער
ט' ובמדת הגבורה ובכח ובוד מורה על הנוכים הפלדומים הרים שמקבל מהגבורה. ומשקים זה נוגל לאויבים
שובות כי שיש נבאו לגאור הדי' ונאלו טוב לבלא ינאור לו כשלו על כן נרוך להודות לו על הטובה:

שנוקדים

בבית דין העליון ואחד מכריע ואותו פסק דין שאותמין שם עדיין יש לו רבותא במקום זה
ולפיכך אנו אומרים הנותן לאיבוים טובות. וסוד ברוצה ומודיע אבל מקומות הללו קבועים
ומיון כי לך תברע כל ברך. וסוד מודים דרכן במקום זה הוא קבע כי יד"ל אלדים
נבאות הם סוד מדת תלמידי חכמי מרכבה עלום בעולם ומודו לי דעים מן כו הם שמרכבה
עלום. וכן הוא אומר כי זרע השלום הנפן תתן בריה והארץ תתן יבולה והשמים ותנו טלם.
וכבר ידעת כי ט"ל חרמון ירד על הרי ציון שהם נגח והוד. ולכי שהם מקום ההודאות
והם סוד כי לך תברע כל ברך אחזל נריך לברוע במודים. וכל ברכה הבאה לעולם אי אלנ
באה ולפיכך אי שאינו ברע במודים שברו נעשת נהם לאחר שבעים שנה. וסוד שבעים
שנה הם שבעים בריה העומדים בפורת הענולה. והנחש מכחוק עומד כאחרב נגד נגח
והוד. וכל מי שאינו נוהר עם תלמידי חכמים אז אם נגח הוא ל ראוי להכנסו נחש וזהו
שאמרו כל עוסק על דברי חכמים הויב מיתה וראוי להכיסו נחש. ולפיכך דע כי כשתלבש
הנס הנק' אדני לבוש הוד כונת כל מלחמות ושדל ונברע לבו אנרגו ומשלם נמול לכל אויבו
כשבנו ולפיכך נריכים אנו להודות לאי שבתלבש לבוש הוד וכנח מלחמה והסוד הוד והדר
לבשת. וזהו אל ההודאות אדון הנפלאות. ולפיכך התבונן בכל מקום שתמצא לשון הודאה
שהוא כנגד מקום זה. ודע כי כנגד המדה הזאת עשה שלמה בבית המקדש העמוד הימני
וקרא שמו בועז כי שני עמודים היו ויכין ובועז. והסוד שוקיו עמודי שש מיוסדים על
אדני פז. שוקיו אלו הן נצ"ח והוד שם סו"ל ו'אלדים נבאות והם העמודי הספירות וכנגדם
עשה שלמה עמודים שנים ויכין ובועז. ומה שאחר עמודי שש ששה כבר ידעת כי קו האמצעי הוא
סוד התפאר"ת שהוא סוד ו'של שם המיוחד. ואלו שני העמודים הם בתחתית ו'של שם כי
אות ו'הוא סוד שם ושוכל שש שמות גד"ולה גבו"רה תפא"רת נצ"ח הו"ד יסוד. ולפיכ"אחר
שוקיו שהם נצ"ח והו"ד עמודי שם שהם עמודי ו' ועל מי הם עומדים על יסוד ויסוד ווסב על
הבסא הנקרא אדני כמנא הסוד חפורים. מיוסדים הוא רמז ליסוד על אדני פז והוסס
אדני. כמנא ו'כפירות תחתונות קשורות בבסוק זה. שוקיו עמודי שם הרי כאן ה'ספירות
גד"ולה גב"ורה תפא"רת נצ"ח הו"ד. מיוסדים כפירה ששות שהוא יסוד. על אדני פז זו
הוא מדה שבועות להם שהוא אדני. ואחר שעוררנוך על הסוד הגדול הזה. דע כי אין
המקום הזה שהוא גדולה גבורה תפארת נצח והוד וסוד שהוא סוד שוקיו עמודי שם מכאן
נברא הסרפים השנים הנקראים כעלי שם כנכי"ם. ונקראים סרפים שהם שורפים לכל
אות שאינן חוששים לכבוד קונם כשהם מפתכלים במעשה מרכבה ועיסקי בסוד ה"שמ
והם השורפים לכל אותם המשתמשים בשמות הכתר ואלו הן המקורות והמעיינות שמ
נמשכו שתא שדרי משנה על שמנעים לחדת אדני הנקרא תורה שבעל פה. ולכי שאלו

שני

מצוחדים בנ"ל שעליון יש מיוחדים בהיכל הוכות ששוא היכל שפחד מו'שיכלות שם לשמש מיוחדים לו'ספירות
שם מיוחדים שנים והתלאכים של כל ספירה וספירה ואלו שבהיכל הפחד נקראים נ"ל שעליון והפסק רק
שמותיון שם עדיין יש לו רפואה נב"ל שבהיכל המיוחד לשנים סוד כשאר יתנאר עוד לקמן בכבוד ענני ומיון
כי לך תברע כל ברך: כי אלו הם נקראים שוקיים וברכים. כי שם שמבנים שלום שירוש היסוד שנקרא שלום
שהוא כשאר מהם שהם נגח והוד שבואר לשתלם כשאר ב' בבנוי בר שעמוד שאני שנקרא בועז כי בו ש
נתבנות ית בשך מדת הדין שלעלם. וזהו אדם ו'שהוא אדנו כי הו בני אלקים עם שלם ושפיל יכין

שכי העמודים הם עמודי שם הם פוד שתי הלוחות המחברים בין תורה שבכתב שהיא בשתי
הלוחות לתורה שבעל פה שהיא שתא סדרי. וסומ"פוקיו שהם שתים עמודי שם הם מעמודים
שתא סדרי משנה. הרי לך שתי הלוחות ושתא סדרי משנה כאין כאחד ושתיהן קשורים זה
בזה. וכל המופקר בתורה שבכתב ותורה שבעל פה הרי זה מחבר את האהל להיות אחד
ומוחד את השם ית"ת והסור יכי"ן וכונש". ודע כי המדה הזאת הנקראת כונש מקבלת עוז מן
הגבורה ומעוז מן הכוכה והוא הכותן עוז ותמכוחות לעם. ומן המקום הזה כמשכין כל
מיני כח ואצילו וגבורה מגד הדין והפחד ובכח זה ונשבת המדה הנקראת אדני בהוד מלכות
. ועתה בין ודע בכל מקום שאתה מוצא לשון הוד"אות אז מודיע. שאתה צריך להוציא
משבטים לאור. ודע כי שתי המדות האלו שהם נצ"ח וה"וד שהם יי' אלהים נכאו נקראו
שהקים ואלו הן שני היכלות המכוכים מזון לגדוקים ונקראו שחקים וזהו שאל שחקים
שבהם טוחבים מן לגדוקים. ותדע לך בבירור כי בסוד שחקים במשך המן ובטל ומיתו ובדלת
בטל על המחבלולה ירד המן עליו. ובכר ודעת כי טל חרמון יורד על הרי ציון. ולמה הוא
מוחן לגדוקים שהם גדיק וגד"ק ובכלל גדיק ונדק מקבלים כח וברכה וחיים כל הגדוקים
הנקראו על שמם. ובזמן שישראל הם גדוקים כאילו הם מסיעי את השם והמרכב העליונה
הסודר עליהם ורוכב שמים בעזרתן של ישראל. שנאמר רוכב שמים בעזרך ובגאותו שחקים
ואז מהו וכו' מהו שכתוב מתקן להם בגח והוד לעשות עמהם כמה טובות ובחה נסי ונפלאות
בשם יי' אלהים נכאות שב' ובגאותו שחקים. ומי' הפסו' כך הוא שהשם ית' רוכב שמים בעזרך
מהו שכתוב כשהוא מתנלה על הך מתקן שחקים להוריד לך כל ברכות ונגזי עליונים כאמרו
הרעיבו שמים מחעל ושחקים זלו גד"ק. תפתח ארץ ויפרו ושע. וכן הוא אומר אשר זלו
שחקים ירע פו על אדם רב. ואומר ויבו שחקי מחעל ולתי שמים פתח וסוד הכולל כל אלו
הענינים הוא מקרא דכתיב הרעיבו שמים מחעל ושחקים זלו גד"ק. תפתח ארץ ויפרו
ישע ונדקה תצמיח יחד אני יי' בראתיו. ומי' הפסוק כך הוא הרעיבו שמים מחעל התקינו
שמים הנקראים אם ומים הנקראים נבירה גדולה הנקראים אלהים אל. התקינו שמים אל
להמשיך שפע האצילות מחעל. כלומר מן שלש בפירו של העלה הם ובשיביו הפמי' מקבלים
שפע אצילות משלש ספירות שעליהן אז ושביעו שוכתם על נ' בפירות שתחתיהן שהם נצ"ח
ה"וד יסוד. ומשם תתברך הברכה הנקראת אל"ף הנקראת גד"ק. וזהו שיל שאחר ושחקים
זלו גד"ק. כמנלת למד כי סוד שמים הוא סוד גדולה ונבירה ורקיע אמצעי תכלרת. בסוד
שחקים נצ"ח וה"וד. ורקיע האחרון יסוד מכלן והוא תפתח ארץ ויפרו ושע. נגזלת למד
אל אלהים נקראים שמים. ומני מחות שתחתיהם מגד בגח והוד נקרא שחקים. ומי' מעלה
ושחקים לתחה מהם. ולכי סוד בני ממות הללו שהן אל אלהים שנקראים שמים מ"ל

וסבוד יכין וכונש. מ"כי הם לשון הכנס ומיקון כדבר כשיבורו ושוון ונס ומו לתורה שבכתב שהיא הכנה לתורה
שבעל פה הנקר"א ועל שם ויהן מון לעלבו: ונקרא שחקים ע"ש מתכונים ומוחקים מון יין לגדוקים ע"ל שהיל
לגדוקים יסוד ושלבית הנקרא גדיק וגדק שהם מסביעים מהם שבעדות עליונות ואל"ב הם מורידין מון לכל
ונכרם לגדוקים הנקראים מעשיסה ואהבריים הגדיקים בעל יכים: ובכר ודעת כי טל הרמון ל"ל פתח הנקר
נקרא טל תרמון כי כיטל הוא לישראל ויורד על הרי ציון נמו שבתלר בפסר ב' יעשם ירד ב"ל כיון כמו שיתבלר
לקיון בסיף בגר ר"יבסגר ס' נבכיי סוא. רוכב שמים בעזרך פי' נעזר של ישראל לעשה רוכב שמים למעלה ר"ל
בשתנוהרוקים ובכבכם כמו בכתבלר כעשים ושמים הם בקשר וספסר כמו שיתבלר בסגר ך. ואומר

יש ש ר נ

בניהם עסוק בעצמם אל אלהים והוא נקרא השם הנעלה בשמים ואומר רוכב שמים בעזרך
ואומר בשמי שמים לה׳ ועל זה כתב תפארת הסמיכון שבתך: וכן הוא אומר ויפקד אים
תם ונשב אהליהם . ואומר והי רקיע בתוך המים והי מבדיל בין מים למים . ולפי דרך זה
זה התבונן בכל מקום שתמצא שמים שהוא סוד שני השמות שהם גדולה וגבורה שהם אל
אלהים . שבניהם נקראו שמים . וודו״ד הוא באמצע שניהם והוא רקיע בתוך המים . ובכל
מקום שאתה מוצא שהקים שהוא סוד שני שמות שהם גב״ה והוד שהם ה אלהים גבאות . ואל
הי הוא באמצע שניהם והוא הכתוב השלישי המכריע ביניהם ומן המים ורד השבע אל
השמקים . ומן השמקים לאל הי ומאל הי לאדני . ונסוד כל זה כרתיבו שמים ממעל ושמקים
וזלו נדק . וכן הוא אומר ונו שמקים ממעל ודלתי שמים פתח ובו הכפורך הוא ונו שמקים
מן המקום שהוא למעלה מהם ומהו הוא השמים שבו ודלתו שמים פתח . ודע כי שני שמות
אלו שהם אדון אלהים גבאות שהם בנה והוד נקראים **עצם השמים** ועליהם נאמר
וכעצם השמים לטוהר לפי שענומם הוא כח מן המקום הנקרא שמים והוא בסוד ידוע
כתוב לוודעים מן שהם ענם השמים מהם ומהם מקבלים כח כל המצות למיניהם ופנם
הים הוא מהם מקבל כח והסוד כל עצמותו תאמרנה ה׳ מי כמיך . וזהו המוקים שמחנו וכח
כח החיים למתי ושראל עד אל הי וכן הוא אומר ועצמותיך יחלץ כלומר ויוין תלמון נחנו
בעבור חלונים ואומר כל חלון נבח ואומר שנים עשר אלף חלונו נבח מחקום ידו״ד נבאות
הם חלונו נבח ועצמותיך יחלץ . ודע כי יש ענם אחד בשדרתו של אדם ונקראת לוז שהוא
עצמו של אדם והוא עקרו ושרשו ומחנו עקר תולדתו של אדם כלב ובמוח ובכבד והקום
הורע והענם הזה הוא מסולת ומחבר טיפת הזרע והוא עקר עתודת כל עצמותיו של אדם
וכשמת האדם ונתפרקו אברו ונרקבו עצמותיו אותו הענם אינו נפסד ואינו נמוח . אלא
ינכיסוהו באש אינו נשרף . כרמים אינו נטחן . בכטים אינו מתפוצץ . והוא הענם הקיים
לעולמי עולמים הוא המקבל כח התעבור והעדנים אחר מיתתו של צדיק מבאמר ועצמותיך
יחלץ . והוא המקבל עונשם כרשעים ועליו נאמר ותהי עונתם על עצמותם והענם הזה
שרש ועקרו מענם השמים הוא ומשם מקבל כח קיום ועמידה כל נוף האדם . ודע כי סוד
הכריעה באדם הוא בסוד הענמות ולפיכך הונרכו לרמוז עד שיתפרקו כל חלויות שבשדרה
שנריך לכרוע כמודים . וכבר ודעת כי מודים הוא בגנה והוד . ולכו שהקבלה הוא בלה
מצנם הפמיד בכל מקום מנזכר בתורה לשון קבלה כאומרו כי אל קנא ה אלהיך בקרבך .
ואומר יהי רקיע בתוך המים ונומר . פירש מתפלר שהיא בלשנא הבים ויש בבלן בוד מים עליונים ומים תחתונים
ה׳ לעולם וי לעשה שהם שבעה שלוכה ומדרש תהלים ורקיע בלשנא לו בסוד הוא ה רלשיבה וס״ לאחרונה
ולעליונה . ומה שהוכרתי לוד לשם הוא ו״ד על שם אהי״ם שרשו של שלכות שהיא נקראת בשם ים של שיתו ש
לו שם לוד קשה על יסוד השנוארת לתפלה כשנר ה בביבי לית הוא כח מן המקום שבקרא שמים . שהו״ שמים
והשמד שהם לא ומים ונם הם ענם שבשמים מעם כי הם שבוטלים כל הפעולות של השמים : ודע כי יש ענם ב
בשדרתו של אדם ונקרא לוז : ועליו נאמר ואילם לוז שם שעיר לרשיבה וכבר ודעת כי , באדם
בשל לעיר קטנה ואמר שבאדם בתחילת יצירתו זה הענם לוז לרשיבה מתקום ומים עוכים על תחילתו ופוא
מת קר עלם חולויות בשדרה כשבבר הל כי שמכת תוכלות חיים מעיר ירושלם של מעלם ולוחות כבלעות עלת לוז
שהם ס״ד מלמלן יהיו לוחות ונל״ם לנל שהוא עיקר הוית האדם ושם תחלף לוחות הלבע״ בלוחות לחצ״ם יהיה
עמוד אחר כי מאמר יתברך רקיעת האדם לעמוד לתחיית המתים ונזו בקיומי מעמר דל זה שענם שבתרלדל מכל
הלבדים בהיו עמו בקבר והסוד כלו כמו בבילדו בשנר מ״בבינו שכיבה כי כל מעולם ובדבר בסוד בעולם מ״
יהי גרלסיה והלשם מיבה ש״ז על דבר יש לך בשאר וש הענם לקוריד עליו של תחיים כשבוטר ברקסרי מ״ תרומה

במקום הזה לומר והסוד קבלת יי׳ נבואות תעשה זאת לפיכך כאשר ויקב עצמות קבלה: ולפי
שהקבלה תלויה במקום זה כאשר במכתת פוטה מנהת קבלות היא מנחת זכרון מזבלת
פון: והיודעים בוד קב״לה וסוד זכרון יודעים כי הקבלה והזכרון מאוכי׳ לפד לפ׳לר ודפ
כי שני שמות הללו שהם נגד והוד הם מקום ינוקת הנבואה׳ ומן המקום הזה שואבי׳ הנבואים
כל מיני הנבואות כל אחד מהם כפי כחו וכפי הזנתו אלבד משה רבינו ע״ה שעלה לקבל
תורה משעל המקום זה כי נבואתו כמראה ולא בחידו׳. ולפיכך תמצא הנבואים רואים
בנבואתם כה אמר יי׳ נבואות אבל בנבואת משה רבינו ע״ה אינו מזכיר יי׳ נבואות לפי
שבנבואתו עלתה למעלה מחשק זה. ותמצא הנבואים רואים בנבואתם ל׳בפירו׳ תחתונות
שהם אדני אל הי׳ יי׳ נבואה׳ אלוקים נבואות ובלן נבלות בסוד כה אמר יי׳ נבואות. ומה שאתה
נריך לדעת ולהאחין כי נבואות כל הנבואים בין נבואת משה רבינו ע״ה בין נבואת שאר
כל נבואתם שיתה מלת שם יי׳ דוד ית׳ לא שתאחר שנבואת משה רבינו עי׳ דוד ית׳ ונבואת
שאר כל הנבואים עי׳ מלאך. אל תתאחן זה. וזה״כ מה הפרש יש בין נבואת משה רבינו ע״ה
לנבואת שאר כל הנבואים ע״ה. דע כי נבואת משה רבינו ע״ה נתאחדה בתפא״רת שהוא
אמצקלרואה מאורה ומשם נתדבק בספירו׳ עליונות. יש זר כל הנבואו׳ לא נתאחדו בתפארת
שהוא סוד יד״ד ולא עי׳ אמצעות הספירות התחתונו׳ שם אדנ׳ ואל הי׳ וד אלהים נב״אות
. ולא הגיעו הנבואים לבוק דוד אלא באמצעות אלכ׳ות ויסוד נצ״ח והו״ד. וזהו סוד כה
אמר יי׳ נבואות. ומה שתמצא הנבואים מדברי׳ עם יי׳ דוד עי׳ אמצעות. ודאי כמו שאמרנו
אינו כי אם באמצעו׳ אחרבע ספירו׳ תחתונות. ובכר ודעת כי הספירה האחרונה הנקראת
שד״י נקראת אמצקלרואה שאינה מנוחנת ומתיבה ראו הנבואים עי׳ דמיון וכך כאמר
זכיר הנבואים אדמה. וזהו סוד אחרים תמוד כה אמר יי׳ נבואות. והסוד הוא שאמר באחרות
הנבואות אשר נבאו כיתה אהל מוע״ד. ואהל מועד הוא סוד אדני. ומשה רבינו ע״ה נכנס
באהל מועד ומדבר עם יי׳ דוד שהוא אמצקלרואה מנוחנת בנוים בפנים. ושאר הנבואים
מדברי׳ עם יי׳ דוד עי׳ אדני שהוא אמצקלרואה שאינה מנוחנת. וזהו סוד ואדא אל אברהם
אל יצחק ואל יעקב באל שדי ושמי יי׳ דוד לא נודעתי להם. כלומר לא נתגלתי אליהם בשם
יי׳ דוד שורשו אותי באמצקלרואה מנוחנת אלא באל שדי. ובכר ודעת כי שדי הוא סוד
אד״ני כמו שהודענוך בבר בסוף שער ראשון. כוונת למד כי הנבואה של כל הנבואים
היתה בדבוק ובדבור יי׳ דוד ית׳ וזאין נבואה עי׳ מלאך אלא כל הנבואים עי׳ יי׳ דוד ית׳.
והפרש בין נבואת משה רבינו לנבואת שאר הנבואים הוא שנבואת משה רבינו עי׳ יי׳ דוד
ית׳ בלי אמצעו׳ אחרבע ספירות תחתונות. ושאר כל הנבואים ע״ אמצעו׳ ל׳ספירו׳ תחתונות
ית׳ ארנ מבינו נבואות הרבה ע״י מלאך כמו שכתוב באברהם ויקרא אליו מלאך יי׳ מן
השמים ובנבואת זכריה ויען המלאך הדובר בי ואנ׳ שנראה כי זה הנבואה היתה עי׳ מלאך.
ל תבהל ברוחך כמקומות הללו ובינאל כהם כי עוד תפ״ע כהם ידברו אלהים מיום יום ואחר
מקומות הרבה בשאר הנבואו׳. אל תתבתה בדעתך בדבר שאין הנבואה אלא בשם יי׳ דוד
ית׳ כויקר׳ בבה מאמרו ויקרא אל משה אל אברהם כיעקב ויקרא מלאך יי׳ אל אברהם
המלאך מן השמים.

כי בקבל׳ והו׳ זכרון מסוכי׳ לפד לעולם ובכר ס״ים כתלת בשע׳ נכינוי ודברון בהלכה לת״ו׳ נבלא׳ ב׳ נם היסו׳
הו׳ בכלל הנבלא׳ כמו שדמוקי׳ לתלה בתחלת השער ובכר ידעת כי כה מוכיחי׳ לעטרת כי עכום ומתיו נכיאים

המלאך קורא והדבור מדבר כמו הכא אחר שקב"ה אמר הוא הקורא ואמר הוא המדבר.
וכי הדבר כל הנביאים כולן נדרשין לתקן ענמס ולהתכוין לנבואה קודם שתצרה הנבואה
עליהם כין שי ענמס כין שי מלאך אבל מדע"ה איכו נדרך להכין ענמו לנבואה שהרי הוא
מוכן ועומד תמיד שכ"שמדו ואשמעה מה ינוה ו"לכם. ואות"ונכבא משה ל אהל מועד לדב'
אתו וישמע את הקול מדבר אליו. וא"כ התבונן ודע והאמין כי נבואת כל הנבראים היא
בנגח והסוד מהם ונקין. ואם תראה בתורה מלאך מדבר עם נביא במראה הנבואה או
עם אדם אחר. ים לך להכין ולדעת כי זם ענין דבר אחר נדרך פירש כי תדע לך שהרי
המלאך דבר עם עם הנר שבחת שרי שב"ומבאה מלאך ו"על פין המים וכו' ויאמר לה המלאך
ו"וכל אותי הענין של הנר, ותדע לך שלא היה הנר נבואה. וכן כענין מבוח. ויאמר מלאך
ה"אל תבוח אם תעברנו לא אוכל כלחמך. והלא תראה פאבי מבח לא היה מכין שהמלאך
מדבר עמו כי עם האדם היה. והעד בשראה מבוח את מלאך ו"עולה בלהב המזבח בתורה
ואמר לאשתו מות נמות כי אלהים ראונו. ואל ועלה בדעתך שמבוח או אשתו היו נביאים
שהרי איכן בכלל הנבואה אבל לענין ראות המלאכים לזכי עיבים וים בו סוד מופלא שהרי
עשה מלאכים בראו לאברהם אבינו בדמות אנשים שב"ושא עיבו וראה והנה שלש אנשים
נצבים עליו. ובשבאו השנים הנשארים מהם אבל לוט בראו לו בדמות מלאכים שבא"ובאו
שני המלאכים פדוקה בערב ולוט ושב בשער סדום וראה לוט ויקם לקראתם. ואל ועלה
בדעתך כי לוט היה נביא אבל בדברים אלו ים בתה ענינם וכמה מודות נבתרים נדרשים
בזנה גדולה. וענין דבואל מאיכו נבואה היה מדבר עם המלאך כענין שב"כו והאדם נבראל
אשר ראיתי בחזון בתחלה מושף בזעף. ודברי"לו עדין תשמע בהם דברי ל"ים חיים בע"ה
ולפי דרך זה התבונו כי הנביאים ונקים מבנח והוד שהם סוד ה"נבואות כמו שהודענוך
בבר. ולפי"דע כי לפי שהם המראות שבהן היו נביאים משתכלין תמונה כי בתת הנבואה"ים
נוף הנביאים נרתעו בבחדו ובודעזו ומנמותיהם נבהלות עד שמתהפכין בענין שהיו
בראו שוכה פנשמתן מודקקת ואין רואים במראה הנבואה מה שהם רואים. ועל זה נאמר
במראה אלו אתודע ולפעמים פי חלום ובפי רוב המחיצות ירבו המשלים והחידות בהם
וזהו אחרו בחלום אדבר בו. ואומר הנביא אשר אתו חלום ודבר חלום ואשר היו דברי אתו
ידבר דברי אתת אבל מדע"ה בלי אמצעות בנח והוד היה מתנבא שהיה בבנס לבבו ולפני
ולפי"פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחידות. ולפי"לא הזכיר מר"עה בתורה שם ו"נבואות
לפי שבנבואתו בשם והו"ד היתה ועד מקור המצין הנוע וכל נבא ת מעלא ומטה על כן
היו ונבאין ובאין. ודע כי כל הבא"ו להתפלל לפני ו"ות' ושואלים בנוס מאת ודוד ות' אל
בנח והוד היו מתבוננים להמשיך הבח לשם אדני אשר מהם כל נבואות שמים וארץ כמשפטי
לחוביהם יבא הנשפע לכל המיבו"ולהבינתיה ולהגדיל כל מין ומין בפי עבוכו ומהן בת שבין בת
הבנתיה"בנבואה"ובאל בות ובכל עין עושה פרי. ומהם כמשך בת התולדו"ומהם בכל התולדו"
שבעולם

פי' הצ"ם שהיה עם האדם, אבל בענין ראות המלאכים לזכי עצבים בלוגר לאות' שהם זכי נפש אבל שבעם מאל
ועין הם שרואין לעין. לכך אתר אדם וכי שעבים. ובאדם מדע"בן אמר בהדיא יופנו לעין בשר בזכי הבינות.
והבור בבבלא פוא כי בשר ירבה בשם יתברך לעלות שלוחיו בארץ ילבשם מאדת שלבו' ומתבנמים לבוש אוהי
פשוט ונך בדעות ניף אדם לשלשיו בורת האדם ודעותו מבינים מאוד לבניו ית'רונעת בשעת בנדיקים בבוש לבולא
מאתלבאין

שבמולם וסבר תולדות אדם במקום זה תלוי ומהם במשך כח הגדול בכל הדברים הגדולים
בעולם מבני בעלי חיים וכל זה בהתחבר בגוף וסוד אבל ומסודי ואבל אדם זו היו מתכוונים כל
הבאים לשאול בנים לבני ישראל בתפילתם בהיכל ז׳ נכאות תחילה לעלות לתעלה על
הכיסה שכן חכם בהתפללה לא נכנסה אלא לאותו היכל שהיתה נריכה מה בתוב ותר״ור
כל״ר ותאמר כי מה מכון נדר כי זקוק וז אלא עלתה בתפלתה עד מקום הכוכה הנקרא
כ״דר ונוח המושבת את הבנים מן הכתר מן המקום הנקרא וכאוזה היכל בבנים
להתוק מחבו בנים. בהיכל הנקרא ה׳נכאות וזהו סוד שאמרה וד״ור נכאות אם ראה תראה
בעוני אמתך. הזכירה בתפילתם מקום תולדת כל הנולדים. ומשם עלתה עד
הבינה המושבת הבנים ממזל כתר שהוא המזל העליון בסוד יג מדות רחמים הקבועים
בכתר כי מאותו המזל בנים חיים ומזונות תלויים ואפילו ס״ת תלוי בו. וזהו שאמרו אל
הכל תלוי במזל ואפילו ספר תורה שבהיכל. ואל ועלה בדעתך כי במזלות שלו בבני שמים
הכל

שמתלבשין ג״כ בדרך זה ונקרא בני מעקובלים שמלבוש ע״ש שמלבוש שנקרא מלבוש לשדות שעליו שנקרא בשם
אדם שמתלבשי״כ וכאשר מתלאכים נקראים בשם מבשי״סכוכה בשם על בגוד בגדא במלאכי״בסוד זה שמלבוש
שלו הם מושנים לבני בניף מעם לאותם שהם ובי הכפשית כמשיריים ובני בגיים: וכאשר נקראו מלאכים הם
מלאכים שמע בלי מלבוש ולא נראו אלא בעין הכשם ודמיונו שתדמים לו בפי בת דמיונו וזהו אמרו אל אבא אומר
אבנים ובכא אומר מלאכים. אבא אומר אבנים בשמיתם שבינם על נבינן ולאלן אומר מלאכים בשנתלבש
שבינם אשם לבשו מלאכות אבא הוא דבני״ולך ה״ובאיב בתרים ובלו שבי שמלאכים מדמים ואם כי שם נקראו
ג״כ אבנים בהבתיב ויבלמו אבנים את ילדם ויאמרו אבנים בוכל לומר בשו שבאר בעל הנבוכי כי הדברים
המתלבשים אמר שיראו ג״כ אבילו לבני בשר בנים כי תארם שתאריך מבשם אבנית המלאכית יוכל לדמות
בשם לבוא נם ועב בבני אדם וגם הנשמים אבל לא בעין מלבוש אוך והאוריי״מעם ואל תתנה בכל אלה שרי
הבער רואה בשרי בוכן ושרי מראה מה שאין אמרים רואין ואם זה בפעולות ועבוכים שבאים מרוח השמאלה כל
מבן אלוקי בשם יבאבאים מרוח מעשרים וקדושים שבראין לבי מבאלקי לשם. ובבר ראיתו ומעצבו דונגא לבבר
בשמחולים עומדין מעיך לבתעבן שרואין ומבוירין מעתים הבאים לקראתם בעבין מבי מקום לתוקים אלך יסודא
מבא. ואין בבך בבל ואת מאזרבי מראה בבואם ואין הרואים מו שמדברים מעמם בבלל מבאים בבבן בהבשל רק
מראה אבר תקרא נילוי עיבים בעבין ונגל ה׳אתמיבי בלאם וירא את אלאך ס׳. וכן ויתפלל אלוהים ויאמר ה׳לקח
בא את עיבי: אבל מראה שבבואם ולבורה אבבא אלא מבבת וסוד ומהם יובקים ונמקים שאבינו בבואות בבל ידי
אלאך אל התיקון והשבבא כאבר בשו שבאבר הרב שמתבר אל״. וזה בתבאר מורותיו ורעיוותיו שבבא לבאמת
מדיין, וכבר אמרתי בעב יבים אלו בבי׳ לרקיע בא״ירא ובא׳ ואראה תבבא בבאבור רבב שבבדל שבין בבולת
מעם לבאר בבאים: ובפר תולדות אדם בפקים זה תלוי. פירוש הבוד דבוק בשם אבר בו בל תולדות האדם
מבוזיריים ורשיעים כדעיין הבאר שבו בותנים ואוא מוד הורא ועליו אמרו בבביר ממורה אבוא ודבך מעשם בא
ורעם אל יסראל ורע האלוים ולבך בשתחבר אליו בב״ח וה״ור מהם מוד תרי ביתי דלבורא בסוד אאבריים הבביאים
מבתבאמרו לבתבלם בסקדמם בעשבים הבבים ולבך אבל מדות אלו הוא מתבוונים אל הבאים לבני יי׳ יתברך לבאיל
בנים ובריך להעלות מעשבתו מעשם לבעלה לבבר בשם מהוא האלבות אל היאור שהוא מוד ברית מילה בסוד
וכור ושמור ובאיבור תרי ביתי שהזכרתי לאוש מסדרים שהוא קו שאבבצי העולם לבעלה כדיבוק הורובות עולם
ומעשם לבב ושם שבם מוד שבבמם והבבים בבאיבור חרבון שהוא שבבר מוד שזקוד והאול העליון שעשם בוכל,
ויורד בא שבל ואבר אור ומוריד בתבשבתי שמע האו״ם שבולל בל בג״עליונו״בדרבאוט בשדרה בשמבצו״בורומות
עד תרי ביתי ובריא אל הדרבירא ומעם לבראה מוד בבות״לבוקבא אבורת בבלה ובוה שאומן הוא מוד שעשבת
שבנים ושבים שבלולים בג״עליונ תלבן בחיים ומעמו לאל מי ומעם לאל לבן חבים ובן המוכות בדרך זה,
מדות

שכל תלוי במזל ואפילו פ"ת שבהיכל ואלו ועלה בדעתך כי במזלות של ככבי שמים פ"ת תלוי
שהרי כל העולם כלו בתורה נברא והיאך תהיה התורה תלויה במזל אחר אשרי נברא פי
התורה שלא סוד זה שאמר הכל תלוי במזל אפי' פ"ת בהיכל הוא המזל כעלין הידוע בבקר
שמתחו תלויות הספירות וכל אנברא זה כלם ואפילו התורה תלויה בו. ובקרא מזלכי מחנו
בחלוים הכחות בכל הספירות וכל בני העולם ונם ספר תור"תן המזל הזה שולט בה ומחנו
הוא מקבל. וחנה כשתביאה בתפלתה עלתה לתעלה למעלה פד המקום הבקרא מזל והוא
סוד שבתוב והיא מרת נפש ותתפלל על ידוד. לא אחר הכתוב ותתפלל אל ידוד אלא על
ידוד בבר ודעתי בי נ' שמות אם. למה שלבנ"ל בשאבת ידו"ל למעלה אדיל שהוא הבתר
ובו תלוי המזל שאמנו כמעשי הבנו' וזהו פוד ותתפלל על ידוד על ידוד מחם שהוא אדיל
העומד למעלה מחם ידו"ל בי עלתה בתפלתה עד שם אדיל וחפש הבוקה רבוכה בדבר
זה. וזהו שאמרו בני חיי ומזוני לאו בזכותא תליא מלתא אלא במזלא תליא מלתא. ומקום
זכות הוא מקום ב"ד הגדול של מעלה שבקרא ב"ד של מבעים ואחד שהוא הבקרא אלהים
שהוא מדת הגבורה והפחד במו שבפרש במקומו בע"ה. שלא במזלא תליא מקום המזל
הידוע שנותן מכל החן והרחמים למו שמונח תן בעיניו בסוד יג מדות רחמים בספירות
אדיל שהוא סוד הכתר. והרוצה להולד בנים עי' הנס עד המקום הזה ראוי לעלות. וכן
הרוצה להשיג חיים נוספים על ימי חיו. וכן הוא הרוצה להשיג מזונות יותר מה שראוי לו
לפיכח תולדתו. וחיי בני ומזוני שלמתן מבורשים בתורה שהם למעלה מב"ד הגדול הבקרא
זכות שהוא שא"ל התפארת הבקרא ידוד. ומכון לך שאלו השלשה דברים למעלה משם זה
הבקרא ידו"ל הם תלויות תיים דכתיב בחזקיה מיך יהודה שמעתי את תפלתך ראיתי את
דמעתך הבני ויסיף על ומיך לא אחר הבני ח סיף אלא ויסיף כ' ומר ב"ד הגדול הבני דבתי
את הדין אם ירבה האור הידוע ויסיף על ומיך. בנים דכתיב בתפלת חנה כשאלה זרע
אנשים ותתפלל על ידוד מחם שהוא אדיל שבו המזל קבוע. ולפיכך אחר הכתוב ותתפלל
על ידו"ל. מזונות דכתיב השלך על יד"ו והכך והוא ובלכלך על ידו"ל ולא אל ידו"ל והטע'
לפי שכל הרוצה להשיג ג' דברים הללו אומו יכול להשיג אותם בעולם הזה על כי הדין הנק'
זכות שהוא ב"ד הגדול של מעלה. ובאותה מקום יכול להשיג דבר זה ראוי לבעלות בוכתו
לתעלה למעלה לפנים מן הפולם הבא עד מקום הכתר שהוא אדיל שהוא אין סוף במקום
יג מדות שלרחמים שאחת מאותיות יג מדות בקרא מזל. וזהו שאמרו אל בני חיי ומזוני לא
בזכותא תליא מלתא אלא במזלא תליא מלתא. ולפי דברים אלו דע והבן שא' פם שאנו
אומרים שהרוצה להשיג מבנו מלתא אות' והוא מתבון באותו הפם הידוע תשמותיו לאותו
הבקן שהוא ארך. אין בוכתו לומר שיתבון לאותו שם לבד ויעתוד. שלא בוכתו לו שיתבון
באותו הפם שהבר שהוא ארך תלוי בו ומתיך בוכת אותו הפם עד סוף ו' ספירות שהוא
המקור שעליון הבקרא מקור הרבון ובאינים למקור הרבון אז יפיק רבוכו ומשאלות לבו וזהו
שבתיב פותח את ידיך ומשביע לכל חי רבון. אל תקרי ידיך שלא ידיך כלומר שאתה פותח
סוד יוד אל שם ידוד שהוא מקור הרבון לוו אתה אשליים רבון כל שואל בתפלת למד בשאדם

רבון

מדות רחמים הקבוצים: מבאלים לקבן בתפלת שבר ו'. ואל יפלא בעינך כי בחלות נס לעיל הבא' לאבן שנים
שוש הבמן ולפני בשבר ו'. ולפי' הפירש ותלוים בו ורחוב' לתפארת הבקרא עורה שבכתב שהתורה תלוים בו
כמו שבקרא בקרבו בא"ש. בשבר ו' בב כוי וכוכ: ומור אבן

צריך להפוך דבר מלבנו וז"ת ראוי לו להתבונן בעצמת הספירות ולהמשיך החפץ והרצון
מלמעלה למטה עד סוף הרצון שהוא שם אדני ונמצאו הספירות מתברכות על ידו ונמצא
הוא מתברך עי"ז הספירות וזהו סוד שכתוב אשר המתברך בארץ יתברך בא"ל אמן ופסוד אמן
הוא סוד המשכת הברכות מסוד אל"ף לסוד יוד ומסוד יוד לסוד אדני. כמנהגת לאד כי כל
מתפלל שהוא מכוין כל דרך זו"ת מרגו שהוא מיחד הספירות ומקרב אותן זו לזו ואם כן
התבונן כמה שאמר ז"ת להכריחם כ"ה ויהיה זרעך כלו' אתה צריך נפלות אחדת כ"ה שהוא
התחתונה עד מעלת אדון שהוא העליון' ואז תעוב זרע בגוים. ולכן שאדם צריך להתכוין
בתפלתו ולעלו' מספירה לספירה ומחבר לחפץ עד שיגיע בלבו למקור החפץ העליון שנקרא
אין סוף. אמר דוד שור המעלות ממעמקים קראתיך וי'. וכי' ממעמקים קראתיך וי'כלומר
מאת המקור העליון הנק' אין סוף שהוא עמוק שהו' שור קונו של דוד ודוד כי' ממעמקים
קראתיך וי'. והיאך הוא מתכוין על דרך המעלו' ממטה למעלה להכניס בה' אמרוכה של שם
לעלות מדרגה למדרגה ומספירה לספירה עד שתתעלה משבתו בקונו של דוד בכתר הנק' אין
סוף. זהו סוד מעמקי'. ולכו' אמר שיר המעלות ממעמקים קראתיך וי'. ואל תחפוש כי לבון
עומק הוא כל דבר שהוא שכל ועמוק לשו' אחזו כולל ל"ח. אל כל דבר שהוא כעלם ונסתר
וקשה להשיגו נקרא עמוק כמו שאל' רעוק מה שהיה ועמוק עמוק מי ימצאנו. והסוד הגדול
בכולל הכל. מחד שמקו מחשבותיך הכח תלה לשון עומק כמקו המשבה. וכבר ידעת כי
סוד המחש"ב הוא אות' של שם. ובשפ' ובירה אל' עומק רוש ועומק תחת עומק ראשי' ועומק
אחרית עומק ארץ ועומק הערב. ומה שתמצא בכתו' שמים לרוש וארץ לעומק. אין בזה
קושיא לדברינו כי באמת כל הדברים אינם ונאים מידו תבונתם כי ידוע הוא שהשמים
רמים על הארץ ולפי שהשמים רמים על הארץ ומקיפים סביב הארץ שמא אחר שהשמים
שהם מקיפים למטה מן הארץ פחם יותר עמוקים והם יותר למטה מן הארץ. אבל אמת באין
דבר בעולם שהוא למטה יותר מן הארץ ונמצאים כי השמים שהם למטה מן הארץ רמים הם
כנגד הארץ. ואם תבין סוד תבונת הארץ באמצע השמים תדע שהארץ בתוך השמים הוא
כמו נקודה באמצע העגולה וכשתבין בחכמת התבונה תמצא כי כל העגול בסבוב הוא רם
מכל גד ונקודה הוא למטה מכל גד. ולפי שהארץ הוא באמצע השמים והוא כנקודה בתו'
העגולה והשמים רמים עליה מכל גד. והיא למטה מכל גלגולי שמים בקיותם מקיפים עליה
מכל גד. לכו' כל שמים לרוש וארץ לעומ"ק. ודבר זה צריך ביאה גדולה לאותן שאינן רגילים
בחכמת התבונה מו' אבל כמל התבונ' דבר קרוב הוא לחכין. **ואחר** שהודענוך זה נחזור
לענין שהיינו כו' כי המתכוין צריך להתכוין בהתבונתו עד שיגיע בכונה שלמה אל מקור
החפץ שהוא קונו של דוד שהוא עמוק המחשבה ועל זה כל' ממעמקים קראתיך ואומר מאד
עמקו מחשבותיך. ועתה התבונן ודע כמה הוא עמוק כח התפלה ותלוה מקו' הוא תתהלת
ועד אחרית מקום מסתלסלת והולכת סעי' התפלה העשויה כהונן מתאחדו' כל הספירו והשפע
נמשך מלמעלה למטה ונמצאו עליונים ותחתונים מתברכים על ידו של זה המתפלל ונמצאת
תפלתו מקובלת ונמצא אחוב למעלה ונחתך למטה. מכוון נרכיו וכל מסאלו לבו כלן כעסי'
בהיותו אחוב מכל הספירות ועליו כאמר קרוב וי'לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת.

ואומר

ולאמר לו תקרא ווי ועכה. ולאמר ותן לך כלבבך וכל עצתך ומלא. ודע כי סתו אלו המדות
פרס כנס והוד הס **מקום העצה** כב"ל של מעלה. והסוד כי לדוד נבאות יען ומי
יסר. וכשהסס ת"ות נוזר לכר כב"ל של מעלה כסתו אלו התדו מתיעץ. וזהו סכתוב ולת
העצה הועצה על כל הארץ. ולאמר כי לדוד נבאות יען ומי יסר. ולפכי פתחלת הענה
ממקו הכיכה סוף הענה בכנס והוד. והסוד הגדול לת מי כועץ ויכיכהו ולמדהו כאורח
משפט. ולאמר לי עכה ותוסיף לכי כיכה לי נבורה. והסוד הגדול על דרך הפכירות ויקרא
שמו פלא ועץ אל נבור אבי עד סר שלום. ויקרא שמו פ"לא זו חכמה. ובסבר וכירה כראשו
לומר פ"לא זו חכ"מה, יוע"ץ זו כיכה. א"ל זו גד"ול נב"ור זו נבור"ה. אבי ע"ד זו תפאר"ת
. סר ש"לום זו יסוד שבכללו כב"ח וה"ד. כמו שאמר הכתוב לי פנה ותוסיף לכי כיכה לי
נבורה. והו כי ידע כי כבהדרו גדולה של מעלה הנקרא כ"ל הגדול הוא מקום הנבורה
וכשבאין לנוזר דין על כל בריות כמלכים ומתיעצו כבוכה שהוא למעלה מן הנבורה וכנגד
והוד שהס למט' וזהו סוד לי עכה ותוסיף לכי כיכה לי נבורה. והסוד הגדול כי לי נבאות
יען ומי יסר. וסוד ומי יסר. בסוד לת מי כועץ ויכיכהו. כי הכרת בהדרו היא סוד הכינה
ולכיוכך אמר ומי יסר. ומי בודאי הוא מכר שהוא סוד מקום הבדר. והכל תלוי בכיכה אלמו
שהבכואים ודעיה הסוד הגדול הזה הוא מבטלים כל נוזרות שהיו נוזרים כב"ל של מעלה
וזהו סוד נדוק מוסל כירלת אלליס: אמר הקב"ה אבי מוסל כאדה ומי מוסל כי נדיק שאמר
נוזר גזרה והוא מבטלה: וזהו סוד ויחל משה לת פני אלהיו שהעלה מחשבתו עד מקום
בטול הנזרה וזהו שאדזל שהסביר כו עד שהתיר לו בדרו כי כיכה הוא מקום הבדר שהוא
מקום הכיכה שהוא סוד תחלת שבע כפירות וזהו סוד ויחל. וזהו שאמרו אל מכין לנוזר דין
שהוא מתקרא שלאמר מי כי אלהיכו בכל קראכו אליו: וזהו סוד כי לי נבאות יען ומי יסר
ולו הכשוה ומי ישיבכו ופי הפסוק כך הוא לי נבאות יען עם בהדרו גדולה של מעלה לנוזר
דין ולחתו': אבל הכיב"ה שהוא סוד תתשוב"ה וכולה להפר: וזהו ומי יסר' ולו הכשוה
שהוא סוד הנבורה מי ישיבכו כלומר הכיכה שעומדות למעלה ממנה יכולה להחזיר ובודאי
לי נבאות יען ומי יסר כי הוא הנקרא מקום ה"תר בדרו"ם כי במקום מ"י הבדר תלוי וזה
סוד לת מי כוע"ץ ויכיכ"הו בודאי עם מ"י כתועץ הקב"ה והאצול הכיכה וכרא לת העולם
וזהו סוד ויכיכהו: וזהו סוד מקום התשובה: ולפיכך אע"פי שכתתה נוזר דין למעלה יכולין
ישראל לבטלו בכח התשובה הנקרא מי וזהו ות"י יסר ומי' ושיבכה כי בודאי יכול מי להפ"ל
בודאי

ומיל אמן: פי' לאחר הוא אמיה בכתר עליון הכולל הנמה ובינה והכס לת"ל נבוא פ"ל בהבלרת בקו האמצע
והכין רמו להתפטרות הסבע מעכו לבלכות ולכל העולם. ובן בעבנא נכבר הוכר בנינכא נדיל הבוכס אמן ויקר
מן המכרך הא אקיבכא קת' לר"ם בן יוחאי דאמן אסכך ביבאן מבוטעא לבלכא. ומתלכא לעטרכיקא ולאמן
גליפן דר' אליעזר מא' לא' ומא' לבו"ן כיין לעטן לבן טתמן נפקין יכנדין כרבאן לעילאי ותתאי ופקפסמי לבלא
ומסוד הגדול לת מי כוע"ץ ויכיכהו. כי מי אמרו כ' רמו לל' סעדי כיכה: אני עד זו הפ"ל' ת סב פ אר המלכת
הנקרא תר אל' ועד: סוף מקום הנבורה כמבואר נמקומו בספר ו' אבי כיכה ולי נבורה. כי הענה והנבורה
הם בכח הכח ומעמלתא לקיים אז לכבר לפי שסיים המקום שאמרו הם שולטים ומהבו הקמלת הדין במבואר
בפקומו בתחילת ספר מ' כמיר לת מי כועץ ובו' כי בעבתו אפר ענת הבנאות ובנירותם. בדיק מושל בירלת
אלקים הפחד בקרא ירא שסכל ירלים עליכו, עד שהתיר לו בדרו. פי' שהנים בהמשבתו עד מקום הבדר ומקיל
לשן פ"ע ובדר לשון ב"ר בכתו שסירשתי לעמלם בסוף ספר ד'. שהוא סוד הכיכה

ובקרא מי

עזרלו וכול להסיר ידו הרשות: והשעם כי ידו היא מקבלת שכר וכח מן המדה הנקרא מ"ו
: והשור שלו מרוח עיניכם ורלו מ"ו כרת אלה: מ"ו כולו כרת אלה כי אלדים על משה
הנקרא ר"ם כרת עולם בכח אלדים על מעלה סדוק בוד הכו"נה ונקראת מ"ו ועל זה כאמר
מ"ו כרת אלה: ולכי שהנדוקים ודעים כוד מ"ו יכולין לבטל גזרה: והכן כדבר הגדול הזה
ומרלה הסוד שנאמר טוב מהרון אכן כי מקום התשובה הוא מ"ו והוא המושל על החרון
והאף: וכן הוא אומר בשנת היובלה זאת תשובו איש אל אחוזתו: ולפיכך
התכונן בתלאות שרמוז בספר יצירה שהשנה בגמרת בכל ות: וכן הוא אומר
לעומת העב"ה יסירבה ואמרו אל מקום שהשנה בגמרת: ולפיכך התכונן כי כל גזרה שגוזרין
בב"ד של מעלה מתחילין להתיעץ בבי"כה ונומרים שעבה בבנ"ח והוד שהם בוד וי' נצחות.
ואע"כי שבגזרה גזרה יכולה המדה הנקראת מ"ו הנקראת תשובה להפר ולבטל אותה גזרה
וכן הוא וי' נצחות יכון ומ"ו יכר והיודעים כוחות אלו הם מתקיימים בתפלותיהם והם
מבטלים כל גזרות קשות ורעות שהיו בידיהם מפתחות הקבלה והיו נכנסים עד המקום
הנריך להם. ולאחר שהודעכיך זה דע כי בהיכלו ב"נש וה"וד הנקראים וי' נצחות יש מלאך
מאוכה על כל פסקי דינים הוכאים חב"ד הגדול על כל בני עולם ותחת ידו שני סופרים
וקודם שיגלו אותם פסקי דינים בעולם יש כח ביד אותו ממונה לקרען או לתקן בהם והכל
בכי כח תשובת אותו שבגזר עליו גזר דין וכשו שיבאו הרחמים מעקום מי שהוא מחר ובק'
תשובה כך נומר זה הממונה כאותו גזר דין כין לקרעו כין לתקן כו לדבר. ודע כי בהיכלות
שלו יש מחיצה אחר תחת יד הפס ית'שם תחת ידו נגזיש ואונרות וממונים לקבל כל ה
הנשמות מכל אותם שהם הרוני כ"ד וכן הרוני מלכות ושאר הרוני גוים כמקומות אלו הם
בגוזים ושמורים. ובמקומות של היכלות הללו יש בגזים הנקראו"כים תכאוהים שהם מעלת
ה"כמה לכל האלכים ובעלי נער. ולכל הראויים לנחתה, ויש כהם בגזים הנקראים כום
בתרעלה שבהם מתבקש ית'ת מאותם שהם הנוכים וראויים לפכוו. ובמקומות של היכלו'הללו
יש בגזים שבהם כמה מיני מלכושים יקרים שבהם מתלבשות הנשמות הטהורו'כשבכנסות
להקבל פני ית'כל בשמה ובשעה כפי המלכוש הראוי לה כך היא מתלבשת בהיכלו' הללו
להקבל

ונקרא מ"ו. כי בעלין לעים יגורת התפתון ובגירת בשקיעות בחוקים בשער יתתמו בו יחזרו לעיות מהיכות
ובולסות לעין ברוחם לכן מעולית העלכות יוצר נלייות. ומי בהכך לים. והוא כמושל על החרון והאף. כל בעכין
שבאר יוצר לקחן בסעל תשוב אים אל אחוותו כי שם ישובו כל מדכרים ומסוזות לקדיתן בבשיסותן כשם יתפל'
לקחן בשער מ"ו ולכך נקרא בם כן תשובה שהשם בגמרת בכליות: כי אלו מדות שם בכליות היוצנות בפוד
בלבריים הפנימים שער בתבאו בקדמת הפשר: דע כי בהיכלי בנ"ת וה"וד. מי'כסיכלות שם מכווים בגנד או
קמדו'משבע סיכלות משם לאם משמלבות שם אלו המלאכים המשוכים ומלינרות והנמנים שער מבאר זהולך.
ונשער כי יש המלאך מאוכה על פסקי דין ובגים מרוח שם אלם שאוכרתי למעלה ובימי בשר בשם ר'יצחק כהן
ובשער המערכת בשער המרכבה מי'אבן בל בהיכלות בגיאור רחב: כפי האלהים הוא ילם. עכין המלכים
ובמדות בגר מידשמי לחצלה בלייכית יש כפשית נדיקים בכבשתן לגן תרן התחתון לוכזין היונאת ולוחים
בגיורי הדברים בל סודות העליונים עד שיתעלו בליעיל הבוא ודוקים מילים אלהים ואחר כך לוכשים מלבוות
ומתעלים ומתעשרים בתשרים בל עולם הבא כעכין שבאר בר'לן בשער הגאולה: ויש שלא תמשיך הנפש לנשמת
מנוף הבשר עד שיש מתלבשת בגוף בלאיי כעכין בתקה בגיבו שאחר ונחו מתיפף עליו בל הגוף שלא בשאר
מרוחה ויש מתלבשים לעיים מוחלי בבנהו קשלוחי ומעשה דל בבתיבות לו בשער ישתלבו בשליחות הבם יש'

לקבל פני ה׳ את כל בשמחה ובשמחה כפי המלבוש הראוי לה כך הוא מתלבשת בשביל את כלנו
להקביל פני ה׳ת. ובמקומות של היכלות הללו יש נכנסים פחים ויוכיים כל כמה לי חכמה
להכנס ולהשיג פנימיות וסתרים עליונים ומרחות וחמוכות וחלמות. ודניאל הוא
חמודות כאותם הנכנסים בקסר ועל זה נאמר ודניאל הבין בכל חזיון ומראה. וכאלו
ההיכלות הם מסתכל כמראה ואם בקלרחות ומהם השיג והבין כל אותן העכיכים הגדולים
והסתרוכים וכל אותן המרחות שהשיג המפורסים כדניאל וכמה עכיכים גדולים ונוראים
יש כנכנסים של היכלות בנה והוד שעדיין נעורך עליהם כש״הו. ודע כי זהו נכחות שהוא
עמוד הימין הוא הנקרא נצח בפסוק לך ה׳ הגדולה והגבורה והתפארת והנצ״ח והוד
שהוא הנצח שמעמיד חסדו ושראל כאומרו אל חסד לנצ״ח חסדו. וזהו מקום שנוגר נוגות
עוכות על ישראל בהדבקו בכתר עליון ואינו מוגר בו לעולם. וזהו סוד שנאמר ונם נצח
ישראל לא ישקר ולא ינחם. ולפי שנרוכים ישראל תמיד להדבק ולהתחזק במדת נצ״ח שהוא
סוד הימין שעומדת להכריע את השמאל. ובקראת נצח לפי שהוא מכנעת מלחמות ישראל
לפיכך הוכרך דוד המלך ע״ה לומר בספר תהלות לנצ״ח מזמור לדוד. בכל מקום שהוא
מזכיר לנצח הוא כנגד מדת נצ״ח. ובכל מקום שהוא מזכיר הודו לי׳ כי טוב הוא כנגד
מדת ה׳וד והימין שבהם הנצ״ח והה׳וד. וצריך לעוררך על ענין גדול ועמוק. דע כי שלמות
נרות ואורו תלוי״ן ההשגחה הנקראת עין הרחמים ונקראים מ׳ד נצ״ח ות״פארת ונשלמו
שלם נרות מאירין ומתכלין בספירות לו כל העולם בשמחה ובנהלה ובשלמות ואין
נרה ואין פגע רע כי עין הטובה משגחת על כל הינורים וכל העולמות כלם עומדין בשלום
ובשלמות. ולפעמים שהמדה הנקראת נצ״ח ונקראת ו״נצחות כשהיא עומדת בתקומה
למטה אפשר לנזור דין לטובה. ולפעמים מתהפכת לעוכם הכל כפי המעשים. אבל אם
עלתה מדת נצ״ח דרך הנהורות ונדבקה בנצ״ח העליון אשר בעין הרחמים ובנצח הרגון
בראש הכת״ר ונזרה נזרות טובות על ישראל לטובה שלא״כ מטלו ישראל ואינם ראויים לאותם
הטובה אינה מוזרת בה. והטעם לפי שבבר עלתה מדת הנצ״ח למקום שאינו בק״ל אדם והוא
המקום הנקרא כת״ר וזהו סוד ונם נצ״ח ישראל לא ישקר ולא ינחם כי לא אדם הוא להנחם
הטעם

בעניין שמירה לעצם. ויש שאמרו בחייהם נופלן מתבטל ונשארים נפשותם בלותם מעלבוש קיימת לעד בעניין
בחכוך ואליהו והגדיקים לעתיד לבא ביום מדין הגדול: ואולי כי אם שניהו אחסידים הראשונים ודקדקו בנפש
יתלבשו בקרום בוזכו לשיעמדו בלבוש הספירות דונמתם כעניין בר״ חייא שאמר אל תקברוני אלא בבלי שאליהן
שבאים מעדינת הים ואחרים שניהו בלבנים אף שעשיהם ילבישום נרך לתקן פניף דונמת הנפש ומעולם
שתתלבש עושה רושם לשעלה. אז אולי ביום להלבישם דונמת המלבוש שראו עומד לפניהם ובא לקראת׳כי שמוש
שבחלם נופש ונגר עליהם כח שבשאם שהיא רוכה לבתלבש ירחא אבנים עומדים לפניו כמלבושים מפיריים
דנקיאו ושמנתי בעניין ובכיו כבא לתלך מיקיאו מנא שהים רושם דונמת שמנתו ויכונא בו שדבוקים בעקש
אחד. ויש שלקחו לשם דרך שמינות ויש שהקטן בחלם גנדול ובספר אורחות חיים לרבי אלעזר שנדול שבנא נא
סוד שתלבשות בבשם בשויר רוקני בנורא שדורה לעלות ולירחות מידי חורם בשדאו ומידי שבת בשבתו, שהשנ
שמפורסים בדניאל. פירש כולם היו בשמנה אותם הנשים שבאותם בהיכלות ווהו שאמר לעצם שלא היה מנא
מדבר עם שעלאך. לאבנא מוזיר. שהוא מומור ובנא כל אלאות ישראל ומקטרגיהם שעומדים מחוץ לאמה
בשאר יתנאר בשעוך ולבנא בגיעתרים בנ״ש שרתו לא״שרי שלומות:

בנקרא

בטעם שהרי המדה הזאת עומדת במקום שאינו נכלל בכלל אדם ולפיכך כי לא אדם
הוא • אבל אם יודת בנח עומדת למטה כשקרי תפארת לאבר להנחש שהרי במקום הבקרת
דמות במראה אדם עליו מלמעלה הדבר עומד • אבל במקום הכתר כי לא אדם הוא להנחש
• ולכי דרך זה התכונן כי בכנ"ח עומד להטיב ולעטות חסד עם ישראל • ולכי דרך זה
התכונן בכל מקום שתמצא לשון בנח בכתוב כי הוא המבנח אויבי ישראל והוא עומד לימין
להטיב לישראל וכן הוא אומר בעיות בומיכך בנ"ח • ואומר ונס בנ"ח ישראל • ודע כי כ"ל
בתי דינים יש למעלה בסוד הסם הבקרת בנ"ח וכלן נקראים **נצחים** והם המהפכים
בזכות ישראל ומבטיחים כל העומדים לבד שמאל וכל המקטרגין • ולפיכך אמר הכתוב כבנד
שנד המקטרג של כבל לדור ודור תחרב לבנח בנחים אין עוכר בה • כלומר כל עת שבתי
דינים של בנ"ח בנחי"ם בקיומם ומעלתם אין לבד המקטרג של הייוב בכל בד קיום אלא
מרבן • ודע כי לבנד המדה הזאת הבקרת בנח ובקרת אדון בבחות עשה שלמה המלך
העמוד הימיני וקרא שמו **יכין** והיודע הוד שבי העמודים שהם יכין ובועז ודע היאך
פורחות הנשמות והרוחות והנפשות עי אל חי אדני הנפש אלו שבי עמודים • ובה"א עמודים
פנים ונלות הכותרו אשר על ראש העמודים שתים והשבכ"ות שתים לכסות את שתי נלות
הכותרות אשר על ראש העמודים • והבני רומו עמודים שנים אלו הן בנ"ח זה"ד • ונלות
הכותרות אשר על ראש העמודים שתים אלו הן גד"לה גבו"ר • והשבכות שתים לכסות
את שתי נלות הכותרות אלו הן חכמ"ה ובינה • ודע כי עי אל שבי העמודים ועי אל חי הנשמות
והרוחות והנפשות פורחות בסוד המשכתן ובנבורותן ובעמוד זה הבקרת יכין תבנה ותכונן
עיר ני ן ירושלם • ושיתן תכין כמוכת"ך לעבי אל"יס אם תכין נ מלות שהם תכין בטוב"תך
לעבי תדע היאך ו נבאות מכין ומשלח הטובה במדת אל חי להרוק כל הטפע והברכה במדת
אדני שהיא ריקניות כמו העבי שאין לו כלום ושיתן יקיו המים מתחת השמים אל מקום אחד
ותראה היבשה • ודע והתכונן כי תכונת כל הנורות והנולמות ממקום זה מקבלים נור"ה
ותבנית

שבקרת עין הרשעים • פי"כתר עליון הוא עין הרחמים שהוא עין הכל: בארץ אדם עליו מלמעלה הדבר עומד •
פי"ב נשמרת בארץ אדם כי המרכבה העליונה שהיא מסד מחד תפא"אלכות הרשות נ"ב בארבע הפנים חבר שבי
אריה ומסד שבי שור ותפארת שבי אדם ומלכות שבי נשר כמבואר בספ"ר המרכבה שער המרכבה: שעמוד הימיני
שבקרת יכין • כי הוא שכין הטוב על ישראל כמו שאבר למעלה וכמו שמבאר והולך: הם נשמות והרוחות והנפשות
פי"נהקדמת הנישוד עכיין נפש רוח נשמה וכשאר ה' בב כמי בריכם ולפי"ר כי פורחות בסוד המשכתם ובנבורתם כי
שמבב הנשמה הוא שהנ"ל ומשם ירדות דרך התעוכם העליון ובאות ל סוד ויונאות מן המלכות ונהום ד וכשאת
שרי שכינם כלו' הנשמות ויונאות שבדי הם בפעלות שהיכם שהיא השנכם שבל הכיתרות ויירדתם בהשתלשלות
הוא כולו בדי שיהיו הנילות ויבור הניפסי התחתון שהוא לונאת הרוחני שנבדו מעם כי הם שהיכים לנופכיות ואין
לנוכיים שתשכך אל שפך אלא נאר בה חצב הנעם וכו הענין הנילות מן הנוף אמרו כי חוורות קרים לנ"ע של
עשה ושמ"ב עולה שמדינה לאדרבה עד לעולה כאמור כשבר הנחל ובקרקעי פ"נדשתיו יקיו הם מתחת
מתחת הפנים אל אקים לחי: פי"אל חי ם לחד הים ומאר כך ותראה היבשה פירש הפרק היבשה שבלי מים
ארלה לן שעולת התרקים בה כי יתר שה שהרין אין כל הרברים שוכבים ושומדים אל תי קיומם ולא שיהיו שם ולת
לעיתל אלא כאורם שה הבשה בלים שחורת ומתעלת אין בתוך שבראים הבשה אשר תשוכות
הבשקקות בה ותנים לפועל ובזו אומרו כי תבונת כל הנולמים תעמ ם זה מקבלים נורם ותבנית בם דבק ם
שאם לות נשמה כי אם בתקלת נורת האדם הבלין ולבך כל הנבדי אשר באדם שמקום ומקבלי נורת הבונתם

ותכלית כל הדברים הגדולות כמה אל"מ וכל האחרים אשר בלדם ממקום זה תקבלים בירח
תכונ"תם והסוד הוא עמך ומכונכ"ך ואחרי שהודעכיך זה כמה הנקרא יו' נבאות הסתכל
בשאר עכינו ומודותיו וסתריו שבבר רמזנו אותם בשער זה תחנ"כמה שפתחו וכמה עכינים
כנומיים עליונים שאין ראוי לאומרם כפי אלא כרמז וכבוד אלהים הסתר דב"ר. ואומר
כוד יו"ליראיו וברותו להודיעם. **ואחר שהודענוך** כלים אלו במלת יו' נבאות
ראוי לנו לבאר עכמו סוד התיומה על דרך הקדושה בסוד קדוש קדוש קדוש מ'
נבאות מלא כל הארץ כבודו. הנה אמר הנבואה ע"ה ואראה את ה' יושב על כסא רם ונשא.
הנה כאמת כי הסם הנקרא אדני שהוא סוד הספירה האחרונה הוא יושב על כסא ורכב
חוות הקדם נושאות אותו. שרפי עומדים ממעל לו כלומר לסם אדני שסם שני שרפים כמלו
סם כנפים המסמשיב לו' נבאות שהוא סוד ג' ספירות תחתונות שלו פלסם ידוד כמו שבבר
כתבנו לתעלם ומבת ויבא להם סם כנפים. וקרא זה אלו זה ואמר קדוש קדוש קדוש. קחם
ראשון הוא סוד המשכת אצילות הקדם מן הכתר עליון עד ספירת גדולה קדוש שמו
סוד המשכת אצילות הקדם מן החב"מה עד ספירת גבור"ה. קדוש שלישי הוא סוד המשכת
אצילות הקדם מן הכ"ה ועד ספירת תפא"ת. הרי לך סם ספירות אחורות. שלש כנגד
שלש שלש מספיעות הקדושה על שלש. מה כתיב בתריה ו"דוד נבאות הרי שלש ספירות של
מעה מהם אחורות שהם בנ"ח וה"ד ו"סוד יבא להן הספע מאת גד"לה גבור"ה תפא"ת
מאת בת"ר תבת"ה כ"ה. הרי תשע ספירות אחורות וכמה הן מריקו ברכותיהן ומשבחו
בחותיהן בספירה העשירית הנקראת אדני הנקר' ארץ. והוא סוד שאמר בסוף הפסוק מלא
כל הארץ כבודו. הנה הודעכיך בסוד זה הפסוק בענין הקדוש התאחדות עשרת הספירות
ודרך אצילות הספע משלש עליונות שהן כ"ת. חב"מה כ"ה לשלש אחצעיות שהן גד"לה
גבו"רה תפא"רת לשלש. תחתונות שהן נה"ח והו"ד יסוד. והנה כל שמע אלו תשע ספירות
מריק בספירה העשירית שהוא אדני ונקראת אר"ץ והוא שאמר מלא כל הארץ כבודו. ודע
והאמן כי העונה קדוש ומכונן בדרך זה כיחוד הי' ספירות' אלקו לחיים ואחרי פיו לרנון והוא
בן העולם הבא. ומבין שבתיאדה הקדושה בפסוק זה והו פי' קדוש כתר. קדוש
שני חב"מה. קדוש שלישי כ"ה. מה כתיב בתריה נב"אות. וסוד נב"אות כולל בנ"ח וה"ד
ומ"ד. מה כתיב בתריה מלא כל הארץ כבודו שהוא סוד הספירה העשירית הנקראת אדני
שהוא ארץ החיים שהוא אור החיים. וכן הוא אומר להתהלך לפני אדני באר החיים.
אבל הכשם שאין לה גוף ותכונה כשלמת נ"ל מקום נגיה אשר לא נקרא אדם ולא כתבם בו שום גוף ותנועה
ואדבא מיות הקודם. לאו דווקא שמיות כי בבר כתבאר לעצלם בשער ב' בכיבוי מר כי הם שנמה הבשא ובושלא
הם הל' אבנות שביבה אלא שהבינא תיאר אותם גם כן בשם מיות ועיקר הדבר כי אלו מיומדות בשגעות אלו
כי לו שבתאר שם נ"ב בשם ר' יוסף בקטלים ולכך מתם קודא נפ' ברים לאלו בשא ומשם לאלו כי הבינאים
והבטולים מעורבים עד אלא הוכרר הבשא מחבשא ובשיתי מפרטים ומרב' מיות בקדם בושלות אותו שב שם
הנקרא אדני שמיות בשאות אותו אל הלבן ל כו מתיישב בקר לך ל וש שתרבם מבינים: בשמשים לשם
ידוד בנאות. ולכך אומר מעמל לו מעידים לשרת אותם שהם מעמל לשם אדני ל מוכל לומר מעידים לשרת
מעמל לעמדים אלו ואלו כי שם מעשרין בכרל ומבלבלין שהם מרגשוכים כמדרגות העלמים אחר העלמות
ואחרונים שלשה שרים רוחי שמי העלבה שהוכרכי לעצלם בשער ל' בכיבוי בשר בשם ר' יבחן כאן להתהלך לפני
אלהים בארץ החיים: מפיל פגרים ונם בדו לבנים ל' ויו כי מל' ר ש ל מבבור ומשם כן אלא כל מארץ בכבודו ירבא
לומר כי כל הארץ אלא אלהים שהוא בכבודו ונשוא הוא ארץ החיים כל שמשיר"ב אמיתיו כמו מתבא לפני

כמו

ונפסוק אחר אומר להתהלך לפני אלהים באור החיים ופי׳ סנו הפסוקים הללו והארץ הארץ מכבודו. וכן הוא אומר קדוש קדוש קדוש ידוד צבאות מלא כל הארץ כבודו. וכמדומה לבו כי לזו כמה טרם בלך עבשו בענין זה. והסס ברחמיו יורנו דרך האמת לאמן:

ידוד צבאות אלהים צבאות. הוד. בועז. שחקים. עצם השמים. מקום העצה. נצח נצחים אל. אמונה רגל ימין. ואין עול. רגל שמאל.

אמעה תפלתי ידוד ושיפתי אליו בה אל דמעתי אל תחרש. כי גר אנכי עמך תושב ככל אבותי

חשם החמשי משמות הקודש

על דרך המעלות הוא הסם הנק׳ ידוד ית׳ דע והאמן כי סם ידוד ית׳ הוא העצור

מכל הסכירות עליונות ותחתונות כי מתאחדו׳ כי אלמעה למעלה וכי הם כמפעל מלמעלה למטה. וזהו הסם העומד כרמיון כו׳ף האזלן וכל שאר שמות הקדש הם כרמיון עכפו האזלן וכלם מתאחדים בו למעלה ולמטה ולשאר כל הנדרי׳ והוא המיחד כל הסכירות באותיותיו וכו׳ כל הנכרא׳ כלם קיומים וכל המרכבו׳ שבעולם עליונות ותחתונו׳ כו׳ כמתכו׳ ואלו נופות וכל סדרו עולם ויסודותיו וכניניו עלו תלוים ואין דבר בכל העולמות כלם שאינו תלו׳ ומשו׳ כלל בסס ידוד ית׳. וקודם שנכנס בבאורו יש לנו להודיעך עקר שכו׳ תחנת ומרגוע לכמה ענינים. דע כי הסס הנכבד והמורא הזה שהוא ידוד ית׳ תמנאהו בתורה בכמה ענינים ובכמה שמושים. דע כי לפעמים תמנאהו בפני עצמו ברוב התורה כאמרו ודבר יד׳ וד׳ ואמר יד׳ וד׳ ושאר כמה ענינים כאלו. ולפעמים תמנאהו שמתחבר לו סם אחר משמו׳ הקדש כאמרו אחר מעשה בראשית אלה תולדות השמים והארץ בהבראם ביום עשות יי׳ אלהים ארץ ושמי׳. ולא תמנא בכל מעשה בראשית כי אם סם אלהי׳ לבד ובשהתחיל לדבר בשלמות הבריאה בפרשת אלה תולדות השמים והארץ בהבראם התחיל להזכיר ידוד אלהים. ונריכים אנו להודיעך טעם זה. דע כי בהיות ידוד ית׳ משכלל ומעיטר ומלא כל המדות וכו׳ מתאחדות כל הספירות וכו׳ בשלמים ובנמרים כל הדברים וכל הנבראים כמו שהודענוך לא הוצרך להזכירו במעשה בראשית לפי שעדיין לא היה העולם וברואיו בשלמות ובנמר מעשה ולא היה העולם מלואו אלא כל הדברי׳ היו בעשו ובאים ובשבנמר׳ בריאת העולם ונשתכללו כל הדברים ונגמרו כל הדברים בשלמות ובתיקון אלה אז הזכיר

ידוד אלהים שהם שני השמות מתאחדים זה עם זה. כי אלהים בעמים הרבה מתלבש בסם אדני ואז נקרא אדני אלהים כמו שהודענוך. ובהתאחד ידוד אל״נו שהוא שורש ידוד אלהים אז כל הדברים בשלמות נמורה ואע״פי שסם אלהים שהוא כוח מדת הגבורה והדין

כמו

במו שהודענוך נשיר ש׳ ולכך סם אליקים בכלן בא נבקב סם אדני ובהתאחד שו שב׳ שמות ס׳ אדוני בבו׳ סם ס אליקים בהזכר כאן אי מורים כי כל הדברים בשלמות נאורים ולכך עכשיו שמים העולם אלא בוכרים שמים׳ ואם שבזכיר אליקים ולא הזכיר אדוני בשדיא והו אבכי כי סם אליקים אורה אליש׳ יותר כי סם אליקים יורה על הגבורה ועל הבינה הנשפעת בכולם יכנ׳ נשיפה בסם אדני ועל שהה בקרא כולם אלקי׳ סם אלא על עולם אלא כי רוחו נ׳ כ׳ שת דת הר הרים שמלבשת שם ע״ה וכל מ׳ פועלת פעולת בשליחות ועל דרך זה הם בב זהולך כל הבינין בשיאור לעם בקר׳ וז הסם סם אלא ונספר הזכר תביב מ׳ עתי שיתקרי סם אלא בוועבא דבקי׳ס אליקים דהאי סוף סם אלא

עמקים דכולא ווע״ד אפין.

בקו

כמו שאמרנו וכמו שאז״ל התחיל לבנות עולמו במדת הדין שנא׳ בראשית ברא אלהים ראה
שאינו מתקיים עמד ושתף עמו מדת רחמים שנא׳ ביום עשות יהוה אלהים ארץ ושמים. ולמה
הדבר ומניח ונכון. אבל כאור זה עמדנו נדולי הנבלאי הנה אחר הכתוב שאו מרום עיניכם
וראו מי ברא אלה. כולאי הדבר הנקר׳ מי ברא אלה שהוא סוד יום אחד שהוא סוד הכוכב
ומתנו פל יום הזכת שבת ומום שכהם נעשו שמים וארץ וכל אחר הנברא׳ים. וכאמת כי
מלת מי נמעלה מלת אים למטה ומלת מי ברא״ה הוא תחלת התלבשות שם אלהים בסוד הנש
הנקרא יהוה אדני כי הוא נכתבת במלת יהוה ונקרא בנקוד אלהים בסוד יהוה ומתיקן הוד
מי וסוד יום וכ״ל הנמלים הולכים אל הים. ומן המדה הזאת הנקראת מי והוא סוד התלבשות
אלהים בשם יהוה ממנה ירשה מדת הנבורה הדין והפחד ונקרא״ מדת הנבורה אלהים ממש
ונכנתו אל המדות ירשה המדה הנקראת אדני שם אל ים ונתלבשה מלכותה ולו נכר העולם
בסוד יהוה אדני. ואם תכין עקר זה תמנא שם יהוה אלהים שניהם בסוד יהוה בנורת
אותיותיו יהוה בנורת בקידו אלהים. נמנא שם זה מציר סוד יהוה אל ים שם אלה. והסוד יהוה
הוא אלהים כאמת יהוה בנורת האותיות הוא אל ים בנורת הנקוד. ולפי שנ״כשוק יהוה
הוא אלהים שתי פעמים בנגד נ״דק עליון. ונ״דק תחתון. והסוד ודעת היום והשכות אל
לבבך כי יהוה הוא אל ים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד. בשמים מעל זה נדק
עליון. ועל הארץ מתחת זה נדק תחתון. ואם כן הכל רמוז בסוד יהוה אדני במנאת לחד
כי מדת אדני בכרוזת עולם לבשה מדת מי שהוא סוד הכוכב שהוא סוד יל״ון בתוכה
ובנקוד ובכרוז העולם. והנה מדת הנדק העליון הנקר׳ בנבה ומדת הנבורה ושאר הספירות
הפיעו בחותם בשם אדני ונתלבש בשם אל ים ובכרוז את העולם הנ״ל בראשית ברא אל ים.
ולפי שם אל ים לפעמי׳ הוא חסר ולפעמים מלא הונרך להזכירו בכרוזת העולם בעוד שלא
היה העולם במלואו ולא נגמרה כל נורת ברוזתיו. אבל כשנגמר ברוז׳ העולם נזכר שם יהוה
אלהים. אלהים בעד שלא נגמרו כל הנורות. יהוה נגמר כל הנורות. לפי שהשם הנקרא
אלהים אינו מלא ושלם כי אם בשם יהוה והסוד אז מי ושם אלם הלא אנכי יהוה הוא סוד
אל ים בפתסיר משם אל ים שתי אותיות של שם יהוה שהם יה בשאר אלם בסוד אל ים אלם יה
ולפי׳ בכרוז העולם בשם אל ים וכשנתכללו כל הדברי׳ וכל הנורות כלם והיה העולם במלואו
הונרך להזכיר יהוה אלהים וזהו שאמרו ז״ל הזכיר שם מלא על עולם מלא ולפיכך כשנגמרו
מעשה בראשית התחיל להזכיר יהוה אלהים על מלואו של עולם. ודע ואחמן כי סוד היחוד
כלו הוא סוד יהוה אלהים וסימן שתע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד. ולפיכך יש לך להבין
בכל מקום שתמנא בתורה יהוה אלהים שהוא שם מלא וכל הדברים הנמנאים באותה
פרשה

כאן שאמרנו בסוף שער ז׳ שהוא סוד יום אחד פי׳ כאשר יעבה אלשם עליונים לאחד כמבואר לפעלה בשער ב׳
ואלתים לעשות כי הוא מקבל מהבינה ונשקקים בם לרמיון הבתות שנמצאת הנורים שסיכה על הבחתם כאו שפי׳
בשער הקודם. ושתי יום סוד מי. מי׳ אלהות ובינה שהיום סוד מי וסוד יום כמו שפי׳. ומשה ירשם מדת הנבורה
כמבואר לקמן ברוח שער ח׳. ונדק שתחתון מי׳ אלהות ובינה לרמוז לחבור עליון ותחתון כמבן מי׳ אלהים ויש
לעשה כאו שאמר ויהוה אדני שרומו נם כן לחיבור עליון ותחתון וכן מוש לפנים בביאור ש״ת ד״ שהשם, לפעמים
הוא חסר פורש בשם אדני הכ״ז בשם אלקים הוא לרמוז חסר מהשפעה עליונה כאו ממכר לפעמים. כי
סוד היחוד כולו הוא סוד יי׳ אלקים שהרי הוא כולל כל הנזות לפעלה ולפעמה בינה ואלהות ושם שלמות וכן
הוא

פרשה שמזכיר בה דוד אלדים הם נעשים בכל המדות הנגמרו במדת הדין ובמדת הרחמי׳
כמו שתמצא בברואת אדם הראשון ובדורו ובנירושו ובכל אותן העניינים ותמצא שבאו
כלן במדת הדין ובמדת הרחמים והכל בשלמות גמורה ברחמים ודין הכל כפי הראוי בדין
אמת. ולכי עקר זה אמרה תורה הנור תמיד פעלו ופי׳ הפסוק כך הוא הנור הנוזר הדין.
בחזקה אינו עושה כאכזריות אינו נוזר את הדין אלא תמיד פעלו אלא הדין שנוזר.
קודם לכן נתיעץ בשתי המדות חסד ודין. וזהו תמיד פעלו. כי לשון תמיד הוא שוד שבו
דברו׳ והוא כ אמר תאוגים אל כי בלשון ברור אמר על שבו דברו׳ של מעלה לשון תמיד.
ולמעה לשון תאומו׳. וכן הוא אומר והיו תאומים מלמטה ויחדו יהיו תמים על ראשו. למטה
תאומים למעלה תמים לכי שלמטה הם נראים כשני דברים דבר והפכו כמשיב ומקשרב
אבל למעלה הכל כונה אחת בין המשיב בין המקשרב שניהם כונה אחת יש להם. ואין שם
שבאה אז אהבה ואין שם אש אש פנים אל אש מספט אחת ולפיכך אמר תמים פעלו בדין וברחמי׳
נתיעץ ונזר הדין וזהו שוד מספט אחת. ומה שאמר כי כל דרכו מספט פי׳ הכ״ל לעין כל
רואה כאמרו כי כל דרכו מספט. ובבר ידעת כי המספט הוא כלול בדין וברחמים כי
המספט בנגד יעקב שהוא הקו האמצעי שהוא המתיים בין שני אבלים שהם אברה׳ ויצחק.
אברהם בנגד החסד ויצחק בנגד הדין ויעקב מכריע ביניהם׳ אום ת״ס ושב אבלים יהמספט
הוא בנגד יעקב שואב מן החסד מצד אברהם ומן הדין מצד יצחק. וכן הוא אומר מספט
ונדקה ביעקב אתה עשית. והבנתו אמ׳ ומרבי ידוד אך במספט ל באפך פן תמעיטנו. ופי׳
הפסוק ומרבי ידוד אך במספט מה שאמר אך אבל כלומר בחני מדת המספט שהוא החסד
בי המספט חבין דין וחבין חסד ולפי׳ אמר אך במספט ואמר אמ״כ אל באפך פן תמעיטני.
וגדלה הסוד למעט חבי המספט מצד האף. ולפי׳ המספט תלוי ביעקב שהוא אב הי׳ שבטי׳
ודע נער גדול בנים בשינזור עליהם הק״בה שיבקש עליהם רחמים ונדקה. והסוד ובנבה
ידוד נבאות במספט מה כתיב כתריה והאל הקדוש נקדה בנדק׳ל בשינבה המשפ׳ מבוש
הדין ושובה למדת אל שהוא סוד שבא׳ והאל הקדוש נקדש בנדקה בלו בשנבה ידוד נבאות
במספט באה מדת אל שהוא למעלה ומשתה נדקה ועבר המספט וזהו סוד שאמרו המספט
כלול בחסד ודין ואומר מספט ונדקה ביעקב אתה עשית. והסוד הגדול נדק ומספט מבון
בשאך כי נדק בפמים שהוא דין לפי קבלתו בשבע באשר פי׳ כי נדק דין גדול בהווק. אבל
בהשתתף עמו מספט אזי הכפא מתכונן ברחמים. ואם יבנה במספט. ובניע עד החסד
והאמת יחד ונקראו הבנים המאירים אזי בשמה הכל רחמים גדולים וזהו סוד יקדמו

כניך

סוף דומן יי׳ פלקבו הוא יי׳ אחד. כוונם אחת יש לשם כי מבדילים ומבנשינו סוף חלוקת הדין ומרחמי׳ כפי הנראה
בנקבלים שמושבים אליהם בהתעוררות ובשפר בוגר בלבד רבולם מתיקא דעתיקין ובזיר אמין בולם חד בולם
סוי כולם יבא לא סיבם ולא יעבבם ולא משתבה ושיעבים מאי בין כאי לבאי כולם בוא בתקבלם חדא אבל מתבראי
אורחוי ומיבן אשתבח דיבא ומשתרא דילן אוי שביין דא מן דא ורזין אילן לא אתמסרו בר לעבדא חלבא קדישא
ובתיב סוד יי׳ ליראיו כאומרו כי כל דרכי ומספט פי׳ המספט הוא דרך בנלא ובראם כן לבטה לעין כל ולא לבעלם
בעבין אשר כי כל דרכיו מספט אמוא דרך בנלא לעין כל רואים ולא כתיב אשוא כבתר בעבין אשר אינו כתיב
לא ידעו עיש. ופי׳ הכפוק כך הוא בנלא הבור אך חלק כי אך הוא מן בחלוף אלבא ביתא דאמ״סבנטא. ובוברת
בעשבא לפי מעדת הדין בנוסא בבא עדת אחד בבנואר לקבן בביאור ביבוי אל.

אבר

עניך מלפון מדם ומיכו כקדם ומלסון אסר נסבעת לאכותיכו מימי קדם. וא"כ הת כיכן בכל
מקום שתחנא בתורה ידוד אלהים. והכן כי מדת הרחמים מתלבשת עם מדת הדין וכל
אחת מן המדות פועלת בשלחות הן לדין הן לרחמים. והתכונן עקר זה ושמיר עקר זש
תמיד. והסוד **תקיעת שופר** פשוטה יד"ו תרועת שיכר אלהים. תקיעה תרועה.
רחמים ודין ושימן עלה אלהים בתרועה יד"ו בקול שופר. ואחר ותקעת"ם תרועה ונסעו
ובהקהיל את הקהל תתקעו ולא תריעו. כמנהגת למד כי סוד יד"ו אלהים הוא סוד שלמות
הפעורות בחדת הרחמי והדין ונקראת שם מלא על פולם מלא. ולפעמים תמנא שם יד"ו
מתאחד עם אדני בשמו כביכם. כעמים מקדים יד"ו ואח"כ אד"כי כמו שאחר הכתוב יד"ו
אד"כי חילו ויפש רגלו כהולות. ואומר הא"ל לכו אל למושעות ולוד"ו אד"כי למות תינאות.
ואומר כי אליך ידו"ד אדכ"ו עיכי וככ"ם חכיתי. ויש לך לדעת כי כשמוזכיר שכי שמות אלל
כאחד נשתכה ידו"ד בקריאת נקודו ונקרא בנקוד אלהים. ואף על כי שהוא כתובו
ידו"ד נקרא בנקוד אלהים. וזהו רמז למדת ביכה שהוא מתאחדת עם מדת מלכות
הנקראה אד"כי ע"ו מו מתאחדת על ידו יד"ו ית'. ודע והכן כי
בהזכיר ידוד אדכי כפדר זה הספר יורד על הספירות כלן מראש ועד סוף מלמעלה למטה
עד שמגיע סבע הברכ והאצילו לעם אדכי ואז כל העולכו מתברך ברכה שלמה. וכשמזכיר
אד"כי ברא שוכה ואחריו יד"ו כאחרו ואומר אכרהם אד"כי אלהי"ם מה תתן לי. אד"כי
אלהי"ם אתה החילות. אד"כי אלהי"ם אל תשתת עמך וכיוצא בזה דע והאמן כי הוא סוד
עליה מטה למעלה ובהיות העם הכוכר כפדר אד"כי יד"ו וזהו סוד התעלות הספירות
והתאחדם זו בזו עד עלות הכונה למקום המקן כמו שרוכה להתאחז ולהדבק במקום האור
העליון כי תשוקת עם אד"כי היא להתעלו' ולהתאחז בספירת ביכה הנקראת יד"ו בנקוד
אלהים ובהיות כתוב יד"ו אדכי הוא סוד שכע ביכה היורד על הנבורות ומגיע לעם אדכי
ואז כל העולם מתברך. והכם הודעכיך כי יד"ו אדכי בכל מקום שאתה מוצאה הם נ"ל
עליון. ונ"ל תחתון שכינה עלאה: ושכינה תתאה וכשאלו שתי הספירות מתאחדות אז
כל העולם כלו כחלוי ובברכה וזהו סוד והיה יד"ו אחד ושמו אחד. ולפעמים תמנא עם
נ"דוד מתאחד עם אל. כאמרו אל יד"ו ואחר לכו. והכונה בו כי כשהוא מזכיר אל יד"ו כל
העולם כדין כחס"ד עליון וברחמים גדולים ואין עם דין כלל ולא מערער ולא מפטין ולא
עורה קטיגורות. אלא הכל בחסד וברחמים ואז כל אלוהי הספירות כלן בשלמות גדולה
ושמים

אשר נשבעת לאבותיכו מימי קדם ל"ל כאר שעליון הנקראת קדם יכן מצויין לקיין בכיאור יותר בכיכוי אלקים:
ושיר קק את שופר שופטה ידוד שופר רומו לתפארת כי שוא כולל שעריה ובתקיעה הרועים לרחמים ודין
הכללים נם ולכן מוכר שבא אכל הקיעה שם שיש נרקדים ומלקים אכל תרועה וכן אכל וכמצו במחנה כיו
מריעין בתרועות כי שפיור ונגשיעה כדין אכל כהקהיל והאסיף הקהל תתקעו ולא תריעו כי בחיבור הכחות
ונהת אשפש יחד אין שם דין ושופר על שופרא ויאוי כמו תפלרת. ועל כי שוא מתאחדת עלה מ"ל התפארת
שהוא מתוכת ביכיאה. ודע וסכן כי בכוכיר נם וש לשכים כתחלת שער ח' בכיאור יותר. למקום המקן מירה
אל שכיכה. וזהו סוד ביוא הוא ד"ל כי לעתים לבא שכל הספירות ישפיעו אור וברכה זו לזו בגוכים הבריאה
אז ישיא לדוד יתברך שהוא הפיקר עם הפירת הביכה משמו נם כן לדוד בנקוד אלקים וכן הפירת הבלכות הנקר'
נם כן נשם הפירת שכיכה הכל אחד ושיוחד בהאחדות כאור והשפעה שונה ואז יתבאר מוה לשכים בשיף מעצר
ובתחלת

ושמים בטהרה והארץ בשמחה אורה. כי אז הוא סוד חסד עליון וממנו נשפע החסד לאברהם
והסוד הוא שאמר באברהם ויקרא שם בשם יה"ו א"ל עולם כי אז קנה לחלקו מדת החסד
והחזיק בה ולפיכך אנו אומרי׳ בברכת מגן אברהם א"ל עליון גומל חסדים טובים. ואומר
ברוך אברם לא"ל עליון. וכשסם יהוה מתאחד עם אל ואומר אל יהוה נמצ"ם יהוה מתדבק
בחסד וברחמי׳ואין שם. דין כלל ונם יל"ו הוא שם רחמים ואע"פי שיש בו קנת דין מ"מ
כלו כלול ברחמים. וכשסם י"דוד מתאחד עם אלהים כאמרו יד"ו אלהים במנא שם ידו"ל
ווסב לדין ודן את בריותיו במדת הרחמים והדין בסוד י"דוד אלהים אים אים כפי הראוי
אבל בהתחבר החסד והרחמים בסוד א"ל י"דוד אזי כל הספירות בשמחה ובשלמות וכלן
מקבלות הסד ורחמים מלמעלה וזהו שאמר א"ל י"דוד ואחר לבו. ותמנא בי"ב מדות של
רחמים שהזכיר אלו שני השמות לבד והם י"דוד ו"דוד א"ל רחום וחנון. ולפי שאלו השני
שמות הם כוללים חסד ורחמים הם נזכרים כאלו י"ג מדות של רחמים התבונן זה מאד וכבר
אגלה ברית ברותה לי"ג מדות של רחמים שאינן חוזרות ריקם. א"כ התבונן כי א"ל י"דוד
הם כוללים החסד והרחמים. ועוד התבונן כי שם אל הוא בנגד אברהם שהוא סוד מדת
החסד ושם יל"ו הוא בנגד יעקב שהוא סוד הרחמים כמנא השם שהוא בנגד ינחק שהוא
אלהים והוא הפחד אינו מצוי בזמן שמזכיר בתורה א"ל י"דוד. ולפיכך התבונן בכל מקום
שתמצא בתורה אלו שני השמות שהם א"ל י"דוד שהם סוד החסד והרחמים. ולפעמים תמצא
בתורה שם י"דוד מתחבר עם אל ועם אלהים בסוד א"ל אלהי"ם י"דוד כמו שכתוב מזמור
לאסף א"ל אלהי"ם י"דוד דבר ויקרא ארץ ממזרח שמש ועד מבואו. וכמו שכתוב בעבין בני
ראובן וגד וחצי שבט מנשה א"ל אלהי"ם י"דוד הוא יודע. ודע כי בהתחבר שלשת שמות
הללו אזי כ"ד של שלשה יושב על הכסא ודנין את העולם כפי הראוי הן לטוב הן לעונש אם
לחיי׳אם למו׳. כי א"ל הוא סוד החסד לראוין. אלהי"ם הוא סוד הגמול והעונש לראוין.
י"דוד הוא סוד משפט אמת לראוין א"כ כמנאו שלשת שמות הללו כוללי׳כל המשפ׳והרחמים
והדין. והעד הגדול שהרי בשעשו בני ראובן ובני גד וחצי שבט מנשה המזבח בעבר הירדן
ורצו כל ישר׳לעלות עליהם למלחמה וקודם שולחמו עליהם שלחו להם אחיהם אחי כנקם ואת
אלעזר בשיאי ישר׳אל לדבר אתם על עסקי המזבח שבנו והם השיבו להם תשובה בעבין זה
ואמרו אל אלהים י"דוד אל אלהים י"דוד הוא יודע וישראל הוא ידע אם במרד ואם במעל
בני׳אל תושענו היום הזה לבנו׳לנו מזבח לשוב מאחרי י"דוד. ודע כי הוצרכו שבט ראובן
ושבט גד וחצי שבט מנשה להזכיר אלו שלשת השמות כאחד אל אלהים י"דוד לעבין מוכרח
הזכירו שם אל שהוא שם החסד והזכירו שם אלהים שהוא שם הדי׳והעונש והזכירו שם י"דוד
שהוא דיין האמת מכריע בין אל ובין אלהים. וכך אמרו אם עשינו מזבח זה לשם י"דוד
לזכרון לבד ולא לעולה ולא לזבח השל׳ת׳ ושפיע עליהם ברכתיו וטובותיו וחסדיו במדת א"ל
שהוא העד היודע כוונתנו כמזבח הזה. ואם עשינו המזבח הזה מנד רשע לתרוד ולמעול
בני׳ובכות משכנו ולהיות מזבח זה לנו לעולה ולזבח. אלהים שהוא העד והדיין ובעל דין
יפרע מאתנו ויענשנו על העבירה הגדולה הזאת. ושם י"דוד שהוא הקו האמצעי המכריע
הוא יכריע הדין לפי הכונה שעשינו מזבח זה. אם לגמול טוב אם לעונש. ולפיכך הוצרכו
להזכיר ג׳שמות הללו שהם אל אלהים י"דוד. שהם סוד הגדולה והגבורה והתפ׳ארת. וכן

בכרחית העולם הוכיר אסף בתחומר אל אלהים ר"דוד דבר ונקבת אחרן. בהמות ר"דוד את
חתלבם בכרחית עולם נמוכי אלהים. מלכים הרחמים פגדולים. מלכים הדין הנאחר.
ואלבים האתכני כרחמים ודין. והכל בסוד ברחמים הנברחים כי יש מהן כברחים כרחמים.
ומסם כדין נחול. ואהן בדין ורחמים. ולפי החכמה והחסד והרחמים ודין כוכיה כך
הוא הדרך כעכין הבהנתו לברחמי עולם. בעמים מתבנו עמהם ברחמים נמוכים. ובעמים
כדין נחול. ובעמים כדין ורחמים. והתכונן פור נ' פעמים בעמים כר"ה. שלבדיקים
ורבעי וכוכים יש מהם כבנד אל אלהים ר"דוד. ולכו התבונן בכל מקום מתחלת כתוב הסם
המוחלת אל אלהי ר"דוד בשתחלהו מחוכר פם אל אל אלהים אל אלהים כלחד והתבונן
לסדר הדברים על סדר המוסר והבכוחה. ולפעמים מתחלת אם ר"דוד מחוכר עם אם נכחות
ואומר ר"דוד נכחות וזה לא תחלהו בתורה אלא בכבוחים ובתוכים כאחרו בכבוחים כה
לחר יד"ד נכחות. וכבחוכי ר"דוד נכחות עמהו מבנה לכו אלהי ועקב אלהי. ודע כי בחתם
מתלבם עם הסם הנקרא נכחות אזו הוא נוחר מבסבט ר"ל מעלה לשוב ולרע בכבחים.
ובכי שינה הדין בשלשת שמות הסם אל אלהים ר"דוד כך הוא נוחר המבסבט בחתלבם בלדוד
נכחות והסות ונבכה יד"ד נכחות המבסבט. והבכו רומו לך בסוד גדול בעסוק זה. דע כי בהיות
כ"ר מעלה נוחר מבסבט מל הבכחות אזו ר"דוד נכחות נוחר הדין. אל אל"ר והסוד מופסים
ומוטרים תתן לך בכל מעריך ומבטו אל תעם מבסבט בל"ק ואו ובלבת החמות אלכו האומנו
אלהים. ומוד אחיות אלו הם מוד מוטלים. ומוד אומלים אלו הם מוד מוט"רים. והדין
בנוחר על נר"ק מהות אל"מי. ובסבסם את נוחר הדין מל ישראל ומבסם הנקרא ר"דוד נכחות
רומה מאין ישראל יכולין לסבול אותו עוכם דין אזו מתעלה אם ר"דוד נכ"חות להבקר בנון
ורחמים מלמעלה לנקל נכרות ישראל ומחמת הדין לחדת אל אל"ל מהות החסד ומוסם נדקה
עם ישראל ומחמת הנרה והעוכם ונעלבים מאין ומבל אל אזון עוכה זה מכח הנקבה. והו שבחה
ונבכה ודו"ד נכחות בחמבט ויהלל הקדוש נקבה בנקבה. ולאיכר הבבחים הו מוכיחים
ישראל כמם ודו"ד נכחות בעניין עדו והתרחה לשוב ולרע. ובנוחר הדין על ישראל אלמלא
שנבה ודו"ד נכחות אותו נוחר דין ומבר אותו כיר ל' שהות אדת החסד שלנון. לא בחתיר
מוכיחים אל ישראל מרוב נבלות. זמ"ה ויהלל הקדוש נקבה בנקבה ובוחבם כך יו הנקבה
אלו כוחם הבנים. ומ"ה התכונן כתוב בכל מקום שתחלת כתוב כו ר"דוד נכחות ולבעתים
תחלת אלשת שמות אלו בבסוח בפרוס כמו שכתוב ודו"ד נכחות בכ"ר ובחבנו ומוחר בנוך
ובוסעים. ואומר ודו"ד אלהים נכחות אחמה תבלתי המוכה אלהי יעקב סלה. ובכוכה כוה
בו אדת החסד ורחמים ונקדת הדין והבחסד מתלבם בכל אחת ואחת בעקומה. ודו"ד בתדת

הכל"ל

בתחלת שמות ר"ל ובכל הבשרות כולם בשלשות גדול בחבו לקחן בסוף בוחר בוחר בוחר אלהי ובתחת שלו אלהים הדין
מוד שלבנו ר"ל אלהים בחוד לפני ר"ל אלהים בחוד הבוחרים בחוד ובחבנו ר"ל בחבנו באודו בם שולם הבלבו ר"ל בחבנו
אלהי הרחמים ובחבנו ר"ל הדין הם אלהי הדין ובחבנו ר"ל הדין ובחבנו ר"ל הדין ובחבנו ר"ל הדין אל אל אל

כנגד אלהים במדת הדין. נבראות לזה ולזה. ואחרי מדות אלו מלכיותות ד' מלכיותם
לאל ח"ו כי נבראות נ' סמות הוא כולל נג"ת וה"ד וס"ד. וכשאחר הכתוב ו"דוד אל"ו"ס
נב"אות בכללו כי חתם ספירות. וד"ד אלהים כ' ספירות. נבראות נ' ספירות נג"ת וה"ד
וסו"ד ומכלן מתלבש אלהי"ו כנגד"ו ס"ם אלו כנ"ד כ"ס כפי הדין הראוי. ואתה כי פקד
עוביך והתבונן בכל מקום שתמצא בתורה שני סמות אלו נ' מחוברים זה אצל זה לאיזו כוכה
הם מתחברי' ואלו תבין דרכי ו' דרכי התורה ומתקי סודותיה ותהי' רצון והקובל לבבי ו' ת'
ובדרך זה כשתהיה מתבלל ומתחבן לבבי ה' ותזכור הפסו' מן התורה בתפלתך אז מלה אחת
מהתבילות שהוא רומות לדברים עליונים ומלך להבין דרך הפסוק אז התלה שאתה מזכור
ולהתבונן בהם ולדעת לבבי מז אתה מו מחד ולמי אתה מתחבן ובאיזו ספירה אתה מתבונן
ובאיזה סם אתה קורא. ואז תהיה רצון ומקובל לפני ו' ית' ותמצא חן ושכל טוב בעיני
אלהים ואדם. ואחר שהודעתיך אלו העקרים אם לבו לחסור בידיך כלל גדול והוא זה. דע
כי הסם המיוחד הנקרא **ידוד** ית' הוא השרש והעקר לכל שמותיו ית' וכל השמות בו כלן
נאחזין וכל הספירות העליונות כלן שורות בו וכל מעלות העולם למיניהם וכל המרכבות
עליונות ותחתונות כלן נבראות בו והאותיות הנקודות נם הם בסם זה תלויין. וכל היכור
והדבור הכל עומד בו ות' ות' לעדו עד ולבנה נמחים. ואל יעלה בדעתך כי אלו הדברים
שאחרנו לך עתה בעקר זה הם דברים שראוי לקבל להאמינם ואין להם טעם. אבל אלו
הדברים קבלה וחסודת וידועה אם לבו הם ויכולת בידיכו לתת לכל אחד מהם טעם וראיה
מנד תורתנו התמימה בדמיון מופת בראה למין. ואחר שהודעתיך זה אם לבו להבם בבאור
אנקות ידוד ית' בכו כונת הספר הזה בע"ה. **סוד אות ראשונה** הוא אות
ידוד והוא נקודה מחשבות נעורות אין לבראים התבוננות בה כי כעלמה חעיבו כל חו
ואין לאדם רשות להרהר בה כי אם להאמין לבד אף על פי שלא יבין ולא ישיג עכ"ז
ועכ"ם אמתתה. וסוד אות י' שלם הוא הנקראת כליות הכמה. ועליה נאחר
בתוכלא מתך אל תדרוש בתכונה מתך אל תחקור. ונם הוא נקרא תעלומות
חכמה

מנוד רין ביד מלאכים הנקראי' שוטטים ושומרים לנ"ר של מטה הנק' לדוני לנחור את הדין בפסם נדק כמו שיתב'
לקמן והנה מוד אותיו ובלבת אחיות ילכו האופנים אצלם כלו' בלבתם בשלמות ובחיות והאופנים הם הסופטים
והמוסרים מוכרכו ואחיות ידוע' והאופנים נ"כ ד' מדרגות נורת מבלית למטה מהם ושלת אין מנורת דבור דבר
על אופניו וכל הנבין בסוד הסיבלו למטה מהם למדת עליונות. ס' בחדת בנגת מי' ידוד בחלק מחסד אבו הוא
מתלבש נמדת מבנה. ובגלוים מפירים את מתכוין ר' לסדרך שמי' לעיל בשער ר' וכמו שמי' בהקדמה בילן מדורות בא
כמו שנבא' הולך בשיבו' נוש בשער והוא בקודם מחסד' ניורת מבואר לקמן בשע' ט' שסוש סוד התפלת מתם שטות
מחשן בשנילות מבכתר ת"ה על המבא' הכתלב' כרוב קטנותה וחקין מעל' סוש' יותר דק רומן לכתר כמו שלמ'
בסמוך ולוש רמוז רזל בחרם לא נגרמה אם לקוני מל' יוד כי הוא מתקיים בכל ומתכי מיכל לנשו' הנ' וכן מלוך
כל הלותיות לרש ושכל הסם רו' בחלנו מבכתר ומכתר' מתכ' הם' רומות לבינה כי תכונתה קלה רומז' כי נם הוא
שיכה בתפסם בשכל האדם לתעלומתה אבל הם אחרונה הרומות לאחרונה הוא בתמיין להרגיש תכונתה כי הוא
מבנת יותר עם כי הוא נ"ב בעלמת לבינת' מן הבנילות נ"ב ונוש רומו אם הם' בנוהרים בשער בינה בשער הרב הקמר
תעלם

חכמה ועליה כלתר והחכמה מלין תתנא כו פאה מאם בקרא חכמה ועליה כלמל ונעלמה
מעוכו כל חי ומתעלומה זו בכרא העולם. ולות יוד זו בקרא רבין כלון נכול ונם היא בקרא
מחשבה ועליה אמר הכתוב תלד עתקו מחשבותיך. ועתיק עמוק מי ותנאכו. ודע והכן כי
פירוד שלם המיוחד רומות על הסבורה שנייה הנקרא חכמה אבל בעבין הכתר אוכ מור
זולתי בקונו עליון שבוא מורה על הכתר בסוד הנק אין סוף. **סוד אות שניה של
שם** והוא סוד ה' הוא סוד הכוכה הכלולה בלשון ובפה. ובכיב כלחנם כל החיים וממנה
מושכית כל הסבורות שלמטה מהכה חיים כמו שנם היא מושכת משל מעלה ממנה. וכל
העבוכ שלה מה שלא יר לכו לגלות נבאר אותם כע"ה בסבור כיכה בסוד יה ביאור מסמוך.
סוד אות שלישית של שם היא סוד ו' והיא כוללת ו' סבורות בהסבר. ג' סבורות
מחכו ולעלה. וג מחכו ולתחה. ג' סבורות מחכו ולמעלה הם הגדולה והגבורה והתפ'
ג' סבורות מחכו ולמטה הם נצח והוד ויסוד. וכל ו' סבורות כלולות בלות ו"ן. והנה
אות ו' שלם היא עומדת במקום כל הסם. ועוד תראה עמוקות ונפלאות בלון האותיו' של
שם כע"ה ורלו עוכך ויפתח לבך. **סוד אות רביעית של שם** הוא סוד ה' והיא סוד
הסבורה האחרונה הנקראת מלכות שהיא סוד יחוד זו ות' ובה תבנה ותכונן אמונת יחוד
הבורא. ומסוד ה' ולמטה הוא הפורוד. והסוד ובהר ונגא מעדן להשקו' את הגן ומשם יפרד
והיה לד' ראשים. והם סוד ד' מחכות שכיכה יוא"ב בחנא שם ידוד ית כולל ו' הסבורו' בסדר
ככון: **סור שם ירוד יתברך על דרך כלל שמות הקדש:** **דע** כי כל
שמותיו ית כלם בשולים וכלולים על הסם המיוחד שהוא שם ידוד ית. והם כדמיון שרשים
והם כדמיון ענפים. והם לתעלה ברלא כוף הלולן. והשם המיוחד ית' עומד בחמנא ונק'
קו הלמנעו. ושאר השמות כלולים בו מזה ומזה כדמיון רלא הלולן ושרשיו וענפיו. כונד
לות הראשונה של שם ידוד ית' שהיא רומות שני שמות. קונה שליד הכונה למעלה רומו אל
הלור הגדול הקדמון עומק הלולה הקדמונות בעצם לחתתו ונקרא אליד שהוא הנקרא
אין גבול ונקרא אין לבו רוב התעלומות מכל הנמנאים עליונים ותחתונים שאין מי
שיוכל להכין בו דבר ואם שאל השואל עליו מה הוא. תשובתו היא אין כלומר אין מי שיוכל
להכין בו דבר. ועל זה בא מקנה השמו' ועד קנהו אתה דורש אבל אינך דורש מה למעלה
מה למטה. וזהו סוד קונו עליון הקון העליון שהוא רמו לכתר עליון הנק' אין הנשגל מכל
ההשגות אין מי שיוכל לדעת בו דבר זולתי אמונת מנאותו ומנאותו אינכו מושג לזולתו.
ולפי נקרא אליד בלשון מנאות ואותו המנאות הוא לבדו יודע אותו ולפי אמר לשון אליד
עם א' כמו אקום אדע אבין אעשה אבא. שהוא הדבר העומד בעצם לחתתו. ולפי הוא אות'
אליד כלו אבי לבדו הוא היודע מנאותו וזהו קונו עליון של שם ומה שהוא נרמו בקונו של
יוד ואין לו אות מסויימת בבכו עצמו. לפי שאין מי שיוכל לספר אותו ולא לדמותו ולא לצוירו
אפילו בצורת הוראת אות ודופה. ולפי שנקרא אליד בעומק ראשית הכוה והוא הרחמים
הגדולים

ת"ונא כי שאם מאם נקרא חכמה שהיא נשפעת מהאין שסיא אבת"ס נקרא כך לרוב תעלומתו כמבואר בסמוך.
הכלול בלשון ובפה כי היא נקרא לשון ופה ובשם המם מקורות אדיבור ולכך נרמות בס"א בבור למעלה בשער כ'
בבבוי ברית. נבאר אותו כע"ם בסמי' ביבה הייבו בסוף שער ח' ובנשם הוא עומדת במקו' כל השם בבאור לקמן
בבבוי קו האמצעי. שהוא סוד יחוד השם שהוא שבא שכלול וקושר הכל ומכניע שכל כמו שבילרתי

גדולים הכופה כל בעלי דיכין קשים בקרא א"ל ועליו כאמרו אל מי תדמיון א"ל כלומר אפי
בגורת האותיות המורות על מנם שהויה אין לו דמיון אות ידועה להורות עליו זולתי מנל
אות הכוכה שהיא מורה ומעידה עליו ונהנו ואל מי תדמיון א"ל. בכח הכוכה הנקראת מי
יכולין אנו לדמות מציאותו לא ל"ל. ודע כי והו סוד קונו של' של שם המיוחד שהוא דמיון
למציאות עליון מאין נכול ונעור. ומסוד קונו של' ונאה אות ו' שהיא נקראת חכמה רמ"ין
באין נכול והו סוד והחכמה מהאין תמצא. וסוד החכמ' היא ספירה שביעית. ואין הוא סוד
ספירה כאשונה. ושתי אל הספירות כלולות בסוד ו' קונו ובגורתו. כמנאת למד כי אות ו' של
שם המיוחד כוללת שבע שמות משמו' הקדש והם שתי ספירות העליונות הנק' אליד וה. אליד
סוד קונו של ו'. וה גורת האות. סוד אות שנייה מאותיות השם שהיא ה' הוא רמז
לכוכה אשר היא סוד קשר ט' ספירות וקשר י' הספירות היא קושרת ג' ספירות עליונות שהם
כת"ר. חב"מה כוכה. עם גד"ולה. גבורה. תפארת. נצח הוד ויסוד. וגם העשירי שהוא
מלכו' ת בהויתה נקשרת עם יסוד. כמנאת בוכה קושרת ו' ספירות שהן שבע עם ספירות
מלכות עם ג' ספירו' עליונות. וזו היא אות ה' שזו היא אות שבויה של שם אדוד ית שהיא סוד
הכוכה ושמה המיוחד לה כתורה הוא אדוד שגורת האותיות הן אותיות אדוד ונקוד אות אוד
הוא נקוד אלדים כי מדת הגבורה הנק' אלדים היא מושכת מן הבוכה ולפיכך בכל מקום
שאתה מוצא בתור' ודוד אדני כנון ידוד אדני הוא. אז אדני וד"וד כנון ויאמר אברהם
אדני יד"וד מה תתן לי ידוד. העומד בפסוקים אלו וכיוצא בהם הוא סוד הבוכה שהיא
רחמים ודין. ומתכה ומשכו כחות הדין לפיכך נקראת שמה ידוד שהרי זה השם גורת א
אותיותיו רחמים וגורת נקידו דין. לפיכך דע כי התחלת הדין בספירות הוא סוד בוכה
מהמשכת החכמה ומן הבוכה שואבת כח הדין והגבורה. כמנאת למד כי סוד אות שביעית
של

שבילתי בהקדמת הפי' וכן עיקר השם הוא ידוד בתוספ' בו ה' לא אחרונה לקוד ולכלול ולקשר הראשונ' כאומרא
בשפת אלוקה הוא לבדו הכוא יודע אותו כי ואת האל' הוא התחלת הודעת מציאותו ובוויתו אשר הכל היה במוש
בא והיא התחלות התפבטות אצילותו' וכחו הראשון היוצא והנק בענמותו כשלהבת הקשור' בגחלת ולכן כיצד
שתאחר בענמות הבורא ית' ובמציאותו אשר לא תוסג לזולתו רק הוא לבדו היודע אותו ואין למרם על ענמו' אשר
מעם שקורא המאחר כתר ומוש עשירית כי לא כעלם מאחר לשון הבריות' ולא אחר ו' שבאם לבוטיר שלא בעבם הש
בנדר מעשר העשר ולא בכלליהו כולל בבעת המעשר ואם לא היה דבר לעצלם מהבת' לא' הוצרך להוסיר ולומר ו'
ולא אמר עשר אלא בודאי בא להוסיר הדרך שפי' ואם הוא קורא בתקומות לכתר נ"כ אין סוף כנין לעצלם בסוף
שער ב' ונשער ג' הביאור מבנין שאילת בנים ביכל לבאר שקראו בן מ"ש שאלתו בדרך שפי' כאן שבינוהו בענמות
מציאותו ית' אמת ולכן תתבאיהו נ"כ בשקומו' השפר מורה כי הא"ם איבו הכתר כמו שאמר בתחלת שער ראשון
ומשם אדיה ית' שנלו כל פיבי שפע אצילות מן המקור הנק' אין סוף וכן לקמן בשער ט' בבבוי מפשבה ולא הוא היא
אות ראשונה של שם ידוד כקודם מחשבת פנימית שתית' בכתר עליון כלולה באין סוף שרי ברור לפיכך כי גם הוא
מושב אלם בעצלם לעצלם מהכתר וכן במקומות אחרים מן הספר. והוא הכופה כל נ"ר כמבואר לקמן בביאורי
הבינויים ואל הוא כח ומוזק כמו גרקיך כשרדי אל ואת אילי אפרן לקח עמו כלומר כי בכחו ומוזק ידו כופה
ע"ם ומוש שעצם כיחו המאד כאריה ע"ם מוקן אז ובגבורתו לכוף את אשור מעשאל ונקרא גם כן בשם אל. היא
קושרת ג' ספירות שעליונו' שהם כתר חכמה בינה עם גדולה גבורה כי הוא כח התפא' בידוע כי שם בן ד' אותיות
כולל שתיהם ואין ביניהם אלא הבדל הנקודות וסבה שתפ' כוללת הו' הקבוות שרי לך קשר הע' ספירות בבינה שהוא
כלל הג' עליונו' ונשתקשר שבעירית עם מיסוד בדק בנדיק תהיה אן כוללתו כולם והקש' אלם וכבר ידעת כי היא
בעות נ"כ בא' אחרונה של שם שהיא אות ה' עם ה' הראשונה ולפי שדרין עיקר תקילתו שבינה בו

על סם שהוא סוד אות ה' הוא סוד הבינה והוא סוד הסם הנכתב ודוד באותיו' ונקרא אלהים
בנקודו בסוד ודוד שהוא סוד ודוד אלהים. ולפעמי נקראת הבינה בשם יה. לפי שסתי אותיו'
זה הם סוד ג' ספירות עליונו'. קונו של י' סוד אדוד. ו' מחם חב"מה הנקראת יה על סוד אות
הראשונה של שם ה' של שם יה הוא סוד הבינה שנקרא יה על סוד הה"א הרי לך מבורר כוב'
אותיות ראשונות של שם שהם סוד יה כוללות ג' שמות משמות הקדש ואלו הם אדוד יה ודוה.
ועת' התבינן הדב' והתבונן בכל אות ואות מאותיו' הם שתדע לבין ולייחד כל שמיתיו ות'
בסוד הסם הנכבד והנורא ודוד ות' **סוד אות שלישית** מאותיו' הסם הוא רמז לו ספירו'
לתחתה מן הג' ספירות העליונות והוא אות ו' והוא סוד קשר כל הספירו' העליונו' זה תחתונו'
והוא עולה עד הכתר ונורדת עד המלכו' ותת ומת כל הספירו' וכלן מתאחדו' כם מהן למעל'
ומהן למטה מהן לימין ומהן לשמאל והוא הנקראת קו האמצעי. וסוד האות הזה שהוא אות
עליונית של שם שנקראת ו' הוא כוללת ו' שמות בגנד ו' ספירות שהם א"ל בגנד גדולה. אלהים
בגנד גבו' רה. ודו"ד בגנד תפארת. ודו"ד נצחות בגנד נצח. אלהים נצחות בגנד הו"ד
אל חי בגנד יסו"ד. נמצאת למד כי סודו של ו' של שם הוא כולל שם שמות משמותיו של שם
ות'. ולפי שתמצא שם א"ל שהוא ג"כ שם הכת"ר והוא שם הגדולה המכ"שם אחר לבגד מדת
גדו"לה ונקרא אלו"ה שהוא סוד הגד"ולה הנקר' ומלין וכן הוא אומר אלוה" מתלמן ובא וקלוש
מהר פארן סלה. ובעזרת האל במלת א"ל נבאר סוד אלוה" וסוד אלהים ותמצא בפלאו תמים
דעית בסוד שלשת שמות בלשון אלהו' שהם א"ל אלהים אלוה". ותמצא א"ל סוד שם החס"ל
אלהים מדת הדין עם חנו שם ידו"ד שהוא שם יה ש ה עם חנו שם ודו"ד שהוא יה". ותראה
גדולות ונפלאות במומיר הללויה הללו אל בקדשו הללוהו ברקיע עוזו ותמצא בראש המזמור
כולל סוד אל אלהים אלוה והללו עם כלן הללויה חנו הם המיוחד הללו ש בקדשו סוד ש פולה
לבאן ולבאן כמו שתראה עתה הללוהו ברקיע עוזו חנו הם האחרון וה' ות' למצא אל בחמצע
יה מבאן. וה' מבאן פעמי' ש שם יה והוא סוד ש יה ולפעמי' ש עם וה' והוא סוד אלוה ופעמי'
ש בפני עצמו ושתן כלולו בראש מומור זה הללויה הללו ש בקדשו הללוהו ברקיע עוזו. וסוד
מזמור זה שאחר מבאן ואילך הללוהו. ועוד תראה בפלאו בו נמצאת לחד ש אלהים אלוה כלם
מתלבשים בשם המיוחד. ולפעמים תמצא אלה בלו"ו בחמרו ובחו' לשדים לא אלה ועוד
תראה בו בפלאות כש"ה נמצא למד כי בסוד ו' שהוא אות ג' מאותיו' הם כלולים ש השמות
ש אלהים שוה אלה. והוה אדוד נבאו ש אלהים נבאו' ש חו. ומבשו התבונן בגדולת הם הקדוש
שהוא יסוד ושרש לכל הסמו"כ"ם לשאר כל הלשונות הבנויים על הבנויים וכ"ם לשא' כל בנוי
הבנויים וכ"ם לשאר משבחות הלדתם הבשואות של הלשונות **סוד אות רביעית**
של שם ות' הוא ם ד אות ה' האחרונה שהוא סוד המלכות. שהוא סוד השלטנות שהוא סוד
הבינה שהוא סוד חכמה אחרונה. שהוא סוד הסם הנקרא אדני כי הסם הזה כמו ש
שהולבנים הוא סוד שלמות היחוד והוא אבן ישראל המושבת להם כל מיני מגדלים מוכה
וגדולה

כי היא היא התחלת תולדת הדין מאחורי החכמה כדלקמן בביאור בביי הסם שם ואחד והבה מיקר מעידתו נס ק
בשמאל כדלקמן בראש שער ח"ב: הוא העולה עד הכתר פי' נקודו העליון של סו"ו כשבאמר לקמן בביאור ק
מלאכי עבודות סולו כך ולכן היא מעי מת לפעלם ולקמם ועקנדרין והבן בביאורם ו

ונגלה והנלה ונגולה והיא הדרה עם ישראל תמיד ואפילו בגלותם כאחרו ועשו לו מקדש
ומכבתי בתוכם · ולמעלה ממכה לסוף שמכה ספירות ום אלכן אחרת יקרה מפכיבים והיא
המקפת המוכבת על שבע ספירות שלמטה ממכה ולפיכך נקרא׳ סוחרת מלשון הקפת בכיב
כי תרגום סביב סחור סחור ולפי שהאלכן היא הספירה השמיכית הנקראת כיב״ה ושב׳ למעלה
למעלה והיא מוכבת ומקפת על הכל נקראת סוחרת. והאלכן השבית התחתונה שהיא בוד
השביב״ה הדרה עם ישראל תמיד היא נקראת ד״ר והיא דורה כאה ולפיכך שתי אלכים אלו
עליונה ותחתונה נקראת ד״ר וסוחר״ת העליונה סוחר״ת לפי שהיא מקפת על ו׳ ספירות.
והתחתונה ד״ר לפי שהיא דרה עם ישראל תמיד. ועל זה היו שתי אלכי האלוד אלכי זכרון
לבני ישראל. וזהו ולקחת את שתי אלכי שהם ופתחת עליהם שמות בני ישראל ששה משמותם
על האב״ן האחת ואת שמות הששה הנותרים על האב״ן השבית כתולדותם ששה משמותם
הזוכים לכבוד השביבה בעולם הזה שהיא ד״ר והזוכים לכבד השביבה שהיא סוד ד״ר וזכו
לכבד האלכן השבית השלחה הנקראת סוחר״ת שהיא סוד העולם הבא כתולדותם כפי ה
התולדות שיולדו אם מעשים טובים אם מעשים רעים אם טוב ואם רע אם מעט ואם הרבה
והתולדות הם מעשי האדם ולפי שאלו שתי המדות נקראות שתי אלכים בהשואה ג״כ הן
סוד שתי הין של שם ידוד ות׳. האלכן הנקראת סוחר״ת סוד ה׳ראשונה של שם ידוד ותבר׳.
והאלכן הנקראת ד״ר היא סוד ה״א אחרונה של שם ידוד ות׳ ולפיכך נקראות כ׳ אלו המדות
בשם אחד פעמים הראשונה ה׳ראשונה של שם שהיא סוד האלכן הנקראת סוח״ת נקראת נדק
עליון ה׳אחרונה של שם שהיא סוד האלכן הנקראת ד״ר נקראת נדק תחתון. ועליהם אמרה
תורה נדק נדק תרדוף כלומר היו רודף נד״ק שהוא סוד שבינה כדי שתזכה לנדק עליון שהו׳
סוד חיי העולם הבא. והסוד רודף נדק׳ נחסד ומנא חיים נדקה וכבוד. ונם אלו כ׳ המדות
נקראת אלהים ה׳ראשונה של שם שהיא העליונה בכתבת ידוד ונקראת אלהים בסוד ידו׳ד
ה׳אחרונה של שם בכתבת אלהים ונקראת אלהים ועל שתיהם אמרה תורה הוא השו׳ ידוד
הוא האלהים כ׳פעמים ראשון כנגד ה׳ראשונה · אחרון כנגד ה׳
אחרונה וסימן שתי אלו ההין אדני ידוד חולי. אל׳ידוד אדני מה תתן לי בכל מקו׳ שבוכר
בתורה כגון ידוד אדני וכמו שבתוב אדני ידוד בתה אדע כי אורשנה כמנאת ל מ ד כי סוד
אות רביעית של שם שהיא אות ה״א היא הכוללת כל הספירות של מעלה הימנה. ונקר׳אות
ה׳שניה אחרונה של שם בשם אדני לפי שהיא אחרון כל האדון. ואחר׳ שהודעכיך כל אלו
הצדקים הגדולים התבונן ודע כי השם הגדול הנכבד והנורא שהוא ידוד ותבר׳ הוא השם
הכולל כל השמו׳ כלן בכל מיות הקדם הכוכרים בתור׳ואין לך שם מכל שמות הקדוש׳ שאינו׳
כלול בשם ידוד ות׳ואחר שידעת הדבר הגדול הזה ום לך להבין כמה אתה צריך להתבונן
ולהזהר בעת שאת׳ מוכירו שתדע כי בעת שאתה מוכירו אתה כופא על פיך כל שמותיו ה
הקדושים וכאילו אתה כופל על פיך

עוד תראה בשלמות כי יש בו עשרה סילולים כנגד הי׳ספירות והתחיל הללו אל בקדשו מן הקודם הבסתר ושיים
בתיבה בל״ו והרוב׳ אלך בו דשתרגיכן ושבינת אלביסון כי׳ מון וזה״ל נסוף סבביין והתחיל ושיים בו בהללוים,
לבולם בשנם כאחד בשם יש שנוא הוא כל שם בדלקין כולם סתר ונם פוא שם לאבמה עליונה ומשרוב׳ וכצון,
מוסן בתשילתן ותחיל׳ כסופן. ולפעמים תתנא אלם בלא ו״ו׳ וכו׳ שברשובו לבא ותקשומשלם כאחרו על אלם
מאבו עיבינונם אלם תבתבם בעבוסר בקבל מרשת כי תשא ולכך לא תתנא בו ולרוחות

על כך ועל לשונך הסס ית׳ וכל שמותיו הקדושים והעולם ומלואו ובשתדע זה תכין סוד לא
תשא את שם ידו״ד אלהיך לשוא . כי היאך בריה שפלה ונקלה תהיה כושלת על לשונה ה׳
הגדול ית׳ שכל נבראות מעלה ומטה בשואים כו וכ״ש לעשותו גרוון לאתוך כו . אבל כשאתה
מזכיר ה׳ית ר״אוו לו לשבחו ולרוממו כאמרו כי שם ה׳ יל״ד אקרא הבו גודל לאלהינו שתדע
לך כו כשעה שאל מזכיר ידוד ית׳ ומכוע אותו אותיותיו כתבוע הלשון אזי הוא מרעיש אתהעולמו׳
למעלה למעלה ומתקומם׳ כל נבראו מלאכי מעלה ושואלים אז לאו ואומרו׳ למה העולם מרעיש
ואומר׳ לפי שפלכי הרשע מזכיר את השם המפור׳ והניעו כשבתיו וכפי התבועה שהכיע אותו
כך מתבועעים כל השמות והכבוין התלויים עליו ולפיכך כתרעשו שמים וארץ . ואז אות״מי
הוא זה הרשע שהרעיש את העולם בזכרו את השם הגדול לריק הלא הוא זה הרשע שעבר
עבודה פלו׳ביוש פלו׳ וחטא כך וכך ביוש פלו׳ ואז הוא שכה להזכיר כל עיבותיו כך תדע
לך כמו שתראה אולן כשאת׳ מבוע הבוף האחנעי הלא ותרעשו כל העבבים וכל הפלגין אשר
באולן . כך כשאל׳ מזכיר ידוד ית׳ותרעשו כל נבראות מעלה ומטה לפי שכון תלוין עליו וכל
זה שלא במקדש אבל בהן גדול היה מזכירו בכ״ה ואז היו כל נבראות עולם שמחים ומקבלים
שפע לפי שהיה מסדר הנבורות ומריק ברכה לכל בני העולם . ואחר שהודעכיך כל שו
הערקרים וש לנו לחזור ולהודיעך כיצד השם הגדול והקדוש ידוד ית׳הוא המכהיב את כל
העולם בכחו הגדול והיאך כל השמות הקדוש׳ מתאחזין בו והיאך שאר הכבוין אשר בתורה
כגון רחום וחנון ודומיהן הן כדמיון מלבושים שהמלך מתלבש בהן . ואותן המלבושים אינן
חלק מעצם המלך ממש . אבל הם כדמיון כלים ומלבושים שהמלך מתלבש ומזדוין בהם .
פעם מתלבש בגדי פאר ומלכות בהיות המלך בנחת בהשקט ובבטחה וכל אדנית מלכותו
בשלום אין שטן ואין פגע רע . אז המלך שמח עם עבדיו ולובש בגדים נאים ומזדוין במיני
תכשיטין . ולובש בגדי עדי . לפעמים המלך יש לו נגע מלחמות מבחוץ נדין ושוררין וכוזוין
אדנו שבאין להשחית מלכותו . אז המלך לובש בגדים אחרים שריונות וכובעי׳ מגנים חרבות
וקשתות וכל עבדיו בחפזון עד ועבור זעם אז עד שיקח המלך נקם מצוריו ואויביו וינמול
חפצו בהן . ולפעמים המלך יושב בביתו ואין עמו מבל חולו וברשיו כי אם אבשי ביתו לבד
אמיו ובניו ואשתו הקרובים אליו ואז המלך מסיר מעליו קנת המלבושים שהיה לובש
בעוד שהיו שריו ועבדיו עמו . ובשאר המלך עם בני ביתו ובולן רואים אותו ונוראתו יותר
מגולה מאה שהיתה עם הוב המלבושים . וכמה עניבים הוא עושה ממהם ואינו מסתתר
בפניהם כמו שהיה מתבבה במלבושיו בפני המון . לפי שבני ביתו חשובים עליו כאבר
מאברו ואינו חושש להסיר בפניהם קנת מלבושיו וכלו . ולבעמים המלך מתיחד מבל בני
הבית׳ ולא בשאר עמו מבל אבשי ביתו כי עם המלבה לבד . ואין המלך מתבייש להסיר
בגדיו בפני המלבה כמו שהיה עושה בפני שאר בני ביתו .

ואחר

פרעות לרשעים רשעדו ונגשו לבדים לא אלוד שמרים שלום אלה בלל בלעדר שלום שמילו כשלשבים הבקרלים
אלדים כאו שפירים שדמבל׳ן בפ׳יתרו ונקמן בשער ׳בבבוי מ״ה בקשה : וכ״ש לשאר כל הלבונות ולשיתיבן שדוקי׳
בבבויים בדלקמן בשמילת ביאור הבבויים . והסור דורף נדקש ומסל ימבא מיים ר״ל מיי ע״כב . נדון לחתוך מי׳
לשמול שעולות שעו לפי שבלם תלוין בו גם לעשלם בשער ב׳ תמבא בל עבין השבתם בביבוי שבתם .
ושלשים

הקדמה זו הנני מבאר. דע כי שם י"דוד ית'הוה מתלבש ומתקשר בשמות הקדש וכל שמות
הקדש כלן מתלחזין כלומתת זה השם ית'וכל אחד מהם מורה ענין מיוחד בפני עצמו. ביכל
בפשט ית'רוצה לרחם על עולמו ולחוס עליהן אזי הוה מתלבש מלבוש החסד והחמלה ואז
השם הגדול שהוה י"דוד מוציא דגל החסד והרחמים וחקוק באותו דגל שם א"ל שיהיה
חיים על דגלו כאותות. וכשית'מוציא דגל זה אז מטוב ורחם והוכן על כריותיו והוה
שמח עמהם. וזהו סוד והי כבוד י"דוד לעולם ישמח י'דוד במעשיו. והכוד ויקרא בשם ידוד
אל עולם. ואז הוה לוכש ומתקשר בהלבושים החקוקין כמדת אל והסוד אל מלך ווסב של
בעל רחמים וזהו כוד יי' אל רחום וחנון. והסוד כי אל רחום יי' אלהיך. ושמן כי אל גדול
יי' ומלך גדול על כל אלהים. אלהים מדת הדין כלומר מדת החסד גדולה ממדת הדין ומכאן
תכין סוד והאלהים כשם ה את אברהם כי האלהים שהוה מדת הדין כתן הכ"ם והכ"ל כוד
אברהם שסוד כוד מדת א"ל שהוה כוד מדת החסד. וזהו לשון נשם"ה את אברהם אלשון
ברוחו כ"ם על העמוד. וזהו סוד אלהי אברהם אלהי יצחק ולא אמר ואלהי ויצחק לכי שמדת
הדין ככושה תחת מדת החסד לכן שהכ"ל אל ויצחק שהוה מדת אלהים מסור כיד אברהם
שהוה כיד מדת אל. וכשהשם ית'כוסם על בני העולם מגד מעשיהם הרעים אזי מוציא כלו
זעמו וחקוק על דגל כלו הזעם נירת שם אלהים ואז חשלם הדין ומקבל נקמה מבני העולם
ומענישן על רוע מעשיהם כשחקוק בדגלו של י"דוד נורת שם אלהי"ם והסוד יקום אלהים
יפוצו אויביו. וזהו כוד שאמר קומה יי' ויפוצו אויביך ויבוסו משנאיך מפניך. ואם תקשה
ותאמר הואיל אמר בכסוק זה ידוד ובכסוק זה אלהים, אלא ודעת כי כל השמות תלוי'בשם
י"דוד והוה מתלבש בהם וכשאמר קומה י"דוד ויפוצו אויביך הוה כאילו אמר קומה י"דוד
והוכא כלו מלחמה והדגל שחקוק בו שם אלהים וזהו סוד יקום אלהים יפוצו אויביו ויבוסו
משנאיו מפניו. כי משם רבוכו ע"ה שתה לבריו ובא דוד ובאדם ואחר יקוב שנים ובשהשם
ית'מוציא דגל שחקוק עליו אלהים אזי מתלבש בגדי כבוד, והסוד מי זה בא מאדום חמוץ
בגדים מבצרה. ותומר ולבש בגדי נקם תלבושת ויפה כמעיל בגאה. וכשהשם ית' מבוא
בני העולם כשנשבע מתלבש בבגדיה ממינעי'הדין ורחמים ומוציא דגל שהכל תליו בו וחקוק
עליו שם י"דוד ית'ואומר לוכם לא בגדי רחמים נתוריים ולא בגדי דין נמור. שאיכו דן את
בריותיו במדת הדין נמור'ולא במדת רחמים נמורה. אלא במדת הדין מעורבת עם מדת
רחמים ועכשו מדת רחמים מרוכה ממדת הדין והסוד ארך אפים ורב חסד ואל'ברב חסד
אמת כלפי חסד ומאחר שאחר רב חסד משמע שיש בו קצת דין. שאם כלו חסד מדוע נריך
לומר רב חסד אם אין לנו לריב אז לחטוא. אלא כי'הכסוק בך בוא כשהאדם חוטא אין השם
נפרע מהנו מיד אלא מאריך לפוש וממתין אולי ויזור בתשובה דכין
אותו בכי אם שיו ואע"פי שדכין אותו. פרב חסד דכין אותו ומטה כלפי חסד אם ומנהו לו
זכות מעט. ואם לא מוצאו לו זכות נומרין דיכו עליו אז וזהו סוד רב חסד ואמת כלומר ארך
אפים בתחולה. ורב חסד בסוף שדכין את האדם. ואמת כשנומרין דיכו אפילו לעוכם
כלומר

ובאלהים נשם את אברהם וכן סוד לקמן בכילור בינוי אל. תחת מדת החסד ויסיר מ'אלהי אברהם מוצא אלק'

לגזור באמת בא עליו התוכם מכל הדין הוסר. וזהו שאמר ברוך דיין האמת. ואומר אל
אמונה ואין עול. הנה הודעניך מכל זה כי כשרצה את דן את ברוותיו הוא דן אותה באמת
רחמים ותורת עם מדת הדין. ורוכו של מספט חסד ומשוטו דין וזהו טוב ורב חסד.
כמה הוא ית' שופט את העולם לפעמים בקרא חטבט ד' דוד ולפעמים בקרא מטבט אלהים
הכל כפי הדין שיונא. כיצד אמר הכתוב כי ו' ס' בטבו ואומר ובדבר ו' אך בחטבט ואומר
דוד בחטבט ובא הדי החטבט בחיך לו' דוד ית'. ולפעמים בקרא המטבט בטבט אלהים
באמרו בקום למטבט אלהים. ואומר כי אלהים שופט זה ושביל זה ורוח. ואומר כי כל
מעשה האלהים ובא בחטבט. והבוד הזה כפי מבק הדין כך בקרא הטבט בנמר הדין
והמטבט אם החטבט ונא לרחמים בקרא ד' דוד ואם המטבט ובא לדין בקרא אלהים.
וכפי דרך זה התבונן בכל מקום שאתה מוצא בתורה שהטבט הגדול שהוא ד' דוד ית' בקרא
באחד מן השמות או באחד מן הכנויים לאיזה גד אותו הטבט או אותו הכנוי נוסף אם לחסד
אם לרחמים אם למטבט אם לעונש וכאיזו מדה הוא בא בבריותיו. ובשהוא בקרא באחד
מן השמות או באחד מן הכנויים אז תבין כי טבט ד' דוד הוא מתלבש בגדיה ודועי כפי הטעם
הראוי. ושמור עקר זה תמיד בכל התורה ומצאו תבין כמה דברים בתוריה ובתוכים.
ואחר שידעת זה. דע מה שכבר אזל שמות הקדש אסור למחקן אבל שהר הכנויים מותר
למחקן כגון רחום וחנון פולא וכיוצא בהם. והנני מאיר עיניך בע"ה. דע כי שמות
הקדש שאינם נמחקים כגון אדון אלהים א"ל אלו"ה שדי וכיוצא בהם הם הדבקים בשם
ית' והם קרובים לו ואותם השמות כדמיון שלשלת שהשרים העליונים הדבקים בהם. ושאר
הכנויים שהם נמחקים כגון רחום וחנון ומפיל ופולא ודומיהן הם כדמיון כלים לשמות
הקדש ואלו הכנויים הם משענת לשבעי אומות אשר הם תחת ממשלת שבעים שרים. וכתו
שהשרים הדבקים בשאר שמות הקדש מלבד אדון ד' דוד כך האומות של אותם השרים הדבקים
בכנויים הנמשכים אחר שמות הקדש. ואחר שידעת זה דע כי שאר הכנויים הנמחקים
כגון רחום וחנון וכיוצא בהם הם כמו כלים לשמות הקדש שאסור למחקן יכהן פועלים מחל
הקדש פעולתם. כיצד כגון השם המחוכה על הגל החסד שהוא א"ל. הנה הכנויים
שהן משמיו וחיילו ונבראותיו הם נ"ל רחו"ם וחנון מבין אדון אדון אלף רב חס"ד קדו"ש חכיל
סג"ל. והשם הכוסא כלי המלחמה שחקוק על הגלו דין הוא אלהים. והכנויים שהם
מחשיו וחיילו ונבראותיו הם: אל"ר טוב"ש דיון והזק בכיר אום מ"לחמ"נב"ר כיק"ע"ן משלם
גמו"ל. והשם שהוא שמיכה על המשבט שהוא כלול ברחמים ודין מקיק על הגלו ד' דוד
ית' שהוא כלול תשביהם. והכנויים שהם נורת חיילו ונבראותיו הם כור"א נוסא עו"ן עובל
ע"ל פסע אח"ת ת"רוס ר"ם נוסא חס"ד סיכן ע"ד וקד"וש. ואחר שהודעניך זה נריכים
אנו להודיעך הטעם לאם אלו הכנויים מיוחדים לשם אל. ולמה אנו מיוחדים לשם אלהים.
ולמה אלו מיוחדים שם ד' דוד ית'. ומה היא סבולת כל כנוי וכנוי ומאז ד' דבר אותו הכנוי
מחשך. בבר הודעניך כי השם הגדול שהוא עקר הכל הוא שם ד' דוד ית' ותברך ובו כלולים
עליונים ותחתונים ובו נקשרים כל שמות הקדש כמו שהודעניך בראש הספר וגם בו
נקשרים ונחרים מתנכן כל שאר הכנויים כמו שהודעניך בראש הספר. וא"כ נריך אתה
לדע תבונן שהוא ותלוי בחד מן השמות כגון אל אלהים אלוה שדי נבאות וכיוצא בהם
באיזו

כאיזו מדה הוא עומד אז כאיזה מלבוש הוא מתלבש: וכשהוא נקרא בשם אל נריך אתה לדעת מי הם מחבותיו ונבראותיו. וכן כשם אלהים. וכן כשאר כל שמות הקדש כל אחד ואחד על דגלו ונבראו וכקודיו: והדרך זה תבין כי כל השמו׳ והכנויים כלן תלויין בשם ידוד ית׳, ואחר שתדע זה התבונן כי כשעה משם ידוד ית׳ נקרא רחוב עם אותה שלטון משלמוכל הכנוי׳ הוא עומד וכן חכון. וכן טובה. וכן אדור. אז דיין ואחר עודעת זה נריך אתה לדע׳ מה הוא מדת רחום אז מה הוא מדת חכון אז מה הוא מדת טובה. ואחר שודעת זה נריך אתה לדעת תלוי׳ תקיים ומאיזה מקור כמשכין כל הכנוי׳ כל הכנוי ובנוי לכי מיכו וכשתבין זה אז ירחו עיכיך ונשמח לבך. ותדע ותשכיל איזה מקור ונוא הכנוי רחום אז מאיזה מקור. ונוא הכנוי הנק׳ חכון אז מאיזה מקור ונוא הכנוי הנקרא׳ נוטא עון וכן כלם. ואח׳ שודעת זה תנשרך לדעת כיצד הכנויין קשורי׳ בשם ידוד ית׳ וכאיזה מקו׳ אן השם קשור אותו הכנוי וכשתתבונן שכנוים אלו תבין מה הוא המדה הנק׳ אם ומאיזה מקום ינאה ומה הוא המדה הנקראת ארץ ושאר כל משמשיכן. **ואחר** שתבין זה תדע מי הכנויים הנמשכים מן המדה הנק׳ א״ם. ומי הם הכנויים הנמשכים מן המדה הנקרא אים. וכן כל מדה ומדה. וכשתבין זה תבין פעולת כל מדה ומדה. וכמו כן נריך אתה לדעת ולהתבונן היאך אלו מדות מתערבות זו בזו. ואז תדע כיצולת כל מדה ומדה ויש לך להתבונן היאך הכנויים תלויין בשמות הקדש ושמות הקדש כלולים בשם ידוד. וכשתבין זה תבין כי כל התורה הוא כמו פירוש שם ידוד ית׳ותבין סוד תורת ול״ד בשמות תור ידוד בודאי. ולכי דרך זה תמצא כי שם ידוד נקרא לבתמים בכנוי זה ולפעמים בכנוי זה והכל כפי המדה שהוא מנהיג בה את עולמו כמו שתמצא כתוב חכון ורחום ידוד. וכשתבין זה תבין היאך העולם וכל כרוותיו כלם תלויים בשם ידוד ית׳ ואין דבר בעולם וכולל התקיים כי אם כשמו הגדול ית׳ואז תדע ותבין קנת גדולתו ועצמתו ומחשלתו של מלך מלכי המלכי׳ הק׳ כה ותבין שאתה כריה שפלה ונקלה וכזויה לפי גדולת תאיה דשות ית׳ ותע׳ שמו וזכרו. **דע** כי קשר כל המרכבות וכל המערכות וכל נבראות העולם תלויין בב׳ שמות ואלו השלשה שמות. השנים הם תלויין בשם ידוד ית׳. והשנים שהם תלויים בשם ידוד ית׳ נקראים א״ל אלהים א״ל חיים. ידוד. ש״ם משמאלו. כמנהג כל העולם וכו׳ותיו תלויים באלו השלשה שמות א״ל אלהים ידוד. אלהים חיים. אלהים תמיד. ידוד בשמים. וזהו סוד ראיתי את ידוד יושב על כסא וכל נבראי השמים עומדים עליו מימינו ומשמאלו. וסוד השמים שבשמים הוא הם שני שמות אל אלהים הנקראים שמים וזהו שורש עד כי תגדע כי שלשים שמים בכל ארבע. וזהו סוד הוא שבי בשמים. אלו שבימין הם נבראות השם הנקרא א״ל. אלו שבשמאל הם נבראות השם הנקרא אלהים. ועל כי כלם נשואים על שם ידוד ותבין וזהו שאמר ובל נבראי השמים עומדים עליו מימינו ומשמאלו. מימינם לזכות. כמוד שם אל. ומשמאלם לחובה. כמוד שם אלהים. כי מדת א״ל לרחמים ולזכות ומדת אלהים לדין ולחובה.

ולפיכך

ינשק והם כדמיין אל אלף שהשרים עליונים אדוקים בהם כי לה׳ שרים אדוקים בשם ש״ם מהיאין מנהון ולה׳ שרים אדוקים בשם שקים מהשמ״ל מנהון שהם ע׳ כנגד ע׳ שמות כאשר יתבר לקמן בסוף ואם כן הוא המדה הנקרא׳ שם אם׳ זה לדמיון נם שיהודות בעידת אז וה כזויה תלויין בשם הנקר׳ אז שויה כמו שיהיה לא ומים שר״ל

ולפיכך תמצא סדר פלגים שאות אלו שבהם קשר כל העולמות כלם בפסוק אחד באחרים
תות ר לאסף אל אלהים יה"ו דבר ונקרא אדון ממזרח שמש ועד מבואו. ובענין בכי ראובן
ובכינר כשבבו המזבח כתיב אל אלהים יה"ו היא ודע. ויפרעאל הוא ודע אם במרד ואם
במעל אל ויפועבו הוא הוה. והוד שהוא רבו להזכיר אלוג שאות הוא שאמרו הרי אבו מקבלו
עליהו נזר דין פל"ד פל מעלה שהוא שלו ודור שבהם כל מדו"הם כלולות לחסד ולדין לשוב
ולרע. ואם כונתבו סותה לטוב יפסטבו ודוד בחדת שואם לרע ודובלו ה"בחדתשדים ודו"ד
הוא ודע. וסמור זה העקר הגדול. **ואהר** שהודפכיך זה נרוכים אבו להבנם לכרם פוד ל"
כיכ"ים הרמיוים כראם מרכבת וחוקאל ויהי בשלשים שנה שהם פוד שלשים כבויים שהם
סומכו הוורכבה. ובהם ו"ות"דן את כל ברוותיו לטוב ולהשבו לגמול טוב או לעוכם לחוב
או לחות והכל כפי שהעולם ראוי. ואעפ"י שמשפטיו ות"כלם כושים לרחמים עכ"ל כנמרדן
אינו מכוית ואינו מוותר כלום. ואעפ"י שהוא מאריך אפו וממתין בסוף הכל נומר הדין. וזהו
מ"ה"ל כל מאן דאחר רחוכא ואתרן הוא לוותרון מעוכו אלא מאריך אפיה ונביה דילוה.
ולפיכך תמצדך לדעת כי כל אחד מאלו הבשה שמות שהם א"ל אלהים יה"ו הוא כוכל
כעולה שמיוחדת לו. וכל אחד מהם נישא תפעה כבויים ועם כל אחד מהם כנמרים לעפרה
כמנת הכל שלשים. וכלן תלויין בשם יהוד ות"והוא כלול בהם וכל אלו הבבויין בקראים
כבבים ובשהשם ות"דן כל ברוות העולם לפי הדין הראוי דן אותם באלו השלשים בבויים ואו
בקראו שבוים לפי שהברוות משתבות בהם לטוב ולרע ותמנא הברוות בדוכין בהן. כונדוה
הנדוק מסוכה הוא זון הרשע וכמו שזה מסוכה מזה כך דוכיהם מסוכים זה מזה וכפי הוות
הבבויים בבבו האדם כך הבבויים הם בדוכים הראויים להם. כונד בבוו ראוס נומר דינו
לטוב. בבוו הבקראו אום מלחמה נומר דינו לעוכם. כל אחד בבו המדה מאונא באדם כך
הוא נוחר הדין בו. ולבו הוות אלו הנ"שמות שהם אל אלהים יהוד כל אחד מהם כולל עפרה
שבלל כלם שלשים שבהם הדוכים מסתבים בבריות לפיכך כתוב ויהי בשלם ס שנה. בשלשים
שבויים בת חוקאל הנבוא ע"ה לחודש שישראל נמר. ואטאו עד שלא נשאר בב"ד של מעלה
בכל שלשים הבבויים מקום ובות לישראל להנין על ירושלם שלא תחרב. אבל מנד הדין
הנחור ובהשבמת אל אלהים יהוד ובשלשים הבבויים שלהם כלם מובבים במשפט אחת
שתחרב ירושלם והוא סוד ויהי בשלשים שנ"ה ואחר שבשתבמו שלשים בבויים אלו אז חרבה
ירושלם שהוא מדה רבועות שהוא אות רבועות של שם שהוא אות ה' וזהו שאחר ברבועו
בחתנה לחדם. ואז הבבוכה שהוא אות ה' של שם הנקר' אבו ה' הלבה בגולה. וזהו סוד ואמו
בעוך הגולה. ואבו מהם המדה הרבועית אות רבועית של שם הנקר' אבו ה' הלבה בגולה
וזהו שאז אל הבבוין ישראל שבכל מקום שגלו שבינה עמהם. א"כ הרי הודפכיך בוד ויהו
בשלשים

ואם לדעת ידיעתי ם' נמדת אלהים בשעל וה בביאור זה הם בארו זה בענין יותר. שבוא פוד שלשים שבוי' ובבה
מלשון שיבו כי אלו שבבויים הם לפי רוב הבבויים בבבו אדם כמו שבבאר בשמוך: כל אחד כפי שמונא באדם
כ' בפי שתעוררותו כך מתעורר למעלה בסוד הבשתלשלות כמו שנישארבו בשם שמים ו שם אדם רבוש' שהוא
דגל דגיעי בארבבה ויהו שלשר בדגיעי בחתנה לחדם וחדם ע"ם שמתאדם בשו הלבנה. ובהם בבויים ע' שרים
הם ע' שרי הלומות לשרי ארם לפ"מנד בשבר שקראו שרי ישמעאל ולה' מנד שפחד בקראו שרי שמו ומיקר הבשבל
עבבנים הבעבים שבבים שי כל שם יתבריך בשבואר לקמן בשבר ו' ובאבר שיבשבו בם ש שבר ש' כי שכל זה
לעתיד

בשלמים שבה שהוא סוד שלמים שבמזבח שהם מתלבש בהם · ונדובים אבן להבנים בבלו כל
אחד ואחד מהם לו תלוה משפחה הוא · יקרה שבבנים בבאורה נדיבים אבן להודיעך כי
הפה הגדול שם ידוד ית׳ הוא הפה המיוחד ולמה נקרא שמו מיוחד שהוא מיוחד לישראל לבד
ואין לשאר האומות חלק בו אבל הפרים של שאר האומות לבקים בשאר שמות שקדם ובכבוד
שהם כרמזון בכפים וכרמזון מלבוש לשם ידוד ית׳ · ובאותן הנבונים והמלבושים מתלחמות
שרי האומות ומהם נזונים ע׳ פרים אבל אין אחד מכל שרי האומות בונע בשם ידוד ותב׳ כי
אם בשאר השמות ובכנויים ובמלבושים אלו · אבל שם ידוד ית׳ לבדו מיוחד לישראל וזהו סוד
וכך כחר ידוד להיות לו לעם סגולה מכל העמים אשר על פני האדמה · וזהו סוד כי חלק ידוד
עמו · וזהו ידוד נקרא על ישראל לבד ואין לשאר האומות חלק בו · וזהו שאמר כל העמים
ילכו איש בשם אלהיו ואנחנו נלך בשם ידוד אלהינו לעולם ועד · וזהו שאול ורחל כל עמי
הארץ כי שם ידוד נקרא עליך ויראו ממך והסוד הגדול והנסתר ע׳ נלהו בשהרנו אבשי העמי
בישראל רבון העולמים הרי שמך ידוד מיוחד לישראל לבד ואם ובחרתו האומות שם ישראל מה
תעשה לשמך הגדול וזהו סוד כי שמך נקרא על עירך ועל עמך · ואם תשאל מהו זה שאמר על
עירך ועל עמך · דע כי הפרים העליונים יש להם לחטה ב׳ חלקים חלק א׳ בארץ בארותו מקום
שאותו הסר מושל וחלק אחר מן האומות אותם האומות הסובב׳ באותו האומה · כמנהג כל סר
מע׳ פרים יש לו חלק ידוע בארץ וחלק ידוע באומות · וזהו סוד מ׳ משפחות בני נח שכתוב
בסוף כל הפרשה אלה משפחות בני נח לתולדותם בגוים ומאלה נפרדו הגוים בארץ אחר
המבול · וסוד נפרדו הוא ענין הפלגה שבזמן הפלגה נפרדו כל הגוים לשונותם בארצותם
באומרו ומשם הפיצם ידוד על על פני כל הארץ · ובאותו הזמן של הפלגה נתיחד כל אומה
ואומה לשר שלה באומרו ושר אלכות פרס · והנה שר יון נא · ובאותו הזמן לקח כל שר חלקו
מן הארץ ומן האומות והשם ותברך לקח חלקו מן הארץ ירושלם ומבני האדם את ישראל
באמרו בהנחל עליון גוים בהפרידו בני אדם · ואומר כי חלק ידוד ע
עמו · ולפי הנית חלק שם ידוד מן הארץ ירושלם וחלקו מן האומות ישראל נקרא שם ידוד על
ירושלם ועל ישראל וזהו סוד כי שמך נקרא על עירך ועל עמך · ואת׳ והכתוב כי בחר ידוד
בציון בציון ולא בירושלם · דע כי התחלה שורדה שבאה לשכון בירושלם עד ציון היתה שב׳
בריך יי׳ מציון שוכן ירושלם ואומר מציון תצא תורה היפוע כלומר מציון הופיע השם
לשכון בירושלם · הרי לך ידוע סוד שם ידוד ית׳ שהוא מיוחד לישראל וזהו סוד כי לא יטוש
ידוד את עמו בעבור שמו הגדול · כלומר לעבור לישראל איבה כל כך נדיקים לא יטוש ה׳
את עמו יומה טעה לפי שהם חלק שמו הגדול · וכבר שמו הגדול איבו יכול להשתנות כך
ישראל

לעומתם שבעים בקרים מבפנים בנגד שבעים וקבי ישראל היונקים משבעי׳ כשם שירדו עם יעקב מצרימה ושבעים
פרים לעומתם בם ד׳ בקאורה מנגון לשבעים האומות שבעים משבעים משם שבי בם שבים ע׳ שר
גבולם מבאים לשם ס עשר שבטי יעקב בתבואר לקמן ושבים עשר גבולין הארץ ובבנדן בחות הפרים מכל גד
לב אלו לי׳ בבלים ישראל ואלו לי׳ אלוהי עשו שהם כלל כל האומות וכל הארצות בשפעים דרך י׳ ב בארות
מים נבולם ל׳ יונקים לב אלבהוי הבולם עד ם׳ פו בבאומר לקמן וזהו סוד יב נבולות עמים לשפר בני ישראל
ושתים עשרה מיבות מים ושבעים תמרים ואם פלמרתי לב אלוהי עשו ובפרטן בם ף הפרשה לא תבנא אלא לא
בשתיים אלוהי פקודו שבתן מהים מעשיו ואלוהי עשו אותן פסיו מעשורי כ׳ דעת כי בעבור תולדות לזמוכים
תבנא לב נבשם שמו הגדול איבו יכול להשתנות

כי נאל

ישראל אין להם כלום וזהו סוד אני לדוד לא אביתי ואתה בני ועקב לא כלותם. ואחר
שזעת זה אודיעך כפי השאל שהזכרתי למעלה. דע כי כשהשם ית' מתרצה בבני האומות
הוא כדמיון המלך העומד לבני הסרי ולפני כל עבדיו שהוא עומד מלוכם לבושי מלכות לא
לבושי מלחמה כמו שסודעבו לחמלה ואינו נרצה לפניהם וזלתי במלבושיו ובכבודיו. ולעומת
אין השם נרצה כלל לאומות העולם לפי שרוב הבנוין והמלבושי מכסין אותו ומפלאיתין אותו
מהם. וכשהשם ית' עומד עם קהל ישראל הרי הוא עומד שמהם כמלך עם בני ביתו ומסיר
מעיניו קנת הלבוש כמו שדרך המלך להסיר קנת מלבושיו בהיותו עומד עם בני ביתו וזהו פירוש
נ"פעמים כשבא ירצה כל ובורך לת בני ו' שדיך ואחזל כשם שהוא בא לרצות כך הוא בא
לרצות. ופוד גדול רמוז בכאן וזהו סוד הכל חייבים ברצוי. ואע"פ שהשם ית' כשבא התיחד
עם ישראל בתקרם מסיר קנת הבנוין שהם מלבושיו כאומרם בענין שם המבורם במקרא
בכתבו ובמלוכה בבנוין והרי ישראל רוצים אמתת שם ידוד ית' ות' ומשאר האומות. אע"כ
עדיין הוא לבוש קנת המלבושי והבנוין. והטע' לפי שאין כל המון רצוים להגיע לאמתתו
של שם ידוד ית' ואינם יכולים לדע' תכ' ות עצומו. אבל כשהשם ית' מתיחד עם הצדיקים
והחסידים אבית העולם והאמתיים אז הוא מסיר מאצו כל הבנוין וכשנב ידוד לבדו ונמצא
שם ול"ו ית' עומד עם ישראל כמלך שפשט כל מלבושיו ומתיחד עם אשתו. וזהו סוד שובו
בנים שובבים כאמר ידוד כי אבבי בעלתי אתכם. ואומר ארשתיך לי לעולם. והרשתיך. כמו
שהמלך פושט מלבושיו ומתיחד עם אשתו. כך שם ידוד פושט כל בנוין ומלבושיו ומתיחד
עם ישראל עם תשובתם הברוסים והטהורים וזהו סוד נשמתי את כתבתי אובבה אלבשבה.
ומ' שבוק זה. הוא הק"בה מתרעם על ישראל ואומר הרי כשמתי את כתבתי מחבו כל אותם
הבנוי' הנקראים כתבתי כדי שלא ואחזו בשמי שרי אומות העולם ובשארתי עם ישראל לבד
עדיע אתם מיטאים ורוצים שלאחזר ללבים אותם שבבנוים ותאחזו שרי האומות בהן ויאליבו
אתכם בגלות לפי' אחר פשטתי את כתבתי. חזר ואמר רחבתי אתרגלי אובבה אטבבם. כלו'
רחבתי את השכינה הנקראת הלוח רגלי משבוף ארץ העמים כשהגלאתי אותה מן הגלו' שגלת
עם ישראל. והולך אתם בירמים שאוליך אותה בגלות עמהם כארצות העמים ויסבבו אותה
בטומאתם. וזהו סוד רחבתי את רגלי אופבה אטבבם. ואע"פ שהתבוכן כשהלכו ישראל בגלות
לבשידוד שלבי הבנוים שם הבת"בת ואז בתאחזו בו האומות וזהו סוד אלהים בתו' נוים
הבאתך ואז נגו לבבל. וזהו ויהי בשלבי סבה אלי ויל בשהבם בתלבם בבנוים והמלבישים
ויהיה שבוכים לבבל כאומרו ואבי בתוך הגולה על נהר כבר. נהר שבבר הוא מלוגי הזוכים
מתבדן כל זה בגלות. אבל לעתיד לבא בהיות השכינה חוזרת למקומה וכשוט השם כל אותם
המלבושים והבנוים והבבבים ואז ירצו ישראל את השם לעין. וזהו סוד ולא יבבף עוד
מוריך והיו עיניך רואות את מוריך. כלומר לא ובבף עוד לא תלבשם עוד אותן הבנוים.

הנקרא

כי בכל עם שבבבם ותלבלבים בגלות אומות לשונות ולשונותם משתתבבים אז בשבבבם
ופשרו משתתבבות לשונם הראשון ויעתבה לשון אחר ולבן בקרא השם בעיוקר שהוא מיוקר לישראל
ומיוקר ובכבל עשאר השם לשרות עליו ית' שלין בשאר שתות שם שאינו נבלל בשם זה כשו שבילר פעמים
ופוש בוסם אומם וכל הלשוני' כולם ובוא ציקר קיומן כמו שבוא ית' בוסם כל הבמנאי' והוא עיקר קיומן וכן כל
פ' הפירו' הכללים ומיוחדים כל מיוחדים בשו שבתה בקתחלתה השער ולקמן בראש שער ס' ובעל פיים אותו מקום
ולכך אין בנואה ולא שבינה בלומות עולם.

בבבר

שנקראים כנפים שכתם היה השם את המתכסה ומסתתר מישראל ולא היו מכין לראותו.
וזהו סוד ולא יכנף עוד מוריך. מה כתיב בתריה והיו עיניך רואות את מורך. וזהו סוד כי
עין בעין יראו בשוב ה' ציון. וכתיב ואחר ביום ההוא הכה אלהינו זה קויינו לו וישועתנו זה
זה קויינו לו. אומתי בזמן שיפעשו ו' המלכויות והבנויות ויפיר הכנפים. וזהו פי' ולא יכנף
עוד מוריך. ומכין שהכנפים הם מפתיות וחכמות כתוב ותחת לרקיע כנפות ויסרות אמר
אל אחותה לאים שתים מכסות להם ולאים שתים מכסות להם את גוויתיהן. אמ' בשתיהן
לשון כוסוי וכתיב שם כנפים לאחד בשתים יכסה פניו ובשתים יכסה רגליו ובשתי יעופף
פניהם וכסו בלשון כאחד. מבשתלקה שכינה ועשתה לה כנפים כלבה לה ולא ראו אותה
ישראל וכתיב וירכב על כרוב ויעף. ואת האיר אחת מעשר מסעות שנסעה שכינה כראות
בראש השנה. כתנאת למד כי הכנויים שהם סוד הכנפים והם סוד הכתנת שמתלבש בה
שם ידוד ית' ובשמתלבש בכתנת אור הוא בשתר ובגלה. ולכי' אמר כמוזיר את ישראל ע
פשטתי את כתנתי איכה אלבשנה כפוד ולא יכנף עוד מוריך. ואם תשאל ותאמר וכי
מאחר שאמרת שהשם ית' יסור לעתיד לבא הכתנת והכנפים וא"כ כמאיו הסרים העליונים
השכנים אוכלים מן העולם. וכמנאת נורת המרכבה העליונה פנוחים כנוף חפר אכרים
ובמנאת הפורה חברה. דע שאין הדבר כן והבנו מבאר בפה"ו. דע כי השם ית' פרר
המערכות העליונות ונורת המרכבה בסוד ע' סרים שבהם נראות מלכותו במעלת הגדולה.
והסרים הם כעבדים העומדים מחוץ לבית המלך והם המזומנים לעשות חפצו וכרוב הסרים
והשמשים והעבדים נראת גדולת המלך ומחשלתם כאומר כרוב עם הדרת מלך ובאלהים
לאים מחחת רוון. ולפיכך כל ע' סרים שעומדים מבחוץ לאורה המנוחית כלם הם כמו עדות
לגודל מלכותו של שם ידוד ית' וכלם הם כלולים בסוד נורת אדם ועליהם אמר דוד הע"ם
כרשה אחת מן המנר קראתי זה עבדי במדבר זה. ידוד לי ולא אירא מה יעשה לי אד"ם.
וכי השם הגדול הוא מסתתר עם אדם שהוא כריה בקלם רמה ותולעה. ומה שכת הוא לעשה
את שלאר טוב לחסות כי מבטוח באדם. וכי דאוי לומר דבר כזה והלא שונה שבשוטי מבין
דבר זה. ומה שכת הוא למקום. דע שאין הדבר כן אבל הוא סוד עמוק מסתרי המרכבה.
והוא שיש לך לדעתכי במרכבה העליונה מסודרים סביב סביב שבעים סרים והם כלולים
ליודעים הסודות בסוד שדר הנורה הנקראת אד"ם וכשהם כלם מקובצים בשבעי' כתריהם
כלם כאחד נקראים אד"ם וכלם עוביהם נופיות לשם ידוד ית' לתת להם כח ומזון וקיום
ונרגשה בתם שותקוותו ויוכלו כל אחד מהם לברגם אומה שלו וכלם אין להם כח ולא אור
ונגאה כי אם משם ידוד ית' שהוא המקור והמציון שממנו כלם שואבים ומתברכים והוא
נותן כרם לכל אחד ואחד מן הסרים העליונים ומאותו הפרם שנותן לכל אחד מהם מברגם כל
אר ואר אומה שלו ומשגים שוב לאותו כחלק שיש לו בארץ וכאומה שנפלה בחלקו ובדרך זה
כל ר"ם

שבנר שיש פי' כאר פרת שבוא תשלבות הבאר הרביעי שבנר שיש השמעתי מעדן ונרם ורבם ומבשיו בגולם. וכשנא
נורת המרכבה העליונה פנוחים שהרי שכל תלוי זה בזה והסרים תלוים בכתרים כמו שפי' לשעלם בסמיך והכתרי'
ביל שמות שבוים כמו שפי' בשקדמת ספי'. ועליהם אמר דוד מן המנר קראתי כתבואר לקמן בתחילת שער ע'.
בסוד שדר נורה שנקרא אדם ושם בני אדם לשונות שני אדם בגורבת השמנה באורבע חיות שקדם כמנן שיתנא
בסמיך באדבע אליות שבנגד אדבע מחנות שבינם: ובדרך זה כל ר"ם

מבעולם

כל ר"ה שבעולם כותן יי' את' חלק לכל שר ושר מכל שרי האומות בשם שזכרנם לרבנו ולאומתו
וזהו סוד ועל המדינות כו' ואמר אזנו לרעב ואזנו לשבע וכדומות בו ופקדו להזכירם לטובה
ולחות וכו' ואין לאומה בעולם כח להוסיף לה על החלק שכתבו לשר שלה כר"ה ואפי' התפלל
אותה האומה כתוך השנה כדי שיוסיפו לה טובה ומזון על מה שנזר כר"ה כל תפילות לריק
אבל ישראל אומה כן שהם חלק ודוד את' ואת' פ שעתידו לדין בר"ה כל יום שירנו וקרעו אותו
הדין ויחדשו עליהם טובה וזהו שאמר בתורה ומי גוי גדול אשר לו אלהים קרובים אלינו
כדוד שדומו כל קראומו אליו. התבונן מאד גדולת כבוד זה, וכתיב לעשות משפט עבדו
ומשפט עמו ישראל דבר יום ביומו. כלו' בכל יום ויום יכולין ישר' לקרוע הדין שנגזר עליהם
בר"ה ולחדש אותו לטובה מה שאין אומה בעולם יכולה לעשות שאין שום אומה מכל שבעים
שרים יכול להוסיף לאומתו ויתר מאותו כרם חלק שנתנו לו בר"ה. ולכיוכך הקנו בתפלה
של ר"ה עליכו לשבח וכו' אלה תבון היטב תמונה שזכירו בתפילה זה סוד שבעי' אומו' שהם
שבעים משפחות בני נח ולפיכך הזכיר נוגה הארצות ומשפחות האדמה. ומה שאמר שהם
מתפללים אל א' ל לא יושיע: וכי אל הוא. אלא שר היא. שכל שר מהם בקראו א' ל מגד
גדולתו ומעלתו. אבל אינו יכול להושיע. שאין שר א' מכל השרי העליונים יכול להוסיף לו
לגרוע בחלק הנתן לו בר"ה. שהרי גם השר של כל אומה ואומה נופה לחלק שנתנו לו חכות
החלק הגדול לדוד את' בלחד מן השרים שבעולם גם הוא מקבל חלק ולפיכך לא יושיע. לא
יושיע בזולתו שאין תשועה זולתי בשם ידוד את' וזהו ישראל נושע בידוד תשועת עולמים. ולפי
שם לך להתבונן היאך כל השרים העליונים גם הם חשרים מענמה עד שהשם את' נותן להם
מזון ופרנסה. ודע כי מן אות ראשונה של שם ידוד את' מקבלו כל השרים וכל האומו' פרנסה
וזהו סוד פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון. פותח את ידיך בודאי. ולכיוכך תמצא שאחר
הכתוב טוב לחסות בי' מבטוח באדם. כי אין לבטוח בתשועת כל השרים הכלולים בשם
אדם שהרי כל הכמנאים שבעולם עליונים ותחתונים אין להם שבע מענמה וזולתי מהמלך
הגדול שהוא ידוד את' ולפיכך אחר טוב לחסות בידוד מבטוח באדם הידוע ש
שהוא כולל כל המרכבה ומזר ואחר טוב לחסות בה' מבטוח בנדיבים מה הוא נדיבים אלא
שם לך לדעת כי שבעים שרים הם עומדו' בשורה סביב למרכבה מהם לימין ומהם לשמאל
ואותם השרים העומדים לגד ימין כלם נדיבים ויותר ותרגום. אבל העומדים לגד שמאל
כלם קשים ואוכם נותנים אפי' לאומה שלהם זולתי בדין ובקושי ולפי' מזר ואחר בפסוק זה
מבטוח בנדיבים אולי תחסוב שיש לו לאדם לבטוח באלו השרים הנדיבים העומדים לגד
ימין גם שלא אומה כלום לבטוח בהם שאין להם תשוע' זולתי מה שנותן להם השם שהוא ידוד
את' ולכיוכך אחר טוב לחסות בידוד מבטוח בנדיבים. הדר כל זה כי' ידוד ואחר כי כל אומה
השרים העליונים כמו שהם מקיפים סביב סביב לגד ידוד את' כך המשכחות שלהם לימין
מקיפים סביב סביב לגמי של שהם חלק ידוד את' ולפיכך אחר כל גוים ם בבינבבב ידודם
אמילם. ראה כמה פי' כאן שעם הפסוק הזה אחר לאמנע כידוד באמנע. והשרים בבינבו
ולמטה ישראל באמנע וכל הגוים סביבו. ומה טעם ישראל באמנע לפי שהם חלק של ידוד.

ורבו

שבעולם נשוים לפני' כאריבת בשע' בבנוי ע"ם שקשה ווהו פותח את ידיך כעבין שדרשו אל אל עקרי ידיך שלא יהיה
שום ליא ן עכשו לשמא שיבנו כאו שבנינו לעשות מיש שום לא שיבין ולא שבעא.

דש

ירבעם הארץ שהיא חלק י"דוד לחטא שהיא ירושלם. ולכיכך אמר זאת ירושלם חלק י"דוד
בתוך הגוים מחתיה וסביבותיה ארצות. הלא תראה כי שלשה עומדים באמצע. י"דוד
לחשלה וכל הערים סביביו כתו שנאמר ראותי את י"דוד יושב על כסאו וכל צבא השמים
עומד עליו תימינו ומשמאלו. ויסראל לחטא באמצע וכל הגוים סביבם וזהו שאמר כל גויים
סבבוני וכו'. וירושלם שהיא בחלת י"דוד והיא ארץ ישראל מוקפת סביבותיה ארצות גוים
סבבוני וכו'. וירושלם בתוך הגוים וגו': הרי לך מבואר כי שם י"דוד וישראל וירושלם שלשתן
באמצע וכל שאר הערים והמחשלות הם סביבותיהם. ולכיכך אמר דוד כל גוי סבבוני בשם
י"דוד כי אמולם: כלומר באים להנך אותו ולהרע אותו אבל אינו מתירא מהם ולא מן הערי
הפלשתים שלהם ומה טעם לפי שחלק י"דוד עמו וחלק ישראל הוא שהיא אדון כלם
ומפרנס כלם: ולכיכך אמר בשם י"דוד כי אמולם: ומהו לשון אמולם: הנכו מגלה עיניך
כמתרגם עלוהם בע"ם: דע כי שבעים הערים נתנו להם ארבעה רחבים להנר לישראל
ובשעה שהם מיסאים אותן ארבעה רחבים נכנסים באמצע ומבדילים בין י"דוד ובין ישר'
: ובשעה שהם עומדים באמצע הרי ישראל לבדה ולקים לחרפה ולשמתה בוד כל שאר האומות
והיה כל הנכורות שהיו באים לישראל מכל הסובות הנשפטו משם י"דוד הרי כלם נשחתות
ושיפכות אל ארצו הרי באומות. ועל זה נעשה שלמה המלך ע"ה ואמר תחת שלש רגזה ארץ
תחת עבד כי ימלוך אלו הם הערים הפלשתים שלוקחים השפע מן הנכורות שבאים לישראל
שנשתברו ושובכים להם והרי הן מלכים בתקום ישראל. ובכל כי ישבע לחם אלו הן האומות
של שבעים ערים שהם שבעים ולשנים מרב הטובה הבאה להם מן הערים שלהם מן השפע
הגדול שהיה בא לישראל ונשתברו הנכורות וקבלו הערים אותו השפע ובשהערים של האומות
מלאים מטובתן של ישראל אז האומות שלהן עשירים ונשפעים מלאים כל טוב. ולפי תחנת
עשרו האומות מנבזה אותו ומשלו ישראל ונכנסו שרי האומות בין י"דוד ובין ישראל ונקבלו
הם השפע שהיה בא לישראל אחת י"דוד. ועל זה אמר הנביא הן לא קנר"ד ז' מהושע
ולא כבדה אזנו משמוע כי אם עונותיכם היו מבדילים ביניכם לבין אלהיכם. ולכיכך
אמר כל הגוים סבבוני בשם י"דוד כי אמולם. דע שאותן הארבעה
רחבים שנתנו אל שבעים הערים להנר ולהרע לישראל ולהכנס בין ישר' ובין י"דוד בשביל
שהם אותם אותם הארבעה רחבים נקראים ארבע קליפות ונקראות ערלה בכל מקום. אלו
הארבע קליפות הפלס מהן קשות עד מאד. והקליפה הרביעית הכתובה בשם י"דוד דקה.
ולכיכך אמר ואזקלנה מעשה מרכבה בשהיו ישראל בגולה דעו ישראל כי הד הקליפות הקשו
אבי רואה אותן שהבדילות ביניכם ובין י"דוד. לפי אתם בגלות בבל. כיצד בתחלה אחר
בפתחו הגוים ואחרה מראות אלהים. ואח"כ כי ואחר כי מראות אלהים שראה לא ראה
אותן אות אבל הבלראה קודם לכן אלו הקליפות מפסיקות ביניו ובין מראות אלהים ומבין הכי
פי ואחר ואראה והנה רוח סערה באה מן הצפון. הרי קליפה אחת. חזר ואחר ענן גדול

הרי

דע כי ע"ריר נתנו להם ד' רחבים שהם ארבע אלפיות בגלל וגרם שיהיו ישראל בגלות מי אלפיות שיהיו ישר
אלפיות שהם מקבלים בא מלאכת המשכות שביבה בתחומו בפסר הערבות בשביל הערבים ונעשו בכבוד לד' קליפות
בגבולים אלו שם לאומות זה עשה אלקים וגו' ובגבולים שהי' למעלה בשביל בבלי בלבד שהיו ישראל בגלות הרי לבתנבר

מו ס ג ע ר'

פרי קליפה פנימיים . ואם מתלקחת פרי קליפה פלישות . ונוגעים בו מבחוץ . הרי קליפה
רביעית הטיהר שאחריהן ואח"כ התחיל לזרוח פור ג' ואחר מתוכה כאין החמאל וכפוף מ
לזרוח פור מדלת דחות בכוד ודור הרי לך אלו המרכב קליפות הן מסטיקות כין ושרל וכן
ידו"ל . ואלו הן הבקרליה ערלה . ולכוכך אחר הכתוב כי כל הגויים ערלים . ואם עשה מ"מ
אחר לאחריהם אבריהם כגון התהלך לפני והיה תמים אחר לפני רבון העולמים והולך מ
לאמות לתוך תמים . אחר לו כפעם שתברות הערלה שבגופך מהיות חלק הגויים הבקרליה
ערלים ולפוכך אחר כל ערל וכר אחר לא ואול אחר כאר ערלתו וכברתה הנפש מהיות על
יה כברת עלברות אולה אלא כרת . ומה הרחל ומול ולוד כוחה . ולבו מהגויים כלם בקרליה
ערלים . ולכוכך אחר כל גויים מבבוכוי כמש ידו"ל כי אחילם . כלומר כמו שברות אולה אדם
כורת הערלה כך כמש ידו"ל אברות ערלת אדרבא מתוכות העמדות הגמדות כיבוכין ידו"ל ומה
סוד כמש ידו"ל כי אחילם .

ותתיבא בטרפה זו מהזכיר אדרבא כמשים לשון מבבוכוי והוכיר נ' פעמים לשון אחילם כמו
שאמר כל גויה מבבוכוי כמש ידו"ל כי אחילם . מבוכוי הדבורים דומנו כתיב קוכים כמש
ידו"ל כי אחילם . מבוכוי גם מבבוכוי כמש ידו"ל כי אחילם . ומדוע אחר ל' פעמי לשון מבבוכוי
ומבבוכוי לפי שאדרבא קליפות הן מן הגויים מסטיקות כין ושראל ובין ידו"ל כמו שהודעתיך
מלקחת רוח סערה שאחר ומקקל . הבמות מבן גדול . הפלוגות אם מתלקחת . הרביעית
ונגה לו מסביב . ולפי שאלו הן אדרבא קליפות מן הגויים אמר ל' פעמים לשון מבבוכוי ומבבוכוי
ומה שאחר ג' כפעמים לשון אחילם לפי שברות אולה כשאר כורת הערלה שהיא כוח אלהי
קליפות מסבות אולה בכלפה דרכים

כורתת הערלה ובוא אולה . הבמה פרעה והפלוגות מנגנה . ולכוכך אחר מלם . ומלקשים
בזה כע"ה ידרו אלהים מהיים כסוד אולה . פרעה . מנגנה . ומבקקל אבריהם ברות אולה מ
ככל מכל וכל מן הגוי הבקרליה ערלה . ואח"כ כולל ונחק . ואחר שהודעתיך זה הפקל הגדול
הנגו אודיעך הטע שאחר הכתוב כבמות אולות ומטעתה כל עץ מאכל ומרלתה ערלתו
את פרי מלם מנגם ויהיה לכם ערלים כ' פעמים לשון ערלה כנגד ג' קליפות הקשות על הערלה
ומסבה הרביעית מכוכך אולל כבמים ומה קדם אלוהים כלומר אולל בדמים כנגד קוצם
רביעות הדקה הבקרלית ונגה לה מסביב . ומכמה החמשו' תאכלו את פרי שהרי מן אדרבא
קליפות הכבים אנו מכבבים לדבקן כמש ידו"ל כסוד ה' אחרונה אל מס שהוא מותר כמער
ולכוכך אחר זה מעבר לידו"ל ווו הוא ה' הרמוזה כסוד ומבמה ה' חמשות תאכלו את פרי
מה חמשות ולא מכבר ונאלו מן הערלה ומבקקו כמו ידו"ל ית' . ואחר

ד' קליפות מכמות בטרפה . ואחר ואחרונה דומה דומה בטרפה מן מלמען הרי קליפה ד' הרים קדם כל אם מכמה
הלא מלון כמה הנשמה ומקשות אבלות לאבלו הנכון המבוא אבל אלאחי הטרת מאור מבכל עזם אלאחי אם
יקרות כל אם מוס אבר כמש ומבקין ומבה מ מ ומכמה אלאחי רוח ולין אם מבמה אל אשם ולאשם ומה כמון
אלעזה אלאל לון מלון אשמלה המהמים אל ומה אתם כרקדים אלאנים אם ונגון ר' אלאם כמרבה אם
המהמים אם אל ומה אים מקרבה אלאנים ונגן אר אלים כמרבה אים ומן מנגין באלאחי רוח ומה אים לאמה
רוח אנים ומבים ומה אבם ומבר בם אבם אלהים מרבה אל אלאחי אם ומה אל רוח אנים ומהמים אל
נגם מ מן ומבין מהקר בקרבה אלאל ה נגמה אלאחי אלאים ומבמה אלים ים אמים אל רוח
אנים מע אל רבע אלאמים ומן רוח אנים ומה אנים ומה אנים ומה אנים ומה אנים ומה אנים ומה אנים
לאמר מנגנים ומקשים אל אבלות

אבלות

ואחר שהודענוך אלה הפקדים הגדולים כמזור לכוכתבו ונאמר. דע כי כל ע' הפרים
הם דבקים בשמות הקדש שאינן מתחקים אלבד שוד אליד ודו"ל יה. שאין להם אלק בחנת
הסלפה כמו שנודיעך כע"ה אבל כל הכנעי פרים אדוקים בשאר שמות הקדש והכנויין
בשמו הקדש כגון א"ל אלים. ולפיכך הואיל לפשר לפתוח לבא בשיפוט הסם כל האלבוסי
והכנויין שיאבדו הע' פרים זה ח"ח שהרי הע' פרים נורא גדול הם כמרכבה וכבוד גדול
הם לסם. **הנני** מאור עיניך כע"ה בשוד בתיב ויתוס. דע כי לפתוח לבא בכח שם
ידוד ית' לגאול ית' ישראל ולקבל בנשמת ישראל בזרועותיו ובשיב כל המלבושים וכל הכנויים
ואז יקבל אלהו בנשמת ישראל. ובשיקבל בנשמת ישראל ויתאחדו באחד אז ויחזור וילבש כל
המלבושים וכל הכנויים על שניהם עלו ועל בנשמת ישראל והם באחד מבבנים בדבר אח'
שאינו בסדר זה הוא וכל שאר המלבושי והכנוי מופכין על שניהם מבחוץ בדמיון השמשים
העובדים את אדוניה. ואזו שוד ובדשת בנכוך בל מאיך כו' ל' אתה כנו בשמה שתברוש
בנכיך ומלבושיך על בנשמת ישראל בשעת הגאולה וכל הפרים מופכין מבחוץ אז יקיים מקרא
שכתוב והיה זו נלמך על כל הארץ כיום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד. ואז ויתיחד הסם
עם ישראל לבד וכל שאר הפרים והאומות ישאדו כלם מבחוץ תחתיו ומאדו והסם הגדול
ודו"ל ית' דבק עם בנשמת ישראל לעולם. ואז ואדשתיך לעולם. ולא יהיה עוד פירוד
והבדל אלא זו בעצמו מאיר את בנשמת ישראל ושביהם בשני חושקים אינם בגרדום זה עוים
וזהו מוד והיה לך לאור עולם ולדיך לתפארתך וסם ודו"ל ית' הוא בעצמו יהיה בחומה סבוב
לבנשמת ישראל שלא יבבשו מוד כיבוש אותן הקליפות הקשות: וזהו שוד ואבו אליד לם
בלם ודו"ל חומת אם סביב ולבבוד אליד בתוכה. ואז ומלו כל הפרים העליונים מבחוץ
עומדים ומשמשים לסם ודו"ל ית' ולבנשמת ישראל וכל האומות של ע' פרים שהם בארץ כלם
ישתבו נ"ב את ישראל וזהו תוד והיו מלכים אומנך ושרותיהם מבן אותיך אפים ארץ ישתחוו
לך ועפר רגליך ילחכו ומשו מפר רגליך ולהבו. שיד הפורות האמור זוד. דע כי כל הברכה
שיתה בלה תחולה מלת ודו"ל ית' אל בנשמת ישראל ומבנשמת ישראל בתה בלה ליסראל
יעי ישראל היו מתברכין ומתברכים בכל ע' אלוהו למשה סב' ובברכו בך כל משפחות האדמה
בשמשו ישראל בשתברו בנבורות ובדשי אומות העולם הברכה מהותה בלה ליסראל ואותו
הם בעצ הבמשך מאותן שבנבורות. כמו שלמ' תחת עבר בו ואלוך לבו מבבבו אותן הקליפות
הקשות בין הסם ובין ישראל. אבל בשוב ה' את שבות נוון ויתיחדו הסם וישראל ויוסרו כל
אמבטיים מבזבוהם לו לו ויקבל האחד מבל שרי האומות לא שבע ולא ברכה ולא טובה
ולתי עי בנשמת ישראל שאינו מתבבר על כלן ומושלת על כלם והיא בותבת להם ברכה.
בל הפרים והאומות תהיה שרבתם בלותו הבשאר בסיף כל המדרגות האחרונות
מתחלות

בצורת ע' הוא ידעלה ובשר מתמילל אל לבם ד' בנים ומל ושמיים לבמותם את בנדקים להתבבר בהן מיסורין
ומבנדרין לותן בד' לוביקים ובאן ס' לת ל' וב מן בסברים בלומר שבהו לדבר שמו על אבנעיות בת המלבים
ס' אמו' לל רות הבדה לבר אל ודם בבנם' הם הו בבמן המקטרג ובן ב' אבו אל' בעבדי עליו בתב ברו' ובסיונות
שיה בורת ומלך לבעבר בשי בשבר ובקבו לת בסמי לקחת בתגלה לו ישראל בבנולה לבנד נ' בתית תקטרגים
שבתבסם בו הבקדלים רות מבדרה רעם ולם ובעבר בבלן בבבבין בב' ובבם ס' עיבר ו' ום גדולה וחוק מהרק בדים
לנ' לא בדות ס' לאבר בדות בעב' לא בדעם ס' ולאבר הועם לם לא בלם ל' ובקבוס ובעבן בן בבבל' ובם ה' מתבלא
ומעבר בלבב' רות' מבדקן טור ס' ובתבדין בב ס' ובו' בדו לבדן בו' ע מלבבי בקבלי רות בעדם ובעם ובלם בלו

מתמנות בכסת ישראל. וזהו סוד ועבר דגליך ולחבו. ואז והיו כל הסרו משועבדים לישראל
ובלם יקבלו פרנסה עי ישראל וזהו סוד וחזיקו עברה לבשים כבכף אים והודו לאחר כלבא
מבכר כי מאבנו אלהים מבכם. כמנהגת ח"כ למד כי בהתאחד הסם את עם בכסת ישראל
ויתאחדו זה בזה. אז כל הסרים העלונים והיו כלם נעשים אנודה אחת לעבוד את הסם
את ולשמח את בכסת ישראל. לפי שמהבה תבא להם הברכה. וכמו שתהיה חבבם ורבוכם
ותזוקתם שלשבעים פרים לחעלה לשמח את בכסת ישראל. כך תהיה תזיקת שבעים לחות
שלהם לשמח את ישראל לחסה ולהדבק בהם והיו כלם עובדים את הסם. וזהו סוד כי לו
לחבך לאמיה שפה ברורה לקרא כלם בשם אחד ולעבדו שכם אחד. וזהו סוד לכו ונעלה
אל הר ודוד ואל בית אלהי יעקב כי מבנין תבין תורה ודבר ודוד מירושלם. המבין סוד
שבו דברים הללו שאמר בסוף הפסוק כי מבנין תבא תורה ודבר ודוד מירושלם. ובין כל מה
שלחרבו. ובין ידע שלא ומשך מים ברכה ולא טובה מסוגל בשולם לא אין הסרים ולאומות
כי אם עי בנין ירושלם ולפי שיבא לבלם ברכה ושבע עי בנין ירושלם ושתוקקו כל הסרים
וכל האומות לעבדם לפי שמהם תבא להם הפרנסה וזהו כי מבנין תבא תורה ודבר ודוד
מירושלם. וזהו סוד הבה כעינו עבדים אל יד אדוניהם כעינו שפחה אל יד גבירתה כן
עינינו אל יי אלהינו עד שיחבנו. וכשתבין זה תבין מה שאמרו הבבאים והיה יי למלך על
הארץ. אומתי ביום ההוא יהיה יי אחד ושמו אחד בזמן שיתיחד הסם עם בכסת ישראל ואז
תהיה אמונת כל האומות על הסם ודוד ית' מתיך רוב חבבם להדבק בסם ודוד ית' יעבדו את
ישראל. וזהו שתקנו בתפילות ר"ה ובכן נדיקים יראו וישמחו וישרים יעלוזו וכו' התבונן
איך הוכירו בנין ירושלם עוד אמרו למעלה ובכן תן פחדך יי אלהינו על כל מעשיך ויראתך
על כל המעשים וישתחוו לפניך כל הברואים ויעשו כלם אגודה אחת לעבוד את בוראך בלבב שלם.
הלא תראה איך ריוזו בבאן סוד כל מה שפי'. אי"כ דע והבן כי הסם ית' עתיד להשיר כל
הבנוין בבאו לקבל את בכסת ישראל בהיותו מתאחד עמה אז יהיו כל הבנוים משבחי את
הסם והאומות מבחון וסם ודוד ית' ובכסת ישראל עומדים מבבבים שמחים ושקטים ואז
ישביעו שבע נבורות משבע שפורות בבכסת ישראל. וזהו סוד והיה אור הלבנה כאור החמה
ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים ביום חבוש ודוד את שבר עמו ומחץ מבתו
ורפא וכשתבין סוד שבעתים שאמר בבפסוק זה תבין סוד חמשי שפרו בוכה שיתבתחו ויהיה
הוכל בהבגת והגאולה והחירות מבנוין לישראל. ואז ירוקו כל הבנורות ברבה על בכסת
ישראל ויתרחקו כל אותן הקלבות הרעות והטמאות מבכסת ישראל. וזהו סוד ביום חבוש
יי את שבר עמו ומחץ מבתו ירפא הוא מחץ מחלל הרשע שבטל והמא במקדש. והוא שבין
פנימתה של לבנה ולפי שבכיר רפואת המבה בבוף הפסוק בו סוד הלבנה. כמנהגת לחד מבל
הבללים האו כי הסם הגדול שם ודוד ית' הוא לבדו העקר והשרש ושאר כל השמות והבנוין
כלם מתאחדים בו מבאן ומבאן. וא"עם שם שלדוד הוא המקור לשם ודוד ית' מ' הבל דבר
אחד

בארבבה ובבוד לי' כי ברוב עם הדרת מלך ובם עדות לגודל מלבותו כמו שפי' לעילא: וזהו סוד יחזיקו עברה
לבשים ר"ל ברמז על ה' מדרגותם בבוחות בטיעמם. ובשתבין סוד שבעתיים שם' בפסוק זה וכו' אי' אבם שבע
בבמים שבעה שבם מ"ט עד שער הל"שהוא עיקר הבינה: והוא עבין תגיעבה של לבנה פירש בבנם שבם לשבל
בוזן הגלות בעשר' בנקרא לבנה ע"ש שזה שבעים עליה ושבעים

שם ורש

לאמר הוא. ונמצאת למד כי שמות הקדש שהם א"ל אלהים וכיוצא בם הם סוד הדגלים שעם
ידוד מתלבש ומודיעין בהם ומתפאר ולפיכך שמות הקדש אינם נמחקים. וכמו שמות הקדש
אינם נמחקים כך השרים המלאכים העליונים אינן נאבדים. אבל מאחר
הכנויין הנמחקין כגון רחום וחנון ארך אפים וכיוצא בהם הם כלם כדמיון החיילות של
שרים והסנגרים ואינם בקדושת שמות הקדש ולפיכך הם נמחקים שהם מלבושי המלבושי.
ואם תאמר מאחר שמות הקדש הם כדמיון מלבושים נ"כ וכשהשם מתלבש בהם הוא נשתר
ונעלם מישראל. א"כ מדוע אינם נמחקים שהרי זו היא שוכתם של ישראל וגדולתם שאמרו
פשטתי את כתנתי איכה אלבשנה. דע כי א"ע שאנו אומרים שמות הקדש שהם מתלבש
בהם ומתכסה. יש לדבר שתי פנים אם שם ידוד ית' מתלבש בהם לבדו כהתרחקו מכנסת
ישראל. זו הרעה. והגלות. והנה בגדולה שזו היא שסבה בהפסיק הקליפות בין ישראל
לאביהן שבשמים. אבל אם שם ידוד ית' כאחד בישראל ובירושלם ויתיחד עם כנסת ישראל
ואין זר אתם בבית וכל אותם שמות הקדש והכנויין חופפין סביבות. והשרים מבחוץ ושם
ידוד ית' וכנסת ישראל מבפנים. זו המעלה הגדולה והגבורה והתפארת. ובכל ענין תבין כי
ז"ת מפשיט אותן הבגדים כדי להתיחד עם כנסת ישראל אבל אינו מאבד אות המלבושי
מן הפולס שנורך גדולה הם אותן המלבושי לשתים כהן כאורו ופרשת בנפיך על אמתך כי
נוחל אתה ולפי אינן נמחקים. והסוד וכל אחרן ש אהל מועד ופשט את בגדי הבד אשר לבש
בבאו אל הקדש והניחם שם. וכשהשם ית' פושט אותם המלבושים מניחם במקומם לכי שהרי
האומות מתאחדים בהם. ושרי האומות נורך גדול הם לשמוש המרכבה. ולפי שמות הקדש
אינם נמחקי. אבל הכנויים הנמחקים כגון רחום וחנון וכיוצא בהם הרי הם כדמיון שבעי
אומות שתידים להמחק מאותה האומה שהם מאמינים וכ"ם ותאחדו באמונת ישראל כמו
שפיר. ולא מאחר אומה כופרת אז מורדת בשם כאמרו כי אז אפיך אל עמים שפה ברורה
לקרא כלם בשם ידוד ולעבדו שכם אחד. ולפי דרך זה תמצא כי שמות הקדש שבעי שרים
מתאחדים בהן אינן נמחקי אבל שאר הכנויין שסבים אומות מתאחדים בהם נמחקי שהרי
אמונת שבעים אומות היא שתידה להמחק. ועל דרך זה התבונן סודות עמוקים ונכונים
נעלמים בענין שמות הקדש והכנויין ואז תראה דברי אלהים חיים כראים לעין ואחר
שהודעניך

שהיום וכאשר היא מוכרחת לאשר שכים לבחות שמיניות בעין בניא ברי זה בי פנים ומסרין לה בשאר בילרנן
בעצים. לפי שם שתידים להמחק מאומתם כדלקמן ואם הקדש ותאמר היאך ישתקו שמות לעצם זה ולא יפחת
שמות קדוש"ים לשניה כי עיקר הכינוי הם על שמות הפעולי"כשאות לעולם הבפסד כגון רחום וחנון ודומיהם
ונשתנה כמאדת ענר הכינוי נ"כ אבל שמות שאינם נמחקי"הם אורו"על אבנות ית' ופסיקותיו הקדושות אז
ישלאר כי בזה הראה שהבדל הגדול שבין הגלו ית' ותחבותיו לעבמיתו ית' ז"ו היא המעלה הגדולה כי הרוב שם
הדרת מלך כדלעיל: כי נורך גדול שם להשתמש בשם כי עולם כמבכנו מוכן לכיות עליון ותחתון ומתנעית ומין
בין ימות הגשיח לעבוד אלה שיעבוד מלכות בלבד לבד אחר בשמוך ושרי אומות נורך גדול שם לשנה המרכב כדי
שיהיה עולם הפלון על מצבו וקיומו ומתבו ישתלשל גם התחתון לעבוד על קיומו כמו שנתבאר לעמים דשא
הבשא תלא ומא כן נרך שיתבד כולו אז מיבדא הבשם בריאה מדשם ווה לא ישיה בזמן המשיחא אביבי כתיב מן
מזבחיבי שיהיה זה רק יורה על ביטול אמונה ולא ביטול עולם כי לא יהיה זה מר שלף הסביבי סיא הבנת הגדול
הלא הם שתבנו אלרן שבתיים ושבתי הסוי כולו יהי כבוד ה' לעולם. ופשט את בגדי פשט בגדי סוא קו הפעבני
ותמבא

פהודעניך אלו הכללים הגדולים בסוד סס"ידוד ית' מסוד שמות הקדש שאינן נמחקין ונכסוד
הכנויים הנמחקים יום לכו לשוב ולהודיעך סוד אל שכויין שכהם יו"ד ית' מכהוב הכרעת
כפי סדין הראוי ולכאר לך כל אחד מהל' שנה לאיזה נר פוא כוצה. לומה היא מדת כל אם
לו ככוי מהם לו כינד השמות דבקים בסס"ידוד ית' ובינד הכנויין הנמחקים לדוקין כשמו'
הקדש שאינם נמחקין. ומו' דנל מחנה והול"ם וכתיב ונכלו ופקודיהם. תמנא דנל. ותחנא
מחנה. ותחנא נכלותם. כך סס"ידוד ית' הוא העקר. ושאר שמות הקדש הם נורת דנלים.
ושאר הכנויים הם סוד נכלותיה. וה"כ הוא פקח עוביך ורצה מה שהקדמנו להודיעך בספר
זה כעכין שמו הגדול ית' ובעכין שאר שמות הקד' והכנויין ולא שהודעניך זה ושלנו להכנס
בבאור סוד אלו הג' שמות שהם אל אלהים יהוה היאך הכנוי' כאחוז' כהם והיאך סס
יד"ד ית' מתלבש בכלן לא' כמקנתן ומה הוא הפעולה המיעל בכל מלבוש ומלבוש. ואחר
שתדע זה תבין כי סס"ידוד ית' הוא התל שהכל נופין לו וכל הכרט' תלויים בכללו וכל השמו'
והכנויין תלויין בסס"ידוד ית' ומה שתנטרך לדעת כי ג' שמות הם מלמעלה למטה. אלוה
למעלה. אלהי למטה. ידוד באמצע. וכמו כן הן ג' שמות הן הנדרין. ל' מוחין. ל' דים חשמל
ידוד באמצע. הלא תראה סס"ידוד ית' באמצע מכוין לכל הנדרי. ולכוים לך להתבונן כי
בו הכל תלוי והוא הנושא את הכל ית' ות' לעד ולנצח. ונראים אנו לעורך על עקר גדול
בפסוק אחד כי הנה ידוד ונו' מתקימו. ולאחר ינא מדת הרחמים ובא לו למדת הדין. וכי
לזוה אקוים לו והכתי' מדד כשעלו מוס. ושמוס כורת תבן וכל בשלים עפר הארן ושקל
בכלס הרוס. וכבר אמר הוא מקומו של עולם אין עולמו מקומו. וכתיב הנה השמים ושמי
השמים לא יכלכלוך. וכי אזה הוא מקומו. והיאך אמ' כי הנה ידוד ונא ממקומו אלא כי
הפסוק כך הוא כי הנה ידוד ונא מתקומו שהוא אליל והוא מדת הרחמים הנמורה ובא לו
למדת הדין שהוא אלהי. ובשתבין זה. תבין סוד מערכות הסס מלמעלה למטה ותדע כי
מקומו של ידוד ית' הוא אליל ואז ותיסב לך הפסוק ומה שדרשו כי אל שאמרו ונא ממקומו
ונא מדת הרחמים ובא לו למדת הדין. ובדרך זה תבין זה הפסוק מן הנה ונא ממקומו
ונא ממדש שתקוק כדנלה א"ל שאינא אות הרחמים ובא לחדש שתקוק כדנלים אלהים שהוא
אות הדין כמו שכתוב אום על דנלו באותיות: ואחר שתבין היאך סס"ידוד ית'
אחנו מתעלם כי כל שמותיו וכנוייו מתלחזין בו מסביב ובלן אלוקים בו. ומה שראוי לך
להתבונן בו כל השמות והכנויין ולבר אליל יש אינן עולין מסבמו ומעלה. ואם הם א"ל
הוא מבונה על הרחמים בסס אליל הוא כדמיון נורת הדנל. הבל תנטרך לדעת כי כל
הכנויין כלם עקרם בתלבוש המדות שעדיין בבאר אותם בע"ה. והנני מסדר לך כל כה
הכנויין המלוין בסדר אלו הג' שמות שהן א"ל אלהים ידוד בסדר זה.

אל

ותחנא מתבה ל' אחר שם חשם שוא תוכם על דנלו ונא ממקומו הרשעין בזכולר בסתיך ו' אחרא אל שם בעיון
שבכל אלהי בו. כי בו הכל תלויים והיא הנושא את הכל כי לדעיין הנקיד שנאמנא הנה לם שכל הקיים שיינלי
אל ענול המקיים מחבה שם בחסדים ובלים בגזרים. מסבמו ולמעלה כי מורע ית עולם ולמטה ה' שם בקרא' שנלי
בסיד בורת הסברי. בדמיין בורת הדנל כי אבי בן מקיים בדנלו לאות הרחמים שמר ין הראה אתי בעוס פירמו מ
מבחר ים לך בארכת לקבן. ומזה יוישיבו אם מירים אם הוא מקרינים. מיבנה לאמלע לסבת חנו ה יבכנדם בית
מבוינת לסבת הנו ת של מטה כי כל חס שהיה בה"ה ס לאמה שיה מבין כנגד ג' שלמעלה ולסבי בסבר ו' ג' כו
הענין. ויתן בנגד הדין לבולם בתשתין מ' למעלה נתחלת בסמר בנילור שם אלוה בנשותו. יש עוד נ' נת' דיב
אל

אל יחיד	ירוך לעבד	אלהים לעבד
גדול	נורא	אדיר
רחום	נושא עון	שופט
חנון	עובר על פשע	דיין
חסין	אמת	חזק
ארך אפים	מרום	כביר כח
רב חסד	רם	איש מלחמה
קדוש	נוצר חסד	גבור
חסיד	שוכן עד	פוקד עון
סולח	קדוש	משלם גמול

התבונן ותמצא כוד אלו הנ"מות כל אחד מהם כוסא תשעה כנויין אל כוסא ט"כנויין ומתו ו"וכן י"דוד וכן אדיס. הכא תמצא ככאן סוד מלאים שכא מלאכו למעלה מהם רחוקים בכוד מרכבות וחזקאל כאמרו ויהי כמלאים שכא. וכאן כנמר כל דין מדכין כב"ד הגדול של מכעים ואחר למעלה. וכאחר כתי דיכוים נ"כ של מטה כאלו מלאים מכוכים דכין. ומה מתנערך לדעת כי כבוד מדר זה כתוב ראותי את י"דוד יושב על כסאו וכל נכא הסמים עומדים עליו. נכא הסמי"הסמי"כמזכרי"מכה הם כוד מכי הסמות הנקראים סמים והם פוד א"ל אלהים. ומהם נקרא ה"סמים רוכב סמים. ואומר הוסכי כסמי. ומל זה כאמ"ואתה תשמע הסמים מכון מכתך. לא אמר אתה תשמע מן הסמים. אלא אתה תשמע הסמים. הסמי"מתם מהן א"ל אלהים. ונכא מל אל ומל אדים עומד עליו מימיכו ומשמאלו כמו מכתבכו בלוח זה מעכרכו. מאלו הכנויין מל א"ל טוענים ומתפכים לזכות וזהו כוד מי מיכו אם דת למו ואלו הכנויין מל אדים מלמדים חוכה וזהו סוד משמאלו. ואם אל וכל נכא הסמים עומדים עליו מימיכו ומשמאלו. מוחיכים לזכות ומשמיאלים לחוכה. ואחר מטוענים טענותם אלו מתו הכתות מל ומין ומחל. דכין את הכתבע כב"ד מל ע"א במקום מהוא מכוון כין הפס הגדולהוה וכין הפס הנקרא אדים וכין הולוב' סמות מוככת למעלה לסכת הנוית במקום מדכין את כל העולם ואחר מטיעכין אלו מל ומין ומל מחל מכביחים הפס הגדול העומד באמצע מהוא פס יד"וד ית' לנמור את הדין אם לחייס אם למות אם לטוב אם לרע. ואז נוזרין ומיסקים את הדין. ואז הנד הנקרא אלהי"ם נומר אותו הפסק דין. ופס עומדים העדים והסוכטים והמוטרים. וכמרוכים לקיים הנזר דין מלאין הכתב כיד המלאכים הנקראים מוטרים לב"ד של מטה הנקר אדני. ואז כנמר הדין כעולם התחתון. ומה מתנערך לדעת כי המקום מכו דכין הוא כין י"דוד וכין אלהים ורוב אותו המקום כחלקו מל אלהים. ומלבד ב"ד מל מכעים ואחר ים עוד מה כתי דיכוים מל עמרים ומלמה במקומות מכאן כדוכין הכי העולם. אבל יש הכרם כין ב"ד זה לב"ד זה כי במקומות ידועים דכין תות ומיים ובמקומו ידועים דכין עוסר ומוכי. ומדיין

מל כ"נ וכנגדם בכאדרין קטנ"מסין יומני לנכי מכהדרין גדולה נ"ם כ"נ וכן הוא לנכ "כמע"ו כבריה ב"ה מלאכא

ונדון תשמש בע"ה כל הדברים האלה על מתכונתם אין דנין למעלה בב"ד ח' כל הדינין
כלם אלא מקומות ים למעלה מיוחדים שבהם דנין דינין ודונים. וכמ"ה עוד נודיעך בורי
המקומות שדנין בהם הב"ד ומהיכן ינאלום הפלוחי'ובפקי הדינין בדיהם ומניפים לנבא
הפתים הפתחיכים שבהם השמש והירח והכוכבים פה נבא המזלות יהיולך אלו ואלו נומרים
הדין תל הברות כפי מה פנגזר בדין בב"ד של מעלה ואין בכלם מי מוכל לשנות דבר מכל
מה פנגזר השם הגדול ודוד וה'ונהו כוד אך יורה מספטיך ידוד קוכוך. ואחר שהודעכוך
זה ים לנו לחזור ולהודיעך סוד אלו הבכרים של ח"ל העומדים לוחין מחוזה דבר הם נמשכו
וכן סוד הכנויים של אלדים העומדים לשמחל מחוזה נר הם כמשכים. וכן הכנוי'העומדים
בלחמנע השמשים לשם ודוד וה'. והשם ורנו דרך הלחמת כנויים של אל העומדים לנר
וחין שהם מהשכים בזכות הברות הם הנקראים כנויי החסד ונו הוא המדה שהם אברהם
אבינו ע"ה לחעלה שזו הוא מדת חסד וזכות הברות והסוד רוחו בסכוק ונגם לאברה'ואחר
אלף תשפה נדיק עם רשע חלילה לך מעשות כדבר הזה להמית נדיק עם רשע אולי יש ל'
נדיקים וכו'כו כל הכנויים שהם מדתו של אברהם מהכבים בזכות אברהם כשכיון שעשה
אברהם אבינו טאחר אולי ואברון חמשים הנדיקים הנדיקים חמשה. ואחר לא אשחית. חזרום
כנוי החסד ואומרים זכות אולי ומנאלון שם אדבעים עוד מוסיפים ללמד זכות עד שמנועים
לסוף כל מדת החסד שהם עשרה כנויים אולי ומנאלון שם עשרה. ואם חו אין שם בדיוקים
הטעכה שהיא טעכה אחת לכל אחד מעשרה כנויין של חסד. אז הדבר כעכם ונומרו'הדין
כמו שנמרו הדין כסדום ועמורה כך נומרים כל הדינים לחוכיהם ואז אומרים כל הכנויין
אלמדו זכות למקומם. והשם משתלק מן הדינין והכנויין הנקראים אלדים נומרים הכבק
דין. וזהו סוד ולך ידוד כאשר כלה לדבר אל אברהם שב למקומו. ואז השם השלם
שהוא אלדים נומר הדין וזהו ויהי כשחת אלדים את ערי הכבר. כשחת אלדים אלדים הוא
הנומר את הדין שהרי מדת אל שהיא לאברהם ומדת ידוד חוזרו שתיהן למקומן ונשאר אלדים
לנומר את הדין. ואם תשאל. הרי כתיב וד'ד המטיר על סדום ועל עמורה גפרית ואש והרי
כתיב ידוד כזה המקום והרי הוא נומר את הדין. דע כי כל מקום שתמצא כתיב בתורה
ידוד הוא וכית דינו והוא כוסק הדין וכית דינו שהיא אלדים נומר הדין ולא בסוף וזהו
כשחת אלדי'את ערי הכבר. ואחר שהודעכוך זה התבוכן כי לא לחכם ככתבה כרשע זו
בתורה אלא ללמד להודיע משפט סדום ועמורה וכאה לרמוז על כל הדינו'שנוזרים כמזלם
בב"ד של מעלה כי אברהם וכנויו שהם ח"ל עם כנויו עומדים שם תמיד וחלמדים זכות על
כל העולם ואחר שנומרים תחיד ללמד זכות חוזרים למקומם. ושמור עקר זה תמיד לכל
מקום כתורה וזהו שאחר תתן אמת ליעקב חבד לאברהם מדת החסד מבורה לאברהם ללמד
זכות על כל הברות. וכבר הודעכוך כי נודת דגל מדת החסד נקראת ח"ל. ושם לך לדעת
כי אברהם ירש מדת ח"ל כאמרו ויטע אשל בבאר שבע ויקרא שם בשם ודו"ד אלעולם.

וכתיב ברוך אברם לא"ל עליון. וכבר ודעת כי אל

ונדיין תשמש כל הדברים על בורן וסוד המקומות נדמין נגם כי כל הכנין בסוד שבע הבילות שהם לשמש
שהבעידות שנשם השמשים וסשלוחים ונפי דינין שימדין נכח כהמירות שלשבלם שהם כאו שנוילרכו בשמשים.
וזהו סוד לף לורש שיהם על הסדר ודרך שמדה לעדם כאשר ביאור

כי אל עליון הוא הגומל חסדים טובים ומדת חסד הוא אל אברהם כמו שכתוב חס"ד לאברהם.

ואחר שהודעכם שהעקרים הגדולים הולך הכוונן של א"ל הם מלמדו זכות על בני עולם והם מדת אברהם אביהם ע"ה יש לנו להודיעך כי כל הכוונן של חס"ד שהם חקוקים בדגל א"ל כלם משוכים מן מדת החסד הנקראת חוט העליונים כי שם אל חוסל על המים והסוד א"ל הכבוד הרעים ה' על מים רבים. ולכיכך תדע כי אברהם אביהם ע"ה בקש המים האלו וזהו סוד הכאדים של אברהם אביהם ע"ה וכמוס העליונים בכח אברהם אביהם ע"ה שבעים ושתים נשרים שבהם עברו בני ישראל בתוך הים כיבשה והמוס להם חומה מימינם ומשמאלם. וזהו סוד ויסע ויבא ויט שמיהן של כמוך מאלוע"ב אותיות שונאים מהם ע"ב אחות שזהו חס"ד אברהם וסוד חס"ד הוא ע"ב ולפי שהמים הם תחת דגל אברהם עשה אברהם בהם ע"ב נשרים. ובתיך אלו הנשרים כאדנין הכוונין שהם כלם של חס"ד וחקוק בדגלם א"ל שזהו סוד דגל אברהם שנאמר ברוך אברם לא"ל עליון. וכתיב המקרה במים עליותיו. עליותיו שם של עליון. שמם עליון הו"ה עולה על שם אלים כמו שאמרנו נמעלה כי א"ל גדול ידוד ומלך גדול על כל אלים כאמ"כי א"ל הוא שם גדול על שם אלים כי זהו סוד רב חס"ד רב חסד כודאי. וזהו סוד והאלדים נשה את אברהם ששם אלדים נתן הנס אלו ביד אברהם שמדתו א"ל. וזהו סוד ויקח בידו את האש זאת המאכלת שאלמלא לקח אברהם בידו כאותיו של יצחק שהם האש והמאכלת אין כל בריה יכולה לעמוד לפני כחד יצחק. וזהו סוד ורב חבד של מדת אברהם שנרע מדת פחד יצחק ולקח בידו האש והמאכלת ולפיכך נקראת מדת אברהם גדולה מפני שהוא גדולה מגב"ורה וזהו סוד שאמר לאברהם וא"ל גדלם שמך. וזהו סוד כי א"ל גדול י"דוד ומלך גדול על כל אלדים. ולפיכך אין דגלו של יצחק ונח עד שנומר דגל אברהם ללמד זכות וזהו סוד ולך יי' כאשר כלה לדבר אל אברהם ואברהם שב למקומו. מה כתיב בתריה ויהי בשחת אלדים את ערי הכבר. ואפילו שהיה שדום משחית כשזכר את אברהם שהוא סוד מדת אל הגיל את לוט וזהו שכתוב ויהי בשחת אלדים את ערי הכבר ויזכור אלדים את אברהם וישלח את לוט מתוך ההפכה. ממש כאמצע ההפכה הגילו. והטעם לפי שאברהם לקח בידו את האש ואת המאכלת. ולפי אברהם מגיל פעמים רבות אף"פי שנאמר הדין למות כי זהו סוד ורב חסד ורחום ואחכון של מדות הכוונין של אברהם. ואחר שלקח אברהם כרשותו את האש ואת המאכל שהם כלי מלחמתו של יצחק שהוא מדת אלדים אין דגלו של אלדים ונח לנמו"לת העונש שנור הדין עד שנומר אברהם ללמד זכות על אותו הדרון וכשלא מנח לו זכות מתאספת מדת אברהם ואז נומר אלדים שהוא מדת יצחק את העונש ואת הדין כמו שאמר ואברהם שב למקומו. ואח"כ ויהי בשחת אלדים את ערי הכבר. ודע כי מאחר שלקח אברהם בידו האש והמאכלת על אברהם חסכים בדין אין אלדים יכול לבעול אז לעמוד. וזהו סוד שאמר ויקח בידו את האש ואת המאכלת וילכו שניהם יחדו. וילכו שניהם יחדו בודאי. שאין מדת ונקק יכולים

ללכת

כי אל עליון הוא הגומל חסדים טובים כי כי אל עליון שסוד חסד עליון והרחמים הגדולים נומל ומשפיע חסדים טובים ובם להסר אברם ללמוד זכות ולכוף כל בעלי דיכין בקשי כדלע"ל בכיאור שם ש"ו ובכיאור כוד שות עין אל שם ולקחן נשוק בכ"ו שקים ועל וה בקרלת בחסד ג"כ שעליון כשבר יתבל בחקוקו בתחלה סצ"ו ע"ל ים כם ע"ב שמות מיוגלים שלו הג שמות כשגולר בתחלת סצר"ל דר חסד בודאי כי הוא רב וגדול על ע"ל

ללכת כי אם כרשות מדת אברהם ומצותו והסכמתו . וזהו סוד אלהי אברהם אלהי יצחק
ואלהי יעקב ולא אמר ושל יצחק כמו שאמר ושל יעקב כדי שלא תחלוק למדת יצחק גדולה
וכדי שתהיה מדת פחד יצחק תחת חסד אברהם . וזהו סוד וילכו שניהם יחדו שאין רשות
יצחק ללכת עד שמדת אברהם מלמדת וכות כשאלא כך היתה מדת יצחק מחרבת העולם
וזהו סוד והאלהים נסה את אברהם . ותדע לך . כי אברהם עקד את יצחק כדי שתהיה
מדת יצחק עקודה יד ורגל וכבושה תחת מדת אברהם . ועתה אודיעך כיצד חסד אברהם
מלאך וכות ושוא גד"ול והוא רב חס"ד . כשהאדם עומר לדין ומקלים עונותיו אזי מוכות
חסד אברהם דגלו חקוק כו שם א"ל וא"ל מעביר ראשון מן העונות שעלו כשקל כבוד א"ל
רחום וחנון ואינם מוכים זולתי מן אילך וזהו הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר .
ואע"פ שמקלו העונות מזותיכו לו כמדת אדם אמים . ובסוף נמר דין אם נמצאו עונותיו
וזכותיו שקולים זה כנגד זה . חסד אברהם מכריע את השקל לגר הזכות . וזהו סוד רב
חסד אם יכול אברהם להגילו . ואם לאו יקוב הדין את הבר . אזי מדת יעקב שהוא כ"ל
בין אברהם ובין יצחק פוסק נמר דין ואומר חייב . וכשמדת יעקב שהוא סוד יד"ו אומר
חייב אזי כתיב כסוף פסוק ואמת הוא סוד נמר דין של מדה שלשית שהוא סוד ידוד שהוא
סוד יעקב . שהוא שוד אמת . כאמרו תתן אמת ליעקב שזהו שוד ואמת שזהו שוד משפטו
ידוד אמת . כאם לפסוק פסקה ואינה חונאם זכות כלל בבדון . אזי מסתלקות שתי המדות
שסם מדת אברהם ומדת יעקב שהם א"ל ידוד . ונשאר הדין לגמור כיד אלהים כאמרו
ולך ידוד כאשר כלה לדבר אל אברהם ואברהם שב למקומו וכתיב ויהי כשחת אלהים את
ערי הכבר . וזהו סוד כי המשפט לאלהים כלומר כשק הדין כיד אלהים כאשר להשלימו .
וזהו סוד פחד יצחק שהכל מתפחדין ממדה זו וזהו שאמר שמר מפחדך בשרי ומהמשפטיך
יראתי . כמנאת למד סוף פסוק של רשות וחנון אדך אפים ורב חסד ואמת . כי כל הכוונין
על הפסוק מן אל רחום וחנון ואילך כלה כוונין על א"ל זולתי אלא האחרון שהיא ואמת שהוא
סוד כנוי שם ידוד שהוא מדת יעקב שבקרא אמת לפי שהוא מוכקת הדין וזהו סוד תתן
אמת ליעקב וסוד משפטי ידוד אמת יסוד כרוך ביין האמת . ואחר שהודענוך אלה העקרים
הגדולים כענין מדת א"ל ומקנת הכיכוונין של מד' זו יש לנו לחזור ולהודיעך סוד מדת שם
אלהים שהיא מדת הפחד והדין שהיא מדת יצחק ואעפ"י שפו' בכאן הרבה מדרת הפחד
בכלל מדת אברהם אע"פ כן יש לנו לחזור ולבאר סוד מדת אלהים שהוא מדת יצחק כמו
שנחם והשם לחנן רחמיו הרבים וחסדיו יורנו דרך האמת . בנוים של אלהים שאומרים
לנך סלש והם שאלמדים והמזכירו חוכתן של כרוות הם הנקראים כנוי הדין וזו היא סדרא
יצחק ע"ה שזו היא המדה שנומרת הדין על כרוותיו . ונרוכים אנו להודיעך העקר הגדול
הזה . כבר הודענוך כי מדת אברהם היא המלמד'ת וכו' על הכרוו' ומדת יצחק היא המלמדת
חוכה . וכן תמצא כיצחק כתוב ויאהב יצחק את עשו כי ציד בפיו . וכי נדיק גדול כיצחק
אביו ע"ה שאין הסכנה כפרדת מחנו אפילו שעה אחת ויהיה אוהב לרשע נאור כמו עשו .
והיאך אפשר : אלא סוד גדול מסודות התורה הוא : דע כי יצחק אביו ע"ה היה נוטה כל
העתיד לבא ונתה ורואה כי בני יעקב יהיו חוטאים ומכעיסים לבנו זו ית' ויעשו דוכו נהנים :
וכשראה יצחק ישראל בגלות עשו שחר ואחר בגלות מכבדת מון ואמר כן אבי אוהב מאד כל
שנרו של עשו לאחד על ישראל חובה כדי לגמור עליהם הדין כגלות כעולם הזה וזהו ויאהב

ונחק את עשו בן נוד בפיו ואהו בן נוד בפיו אלא ראה בנו ופקב בגודום בדונו בהנם ראה
וכנ שער וכשראה גלות אדום וראה הנוד של נהיכם נתון בפיו של עשו · סחה נאמר גלות
מכפרת עון · ואהו קדם ישראל לה ראשית הבואתה כל אוכלו ואשמו הנה הודעתיך כי אעפי
מדת ונחק הוא הפחד כוכתה לזכות את ישראל ואהו סוד זכור לאברהם ולינחק ולישראל
עבדיך כי הסם ותלות מזכה את ישראל בגלות עשו ; והנני מבאר עוד : ויאהב ונחק את
עשו בן נוד בפיו : כלומר ונחק הוא מדת הדין והפח ואהב כל בנוי הדין שודעים לנוד
הרשעים לנהיכם ואלמלא מדת הפחד מדיני נהיכם כמה אכשים נדיקים היו מוטאו ותועלת
גדולה הוא מדת פחד ונחק שמפחיד את האדם מדין נהיכם ובזהרים מעשות עבירה ואהו
סוד פחד ונחק · ועל זה נאמר אשרי אדם מפחד תמיד · ואי"כ פקח עיניך וראה כמה הוא
הפחד מועיל שמוכש האדם מן העבירה ואהו סוד אשרי אדם מפחד תמיד , ואהו שאמ מפחד
תמיד כלומר אשרי אדם שראה כמה גדולים הם עונשי דיני נהיכם הבקראים פחד · כמו
שאמר אים מרבו על ורבו מפחד כלומר מפחדה של נהיכם הדומה לגלגל · וכשהאדם מפחד
מדיני נהיכם מוכש מנמו מבא מבאר · ואהו סוד אשרי אדם מפחד תמיד ושוד פח"ד בגיון
חטאים · ואי"כ התבונן כי הפחד נורך גדול הוא לישראל להמלט מדיני נהיכם · ואם אין
ישראל נזהרין ואוכב מבחדים לפני ויותר טוב הוא שיפלו בגלות עשו משיפלו בנהיכם כי
גלות מכפרת עון · ועל כן סחה ונחק שהוא מדת הפחד שיפלו ישראל בגלות עשו ותכפרו
עונותיהם משיפלו בנהיכם שהוא דין קשה עד מאד · ולפיכך אמר ויאהב ונחק את עשו כי
ב"ד בכיו · ואח"ש הודעיך זה נריכי אלו לבודיך סוד אותם המטעמי שבקש ונחק מעשו
ובא ועקב ונאר המטעמים הם לינחק אביו וידם ברכתו של עשו · בכר הודעתיך כי ונחק
אביו ע"ה הוא העולה התמיד ואין השביב בכרת ממנו אבי שמה אחת והילך תבא תקלה
על ידו · אז הילך ואהב את עשו · אז הילך ורצ"לברך את הרשע ולהנות את סנדיק אז הילך
תתקיים ברכה אחר המאכל והמשתה · והרי התפילה קודם המאכל · ואומר יין ושכר אל
תשת אתה וכיך אחר והילך ונחק אוכל ושותה ואחרי כן מברך את הרשע · בני אל תתפתה
בדעתך ואל תקבל אז נאה להאמין כי נדיק נמור כינחק אביו ע"ה ויהיה בכשל בדבר קטן
· אבל כל מעשיו פלס ומאזני מפט לי דוד ית' · דע כי ברשות ונחק אביו ע"ה כי שבו
עולמות הם העולם הזה והעולם הבא וראה את ישראל דהופין ומנטערין בעולם הזה וראה
מדתו שהוא מדת הדין מתוחה על ישראל בנטער ואמר מה יעשו בני בידי הנוחם מבעים
אומות והילך יתבהנו ביניהם בגלותם אמ"אוטב שאתן לעשו בני ברכת העולם הזה הבא עי
מאכל ומשתה כדי שיהיו שולט על ישראל מאחר שיהטאו ישראל ויפלו בגלות · ויותר טוב הוא
שיפלו בגלות עשו אהיהם משיפלו בגלות אחרים בבריס שהם שנאים אותם · ואמר ונחק
אחר שא"ה שלא תנבה מדת הדין החוב שלה מישראל · ויותר טוב הוא שתנבה החוב עי
אחיהם שמינבה אותו עי בבני · וזה יסוד לא תשיב לאדומי כי אחיך הוא · ולפיכך אהב ונחק
את עשו מבני שהאתקין ועקב שלא יפלו בבנו בנהיכם · וכשראה שנפלטו בבני ועקב מנהיכם
והם בגודי בגלות עשו · שמח · ואהו סוד בן נוד בפיו · ולפי שהעבין כך אמר ונחק אין עשו
ראוי לברכה עליונה שבגלות · אבל הוא יורש ברכה תחתונה נופבנית · ראוי לברכו על דבר
ביפנו שהוא דבר שהנוף בהנה בו · ואהו המאכל והמשתה · ולפיכך אמר ונחק לעשו ועשה

לאוכלה בעבור תברכך בעבור: בעבור כולאו שהוא הכסף המקבלת מזון ולא הכשמה: ולפי
דרך זה כתבו ויבחר אביהם ע"ה להקל עונשם של ישראל בגלות ולא יורשו דינו בהיכם. ואע"כ
שביקה אומרת אבילו בגלות נרינוס ישראל להקל מעליהם עול קשה של עשו והוא סוד ורבקה
אוהבת את יעקב: כי השכינה בזמן אברהם אבינו ע"ה נקראת שרה. ובזמן יצחק אבינו
ע"ה נקראת רבקה: ובזמן יעקב אבינו ע"ה נקראת רחל: כי לאה הוא סוד היובל: ומתו
הספרו הן סוד שתי בערו של שכינה ומשם נתקן הכל. ולפי ורבקה שומעת בדבר יצחק את
עשו בנו: אז נותה רבקה על יעקב לתקן את המטעמים וקבל ברכתו של עשו: ואלמלא כן
אין אחד בישראל כמלט מגלות חרבו של אדום. התבונן מאד. הנה הודעתיך סוד ברכתו
של יצחק ואהבתו של עשו. ואחר שודעת זה נרך אבי להודיעך שאלמלא שבעקב יצחק פל
נבי המזבח ולקח אברהם את האש ואת האבלת בידו אין אחד מישראל יכול להתקיים מבני
דינו של יצחק. ולא מבני שיצחק שבא את בני ישראל אבילה חלילה. אלא מבני תפודותו שכל
כך היתה פחדו ורעדו מתוחה ליראה ולפחדה מלחטא לבני יי' ית' ובאה שעתידים לחטא.
אלא ראה שאין ישראל בגולים אז מעיבים נהיבם אז מעובים גלות שמא לגמור דינם של ישראל
בגלות, וכשראתה מדת החסד שהוא מדת שהי' מדת אברהם שאם יגמר דינם של ישראל
בגלות והיו כלים כלים וכשחתום ולא ומלט אחד מעיר ושני' ממשפחה. לקחה מדת ח"ל בידה
את האש ואת המאכלת שלא יכלו ושלא ואבדו ישראל בגלות. והוא סוד ואף גם זאת בהיותם
בארץ אויביהם לא מאסתיים ולא געלתיים לכלותם. ואחר שודעת זה נרך אבי להודיעך מהו
הטעם שבהו עיניו של יצחק מראות. דע כי יי' ית' מעט מדת הדין שלא תדקדק בכל העברות
וזהו סוד ותכהה עיניו מראות. ומה הוא זה שאחר כו זקן יצחק. ואחר כך ותכהה עיניו
מראות. הנני מאור עיניך כש"ה. דע כי יש למעלה מדת רחמים נמורה ונקראת אדון
זקן הוא מרחמת כלי תערוכת דין. וכשבני אדם חיטאים מדת הדין מתוחה בבנדה.
וכשעומדים לדין והשם ית' שהוא אדון רואה פאם יגמור הדין תהיה כלה בכל העולמות אם
הוא

ושוא כוכבו שלפעול כמי חיוק דינו מקודש יד ורגל פירש מ"ם מקשש שבוש ביד ומ"ם רפש שבוש לרגלם.
בעבור תברכך נפשי והוברך לאכל ושתה לעורר על אותו הכם אשר שמנו ואת אברכה כי כל הדברים בעליומי
בריכים בשתעוררות בדבר יש לשטה בדונשתם כמו שביאור בשעים. ובזמן יצחק בקרא רבקה בעבין בכ"ויבאה
יצחק שאלה שרה אמו שפי' כי הביאה ש אבלם שבוש בשם בעקום שרה אמו וכן רחל שביתה עקרת הבית ושאלו
של יעקב באבלם ולאה היא ס"ד היובל ר"ל הבינה כי היא אם ששה בנים ובה אחת ושתי השחות שם שוד בנם
והוד שהם הבעברות שמשמשות לשכינה משמיעות לה בנבורותי' מה שמקבלים בלעבלה ולכך נקראו בנינו ובשאר
שבינה ברמו רחל כי הוא אשת יעקב שהוא קו האמצעי ונם כיתה בדו מרגומין אתו ולכך ויאמר יעקב את רחל
ואומר יש לי כל אבל אברהם ויצחק לא בודוג שמם כאשר בהיותם ע"מדים מבנדדים זה לימין וזה לשמאל ולכך
בתחלה ברמו שרה לרבקה ורבקה לרחל ושם עמדה ולכך קראה יעקב בית אל כי שיתה ביתו מעם אבל אברהם
קראה הר ויצחק שדה וכן באברהם באשר ויראה אל שמקום מרחוק וביעקב באשר ויפגע במקום שמם וילן שם וגם
שרה ושם נתקן הכל וגם בוכל לו' כי בהם תקון סוד כל האבות כי בכלל שיריים הרוחנית והיסוד בכלל הבינה
בסוד שביעית לשטה שביעית למעלה בהלעיל בשאר ב' בכיהו שבת ולכך תמנה בספרים רומים לאם ביסוד ו
ושתה מ"ם ורבן לאוהבת את יעקב כי היא חפצה ומשתוקקת לבעלה תמיד אף בשעת הוסה לייסר בנים בדרך
ובנחת כאם שמייסרת בניה אלא תבנד ובון בעלה. ולקבל ברכתו של עשו כי כוונתה לעשות מ"ם רפש ושלא יכיר
לו בכל הברכה הנוכה ת שמלעלה כן היו ישראל בעדרים מתעולם סוא לבעדי אלא יסיר לאם ברכה נוכה ות
כלל

אוש עושה מפלגה הדין מעם ומעלה אותו למדת רחמים שבקרלת זקן. וכשמלת הדין
מסתלקת לאותו מקום אין כח לא לדבר ולא לראות. וזהו סוד ונבכה ידוד נכאות כמשכם
ואחל הקדוש נקדש בצדקה. ועל זה כתיב ויהי כי זקן ונחק ותכבד כלו גם עלו נס על מדתו
תדבר. ולכו יו ות בשעת הדין הקשה מרחם על עולמו ואומר למעבי למעבי לעשה כי אין
יחל. וזהו אחזל אין כן דוד כתיב אלא כדור שכלו חייב בו. זהו סוד כלו הכך לבן טהור הוא.
ועל דרך זה התבונן אחין לפחד ונחק כח ומחעלה בשע שהכתר העליון תאור פניו לחט לפי
אורו הגדול מכהה תאור עיניו של פחד ונחק וזהו סוד ואר ה פניו אליך ויחונך. מהו ויחונך
שאם לו אתה ראוי לרחמי בשעה שאור פניו העליונים ותן לך מתנ חנם וזהו סוד ואר ידוד
פניו אליך ויחונך. והנני מאור עיניך עוד כע"ה. דע כי בכל מקום שאתה מוצא אור
פנים מלמעלה הוא סוד גדול והוא כי יש אלם מאות ועשר פנים של זעם וכלם אדוקים בפחד
ונחק וכשמדת הב"ת מאירה פניה ומוציאה דגל של רחמים שחקוק בו מדת א"ל שהוא סוד
המעשרות של פנים של זעם. אין כל פנו אינם חוזרות לאור ובהשכות כלן לרחמים. וזהו
סוד א"ל ידוד ואר לנו. וזהו אשרי העם יודעי תרועה ידוד באור פניך יהלכון. וא"כ התבונן
סוד ויסו כי זקן ונחק ותכהה עיניו מראות. ואז תשוב סוד תקעו בחדש שופר בכסא ליום
חגנו. וסוד אשרי העם יודעי תרועה ידוד באור פניך יהלכון. ותראה מה הוא שופר של אילו
של ונחק. וכשתתבונן עכשיו האלו אין תבנם לסוד שאנו אומרים ונר המאורות. וכורא
מאורי האש. ואז תבין מה יש בין ונר המאורו וכורא מאורי האש. כי ונר המאורו כמשכ'
מן הרחמים הגדולים של מעלה בסוד א"ל ידוד ואר לנו. ומאורי האש הם כמשכים מדת
אלהים ממדת התשך שנאמר בו ותשך על פני תהום וונר אור ובורא חשך. ולפיכ' מדת א"ל
מאירה לתשך הכלול במדת אלהים שהוא סוד אש. וזהו סוד ואר ידוד פניו אליך ויחונך.
ואחר שהודעתיך זה בשתי אלו המדות יש לנו להודיעך סוד מדת אש ידוד ותברך המברוע
באמצע והיאך מכהיב את עולמו. בנויים של ידוד ות' העומדים באמצע השורה
מוציאים חסד משמאלם דין והם כלולים באמצע מן החסד והדין. ואלו הבנויים אשר באמצע
נקראים בנוי הרחמים ומליהם נאחר לידוד שדומו הרחמים והסליחות. והבנוי מבאר בע"ה
דע כי כל שמות הקדש והבנויים והמדות. בין שנקראים חסד. בין שנקראים רחמים.
בין שנקראים דין. אין לך אחד מכלן שיהיה חסד נאור או דין נאור או רחמים נאורים אלא
יהיה כהם תערובת וכל זה משם אליל ולמטה אבל ממנו ולמעלה הכל רחמים וחסד
נאורים

כלל: ונקרא זקן פירש לפי שהוא בוקן אלא רחמים ובמו שבאמר ומתיק יומין יתיב: וזהו סוד כולו הכך לבן שהוא
כלומר בוקן שסבוא על כל בשרו מראשו ועד רגליו אין בו מתום ולא שום מקום אל בשרו אל כולו ליבן הרחמים
שם אור הוא: והוא כי יש נ"אלות בבנד מספר עולמים שם בחדש יש שעליים בשאר לבחיל אוהבי יש ומ"ל
מספר הנעשר אלהם יבן שוא בשער לפנים בבשר ו' ובשמרט ונבכיים ושאר כעם יודעי תרועה אל' ויודע בשם
אל לבני מבות ולא אל' ידיעם ומיבור כלומר מיודעים לרבות מ"ם ולשנים ברחמים. תקעו בחדש שופר בכם ליום
מגינו כלומר תקעו ברחמים בחדש שופר הכלול בדין רחמים כדי לבטל את ציבי הדין ביום מגינו: ותראה מהו
בשופר של אילו של יבשק כי האיל מבשקר ובשם מ"ם רמס מתערב ברחמים ובעשה שופר מעבו שהוא כולל דין
רחמים כלליל בתחלת מעשר. שהוא סוד אם כי יהוד אם בתקונו לעשלם הוא תשוב כלי מרשם שאם הוא לא
אלהים אם הוא אליר כל האויר שתחת תקונר שגלגל בלילה ולומר כי מדת ש אליר לאותו חושך ויהו שלעבו בתוך
בורא

נמורים פשוטים בלי תערובת בעולם. ועתה פקח עיניך ותן לבבך לראות עמוקי פשר
כמו כללים לסדרי המרכבות והסדרים וקסר הפירות. וברלותך זה לו תכין קנת הסכירות
והשמות והמדות קטורים זה בזה מקבלים זה מזה והיולך כלם כעצי חבורה לחת וכוי לחת
בלי פירוד כעולם. וכשתכין זה תכין סוד יחוד הבורא הכל ית'ות'. דע כי שמות הבקר
העליון הם כלן שמות פשוטים בלי תערובת דבר. כיצד רחמים הידועים הבחוכים לפם
אדיר לו חסד הסמוך לפם אדיר כלם נמורים פשוטים אין בהם תערובת ד"ל. וזהו סוד
שבאמר ובברחמים גדולים אקבצך. וכי מה הם רחמים גדולים אלא מפני שהרחמי הכללים
בקו האמצעי איכה רחמים נמורים שהרי דין מעורב בהם מהן כלילים מן החסד ומן הדין
אבל רחמים של שם אדיר הם הנקראים רחמים גדולים שאין בהם תערובת וכן חסד עליון
כאמרו ובחסד עליון כל ומוט שזהו החס' הפשוט הנמור של שם עליון שהוא אדיר. אבל חסד
של אברהם תערובת דין יש בו ונקרא חסד עולם ואינו בק' הסד עליון. זה הכלל משם אדיר
ולמטה כולו ההפכים כלם כמים ואחיר. ומון ומאחל ולעו' אין לך שם או מידה משם אדיר
ולמטה שהיא פשוט' בלי הרכבה. **ואהר** שודעת זה דע כי כל שמות הקדש והכנויים שהם
אין הבקר ולמטה אין לך מד' פשוטה שאינה מתערב' עם חברתה כיצד חסד אברה' אינו הפל

נמור שהרי — מדת

בורא עשורים שם כי הוא אור שלם מחשוך: אבל עמנו למעלה הכל רחמים פי' למעלה בכל איני תר' אורות
הדביקות נאירת הבאר שבילרבו בסוף שב' אז ירבה לרמון אף לנ' שעלית נמוות שם למעלה שבאבר לתעת
קנת הנקיבים כאבר שבאר לקמן בתחלה שצ': הסא כו' לשם אמיה כלים' הדביקים בשם וה. פנים ואחור
ימין ושמאל כי הימין ושמאל אז פנים ואחור כולם שמות כאמרים בהגטרק אל דבר אחר כי לא יינן מחא אל נדבר
שהוא ימין אז אחור אלא בפנים לכן אמיה שהיא הראשונו' כראש שאין בו לא ימין ולא שמאל אז פנים ואחר ל
כי הוא כאבנלת אמה שאינו בנדר לא בנד ולא נמקו' ולא בתוקר אבל הבאיה אחריהם בנדיקי אלים ישאר בשם ימין
ושמאל פנים ואחור טוו ליהיכה ווו לשאלה ווו אחר זו פוכה פנים לוו שעלים ואחרים לאחריה כמו שבאבר ואחר
נאף כי כולם רוחניות אבר אין בהם לא נבול ולא נאקים כל זה כאמר עד"מ לאשפתתה ופעולתה זה בוא נעשיה
ונקבל ועי'ן אחר שאין לך שם אז אדם אשם אלים ולמטה שהיא פשוט' בלי הרכבה כדרך שבאבר גמנו' כי נפרש
פסוקים לעמלה לאשפוע הוא רחמים ובכל ה הפוכים לאמה לאקבל אמנה הוא דין כי לעולם כאנשיה הוא שמתן

כתר

חכמה — בינה

חסד — פחד

תפארת

נצח — הוד

יסוד

מלכות

רחמים והמקבל הוא חסד אמנו ומ"ב אינו ב"ב רחמ ם בשותו והוא דין
בעיר אליו ושפכו על שהתאמון יותר הוא נדין יותר ונדי להנין אכיין
שהתלבות וקבלתם זה הוא הנמדקו לפניך כיור מחידתם ותראה כי
שפאר הוא יותר רחוק מהבתר ולכך הוא נדין גדול וקשה ולולי
כי כתעיב נם שהסר לחנאיו בתפארת ולהעמידו באמצעו ולהכריע
ביניהם הוא תדבר אשתנל והולך כן עד שהאחרונה היתה נדין שאין
כל נריה יכולה לעמוד בה לכן נדרש הנאמר להשתלשלם הדברים בדרך
זה ולאחור ולא יתיק הדין ג"כ ביסוד עד שיה ם הדין רשה בדרך שבאבר
הנכיין כאריבות נשאר הנמצרכת הכוחם והדברים עמוקים
ועמוקים ודברו הכה בהם ע"ל הנמצרה והקבל לאתחילין בעיון עד
שיתבאר הוא כל דברי הרב הנאבר שם הדת והולך נעכיין זה ומעקי
הדברים ליודעי מן הנמרים עם הדת הדין אל ינקק ע"ם עירוב הדין שבו
בדרך שיתנאר בפיוך קורבו ע"ם אל ינחק ולמי הסעת שרי הוא

מדת הדין של ונחק מתערבת עמו ואין לך מדת רחמים שאין בה קנת דין ואין לך מדת דין
שאין בה קנת רחמים. ואם תקשה א"כ למה אתה קורא מ"ד מלאחר שיש בה רחמי וכן נאים
אתה קורא מדת רחמים מלאחר שיש בה דין. דע כי המדה שעקרה רחמי ורובה מתלבשת
ברחמי לעפי שיש בה קנת דין אנו קורין אותה מ"ה אבל אין שם לא מדה ולא
בנו מלדיל ולאמה פוסיה כלו דין גמור. אז כנו רחמי גמורי. שאם אתה דן כן כמנת אתם
קונן בכשופות ומפריד כאחוד שאם תאמר שמדת רחמי הוא רחמי גמורי לעולם לא תתחבר
עם מ"ה הגמורה. כמנאן כשבו הפכים שאינו מתקרבי זה לזה לעולם ואם לא יתחברו הרי
היפוך כפרד פרקי פרקי. מדת רחמי בפני עצמה ומ"ה בפני עצמה. ועל זה נאמר ונרגן
מפריד אלוף. **אבל סוד** קפר הספירות והשמו והכבוין והמדות שלו בשו הם כמו שאומר
לך. דע כי מדת הכתר העליון שבלה דחת ס מתאחדת תחלים בנד החכמה הפוכה לאמלה
שהוא ב"כ רחמי ואין הנד הפנו של חכמה הפוכה למטה ונקראת אחור נולדה מ"ה. ומנד
דדין של יהכמה הפוכה למטה מול הכיבה חזר אותו נד הנקראת דין להיותו נקרא רחמים
אבל מערכת הכיבה כי ותר שמתרחקו מן הכתר נולדות הדין בהם. וא"כ האמורי של חכמ"
נקר אי דין אבל הכתר ונקראו רחמי אבל הכיבה ומה הספירות האלו הנקראות חכמ' וכיבה
כאבלים כל שאר השמות והכבוין כמנאת לאד כי כל ואין הוא מנד החכמה וכל שאבל
הוא מנד הכיבה ואף על פי שהיאין הוא מנד החכמה אין החכמה רחמים
גמורים כמו שאמרנו שאבולו האמורים של חכמה דין הם נקראים כנגד הכתר כל שכן
הומין הנמצך מן החכמה שיש בו דין ורחמים. אבל זה אבלל כל הספירות האצולות מנד
החכמה כלם נקראות מדת רחמים לפי שהספירו אצולות אין הכיבה כלם דין. ולפי מערכת
אלו אבל אלו נקראות אלו רחמים ואלו דין. לא מפני שאלו של נד ואין הם רחמים גמורים
אלא שרובם ועקרם רחמים אבל קנת דין יש בהם. ולא מפני שאלו של נד שאל הם דין גמור
אלא שרובם ועקרם דין אבל קנת רחמים יש בהם. וזהו סוד קפר הספירות והמרכב שאלא
שערוב שבחדות לעולם לא היו מתקרבות ונקשרות אלו באלו **נמצאת** לומד כי מדת
א"ל שהוא מדת חס"ד אברהם אע"פ שנקראת חסד ויש בה רחמים הרבה קנין דין תערב
בה. ומדת אלהים שהוא מדת פחד ונחק לעפי שנקראת דין ויש בם מיני עובם הרבה קנת
רחמים מערב בה. אבל מדת שם אדנ שהוא הקו האמצעי והוא עומד באמצע כל השמות
כמו שהודענוך ומימיו חסד ומשמאלו דין כלי פשק שם זה כלול בדין וברחמי מבאן ומבאן
ולפיכך הוא נוסק אם לחיות אם למות אם לעשר אם לבנע ולפיכך תמצא שם אדנ שהוא
סוד קו האמצעי והוא עומד באמצע זו היא מדת יעקב אבינו ע"ה ולפיכך נאמר בו ויעקב
איש תם ויושב אהלים כלומר יעקב הוא סוד **האחדות**

מערב עם מ"ם של ונחק מעם כמו שאמר בפוף שנאמרים כי כולם מעורבים שו בשו ומסכימים
שו עם שו, ב' הפכים שא כם מתקרב' הם לזה לעולם ומשמאל נעכיבי בשנע הכמנע אתנו בל' סיסודו' שאם לא היה
פיגלי פתוקר מיוחד אותם ומשתמש הם עם זה לא היו יכולים להתערב יחד ולהפכך שאם היה ופשיים שם אם אויב
כמבואר בשערי הטנע. וכל שאבל הוא מנד הכיבה כשנכנס שתרש לשאלה בגיור כי תשלת מיין על שטנא כשאלת
פרשטון מל הפנו. ו הוא מדת יעקב כשנכנס לפנים נשנר בנגוי חסד: עוקו סוד שבדרונים כלומר סוד
פנימות

שאינה האמונות כמו התיומת שכלולה שמתיו שני גדולים באמונה כך יעקב מתיום שנו
האלוה שהם אלהל אברהם שהוא חסד ואלהל יצחק שהוא דין וזהו סוד ויעקב אלוה תם יושב
אהלים כי אמת נורא לומר ושב אהלים הוא לו לומר ושב אל אלהל מדת יעקב מיוחדת בין שני
אהלים ומתיומת זת אמות זמין ושמאל כמדה האמונות עד שכמנאו אברהם ויצחק כאחוז
ביעקב · אברה זמין ויעקב · יצחק שמאל ויעקב · וזהו סוד הכתוב הסליסו מכרוע ביכורם
בין מדת א"ל שהוא חסד ובין מדת אלהים שהוא דין · כתנאת למד כי הסס הגדול ודוד ת'
שהוא עומד באמונה הוא כלול בחסד ודין וזהו שאחרו בכרקי היכלות תיומנו חיוב שם אלו
חות · ואחר שודעת זה יש לנו להודיעך כי מכאן תבין היאך כל השמות וכל הכנויים וכל
המדות הם כאחוז' כשם ודו"ד ת' · וזהו שאמרו בספר יצירה היכל הקדש מכוון כאמצע וזהו
פור שם ודו"ד שהוא באמצע כל השמות בין מלמעלה בין מן הצד וזהו סוד ר
ראיתי את ודוד ושב עלכסאו בכל השמות והכנויין וכולל כולולותיו · וכפי הפעולה שנרוך
לפעול כך מתלבש בשם או בכנוי שראוי לאותה פעולה · ושמור עקר זה תמיד כי הנה תמצא
ודו"ד נקרא לפעמים רחום ולפעמים קנא ונוקם ובעל חומה ואום מלחמה
כאומרו אל קנא ונוקם ודו"ד ובעל חומה ואומר ודו"ד אום מלחמה
ואם הוא כלול רחמי היאך אפשר לומר כי אלו הכנויין של דין קשה · אלא באותו הצד של
דין שאמרנו שהוא מעורב עם מדת רחמים · מתאחזין אלו הכנויין של דין וכפי המדה ה
הראויה כך הכנויין מתאחז' כו ומתלבש בהן · ונמצ' שם ודו"ד כלול ומשוכלל בכלן כהתלבשו
באלבוש הראוי לכל דבר · ושמור זה העקר וממנו תראה שהש' ית' אינו השתנה כלו' כאומרו
אני ודו"ד לא שנותי · אבל השנוי הוא כפי הדין הראוי מתלבש בכנויין הראוין לנאמר הדין
אם לטוב אם לרע · ושמור זה העקר הגדול מאד מאד ותראה גדולת ית' ועוכם מלכותו ·
ואחר שהודענוך אלה הכללים הגדולי' ים לנו לחזור ולהודיעך בכי' מה שהתחלנו לבא' בשמא
זם ולומר : כבר בארנו שמן הכתר ולמטה אין שם מדה פשוט שאינה משורבת עם חברתה
כי אצילות החכמה שנמשכה מן הכתר חייבה כל ההפכים וכל התערובו' וכל דרך האצילות
ונקשר המרכבות שהרי החכמה ממוכה לכתר ולבינה ומאחר שהיא ממוכה בין שתי פעולות
הרי יש לה פנים ואחור הפנים מב שות נגד הכתר והאחורים נגד הבינה ומאחר שיש בה
פנים ואחור הרי היא שבת כל ההכנים והסגולים וכל התערובות שבעולם · ומכאן נולדו
כל כחים ואחור כל לבן ושחור · זמין ושמאל · ומעלה ומטה · וזהו אחד מן הסודו הפחוקים
בקשרי מרכבה ואצילות ההויות · והמבין סוד זה ובין כל המרכבות וכל המעלות האצילות
שהם בנורת מקבל ומשפיע וזהו סוד הבדרוניכים ולא שים שם נורת אבדרוניכים אלולה
אלילה לשם ית' ל' אמין דבר כזה ולהוציא דבה ושם רע · אבל כמו שאמרנו למעלה בסוד
כל פרקי מרכבה והסרוב העליונים שכללם כלם ביחד בקרא אחד לא שהם בצורה שלנו
לו כמוכו אלילה אבל יש חכמות גדולות בעלמות מלאום זוו ווזר ומוכו מאורו' וכלם
באחד בקרא' בשם מוח לא שהם בצורת מוח שלנו אלא שהם דמוזים במוד
המוח · וכן יש כמה עולמות מלאום כל מינו דמן וכל טוב ובקרא' מין וכן יש כמה עולמות
מלאום חשך שאינו מתאחז והוא כלי נבול ובקראום שמא"ל · וכן יש כמה עולמות בצד פאל
מלאום עוזר וכבוד ובכסום ובקראום

פנילות הבדרוניכים לעבה בסוד הדעות ודרגעם לפעלה בשער כל אדם שהוא בנורת הערבים ובקרא

ובקרקעות נפ"ן. וכן כל כיוצא בזה. וכדרך. זה כל גורת המרכבות העליונות והמהנו והנבראות
מהן יש כתות בקרקעות כמה עין ומהן יש כתות בקרקעות כמה אזן ומהם יש כתות בקרקעות
מפתיב ומהן יש כתות בקרקעות פה ומהן יש כתות בקרקעות ידים ומהן יש כתות בקרקעות
רגלים. וכל המחנות והמרכבות כאחד בקרקעות אד"ם. וכל אלו היורכבות וכל הנבראות
וכל המחנות כלם נקשרים אלו באלו ומקבלים שפע וקיום אלו מאלו ונמצאו כלם מקבלים
כח מאור מן הכתר ונמצאו כלם מתברכים בהאחד כמה ידוד ית' כי פוד ודו"ל הוא מלכותא
מכל ית' וקונו עליון אות פוד הכתר וכמה ודו"ל הוא הפקר ומחנו וקבלו כל המרכבות
וכל המעלות כח שפע וקיום אלו מאלו ונמצאו כלם נופים לנפש ד"ל מקבלים כח מאור
הכתר. ונמצאו כל המעלות מקונו עליון ולמטה כלם מקבלים כח אצילות אלו מאלו וכן
כל מעלות העולם עליונים ותחתונים. בעולם האלהים ובעולם הגלגלים השמים והכוכבים
והמזלות. ובעולם התחתון כלם נקשרים אלו באלו ומתברכים אלו מאלו. ונמצא כל המעלות
מקבלות כח וקיום מקונו עליון שלמה ודו"ל ית' ונמצאת כל מעלה מכל מעלות ודו"ל ית'
שיש לה שתי פנים. הפן האחד שמקבלת ממנו שלמעלה ממנה. והפן השני שבו משפיע לתחתון
כמו שלמטה ממנה עד הגיע לטבור הארץ. ונמצאת כל מעלה ומעלה שיש בה שני עבודים
כח קבול לקבל השפע ממנו שלמעלה ממנה וכח השפע להשפיע לתחתון כמו שלמטה ממנה
וכדרך זה נקראת המרכבות אבדרגיהם מבל מקבל ומשפיע. וזהו פוד גדול הכתרו
הלאוכה. והמבין זה ובין פוד הברוכים ופוד תבנית המרכבה שעשה שלמה המלך ע"ה
ובן הוא אין הכתר ולמעלה כל המדות של חסד ורחמים וכל שוב כלן שלמות וכשמות ואין
בהן שערוכת דין לא מעט ולא הרבה. ויבין שאין מן הפחד ולמעלה כל דין ולא דבר קושי
כלל אבל הכל שמחה ונהלה ושמון וכל טוב וכל זיו וכל מאור שאין דין כו כללו אם מבל
האחורים. והאחורים מתמולין מן המחמה ולמטה. וכמה אחורים יש שם פנים וכמה
פנים יש שבקרקעות אחורים. והסוד כלו בלול במקבל ומשפיע. ובשתכין הסוד הגדול הזה
תכין מה שאחרכו מן הכתר ולמטה אין שם שם פעמים שיהיה כלו חסד גמור או רחמים גמורים
אלא קנת דין מעורב בו. ואין לך שם שיהיה כלו דין גמור אלא קנת רחמים מעורבים בו.
וזהו פוד קשר הרכבות ואצילות המעלות וסוד הנבורות והאשכות. וסוד כל מה שזכרנו
בכאן יש כלל גדול בתורה ואות פוד ולא תבאו לראות בכלל את הקדש ואתה. ואין לו רשות
לבדש בכתב יותר מזה. ונמצאת למד כי כל שמות הקדש וכמיין הכינויים בשם ודו"ל ותב'
כלם מעורבים או כאו וכלם מתברכים או משו. וכלם כין של ימין כין של שמאל כלם כוכב
אחת לשם ואות הדבוק בשם ודו"ל ית' כי ממנו יבא השפע והחיים והקיום. ולא

תקשוב

נקרא נשמן בעבור לבנים בשער ונכנו נשמן וכלם כשאר נקראים בשם אדם והיא הנוכר בספרי אדם שעליו
ושתבאת סוד בקרבנו מביאר לשעלם בשערב הכינוי בנא כי היא פרשם ומורעות לשעלם רשם בשם ומחל
נקבנים ונפנו קיים ונשמעו ונריא היפוד וסריבת מתברם העלבות ובקשרו לנ"אליונות מוא ושמבבה ולטון יסוד
בכל בשנו מדאיה אותם לאבד על דרך לשיון כתיבת דשיון כן יעקב לראונן כמו שפירש בהקדמת ספר עד
שגיע לשבור שארן וע"ד מחר ר"ל לשלבות ונתבין וש ויבין סוד הכרובים פי שסיו במקבל. ומשמיע בשער מיש
עליונות ויבין מילך מן הכתובים ולשעלה כל שמרוש ובולבלתר כל תרך עתורות שמתבו לו מה נבראות כמו שפירש
אלעבלה בתפילת ביאור מתוי שם וש. ולא יבאו לרשות בבלע את הקדש כבר ידעת כי כלי קדש בשנו בדאת
כבדים ונקות עליונות לבן הוסיפה אלא יבאו לרשות אותם בשער ובאו למלבלה תקוש

תחשוב בדעתך כי כתות של ימין ושמאל למעלה חולקין אלו עם אלו אוכלים אלו לאלו אלו
מכחישי אלו לאלו חלילה וחס. אל תכפתרלא אותה כחולקים אוכס אל ז כסלים ואותה כדין
להוכיח תפס כבי העולם לאור כדין אמת. וזהו כלל למדת חסד ודין והסוד ולכו שניה יחדו
נפור מעשה אמת נדקו ואחדו כלו הכל כוכה אמת כי כלם מוסכמי בהסכמה ואיה הדבר
בפס ידוד ית וזהו שלחאל אין למעלה לא קבלה ולא סכלה ולא אחרות. ואל"כ מקו זה שאלו
עותדים לימין ומזכין שו עומדו לשמאל ומחייבין. דע כי כל זה להוכיח המשכ' לאור ולקבל
כל נברא הדין ארוו לו. אבל של ימין ושל שמאל למעלה אמת היא להדבק כפס ידוד ית' וכל
הכתות האלו בין של ימין כין של שמאל אוהבין זה לזה. וזהו שתקנו בברכת יוצר המאורות
כלם מהוכים כלם כרורים כלם גבוריה כלם עושים כאומה רצון קוניהם. והתכוונו זה עד
מאד ותראה מה שפי' אלא תראה כי הקדושה כלם מתכוונין לנמרה כיחד כי זהו אחד מדרגו
ויחוד הגדול ולפי אחדו בברכת היוצר וכלם מקבלי עליהם עול מלכו שמים זה מזה ומתכוונים
באהבה רשות זה לזה להקדיש ליוצרם בכחת רוח וכלם כאחד עונים כאומה. וכיצד עונין
כתות של ימין אומרי קדוש ושל שמאל אומרים ברוך. ואלו ואלו כאחד אומרים ומלוך. והוכיר
להבין סוד זה ויכיר כוצר הוא הסכמה כלם ביחוד הסם ית וכל זה שאמרנו מן הסורה ולכנים
שזהו סוד חומות המקדש העליון. אבל מן החומות ולחוץ יש כתות רעות לגר שמאל ואוכם
למעלה כי אם לאמה. וראה כל הכתות הרעות הוא סמאל ואלו כלם בעלי קטרגים
ומשטמים ואוכם מכלל בני מגר האלך. שלא חוץ לנו מחיבו ומוץ לחומות המקיפות את המחנה
כלי גרוש וכל זב וכל טמא לנפש. נ מחנה את הזכיר כפי הדבר הזה עכשיו אות עוד
ולא ושמאלו את מהכיהם אסר אבי סוכן בתוכם. ושו מן הכפירים שואלים לטרף. ועל מי אחר
הכתוב שלא ומה אלו ודאי שהוא מדבר על אותם כלו אלו מחוץ לסורה מכפין מתי יכפלו בני
אדם כחש וכטומאה ויקטרנו עליהם למעלה ויבא מן הדין שיתכוס בודיה שלא המקטרני
והודעו דבר זה יודעי כמה ראוי להזהר מן המבדו וזהו שאל ירד ומפטין פולה ומקטרנ
כוטל רשות וכוטל כפתה. ולם הכפירים שואלים לטרף ולבקש מאל אכלם. אם תתכונן בנש
תבין שאמר בכאן לפנין אל ולא אלים והטעם הוא כי האל ית' שהוא מדת החסד והרחמים
מעכב שלא יתנו לטרף הכפירים כי מדת אל כמו שהודענוך מלמדת זכות של העולם כמו
שלא ובלו כוד הכפירים והמבין סוד זה יבין פרשת אויב בתחלה. ויבין כי אויב אי עם שהוא

כדוק

מתקיים ולהשיגם כל אחד לתוך כיתיקו בפני עצמו מן יחרסו לפשיב במקום רשות" נ"ל אזה פירוש ו"ל בנש אל
בחצר הם בחיבור לקבר אחד שריקים ז"ל נזה אז ויבא יכול לרשות בהם שלא כבתרלא אותה מולקי פי כפשר ערל
מן הפסוקי רומים כי שו הכתות ומרית מולקים. כי ז אחר מדרכי תיתיר הנהל כמו שכתבנו בסוף שאל עכין
מקדים: יש כתות רעות לגר שמאל בגר בארתי מבין זו כילו בגר ב בכיתו בגר שבת ובפגר נ בכיתו סיב
ובארתי שם נ"ל שאל הוא לגבר בחפצות: מיפי כתי' הדבר הזה אבא זה כיוכת הבמין כולו מר"ל מן לכל ש
מדרגות הקדש שמן מעלות ולמטה כגון חיות הקדש ומרכבת עחכות סביבה וכל הסיבלות כמו שבארתי למעלה
בגבר נ בכיתו סיב ואלו הם המקטרגים ומומדים לא רוב אמים יבכם לפנים לחטוף הפצת הסיב נעון בני אדם
בתעוררת עליהם כמו שם רש בגבר ל בכיתו בגר שבת. ויזה שאמר ירד ומפטין ערם אמטה לת פלרם מדרך
מטיים כי הוא מפטן הוא סיבר הרע וצלם ומקטרג. ומאמר פלוני עבר בעזרה פלוני מכיסו בידי אדם שמשל
בפטמו: יבין ס"ד מרשתא ונ בתח לז פי"ה שאמר בתחילה אותה מרשה מכיסת הפטן כתיך בני אלקים
ומקטרנו

גדול גמור מחווה היה לאותו שעונש. וזהו סוד ובאו בני האלהים להתיצב על יהוה ובא
גם השטן בתוכם. ואין רשות לגלות מכפיר ואתר. והנה הכפירים המשיגים לאמ"ת המדע
ומולים לתפלה ולאמרי שברה זו עשה כלו תבוהו בידיכם כי עלינו הוא והרי מדת אלו מסיל
אינה מעכבת שהרי הוא מלוה עליה ח"כ ומי מעכב מדת אל כמלהדת זכות כמו שאחרנו
לעשלה. ולמו הכפירים מהדרים טענות ישאלניה לטרוף ולבקש יש לאכלם למי שהוא המעכב
על הכפירים. ואחר שהודעתיך אלו הכללים הגדולים ראוי לנו לבאר כלור הכנויין שהן
תלוין בג' שמות הנו' לתפלה להודיעך הוא הכנויין של מדת אל מעורבת מדת הדין עם
החסד שלהם וכינד הכנויין של אלהים מעורבת מדת הרחמים עם הדין שלהם. וכמו כן ראוי
להודיע כמה הוא שעיר התערובות בכל כנוי וכנוי מהם. אז הוא מתערבים אלו עם אלו
והוא בקשרים אלו באלו. וקודם שנכנס בבאור זה יש לנו להודיעך כי כמו שאחרנו כאברו
המרכבה שהם נקראים עין אז אזן אז"ל ראש עין ואח אזן ואח יד ואח רגל ממש אלא
כנויין ודמיון כך יש לך לדעת כי יש לתפלה במרכבה שנים שנקראים מים ואש ורוח וארץ
ותלולה תלויה שיהיו מים אז אש אז רוח אז ארץ כמו אז שלנו. אבל הם דרכים עליונים ואלו
ונקראים לפי מדותיהם בשמות הללו אבל אונם כמו אלו כמו שאחר רבי עקיבא לתלמידיו
כשאתם מגיעים אבל אבני שיש טהור של תאמרו מים מים שבאמ"ל דבר שקרים לא יכון לנגד
עיני ובפרקי היכליות בי' ואתר דבר זה ואחרו כי יש היכל ודוש לתפלה וכשמגיעים שם אותם
העולים למרכבה שאונם קנזנים ומראה להם כתוך אותו היכל עמודים גדולים והוא מודמה
בדעתו שהם מים והוא שואל ואומר מה טיבן של אלו המים. מיד קול ונגה מלמעלה ומכרוז
על זה האים שהוא ממבשקי הענל ומוד כעבד. וא"כ התבונן היאך נלו להקיה זה שאין מים
מים. ומזה תבין לשאר הכרים לאש ולרוח. וכן הוא אומר שנה מלאכיו רוחות משרתיו אש
לוהט. ואל תעלה בדעתך שהן אש או רוח כמו אלו. אלא פחותים על סוד הקדושה. ואחר
שהודעתיך זה יש לנו לחזור ולהודיעך בוד כל הכנויים הנמצאים הם ל אלו הג' שמות שהם
א"ל ש"ד ויוד ולהודיעך כי יסוד מים כלול במדת אל. ויסוד אש כלול במדת שדי. ויסוד
הרוח כלול בשם ויוד ות. ויסוד הארץ כלול במדה הנקראת אדני והנני מודיעך סוד גדול.
היסודות הם ארבעה. והחלוקים הם שלשה כינד א"ם רוח מים כלולים במדת אלהים אל
ויוד ותתנאו אש מכאן ומים מכאן ורוח באמצע. וזהו סוד הארץ הוא תהו ובהו וחשך
על

וקטרינו שדמכין כולו כמו שאמר בם ד הכפיריש שאינים לברך ואף כי שיש נדיק נא"ר יקרוש ב"ש לא עניל ליכא
בלא דיבא ייבן נם כן שתאלא אותה הדשם כי מחנים כיש לאיש עוכם בם ד הנגנול שהדי אמר מים מים ולארן מין
אבנר שיש יזהו שאמר הלא אינו כן ינאתה כיה אם כן מיאמר שהיש נדיק בן דשם כי לאשת נשכבר הטאתה בהיות
בניש הדאשון שהיסוד הנדיק ודע לו נגדיק בן דשם ונהו מסתון כאמר כשיר כשיר לו אליהו מן כל אלה יפעל אל
בעבר שלא תשנבר ברמו לו יום הדיר יהוא לאמירא לאיבר לו עוד תזונה כיכחות כמו שעשה לאברהם יבשבר
הוא ענהו אמר תם אבני לא אדע כשבי בלוטר לא אדע אם כשבי כבר הטאת אם לא ויש מקבלים אומרים כי
בשתו כיתה כשמת יצקב והיה שם ייב לאותו עיבר בתנור שלהיות שבשא ואם קבלה בקבל וברוך ידע כי
אדבר יש לבאר עלו זה ואמר כי לרך אמר שיבה ואין לו רשות לעלות בשמיו יותר כמו שאמרו כאברו הענבה
שיבו לעשלה בשמיך ובשקדמת הספר. וזהו ש"ד ושאלרן ביתם תיהו ובוהו וחשך

על פני תהום ורוח אלהים מרחפת על פני המים. ותמצא רוח מרחפת כון אש למים. כן תחבר
שם ידוד ית כון אלהים וכון א. וכית קבול של נ אלו מי הוא. האדון. כתו שכתוב והארץ היתה
תהו ובהו וכו כן כית קבול של נ שמות אלו שהם אלהים ידוד הוא אדני כי כל הדיבון
שבכון כב"ר של אל אלהים ידוד כלן מופרים אותם כולל אדני לנתור אותן. ולפי תמצא כו
אדני נומר כל הדיבו שבכון למעלה כעולם התחתון. והמכון זה וכון סוד דבר שאים אדני
שארץ קשות. ויכון סוד הכה ארון הברית אדון כל הארץ. יכון דברים אלו על מתבבותם.

זו סדר קבלת הכנויים על פי לשונם שיודעים לפתח שמו הגדול יתי.

ח	ו	ו
בינה	כתר	חכמה
דין	רחמים	חסד
יצחק	יעקב	אברהם
אלהים	ידוד	אל
אש	רוח	מים
אריר	נורא	גדול
שופט דיין	כוסא פון ושובר על פשע	רחום חנון
חזק	אמת	חסין
כביר כח. לוים אלהים	מרום. רם	ארך אפים. רב חסד
גבור	נוצר חסד	קדוש
פוקד פון עשלם נמול	שוכן עד קדוש	חסיל. עולם
אש גדולים	רוח מיכאל	מים חיים
רוח חזקים	מים חיים	אש קלופים
מים עצמים	אש מיכאל	רוח מיכאל

המבין סוד סתרי המרכבה כעכין השמות והכנוין. יכין כ"ל של מעלה. ומה
שיש המדה המלמדת וכו'. או המלמדת חוכה. או
המכרעת כיכיהם. ויכין סוד מה שאחרכו שאין לך מדה מן הכתר ולמטה שאינה מעורבת
במדה אחרת. ויכין הילך המרכבו כלן מריקות זו כזו. ויכין מדוש חלוק השמות והיחודות
הוא

על פני תשזם כו"ר ל יסוד קלא בסוד חושך שם בלא מרא כאו שמי למעלה ותשוב סוד כעים ונעבר כי ברוח מרא
ביכיה. ונמה כין וס יכין סוד דבר איש אדני שארץ קמו מי כאו שנברא ע"ם שעליו כך סוד נוש להבדר ש ולדבר קשה
בארץ ולכך בקיא אדוני שארץ כי סוד המעוכה לנאור ולדין בארץ כפי שדייני אדכין עליו מלמעלה ולכך אמר נ"ש
שנש אדון שנדית אדון כל שארץ כי נוכל לו נ"כ מעלת אדון כל שאין חוורת נ"כ לעלת אדון שנדית ור"ל שבא אדון

הוא לשלש חלקים. ומדוע הם ארבעה. וכן חלוק לותות הטם הגדול שהם נ׳ וכללם ל׳. דע
כי חלוק לותיו׳ הטם ית׳ שלש שהן ארבע. וכן חלוק היסודות שלשה שהן ארבעה: והטעם
בחלוק היסודות שלשה הם. מום כנגד אש: ורוח מכרע׳ בזכותם. ואחרן בית קבול לשלשתן
וכפי שיתגבר אחד מאלו השלשה ויסודו׳ באחרן כך הפעולה נעשית באחרן. וכמו כן שלשת
לותות י״ד ית׳ כנגד א״ל ו״ד אלדים. אל כנגד אלדים. ודוד מכריע בזכותם. ואל״ה
שהוא מדה אחרונה הוא בית קבול לשלשת אלו השמות. וכפי שיתגבר אחד משלשה שמות
אלו כך הפעולה נעשית על אדני. כונד אם נברה מדת הדין שהוא א״ל על אחד מבני
העולם אלו כלם. כך נומרת מדת אדני אותה והוא מטיבה למו שהדין בתן כמו שאחרנו
למעלה. ואם נברה מדת הדין שהוא אלדים. כך הוא נומרת ומענישה את הראוי להענש
כפי שיגיע מן הדין. וזהו סוד דבר האום אדני ה״ארץ: וכשתבין זה תבין סוד הכתר העליון
הנקר׳ אדיר שכלו רחמי׳ והוא המשפיע ואינו מקבל. ותבין סוד אדני שהוא הספיר׳ האחרונה
שכלה דין והוא המקבלת ואינ׳ משפעת. וצריך אני להאיר עיניך בדברים הללו כי סתומים
וחתומים הם. והנני רומז בכתב. אבל אנחנו לך כל הדברים בקבלה על פה בע״ה: סוד
הספירה האחרונה מקבלת ואינה משפע׳ כמינה אבל כבל מה׳ שלמטה הימנה הוא משפעת
ולפי׳ נקרא׳ אדני. ומה שאמרתי לך שכלה דין ומנד ענש אמתתה. אבל כשהוא מתחלאת
מן הפסירות שעליה הכל כפי המלוי אם חסד חסד ואם דין דין ואם רחמי׳ רחמי׳. והבן זה
מאד: הנה הודעתיך בראשי פרקי׳ כונד מדת אדני מתחלאת משלשה שמות וכונד פועלת
בנברואים כפי הדין: וכדרך זה תבין בהיות המים או האש או הרוח מהפכין באחרן כי כפי
גבורת׳ באחרן תהיה האחרן פועלת: ואחר שהודעתיך זה הכלל הגדול מכאן תוכל להבין הטעם
מדוע אדני הוא בית שער לתפילות. ומדוע. הוא כ״ד של מטה. ומדוע הוא מוחן ורופא
ממות ומחיה. ראוי אתה לעיין ולהבין מאת כל מה שבארנו בשער הראשון שהו׳ שער אדני
וכשתחבר אותם הדברי׳ שבארנו שם עם שדברי׳ שבי׳ עתה במקום זה. אז ראוי עיניך ושמש
לבך. ותראה כי כל הדברים באים על פדר חכמת ה׳ ית׳ ותבין מדוע נקרא אותה המדה
אדני שהוא כמו אדני העמודים שהם בית קבול לנוי העמודים בסוד וה׳. ותבין מדוע
נקראת כ״אר אוים או אר״ץ או שאר השמו שבתבנו בשער הראשון. ובכאן נשלם ענין זה
בפי׳ הכוונין. ועתה בע״ה נבאר שער השמות שנקרא׳ הם שם ידוד ית׳ כענין שתשיג בהן
חכמו׳ ותזכה להדבק בשמו הגדולות׳ ות׳ לעדו עד אמן. ואחר שהודעתיך אלה העקרים
הגדולים בשם הגדול ידוד ית׳ צריכים אנו לבאר לך מקצת מן הכוונין מאד אלו שזכרנו.
ואומם כוונים כדמיון אלו האחרים שהזכרנו. אבל הם כדמיון דגלים מודעים אותנו גדול
מעלתי ית׳ ומורים אותנו הדרכים שבהם נלך דרך ועד לעלוותו של שם ידוד ית׳. דע כי זה
השם ידוד הגדול קורין אותו המקובלים קו האמצעי והטעם כי שהשם הזה הוא הדגל הגדול

שכן

שבנרית שוכן בו הוא אדון כל הארץ: נשם נ׳ וכללם ל׳ כי עיקרם של שם הם אותיות יוד וה״ה להדומה שהיל אות
ארבעי מעבם אינם אות מהולק בבני מבאו שבדי כבר הוא כרשם בו קודם. ולפי׳ נקרא אדוני שהיל לשון אדונים
שנעדים. כי כפי נבואתם תהיה הארץ פועלת פי׳ כנון במהנבים ובמחים וכל פעולתה כי הארץ לעולם עומדת
ואינם פועלת רק עיקר פעולתה כפי הסתפקות הסודות שעליה בם כמוד ו״ם פי׳ נבוד וש״ו הנפסת לם ותבין

מדוע

על פני תהום ורוח אלהים מרחפת על פני המים. ותמצא רוח מרחפת כון אם למים. כן תחנ׳
סם ידוד ית׳ כין אלהים וכין אל. וכית קבול אל נ׳ אלו מי הוא. הארץ. כתו פכתיב והארץ היתה
תהו ובהו וכו׳ כן כית קבול אל נ׳ שמות אלו פרם א׳ לאלהים ידוד הוא אדני כי כל הדינין
אדכין בכ״ל אל אל אלהים ידוד כלן מופרים אותם כולל אדני לנמור אותן. ולפי תמצא כו
אדני גומר כל הדינין אדכין למעלה כעולם התחתון. והמכין זה יכין כולל דכר פרים אדני
פארץ קצות. ויכין סוד הכם ארון הכרות אל׳ין כל הארץ. יכין דכרים אלו על מתכנותם.

זו פדר קבלת הכנויים על פס לאותם היודעים לקחת סתו הגדול ית׳.

ח	ו	ו
בינה	כתר	חכמה
דין	רחמים	חסד
יצחק	יעקב	אברהם
אלהים	ידוד	אל
אש	רוח	מים
אריר	נורא	גדול
עופש · ליין	כופה עון ומוכר על פשע	רחום וחנון
חזק	אמת	חסין
כביר כח · לים אלחמה	ארוך · רב	ארך אפים · רב חסד
גבור	נוצר חסד	קדוש
עוקר עון מעלם נמול	עוכן עד קדוש	חסיד . עולם
אש גדולה	רוח כימני	מים רביס
רוח חוקה	מים ניכנ	אש חלופה
מים מעטים	אש כימני	רוח כימני

המבין סוד סתרי המרכבה כעכין הסמות והכנויין. יכין כ״ל מעלה. ומה
היא המדה המלמדת זכו׳. או המלמדת חוכה. לו
המכרעת כיניהם. ויכין סוד מה שאחרכו שאין לך מדה מן הכתר ולמטה שאינה משוכנת
כמדה אחרת. ויכין היאך המרכבו׳ כלן מרוקות זו כזו. ויכין מדוע חלוק הסמות והיסולות
הוא

על פני תהום כו׳ל יסוד אלם סמוך חושך סם כלא מרא׳כאו פפי׳לאפלה ותהום פוא הים ואפר כי פרוש מרא
כיכיה׳. ופעכין וס יכין סוד דכר איש אדני פארץ קצו׳ סי׳כאו שנברה א״ם שאליו כך פוא גוא׳לפעכים ולדכר קצות
בארץ ולכך כקרא אדוני פארץ כי הוא המשוכה לנאור ולדין כארץ כפי פרייכי׳ אדכין שליו אלמצלה ולכך אמר נ״ם
שנם ארון סגרית אדון כל הארץ כי כוכל לן נ״כ פעלת אדון כל פעין חוורת נ״כ לפעלת ארון סגרית ור״ל אכא אדון
פסגרית

הוא לפלג חלקים. ומדוע הם ארבעה. וכן חלוק לותיות הם הגדול שהם נ׳וכללם ד׳. דע
כי חלוק לותיו׳ הם ית׳ שלש שהן ארבע. וכן חלוק היסודות שלשה שהן ארבעה: והטעם
כי חלוק היסודות שלשה הם. מים כנגד אש: ורוח מכרע׳ ביניתם. והארץ בית קבול לשלשתן
. וכפי שיתנבר אחד מאלו השלשה ויסודו׳ בארץ כך הפעולה נעשית בארץ. וכמו כן שלשת
אותיות ו״דוד ית׳ כנגד א״ל ו״דוד אלהים. אל כנגד אלהים. ודוד מכרע ביניתם. ואד׳ כי
שהוא מדה אחרונה הוא בית קבול לשלשת אלו השמות. וכפי שיתנבר אחד משלשה שמות
אלו כך הפעולה נעשית עי׳ אדני. כונד אם נברה מדת החסד שהוא א״ל על אחד מבני
העולם אז כלם. כך נומרת מדת אדני אותה והוא מטובה למי שהדין ניתן כמו שאחרנו
למעלה. ואם נברה מדת הדין שהוא אלהים. כך הוא נומרת ומענישה את הראוי להענש
כפי שונא מן הדין. וזהו סוד דבר האום אדני ה״ארץ: וכשתבין זה תבין סוד הכתר העליון
הנקר׳ אדיר שכלו רחמי׳ והוא המשפיע ואינו מקבל. ותבין סוד אדני שהוא הספיר׳ האחרונה
שכלה דין והוא המקבלת ואינו׳ משפעת. וצריך אני להאיר עיניך בדברים הללו כי סתומים
וחתומים הם. והנני רומז בכתב. אבל אנמור לך כל הדברים בקבלה על פה בע״ה: סוד
הספירה האחרונה מקבלת ואינה משפע׳ כמינה אבל בכל מה׳ שלמטה הימנה הוא משפעת
ונלפי׳ נקרא אדני. ומה שאחרתי לך שכלה דין. מנד עצם אמתתה. אבל כשהוא מתחלאת
מן הספירות שעליה הכל כפי המלוי אם חסד חסד ואם דין דין ואם רחמי׳ רחמי׳. והבן זה
מאד: הנה הודעתיך ברשמי׳ ברקי׳ כונד מדת אדני מתחלאת משלשה שמות וכונד פועלת
בברראים כפי הדין: וכדרך זה תבין בהיות המים או האש או הרוח מהפכין בארץ כי כפי
נבורת׳ בארץ תהיה הארץ פועלת: ואחר שהודעניך זה הכלל הגדול מבלן תוכל להבין הטעם
שדוע אדני הוא בית שער לתפילות. ומדוע. הוא כ״ל על מטה. ומדוע הוא מוחץ ורופא
ממות ומחיה. ראוי אתה לעיין ולהבין מאת כל מה שבארנו בשער הראשון שהו׳ שער אדני
וכשתחבר אותם הדברי׳ שבארנו שם עם הדברי׳ שבי׳ עתה במקום זה. אז יראו עיניך ושמש
לבך. ותראה כי כל הדברים באים על פדר חכמת ו׳ ית׳ ותבין מדוע נקרא אותה המדה
אדני שהיא כתו אדני העמודים שהם בית קבול לנוי העמודים כמוד וה״. ותבין מדוע
נקראת כ״אר אלים או אר׳ץ או שאר השמו שבתבנו בשער הראשון. ובבאן נשלם ענין זה
בפי׳ הכנוין. ועתה בע״ה נבאר שער השמות שנקרא׳ בהם שם ידוד ית׳ בענין שתשיג בהן
חכמו׳ ותוכה להדבק בשמו הגדולות׳ית׳ לעדי עד אמן. ואחר שהודעניך אלה העקרים
הגדולים בשם הגדול ידוד ית׳ ברוכים אבו לבאר לך מקצת מן הכנוין מ׳כל אלו שזכרנו.
ואומם כנוים כדמיון אלו האחרים שהזכרנו. אבל הם כדמיון דגלים מודיעים אותנו גדול
מעלתו ית׳ ומורים אותנו הדרכים שבהם נלך דרך ופד לעלותו אל שם ידוד ית׳. דע כי זה
השם ידוד הגדול קורין אותו המקובלים קו האמצעי והטעם לכי שהשם הזה הוא הדגל הגדול

שכו

שבגרים שיכנו הוא לדון כל הארץ: שהם נ׳וכללם ד׳כי עיקרים של שם הם אותיות אום וה״ם להדרכם שהיל אותם
שרבאי מעבם אינם אות אמולן בבבי עבאו שבלי בבר הוא כרשם בו קודם. ולפי׳ נקרא אדוני שהיל לשון אדניות
בגוברים. כי כפי נבורתם תבים הארץ פועלת פי׳ כגון בשהבבים ובמחים וכל שבולבה כי הארץ לבולם עומדת
ואומם פועלת עיקר שבולבה כפי בשתבשבות היסודות שעליה בם בשוד ו״ם פי׳ נבוד ו״ם שבשבשת לם ותבין
מדוע

פכו ותתאחזו כל פרטי המרכבה וכל פמות הקדש כולן מלמעלה כולן מלמטה כולן מן הגדולים
כמו שהודענוך בכר וכו ותתאחזו כל הספירות כולן נפו כרוח עומד באמצע וכוסה לכל
הגדולים ומתאחד בהם וכלם מתאחדים בו. וזהו שאמר בספר יצירה היכל הקדש מכון
באמצע ומי קו האמצעי הוא סודות של שם ידו"ד ית' שהיא עומדת במקום השם והיא כדמיון
קו כתווך כך זה השם מתפשט למעלה עד אין סוף בכפוף הכתר ומתאחד בשם
אדנ"י לסוד קוין העליון וחוזר ומתאחד למטה בשם אדני ולא"כ חוזר ומתפשט לגדלין וכל
הגדולים מתאחזין בו מכל כל סביב. כמנהגת לאחד כי ו' של ידו"ד ית' היא עומדת במקום כל
השם שלם וכה מתאחזין כל פמות כולן. ולאותם היודעים סוד המרכבה מתברר כי בהוות
אותו' של שם מתפשט מכל כל פלוגו נאמר פשטתי את כתנתי ואז היא מתיחדת עם ה' א
אחרונה של שם. וזהו סוד קו האמצעי בכל מקום. והרי אותו' ר"ה שם של מעלה סובלת סוד
הכת"ר והחכמ"ה והבינה. אמצעה סובלת סוד הגדו"לה והגבו"רה והתפא"ר"ת. תחתיהם
מיכלת הנצ"ח והיסוד והיסו"ל. וסו"תתיהם שכינה ומלכות תעשיה. כשאמרת ה' אחרונה של
שם מתאחדת עם אותו' כמו שאמרנו וזהו סוד פנקראת אותו' של שם קו האמצעי ומיחדת
בתקו ידו"ד וזהו סוד אותו' מל יעקב וסוד שלדי יעקב וזו היא השכינה הנקרא עץ הדעת
כלומר הענין שספירת הכינה הנקראת תחתונה מתאחדות בו' כי זהו סוד היחוד העליון בכלם
הספירות העליונו' ולסיבה הוא עומד בתוך הגן ותרגום אנקלוס ע"ה כמנהגות נוכתא שהו'
קו האמצעי כמו שבארנו. ועל ידי הענין הזה מתאחדת הכינה עם מלכו"ת. כי מתי הגלגל
של שם המיוחד מתאחדות בקו האמצעי זו למעלה וזו למטה. העליונה נקראת חיים והוא
סוד חיי העולם הבא והיא סוד ושבע בחי העולם. אבל הי העולמות היא אחת וכו"ד הא ה
שמוסך בין החיים מן הכינה כלון כחסכי מקו האמצעי שהוא סוף העולם עד שמגיעו לאחת
וסוד. ואז נקראת חי העולמים. וא"כ התבונן כי השם ית' לא הזהיר אדם הראשון שלא
יאכל מעץ החיים ולא אכלו ממנו ומי יתן ויאכל. אבל מכמו שלא יאכל מעץ הדעת לכו
שכתיב קלפות חנוכות מתאחזות בו ויהיה נורש קיבין ופירוד אבל

מדע נקראת בארים מאבי שהם נה בן ביתקבל ומרן שהיא נס בן אקבלת כל הסידות מתאחד בזה אלא
בסוד קו העליון כמבואר שבורה כמו שהיה למעלה בבאור סוד אותו' של שם ונס' בשם בחשבון הקדמי עולא
קו ולכך אחר כי היא כדמיון קו. שעליה כאחר פשטתי את כתנתי אמר למעלה כשלם הפירות על סוד כי הקל
כרוך לשם אחד בהיכם שהיא הקיבורת שלם הפירות עליונות לאחד וזהו פיחד הצלין שאחר שנרך שתתאחדו נה
בקו אמצעי הוא בסוד הוספירות לאחרות כמבואר לקמן בסוף הפרק ובתחלת אחר ה שאלו הם שני כרוך פיחד
ונחבור מתחברים ומיקרת על הקבלת שבוא סוף העולם המיחד את הכל למעלה ולמטה. ותרגם אונקלוס
בלשון נבואה שהיה פירש בחמצע כל הספירות הנקראות גן ועדן בכל מקום ומתי הסילון שבוכיר בלחת רוחות
לבוכה כמו שיתבאר בענין סוף אחר ה' וסבים לשלבות כמו שנתבאר במקום אחר ה' והוא' שבלהבת הפש
שרוחות לתפארת היא קו האמצעי המתיחדים יחד. ואז נקרא מי שבלמים כי פוא מקבל מעלין
שהוא מה לא הבלת תחתונים בתלבת שנקרא נה בן עולם של אם הבינה בעולם הזה ומים לאחר עלין
נקראו מי העליונים. ויהיה נרים קיבין ופירוד פירשתי הצנין הולו נשאר מלמעלה עם הדעת לפי שהשם ומשא
שיש פירש חדש לשאחר שתי הקיבים שם ולכך נאמר המשכו הפנה אדם בכנר אדם. ונור שלא יוכל לעמוד
ולהשיג בו ולהבול אחבו בענין שיעלבו עד שיגיע לעולם לף שלפי שיאור בתמונה

אבל עץ החיים לא נמצא אדם הראשון תחלה. אבל לאחר שחטא אדם הראשון וקנן בטביעו
והבריח אלוף. לא נתכוון להתקרב לעץ החיים לפי שחטא שחטוד היה ואין עץ החיים מושג
אלא עי"ן הדעת כי עץ הדעת הוא בית ספר שבו נכנסים לעץ החיים. כי עץ הדעת סודו
עץ של ספירת דע"ת שהוא הקו האמצעי. וכאשר שעץ החיים הוא עץ שבונה כך מלבו הוא
עץ של דעת. וסי"ה ו"ה סוד ה' ראשונה חיים. סוד ו' עץ חיים. סוד ה' אחרונה עץ הדעת.
ומזה הוא קשר היחוד לאותם הנודעים שתרי האצילות. ולא"כ שיחוד דכר זה אשה ותמצא
שאחר שחטא אדם הראשון בעץ הדעת נעשה חטוד ונמצא ממנו עץ החיים וזהו סוד ס
שאחר הן האדם היה כאחד ממנו לדעת טוב ורע ועתה פן ישלח ידו ולקח גם מעץ החיים
ולפיכך וישלחהו ה' מגן עדן. ודע כי אספירה הזאת נקראת: **תורה שבכתב**
לפי שתשה רכיבו עליו האצילות לכדו זכה לשתקרב לשם הגדול הנקראת יד"ו וזהו סוד
ונגש משה לכדו אל הדור וזהו ולא קם נביא עוד בישראל כמשה אשר ידעו ה' פנים בפנים.
ולפיכך כאשר בו פה אל פה אדבר בו מראה ולא בחידות. ולפי שמשה רכיבו עליו האצילות
נשתכל באספקלריא המאירה שנכנס לפנים מן ה' אחרונה להשיגו הקו האמצעי וזהו ומראה
ולא בחידות. אבל כל שאר הנביאים לא נתנבאו אלא על ידי נגה והוד. וה"א אחרונה
של שם משבבת להם ושומרת הפתח שלא יכנסו. ואחרים היו מביטים. ולפיכך כל נבואתם
על ידי דמיון. וזהו וביד הנביאים אד"מה. כי ה"א אחרונה של שם בכר הודעניך ס
שנקראת אספקלריא שאינה מנוחנת שאין לה מאור תענתה וסודו של שם נקראת
אספקלריא מנוחנת. זה שאז כל הנבואים כלם נתנבאו על ידי אספקלריא שאינה
מנוחנת שנאמר וביד הנביאים אדמה. אבל משה רבינו ע"ה נכנס לאהל עי"ן אספקלריא
מנוחנת. הה"ד ותמונת ידוד יביט. והסוד הוא כי משה רבינו ע"ה נכנס לאהל ושמע את
הקול

ונשו אומרו פן ישלח ידו ואכל ומ' לעולם אלא פן שבא על ומי לעולם ולא על עליות שיד בו ורמז כי לא יוכל
באדם עוד להשיגו עליו שהיים ממנו ולסדנק בו עד לעתיד לבא כוזן התפייה כמנוסר בעצבת הטעם. סוד
עץ של קדירת דעת כמנוסר במקומו בשער א' בביבוי עץ הדעת: וסוד זהו הוא קושר היחוד כי עשרי הסיפון
סוד היחוד והקישור כאי שמירה בשמוך וזו שיא בשמבת אותה וכן אזה לקיון נסוף שער ג': וזהו וביד ס
הנביאים אדמה בכלן ראו קצת מעבייני מראה הנבואה וס נבואים כי עיקרם ס"ת שמוך שהלבו נשבע שיבלותים
נשרשתו ונשתלשלו עשרה. שיכל אחר לכל אדם שנבע מדות הנתחתונות כמוסכמי הנעשים ומידותו לעצבכם
בשער שעבכם שאבתי בשיאורן ובכה כל הנביאים לא הגיעו לעצלה שכלל אלו הסיבלות אלא שכל נביא ונביא
בפי כח הנתנו ובהירות עיני שכלו או חלושתו היתה הנבואתו כהן בחלום נבואתם שמוך שמינות בחות ומדרגות
אלעבה שעכם כי יש מי שרואה אותם שמוך שמינה אחת ויש שמוך שנים או אלשה שמינות או יותר בפי קנור
יד הנשמ"ג וכפי רבינו שמינות לבניא רבו דמיונותיו בחלום נבואתו ורבו בשלים וחידות בסנדת נבואתו
וזהו אמרו וביד הנביאים אדמה ס"ת בפי יד וכח בו כפי יד וכח כל בניא אל"ם לא שבאה ידו או אולי ירמון לעלבות
הנקרא יד שבם כל הדמיונות ונזו אומרו נם כן שהיו עומדים אל הפתח לבייבו בא"ו בסיבלות ושיא שבבת
נשמרת להם לבלתי יכנסו לתוכה לעצלה מכל שבע היבלותים לקובר בת שבעתם רק היו מביטים שאחריה והקו
בשעת לשם שבבת יאור שעשם יכיקת הנביאים ונזו אמרם ז"ל שכל הנביאים שנתנבאו על ידי אספקלריא שאינה
מנוחנת אינו אל מרא"ה לזכות עין שכלו וטוב עונו לא נגלה לו מכל הסיבלים רק ואלה הנבואתו לעלין שבשם עד
שבנשו לתוך הנלבות ולכך לא היתה נבואתו אל דמיונות ומשלים וחידות רק על אספקלריא מנוחנת ויש שם
הקול

בקול מדבר אליו. וזהו שנקרא נאמן ביתו מה שלא שאר אדם הראשון שלא עשה בראשית
אבל שאר הנביאים לא זכו להכנס להיכל. ודו לאחרין. ולא שם כבוד כבנו אמה. פמו
ויושע כפני לבנה. ואף על פי שאמרו ששמואל היה מקול בחשה ואהרון ובקרא נאמן לא
נכנס להיכל. אבל כמו משה נאמן לכניס בביתו של ודו"ד הנקרא בית אל. כך שמואל
נאמן בירושתן של נביאים וזהו שאמרה כמו משה רבינו נאמן בחלת הגדולה והנבו"ר
והתפאר"ת כך שמואל הנביא ע"ה נאמן בחלת בנ"ח וה"ור שהם מקום ינקת הנביאים.
ואחר שהודעתיך זה דע כי תורה שבכתב הוא סוד השם הזה הנקרא ת ודו"ד ותברך ולפיכך
בתוב תורת ודו"ד תמימה. והבנו מבאר. דע כי כל התורה הוא כמו נורתו שלדוד ותברך
ואם ח"ו יחסר בה אות אחת לו נוסף בה אות אחת אחרת תורת ודו"ד לפי שאינה נורת בוד
זה השם. וכבר ידעת מה שהודעתיך בטע' תזה כי השם הגדול ודו"ד ות' הוא העקר והשרש
והוא סוף האילן. ושאר כל שמות הקדש הם ענפים מסבבים באילן מכל גד שבבב ושאר כל
שבבוון הם כחרגים על שמות הקדש הנקראים ענפים ואם כן הרי התורה כלה כמו אחת
בוד שם ודו"ד ות'. ואם כן שמור זה מאד כי עיקר גדול הוא ותכון תורה שבכתב שהוא בוד
שמו הגדול ולפיכך נקראת התורה עץ חיים כאומרו עץ חיים הוא למחזיקים בה. והלא תראה
כי נקראת עץ החיים כמו שפירש למעלה. כי קו האמצעי נקרא עץ החיים. אבל מה שאומ'
בסוף פסוק זה ותומכיה מאשר תומכי התורה הם מבני שמודים שהם בנ"ח והו"ד. ואתה
בקח עיניך והבן. ויש לו לעורך עוד שהתורה כלולה בימין שמאל כמו שם ודו"ד ותברך
שהוא כחמנא וכל נבא שמים עומדים עליו מיאיכו ומשמאלו התורה כלה כלולה חסד
ומשמאל וזהו סוד מצות עשה ומצות לא תעשה שלו לימין ולו לשמאל והתורה כחמנא.
ולפי שהתורה כלולה מכל שבע הספירות אמרו ז"ל שבתכה בשבעה קולות אבל האומרים
שבתכה כה' קולות בתכונו אל הקיש שמשה ונתה מקור העדן והאקיש לאבר משה ונתה
בקראת ה"ל ראשונה של שם וזהו סוד ה' קולות ומשה חומשי תורה. ודע כי הפסירה הזאת
בקראת בכל התורה אמת ופירש הדבר כי כמו שהשם מיוחד ודו"ד ותברך הוא אמון
כחמנא וכל הנדדים סובבים לו וכו כלם מתלחדים מלמעלה ולמטה ואין הנדדין בך מדת
אחת כלולה מכל שלותיות כלן ראשן וסופן וחמצעיתם. ולפיכך אמרו ז"ל כי אמ"ת אותיות
של הקב"ה ומה טעם אמרו כי אחת הוא בבר ודעת כי שם ודו"ד הוא בחמנא ושם אל
אמונין ושם אלדי"ם משמאל ובשם ותבר"ן מת ברוותיו כתות הימין מלמדים וכתות וכתות
השמאל מלמדים חוכה כמו שהודעתיך. וכשתבר

בקול מדבר אליו מבשרת שכל נבי הוש לא עלה למעלה מבעלבות כמו שנתפרש בשאר נבנוי אבל אומר
ונשאר כשתרבת בשאר אדם ובתרבות בשאר כל הענין בביאור יותר דק ומפוק כי בכם דברתי בו ע"ך. ביאור
בקל לשתקילים בעיון וישמע מה בקול מדבר אליו: ר"ל בקול מדבר אליו הוש מתפשרת בנקרא קול גדול בשאר
ע"ש מקר קולתם שהיא מגדולה ונם המלכות נקרא בקול אל שאר ומאכם בכם בקול בש לחכמים ותפילים:
אם אלא שאר אדם הראשון אלא אחר בנבואות כי לבוקי מבשר ידו הבשר לא ענמו מן הראוי שים ליבכם אלוה
שבמקלדים מבוקנחת יותר מאבה רבינו ע"ש ובכם הוא לא עמד בבלעבת רק אחר בבנבתו לאהל שאר שם
ובבדילו מן שאלוכים בשלל מאבו גם כן שבגם שאלוכה כאו שפירש בשאר בשבר אדם ושאר הבנבאים לא
ובו בלל לבכם אל תיך האוהל רק אחרו אל בחתת לבולאות בחם לעמוד בסיבל שאלך כמו שפירש ושמואל בבמה
שאר אבל שאר הבנבאים אוכן מעמד אר פנים כלבן בית לשבינ בשור בסיר אבנת ושוד אל יסור כמו שבשינ אבל
אבל

וכשנגמר הדין נגמר בשלשתן של יחין ושל שמאל טופני והוא ות"כוסף הדין והוא כ"מנצ
ולפיכך כתיב כחותחו אמ"ת להודיעך כי כל נכחות החוקיו"ס שם מח"לף ועד מ"ס שהיא
כחמנצ הכבו לזכותו כיחין וכתות החוקיו"סהן מן הנ"ס ועד הה"ו הפכו לחיבתו מן השמאל
וכשנגמרו אלו ואלו ללחד עליו וכות אז מחזה כגמר הדין בתכלית הדקדוק והשלמו. וכמו
שאמרתי לך. אל"ל מיחין, ידוד כחמנצ. אלו"ה בשמאל. כך תמצא ל"עס כל נבחיתיו
מיחין מ"ס כחמנצ ומשמה עד תיו וכו"ת עס כל נבחוקיו משמאל וכל נבחות ב"ד שלמעלה
הכלולים בסוד החותות כמלו ונתבו בדין וכשנגמר הדין נגמר בנ"כתות הנקדלות לא"ת
ולפיכך אמרו חותתו מל"ה בקב"ה ות"ת ונתע"ל אמת. זוהו מסכתו ידוד אמת. ולכי שלמת הוא
כוד הקו החמנצי נתן לעמקה שהוא כחמנצ והסוד תתן אמת לעקב. כונר הברהם שהוא
חבר לומין. ונחק שהוא כחד לשמאל. ועקב שהוא אמת כחמנצ. ועל זה נאמר מסכתו אמת
שבטו כלומר שיהיו נ"מתעפקין כדין כיבית דין של שבוס חנ"ם הוא. הרי לך מבואר
בכל מקום שאתה מוצא אמ"ת הכוונה למדה המתוכנת הכלולה מכל הפני"ומכל הכדדין.
וכן תמצא תורה מבבתב שהיא סוד קו החמנצי והוא כלולה מיחין ומשמאל כמו שהודענוך
בקר"נס הוא אמת. וזהו תורת אמת היתה בפיהו. נחנאת לאד כי מדת אמ"ת היא המדה
החמנצית וזהו כלולה מן הכל ולכי נקרא בשם זה"ידוד ית'. ווו הוא הספירה הנקראת
נס הוא תפארת ונריך אתה לדעת מהו שכין תפארת. כבר הודענוך כי שם"ידוד ית'
הוא בוף החיבון וכו הנקרבו הכל מתיחד והענפים מכאן ומכאן מתלחוים כו והוא ות'
פועל בכל ומושל בכל וכשהוא דן את ברוותיו ופוכל בהן בכי יוסר משפטו. כבר הודענוך
שהוא מתלבש מלבוש הרחוי לאות"הפעולה. אם מתלבש מלבוש של מסר ונוא הדין להשיב
את הברוות בכמו שהודענוך בשער זה. ולפיכך נקרא בכל שם ושם ובכל כנוי וכנוי בפי
שהשעה דחוייה. וכל אותן המלבושים והבכחון נקראים תפ"ארת. הלא תראה בתנ"ך ועשית
בגדי קדש לאהרון אחיך לכבוד ולתפארת. וכתיב כי הלבישני בגדי ושש משיל נדקה יעטני
כחתן יכהן פ"אר. וכתיב לשוש לאבלי נתון לתת להם פאר תחת אפר. וכתיב כאדרך חבוש
עליך ואלו הן התבלין. ועל דרך זה בקח עמיזך ורחה לאה נקראה ו קו החמנצי שהוא שם
ידוד ית' תפ"ארת לפי שהוא כלל הכל והוא המושל בכל והוא המתלבש בכל השמות בפי
שרואה שהשעה דחוייה ואותם המלבושים נקראים תפארת מה שאין אחת מסאר הספירות
שנדולם ענדולים מ"ל אפ"ל פיוחו נכנס למני לבנים בנית המלבות הנו פומרו בשם שמשה הוא נאמן לבני בביתו
של ס"הבקיא בית אל שהוא המלבות כך אים שמושל בא"ן נמדתן של בגדים כלומר נאמן בגדים נמקום שעבו
שהוא בבגד מדתן של בגדים ולכך נקרא נ"ב נאמן כמו בלאר בכתוב כי בלטן שמ"ל לבגדים. ועשה בגדי משה
נשבי משה פ"ל"ס מ"הבגדי נתב אל הנדשה בהאים שם שבו אחר בבגדים כמו יהושע חשני המלבות הנדחת
בלבנה ונוב"ם לאר כמו שמשה יכו מי הנקי בלים לפדו כן ובשמר כתבר ועל לא הוה שם ל שמ"ל בשמה ומכרן
שם משה ואהרן נתרן בשר ן דלת ולבש ואלף בבש שמושל לתקלם בגיזל לאיכן תרין שמרין ושלן מיכן בגם ושור
ובגר ורשת כי משה אלו ואהרן בכהן מדתי הבר ומחד כמו מה גורת שם ידו"ד כי כל בתורה כולה כלולת אל
פעמיים בשם"ם בקדשם. אלו לשון ואלו לשמאל מי הבוש בשם מנר האבר כדי שיחיל בם הבשר ומרחיים
בריחיים ותיהיו לסביל לחיי ע"ם ומכים ל"ם הנר הבשר להוכרנו אלם יתשך אחר הבמות הבשמי שבשם כי הם
עבוים שנבי בן נדבי זנמרב יודרבנו עד חרמה ומיתרו וקתילה כחמנצ ל"ל כלל הת רם וט פודים שהיא חמנצ
בנות בשם זל"ת הבשנגר הדין הנגר בנ"כתות הנקראת שמה מריקין אם ומים שם"שם בנ"כתות של יכו"חסד
ומסד ות"סוא שרוש עבר"ים בירבים. בשון ושמאל כי פיים ד"ד מבות ת"ש ומילת כמו מבילר הם"ף ביכוי שלפני

וגדולה להקב"ה כן לפי שאין לך ספורה מתבלטת בכל השמות ובכל הכינויים כמו שם אדו"ת
וזה המקובלי קורין לספירת בינה אחר אין קורין לה תפארת לפי שהבינה היא אור המלכות
המכוחרים שמתפאר בה שם אדו"ת וכמו שקורים לתפילין פאר כך קורין לבינה פאר
אבל שם אדו"ת שהוא קו אחצי נקרא תפארת כאמרו לך יי' הגדלה והגבורה
והתפארת. נדו לה מימין. גבורה משמאל. תפארת באמצע. וכן אבר"ם אינחקו יעקב
אברהם מימין. יצחק משמאל. יעקב באמצע. וכן אל אלהי אדו"ת. אל מימין. אלהים
משמאל. אדו"ת באמצע. וכן כהן בימין לוי בשמאל ישראל באמצע וזהו סוד ישראל אשר
בך אתפאר. וזה"ת והרי המלכות שבויים לכהן לכבוד ולתפארת וגם לישראל. דע כי
הכהן היא המכהן את השם הגדול יי"ד אדו"ת ומפאר אתה' עם קהל עדתכם ישראל. כי
קהל ישראל הם התכשיטין שהשם ית' מתפאר בהם ואחר שהודעתיך זה דע כי לכך נקרא
תפארת לפי שהוא את מתלבש בכל מיני מחות הקדש והבינוים לחיבהם כל אחד כפתו
כמו שהכהן מתלבש בבגדי כהונה לשמה ולועה ונקרא תפ"ארת. וכמו שהתן מתלבש
בגדי עדי כהתן וכהן פאר. והתבונן זה מאד כי נורך גדול הוא להבין אותו כי תפארת
פי' הוא לשם אדו"ת לכן אחר לך יי"ד הגדולה והגבורה והתפאר'. כלומר לך שם אדו"
ת' כל נבחות ימין וכל מיניהם ותכשיטיהם הנקראים בשם גדו"לה. ולך נ"ב כל נבחות
שמאל ותכשיטיהם הנקראים בשם גבו"ר"ה. וכולו של ימין וכולו של שמאל אתה מתפאר
ומתלבש כפי שאתה רואה שהתעה נריכה. והתבונן זה על מאד. ותדע למה נקרא שהו
את תפ"ארת: עוד יש למו לעיירך על סוד גדול והוא כי סוד התקוני העליונים הנקראים
זקן הן סוד תפארת והסבין סוד גדול מסורות המרכבה אבל הכל הולך אחר מקום אחד כמנין
שפי' כתפארת. וסוד תפארת בחורי' כתם בחמת כי הבחות כלם כלולים בספיר' התפארת
ולפיכך הוא מוכנה את הכל. והיודע סוד שערות הזקן ודע סוד תפארת. ומסוד זה
נולדו כל פרקי המרכבה כי מן התפארת נתפשטו לכאן ולכאן ומסוד זה פתוח וחתום
כתם שאחר הכתוב כתפארת אדם לשבת בית. ומסוד מה שאחר שלתה ותפארתו פטיר על
פשע. זהו סוד הוותו את' ויתע' לפר מתפאר בגבראים אחר שחטאו בהיות חוזרים בתשובה
ודי למבין. עוד יש לשאלה כסיל הכתר מיני זהר והסל ורהזני' וכלן לבנו' וכתם משנים
בעין הרחמים ומקשט את שם אדו"ת כהן בבגדי לבן ונקראים תפלר"ת והם כלים של זהר
ונקראים

וזה בחיק לפי כל המדרש הזה אמר כי היא מתפ' בהתלבשות כל אותן הכחו"בין אשר בין דין ורחמי' ונם היא מתפ'
והדרש של אותן הכינוים ו' פנים ברשל ודע בבאור שהיא מתבאר' ומתפארות בכולם. וכזה שם דין לתפ' פארקי
ק דין לבוא פאר כי מתפילין של ראש הם הנקרא' פאר כמו שם הכתוב פארך אתם עליך ושם מדומה' לבוא ונקרא
פאר ג"ם שהוא מתפאר' לת אלדם כך הבינה נקראת פאר ג"ם שמבל' אור אדו"ת' נמן בינים לוי נשמה כי בבנין
הוא המכם' וכל בחבל יכופר עון ובלוי מתוכם של הסיר שהיו נריכין להיות קל ויכם שהוא אבר הנבדה ולכן
בבסל בסנים בבסד שלבבת הבאו שהם וא"ת הרי המלבושים תשוין לכהן לכבוד ולתפא"ת ולא לישראל כלי' ש"לבבם
לו לקרות מרת בחסד תפ' ומזיב כי הכהן שוא המכהן ומזבח למקדש אתם' ומפאר' את שם עם קהל עדת ישר' שם
מאד המדות וגיבוריהם שבשם מתפאר הם והנה הכהן מביאה לו התכשיטין והלבושים והוא מאבר בגדי כבודו
עליו תכשיטין לתוכו שלבושיו ונויכיו לאדונו כי הקב"ה הוא לשם יי' כי שם שמים' ה' בה שם הבגדים לשתם מדה
בתו גדולה גבורה שהם שם לעבודת הגדולה והגבורה' הוא שם שם מל תיקון מדבר ומה ודבר מאר בשלבושים
מ' תקבם טון ומ' שם וזה הוא פי' לשם מגדול והיראות גדולתו ותפארתו שהוא מ' נתן יתקבם בכל הסימות ובוסוא
מאירות ושמו מאדו בבוא הבגדים ג' כי תא' אמר בדגיון פי' סוא ובכל לעבבם בבכבם כי אלו מתכשיטין ומשלחו

ונקרא"נ"ת חס"ל ות"פארת. וכרס מתכס"ס ס"ס ידוד ות"ומרחס על עולמו וכל שו העניוס
בעמוקיס עדיון קטוג כרס המנה גדולה כפ"ה. וה"כ פמור עד תהד עקריב ל סהודעכיך
בעכין תפארת כי ניכך גדול הוא להבין המלה כי תפארת מיוס כרמון פ"הוא וכלל לחעס'
מרכבה ולכל שמות הקד"ס והבנויין שהסס הגדולי"דוד ות' מתלבס"ומתפאר כרס והספירה
הולת בקרא כתורה דעת והסוד ידוד כחכמ"ה ויסד ארץ כוכן מתיס כתבוב"ה. בדע"ת
תהומו נבקעו דע כי הזכיר בכלן נ"ס בירו הכמ"בכות מן הכ"תר מקינו סלידוד ורס חכמ"ה
ובינה ודע"ת. והוד דעת הוא קו האמצעי והוא ו"ו סל מס שהוא כוסא כתי ורועית. ל מיתין
אלדי מסחל. והוא כ"אמצע. וזהו בדעתו תהומות נבקעו. הלא תראה כי הבקיעה כין
שני דברים הוא. כי דעת שהוא קו האמצעי עומד כין ימין לשמאל והוא הבוקע ביניהס
ומתייס לת שניהס ומשליס ביניהס. וה הכ"לל בכל מקוס שאתה מוצא דע"ת שליטי הוא
ומכריע כינוהס. ומה שאמר כתב"ב כתבוב"ו בדעת כאמרו אברהס יכחן ויעקב הרי ויעקב
שליטי ומכרע. כן בדעת שליטי ומכרע, ואם תקס' ותאמר היאך הדעת שליטי לחכמ"ה
ולבינה כי אינו שליטי ולתי לגל"לה ונכור"ה כעכין ה"ל שליס ידוד לו אברה"ם נמק ויעקב
לו גל"לה ונכור"ה ותפ"ארת. דע כי הוד גדול הוא. וכנמי מאיר עיניך בקנת הרכיו בכר
הודעתיך כי קו האמצעי לעכי מתלאו עד הימין ועד השמאל הקו האמצעי לבדו תולה
לחעלה ומתלאו בכ"תר בסוד לות ליו מהוא כמקיס כל הסס וכפארי לחטה כמק ומס גדולס
ונכורה ואוכט עולוס ותר מתקומס. אכל קו האמצעי שהוא בוד מ"ו עולה עד

לין

הס כלל כל חמרכזה וכן הוא מ"לפסיק לך מ"לבדולה וגבורה ולו צוא חתפ' כי פוד מקיקי"הלמי"הכקרא
וקן הס סוד מסמ"ם ד מקיקי"ם והעריה סוקן מרוך אור ובעלם מלד ולמו מין לכו אלא הכלל כי כלום לאו ומעל
להסעת הרמ"ל"נעורים מלמעלה הוקן שלא רשאים מליקה מיוודל ומאר ריש"ה כתלה ה"ו כ"ביקיק יחיין וכבר
בזכיר מוס לעלה ביכיר אלי"כי מדע הרמעים בתורים מלמעלה כקרא וקן מ"ש מיקי"ו הוקן שהוכירו הם הוזכר
כמ"נשא בחלק מלידרא שהטרך הס נעכין לי המיקי"ו הסכרות הוקן ונשאלים וה מן הכתו"כשמן רמ"ל מרשא
ירד על הוקן ונו"כשסס מלמעלה יהלכן בלוכן הרמ"ו ומעקן כי"מלמעלו הרמ"ו מלמי אלה אור עוד ונגלה לפני
ברלס מצ"ו ומקקס מכל הנדרין הוקן כוה אור כיגרותיו מתפ"ו ויורדין מכל בר מאר שכנ הו כקפס פסמן כמו'
בידוד הוקן ירד מלמעלה רשא דרך מכמרו עד לחכמ לכו מסוא מרם רקב ומהכי שהתקנה רשא כמשא הזכן ל עד
פס כבאי מרם שרי ומקן בלא הכר וכ"ב מ"לכ' מתקון מיקה בעקן כי מרו מהרו מעכן הרו ומוכי בלכיא דעליון
מערו לדיקה מלתקרין הם לתפסס מלי הכ' ומקן הרין מדין ומסכוס לחמרו ומכיר נולמא לכוקה ב לא
מ"ינמל מכלס מערו הנצ"ל בפ"ינמל לדיקה ובגלגל מדן מלעבדו בלתי תמ"לדס הכר הם מקנ' הכל"הו מתקרי
לדס הה"ל כתם מרם לזכות בית מתמלו ב ת רש דרגא הכ"יק"ל מכמו"ומה כיס מתקלק מלל ומל מעכן כ"לו מוכב מ"ם
מרב כמן ונלא ה"ד בקיקי"רס שוד מתפ"ו הכל הולך ל יקיק מ"לכו מעו"כי בתמ"תקן רלס כמ"לין בקיקי"ל
ומדותיו הבה וזנ"ל מרגא מתפ"ו מיק כיס מרגא מדותיו וכופומים כמו מעו"לא כיוס כיכו לוקן אלא רחמים בהלרא
וקכו מס לבמוד נלא ומקיקס כמלכוס מוקן בכל כומ"ו מוקן כמכן מלמד מפ"ו מחודים כמס ובלהכה מלא וכו' מל
מ"ינמל הכל מ"ינמל הכרכס ומכו המ"ו ומס מ"לר וכל מ"ינמל מ"ינמל כמ"ינמה כי הן מתמ"לרלס יפ"ים והדרס והתמסטל
כחומס כמו מס"ו כמאוו והמיד המתים מתפ"לדס לזכות בית מ"ינן מס מחכמ"ו מ"ינן הזוהרכי כמ"הלן ו מ"ינו מס
מלכס ומקרא מתלכיס מל מ"ינים מ"ל אמרס לו מ"ינ ה מ"ידור ומקיקוס ום [illegible] כל העולם כברכה ומצ"ו ומוזיר
ברכ לפה ס המכין כרי מ"ינ מהוא כי מ"ינ הכידור הוא מלוי נמתמ"ינ"ו מ"ינמה מ"ו כהתקמ"ו נס הס כמ"ינים ומקרו
מ"ינרכס הרעם כמו מ"ינ ומסלרתו כ"ינהו עונר על מ"ינ כי הוא מ"ינמלר בנכרמ"ו הכ"ינהס הזוהר כמ"ינ"ו ומ"ינוכים
מ"ינמ"ו ומס לא מ"ינ"ו כן מ"ינים כמ"ינ"ו כעין הרמ"ינים הנ"ינלים כמ"ינים לעמלה נמרך כ"ינכי הא מ"ינ"ו מ"ינ"ו מ"ינר כרן מהכן
ומרמס מ"ינ לנמ"ינ"ו"ינים מהו כ"ינו כחודו ומ"ינרו עוד"ינים לעמלה לכמלה נס ד מכמ"ינ"ו"ינ"ו וכמ"ינ"ו כלוכל'

לנלתי יהלום מעציון

עד אין סוף והכח תחנה כל הסבות ברוח מקיפים לגדולה ולגבורה. וכמו הגדולה וגבורה
אינם עולים מתקומם למעלה כך ע"ברוח של האומות אינם יכולים לעלות מן המקום
שנאחזים כי אבל ישראל הם נאחזים בקו האמצעי כמו שהודענוך. וכמו שקו האמצעי עולה
עד אין סוף. כך ישראל הדבקים בו עולים עד אין סוף. וזהו סוד ורביבהו על כמתי ארץ
ומרע"ה מבשר לישראל ואומר ובחשו אוכיך לך ואתה על במותימו תדרוך. כלומר אע"פ
שהאומות כלם יעמו למעלה נבול וקץ הם לעלות אם שאינם יכולים לעלות ויותר מן המקומות
שהם דבקים בהם שהם גדולה וגבורה. אבל ישראל שהם דבקים בקו האמצעי שהו' אתפ'
יהוה הרע"ת כמו שהקו האמצעי עולה עד אין סוף כך הדבקים בו עולים עמו עד אין סוף
ושם סוד ואתה על במותימו תדרוך. וסוד ישראל אחר כך אתפ"אר. כלומר כמו שהתעלות
עולה למעלה עד אין סוף ומתלבש בכבודו הכתר ומתבאר בהם כך ישראל הדבקי' בתפארת
עולים עמו. וזהו סוד ישראל אחר כך אתפאר. ואם מ"ו חטאו ישראל ובתרחקו מן הדעת
שהוא קו האמצעי בשחוטאין אין להם עליה ובמסרין כוד מבטים ברוח וכוד אומות העולם
בגלות. וזהו סוד לכן גלה עמי מבלי דע"ת כלומר כשבתפרדו מן הדע"ת שהוא עולה עד
אין סוף כפלו כוד ברי האומות וזהו סוד כי אתה הדע"ת מאסת ואמאסך מכהן לי ותשכח
תורת אלהיך אשכח בניך גם אני הא לך פסר הדברים על הקושיא שהקשיתי כי כיצד יהוה
הדעת שליטי בין חכמ"ה וכיב"ה והרי איבו בין גדול"ה וגבור"ה אבל אתרץ הקושיא בע"ה
דע שאלו הוה הדעת עולה עד גבול הגדול"ה והגבור"ה ולא יותר הוה לנו לומר שהו' מבדיל
ביניהם לבד ולא הוה שליטי לחכמ"ה וכיב"ה. אבל מאחר שהדעת שהוא קו האמצעי והוא
עולים מלמטה עד סוף המעלות עד אין סוף הרי הדע"ת שליטי ומבדיל בין כל הספירות
עליונות ותתתונות. כיצד הרי קו האמצעי שהוא דעת עולה עד אין סוף שהוא הכתר ואם
כן נמצא שהוא אמצעי בין חכמ"ה וכיב"ה הקרובים לכת"ר. וכשהקו האמצעי בין
גדולה וגבורה הרי הוא אמצעי ביניהם. וכן קו האמצעי שהוא הדעת מבדיל בין נצ"ח
והו"ד לכן שהוא האמצעי שהוא הדעת העולה בין נצ"ח והו"ד והולך ועובר בין גדול"ה
וגבור"ה והולך ועובר בין חכמ"ה וכיב"ה עד שמגיע לכת"ר ומתאחדות בו והוא סוד כבוד
שם ודו"ד ות' שהוא אמצעי בין כל השמו והכבודים מלמעלה ולמטה לכל הנדרין וכלם נאחזי
בו. והכו' הוא בחלת הדע"ת שהוא שליטי לחכמ"ה וכיב"ה והוא שליטי לגדול"ה וגבור"ה
והוא שליטי לנצ"ח והו"ד לכן שהקו האמצעי שהוא סוד הדע"ת עובר באמצע כלם בסוף
האילן עד שהוא מגיע עד אין סוף והוא המחבר כל הספירות מלמעלה למטה ומן הנדרין
והבכו מבאר לפניך ברור מתחבר תבין הפנין. וכמו כן שם ודו"ד שהוא קו האמצעי והוא
הדעת הוא אמצעי בין אדיר ובין אדני מלמעלה למטה והוא אמצעי בין אל ובין שדוש מן
הנדרין והו הפנין בחלת דעת שהוא קו האמצעי שהוא סוד ודו"ד ות' ווו הוא הגורה:

בעיונו ומתבונן לאמור כי יש שם שברות חזקן ומלבושי אמת כי ביאור ארבעה אמצעי אל הדרך מבוארת
ושם זה בכר דעת כי כאלו הפנינים הכל חולך אחר סוד גורת שם כרים שליב בגורת אברים שלבו רק כדמין
הכתיבה לסוד הליבון בן יעקב כמו שם בתחלת הספר ולמעלה כוח הבשר וכבר הארכתי בלו הפיק כים בשרים
לרקבו כל תנוה בתכיה בגדי אהרן וש קדוש בתכיין הפילות ול"ב סוד שנאי בין שמשם ובינם שקרובי לבל'
ולא כי הדעת הוא אמצעי בין הכבשים והבינים ולכך הדעת משמש ומרוש לכל הנדרים בכח שמבא והמבונן
בעיני ן שם לבשמה ובתבונה ובדעת ובחכמה יבד לרן כיון שמים בתבונים ברעתו תפוקות בכקבו מעמעמעו כי
הדעת הוא בשיוך אבר הבינים עמם ונלעמת בלבד תרלם בגיורי הלילות בגיירו בעלי הקבלה

תנא

כתר

חכמה בינה
גדולה גבורה

תפארת

נצח הוד

מלכות

ואחר שהודעתיך אלו העקרים הגדולים יש לנו לחזור ולהודיעך מה שע"שכתבים פרים וחתוים כאברהם ויתחקשם א"ל לדע"לא כיעקב שהוא סוד אדת לדור ות'. דע כי מעתחלה אלהים הראשון הושלה כו פנותיה ונעשה מיסה לכל הפרים וגם אלוהות לבחינת הטומאה התחתונות וכן הטילו בו סומכן ווה הוא שהטיל עכחש בחוש.

ולפ

אמנם כי סתם אדם קרוכים יותר לבחר עקריבה סתם ובאמר אין כמדות הקנים אביהם כאבר תלמה כנירות אלבך אם כי שיש עוזרת להבדיל בשמנה כין המקד והשמר ועצם לעמ"מסם כי סקן פוטר והגיור בעולך אלים קנה מקנים ונכירות הגולה מל מסחר ומחזר כי אם הולכין בחיות ולבסון וא"כ הוא קרוב יותר אם נקבלת שרצתו שכתר וא"כ פרי הם כחלון עוחר פמוגם כין פקבמה וסכיבה עמם וקרוב לם יותר ולאחן שעניריים פכמא ונא"נו עתה שהתר כיוסר סמה שדבר פאום יותר שמוש קרוכים לם יותר מהמקד ומסחר וכן עשה אין מוכיר שהיוש פרפקבמיה תרוחה כמאי לעוחת פמנגרת הקיין האנשות ומם הארבעי ובאר' שכתם מבחן א"כ אין הוחר וכללא

כתר

חכמה בינה
חסד פחד

תפארת

דמר ולפ שמה מכיה דעת כנין המלה כמל מיבים לאנו ומיבים כי הוא בתנות הרשות מבתת ומיבמ' ונגנין ך אדי דעת הוא שהרבה המרוחים כי הוא מרוצ מוקה ומרוחה מחם כצלון כהמיון המר שעשה אל

אבין ידוע אלהלנו גם שלבתי יתיגם. ובולם ממילו בו אמנם כי בשעוזרמו בחשבו מבנין ומבת.ב

ובלם

ולא"ם שהרכרי ממוקי'ותר·וכשנעשה נופו של אדם הראשון עומה לחמונן של הפרי'וכאשר
הטוא לה·לותה הוזהר לא כמרדה מנומו פל אל'על שנודקקה אעט מעט כנדוקים שכדורי
כמו שכשף שמנרסין אותו כתוך הכור·כיון כא שת ונקק מעט שב'וולד כדמותו בנלמו ונקרא
את שמו שת·כא חכוך ונקק מעט מאותה ונהמא שב'ותהלך מכוך את האדו·כא כח ונקק ותר
שב' את האדוס התלך כח·כא שם ונקק'ותר שב'ושכון כאהלי שם·כאאברהם ונקק ותר
אע"פ כנכאה מוכו קנת זוהמא· כישמע אל· כא ונחק ונקק יותר ולא זנא ממכו קנת
זוהמא כעשיו אכל ויעקב כמנא מזוקק כלו טהור אין כו כסולת כמנא ויעקב כורת אדם
הראשון התמומה קודם שחטא אדם ולכיכך ישראל נקראים ראשית תבואתה של אדורת
ונקראו'ככור שהם תחלת הכרואה·כמנא ויעקב ע"ה הוא הנורה השלמה שאין פסולת כה כלל
אברהם ונחק שהיה כהם קנת פסולת כמו כאברהם פונא ממכו ושמעל. ונחק ונא מאמנ
עצו· ולפי'אור ויעקב לכביו כשבא ליכטר מן העולם פתא וש בכם פסולת כמו כאברה'ונחק
עכו כלם ואמרו שמע ישראל ה' אלהינו ה'אחד כשם שאין כלבך שא אחד כך אין כלבבי שא אחד
כמנא'לאל כי ויעקב וכמו כלם היו ורע כשר אין כהם כסולת אכל אברהם ונחק היה כהם
כסולת ולפי'ון ושמעל ושפו, וכאותו קנת הכסולת שהיה כאברה'ונחק כאחו'ישראל'סכיב
סכיב של אלא לא היה כאברהם קנת ככולת לא היו הפרוס העליונים וכולים להתאחו כהם
כלל. אכל כמו שהודעכון כעכין השמות והכבוין שאין כהם שם שוהיה כלו כפוט שלא יהוה
כו תעבוכת אכל מכלבד קנת תעבוכים כהם ולפי'הם מתאחזו'ומתאחדו זה כזה וכן כעכין
אברהם ונחק נורך גדול לתקון המרכב והפרי'ותה קנת הזוהמא שכהם כדי שיהיה מקום
לפרוס העליונים כאותו קנת הזוהמא להתאחו כה משאלא היו אברהם ונחק מזוקקים מכל
וכל לא יהיו שבעים פרוס וכולין להתאחו כהם כלל ומנאת המרכבה חסרה והפרי'כפרוס
ואין להם מקום חכור לפרוס והכה קנת הזוהמא של אברה'ונחק כתכה מקו'לפרוס העליונים
להתאחו כהם ולפי'תמנא אברהם ונחק שכיהם מפני נדדין מול הפרוס זה מימון וזה משמאל
זה שכבוין של א"ל לימין וזה שכבוין של ש"ל לשמאל אכל ויעקב ע"ה שהו מזוקק ואין כו כסולת
הוא באמנע כין אברה'ונחק והוא מוחל לפסידוד המומד באמנע ואין לאחד חן הפרוסאלק
כפסידוד כמו שהודעכו'כבר לפי שהוא באמנע ואי הוא הוחל שב'ידוד ויעקב וכמו שהם
באמנע· ולאחר שבאמו כעקר זה הכמו מלו' מיכוך כתדרש שלא. כעכין ויעקב ע"ה שלמ'לו
ו'ות'והיה ורעך כעפר הארץ ופרצת ומה וקדמ'ונפונה ונגב'. ותהול'פרצת לא כאברה'נב'
לו שא כא עוכוך ורלה מן המקו'אשר אתה שם נפונה ונגבה וקדמ'ומה הרי שיש לאברהם
נפונה ונגבה וקדמ'ומה· וכן ליונחק אכל כיעקב מה כתי'ופרצת ומה וקדמה ונפונ'ונגבה
כו'לנחלה שלך אין לך תנרי'. והכמו מאור עיכוך כוה הסוד כחלת אברה'ונחק יש לה מנרו'
שהרי שבעים פרוס מקופים שבוכותיהם הם מנרים ומכירים להם· אכל ויעקב

כולם עליו ועל העולם כמו שפ'כלריבו'כשא'ל כבוכי מן הדת'ופ"ם ופ"עם שהכרי'עם קים יתר ידע זה הדנקיע
בכמו'והקליפות בחיה עליונים נהמע ירותו ג"כ כמלוים שיים להם מזמו כוהמ'פוים לה כמו שכ'לותיו ג"כ שם ונימר
מן עותיבר שנודקק מעט מעט כנדוקים מ'כלא מן הנדוק'פורו לתקן בקנת הסרבנו'הכוכירות שקרד שבשמא
לעילם מנד הפסרים ולא יוכלו לתקן מכל וכל מפני ההמא שנורט שקלקל ובני דורם שעשדו בידלם· כמנא ויעקב
נורא לרם כרלשין התמיע'קדים שחטא לרם ובו מרגל שופרים ויעקב מצין שופרי'לשרם ובם בזוהר ועל לא כמא
ויתבא שמא ברכאן מאילנא קדש'ל מכא ויעקב דלא'ון מילל ד בעא לרם גדלאן שמשא מעילא לתת'ויעקב דרים
בקט בכולא דהוא ליתכרך לעילא ומנו לתקא ע"ל ונלבק שים עמו· אכל כאו שהתעכוך כעכין הסמוא והכבוין לעל

הדיאור

ויפקד אהרן ובניו לאחר שגולה לכהן עד הכתר מקום שאין הבדל עולה. הרי אין לנחלת יעקב
מנרים. ויהוה אמרן כל המנרים שהרי כל הארון עולה לזמן. והמזבח בנגד הארון והשלחן
אבל ויעקב שהוא עולה לכהן עד הכתר עד אין סוף שהוא כולה שאין לה מנרה. ואלהים
כל הארון ומחבלת המשה מנחלת ויעקב ושאר הבדל הוה פי אותו הבנה ואחר הוא מתעבר
בלילה והרכבתיך על כתותי ארץ ואוכלתיך נחלת יעקב אביך וכו' ופי' הכבוד כך הוא
עתידין אתם בית ישראל לרשת עדן העליון שהוא הבית. ומשם ולמעלה שהוא המקום שאין בשם
מנרה ויעקב ראיתי ואת הרכבתיך על כתותי ארץ. כי פרי אותו בעולם לך כתותי ארץ עד
מקום גדול ונבוה אבל משם אברהם ויצחק ותרכבו עליהם שתהיו עולים לחלק מגדול ונבור
עד מקום הבינה להבין בכתר ואוכלתיך נחלת יעקב אביך אבל נחלת יעקב ולא נחלת אברהם
ויצחק כי נחלת יעקב הוא העולה לחלק מכל פרי אותות כמו שלחמרנו והוא נחלה שאין לה
מנרים. ואי"כ התכונן סוד נחלת אברהם ויצחק יסוד נחלת יעקב מה הוא ולא תשיג בכל אותיות
ות' ותעב'. ואי"כ אתיך הנקרא אל שהוא עצמו יש לך להתבונן סוד דש"ת שהוא הבסיר הכולל
כל הבסירות שהרי הבדש והתפון שאין לה סוף ונחלת. ולכו שבפרד"ר שד"ת מחלת מן המלכות
ומעמת עד אין סוף ושלה כ"כתובו כתוב. הכתוב מתחיל מן המלכות אל"ו הוא סוד עץ
הדעת כי מדת עלכו הוא סוד העץ שהדעת מתפרנס אותו. הכתוב הנה המנוע עד אין סוף
הוא סוד שבאחר פלאה דעת מתנו בסנה לא אוכל לה. כלו' בפרדת הדעת אפשי שבמחלת
בכל הבסירות כלם של מעלה ושל משה כלם הוא מתעלות עד אין סוף שהוא סוד הכתר שאין
לו סוף ותכלית שאין כל בכרת ובוא לא בהתפר עד סוף עותקי לכי שאין לו סוף יקץ למעלה ותחת
שאין בסנה לא אוכל לה. ואי"כ התכונן סוד בסיר הדעת ואי אחר שבכבתה לאלו ההדרים לנו
לחוויעך בו כתוב שאברהם ויצחק הם ברקי אתרכבה מבינים בנגד יתון ושאל. נס ויעקב בחת
תכונן בנגד הקו האחרון שהוא לסוד אם לדוד ות' הפ' ואחד כאחד. וכתוב אם לדוד ות' הוא מכונן
כאחד בנגד כל הנדנין ושאות הקדש כלם וכל הכנויים ות' אחזו ומתקדשים כו כון מלמטה כין
מלמעלה כין מן הנדנין כך ויעקב שהוא לא שכשוש אם סוד לא נבוא לשכון אחר אחרים אם לדוד
לדוד ות' ואם לא כתו לכתיה ובא נבלות עתיה לאמר בשר ישראל ולשוך תמיד בישראל סוד כל
התרכבה כמו אם לדוד הוא בשם כל התרכבה בנגד אם לדוד עוזר כין אם לא לנאם אלהים
ובשלמתן הכל מתעלה הכלל ומתכון כן כוכב נ"ח מתון בנגד שלא כהן לו ישראל כהן בנגד א"ל לנו
בנגד אלו. ישראל אחר לדוד כאחנים. הלא תראה נוגה מרכבת ויעקב עשוים בבית מרכבי
עליונה וכמו שכל האחות והכנוי אדוקים אם לדוד כל נוגה אחות בלו ויעקב ובנוי

כמשלו כמו אם לדוד ואין אקום מיבוד לפרי לנך ישראל לשון מלוך קבוץ לא"ם ותמוה לתחוקים בעשו ושמשם ובכ' ובת
כי הנלוים בדרים מתבשרה ותקום ה' זה אין בתחתון אל"ל כי יאמרו אל הדין ובעלו הדין שבאותו מאיר
אים קומים אם לא"ים בלא מל. ומם מנים ומנים אם לא מיר הכל לעים אם מנים מנים ומנים לישראל
מקשרין. כן ראוהו מי הנים כן כן וכן בעבין מנוחה לקמן בשלא לקמן בשלא לעלו שבמי לעת מתחתון הלכו לכי הוא
אין אלו ומוה אין הנים הבה הנן מרמו לשם עלם אם לא מעלה לאם בקרוב בא אמנת בשו שלא למעלה ובלא בלא נקרא
בשם דעת בשו בשמלה ולקן. הוא שיר בן הדעת אל אין בן הדעת אל הבא לשון ונו' אם סוד לא נבוא אלם בן בן נבוא
אלמן אמרו בו כל הנולם לא נדוני ונגל אתחלת אלמנות אלמנות אין נבוא אחרין נשאר ונדוני כי אם שיא בקרוקים
אמנת לנו אלים ומשבח מתמשבח אשמת אל כל אחרונו אלו נ' אלים מבשמים לא בנבוא אלהים בקרבנך אלוהי דמיו אלהי
אל כ' ומוה אם לדוד אם בנגד אחר אם לדוד אם בנגד אל ונוה בנגד אל מבאתי אל מיר בקרוקים לא בנבוא אל בן בנגד אם לדוד אם
אלמנות ונוה אל ינב בנבוא אלמנות אלמנות לאמר בני ישראל ולנגד בנים אל בקרוקים אל בנגד אם

כמו במקום לאברהם · לו במקום ויצחק · וישראל במקום ויעקב · הלא תראה הדברי מכוונים
כי הם ית׳ סדר את יעקב ואת בניו בסדר המרכבה תמימה המיוחדת לאחתת פמו ויתברך
והבני מיוסף סתרים · ובר ידעת כי המזלות הם ליב ומהם יבא הכח ליב הדשים כסנה כל
מזל ומזל מיוחד לו רך חדשו · והמזלות והחדשים יבא לכלם הכח והקיום והמזון מסם ידוד
ית׳ כדרך זה דע כי הליב מזלות סהם כשמיש סכהם מתברנסים ברוחים סלמטה · מקבלים
כח מליב חותמות סהסם הגדול ידו״ד ית׳ מתענגים ומתיחד כהם ומ״ו ליב חותמות תמנאם כל
דגלים כן תמנא בסכה ד׳ תקופות ובנורת אלו תמנא בישראל ליב סבטים ולארבע דגלים
בנורת ליב חותמות של סם ובלארבע דגלים סלהם · כינד לותליוד כומא ג׳ חותמות ·
וכן לות ה וכן לות ו׳ וכן לות ה׳ מהרוכה כלם כיסלות סלסה חותמות והבנו מנייר לוח זה
כמה מת דלה עכונים נדילים לעין ·

אלו הם ליב חותמות של הסם הגדול ידו״ד ולארבעת דגליהם :

דגל א ירוד ידדו יודד — דגל ב דודי דויד דדיו :
דגל ג ודיד ודדי וידד — דגל ד דידו דיוד דדוי :

אלו הם ליב סבטי בני ויעקב כמלקים לארבעת דגלים

דגל א יהודה יששכר זבולון — דגל ב ראובן שמעון גד :
דגל ג אפרים מנשה בנמין — דגל ד דן אשר ונפתלי :

אלו הם ליב חדשים ליב מזלות ליב נבולו אלכסון לד׳ תקופות

תקופה א ניסן אייר סיון — תקופה ב תמוז אב אלול :
תקופה ג תשרי כרחשון כסליו — תקופה ד טבת שבט אדר :

כשתתבונן בלוח זה ותמצון כו הוסב תמנא ליב חותמות של הסם המיוחד ולארבע
דגליו סבהם כל הינורים מתברנסון · וסוד לארבע דגלים
סאלו לוחרים כסם המיוחד הוא כי לות ליוד יש לה סלסה חותמות ולות ליוד כראשם . וכן
ה״ה ראשונה יש לה ג חותמות ולות ה״ה כראשם וכן כל לחת מלארבע לותיות של סם יש לה
ג׳ חותמות . והלא תראה כי כל לות של סם יש ג׳ חותמות וכל דגל מלארבעת דגלים יש לו ג׳
סבטים · וכל תקופה מד׳ תקופות יש לה ג׳ חדשים . הנך רואה בעיניך כי הכל תלוי בסם
ידו״ד ית׳ ונורת ליב סבטי ישראל ולארבעת דגליהם הם מכח נורת ליב חותמות של סם ולארבע
דגליו · וזהו סוד כי סם נקרא על עירך ועל עמך · סם ידו״ד ותכסיסיו ודגלו כלם נקראים
על

בסן במקום לאברהם וכ׳ כמבואר לכל בנבוי הסלרת · כל מזל מיוחד לגיון הדשי וכי הסם נהלק מכל מזל
להשגיח כמו בכל שלם שלו · ובא לכלם הכח והקיום והמזון מסם כ׳ כדרך זה כי כל הדברים מסתלקי׳ כדונפש
ונוה אחר זה · אלו הם ליב חותמות של סם הגדול ידו״ד ור׳ דגליהם ומיפכם מקום שדי יקוק כי גרוסם ליב כמספר
ש״ו חותמותיהם ש״ם ונוכב עולם בעשרה ש״ם כי פלא״ם בוסות ולכן

עקבא

על ישראל. ולפיכך תמצא כי יעקב הוליד יב בנים כנגד שם ידו"ד שהוא דבק בו כנגד כל
אותם מחותמות השם הוליד כן אחד ושמור זה העקר הגדול. ואחר שהודעכון זה ראוי לכם
להודיעך בכאן כי יב מזלות שבשמים אינן יכולין לעשות דבר בארץ כי אם לפי הכח שמקבל
כל מזל ומזל מהם מאת השם המיוחד כי כל מזל מ"ב אזלו מקבל כח מאותמו של שם וידוד
ית' כל מזל מהם מקבל כח מאותם ודוע. כי הנ' מזלות המושלי בתקופת נוסן שהם ט"ל
סו"ר תאומים מקבלים כח משלשה שמות של שם ידו"ד ית' שהם ירוד ירדו יורד
ולפי עלות יור"ד אם דגל אלו השלשה חותמות לכך קורין לנ' המזלות ושלשת החדשו תקופה
אחת כלומר בתקופה מקבלת שפע מהות יור' של שם המיוחד פיום לה ג' חותמות. נ' מזלות
המושלי בתקופ' שהם תמוז סר"טן אר"ה כת"לה מקבלי כח מנ' חותמות של ידו"ד ית' שהם
דודי דדיון דויד וכן נ' המזלות המושלים בתקופת תשרי שהם מאזניים עקר"ב קש"ת
מקבלים כח מנ' חותמות של שם עלותיו ורשם הגדל שלו שהם. ודיד ודדי ויד וכן
המזלות המושלי בתקופת טבת שהם גדי דלי דגים מקבלים כח הנ" חותמות של שם עלות
רשם הגדל שלו שהם דידו דיוד דדוי הלא תראה כי המזלות העליונים אין להם כח
מעצמן וזלתי כפי הרשות שנותלין משם ידו"ד ית' כל אחד ואחד מחותמו ועל זה נאמר של
פו"דוד ואנו ועל כי יד"ו ושמו. וא"כ כמה עוכ"ד אלה כי"ך שם ידו"ד מושל על כל הנבראות
מעלה ומטה והכל משועבדים תחת שמו ית'. ועתה היתכונן בהיות שם ידו"ד ית' מומר
חותם שמו לישראל כנגד יב חותמות שבו נולדו יב שבטי ישראל כל אחד בחותמו הידוע
וזאת הוא ברכת יעקב שברך את בניו שמיך לחותמי כלומ' כל אחד מיב שבטי ישראל ברך
אותו בברכת חותמו הידוע לו בחותמות ד' ית' וזהו כ' שה שבטי ישראל שנים עשר ובזה אין
אנו רואים שם שנים עשר אלא ר"ל כולם על שנים עשר חותמות הידועים ובשביל אותם
יעקב אבינו בירך אותם בחותמות הידועים לו לכל אחד ואחד ואמר ואת אשר דבר להם
אביהם ויברך אותם איש אשר כברכתו ברך אותם. מהו איש אשר כברכתו בירך אותם
כלומר לכל אחד מהם נתן לו הברכ' הראוי' לו מעין חותמו בשם ידו"ד ית'. ולפוד זה הוא יב
אבני האפוד זכרון לבני ישראל והיו ארבעה טורי אבן ג' אבנים בכלל ר ומור כמו שהשם
נחלק לד' דגלים ג' חותמות בכל אות ואות כנגד ד' דגלים של ישראל ג' שבטים בכל דגל
ודגל. סוף דבר ד' דגלים של ישראל כל דגל מהם נושא אות אחת מד' אותיות של שם ובכל
אות ג' חותמות כנגד ג' שבטים של דגל. הרי לך פשר הדברי' הכבושים מפורש לעין. ובבר
באחרנו הוא ך יעקב הוא הקו האמצעי ועולה על הין סוף ונחלתי כלי מנרות כמו שכתבנו
לעיל. ולפעמים נקרא הבכורה הזאת שהוא הקו האמצעי

בורא

שעבנא שבאי בעבורה רוצמים ש"ם נירות באור המולית ומעבר אילו מנירופים עולם שלם בעכיין מרם ומוד
עבנא כי כל שם מאלו הסמות עולם כ"ו ומם אירנא אותיות שוא ל' ונם אם מרם כנגד יב מדם שכל אחד ל'
יום ואלו הנים עבר נירופיר לא על מי שם מסתכים ומתפסכים אליהם מורים אלא שלשים בהויית ומנילות
לא ביסף ויהו אמי ה"ל שביבי ולכך בקרא זה השם אמת חותמו כי מעיד בשאר בלמיות לשונו נבל
נירופיו ונלנלו אם שם בן בשאר חשמות בהנשרם ת שמשרים מסמנות לשונם הרשמין כמו מפירים לשמלה בנילור
חור של בנויים ונקרא לכך הנוים על הודשתו מעיד לבנין מנילות ונוים והוא שם שמתיחד לקריאתו יקנר בנ

והפסד לפי שעות כלומר מן החסד ומן הדין לעיכוך הוא כורח ויעקב כמו שכתוב
מכוון בכנגד הקו האמצעי הוא כלה הפסד ונסי פתחו ויורדת ויעקב ויאחר מה כורח החקים
הוא אין זה כי אם בית דינו · כלומר אלקי רחם ואחר מה כורח המקום · הוא שהרי בחותם
אמרת הוד שיהו אלקי ועכיו כמרכבה מב׳ כרכות ומה וכו׳ וחלק אברהם נקרא גדול · אלי
ונחק כי נכור · אלק ויעקב כך כורח · ומה סוד כתל הגדול הנב״ר ל׳ · אלה תרפ״ל
ואחר תקנו בפלא אלנו אחר״פס אלהי ונחק ואלהי ויעקב הלל בגד״ל הנב״ר והכול״ת
אחר שהכיר הלכות הזכיר תדותיהם וסי׳ גדול למצעני בירת בפרקי המרכבה הוא מבאר מו
כתוב כאלה בקדש כורח תהלות עושה פלא · כי הקדושה מהותה ליעקב כלומר ויעקב הבאתי
בקדש אשר לתקלה אומר הקדושו את קדוש ויעקב · והפסירה הזאת נ״כ בקרקת בשבשם
וערוך אמו לעורר על דברים גדולים כלולו בעניין · בכר הודעכוך בשער זה כי פסד הגדול
לדוד ית׳הוא שוכב את כי המעלה ויעוכוכו ומשתלנו פותרים כתות החסד ודינו והוא ית׳
בחמנא בחדת הרחמים הכלולה מן חסד ומן הדין · ובכר הודעכוך בכל מקום מתעלת
מבטא מחוך לדוד כאחרו לדוד במשפ״ט וכא · אז בכל מקום מתעלת מבטא מחוך לאלהים
כאחרו כי המשפט לאלהים הוא הכל הולך אחר גמר דין . אבל מה שאמר בהרכוס לבחר פסבו
כי בכל מקום אותה מובן מבטא הוא כלול מן חסד ומן הדין בחוק ומן הדין בגאוה · ומזה עקב
זה מאחר בחקומות רבים תנטרך מאכו כתורה · והעשה כי בכלל ומן פסב לדוד ית׳ן את
העולם דן בל בריותיו ברחמים הבקרהוס מבטא ומאכו דן בקושי · אבל אם פס אל״ד עמות
כ״ל מל מעה דן את הבריות אבל אז הוא אבלה בבריות ודן אותן בדין גמור בלי תערובת
רחמים · ובכרוך אתה לדעת דבר זה · דע כי בית דיכו אלהים ית׳ בקרא מבטא״ם · ובית דיכו
אל אל״ה בקרא נל״ק . ובל ומן פסב יל״ד דן את הבריות אבל אותם בריאים כפי מדתו עמות
כלולה בחסד ודין אבל בזמן פסב אבל בזמן הבריות הוא דן אותם בדין גמור לבו פסב
אבלו דין גמור הוא ולאן כו רחמים זולתי בהיותם בשפטים שו׳ מסב לדוד ית׳ והמשלו
מאור משפטו ל״ל אם וכא לו מסב לדוד ית׳ · ומ״ל אותה דן אם לדוד את הבריות · ומאותו מסב
אבלו · הנני מאור עיכוך בע״ה ואתה מן לכך לתקן הבריות חבון . בכר הודעכוך בראש זה
הסבר כי גמות הן · לאמלם אבל״ד ובלו רחמים · בחמנא ית׳ דוד והוא חסד ודין ורחמים
מעורבים · ולתשה אבלו ובלו דין גמור · ובכר הודעכו כי כל הבטא והטוב הבא לפס אבל
הוא

מעיר לבוהנו הוא ית׳ בעיתת בעבלת ומוסר ונא דבר אחר ומה אמר ר״ל בפרקי קודם שבבריא פעולה שיש הוא
ומאו בלבד ומה בחים מוחרו הוא שיש הוא לא מה תת אמו אמר לא תעבר בלה מם מקבל ליחר כי הוא שבר
בחני הבוים ובוים ומבר הוא הוא ומאו לאמור לבוהרים בל ומי כי אמו אומר רק בעיתת ומבוים ומוסר מבר
ומבר הוא ית׳ בלבד הוא כמבת קודם שבבבת בעולם בעיתת בעבלת בריות שבין בדין גמור בדם לו בלא
לוחר שהם מבו הבדרים הוא ומאו ובכר הבדר הוא בבבים שהוא ית׳ ובמאו ית׳ דבר אחר בא בבו הוא ומאו הבלא
ב״ב ודיבו כי אתה בשמ״ל לבדך ונו׳ · ולבו הוא בקדם כי הוא ית׳ ולו לבדו ומאו ומאו בבו הוא בבלה בבלו
הוא בבדוהו לבדו בלא בבלה ולאמן בשבר ט״ בבינו ובדם בבבר מבם אחר בבקרת בדם מבבבר
בבבים אבלה אבלה בבבים בבבים אבלה בבבים בבבים בבבים בבבים בבבים בבבים בבבים בבבים בבבים בבבים
בבמנבא כמו בבבבבים בו בלקים ובקב שהוא לבדם ובקב כי אחר בבבבר הבבבים בבבבם בבבבם בבבבבים בבבבבים בבבבבים
בקדם לבבקב בבבבבים בבבבבים בבבבבים בבבבבים בבבבבים בבבבבים בבבבבים בבבבבים בבבבבים בבבבבים בבבבבים
בל״ב הוא בבמנבא בבקב בבבים בבבים בבבים בבבים בבבים בבבים בבבים בבבים בבבים בבבים בבבים בבבים בבבים

הוא כח שלו מסס לדור ולא מתחלף עם אדני מכל טוב וברכה וחפץ וחיים ורצון. ובהיות
הבריות מוטלים מעט ואינן נרמים שיפסקו הנבורות הבאות מסס לדור לעם אדני הכם
אדני לבן ברחמים ואינו רק את הבריות כלום אבל עם לדור לבד הוא רק את הבריות במשפט
וכחסד וברחמים. אבל אם בני העולם שיברים עבירות גדולות ומטמאין עצמן בטומאות
מגונות אז בטחת נורמו שיפסקו כל נבורה הפסק הבאים מסס לדור לעם אדני ואז בפחדת
המלה הנקראת אדני יבשה ונשארה מן הרחמים כי הרי בפלג עם לדור לגמרי. ובפחדת
מדת אדני לבד שיש בפסקה ולתקן הקלקול שקלקלו ובהיותם לבדה נפרדת מחדת הרחמים
הוא מקבלת מנד אחר והרי היא לבדה רבה את הבריות בדין נחור ובקושי ומעוררת בעולם
מלחמות גדולות וחלאים רעים מסוכים ומותות רעות ודבר ורעב ושבי ובוז עד שינמור
הדין. אוי לנו לבריות המונעות כו בחלותו סדין פאון עם רחמים כלל עד שינבה עם אדני
כל החובות שהיבו לו. והוא מאחר העוכם בדי לתקן הקלקול שקלקלו הבריות בדי שיחבר
מסלדור הבבר מחבו לחזור ולהדבק בו. ומאור זה העקר כי ממנו תבנה לבמה מדרים
בסוד מסב"ט ובסוד נ"דק. ותבין ותדע כי בות דינו שלדור ות' בקרא מסב"ט ובות דינו
אדני בקרא נ"דק: ובפסנוהם שומדי באחד לדין אז ובא המסבט לברו' בנחת וברחמים
. וזהו שאמר שלמה המלך ע"ה נד"ק ומסב"ט מכון בסאך. כמה הוא הדין בא בנחת וברחמים
בהיות נדק ומסבט מחוברים באחד לדין. ובהיות ירושלם על אלוהה ונדקתם היתה מדת
נ"דק מלאה מסב"ט ונכיכך היתה שיעטת אותם ברחמים וזהו שאמר מלאתי מסב"ט נ"דק
ולין בה. בקר עוכיך ורחה בכלאות. ובהיות מדת נ"דק מלאה מסבט היתה מלאה כל חפץ
וכל טוב וכל מזון ברכת וחיים והיתה שופטת בענין זה קנתו ברחמים וקנתו בסליחה. וזהו
שאול לאדני שדיבו הרחמים והסלוחות כי מרדנו בו. הידע זה ישוב תעלוחות חכמה. ועדוין
תוכה לדעת בע"ה. אבל בן התבונן ורחה בכלאות שנותות ותרחה בו מדת מסב"ט היא
רחמים ומדת נ"דק היא דין נחור אלא אם ותערב עתה מסבט. וזהו שהזכיר הכתו בפרשת
שובטים נ"דק נ"דק תרדוף ואחר ונבטו את העם מסבט נ"דק. ונריך אבי לעוררך על ענין
גדולשאל לדור עליו השלום בבני שסוקים בשתי מדות הללו שהם נדקומסבט דע כי קודם
שחטא לא היה יתורא להתרחות עם נ"דק בבני ענתי והיה אומר אנו בנ"דק אחוה עכיך.
אבל אחר שחטא לפנו בתשבט שהוא רחמים היה מתירא והיה אומר אל תבא במסב"ט את
עבדך. והבן זה מאד. ויהי שתנטרך לדעת כי הנשה רבינו ע"ה אחר ולך בא אדני בקרבנו
כועם קשה עורף הוא ובלחת. ואז הוא לפי מה שאתרנו שמדת אדוני בשהא לבדה לבדה
בקושי גדול ואוך שאל תעה רבינו עליו השלום ואחר ולך בא אדני בקרבנו. דע כי כל

סרי

ובכר הדרגיך הייבי לאתלה נ"ל בשתרו ז בכיש ר מסור האלבים. ואינו דין נאר ואליה זה אחר לברם
אבינו ע"ה בשיפט כל בשרן לא יעשה מבבר כי אוא לא ריקם לו אינם נמ"ה ינם לא ה"ם ה"ב ומדת
ברחמים כמו שהלרך בוז בעל הרקם בהיר על הפנון ברבש ירבש דיבו אל בקלבם אל היה בוזר דק הבכיין
מבקש שבבנו. לחיור ולהדבק בו זה הענין תבואר בו ב בשבר הבעבות שלאת בשיר הבבש בעל
ידיך שביאתי בתשפבים כי מלבשה שבירת לוצלה מקלקלים הבנו רוח שלא עלך הדרבנו בבי תקון
תקלת בבריאה ובבנה הוא המבינה ביחוד ובת קין הבשון לבן תבבה בם שבה הבה בבי שום בו ידרבם הבא ויחוד
לבדבך בטובה ולתקן מה שקלקלו הבי ובתיבה ואחר אל בבא בתבבט את הבדבך ובבין זה מאד אל אחר הבין שאול
לבות בוהר מחבא בלא בי הבבבט בבבך לבין בבבו הבא ובאבי פותר בבו בבתגלר יט ב לאבלה

שרי העולם כדונין בדיבוס קשים כבתי דיבוק על מרים ע"ונים ואינן מכוחו"להם כלום כפי
שנוחרים על שרוקם כב"ר בגדול ודע כי כל דין שנמסר לשליח לנמרו אין בה רחמים כלל לפי
שאין השליח יכול לסכות ולא למחול. אבל המלך הוא יכול למחול ולסלוח א"פ שעם אולכיו
חטאים גדולים ולי את' אחר לחטה הנה אנכי שולח מלאך לפניך לשמרך בדרך ונאמר השמר
מפניו אל תמר כי כי לא ישא לפשעכם כלומר השמרו לכם שלא תחטאו שלא תחטאו ינמור
הדין אותו המלאך שאין לו רשות לשא לפשעכם ולסלוח. ומ"רעה אחר וכמה יודע א פא כי
מבאתי אן כעיכיך אנו ועיוך הלא כלכתך עמנו. והודה יי' את' למשה לעשות דבר זה.
באותה שעה אחר משה רבינו ע"ה ולך כא אדני בקרבנו שהוא המלך ובודו לראש ולסלוח
והוא שאמר הכתוב ונלחת לעוכינו ולחטאתנו וכחלתנו. והודה לו זה בברית ואמר שאין
מתנה כזו כתובה לאומות העולם ואחר הכה אנכי כורת ברית ונו". ולפיכך ישראל מתחננים
תחיל לאדני אדני לרחם ולסלוח א"פ שאינן הגונים ואומ' אדני אדני אלהי אדני
הקשיבה. וכתה בדיקים היו ורחוק מאדני אם יפגעו בה לבדה והיו מושבים אלוף
רחמים ושובה מן הכתר העליון ומשאר שמות הרחמים כתו שהיה דוד עושה ואתה אדני
א"ל רחום וחנון ומ"מן אדך אפים ורב חסד ואמת פנה אלי וחנני. ואם תכין זה תכנם לכמה
מדרים ותדע הדרך היו הנבראים והחסידים מושבים נבורות החסד והרחמים לפם אדני אדני
אלא יפגעו בה בשותה חסדה ובשה, ולפי דרך זה היו אבמי ישראל הקדושים כמו אתנאים
ראמוראים ודעים לתקן הנבורות ולהשיר כל שמות הרחמים עד שהיו כלן כחשבים ובאים
לפם אדני ואז היו עושים כל חפצם בעולם לפי שהיו ודעים לכוין דרך הנבורות כלן לפם
אדני ונהו סוד אשנבים כי ודע שוי יקראני ואענהו עמו אנכי בצרה אחלצהו ואכבדהו.
אבל אם שאמרנו כתרתנ"לק בהיותה דיבוק קשים כל זה בהיותה נומרת דין בשובאיהם של
ישראל ובשאר האומות אבל בשהוא שופטה את ישראל אז הוא כמו האם המרחמת על בניה
ובשבילה לנמור דין בישראל בכחת נומרת הדין ובחסד שלא ושתה. והשור בנשר ועיר
יקרי על נוליו ירחף. שאינו הותה שוכשת אותם בדין קשה לשעה היו בוטים לכל ברם.
והכן זה מאד. ואף על פי כן אין דבוק שום לדבוקן העשוין בהתחבר המ נפש עמה כו
רחמים נוכרים. ודע כי המדה הנקראת קו האמצעי שהוא שור שם ידוד ית' נקראת בתור'
בלשון **אתה** והבנו פותח לך כע"ה שערי אורה. דע כי נ' שמות הם מלמטה למעלה
התחתון אדני ובנוון בתורה הני כנון אב"ו ידוד אלהיכם. אלי אמית וחיות תחנתי ואלי
ארפא. ורחלת השדיך אלי ידוד. וכן בינוא בוה. והאמצעי ידוד ובנוון בתורה אתה. והשור
אתה בו"רא את' ה ובבר ודעת כי בוראא קו האמצעי. והשם העליון אדיר ובנוון בתורה הוא
כינו וה' ונא רחום וכפר עון נלא ישאית. כי חפץ חסד הוא. וכן בינוא בוה. ומדוע שם אדני

למעלה בשאר זה בביאור סוד הבינויים. האדם מתפלל על הבנים שהיא מכם ומיימרת אותם לבייכם שיפורו אדרכם
הדרה ולא לנקמ' ויש אתלכן בארון אף כמו שנאמרנו בשמוך: ובשור אתה בורא אתה כלו אתה הוא שם של בורא
שזוא שם התפ' במבואר לגיל נוים מתמק כלים שבינוי לאלבות בשם אתה כי הוא כוללת כל אדני' בעניין עא' ומל
תלוי ב"ש לה' אתרוכם שבשם פרוחו' אלים ויש מפשם כיבו לאמצ' שלינוים נשם אתה מן הבשוק כי אתה אבינו ומיא
הבן' אב לכל הנוות ובכר ביאר וז בכל הדקנים בא' בראשית בשמוק ואתה תאשיל נז בי כמו שאלת חכמה דומה
לחכמת אלהים ולחכמת שלמה כן אלת אתה דומות לשם ובן בשאר גם אנשבו כמו שאלתם בימוי' בשלת תורא כן
בימו אלשן בשלת אתה שזוא בולל כל הקירות כי שוא אתה בשם ומיך הל שלתיו' לשם' מקורות מינאו כמו אתי

בשמוק

מכונה בלשון אב"י ושם ודו"ד לשון את"ה. ושם אדיר בלשון הוא. דע כי אדני מכוב בלשון
אבי שהיא בנסת ישראל ואולכת עמה ומזהרת אותם ומורות אותם תמיד פלא יחטאו לשם
ודו"ד ואומרת להם אם תחטאו לפני אבי אעבוט אתכם ואכה אתכם ואקח מכם נקמה
כאומרו אם תלכו עמי קרי והלכתי אף אני עמכם בקרי והכתי אתכם אף אני. ואומ' בכמ'
מקומות ויראת מאלהיך אבי ודו"ד ושמעם מקול אומרת אבי ואין אבי מזמנים אותה לפני
שהיא יודעת רוע יצריבו והיא מזמנת אותבו ומקדמת היא ומזמנת עצמה להוהיבו ומכרות
ואומרת הזהרו כפני כי אבי הוא המוחל להמות ולהמית למחון ולרפא בכתוב ראו עתה
כי אני אני הוא אבי אמות ואחיה מחצתי ואני ארפא. התבונן כי זהו בכון אב לכל התורה
בכל מקום שאומר אבי שזו הוא מדת אדני המזמנת פנאו ומקדמת ואומרת ראו עתה:
ראו עתה בודאו השמרו לכם ודעו כי אבי אבי הוא אבי אמות ואחיה מחצתי ואני ארפא.
כמו שאמר אדם לחבר אה דבר זה מדוע אוכך מתעורר לראותו ראה והתבונן כי. וכן מדת
היא אומר' ומכרות ראו עתה כי אבי אבי הוא ובדרך זה תמצא בכל התורה מצות עשה כמו
שכתוב ושמרתם מצותי ועשיתם אותם אבי ודו"ד. ומצות לא תעשה. לא תקום ולא תטור
את בני עמך וכו' ולסוף כתיב אבי ודו"ד כלומר אבי הוא המדם המשלמת שכר טוב לצדיקי
ונכרעת מן הרשעים כאומרו אבי אמות ואחיה מחצתי ואני ארפא. וא"כ התבונן כי המדה
הזאת עומדת לעבר כאומרו זה שעבר לדו"ד. אדני היא המזכרת ואומרת ראו עתה כי
אב"י אב"י הוא ונוחר ומודעת פנאה ומשלתם ונמול טובה ועוכשם לברות כדי שידעו
להזהר ולא יחטאו לפני ודו"ד ת' עד שתהא נריבה היא להעבוסם ולהפרע וזהו סוד אבי
האחיר על מדת אדני. אבל מה שידו"ד ת' מכובה בלשון את"ה לפי שהוא מכפרים ואינו
מחנא לברות כמו מדת אדנ"י לפי שהשם הגדול ודו"ד ת' שוכן בשם אדנ"י כמלך בהיכלו
ואינו מחנא עד שמלקים אותו. וזהו שאמר ובקשתם משם את ודו"ד אלהיך ומצאת.
ודוד המלך ע"ה הודע פודות העולם העליון הזהיר שלמה בנו על דבר זה ואמ' ואתה שלמה
בני דע את אלהי אביך ועבדהו אם תדרשנו ימצא לך ואם תעזבנו יזניחך לעד. וזהו המלך
הגדול שנריך כל אדם ללכת לערוך ולסדר תפילות ו ושבחיו וטובותיו ולומר לפניו אתה הוא
המושל בעליונים ובתחתונים אתה הוא ואין דומה לך. וזהו סוד כל התפילות שאדם נריך
לסדר שבחיו של ודו"ד ת' ואחר כך יבקש נרכיו כענין משה רביבו ע"ה שאמר את"ה הראות
להראות את עבדך את נדלך ואת ידך החזקה אשר מי אל בשמים ובארץ אשר יעשה כמעשיך
וגבורותיך ואחר שסדר שבחיו של שם בלשון את"ה הזה ושאל נרכיו ואמר אעברה נא
ואראה את הארץ הטובה. ועל דרך זה הוא סדר כל התפלות והברכות שאנו מתחננ' לפניו
הלא תראה אם כל הברכות האמצעיות של תפלה בלשון את"ה הוא מתחיל כאומרו את"ה חונן
לאדם דעת. וכיוצא ביבים ובר"ה וכיוצא הכפורים אתה בחרתנו ובשבת בערבית אתה
קדשת ובשחרית אתה אחד. אבל ובר של שבת שהוא מתחיל ופתח משה ובמוסף למשה נוית
עדיין תצינו בהם דברו אלקים חיים שבתפלות האלו מתיחן הן על וסוד מדת אל חי שהוא

פול

בשמו ובכבר ידעת כי בשבעה נקרא תורה קדושה שקדשם שפים שנם קודם התחלת העולם שהוא בשמל שב' עולם
בעזר ובנם ווה בעזרה נבא בר' אתבי ותה ולא בלתה לעולם בכתר עד ש' נתנו בתם' בבתב ולבך

שור מכתו והוא כור נקודה מכיעית פוף הו"א לאמה וכנגעה כאמור לך בזה קבלה עתוקה
ולפיכ' התבונן כי ראם כל התפלות אנו מכנסים באדני מהוא בית מער ואנו אומרים אדני
מפתו תפתח ואח"כ אנו אומרים ברוך אתה יי' אלהינו ובסוף כל הברכות אנו נומרי' ואומרי'
ברוך אתה יי' התבונן עד מאד. וכן דוד המלך ע"ה אמר בסבחיו ויברך דוד את יהוה לעינו
כל הקהל ומה אמר דוד ברוך אתה יהוה אלהי ישראל אבינו מעולם ועד עולם לך יהוה הגדלה
והגבורה והתפ' והנצח וההוד. חור עוד ואמר וה עושר והכבוד מלפניך ואתה מושל בכל.
כולא אתה מושל בכל. התבונן כי הפס ית' שהוא יהוה אלהי ישראל שהוא כור אין האמצעי ונקרא אתה
הוא שור כל דנלי הפס וכל הבנוין כי הוא מתלבש ומתגלה בבנין כחו שהרעיון כשור
אתה מזה שור כל נבאות העולם וכל המרכבות מבראו בגרוף האותיות כאשר באה
מקבלה בשור ספר יצירה בגרוף האותיות ונלנולן ותדע ותשכיל כי בגרוף כ"ב אלפא ביתות
בבראו שמים וארץ נבאות מעלה ומטה וכל המרכבות העליונות והתחתונות בכח נתנן
בבראו ונ"ו כל דבר ודבר למינו כחו שחיות הגרוף ונ"ו כל המרכבות זכר ונקבה בפול
הגרוף והנלנול כמו שאמר בספר יצירה זכר בא"מ ונקבה בא"ם וזהו שור גרוף האותיות
ונלנולן והבכנס לעומק גרוף האותיות מהם ותבדר עומק החכמה והפלאה בבריאת היצורים
כלם כל אחד למינו ותבנית כל מרכבה ומרכבה ושור כל זכר ונקבה וכל הגרוסים ונלנול
כ"ב אותיות הכל הוא בשור את"ה כי זהו אותם ראם וסיף על כל האותיות והמרכבות
ולא בספר יצירה בעון סוכן בתחלתן ותחלתן בסופן כשלהבת קשורה בגחלת והכל בשור
כ"ב אותיות וחמש נבואות הבינה. שבהם בנטיורו כל נבואות המרכבות וכל נבאות עליונים
ותחתונים וזהו שור התורה שהיא כ"ב אותיות והוא המשה חומשי שבלל הכל אתה והשור
הגדול והתוש בכון בשלך מלו משולם אתה. ובבר ודעת כי שור הקו האמצעי נקרא נור"א
והוא שור שם ידוד ית' שהוא חדת ועקב והוא חתוש תשבי נדר' בשור את"ה וכן הוא אומר
את"ה בו' דא אתה. התבונן מאד ותראה כי שור כ"ב אלפא ביתות שבבראם בראיו כל
המרכבות וכל נבאות המולם בחגרוף הבינה שהוא שור ה' אשונה של שם המיות והוא נורה
האותיות בלן בחמש נבורות ונ"ו כל האותיו' כלן בחמש מקורות שהם אלו אח"ה בו"חף
גיכק

ולכך נקראת היא תורה שבכתב ותורה שבעל פה ראשים פנל יתבאר ביאר ראשים ולכך נקרא הש קיים
מבנ"ם ובוא כתרמה לראשונים שבתם ב"ב הרשיעת הלב ולא נכתבים ומ"ו נקרא התבמה רשימה והבם בעון סוכן
בתחלתן ותחלתן בסופן ולכך נקרא בשם אל"פלסתן: בסוא שור שבת ולכך לא רגש להתקיל בסדר כל הברכ
לאמצעיות כדי להודות כי רחוקים מבינה לאחר נבוה לא מי יודע שהוא ד' ביטעה משם כליל תפלות בראשו כתת אל
ענין עכלו יום' ובבר ידעת תפארה ולא כי יפסק בחר ביום הפרת בתנדים ולכך באמר ישמח משה בנתנת תלקו
ובמוסף לעשה ביית אל בר סיכי הבית שבת ובית ושעור לדורנב בן לאל מי ומדי סגוש יומר שבת. כי הוא מתלבש
ומתפאר בכולן כמו שזהתבוך להבלה יכינו דעת ואמר בהוא תבלבם בכולן בסוד לתת כי אתה שור כולל כל
האותיות ראשן וסופן ומתם מקיריותם לאחר בשם בבראו כל המרכבות כולן וכל נבאות עולם כמו שיבאר נמשך
כי בגרוף כ"ב אלפא ביתא בבראו שמים וארץ גרוף כ"ב אלף ביתא הוא שהאדון מנרשת עם כולם וכולם עם ל"ש
ובאנא כ"ב אלפין אלתא ותחלות בא"ל בתבואר בספר יצירה: כמו שאמר בכל' ובד' בלאמם בקבה בלשון כי כל שור
שהיבה מתגלגלת ומנתרפת ומתרבית הוא יותר דיבים ובקבים ובמוד מסבע ונקבל ואמם הוא הבלק בראשון
מפלוקת בא"ב בבנולר בבעוך והכל בבור ב"ב אותיות הבינה: שהם ה"ם מקורות בל' לבבר בבעוך
ובבר ידעת כי מבינה נקרא לשון תבלות הבבקש בל"ב בתיבות שהם בב"ב אותיות בב"ק' מסיות והבינ' שהוא

בשם

ליכך דטל"כת לסתרן. ואלו הן נטורות החכמה והבינה שבהם ונאו כל נורת האותיות העומדות
ר"וס הנקרא אין סוף ומתוך נורת האותיות נעשה כל נורת המרכבות לחוכיהם עליונים
ותתכונים. ומה שתנטרך לדעת כי כ"כ אותיות הן ופוד והן נחלקות לג מחלוקות. הא"ם
שמהם ונאו ג' יסודות א"ש רו"ח הוים. בב"ל כפרת שבהם נכראו כל הטבעיות למעלה ולמט'
ובהם מנוי ריש הן נכנו לכת וכל הטבעיות שלמעלה מהם ולמט' הם בפוד שבע נבולות.
עוד יש פטוטות שבהן נחקקו נכילו אלכטון כמרכבה עליונה ויש מזלות שמים ואלו הן
ה"ו זח טי"לן ס"ע נ"ק ובאלו נכללו כל המרכבות עליונות ותחתונות. ובע"ה עדיין נמסור
לך קבלות עמומות איזהך כל המרכבות עליונות ותחתונות כטוחות באלו ג' מחלוקות של
כ"כ אותיות ואז תראה סוד אתה איזהך הוא סוד קטר כל העולמות. והיזהך הוא סובל כוד
כ"כ אלפא ביתא שבהם נוגר כל הינוד וכל הזכור. וזהו סוד עומק קבלת ספר ינירה שאין
כל אדם זוכה להן. ולפיכך תדע כי סוד חותם את"ה הוא התפארת שהוא סוד הקו האמצעי
שהוא סוד ידוד נב"אות שהוא הפס החכוון באמצע הנוסא כל הסתו והכנוון וכל העולמות
כו אדוקין ומתאחדים עליונים ותתתונים. ולפי שהפס הנקרא ידוד אות מנוי לכבראים
בפעולותיו ובכורותיו אנו קורין לו בלשון א"תה כמי שפוח לנוכח ומדבר עמו. אבל הבת'
העליון הנקרא אין סוף הנקרא אדיר אינו מוסב לא לפר ולא לאלהך ולא לבריא בעולם כי
אפי' מסה דבינו אדון כל הנבראים לא דבר כי אם עם פס ידוד ת"שהוא הקו האמצעי ולא
בבבא מן הבינה ולפנים ואפי' לסוף כל שברי ביבה לא הנות כ"ש לפנים. שהרי אלל חמטים
שערי בינה נכראו בעולם ובלן כתבו לחשה חוץ מאחד וא"כ התבונן כי אפילו מעה רבינו
ע"ה לא נכנס מן הבינה ולפנים. ואין מי שוגיע לעין הכ"תר העליון הנקרא אין סוף. ולפי
שאין בנו כח להשיגו אין אנו מסתרים עמו לנוכח כמי שמספר עם אחר לנוכח ואומר לו
בלשון אתה. אבל כמו שאדיר אינו מוסב לנוכח והוא נסתר לחשלה אין אנו קורין
אותו בלשון א"תה שהרי אינו עומד לנוכח אל f בלשון ה"וא אנו קורין אותו כמי שאינו עומד
לנוכח ואדם מספר עבינו ואומר עכין פלוני כך הוא ושמעון ורואו ככו ושר אל ואחרו תיש אל
אחוו מן הוא כי לא ידעו מה הוא. ודע כי המן מן הכתר העליון ירד ובע"ה עדיין תשיב
בזה סודות נעלמים. אבל שמור זה הכלל כי לא ידעו מה ה"וא אין לך בעולם מי שיודע מ
מהות הכתר הנקרא הוא. ושמור זה מאד. ואם כן הנו לך פטר הדברים כי נ' השמות
שהם אדיר וד"ל אל"ו ופ"לם נ' כנוון בתורה ה"וא אתה אנו. וכשתבין סוד אדי"ל
וכנוון ה"וא תבין סוד וה"וא רמוס וכפר עון ולא ופשות כי הוא כבל רחמים נמורים שאין
בהם תערובת דין לפיכך והוא רמוס וכפר עון בודאי. ותבין סוד והוא באחד ומי
שבה וכלשון. ואלו פס מאז"ם בוא"ף וכו' מבוארים לפעלם בשבר ב'בינוי בדות. כי ב"נ אותיות כחלקו לשלש
מחלוקת אז הוא סוד ג' אותות הנוכר בסי' כי שפס יבאו אותם כל הנראים שהם ג' יסודות אויר מים אש. והנה
הם נ"כ אף בבחינת עליונו' כנוכר לפעלם בשבר זה בשוף ביאור בבינוי פס. בסוד ג' בסולות בסבטא
מתהפכות מדנ"ז לרפה והתנין שמהפכות מדין כרחמים שבפס בחקקו לא נבולים אבסון כמרכב עליונו' מבולרי'
לפעלם בבינוי דעת. ולפי שזה פס הוא מנות לנבראים בפעולותיו ובכורותיו פי"לף כי הוא בסבר מעיכו כל
מי שבא הוא מתנלה לפס בפעולותיו ובכורותיו עד שמבירין אותו על ידם ניבולים לדבר עמו אתה הוא פעול.
ולא בבא מן הבינה אבל בבינה שנינו קנת כי בס הוא בפס ל' אותיו' בקראות בפעתבו' בבקודות בבדלעיל בתחיל'
שטער ות"ל שטער סב' מעמו לא שגיעו כמו מאזל ובולם כמסרו לעדע"ם חוץ מלא' וכ"ם ם לא שביר ושטיג בבתר מי
הוא

ומי שיזכנו ויסוד נדיק ויסר הו"ל. ולאחר שהודענוך זה התבונן ותראה כי מדת אדני שהוא
סוד המלכ"ות כקטרת כתפ"ארת שהוא סוד ידוד וידוד ית' מתיחד עם הכת"ר שהוא סוד
אדיר שהוא הנקרא אין סו"ף ושלשת אלו המעלות הם סוד כלל היחוד והאחוזה. ועליהן
אנו אומרי' בתפלת ר"ה ותמליך עלינו את"ה הו"א ידוד שלינו על כל מעשיך. והמכין סוד
והת"לוך וסוד את"ה וסוד ה"וא הנלאמר הנה. וכין סוד היחוד זסוד ביוס ההוא יהיה ידוד
אח"ד ושמו אח"ד. ומדוע אמר אחד שתי פעמים לפי שהמלכות נריך להתאחז בתפ"ארת
בסוד ו'ספירות והתפ"ארת נריך להתאחז בבינה שהוא סוד ג'ספירות עליונות. וזהו סוד
יהיה ידוד אחד ושמו אחד. וסוד ותמליך את"ה ה"ו ידוד אלהינו מהרה וכו'. ולאח שהודענוך
זה כמלת ה"תה די לנו בסוד זה הסם. ורצוי עתה לעמוד בשער זה. הרי לך חמשה פמות
מכוארים לפניך מסמות יו"ת בסדר הזה בשארו חמשה פמות אחרים וכע"ה נפדר אותם
לפניך אוש אים על מתכונתו כע"ה וה' ברחמיו וחסדיו ואור עיניכו ויראכו בפלאות מתורתו
אמן:

ידוד · קו האמצעי · עץ החיים · תורה שבכתב · אמת · תפארת · רעוא
נורא · משפט · אתה · יעקב · ישראל · מרת יום · הבריח התיכון · אב
ישראל · אמת ענוה · אדיר · שלום · שלמה · שלישי · שמים · יום
שבת · איש תם · הקבה · זעיר אפין · יו"ד · רחמים · זכר · משה · חלב
דבש · צור · יום · מנורה · ירח · שבת · אנכי · אדם · מזבח · הזהב · טוב
רואיו א"ו של שם

אמר המחבר

הסם ית' למען רחמיו וחסדיו ואור כתיב שכל לפניכו ויורכו מדרכיו
ובלכה כאורחותיו ואל באמר דבר שלא כרצונכו ויודיעכו הדרך
בשלה בה והקבלות אין בהם בדבור למען נוכל ללכת בדרכים טובים והישרים ולא נטה
יתין ושמאל מעשות הטוב והישר בעיניו וכבן יהי רצון אמן.

בבר

הודעתיך ידוד בפשוט בחמשה שערים שקדמו קבת מבבלאות התושיות כמו
שהאדם יכול לברור דרך ישר ללכת להנרות יו"ת כלי מבשול עתה ש לנו נ
בה' שערים הנשארי מן החבור הזה כע"ה ית' ואתה פקח עיניך ללמוד ולעשות ולקיים וכו'.

אלרים שמע תפלתי האזינה לאמרי פי

השם הששי משמות הקדש

על דרך המעלות הוא הסם הנקרא אדי' ונריך
אני לחבור בדרך כללים ופקדים לכל מקום
שתמצא

בוא ליבו מתנלה אפי' בפעולותיו רק לשמוע שיון שמעניכו ע"כ אומרים עליו שוא כי לא ידענו עשו. ודע כי מטן
מן הבקר עליון ידד כי מטן הוא שקולה מאור שהוא בעליון שמתנשא בדרגן שנור' ה' כמו שיתנשא' לך לקשן בשת"
בכיבוי בוא. ומי' כן סוד והוא בלשון אי' מיבנים ס"מה בקישור ובלחדות אמר שר על פשוט הבינים ומבינים
כולם כי הוא בבינה חוזרת ומשרה אין בל הדברים ומרוע אמר בא' אחד ס' ולא כלל ואמר ב' אחד ומתו אל לרעה
לפני פרקי שיקוד ונ... בתבור לקשן בתהלת שער ס'.

שער

מקום שתמצא בתורה אלהים שתוכל לדעת לאמר גר הוא כושה · ככר הודעתיך ודיר כפשו
כי הפס הגדול הנקרא ודו"ד ית' הוא לבדו העקר והו' נוף האדם כושה ולמט ולגלדין
והתלבש בשאר כל שמות הקדש נשאר הכמוון כמו שהודעתיך וכפי הפעולה פהו' ית' מחדש
בפעולתו כך הוא נקרא באותו הפס משונים על הפעולה ההיא ולפיכך נקרא לפעמים אדיר
ונקרא זה · ונקרא אדנ"י · ונקרא אדנ"י נבאות ונקרא אלהים נבאות · א"ל אלהי אלהים חמש
בכל כפי הפעולה שמחדש בעולם · כך ליכא מלכות הפס הנקר' על הפעולה · והנה זה הפס
הנקרא אלהי"ם הוא הפס התחונה של הדין · וסימן כי המשפט לאלהים הוא · וכשהוא ית'
פועל פעולה מגד הדין נקרא על אותה פעולה אלהי"ם · ועתה דע וראה כי הגד המכונה
לפנינו גד שמאל כוונו בתורת אלהים לפי שאותו הגד הוא מקו' הדין וכו דנין כל כאלו העולם
כל הדינין הראויים בין לטוב בין לרע בין לחיים בין למות · וכוכחה כתי דנין קבוצים וכל
אחד נומר מלאכתו ומשפטיו כאחת וכאמונה והכל בדין ושר · וזהו הנקרא ב"ד של מעלה ·
פס דנין את הברואות לשלום או לחרב · לרעב או לשובע · לחיים או למות · זהו הפס הנקרא
אלהים והכל בדין בכית דינו ועל זה אראל מו'אלהים לכרך על הרעה כפס שמברך על הטוב'
אבו מקשין ראיה לדבר מכון · אמר רבה בר בר חנא א"ר יוחנן דאמר קרא בה' אהלל דבר
באלהים אהלל דבר. וכיו"ל אהלל דבר · זו מדה טובה · כשאדם אהלל דבר · זו מדת מורעות
· ועתה הם לבו לומר לך כי הכל בדין בב"ד הנקרא אלהי"ם · ואם ינא הדין להיטיב נקרא פס
אודו"ד או א"ל · ואם ינא הדין להענים נקרא אלהים · ושמור זה מאד · ויש לך להתבונן כי
בכל מקום שאתה מונא בתורה אלהים היא המדה המוזכת לשפוט ולדון את כל העולם ·
וכבר הודעתיך כשער שבבר קודם זה הוא שנהדרי גדולה של מעלה עומדת כין הפס הנק'
ודו"ד וכין הפס הנקרא אלהי"ם · והוא מדת הרחמים ומתערבת פס מדת הדין בדי שלא
לכלות את הברואות בשעת הדין · ולפיכך שנהדרי גדולה של מעלה קבועה לגד שמאל כין
ודו"ד וכין אלהים והיא נושה לשמאל · ועל זה נאמר שדרך אנן הפסר אל ואכר המזנ · ואל
זו שנהדרי גדולה · ולפי שכתוב כבי עור מהשמאל נקראת שנהדרי גדולה כלשון שדרך ·
ותורת ה' שתקבת דפוקה לתוצא בשעה שדנין אותו על חטאתיו בב"ד של שדרך כשתוור
בת זוכה שבאמר דבאות תהו לשדרך · והבנוא מבדוו ואומר שהתזוכה היא הרבו הה שב' ושב
ורפא לו · ועתה בקח עיניך וראה כי בב"ד שגדול הנקרא אלהים נדונין כל בני העולם ע
עליונים ותחתונים · ונדיכים אבו להודיעך עקרים גדולים שעליהם העלה עומד והוא סוד
מעשה בראשית · ולא אור עיניך בסוד מה שעשה הזכיר בכל מעשה בראשית שם אלהים והוא
הסוד לבי שכל הברואים כלם עליונים ותחתונים כלם נברא בכל הדין והמשפט · ואין לך
בריה מכל הבריות שלא נשתכם עליה ב"ד הנקר' אלהים קידם שנברא' ונא מן הדין בריה
זו כדראוי להיות בשעירה בנוכחה בעור לבריה ותיה ומזונותיה · ומן הדין יבא שתהיה
בריה זו מעובדת לבריה כלו כין לשעבוד הנוף כין לשעבוד מזון · וכך הזה הדין בכל מעש'
בדראשית וכל בריה בכתבונו

שער השישי

ככר הודעתיך ודיר כפשו כמו שאמר כי כלום מצויין בפלוסופיא יסוד כי
הפשט לאלקים ושקים הוא לדין פר ושופט כמו ונקרב בעל הבית אל האלקים עד
אלקים יבא דבר מריבם אבן נאמר נ"ב ס' בעשבם יבא להורות כי אף בקבלו מן הנבורה בשת שיבטו הוא בדין

נסתכמו כ"ל של מעלה על שעי' נופה ותויה ומזונותיה ושמכולה ומשלתה וכל ברוה יברוה
מכל הברוות שעדה לפני כ"ל הנקרא אלדים. והתרו בה והודעוה דעי כי שעי' ניכך יהיה
כך ואחריך ומזונותיך וחייך ושמכולך ומשלתך יהיה כך והשוב כל ברוה ואחרה הנני עם
כל זה בשמחה ובטוב לבב. וזהו שאל כל מעשה בראשית כדעתם בברואו בקומתן בברואו
ובנבוונן בברואו. כלו' כדעתן להבין כל מה שיקרא להם. בקומתן להבין שעיר ניכן ותכונת
איברוה. בנבוונן שהם רנו בחכן ונכי לקבל הכל עליהן. וטעם הסוד הגדול הזה הוא שאין
חכין דבר שלא בפנינו. כלומר שלא בפנינו שאינו מכין העקר ושטעם. ולפיכך אמר קטן אין
חכין לו. ולפי הוברכו לומר במעשה בראשית בדעתן ובקומתן ובנבוונן להודיע שאין שום
ברוה וכולה לומר קטן הוא ומה שאינו הוא חכין לאדם שלא בפנינו. ולפי הוברכו
לומר שבברואו בדעתן ובקומתן ובנבוונן שאין בהן דבר שלא היה בדעת ובקומה ובחכן.
ואחר שהודעדוך זה העקר הגדול יש לנו לחזור ולהודיעך שזה היה הטעם בכתב בכל מעשה
בראשית אלדים להודיעך כי כל הנברואים כלם בברואו בקו הדין והיותר אין בשם נפקל
ועקש. ולפי שתמצא כמה ברוות משונות זו מזו וכמה ברוות נאות וכמה ברוות מכוערות
שמא תאמר שלא מן הדין ונאה זאת הברוה מכוער' וזו נאה מי גרם לזאת להיו' נאה ולאחת
להיות מכוערת ומה ראה ו'ת' שברא זו מכוער' וזו נאה. או מה חטאה לו המכוער' שמשונן
לו דע כי ו'ת' כל הברוות שברא ברא אותן בדעת ובקומה ובחכן. וכל ברוה וברוה שברא
העמידה לפנינו ואמר לה דע שאת כנורה זו ובאברוה אלו כשמכוד זה וכיומשלה זו. ואתה
אם תחכני כזה אמרו. ואם לאו הרי את כמי שלא בברואת ושאיכה כל ברוה וברוה ואמ' כזה
אבי חפנה ושאתה כעכין הגדול הזה. וזהו סוד שב' במעשה בראשית וירא אלדים את כל אשר
והנה טוב מאד. ופירשו בו והנה טוב זה ונר טוב. מ"אד זה מות וכשברא ו ת' כל הברות
בנורה זו וכתכונה זו לא נשארה טענה בעולם לשום ברוה לומר שלא בדין בברואתי. ולא
שבברואים כל מעשה בראשית בדין היותר והמשפט נזכר בכל מעשה בראשית אלדים לומר
שבברואו כל הבברואו בדין ישר ובמשפט אמת ונכון מן הדין היותר שתהיה ברוה זו גדולה מזו
וזו קטנה מזו. זו מתקוימת הרבה וזו מתקוימת מעט. זו נוכה גדול. וזו נופה קטן זו עופל
וזו הולכת. זו קופצת על ידיה וזו על רגליה. וזו שטה על פני המים. זו עגולה. וזו מרובעת ו
ארוכה. וזו קצרה. ומה תאמר עלכון אם אחם קבלו הברות המשונו' זו מזו בברואתה ב'ל
בראשית ברא אלדים בקו הדין ובמשקולת ובמשפט בברואו כל הברות וזהו שאנו אומרים
בהי אמ"ה אשר יצר אתכם בדין ובחיה אתכם בדין ועתיד לפקיומכם להיו עולה בדין. ולפי
דרך זה התבונן כי כל מעשה בראשית עמדו שורות שורות לפני כ"ל של מעלה והתרו בהם
כמו שאחרנו והשיבו טוב. וזהו וירא אלדים את כל אשר עשה והנה טוב מאד. ואם תודעני
זה יש לך להאמין כי כ"ל של מעלה הנקרא אלדים בסתכמו על ברוה וברוה ועל כל אבר ואבר
שהוא ראוי להיו' כך והשיבוהו על כנו והעמידו כל ברוה וברוה וכל אבר ואבר מאברי הגוף
על מתכונתם בעכין שאין ראוי בעכין אחר לשיות יותר טוב מזה. וזהו סוד בראשית ברא
אלדים אלדים בורא כי כל בני העולם עליונו' ותחתונו' בקו הדין ובמשפט ישר בברואו. ולא
קבל דבר מכל הברות עלכון ואתם ואם שהתור' מברות ו אומרת הנה תזיס פעלו כו' ומה

כי כל דרכיו משפט כלומר במשפט בברא העולם. ולפי כך יש לומר בבריאת העולם אלהים וכפוף
מעשה בראשית מהו לומר ויברא שלשת כל אשר עשה והנה טוב מאד. ודרשו לפי הוא טוב
ומדת הדין כך חייבה מנד הדין היפר. והנני פותח לך מפתח גדול מה דאם יש לכנות
בתורה לשחוט בעלי חיים לאכילת אדם והלא כתיב טוב ויש לכל ורחמיו על כל מעשיו. ואם
הוא מרחם הילך נוח לשחוט בהמה זו לאכילת אדם וחוס רחמיו. אלא הסוד הוא דאם הפסוק
אחד טוב ויש לכל טוב בודאי. ולפי ורחמיו על כל מעשיו וזהו הכל. כתעשה בראשית לכתיב
עם בהמה זו לשחטה. ואמרה הוא טוב. ומה טעם לכן שהבהמה אין לה כשמה עליו להשיב
מעשה הפש ונכורותיו. ואחר ויברא בבריאת העולם לפניו הבהמות ואחר לדם כנוכל
להשחט ואכל אתכם האדם ותעלו מדרגות בהמה שאינה יודעת כלום למדרגת האדם
שיודע ומכיר את ויברא. ואחרו הבהמות טוב ורחמיו הוא עליהם שהרי כשהאדם אוכל אלק
מחלקי הבהמה חוזרת חלק מחלקי האדם והרי חזרה הבהמה אדם ובחיותה רחמיו הוא לה
שנאלה מתורת בהמה ונכנסה בתורת אדם. ובדרך זה מיתתו של אדם חייב הוא לו שעולם
עלת המלאכים וזהו סוד אדם ובהמה תושיע. ת"כ התבונן ותתבונן סוד הפחיתם של
בעלי חיים והכל מנד רחמיו וחסדיו הרבו על ברואתיו וחזר הטעם מתבונן מה שאל כמשכת
הבחיים עם האדם אסור לאכול בשר לפי שלא נוח בתור לשחוט בהמה ש"ז למו שיודע תורה
הבהמה והחיה והעוף כל העוסק בתורות לאכיל בשר מי שאינו עוסק בתורה אסור לאכול
בשר ולפי עם הארץ אינו אוכל בשר מבני שיוא בבהמה ואין לו נשמה ולא ניים לשחוט בהמה
כדי שתאכל אותה בהמה אחרת אלא אם כן בתנבלה או בטרפה. ואחר שהודענוך זה דע כי
המקובלים הנכנסים לפודות פתרי התורה אומרו כי תחלת הבריאה והחכן הראשון נמשכו
תשלשים ושתים בתיבות התחת"ו הם סוד התחלת הבריאה הכללית בשם אלהים ומבר ונורה
פתח בשמרו כל ב פעמות בתיבו חכמה חקק לדוד נכאות את ע למו ולפי שהיו כו הבתיבות
בקו הדין ובמשכם אמת תחנה בנגד כל בתיב ובתיב תה"כ בתיבו אותם אלהים בכל בתיב
מקום. ולפי זה הסוד תחנה שאינו מוכיר בכל מעשים בראשית כי אם שם אלהים. ותחנה
בעשה בראשית נ"כ פעמים בתוב שם אלהים בנגד נ"כ פלאות חכמה ואלו הן לפי הסדר
שבתיבים בעשה בראשית א בראשית ברא אלהים. ב ורוח אלהים. ג ויאמר אלהים יהי
אור. ד וירא אלהים את האור. ה ויבדל אלהים. ו ויקרא אלהים לאור. ז ויאמר אלהים יהי
רקיע. ח ויעש אלהים. ט ויקרא אלהים לרקיע. י ויאמר אלהים יקוו המים. יא ויקרא אלהים.
יב וירא אלהים כי טוב. יג ויאמר אלהים תדשא. יד וירא אלהים כי טוב. טו ויאמר אלהים
יהי. יז ויעש אלהים את שני. יח ויתן אותם אלהים וירא אלהים כי טוב. יט ויאמר אלהים
ישרצו. כ ויברא אלהים. כא וירא אלהים כי טוב. כב ויברך אותם אלהים. כג ויאמר אלהים.

כד

נשוב כי נם סוד הרחמים אין החסד אלא יפרד ממנו לעולם בזה אחי מפנש כי כל אחד בחר ונורה ה' אותם כאותם
להתהוות בלא הם ח ע אשר בתנוה מתנו ולא פסיו להפסיד ולפי כאן שיקב בפסוק שהו שלם כי ב אחד זה הוא
ומקור אחד זה ע ת כי אלף את תבקי הדין והיוסר הוא בשו שם כי אין בטוע חמדו לקבל בהם ית כל שון ואל
הוא טוב שיכל לפני בקשו בהקן יא אלנוף בקבל בשם שלא קבל בשם כלל לנוף ממהנים ישתבל שלא
יתבל ויפסיד אל שיית בחבו דם ב"ש ל אינם כוח טוב לו שאו בהתי הבלה לתבלת בנ לפני לבו אחר
בפסוק. והם סוד התפלת הבריאה כי אל גלה בתיבות מבא"ם

כ כ הבעם

כ"ד ויעש אלהים את חות. כ"ה וירא אלהים כי טוב. כ"ו ויאמר אלהים. כ"ז ויברא אלהים את.
כ"ח בצלם אלהים ברא. כ"ט ויברך אותם אלהים. ל' ויאמר להם אלהים. ל"א ויאמר להם
אלהים הנה. ל"ב וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד: **ועתה** בבו בקש
עיכוך ורצה היאך כל נתיב ונתיב תלב" כתיבות החכמה חתום כח יתם הנבלים להודע כי
כלתה מלאכת בריאת כל נתיב כברא והכל בדין ובחסכם אמת והוא מחלל
על הוא עשך ויכוכבך. ובתרגם קהלת מלמד מהוא וכות דומו נחמו על כל אבר ואבר מכך
הוא והוסיבוהו על כבו. והנה כל הטורים ותכונתם ומעורם וכל מעשיהם ומנהיגם כלם
בקו הדין בברא ועל כל אחד ואחד מהם נסתכם מנהדרי מלה הבקרת אלהים בדין
ומר ומסכם אמת והנה אין לך כתיב מכל ל"ב כתיבות שאינו מתים בחותם אלהים. ומלמד
האלך מכרון ואומר כי כל מעשה בראשית מהם נברא אים מהם נבראים כלם ראויים להתקיים
לעולם לפי עכלם בבראם ובחסכם ובדין נאור ואין כל ברית מכל הברות נרוכה
תוספת או גרעון בדו לתקנה יותר מאה שבתקבאמעשה בראשית ומה שאמר שלמה כי
כל מעשה האלהים הוא והיה לעולם עליו אין לסוסיף ומאנו אין לגרוע. וא"כ בקש מינוך
ורצה כי הם הבקר אלהים הוא הם המחוברה על הדין והמסכם והוא הבורא הכל בחסכם
והוא המכיר את כל הברוא בחסכם. ומלמד ע"ה כוח ואומר כי כל מעשה האלהים והוא
בוטפם על כל בעלם **ולפיכך** יש לך להתבונן כי יש מן מ"ת בחכמה לברא העולם בדין
ובוטר ומסכם בשם אלהים עמד ומתף עמו שם הרחמים שהוא ידוד ית' כדי שיבלו הבריות
להתנהג לאל בחסדיו של אלהים לפי שאין הבריות יכולות להתקיים אם לא יתנהג עמהם
ברחמים מבני הדין הקשה של מנהדרי גדולה הבקרת אלהים ולפיכך מתף עמו שם הרחמים
והוא סוד אלה תולדות השמים והארץ בהבראם כיום עשות ידוד אלהים ארץ ושמים ובקרת
אלהים מדת הדין הקשה כלומר מנוור הדין כלי שיסתכל לעכין בעולם אלא על כי אחתו
של דין מותף הדין ויקיב הדין את הכל. והוא סוד לשכת הגזית ולפיכך אולו הוו הבריות
בזכות ב"ל מעלה כלו מתף שם הרחמים קיב העולם כלה ונמחת לפי חתיך הדין אבל
שם הרחמים והחסד תמכך בזכות הבריות ואם אינו מונח להם זכות מאריך הזמן קולם
מונמרו הדין לאעלה והוא סוד ארך אפים. וכל זמן ומן מדת החסד מתמכת בזכות הבריות
בזמן שמזמדים הדין לפני האלהים והוא סוד ויגש אברהם ויאמר. אלף תספה נדיק עם רשע
חלילה לך מעשית כדבר הזה והנני פותח לך שערי אורה כפשוט זה וכי מה שם אל אלהים
לך מעשו כדבר הזה וכי כב"ל שאלה נדיק עם רשע מאיתין א"כ אינו דין ויסר והכתיב אל
אמונה ואין צול. אלא סוד זה הכפוק עמוק. והנני רומז. דע כי מדת חסד מתמכת בזכות
כל ברית וברית ואם אדם אחד עשה זכות ומשה עברו מדת הדין כאה להשכים את האדם
על העבר ומדת החסד אומרת וכי אם ידו של אדם מטאה ורצוה להשכם הרי מיכו נדקת
ואוכה

מכשה ספתיחם שנם נברא מעולם מ' מ' מפירות וכ"ב אותיות נבלבולם ומם נתיבות ורכי"לא ידעים כ"ל כתבת
אלהים מ"ך בברא בהם כל נברא בפי שינוור טבע מומרו ולא ל"ב כתיבות מם כ"ל אותיות ו' נקודות עם בחסדים
מנסם בברא העולם בבחי' מסירו' ש' ת"ע אותו של דין ויקיב הדין את הכל ונ' נקרא קבם מאבם בשלבו' עמו
מתקבלת נס מתה"ק' א"ה רמה כי ה"ל מיישרת כלם הנישרת בנים ברמזים. סוד לשכת הגזית מ' אבני גזית
מיו בורתים מרין כדין ומעשה אמתו תקבל בגר בת אוכם מ' מינטרך לגיות בת וכד עשותו מעקים אז לא ידיע
מינמתו

חוטאת שעשתה מנוח זו ? ואם את מעבשת לזה הנוף בעבור חטא הוד הרי גם העין לוקה
והיא נענשת שלא כדין . וזהו להמית נדי עם רשע והיה כנדי כרשע . ולמי דרך זה מעבבת
מדת החסד כמה פורענות מלכא לעולם . וכדרך זה כעבור נדיק אחד שיש בחקי מתעבבת
הפורענות מלכא למקום כדי שלא ויקבל אותו הנדיק נער בפורענות המקום כמו האבר
שמרמו כנוף כך הנדיק במקום הוא כמו האבר בנוף ומנד הזה מנין הנדיק על מקומו
כונד מנין כשדכין אבני מקומו לתפלה ווונא מן הדין שיוכי כלוה אז עונש . מתקרבת מדת
החסד ואומרה הלא תסבה נדיק עם רשע . כלומר אומרת מדת החסד למדת הדין אם את
מעבבת לאלו הרשעים של מקום פלו כמנא ונוע הכוח לנדיק ויקבל נער בעבורם כשיעבבו
הם אותם אבנים זה הנדיק לא חטא שיניע לו נער לו כוח . כמנא הנדיק מנין על אבני
המקום מעצם שלא ונע לו כוח ונער . ושמור עקר זה מאד . וזהו אם אמנא כסדום חמשים
נדיקים ונשאתי לכל המקום בעבורם . וכן עד שהגיעו לעשרה אבל ה' עוירות שהיו בכו שונא
הדין העליון . וזהו פוד שאמ'לוט הבה נשאתי פניך גם לדבר הזה לבלתי הפכי את העיר .
אבל לא היה כח בלוט שתבטל סדום בזכותו אע"פי שהיה דר בתוכה שאפילו לוט לא בטל אא
בזכות אברהם . כמו שדרשו בפסוק אל תבע אחריך כלומר אל תדקדק לומר שראוה העיר
להמלט בזכותיך שאיבך ראוי . וזה אמרו בהוכיחם אותם החונה . ושמור זה העקר הגדול
לכל התורה כי ממנו תונאות חייב . וכמו כן שמור עקר אחר והוא פוד הפרשה הזאת . ואע"פ
שהדבר נאמר בשמו של אברהם כמו שכתוב שם ויגש אברהם ויאמר האף תספה נדיק עם
רשע . נ"כ הוא פוד מדת החסד של מעלה שמתקרבת תמיד לב"ד של אלהים בשעה שדן
את הבריות ומהפכת בזכותן ומעבבת כמה פורענויות בדרך זה . ובאה פרשה זו להודיע
שתרים גדולים היאך מדת החסד מהפכת בזכותו של ברוות תמיד ומדת הרחמים משתתפת
עמה ומונעת כמה פורענות מן העולם . ושאל התחיל לבר' העולם כמדת הדין ראה שאינו
מתקיים עמד ונתף עמה מדת רחמים הב"ד כיוס עשות ילוד אלהים ארץ ושמים . והבני
מעלה לך פוד בפסוק זה . ילוד אלים בנגד ארץ ושמים . ילוד בנגד ארץ . אלים . כנגד שמי
לגיר שהשם ית שהוא ילוד מתהנג במדת רחמים עם בני הארץ שהם חוטאים ומתר . אלהים
מתנהג הדין עם השמים ונבאותם שאינן חוטאים וזהו שתקנו אל המאור לארץ ולדרי עליה
ברחמים . ואחר שידעת זה . יש לנו להודיעך עקרים גדולים . בכ"מ שאתה מוצא בתורה
כתוב שם אלהים הוא פוד ב"ד של מעלה כמו שנפרש . ובדוכי אנו להודיעך כי למעלה הם
שתי ב"ד אלבד בתי דיכים אחרים שם בזכותם ב"ד של מעלה מאלו הבתי דיכים הוא ב"ד
העליון שהוא מדת הנבורה גד שמאל הנקרא אלהים אחת בכל מקום אשר שם יושבת
שנהדרי גדולה של מעלה ודנין את בני העולם וזו הוא הנקרא מדת הדין הקשה . וב"ד
התחתון

ברגשתו עוד ב"ד ברוות וכיוצא באלה . אבל ה' כדכי כמי שיבא דרין מעליון כי אבר אלא באמנא שם עשרה בדי
שיעשו הטעבה אז ינא דרין עליהם כמו שנתבאר לתעלם בשער ה' בכיבוי אל : ה' בנגד ארץ אלהים בנגד שמים
שהי קדם ארץ לשמים בפסוק בנגד ה' אלהים : אלבד ב"ד אחרים שם בזכותם שיבא בנ' כמי דיכין של בנ' כב
שיתבאר לקמן בבכוי ב"ד של מעלה וב"ד של בנא והוד שנתבאר בתקומם בשער ב' בבכוי בנא ושוד . הנקרא
אלהים אמת בכל מקום כי שוא הב"ד של הוד כמו שנתבאר בסמוך כי הבית דין תיקד בזכותם כמו שנתבאר ל
לתעלם

אלהיהן הוא סור שם הנקרא אלהי ונקרא ב"כ כ"ל של מטה. ונקרא ב"כ מדת הדין
הרפה. וכו הכל בנמר לעשות ולנמור בכל הנכרא כבי סנורובכ"ל העליון. ולפיכך נקרא
ב"כ אלהי לפעמים הרבה בשם אלהים. ונקרא אלהים בשעת נמר דין שפסקו כ"ל של מעלה
הנקרא אלהים אמת. וכדרך זה תמצא כו מדת מלכות שהיא אלהי נקרא גם הוא אלהים
פעמים הרבה בשנומרת הדין שפסקו בסנהדרי של מעלה. והכן זה מאד ולפיכך יש לך
להתבונן כי כל מי שהוא דיין כין שיהיה עליו אלהים בשעת הדין לו כשהוא
מחוכה פרנס על הדין וזהו שאמרם תורה עד האלהים יבא דבר שכנגד אבר ורשעון אלהים
ישלם ואומר אלהים לא תקלל. ואומר כי המשפט לאלהים הוא. ומה לכו לגלות לך סוד כתוב
וחתום. אחר תורה אלהים לא תקלל ואע"כו שמשמעות הכתוב שלא לקלל את הדיין עכו
עכין אחר רמז כו והוא שאם יבא על האדם מכה או נגע או מחלה או מיתה או חסרון
לא ישיז פנוו כלפי ב"ל של מעלה הנקרא אלהים שהוא מקום המשפט האמתי ואל ודבר
בלשנות וחרופים לומר אלהים דן כל זה למעלה ועל כוו כתו אלו אלו הנרות ושמא ובעיר
אדם פוו לכלו חוק כמו שאמר לו אשתו לאייב עורך מחזיק כתוחתך כרך אלהים ומות אלא
כמו שאחר אויב נם את הטוב נקבל מאת האלהים ואת הרע לא נקבל. וזהו שחייב אדם
לברך על הרעה כמו שמברך על הטובה. וכמו שאמר דוד כי"דוד אהלל דבר באלהים אהלל
דבר. וזו היא אמונת ישראל לקבל משפטו אלהים בשמחה ולשמוח ביסוריו והוכחו ניו
ומשפטיו ולהודו לאביו על הכל ולברך שמו כמו שאמר חסד ומשפט אשירה. אף חסד אבורה
ואם משפט אשירה. ולא יהיה אדם מבעט ביסורין. ומוניח דברים קצו' מפיו. כל זה נרמז
בפסוק אלהים לא תקלל. זה הכלל כל דיין שבעולם וכל כתי דינים עליונים ותחתונים
בכללים בפסוק זה. ואחר שהודעכוך זה יש לנו למסור בדרך כלל גדול ונאמר אותו מאד לכל
מקום שבבר בכם לו ולא הבינו כמה אבשים שהם חכמים בעיניהם. והוא סוד מהו אלהים
אחרים. ויש לנו להודיעך כי הסם ית' רם ונשא טוכן עד וקדוש שמו הוא לבדו מלך על כל
הנמצאים והיכל הקדש שלו מכוון כאמצע וסביבות היכל הקדשים שבעים כתרים ומהם
נמשכים שבעים שרים ושבעים אומות כמו שבבר פי'. וכל שבעים שרים נחלקו בדור הבלה
ללשונותם כארצותם נחלקו שבעים שרים לשבעים אומות להיות כל שר לשר תושל על אומתו
ועל ארצו. ווו'ת עתר ובחר באברהם כאותו הדור ובחר בישראל אחריו שהם זרע אברהם
ונתן להם שמו הגדול להיותם חלקו ונחלו ונקרא בכל ישראל שמו הגדול שהוא ידוד ית' ואין
לאומה אחרת חלק בו כתו שכתוב ורחו כל עמי הארץ כי שם יד'ו נקרא עליך ויראו ממך.
ואומר כי חלק יד'ו עמו. ווו'ת לבי שאמר אחר כל אומות העולם כי"ל הסרי כל אומ' ואומה
לשר ודוע כמו שאחר הכתוב והנה שר יון ושר מלכות פרס עומד לנגדי. ומוכא הכתוב הגדול
שהוא נושא דגל יד'ו ית' מפר אותו לישראל. ושאר שבעים שרים שהם כחוץ ואין להם חלק
בהיכל הפנימי כל אחד מהם כתיחד לאומה ודומה והוא תושל על אומה

לעשלה כשער ס' בגיאור הכינויים · יש שבעים כתרים וכו' ככנד השבעים כפם שנאמר ועם יעקב ולעזל בם"ק שער מ"
ובשער ס' בגיאור הכנויים פי' בזמרין רשב · וכן סוד אחר וכפשבם שלח לאבכם מבין ת' כשם ומלאכים כנר
ביאורנו פעמים שהוא כאשר לא תרד הסשפעה כפי תיקון תחילת הבריאה כאשר ביאורתי בשער מ' בזמרין שלוח

בשבעים

האומה ועל הארץ. ואיתי הסר האמור על אותה האומה הרגה ה' את שוריה דן את אותו כמו
הרשות שנתן לו וי' ית בתוך הסכה. ולפי שהוא דיין על אותה האומה נקרא גם הוא אלהים
ואם חטאה אומתו של אותו הסר הסם ית' לן את הסר ומלקה אותו ומענים אותו. ולפי דרך
זה התכונן שם אומות והסרים שלהם כדוכים כב"ד של ודו"ד ית שהוא אלהים אמ"ת. וזהו סוד
כי ידו"ד אלהיכם הוא אלהי האלהים. ודע והאמן כי כל האומות והסרים שלהם. הנקראים
אלהים כלם בלים כר"ה להיותם כדוכים לפני ה' ית' ואם לא כהנו האומות כהונן אזי לוקין
הסרים שלהם ונורפים להם השפע והטובה שהיה ה' ית' נותן להם וכשלוקה הסר של האומה
נופלת האומה. וזהו שאת הנכיא ופקוד ה' על צבא המרום במרום ועל מלכי האדמה באדמה
וזהו שאול אין אומה נופלת אלא א' כ נופל סרה תחלה והטעם כי כפי הדין שיפסקו על סר
של אותה האומה כך מקבלת אומתו לטוב ולרע. וזהו שאול פושעי ישראל בגוים וכן פושעי
אומות העולם בגיפן. ובכן נוכן הוא הסר שלהם לאותם הוולעים סודות הנסתרים. וכל
מה שא"ה פושעים. לוקין על פשעם הסרים שלהן. וזהו שאמר סרו של אכימלך מ"ך פלשתים
ואחיך גם אנכי אותך מחטו לי. מחטו לי חסר אכלומר שאמר לו הסר דע כי מסע שחטאת
שלקחת שרה אשת אברהם דנו אותו כב"ד של מעלה ומכניסו כי מחטו וקינוים ואני בנטר
נדול כשאדם זה שדבר עם אכימלך סרו של אכימלך היה כי לא היה רשאי לנכיא לו לדבור שאר
מלאכים אלא לסר שלו. והכן זה מאד. ומה שאמרו פושעי ישראל בגוים הוא סוד כנסת
ישראל לוודעי שתרים וכשישראל חוטאים כנסת ישראל נענשת וכן הוא אומר ובפשעיכם
שלחה אמכם. ואל תתפיס עליהו על מה שתכנו כשערים הקודמים שהסרים של אומות
העולם אינם מטיבים ולא חדשים כמו שאמרנו בחפ שתקנו חכמים לומר של האומות שהם
משתחוים להבל וריק ומתפללים אל אל לא יושיע. כי כונתם לומר שאין להם מענתם יכולת
ולא רשות לדון להרע או להטיב אבל אם נתנם הרשות הם נוקרים לפי שמסר ה' בידם
לגמור. ולכיכך נקראים שרי האומות על זה אלהים. ועתה התכונן כי כל אומה ואומה מע'
אומות כדוכות כל הסכה כב"ד שלה והוא הסר של אותה אומה ונקר אותו הסר על זה שדים
וכר"ה כלומים כל הסרים הנקראים אלהים וכל האומות שלהם כב"ד של ודו"ד ותכר שהוא
אלהים אמת. נתנו אלהי האומות גם הם כדוכים ואפשר שהם רכין את האומות וזהו סוד
שאחר הכתוב כי ידוד אלהיכם הוא אלהי האלהים. כלומר הוא דיין שדן את אלהי האומות
ומשיר זה הנקר הנדול והנורא בו. ותכין סתרים בעלמות ידע שו"ת הזהיר את יסו"ש ואמ'
להם כבי אני אלהיכם ואתם עמי ואין לכם לקבל אחד מאלהי העמים לשון שהרי אותם האלהי'
כתובים לאומות ולא לכם ושל אחרים הם ולא שלכם כי אני אלהיכם לבד. ולפיכך התחיל ה'
בעשרת הדברות ואמר שתי הדבורות הראשונות כלו אמנעי ואמר אנכי ידוד אלהיך.
אלהיך בורא. ואם כן לא יהיה לך אלהים אחרים וזהו שאמרו חז"ל אנכי ולא יהיה לך אני
הנבורה

פשיטה כאשר תלך הנשפעת שלא כדרכה הכם היא שלומם מדעלה להאיר פניה לבחות הדין ובו בתה לדרים והרי
בנטר ונוכן לה כי ובחכם ובכנה תאיר ביחוד הרמני ובמקום הראשון להמשיך ולהשפיע בם בה מטוב בעלה ובאל
בר לה נתתה לאחרים חילה ובחה לבריה ומן כאשר ינמו אבני בכרה ובכל ברתם לי בי ומל וה כיפרתי בכיאור
יותר רחב בפי' לפשר הסעיפים בפרנסת הנתנים ולפי' הקצת גם בדאשי ובכ בשמו שאמרנו בשם שתקנו לומר על
פשוטם ומקבלים אל אל לא יושיע

הגבורה שמעכוס. ואלו שתי הדברות הן עקר כל התורה ולכו׳ שמעכוס מכיו׳ ושאר כל מצות
התורה שמעכוס מפי משה ומכון תורה שמעו מפי משה שהן תרי״ג מצות. והן סוד התורה
ועל זה כאחר תורה נוה לבו משה. שש״ו משה כתבו לישראל תרי״ג מצות לבל אבכי ולא יהיה
לך לא קבלוס על משה אלא מפי הגבורה שמעוס כמו שאמר הא׳ דבר אלהים שתים זו שמעבו
כמנא תרי״ג מצות שתים מהם שמעו מפי הגבורה ובשאר מהם תרי״ג שהם סוד תורה שמעו
מפי משה וזהו שדקדק הכתוב ואמר תורה נוה לבו משה שהן תרי״ג מצות. ולכו העיקר סוס
אמר ה׳ת׳ לישראל בני לא יהיה לך אלהים אחרים שאין להם חלק בך ואין לך חלק בהם כי
חלק ידוד עמו. ואחר שידעת זה התבונן שאמר הנביא כי כל העמים ילכו איש בשם אלהיו
ואנחנו בשם ידוד אלהינו לעולם ועד. ואין לך להאמין דברי ריקות של כמה ריקים שאומרים
שאין בא באלהי העמים ואינם בקראים אלהים. אבלים לך לדעתבי ה׳ת׳כתן בא ומחשלה
ושבטביד כל שר ושר משרי האומות לדון ולשפוט את עמו ואת ארצו ונקרא שם השר אלהים
לפי שהוא שר ושופט את בני ארצו. אבל סוף כל השרים וכל האומות שלהן באין להיות
כדומין בב״ד שלידוד הנקרא אלהים אמ״ת. ואם חטאה או כרחה אומתו של שר אין לוקה
השר על אומתו שבארצו. ודע והאמן כי אין בא באלהים שהם אלהי העמים. אלא
אותי הבא שכתן ה׳להם לשבוט ולפרנם את אומותם אבל אינן יכולי׳ לתחון ולרפא לחיות
ולהמיות חון מהבא הודיע הכתון להם לבני ארצם ומחשלתם. וזהו כי כל אלהי העמים
אלילים וכי׳ אליל הוא כמו בשר אדם מת. לכו מחלוקות המחאים במבכת חולין מבלבד הוא
לשון אליל דבר מת וזהו רוכאי אליל בלבם שהוא בשר מת שאין לו רפואה. כך אלהי העמו׳
אין בהם בא לה יטיב ולהרע ואתי אותי הבא הקנוב שמובר להם השם. ואינן יכולין לנאת
מאותה הסורה והם כמו כן נדומין כמו שבני ארצם כדומין וכל בחם ומחשלתם אינו אלא
אותו הפרש שהם הקבלוס משה ידוד ית׳שהוא אדון ודיון על כלם. ועתה שמור עיקר זה
לבל התורה כלה ותוכל לדעת מהו שם אלהים בכל מקום אושם אלהים אחרים כמו שאמר
בעבר בבאר ושבו אבותיכם ועבדו אלהים אחרים. לא יהיה לך אלהים אחרים. ואחר
שהודעבוך אלו העקרים הגדולים ים לבו להודיעך עקר גדול והוא שום לך לדעת ולהבין
כי מקום הנקרא׳ קיי״ם אלם הוא סוד השם הבכתב בתורה ידוד ונקרא אלהים והטעם
לפי שהוא המקור שמתבו שולבת מדת הגבורה הנקראת בית דין של מעלה ונקראת אלהים.
ולכו שאינה דין נמור בכתבת באותיות ידוד. ולכו שהוא הסרם שמחבה שולבת מדת הדין
בקרואת אלהים. אע״פ שאינה בתיבה אלא באותיות ידוד. ושמור עקר זה הגדול לבל
מקום שתמצא בתורה שבכתב ידוד ונקרא אלהים. ואחר שידעת זה דע כי שתי המדות
הנקראות בב״ח והו״ד. בב״ח בקרא ידוד נבאות לפי שהוא ליתן. והו״ד בקרא אלהים נבאות
לפי שהוא לשאול. ולפי שהוא מתלבשת אלבושי הדין מן הב״ד הנקרא אל״ה נקראת גם הוא
אלהים נבאות. סוף דבר כשי המקום אשר תמבו שולבת כל מדה ומדה כך היא נקראת.
ובכל מקום שתמצא בתורה מקורה לדבר בעולם בשם אלהים. דע כי היא מושבת בא

מדת

יועילבו׳ שיבו לשבלם בשבר ס׳גבילור הבלבים בבייב. כמו שלא׳ אחת דבר אלקים שתים שמעבו מ׳בדינור
שלא׳בבלל גם שב׳כי אשר שמעבו אבכי אבכי מ׳אלקיך מ׳מעבו אלא יכיה לבו אל שבר: ובעבם לפי שבוש שבקור מ
בוש רומו אל שבינם שמעבה שולבת הבשל בוש

בעולם כשם שדי"ש. דע כי היא מושכת כח ממדת סנהדרי גדולה של מעלה הנקר אלהים
בלמת. עד שלפי"כנו האדם נקראים אלהים בהיותם דנין דין אמת. ואחר שהודעכיך
עקרים אלו בשם הנקרא אלהים יש לנו לחזור ולהודיעך שאר השמות משם אלהים נקרא
בהם לפעמים. דע שהמדה הזאת הנקראת אלהי"ם נקראת לפעמים גבורה והטעם
לפי שהיא מתגברת לעשות דין בתושבים וכחוטאו והיא הנוקמת מוד הרשעו והמתקוממו
בכל ו"ת. ולפי שהיא כ"ד של מעלה נהיא המשלמת גמול לכל הראוין לגמול נקרא גבו"רה
על כחה ומשלתה שיש לה יכולת לדון ולהתברע ולהתנבר על הכל ואין דבר שיעמוד לפניה
וזהו שאמר הכתוב עורו עורו לבשי עוז זרוע יי'. ואמר הלא היא את המתנב"רה מחוללת
תכין. ואלמלא גבורותיה לא היו הדינין בגמרו ולא היו החזקו כמנשים אבל לפי שהגבורה
היא חזקה ומושלת על הכל בגמרין הדינין הנדונין בכ"ד שלה. הלא תראה שבשמטאו ופו ל
ונחלשה הגב"ורה על ידי חטאתם וכלו מקנת שהכבו אמר אויב קנאתך ונגבו"תך. והגב"ורה
משובה ואומרת נור ולדך תצי ותשבח אל מחוללך. וכפי החיטאים בחלשת הגבורה וחזר
הדינין לאחור. וכן הוא אומר השוב אחור ויחיו מפני אויב ודע כי למעלה מכל הגב"ורה
הוא המקור והשפע שהגבור שואבת ממנומן המקור ההוא שהוא העליון על הגבורה ונקרא
אלהים כוכביה כמה מיני כחות של גב"ורה ונקראים גב"ורות וזהו שאמר מי ימלל גבורות
יי'. וכשישראל נדיקים אזי אותן הגבורות מסביעים כחותיהם למדה הנקראת גב"ורה
ואזי ישראל מתגברי על האומות. ולפי שהגבורה היא כחיקה לוחמת עם האומות ונוקמת
נקמות ישראל מן האויב. ואם חטאו ישראל אזי נשארת מדת הגבורה חלושה ואינה
פועלת הנקמה באומות. וזהו פור נור ולדך תצי. ואחר אויב קנאתך ונגבו"תך. והכן זה
אחר. והמדה הזאת היא הנקראת. בית דין של מעלה ועי המדה הזאת נדונין כל
בני העולם כמו שאחרכו לסיב ולרע. וזהו המקום הנקרא זכות לפי שכו נזכרים כל הזכיות
וכל החטאים והרע הכתוב משם נ"כ זכות הוא לפי שכו האדם מסתר מן החט' ומכח סנהדרי
גדולה זו ונאו נ'בתי דינין אחרים שדנים בני העולם לעשר ולעניי. לברואות ולחולו וכל
דיני שבעולם נדונין בסנהדרי גדולה וכאלו נ'בתי דינין שלה חון מנ'דברים שדינין נדונין
בכ"ד של אלהים מכל וכל. אבל הם נמשכים ממקום שכלו רחמים. ואלו הם. חיים וכ"כים
ומזונות ואע"פי שנזרו בכ"ד של סנהדרי גדולה של מעלה על אלו הנ'דברים אם עמד אדם
ונתכוונן בתפלה עד שיקים בחפץ ובקש שאלתו: וזהו שאל בני חיי ומזוני לא בזכות תלוי
אלא אלא כמזלא תלוי מלתא. ועכשיו זכות הבא'בשקיבה זה הוא סוד סנהדרי גדולה. ושכין
מזל שהזכירו בשקיבה זה הוא סוד המקור העליון שהוא מקור החפץ הנקרא אליל אפר משם
כולו מימו החפץ והרצון. וזהו המזל שכל הדברים תלוין, ואפילו ספר תורה. ועלכן אמר
הכל

פנים על נרם נשמל כמו שיתבאר בשקומו בראש שער מ'. עדי עורו לבני עוך זרוע ובכר ידעת כי ספר
לפת עורוצות עולם. הלא את כיא בשכנת דבר של הגבורה בלשון נקבה כי שיש פועלת דיבה עי' כשלבות
מש' שלמטה. ובהלא כו הגבורה פירש בחלושה שבינה בחומת שליבה שעבשיה מבשיו. ואומר נור ילדך תצי כח
ונור ל' מש בקבה כמלת. ואמו שאמר כאיב אמיר ישיבי שבני אין כ' ל' כחבר נב לחיר שלמעולכים מסכי
שאויב שחוטא ושוב שיבה מחוקת הבמל לעשות בק אש בנויים. לפי שבו שאדם מסתר מן המטאי ונכשר הזוכר פי'
מבקש וכות כי לעולם מתפילין שם זכות שיבה כח השומאלה בבקון שלאו מתחלת בשוכה נ"כ ל' אמרים ובכנדן
כל ש ו נ'

הכל תלוי באחד ואפילו בכל תורה שבעל פה ואלעזר בדעתך כי באחד הכנפים דברו אל
במקום הזה שלא דברו אלא במקור החכם ודי למבין: וכבר באר לנו דברים אלו בשערים
הקודמים: ודע כי המדה הזאת בקראת צפון ונריך אתה לדעת העקר. כבר הודענוך
כי מדת החסד שהוא כימין תמיד כתוחה ומוושטת להשיק לכל שואל וכשהאדם שואל הכמוו
אלת הנס אזי מתעוררת מדת החסד והושטת מחקור הדינין כל מינו עושר וכל מיני טובות
לתת לשואל די מחסורו. וכשמנויעין אות המתנות והטובות מנד מדת שמאל אזי עומדת
מדת הדין שהיא מנד נכון ומעכבת אל הימין לנמור חכן השואל ואומרת כשב לדין ונראה
אם זה השואל ראוי לתת לו שאלה זו ששאל. או לאו. ואז כדון השוא כסבהדרי גדול העומדת
בנכון. ואם הוא ראוי אותכים לו שאלתו ואם אינו מוכן ם חמכו כל אותו העושר וכל
אותו הטוב שהחשיבה מדת החסד. ואז מקבלת מדת הדין ההיא בנכון כל אותו העושר
וכל אותו הטוב ומכנסת אותו באוצרותיה ובכתי בנזיה אשר בנכון ונשאר כל אותו העושר
וכל אותו הטוב באוצרות נכון. לכי שמאחר שעשכה מדת החסד אותן מלאכתה שב שוב
חוזרי למקומן. אלא מקבלת אותן סבהדרי גדולה אשר בנכון ולכיכך כתיב כפ"ן לכי שסר
ושבים כל מיני עושר וכל הנכוזים וכל המנכוזי וכל הלבב. וכן הוא אומר מנכון זהב ואתה
. ולכי שהמקום הזה הכקרא נכון הוא מקום המטמנות והמנכוזי ומיני העושר אזל הרוצה
להעשיר ינכון. כלומר ותכוון להשליט שם מדת הדין העומדת בנכון כדי שלא תעכב אותו
כשהוא מאת מיני עושר וכבסים. ועל זה הדרך היה השלחן בנכון לכי שמשם נמשך העושר
וגדלי הברוות. ולכי שהנכון הוא לשמאל אחר הכתוב אורך ומיש ביומינה בשמאלה עושר
וכבוד. ודע כי כל העושר הזה וכל אלו המנכוזות אשר בנכון כלן נכוזים ושמורים ומוכנים
לגדיקים לעתיד לבא. וכן הוא אומר מה רב טובך אשר נשנת ליראיך כפלת לעושים כך.
ואומר ינכון לישרי תושיה. ואחר שקורבכיך זה דע כי בנד הנכון יש מקומו וחדרי גדולים
אשר המה מלאי כמה מלאכי הכלה וכמה מינו פורעניו ושם כמה בחרות מום עכורו ורעב
וטיט היון ומורדים עד תהום ושם כמה מינו שחת אשר שם כמה מינו נשמים ועקרבים ואלר
כל מיני חיות רעות וכל אל: שוכרנו כלן עומדים ונוכים מתי יבא מן הדין אשר [illegible]
ארבות ולעקור תלבות ולהכות בכו אדם בכל מינו חכה ובכל מיני משחית ואז יבאין כל
אחד מאלו מינו פורעניות אשר בנכון ושוטטין בעולם ונומרים הדין בכל אותן שבאחוינו
בב"ד של מעלה. ועל אלו כלן באחר מנכון תפתח הרעה. ודע כי שם במקום זה כמה מלאכים
וכמה קטגורים וכמה מקטרגין על הברוות. ולכי שיו אותן לישראל תורה ומצות לכי
רוב חמלתי על ישראל נוה להקריב לכמו קרבנו לבבר על העונות כדי לבטלם אל המקטרגים
בנכון

נ"ת מה הדין קשה של כ"ב שיסבו לכמו סבהדרי גדולה כי ווי בדונמ"ו כשם העליוני ותחתוני וכן הוא לשאלה
כשאי"ה בעיקר הכיוויים ולפי"ם שבהיכל פ"ת פ"ב שבהיכל מדיני מ"ן מוזרין לעקוין דמין שם מ מיהב יאבי ולא
הדר ושקלי. ואשר ינכון לישרים תושיה פ"אותם שבתיסו כחם מלירל לעטה ובתבכו בנכון. ושאר כל מיני שחת
רעות וכו"לין להכין שיש לעולם כמה מיני חיות רעות ועקרבים ומשם ומוים כלם שלו שלא כולם כחות רוחניות
בשמיות ויונלות שבחות הדין כמו שבארנו בשמים ופ"ם בחותר כשמים ובכל מיני מבחות בנין פחשים ועקרבים
וחיות רעות בקרא כן כי כל הדברים שמתלבלים ולכי הדבר לעטה כן בדונמתו עכוייכו וכמו ברוחניות מלאכה

ולכל בעלי משחית ונוח בתורה כי כל קרבן שהוא בא על חטא והיה אותו הקרבן נשחט
בצפון וכן הוא אומר ושחט אותם על ירך המזבח צפונה והקרבן הנשחט בצפון בא על
החטאים שאדם חוטא בין שיהיה וחול או נכור כגון פר ושעיר של יום הכפורים . וכנגד
פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים . וכנגד זכרי שלמי נכור ואזרחות . וכנגד חטאות הנכור
והיחיד כל אלו נשחטים בצפון ואם תאחר הרי שלמי נכור ואינם על חטא ולא על אשם .
ודע שהיקשו לחטאת ואם ואמר הכתוב ועשיתם שעיר עזים אחד לחטאת ושני כבשים בני
שנה לזבח שלמים . אבל שלמי יחיד והתודה ואל נזיר והנכור והמצורע והנשם . כל אלו
אינן מוכרחים להשחט בצפון אלא שחוטתן בכל מקום בעזרה . ועשה כל זה מבואר . ואפי
שהקרבנות הם כופר לאדם מן הפגיעה כמו שבתוב ובזרקה לה' אלהיכם פן יפגעם בדבר
או בחרב ואלו המינים של פירעבות הם בצפון לפיכך נוח יי' את' כי כל קרבן שהוא בא על
חטא ושחט בצפון . וכע"ה כאלו הדברים עדיין מודיעך עקרים גדולים בטעמי הקרבנות .
ולכי שמדת שם אלהים שהוא שור הדין עומדת בצפון בשחטין הקרבנות הבאים על חטא
בצפון והשור זכרי אלהים . וכן זה מאד . ואחר שהודעתיך אלו הענינים הגדולים נריך אתה
לדעת לפי שכית דין העליון הנקרא אלהים ושב לגד צפון והקרבנות הבאים על חטא כ
בשחטים בצפון להיות בצדה בבני בית דין של מעלה . דע כי לגד הצפון של מעלה מון
לכרגוד וש נחש גדול עקלתון והוא גרם מיתה לאדם הראשון והטל זוהמא אל חוה והוא
דאם לפורעבות לכן אור יי' יתברך והבטיח את ישראל להעבירו ולהרחיקו ולהדוחו למקום
שלא ובל לקטרג לעולם ואחר הבטיח ואת הנביאי ארחיק מעליכם והדחתיו אל ארץ
שמה . וזה קם רבדבר הנקרא קן כל בשר כי הוא המבלה מנעם ועד בשר . וזה
בכנס לקטרג על דור המבול וכמסרו בידו וזהו שאחר קן כל בשר לפני כלוחר מדת
הפורעבות שהוא מקטרגת על הברואות באה לפני וקטרגה עליהם כי מלאה הארץ חמס .
וכנגד הדין למסרם ביד קן כל בשר להשחיתם ועל זה כאחר והנני משחיתם את הארץ ולפי
שהודה הזאת המוכנת לפורעבות קבועה בצפון נוח יי' יתברך שישחטו הקרבנות הבאים
על חטא בצפון . אבל לעתיד לבא שהקרבנות עתידין לבטל ורחוק הוא שיתברך מדת ה
פורעבות מעליכו ומנד הנכון ולוכבה לתקום שאינה יכולה לקטרג עוד וכמו שתהיה
בעקרת מדת הפורעבות מנד

וכמו שלעתיד שבשירנה הוא יבר' לבצרון בני אדם ישלח בהם חיות רעות ובן בהמות לו אם מלקמת לבריך
עדיכת ולבחרב תרגית בך הנביא בדינמת וה לעתלה בכחות עליונות הבדים רוחניים ומלאכי מית ע
מעוכים לבשמית ולאבד הפיעבים וחטאים כמו בכתבאר לעתלה בשער ה' בעבין הארת קליפות בכיאור רוח
בעדה ובכן וכו' ובע"ה כוריעך בכלו הדברים עיקרים גדולים בטעם הקרבנות נם אני בדרכיו דרכתי להאריך
בכאן בעבין הקרבנות ובתיבת פה המקטרגים לא הסתי כי בלעת אין כאן מקום ן לאתה לין נעיין כי בשאר
פרים על הפרים מאוגדים ומגא עיל תכיכים הקרבנות מכיאים בעזרת הבית לפי' בי לקנטי בברכת
הקרבנות אז בעדיך נם כן בכלו הדברים כפי אשר יעיר עלי אשר לו כל סתרים כנלו: ובזה ריקבר בדבר
בנקרא קן כל בשר מלאך המות בקרא קן על שם שהוא יורד ומשטין עילה ומקטרג ותביא כל בשר לקינו ומוצ
בבטול בעתקו ורוחו בתכולר בעבר ה בכינוי הבשם העיוקר .

אבל נפין כך ובטלו הקרבנות שהיו נשחטין בנפון לפי שבבר בטלה מדת הדין שהקשה
שהיתה עומדת בנפון ולין נורך לשחט קרבן בנפון על חטא שלא וחטאו עוד וכבן וש
אחר ודע כי המדה הזאת הבקרלת אלהים העומדת לשמאל בקרלת לפעמים יד כבה
ונעשה שבקרלת יד כבה לפי שהיא השחל והיא מונעת ומעבבת את הימין להשפיע בעולם
זולתי מה שיבא מן הדין. ולפי שמעבבת על נד ימין לתת הטובות בעולם קרו המדה הזאת
בקרלת שמאל לוקחת ומקבלת כל העושר מיד הימין ומחביאה אותו בבתי גנזיה כמו
שאמרנו. וזהו סוד וקרבים מידו לו ושם חבוין עוזו. ובכן זה אחד. ואחר שהודעניך זה וש
לבו להודיעך כי מדת הגבורה הזאת בקרלת פחד והשעם כי מדת הגבורה והמשלה
אשר שם שבהדרו גדולה. ושם כמה בתי דינים. ושם כמה בתי שלהבת ואש לחבה ושם כמה
גרדינים ממונים להכות ולהעבים ולשפר בכל מיני מכה ופגע. וכל מיני חל אוש ובלן אש
שלהבת. ובמקום הזה יש כמה מיני אש אשר הם אוכלים כל מיני אשות שבעולם ולוחבים
אותן בהיות האש אוכלת את הקש. ולפי בקרלת האש הגדולה לפי שאשר כל מיני אש אשר
בעולם הם קטנים אבל האש הזאת ולפי שהאש הזאת שורבת כל שאר מיני אש. וכתבו חתנו
עליונים ותחתונים ואפילו המלאכים העליונים הרתעים ונבהלים ונסדפים מן האש הזאת
ואינם יכולים להתקרב אליה אך שם כתבו פחד מרוב חזקה וכח מתשלתה. ולפי זה הדרך
בקרלת המדה הזאת פחד אשר אמנם פוחדים המיני מעלה ומטה. גם הכתוב מפני פחד
יי ומהדר גאונו. ומן האש הזאת שהיא שירפת ומכלה את הכל והיא מקום הפחד והיא כוח
מגרף לרשעים ופושעים ומכח שלהבת שלה נשרפים כמה חיילות אחר הכתוב פחדו בציון
חטאים אחזה רעדה חנפים מי יגור לנו אש אוכלה מי יגור לנו מוקדי עולם. ודע שבקרלת
אש אוכלת מפני שהיא אוכלת כל שאר מיני אש שבעולם. וכדרך זה בקרא יי את תנר
המדה הזאת אש אוכלת כאומרו כי יי אלהיך אש אוכלת הוא וכנגדם והוא ושפולם. ולפי
שהיא את אש אוכלת יכול להכביע ולהשפיל ולכלות כי במדה הזאת הוא את עושה מלחמות
ולפי בקרלת המדה הזאת פחד. והמדה הזאת החזק בה ונחק אביהו ע"ה שהיא לבד שאל
ולבר הדין הגדול ונקרא פחד ונחק וכן הוא אומר ויישבע יעקב בפחד אביו ויצחק. ועכשו
כשרצה לבן הארמי אחרי יעקב ובקש לעקור את הכל באש המדה הזאת לעקור את לבן
ולנחוש עמו כי בכח גדול ובלבון הוא כח לבן הארמי ואל יהיה בעיניך דבר נקל שאמרתי
תורה

ובטלו הקרבנות וזהו שאמרו אל כל הקרבנות שתידין לבטל מון הקרבן תודה: אבל יתבטלו עוד ובכן וש אל מי
יוסר לב שבנן והשמטין מקרבנו ומלאה הארץ דעה ובמבא שבמוכי מרומה ונקן כל בשר בתעב וברמה. ולפי שהיא
מעבבת ובאה למניעה כמו ולא בשה נש: וזהו סוד קרבים מידו לו לשון קירון ואור שבא לו מידו הימנית ומתבטל
שם בצון: ולפילו האלהים נרתעות ונבהלים ונסרפים מן האש הזאת בשר ביאורו בעמים שלין לשבין אש
לעבלה אש ובריסה אש וכיונא כאלה דברים רק שהם בקרלים כנ"ל הפעמות וכשם כאש ובכל דבר ובדונעתו
לאשה וכן נש כן בעבין שריפת האלהים בדונעת שתתתוכים הטבעיים בשמרניים בעבמם שאש מיאר אינם
יכולים לשבלו ובשרפים כך אלהי אצלה אינם יכולים לשבול הנוסר הגדול ובכל הזוק הזה עד שמניאותם
מתבטלת וזהו שריפתם כי כל שליוכים בשתלבו בדונעתם ובכל עין כתיב לאיבי. כל לבן הארמי וכן הוא
לקיין הער ו' ונבואר שם כי כל בכח שהיא העליונה שבמידה שיבוכית שבקרא לבן הארמי במו שזכיר בעבר
כל'

תורה אמרתי אומר אבי כי לכן האמרתי בקש לעקור את הכל ארץ ועכף וכשראה ועקב שבאש
מדת הפחד לסייעו בתנבר והתחיל להראות גבורתו ותקפו אגל לכן וזהו שאחר הכתוב ויחל
ליעקב וירב כלכן. ואם ועקב היה חלוש היאך עושה מריבה עם לכן אלא דע כי מדת הפחד
באה לסייע את יעקב. ומכין לכו ראוה שאחר ועקב ללכן לולי אלדי אבי אברהם ופחד ונחק
איה לי כי עתה ריקם שלחתני פחד ונחק בודאי היה לי וכאן לסייעני. ולפי זה הדרך התבונן
כי מדת הפחד הוא כנגד מקום סנהדרי גדולה ושאר כתי דיינים שלה ובה כל מיני אם חזקים
ובה כל מיני כלי מלחמה וכלי מפחית להסמוך להרוג ולאבד לעקור לשלטל ולבוז כל אלו
לגמור הדינים הנגזרים בסנהדרי גדולה הבקראת אלדים ועל המקום הזה הנגרך שלמה
לגלות כי אפילו הנגזרים והחסידים והצדיקים פוחדים מן המקום הזה. ואחר הבה מסתו
פלשמה פשים גבורים סביב לה מגבורי ישראל כלם אחוזי חרב מלומדי מלחמה וגו' מפחד
בלילות ואזל מפחדה של נהיכם שהיא דומה ללילה. ודע כי אפי' הצדיקים העליונים יראו'
ונבהלו' מדת הפחד. והרי דוד ניוח ואומר פחד מבחוץ כשרו ומה טעם ממפגיך יראתי
אלו מקום המפגע הוא המקום שבו שוכנת מדת הפחד. ואחר שבארנו זה לך דע כי במקום
הנק' פחד יש למטה כמה מיני פחות וגורות עמוקים עד מאד ובקראים מדורי נהיכם ושם
כמה מיני מפחות ומיני פורענויות ומרב עמקם הם כלם חשך ותמוד הם חשוכים ואפלים
ובקראים על טעם זה לילה לפי שאין מאיר שם לעולם אלא תמוד כלו לילה באותו מקום
ולפיכך פוחדים עד מאד ממנו עליונים ותחתונים. וזהו מפחד בלילות ודרשו אל מבחדה של
נהיכם שהיא דומה ללילה. וכמה נדיקים בקשו רחמים בחייהם שלא יראו אותו המקום
והכטיחם יי' ית' לעשות בקשתם ושאלתם. ואמר לא תירא מפחד לילה. ועתה התבונן כמה
יש כח בעלי תשובה שבטלים מזה המקום הקשה. ואוי להם לרשעים שבדונין במקום זה
שלא הופיע בו אור לעולם וזהו שאמר ארץ עיפתה כמו אופל בלמות ולא סדרים ותפע כמו
אופל. ודע כי כל אדם שאינו אומ' בכל יום ויום סדר קדום' היום שהוא וכאן לכיון עם קדושתו
והלכתו עתיד לטעום טעם כמקום הפחד הזה שבלו חשך אם לא יתקן מה שקלקל קודם
שילך מן העולם. וכן הוא אומר ארץ עיפתה כמו אופל בלמות ולא סדרים. ומה טעם רואה
בלמות זה. לפי שלא אמר סדר קדושת היום. ואם בלמות ולא סדרים. ודע כי המדה הזאת
הבקראת פחד ואם אוכלה כתבה יי" ית' לישראל לעבור לפניהם לבבוא את הארץ ולגרום
המלחמות שבאמ'לא ותיגב אום בבנובם בחרבם ומורשכם ותן יי' אלהיכם על פני כל הארץ
אשר תדרכו כה. ולמה אחר הכתוב כחרבם בשבחן של ישראל הבלינ. ואחר הטה אף על פי
מדת הפחד שלו היא. ישראל לקחו אותה כירושה שהרו ונחק ורם מדת פחד ושלו היתה
שבאמ'

מש'נכיני בשר שבע ולבך אחר בכחות גדול ועליון כעניין בבלעם שאמרו כי קם בנביא לש"ם בעמם מיבנה לומר
נ"ב כי הנביא בקסנו לעמלם בכחות מיבוכית בעשה נפלאות ומפקובלים אומרים כי לכן ובלעם ובכל אחר כם
בסוד הנבואה ואותיות בבל ולכן יודיעיך זה. לעקור את בכל מירש ובכף מירש לגזול ולחטוף כל הטפת ולהוציאו
לאון. ורמז שבע מדת הפחד לסייעו כי אף שהיא שבועת מרף לבמירים מובכיים מבל מקום היא תפבה ביאור
ונאבה ולפשיע בעם דרך הפכיות אלו גבורתה וכחה לטוב לבו כמו שבתבאר בשער ב' נכיבוי טוב. ווזו
שבע עמתו אלבלעם מבואר לעיל בשער מ' נכיבוי נדק י ונבכ

מלאחר ושבע ועקב כפחד אביו יצחק. וגרשו ישראל כל נכסי אחיהם ונתן ויפקב. והת
מדת הפחד בתפרה בוד ישראל ליוסף עד מחסאו ואחרו הכל. ואחר שנתעת זה דע כי כל
המתפלה והפלטות כל תפלה הם כסוד נבורת מדת הפחד שהיא סוד התפלה וכן הוא
אומר החגל ובחד ממו יוסף אלוה במרומיו: ואחר שהבינו כיצד אלו העקרים והכלים
הגדולים הם לכו לחזור ולמסור כיצד סוד עקרים אשר אהם תכנם בתיב שערי אורה והבנתים
בתיב פתרו תורה. ואחר אחר בחדרו לך קצת הסתרים הנכללים בסם אלהים הם לנו
לתתיס הטער הזה ולהודיעך כי אלהים הוא והוא לקבל הקבלה שהוא סוד הם אלה
כמו שאמרנו אבל המדה אחת פועלת כל הסכסים ככה אחד פעוט והכת הזה הוא מתים
ומחיים כמדה אחת והוא מכלה ומקיים ומוחזק ורוצה הכל במדה אחת ובקבוצה אחד. ומן
הכח הזה נוטלים רשית כל הפעולות הפעולות המלאה לנחור הדין הנזור על כני הפילם
אם לחיות הם לחיות הם לבלות הם לקיים הם לחסון הם לרפא. והכל הוא כמדה אחת.
ולבו דרך זה התבונן כי כשתסלחין לתפלה אלוה לנחור שלחית את כלו הדברות ובוזל
בהם בקרא הפלוח אלהים על כי הבח שתסרו כוכו מאלו הדברים הנכבדים. ומחורות
העקר הגדול שעדיין תנשרך אתו לכתם מקומות. ואתה הם יום לך פינוס בקם מיכון
בכלים אלו הגדולים שתסרו לך בסער הזה בענין סם אלהים. ותוכל להבין סם אלהים
בכל מקום שאתה מוצאו בתורה. ודבון למה נקראו הסרים העליונים אלהים אחרים
ותבין למה נקראו הדוכים כלה אפילו בני אדם בסר אלהים ותבין למה נקראו המלאכים
בני אלהים ובסתבין כל הענינים האלו תבין נסכן אחר הבחת והבעולות אשר אין כלן
כלולים בסם אלהים. והסם ותבוך וירבו הדרך לדעת אחתת דרכו לשמור מצותיו
חקיו ומשפטיו. וכן יהי רצון:
ואלו השמות מבוארים בסער הזה

אלרוים. גבורה. ב"ר של מעלה. צפון. יד כהה. מדת הדין הקשה.
ב"ד העליון. זכות פחד יצחק. האש הגדולה אש אוכלה ממשלה.
דין. שמאל. זהב. לחם. מלח. נחש. יין. חשך. לילה. ענן. ערפל. בשר
דבורה. סלת. שלחן. שמש. אשסוני. משפט. אבן. יד. מזבח.
הנחשת. אדמה. אלהים. אמת. שמים. אדמוני. שור. צור.

ואתה יי' אל רחום וחנון ארך אפים ורב חסד ואמת:

השם השביעי משמות הקדש הוא הסם הנקר א"ל. ובריכון אנו להודיעך
סוד הסם הזה על דרך העקר. ובסתכון
העקר לו תבין כל מקום שאתה מוצא כו לשון א"ל. כבר הודענוך בשערים הקודמים כי
סם
ובכח סוד אות ואחיות כיצד הם לבדו אם אתה מוצא אות אחת ואתה מוצא אחיות ושלמין ואל בכח אחד בכח
בחום שבו אלא שבו כיצד פעולות עבד העקבלים כמי שבכבה לקבל בפעולות אמרו

אם אל ממונה על החסד והרחמים והוא פוד המדה אשר ורם אברהם אבינו ע"ה באמת
ונקרא שם אברם בשם וי"א ל עולם . ועתה נדיך אתה לדעת כי בסנהדרי גדולה הנקראים
אלהים יש ג' מאות ועשרה מחנות של מדת הדין וכלן מוכנים ומזומנים להפרע מן הרשעים
כשדנין אותן בבית דין של מעלה ואלו הג' מאות ועשרה מחנות של מדת הדין מתשוטטות
בעולם וכל מתבה ומחבק מהן נומר הדין בכל הדברים שהוא ממונה בין לטוב בין לרע . ואלו
המדות כלן שואבות ומושכות להן כל מוכי העושר והשובה שמוכעין על פי הדין מן הרשעי
וכל אוצרותיהן מלאים כל טוב וכל מיני עושר וכבוד ונקראים כלן שם . וכל אלו
האוצרות והנכסים נכונים ומוכנים לצדיקים לעתיד לבא ועל זה באמר להנחיל אוהבי יש
ואוצרותיהם אמלא . וכשאו הם מאות ועשר מחנות יונאלין מב"ד הגדול ומשוטטי בעולם
לנחור הדין בחושאים מהם שוללים מהם בוזזים מהם פוגעים מהם עוקרים מהם מכנעים
ומהם מכיאים כמה מיני חלאים . וכל מחנה ומחנה מהם נומר הדין שפסקו על כל בריה
והכל באמת ובאמונה . אומם מוסיפים אלא נורעים על מה שבנוד בב"ד הנקרא אלהים שהוא
אל"הים אמת . ודע כי למעלה מכל אלו המחנות ולמעלה מב"ד הגדול הנקרא אלהים
ושבת מדת הרחמים הנמורה שאין בה תערובת דין בעולם אלא כלה רחמים וחסד ואמלה
ואמיתה מבלי נד דין שבעולם . והמדה הזאת מרחמת א"פס שאין הברות ראוות לרחמים
ונותנת מתנת חנם . ועל דרך זה היו הצדיקים והחסידים יודעים דרך המדה הזאת ובעת
הגדות היו מתבוננים אליה והיו מבטלין את הע לם מבחה מיני גדות . ודע כי המדה הזאת
העליונה שהוא רחמי נמורים נקראו אל והוא המעבר של המחבו הנקראו"ם . וכשיבאו הג'
מאות ו' מחנות להשחי את בני העולם ע"פ הדין שדנו בב"ד של מעלה אם יש בעולם צדיק
שיוכל להתבונן ל המד הזאת הנק' א"ל. אז היא יונאת מהוכלה ובנלת . וכשרואי אותו"ם מחנו
אז כלם מתפזרים ובורחים ומסתתרים מבני בבודה ואינו בועלים דבר מכל מיני משחות
שהיה להם לפעול לפי מדת הרחמים הגדולים ינאה ובנלת עליהם וכשהוא בנלת יודעי כלם
שאין להם כח להשחות ולהשמיד ולא להזיק ולהרע לפוס בריה שבעולם כי בבר הוכיעה
המדה

אל בחסד ואל הרחמים והעד אלי אלי לעה עובתני כי בודאי לא היה דוד מבקש שיתקבר עמו ע"ה רק החסד
והרחמים ודע כי בסנהדרי גדולה נקרא אלהים יש ג' מאות וי' משמות של ע"ם שם בתות שומרי שערי כ"ל של
הגבורה בנגד היש תולדות שהם ג' מאות וי' בשות ומאורות שהם ובדבם שהם נמדת יש כמבואר לקמן בשער ט'
ומוז ג"כ למעלה בשער ה' בסוף בילוד בינוי אלקים ובמדת אל אמור בחותם אלהים כי שם אל עולה בספר ס
שמתבר אל יש ולכך סוף הכוזה אותן וסמגרשם מפני כמו שאבר הסמיך למעלה בב"ד הגדול הנקרא אלהים פוף
אשבת מדת הרחמים הנמורים וכו' ר"ל מדת החסד כי אבל מתפארת היא נקרא רחמים נמורים אבל מכל מקום
בפניה הפוכים מול הנוכה היא קנת דין כמבואר למעלה בשער ס' בבינוי הם ומיקר הדבר שנדיך אתה לדעת
כי זאת המדה לא נקראת אל אלא בוס שיוסיע עליה האור העליון והרחמים שנמורי ובאן לא בח ולא לבוך ולבנוש
כל בעלי הדין ולהריחם מפני כי הם הוא כדמיון אות הדגל אמם שמוניא אז מדת הרחמים הנמורים
העליונים כמבואר בשער ס' בביאור הבינוים וכן תבנא שם אוה שנאמרו שם בביאור שם אל ה' ובביאור אות
הראשון של השם ונם יש ביאור בינוי אלהים וע"כ בינה למדת הזאת נם כן הרחמים נמורים בלי תערובת דין ונא
עליון כמו שאבר בשער ט"ו על פי שאלו הם בבוי המדה הראשונה שהיא הבתר וזהו אמרו נם כן והצדיקים
נשתבחים הם יודעין דרך המדה הזאת וכו' כלומר בדרך שהיא מקבלת שאור העליון שזו היא כולם
נקבים

במדת הנקרא אל. ועתה דע וכן כו בעת הברות הע הקדושים וקח פולים מתהרי להתפלל
ולהתכוון למדת אל. וזה שאנו אומרים אל מלך יושב על כסא רחמים. ונקרא נם כן אל
עליון. והנה אברהם אבינו ע"ה השתדל כל ימיו אחרי המדה הזאת שבלה הכל ורחמים
וחנונה. וקבל עליו כמה מיני יסורים וכמה מיני נסיון כדי שיהיה זוכה לה. וברוב השתדלו
ואהבתו אותה זכה שהיתה לה ירושת עולם וזהו סוד ברוך אברם לא"ל עליון. ואמר ויצא
אשל בבאר שבע ויקרא שם בשם ה' אל עולם. והנה אברהם אבינו ע"ה ירש הארה הזאת
ולפיכך נתברך בכל שלא היה לו לאבלה מקטרג ומצרער שלא היו מזומנים להכנו לפי מדת
ש היתה מתנלת עליו תמיד. ואז היו כל בעלי דינין בורחים מפניו. וזהו סוד חסד לאברהם
ולפי מדת אל היא המזומנת לרחמים הגדולים התקינו רז"ל לומר אל מלך יושב על כסא
רחמים. ועתה נריכים אנו לעורר על עקר גדולו והוא כי בינ מדות של רחמים הזכיר ו'
ו' אל רחום וחנון ארך אפים ורב חסד ואמת. ואפשי שבבר פירש לך זה הפסיק בשם שבר
קודש לכן. נריכין אנו לפרשו לך עדיין על יסוד מדת אל שהרי דוד המלך ע"ה לקח נם
המדות האלו וכלל אותם בשם אל ואמר ועתה ו' אל רחום וחנון ארך אפים ורב חסד ואמת
ועתה שים לבך ושמע פי הפסוק הזה. א"ל הוא סוד מדה עליונה אשר כלה רחמים נמרים
ומבטא בבבעון כל מחבות הדין ואין אחד מהם עומד לפניו. ולפי שורש אברהם מדת א"ל
ואהב אותה זכה לכאול כל כחות שלים מחבות הנקרא שלום יונו סוד להנחיל אוהבי ש.
ואמר זרע אברהם אוהבי. והכן זה מ"ל. ואומר אחריו רחום וסוד רחום הוא מדת א"ל
כשהוא רואה שונא מן הדין כשהדרי גדולה להשמיד או להחרים אדם או מקום או שאר
כיונא כזה שלא ישמד ויכא לעולם הפסד גדול אז ונאת המדה הנקרא אל כדי לרחם על
הבריות שלא ישחת העולם ומרחמת על אותה הבריה שבנזר עליה הדין לכלותה וכשונאת
מדת אל כורחים ומשתתרים כל מחבות הדין ואז כנלת אותה הבריה מן הדין והעונש.
וזהו סוד רחום אשר במדת א"ל. ואומר אחריו חנון. וסוד חנון כי פעמים רבות בנאת
מחבות המשחית להשחית בני עולם על פי הדין ונאת מדת אל ומתנלנלת להנולם ואף על
פי שאינם הנונים ולא ראויים בותבת מחבת חנם כדי להנול את הבריות מן העונש הנדול
ואומר אחריו ארך אפים. דע שום מן הבריות מי שאינו ראוי לא לחנון ולא לרחום אלא ראוי
להענש כפי הדין שבנזר עליו מלמעלה ואף על פי כן מדת אל שבלה רחמים ונא' ואומרת
תמתינו לפלו' ואל תענשיהו מיד ואעפ"י שאינו ראוי לא לרחום ולא לחנון המתינו לו אולי
ועשה תשובה. זה סוד ארך אפים כלומר שמאריכין לו הזמן אולי ועשה תשובה. ואעפ"
שהאף תלוי עליו מ"אריכין לו האף. ונריך אנו להאיר עיניך בסוד הגדול הזה מהו סוד ארך
אפים. דע כי ב"ד של מעלה כשפוסקי' דין אינן מתמתינו' לאדם זולתי כשמו' שונאו השלוחים
מן האף ומיד שונאים מן האף פונעין באותן הראויים לעונש. והמדה הנקרא אל כשהוא
רוכה לרחם על הבריות שאינן ראויים לא לרחום ולא לחנון מה היא עושה מאריכין לו הזמן
שהוא

רחמים נמורים בלי שום דין וכונסת ה"ה ומכרסת מפני כבודם כל מילותיה ומחבריה ומוכל לומר ב"ב שנקרא
אל עליון אבל שמשרת שנקרא שם אל בזמן שאנו אומר בספר הרקמים בפרשת לך לך בפסוק ויעתק משם ההרה
מקדם לבית אל ובפרשת ויצא בפסוק ויקרא לו אל אלהי ישראל אמר כי אלהי ישראל פירוש לשבחם קרא ליעקב
אל פירוש לערת הרחמים עליו. אע"פ שאינו תלוי אל ו ה"ה פרשו אלף מאריכין לו הזמן. מאריכים

בחוץ הלף אורך גדול ולף על פי שלוחי בית דין הולכים לגמור הדין אינן יכולים להעניש
אותו הראוי להענש הם הולכים בחוטם שהוא הלף ובעוד שהם הולכים כלף
אינם יכולי להענש לאותו הראוי לענש ולפשר כי בין כך ובין כך יחזור בתשובה ויבטל
וזהו סוד אורך אפים · והכן זה מאד · ומכון שהמדה הזאת מאריכת אפים כ
כדי שלא יכרת הראוי להענש וכדי לרחם על הבריות · הרי הוא אומר למען שמי אאריך אפי
ותהלתי אחטם לך לבלתי הכריתך · זא"כ שמור הכלל הגדול הזה · ואם תבין אותו תזכה
לכמה עקרים · ודע כי חכמי הקדוש חכמי המסורה מאד יודעים היו מהם אנשי שהיה כהם
כח להאריך הלף בכח קדושתם ותפלתם והיו מגזרים על ישראל בדורם ומוכשים מהם כמה
גזרות כמו רבן גמליאל שגלה ליבנה ובכח קדושתו ותפלתו היה מאריך הלף לתעלה ולא היו
מחכות המשחית יכולין לגמור שליחותן ולהזיק את ישראל ככי הדין הגזור · ולפיכך היה רבן
גמליאל נקרא בעל החוט"ם כפור שבאמר למען שמי אאריך אפי ותהלתי אחטו"ם לך לבלתי
הכריתך · והודע שוד שפירת ביב"ה הנקראת תה"לה ידע סוד אורך אפים · כי הביבה הוא
לחת משתי קדוש"ת המדות הקשורו ברחמי הגמורי · והבה שפירת ביבה הנקראת תה"לה
היא הבותנת כח בב"ל של מעלה הנקרא שדי"ם · וכשנופעת מדת הרחמים הגמורים · על
מדת ביב"ה אזי הביבה משפעת הרחמים במדת הדין · וכל עוד שהוא משפעת הרחמים
אזי האף הולך ומאריך וכל עוד שהאף מאריך אזי השלוחים מתעכבי לגלות לגמור את הדין
· ודע כי קונר אפים ריב העונש ואורך אפים הוא מעוט העונש · ואם תבין סוד זה תבין
כי אפי באדם קנ"ר אפים ועשה אולת. ואל תהרס להשיב עלי בשבין אדם קנר אפים כי

עמוק

עמוקת שהוסם מדיבת מושם וקנרו שמוביר הכל ע"ל פעמל בשמר מיבדי שמרבב שבילר למעלה בשער ה"בנישור
ביבוי של ה"ובקדמת בספר · כי בתרם היא אמת מעמי מדות בקן אזרות ברחמים הגמורים כי הסתי מדות שם
יבמה וביבה שם בקשרות בבתר עליון שהוא ברחמים הגמורי"מעלירה פנים ומכסה עיבי הדין בלבעיל בסת ד
ה"בסוף ביאור ביבוי שקים ובביבה היא מקור התחלת הדין וכאו במבוא"שם נם ביבוי שם יי"ולקין במקומו
דהמלת מצר ם' ושם מבין סוד זה תבין כי אפילו באדם קנר אפים יעשה אולת אי"אפילו באלים התחתין שמוטמו
הבדק מיאבי שהוא אדם קנר אפים ובשבר לבסוך אמתו ולבקום בקצתו ומתוך כך יעשה מעשיו נאולות ובבילות
ובגלי ודעת כי כל הדברים מסתלגים בהונאת עליונים בפיטן בורת מדברים אשר בתבאלו פעמים ובכה מדת קנר
אפים של מעלה נם כן מעבדת להעיר כל מבמתה ולדון הכל בספר בווהר הבא אמי חוטמא ומירא הוא וכל שאר
הבנא לאפקי כמק בבה לו ולתעביד דיבא ומאן מתבב לבאי חוטמא דלא יפוק הבבא חוטמא דמתיקא קדיבא
סוא דא יתקרי ארך אפים מבלא ושיבנו רוא דהבינן ה"ס" מסיק מעמא בנוייבו דבתרלה מלים נבולהו קדמאה לא
פלים דמסם באתר דינא אמר לאחתא לון מתיקא לזעיר אפין דבבי תבינן בבה חילה דמסם דלקות מבולהון
דרחמי לתתא וכד אתבלי מתיקא לזעיר אפין כולי ברחמי אתמון וחוטמא אסתבך והבבא לא כפיק בתבינן
ותהילתי אחטם לך עוד שם בתקום אמר מה בין חוטמא לחוטמא מיטמא דמתיק יומין ריין מבל מטרוי חוטמא
דזעיר אפין כתיב מלא מבן באפי ואם תבין תקבל נמלים בערו מבבו ותלגא כד הוא דב המבוכל הבא בבי לגלוי
גלות אבר לבבל החוטם אבי אבבא לבבל החוטם אבי אתבבן ואיבו רוא דבבינ ובסילבי אחטים לך באי קרא
מתיק יומין אמרו ובאתקום אחר אמרו והאי דבבינ ויבד לא יל והרב לא יי והרה אמי מן יתרה לא כילא נזעיר
אפין אמר בבה לך בל הבבינין שבוא"ר אם הדקדק כי קרא לבתר עליון מתיקא ומתיק יומין וחוטמו הלא הבינם
אזיל מאריבת אף הדין ברחמים הבתר מעליה ונזעיר אמרו בבלו מיראו הרחמים ה על הבבלרה ופיטמו מיטרת
בסמפתקה בם בגימור הבא אלו מת"ה בקשם ונבא בן בדין לדין את המלים בלי רחמים ומחלה אלו מיבה מבשבת

בן 23 1 ש בב

עמוק הוא וכמ"ה עדיין תפיס סוד הענין. ואחר שהודעכיך אלה העקרים הגדולים כמדת
ה"ל בענין זה נריכים אנו לחזור ולנמור הפסוק הזה. הרי פירשנו לך בסוד זה הפסוק של
ה"ל רחום וחנון ארך אפי. ונשאר לפרש לך מהו רב חסד במקומו. דע שיש מין הרחמים
מי שאינו רחום לא נרחום ולא לחנון ולא לארך אפים אבל הוא רחום ליפנים מוד מה עושה
מדת ה"ל שהוא מדת הרחמים כשסוקלוס עונות של אותה הבריה כשהוא בדונת בב"ל שלא
מעלה מסלקת עון ראשון ושני ואינן נכנסים במנין אע"פי שאינן נמחקים ואין מונים אלא
מעון שלישי שנאחר הן כל אלה ובעל ה"ל כעמים שלש עם נבר ואחר שסקלו עונות וזכיות
של אותה הבריה אם המאונים עומד בשנה מדת ה"ל מכרעת כף מאזני לכף זכות שנאחר
ורב חסד. מטה כלפי חסד. וא"כ נמצאת מדת ה"ל נומלת חסד ורחמים אל אותה הבריה
העומדת בדין. ואע"פי שאינה רחוי לא לרחום ולא לחנון ולא לארך אפי. אעפ"כ עושה
עמה חסד כשסוקלים עונות וזכיות ואחר שידעת זה דע כי מדת ה"ל מוסיפה לעשות עוד
כמה חסד וכמה רחמים עם הבריות בסוד מה שנאמר הכסוק הזה ואמ"ת. ואהו ואמ"ת. הרי
שסקלו עונותיו וזכיותיו של אדם זה וכל כך נברו חטאיו שלא יכול להיעיל במדת החסד
אלא עונותיו הכרעו את השקל לכף חובה. עדיין מדת ה"ל שהוא מדת החסד נומלת חסד
ורחמים עם אותם הבריה שנעכשת בשתי דרכי. דרך האחת שאם אותה הבריה מחוייבת
להיו נכרתת ונאבדת מתוך הדין שלה מדת החסד מוכה כל הזכיות וכל הטובות שעשתה
אותה בריה ואכילו שאתה עובה שעשתה ומקילין עונש אותה הבריה כדי שלא תנטער הרבה
. והדרך השני ואם אותה הבריה הנעכשת אינה חייבת כרת ואבדון. בסוף העונש מדת
הרחמי מדקדקת לה ואפי שאתה מועטת לתת לה שכר טוב על מה שעשת אחר שעברו ומי
העונש. ואעפ"י שמדת הדין הוא עושה נס הדבר הזה שמדקדקת להיטוב כמו שדקדקה
להענים. ועל זה נקראת נס מדת הדין ואמ"ת. ואחר שהודעכיך אלה העקרים הגדולים
בפסוק זה במדת ה"ל יש לנו לחזור ולהודיעך כלל גדול והוא כי בכל מקום שאתה מונה
בתורה כתוב ה"ל יש לך לכלול בו כל אותן המדות של הסד ושל רחמים הכלולות בה ועוד
יש לך לדעת ולהתבונן כי בכל מקום שתערבו יחד אלו שתי המדות מדת חסד והרחמים
פחות. וכן הכנוין של שתיהן שתערבים שם עם אלו ונמור עקר זה לכל מקום ואל תשכחנו

וכבר

בין סיב לרע ונרגש לבני אדם בשילת אבל איננו כן לפעמים הנדיקים נתפסים נמון הדור לסיותם כפר עליהם
לבלתי יהרגו כולם כמו שהאריך נוח בשל הרשקנטי בענין פעור וגם מנלם מרופה או לפעמים בדין בכם פעם
בענין נדיק ורע לו בסוד שנלנול כמו שהאריך נס בן נוח בפ' ויפב והכל בדין אמת ושקם נדיק ושר ואין שם
עול ואולת רק שורת הדין כתן בקנר אפים ולא כארך אפים ומעלה וכן לעבר הרב ואל תקרים להשיב אלי בענין
אדם קנר אפים שר"ל אדם בעליון כי עמוק הוא. ואע"פ שאינם נמחקים מי' כי אין מעבירין אותן לנשרי ב"א אם
כך יהיו עוד עוונותיו מרובין כפרעין ממנו נ"כ אלו שנסתלקו כבר דלאו ויתרן הוא אלא מאריך אפים בכל כרם
מיוכל. ובולל כל מדת של חסד ורחמי שכלולות נס כי מדת החסד נקראת כסא שנומן שכל מדת החסד והרחמים
שעליונים כשפעים נס כמו שפירש בתחלת פשטר. מתערבים אלו עם אלו ולכך אין לחוש אף אם ביאור מכמי
הרחמים שהוא התפארת עם כנוי שהחסד: ולפי שמדת אל קדמה לבריאת עולם ר"ל שברי קורם המגלות הכם
שבעות והתפשטותו היה בכל מקום כאין סוף שכלו רשמים נמורים וחבדים טובים כנרמוים בסם אלנם כן בתו

שפירש

בכבר הזרעניך בספר שבו בואר שם ידוד ית׳ הבנוין הסמוכים לשם אלהים אע״פ שזכרנו
כל כנוין אמם לאון שם הוא ממיך הרבה פעמים מתערבי׳ כנוין החסד עם כנוין הרחמי׳
ואחר שהזרעניך בשאר השמות. דע כי לפעמים הרבה בקראת תחת ת״ל כתורה כלשון חסד
ונריך אתה לדעת כיצד. דע כי לשון **חסד** הוא כל העושה דבר שאינו מוכרח לעשותו
אבל הדין אינו שעושה אותו בחפצו ובדעתו מאין מכריח ועושה לאותו הדבר בטובתו זה
נקרא חס״ד הוא הפך הדבר הנעשה בהכרח. ולפי שמדת ה״ל קדמ׳ לעולם והפס את׳ברא
את העולם בחסדו לא מצד שהיה חסר כלום אלא ברא את העולם מצד החסד הגמור להוטיב
עם ברואיו ולתת להם חלק וכחלה ברוב רחמיו וחסדיו. ועל זה אחר אמרתי עולם חס״ד
ובכה ואף ע״ג שהחסדים הם של עולם חסד יבנה יש לו מדות נכלאות ונמוקים בעמין סוד
היכום וכסוד הבמים הכולדים מצד התחד הידוע בבריאת בשר הנקרא חסד והוא סוד הסדי
דוד. ונריך אתה לדעת כי בחסד עליון נברא העולם וכוד חסד עליון וסוד חסד אברהם
וסוד חסדי דוד בכבר רמוזים בהם בשערי הקודמים. סוף דבר ה ברא את העולם מצד החסד
הסוד חסד עליון בסוד ל״ב נתיבות שהסוד שלהם כל אלהות יי׳ חסד ובשבח העולם במדת
החסד אור ונמל עם הוכרים שברא חסד. נמל חסד לאדם הראשון. נמל חסד לחסה רכיבו
ע״ה כמו שמבארים סוף פ״ק דסוטה. וכל אלו החסדים נכללו כלם בשם א״ל. ובשבח אברהם
אבינו עליו השלום ובנה והביט וחקר והבין סוד ה׳ הגדול ויתברך והיאך ברא העולם מצד
החסד עתה נס הוא ואחו התדה הואת בידו ורואה כל בני העולם לבוטים אחר עז וכל אחד
ואחד נדבק בעז מיוחדת לו. עמד אברהם אבינו ע״ה ותעתיד והכריז לכל בני עולם
ואמר להם כל אלהי העמים אלילים וה׳ שמים עשה׳ דעו כל העמים כי יש בורא שברא
העולמות כלן והוא לבדו מושל על הכל והוא מחיה ומחיה תזרוד שאול ויעל השכיל ומריס
עד שעמדו עליו וכוו כל נכסיו ואשרותו בבית האסורין ובשליכותו בכבשן האש ואח׳ שבוביל
אלכסן האש נתנרם מאבנו ומבר ממונו ואשתו וקרוביו וכל אשר לו לעבודת ה׳ית׳ ו
ומדת החסד מבארת על אברהם ואומדת מלמעלה אבי קדמתי לעולם במדת חסד והוא
ואחודים

שם בתחלת בשער. בתכיון סוד היכום פי׳ כי אמרו כי אם שאיתרה לשת שאח ליבמה אף כי היא ערוה היא
ום מקשרי שמם יתי׳ אל בדולתי ולכלתי ירא מתמנה כדא כי לולי זה סיתה בשת הת בטרדת אחר שלא בנים לובמא
בעולם כמו דבנאה עליונה כתכיון שבתאבר זה ב״ר הוא כספר מרלקבו בתרעת ייסד בתכיון בני יהוה ואל
זה נאמר עולם תבה יבנה בדאמר אמר לא יבנה בית אחיו והוא בתכיון מדרשו נם כן כי בכבה בחסד שהתרנ
קן והכל ומשמש ליבם אחותה בילולא זה לא היה מעולם בבנים ואל כן אמר הכתוב בעדות לאחותו חסד הוא
כלומר כי אם שמתרו קודם לכן היה מצד הפסד ואם שאמר וכפ״ר הבנים מבולדים מצד החסד מיבים בבריאת
בשר ונה לעיר סוד הבנים הבולדים תמדת מיסוד שמוש בורא העולם ובר תבשר ותחסד תשון כיוכיאר נמקומו
בשערי׳ ובשערי ג׳ בכיאר תכיון שלילת בנים כדעתו נם כן בשמוק זה כי בחסדות׳ מולדים כל אז׳ל נבי חיי
ומאיכא לאו בוכותא עליא מילתא וכו׳ ואמרם שעולם בנבנה בבר רמוזו בשערים הקודמים שיקר רמוזים
בשערי בכיכו אבור יעקב כל אלהותיי׳ שהיא נם כן תלשן בתיבית׳ ונות׳ חסד לאדם הראשון ולא בם הבינו
רש״י כי אדם היה בדאלה ראשיה ורגלה ראש התורה ובילנו לו וסכן הם לאמרם אל שבריות ובראה ופתר כי ראה
אלא היה שעולם מתקיים בחסד לבד כי דנים יבין הכתוב אל מכלי יראה והוליד לבד את בנילו אמיתת ולכך נקרא
כב כ יעקב

ויחודם בעולם והנה לאברהם ושוד בעולם ומקדיש אותו במדת חסד ורצוי הוא לאברהם
להחזיק בו ואני בו. ואז טב לאברהם למדת החסד בכחלה וכתבה לו והו שאמר הכתו' תתן
אמת ליעקב חסד לאברהם ובורא הכסוק כך הוא. דע שאברה' אבינו ע"ה עבד עבודתה
ית חבר החסד מבלי שלמד אותו רב אז אב אז תבא אלו שלוחות בביא מחת הבורא
להוביחו ולהוסירו אלא הוא מעצמו נפה והבינו וחקר והבין עד שנכנס לידיעת אלוהיו של
ו ית' וכמו שהעם ברא העולם מבל החסד כך אברה' הכיר את בוראו מבל החסד אבל יעקב
אבינו ע"ה לא הכיר את הבורא מבל החסד אלא הכיר אותו מבל האמת לאברהם הודיע
מדת החסד כובר בא אברהם תחלה והודיע לברות רוב חסד ורחמיו על כל מעשיו הילך
הוא בר אם ומברכם והבל מבל חסדו ומבל הזה ראוין כל בני אדם לעבדו ולהתחבן לפנו
ולקבל עול מלכותו ובל זה חובה עליהם לעשות לה"ב בא ובחק והופיע להודיע מדת הבחד
שאים לא ועבדו אותו ועבדוהו בעבד המורד באדונו והטול חיים ובחד על הברואים
והבינם אמת בבני האבינה בשהודיע אותם פחד עונש המורדים בבורא ית' וזהו סוד
פחד יצחק בי יצחק ירא מדת הבחד. ולפיבך הזהיר את בני הקדש והוכיחן שיסמרוב
הגדול שהוא דן את הרשעים במדת הפחד הנקראת עונשי גהינם. ואומר פחדו בנוע
חטאוט וגו'. אם בן בחבא אברהם מוכיח את הברות מבל החסד ובמדת החסד ובמל' יצחק
מוכיח הברות מבל הפחד. בל אחד הוכיח במדתו זה במדת החסד והגמול. וזה בחדת
הפחד והעונש. זה בחבות עשה וזה בחבות לא תעשה. ובשבא ויעקב אבינו ע"ה לא היתה
לו מדה שלישית להחזיק בה אבל החזיק בשתי המדות של אברהם ושל יצחק במדת החסד
ובמדת הפחד והודיע לבל בלו העולם גודל אמונתם וגם הוא החזיק בשתיהם באמתובלב
שלם ולא בשה ימין ושמאל ולבוכך בקרא אברהם חסד לפי מדתו ובקר' יצחק פחד לבי מדתו
ויעקב אחת לפי מדתו. והבבו מאור עיבוך בבור תתום וסתום. ועק' הוא בן האמבעי והוא
בור התעוזת והחזיק בין שתי מדות ובבבם באמבע ולבח מדת אברהם שהוא חבות עשה
והוא חסד ולבח מדת יצחק שהוא חבות לא תעשה והוא פחד ובחק והחזיק בשתי מדות בשם
לא בשה ימין ושמאל. ובקר' על זה הוא אחת לפי שבתבהב בשתי מדות אבותיו בחמת והשלו
ויעקב אים תם ושב אהלים לא אמר ושב אהל אלא אהלים והם בוד אהל אברהם שהוא
החסד ואהל יצחק שהוא הפחד וזהו שאמר לולי אלהי אבי אברה' ופחד יצחק היה לי שהחזיק
בשתי המדות בשוה ולא בשה ימין ושמאל בתבה לו מדת אחת בתו לשון השבל בשהוא עמד
בין שתי המלוכים בשוה ואינו בושה ימין ושמאל. בך יעקב עמד ואחז בידו מדת הפחד
ומדת החסד בשוה ובתבהב בם ויהיו באחת ובשדה זו' בך בתן ליעקב אותם שהו' אחת
בתלך שמבא עבד באחן וא"ל הרי אותם מסיר בידך בך אמר ז"ל ליעקב אותם שהוא אחת

כלומר

יעקב אים אלא שהיה לו אלא אוה ואלא עוש בי רשם שלין בעולם שתקיים לא בחסד בבי בבו ולא בדין בבי בבו
בי בלבד ויבטלו ובתן הדין להחריב הבל בי בל בעולם בלים אחד ודוהו בבולו ודוב בלדם גבות מבבו ובמדת
מבריבו אל הבלוה והבלבה וע"ב בחר הוא להחזיק בשניהם בלחד ולבשביעם ולבבריב העולם בבם
אל בד הבמונע בבו הישר והלאמת ובבבם בלמבע מירבבו תיובת שלולר שהיה לאבבי בין הבלין לדין ולבע
ולבן בקרא יעקב אים תם: הוכיר מדת אברהם שהיה ס"ב בבל מק וסס"ל אלקים הוא בבם אלא ואיהו בי הוא
הדין

כלומר חותם החסד וספחד כאח"ר לוה לדבר מכון סב"ו"ו שלום אמת הרי הוביר מדת אברהם
שהיה ידוד ומדת ונחק שהיה אלהים ומדת ועקב שהיה אמת לכן אמר אמ"כ אמת · אם כן
כמנה שיעקב אביהו ירם ורוממת חותם ידוד אלהים שהו בכרה העולם והו מתקיימים כל
הנבראים והו כלומים כל בני העולם כמשכם אמת כמנה ועקב אביהו שאחו בידו שתי מדות
הנקראות יומין ומאל ואחו בידו מדת החסד ומדת העונש ואחו בידו מנות עשה ומנות לא
תעשה · כמנאת למד שאחו בידו מדת ה' שהיה אמת אמת בסוד וידו"ד שלום אמת חותם המשפ'
דכתיב משפטי ו' אמת והתורה שהיה אמת דכתיב תורת אמת היתה בפיהו · שיעקב עומד
במקום כל האבות והחזיק במדת שלשתן · ואעפ"כ אינו דומה מי שהנהיג והולך אמת המלך
תחלה למי שהחזיק בה אחרונה · ועכ"ל כמנה ועקב קושר כל המדה והוא קו האמצעי וכמו
שם וידו"ד ית עומד באמצע כך ועקב אביהו עומד באמצע ולפי שוכה יעקב להיות שם
ידוד נקרא עליו · זכה לנאת מאבו"ב שבטוש נדיקים כנגד"ב נרופים של שם וידו"ד יתברך
וכמו שנקרא שם ידוד אמת כך נקראו בני יעקב ורע אמת כלומר ורע שיצאו משם אמת
ומי שבאבנו והוא יעקב אע"ה · ועל זה כאמר ואבני נטעתיך שורק כלו ורע אמת · וא"כ
התבונן זה העקר הגדול ותמנא כי שלשת האבות בכוונה שלמה באו לעולם וכל אח' החוי'
במדתו אברהם במדת החסד · ונחק במדת הפחד · ויעקב במדת אמת ובדרשתן מקרא
אחד דרשו ידוד אלהינו ידוד אחד זה החזיק בשלו וזה החזיק בשלו · ואחר שהודענוך אלו
העקרים הגדולים הכלולים בשלשת האבות יש לנו לחזור ולהודיעך פוד חסד לאברהם וסוד
אמת ליעקב הכתוב בבפוק תתן אמת ליעקב חסד לאברהם · והוא ה' ית' מתנהג עם ישראל
בשתי אלו המדות לפעמים מתנהג עם ישראל בחסד אברהם ולפעמים מתנהג עם אמת
של יעקב · ונריך אתה לדעת כונה · דעו כי לפעמים כמנאו ישראל חברים ואינן ראוין
לטובה ולא לרחמים לפי שאינן עוסקי' לא בתורה ולא במצות וכשהן בדונין בב"ד של מעלה
ונא מן הדין שיהיו נענשים בכל מינו מכה באותה שעה מחמרת מדת אברהם שהיא מדת
החסד ועומדת בב"ד ואומרת מהו משפט בני · אומרים לה מן הדין ונא שיהיו נענשים בכל
מינו מכה · באותה שעה אומר' מדת החסד אם אין מונאים זכות לבני הרי אבי ורוממתן שהרי
אבי אביהן והם ורשו' אותי ואם אינן ראוים להיטיב להם מנד הדין הטיבו להן מנד החס'
כי מנד החסד הוא להיטיב למי שאינו ראוי וכמו שאברהם עבד ה' ית' מנד החסד כך ה' ראוי
לגמול לבניו מנד חסד אביהן · וכדרך זה נבולין ישראל מבמה פורענוות ואם ישראל עוסקים
בתורה ובמצות מחמרת מדת הדין של יעקב ואומרת לב"ד תנו לבני על פי הדין שהיא אמת
כל נרכם כי נדיקים הם וראוים להיטיב להם · וזהו פוד תתן אמת ליעקב חסד לאברהם ·

והבן זה

הדין וחסדר מתלבשים יחד לבעול פעולותיהם בשלמות כמבואר למעלה בתחילת פרק ה' ל"ב ע"ב · בכלן ראוי
לדת אברהם בחיות שלקים ש"ם ואמר וכלולות בהיהם שהוא המפ' שרים יעקב · מדת הפי' שפ' אמת ונגל אותם
אמת כי הוא כולל כל האותיות בשפרו שהוא אלף שם כי כן עולים כל אותיו' כמספ' הקרתי ותור מספרו בשפר
שהיה בריבוע הכולל · כנגד"ב נירופים של שם מבואר למעלה בפרק ס' בביאור דעת · בכוונה שלשם בשם
לעולם כי נורך גדול שיש בשם לתקון שמרכבה ושרים כמו שכתבאר בפרק ס' בביאור דעת · ובדרשתן מקרא
אחד דרשו כלו' שלא תבין כי לקחו כל אחד תדתו בלבדם רק כל אח' בחזיק בשלו להיות כל אחד

ההכן זה מאד. ואחר שהודענוך זה נראה אבו להודיעך מה טעם הקדים בפסוק זה תדע
יעקב. דע כי דרך העולם לקח לו בפסוק זה כלומר אם ישראל נדיקים ובעלי תורה וחנית
והרי הם ראויין להושיב להם מנד הדין שהוא אחת של יעקב אוטב. ואם לאו יקבלו סובל
מנד החסד של אברהם אבינו ראויין ויהיו סוד מתן אחת ליעקב ואח"כ חסד לאברהם
ושחור אלו העקרים הגדולים שבארבע לך בשער זה. ונפלאה לבו להודיעך מה טעם הזכיר
בפסוק זה מדת יעקב שהוא אחת ומדת אברהם שהוא חסד ולא הזכיר מדת יצחק שהוא
פחד. דע שמדת אברהם שהוא החסד. ומדת יעקב שהוא סוד הרחמים שהוא סוד האחת
הוצרך להזכיר בפסוק זה. הבל מדת יצחק שהוא מדת הפחד לא הוצרך להזכירה מן הטעם
שהזכרנו למעלה. ואם תקשה ותאמר והכתי וזכרתי את ברותי יעקב ואף את בריתי יצחק
ואף את בריתי אברהם אזכור הרי זכר בפסוק הזה שלשתן. דע כי בפסוק זה לא הזכיר
מדותיהן אלא הזכיר הברית שברת עמהם להיטיב לבניהם. ראיה לדבר כמו כן זכור ל
לאברהם ליצחק וישראל עבדיך אשר נשבעת ואל תראה כי השבועה בפסו' זה לא באה
עלינו אבות אלא להיטיב לישראל כ"ם ותדבר אליהם ארבה את זרעיכם. וכן הדבר בפסוק
וזכרתי את בריתי יעקב וגו' כי הברית והשבועה אחת הוא. אבל כשהזכיר ברית יעקב
וברית יצחק וברית אברהם רצה לומר שראוי להיטיב לישראל בשביל הברית והשבועה מנד
הדין כמו שום לו פקדון אצל אחרו ותובעו מאתו בדין כן ברית אברהם יצחק ויעקב אמו
מוכן שום אותו מלפני מנד הדין וזהו הסוד של שני פסוקים האלו שרמז בפסוק ז' ואחר
אם אין ישראל ראויין ליתן להם מנד הדין תן להם מנד החסד וזהו תתן אמת ליעקב חסד
לאברהם. ואם אינן ראויין מנד החסד תן להם מנד הדין ומנד השבועה שנשבעת לאבות
ליצחק ויעקב. ולפי כך אחר בסוף פסוק זה אשר נשבעת לאבותינו ממי קדם אבל כשהזכיר
מדת אברהם ומדת יעקב בפסוק אחד הטעם כדמי לעיל. והיו ורבו הבנוכה אמן.

אל אל עליון חסר אברהם ימין קדוש מים עליונים אדיר

ירוד ארני הילי וישב רגלי באילו ועל בומתי יעמידני למנצח בנגינתי

אמר המחבר ראינו לבאר בשער זה סוד השם השמים הנכתב בשנים אחד ונקרא
בשנים אחר. נכתב ירוד ונקרא אלהים ונם הוא נקוד בנקוד אלהים
ונם הוא הספירה הנקראת בינה. נריך אתה לדעת כי זהו השם הקושר כל הספירות בקשר
מבור האצילות והחשבה. לכן שוהו השם העליון מן השלשה שמות העליונים המתאחדים
והאדוקים במדת הכתר ומן השם הזה ולך שפע האור והאצילות והברכה בכל הנבורות עד
שיתברכו הספירות של מטה מן הספירות של מעלה. ומה שתצטרך לדעת כי מה שנכתב
בראשיית

כל אחד עיקר בהנתו בולא סעד ונמיכור שכל כי כל אחד יודע לדרוש סוד שמוש שיוד ס אלהי ה' אחד
אף כי יוכלתם נמדת בשנים נתבאר בעתים הכיבת המשלם לעדם מן המדות בשעריה הקודמים. כי שערי והשבועה
אחד הוא אמר כי שניהם כי אחוש נמדת יסוד בקבלה כי הקונו בשערי ב' והבתר בשאר שמות אחד ליחוד
ולא לשעה מבלתי כלים שוא מבייר ומן ומלבנים נו' מלבוש בשם ב' ירמיה ב' הקדשת מיריסי אף כי קבת שמקונני
מבנים שם אופנים ומלבנה ונעל הערבת שמד שהם ביאר שמשם כי לבוהל עבלת ב' ורוב סעלפון

בלאותות ודו"ל ונקרא כסא אלדים הוא סוד הנותן לאחז לכאן ולכאן לפי שהוא התחלת
בעולם הרחמים הנמתרים שהוא סוד הכתר · וכתר כאחזות שני שמות אחד לימין ואחד לשמאל
לימין שם יה · ולשמאל הסא הנכתב ודו"ל ונקרא אלדים והוא סוד הכלה · ומן הסא
הזה מתחלת מ"ה להיותך בספירות אבל אינה מ"ה נמורה שהוא באולם הרחמים ולפי
נכתב במכתב הרחמים ונקר בקרואת הדין נכתב ודו"ל ונקרא אלדים וזהו סוד קטר מדת
הדין כתרת הרחמים למעמיקים בסתרו המרכבה · ודע והאמן כי הסא הזה ות הוא הוליד
מ"ה בכל הספירות · ונכפה אלו הוא הנקרא אלדים שהוא מדת הגבורה והכאב · ומן הסא
הזה יבא הספע לגד שמאל הנקרא אלדים · ונרוכין אנו לעורר על עקר גדול כי בכל מקו
שאתה מוצא בתורה סא אלדים שלעמתם הוא רומז על הספיר הזאת הנכתבת ודו"ל ונקרא
אלדים שהיא הנקר את בינה כגון בראשית ברא אלדים שהוא סוד הספירה הזאת לוודעו
שכל ומעמיקים להבינם בסתרי הקבלה וזכר זה הוא קשה מאד להבינו וזולתי בקבלה
אמתית תפה אל פה · והבני רומז · בראשית ברא אלדים שה תולדות השמים והארץ בהברא
ב זוס עשות ודו"ל אלדים ארץ ושמים · ודו"ל אדני הולי · ודו"ל בחכמה יסד ארץ כונן
שמים בתבונה וסיתן הכולל הענין שאמרו ז"ל התשים

שצלמתן אין בם בשרם להתבונן בעבינו על שיבין לומר בכן ימין ושמאל כלל כי שיפין ושמאל דמו לבם הנכתם
בתחבוכים ואין אנו יודעים שיבין שהנתם ולכן ראוי לחקרן ניחוד שום ופשוט ולבי כפי דעת הרב המאמר בירתי
ומן הסא הזה בתחלת מדת הדין כלומר ולכן נקרא אלדים כמו שאמר בסמוך כי מאבי מעידתו בשמאל מתחיל מתבנ
ע"ש וגם בו בעבמו מתחלת תולדות הדין נקבלתו מלחוזי המבמים בדלעיל בשער ב' בבבוי הסא בפיוקד · ומה
שאמר ושמו סוד קטר מ"ם בעדת הרחמים לתעתיקים בסתרי המרכבה זהו לפי שהיא נ"ב עקר הרחמים וכת
מתפארת ושום פוא מתקשרים ומתחברים יחד כי אם לא היה שם בם עיהוב אולו הכחית ומתבה בספרים לעולם לא היו
מ"ם ומדם"ר מתקשרים ומתחברים יחד לבותם פני הפכים כמו שבתבאר נ"ב בשער ה' בתחילת ביאור בינוי
בשם הפיוחד · ודבר זה קשה מאד ולהבינו דבר בקשה לו לבלותו ובדי שלא בבא מבוכתו בראו בו נ"ב בראשית
שהוא ההכמה הנקרא ראשית להיות ראשית בח נאצל מבאל שהוא ברא והאציל הענינם הנקרא אלדים בשר
בחבה לתבעת שלחרים והו שם שהוסיף הכתוב ואמר את השמים ואת הארץ שר"ל השמים שבם
ברקיע ומזם ואש והארץ בעלי בם שבים ארץ הבינים עם הנבחים והאתי' דבוים בם ובוכבים נכון לקרים שלים
ולירבה בו בח שלבם והשלה מורכבת אל בם ובאור ביבפת לרבים אם תרעין לבל בעשרה בשו אל ובאור בוראך
אלהי העברים והבני שבבח הבינם בבלל בבל דרשו בבשיב והארץ היתה תהו ובתהו שהוא
הבינה הנקרא קו תיהו קו ידוק שבשית לבוהו בשר בלעלם והדבנה ובאו אנו הבינו שבם שהוא
שבבם בשבלה הבינים הבשום יותר והוא שבינן בל הבדבם שאמר בו ויאמר אלדים יהי כן ויהי כן ותחילת יהי אור
כי בל אלקים שבאותה פרשה בוא רמז לבינה והיבים רומים לשבע שהתחיל עד שאמר אלה תולדות השמים והארץ
בהבראם ביום עשות ה' אלדים ארץ ושמים שמור ובלל בו בל הבינה כי בשמים ובארץ הלשון רמז לשמים ולארץ
בעליונים הבאלי ולכן הזכיר בשם לשון משיים והשם אלה שבל ע"ולם אלא אבל ידעת כי יש שתבי הבינים בעלת
בדילם אל הבראות והבהדשות דבר רק בוחר והוא אל הבריות דבר שהיתך דבר בשו ובראם אותה בחרבותם כי בתת
דבר הבדוש ובויר זה שזה בעבין האצילות ואין לו הבשית אל ויברא אלדים את האדם שיבנה בו אל הבעבין בתם שבלא
אדם אבר בולא רוחו ובשותו ול"ויברא אלדים את הבהבים אלת ויברא חוורת אל אלת לבוביבה אשר הלכו בו"ל
לשבביהם הבבלים הטבע בל אין ימין בהיות הדומבי ובן יוצר הרים ובורא רוח אך הבינו המקובלי בני
אבילות אבבי כי הבם לא ידעו לבויר אלת בר מ"בהבליה הדקות כי יבינוהו בדיאר מאין דבר דבר אל בל הבים
אלקי בשאמר יוצר אור ובורא חשך לא ידעו ולא יבינו כי חשך הוא הבדר הבינה אין לבו לבך הבשה
בדבריהם אבילות אל ויאבל מן פרוש ואתיך דבר בו אלו ואבדו לך דברי הרב הקבל ונשאתיו בלבבי והבני

בשיש בראשית ברא אלקים ומ"ש אלה תולדות בשיש

חשמונאים שערי בינה נברא בעולם בשלשים ושתים נתיבות חכמה ודוד והיולא לכוון אלו
הנסוקים ואלו הסימנים ויכל להבין העקר ואין זה מפור להבינו אלא בקבלה מבה אלפה
והוד העקר הוא הוא כולל סדר כל המעלות הנעלמות וכו נכללים בראשית ברא אלהים מדת
הגבורה י בראשית ברא אלהים מדת מלכות כי כל אחת מאלו הספירות הולידה סדרי עולם
וכל אחת ואחת מהן נכלל סוד פסוק בראשית ברא אלהים והדברים עמוקים אין הכל יכולין
להבינם לעומקם והמבין עקרים הללו ויכל להבין סוד אמרם שבעים פנים לתורה ואם כן
בקש עיניך להתבונן כי במקומות תינא כתוב אלהים והוא רומז על ספירת בינה כפי
הרמזים שבתבנו הנה. ולפעמים הוא רומז על מדת הגבורה ולה יאתה ולפעמים הוא רומז
על מדת המלכות בהיותה מתלבש מלבוש הגבורה. כל זה במבאר אלהים פתח אבל במונח
אלהים סמוך למלת נבראות כנון אלהים נבראות השובבו הוא בהתאחז עמוד הסתלו במדת
הגבורה ולוקח כלי מלחמה ולובש בגדי קנאה קנאתי לנבראות תעשה זאת. וכבר רחזנו זה
במה שקדם. ובכל מקום שתמצא אלהים חיים הוא סוד מדת יסוד שהוא מושכת מספירת
בינה את החיים לפי שספירת בינה היא נקראת חי עולם כמו שאנו מתודין לבאר ולפיכך
נקרא מדת יסוד שהוא מושכת מספירת בינה את החיים על שם אלהים חיים. וגם מדת
מלכות שהוא מקבלת שפע ברכה וחיים ממדת יסוד נקראת אלהים חיים בלשון כי שמו
נקרבו. אבל כל מקום שתמצא כתוב אלהים אחרים פירש עבודה זרה שהוא סובבת ונקרית
ס' הספירות העליונות בקצר אחד וגם הוא הסבה להתאחד הספירות בתשיעית. ובא מהכ'
הסבה והברכה לתשיעית. וגבה הספירה הזאת הנקראת בינה הוא סוד גלוי הסד הנעלם
בבריאת

בשמים והארץ בשבראם ונומר וכאמרו ה' אלהי אלי ראו כי ביום עשות י' אלקים ארץ ושמים כתלבשם מדת אדם
בתדת הבינה בדרך הגימולות והשפעות כל הספירות ובוה נברא העולם וסיה מסד אלה על עולם אלה והכל
מתנדך ומתרבה וזהו כולו כרמז בילוד אדני אלי כאבואר למעלה בתחלת סדר ב' ולקחן בסדר וש ושור ומרגן
והולך אל הסגולות ומינרים מפסוק ויי נחבאים ישד ארץ שמדבר בחכמה הנסוכה וירמון לאחרים ורד הרמון
לסגולות וגם ליגרים כי יי בחכמה יסד בחכמה האחרונה שנק' ארץ דשא בשם תלים מבאים בראש בתחלת הבשמו
סגולות ומבאה בסוף בתחלת בתפסטות יגירת הכפרדים וכתוון הסוף בתחילתו ובוכן שמיה בתבונה כי אמנם
בתחלות הם זכות הדין בפקר הנקרא שמיה לו ואמר בחכמה אחרונה ישד ארץ במם ובינה הסדים כלומר בנם
הבינה שבעלבות ומימן הכולל כי הבינה והחכמה הם יסוד הכל הוא מה שאנו ב' סדרי בינה בבראו בעולם כמו
שפי' בסדר ב' בבינה כלו ומ"ש בל"ב בתיבות פלאות חכמה חקק יה וזו' כמו שפי' בתחלת בסדר ו' ומ"ש ואקנה
אמיר להבינו אלא בקבלה אמת אל מה ר"ל סוד האמונות ובבראשה ובבר דברנו מתנו מעט בהקדמת הפי' ואמרו
וסוד העיקר זה כולל סדר כל העולמות ר"ל סוד בוונת שו בבתונים והמאמרים שבהם כוללים סדר כל העולמות
ומרמו ומולך שהרי בבראשית ברא אלקים אמר אמרו לבינה רומז גם כן לגבורה ולמלכות אבל כל אחת הולידה
סדרי עולם נבחה בהתלבשות זו מזו וכאמר בתלבשם במלכות מסת אם בבראו גם העולם בתחתון בא"ב כאב"ל
בתחלת המחבר וזה כולו כרמז בפסו' בראשית ברא אלקי' כמו שמ"ש ב"ב בשמ"ה בתחלתו ואמרו ולמאנין זה יבין
סוד עשו ע' פנים לתורה אמרו ידוע ואלת אלקים לראיה שנילרה לבאם שנים ושולו סוא כי ירמון גם להתפשטות
בצ'בתי' מהתפ' אמר בילדתי בסוף שע"ל ובמצ"ה בגיאור סוד כל' בינוים ובמצ"ו בגיאו"ם הקש' כי הפתלגות
מחם' והפ' בכלולים נתפ' והוא מתתם זכן כתיר' בדרשת פנים ואחור אמר ואיתר ושו ושו דברי אלקי' חיים ובבר
ידבת כי כלולו בתורה שנכתב הנרמות נתפ' ווהו טעם ע" פנים לתורה וגבן ולפעמים הוא רמז על מדות מלכות
בסיומם מתלבשת מלבוש הגבורה כמבואר בסוף שע"ל. ובבר רמוכו זה בגם מקדם סיינו בתחלת סדר.

בבריאת עולם ועליו נתיחדו כל הסבות מאחה ועליה המשכת אצילותם ועליה תשוקתם.
לאחוה ועד מדת יסוד וסוד חשבון שבע ספירות לפי שהיא הקושרת ג' העליונות וז' התחתונות
והוא סוד הבלימות לעליונות והדאשונה או הסבות מלמעלה למטה או מלמטה למעלה לו'
התחתונות עד מדת יסוד מלכד מדת המלכות שהיא האחרונה והנה סוד קשר ת"ש ספירות
העליונות הוא כשנתחיל למנות מספירת כ"ה בדרך זה כ"ה גל"ו גלה נב"ה נרה ת"פארת כ"ה
ל"ו יסוד. והנה בכל מקום שאתה מונה בתורה ספירת יס"ד שהיא סבות הוא בדרך
זה. וסוד סבות למה כ"ה סבות למעלה והכ"ה קושרת שם הספירות כשלם. ויש"ד
קושר ספירה עשירית בתשע עליונות. ונכון זה עד מאד. כי אלו הן שני פרקי הזוהר
והחבור והיחוד ועל זה נאמר ביום ההוא יהיה ד' אחד ושמו אחד. כשזכר כאן שתי פעמי
אחד הוא סוד שני פרקי החבור והיחוד לעשר ספירות בכוד אחד כשלם ואחד בשבע. ואחר
מודעת זה דע כי בכל מקום שתמצא בתורה ספירת מבחיות כמו שבע מבוב שבע פעמים
הוא סוד הספירות מן הסוד ועד הכ"ה ובמקומות מן הכ"ה ועד הסוד כמו שנאמר כי
ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ. ששת אלה בששת. ומלבד ששת אלו יש ששת ומו
הסוד שהם מקובים כשנולה לחדת יסוד והם מבחין כדמיון קליפות זלבו נקדאדם ששת ימו
אחול. אבל שם הספירות שהן מתחולות הסבות כ"ה וכלות ונמשכות עד הסבות שהיא
יסוד כלן קדם ואין בכלל החול. ודבר זה נ"ב עמוק עמוק וצריך קבלה מפה לפה. והנני
רומז מלמעלה למטה ומלמטה למעלה כל הבבירו קדם וכל מה שבשנולה מבבירו קדם ומבחין
לשנולה חול. וסוד זה רמוז חזל בסדר הבבלה כמה פאחרו בין יום הסבעי לששת ימי
המעשה בדרך המבדיל בין קדם לחול בין אור לחשך ובין ישראל לגוים. המבין זה יבין סוד
השנולה

פרק ג' בקרלת נס סיל שקים כמנולר בתחלת פרק כ'. כנר פירשנו שביבו סיבו בשער ו' בבמי ע"ם פקשים:
בוא פוד גלוי הסס הבעלם בבריאת עולם פי' כי קודם בריאת עולם היו כל הבחיות כמו"ש ובמלאים בבח ע"ם
בלקמן בשע"י בבמי קדם ומנגא נס שם היה בעלם כי כולם כלולים בו ובאשר היה הדבון הקדום הוצה לברוא
העולם כשנגלו האצילות ובשנגלו כל הבחיות בבחיה כי היא היתה הציקר בבריאה כמנא כי מאבה נתגלה כל הסס
בלבד [illegible] אלים כתיימדו כל ששת טות וכל הסבתיות שבעה רקיעים ושבעה היכלות ושבעה אדמות ומאר
מ"הסבתיות: בסוד אחד בשלם פי' הסבות בג' עליונות והאלבית בשבע הנוכרות ולא ב' פעמים אחד לעמוד על
מקשורים כי שבעים שאר ובבר הבעת כי סמו רומו לשם הבבר ה. ומ בחלק דלת: וסוד הכולל כי ששת ימים עשה
כו' כלומר ובסוד הכולל בסוק מכל מה שאמרנו בענין האצילות סוא שאר כי ששת ימים עשה ה' ולא אמר ב
בשת לרמוז על ששת שנאצלו מן הבינה יבייס הסבתי שהיא ששת שבת שבת כי קרא לשבת שפירות שמנה
ולעשה ימים אל שם פעולה שפעלו ובראם בשבת ימי בראשית כל אחת ביומו בראשר בשאר הבבר כי ששת
ימים עשה ה' את השמים וגו' אלמד שכל יום ויום יש לו אחר שהיא אדון לו ולא אפשר שבבדא בו אלא אפשר
שיעבו שעולם אמר לי: ומלבד ששת אלו ששת ימים בחול שהם מקיפין בשנולה לאדת יפוד כבר בארנו
ענין הקליפות ובחות בהם תאם ומקיפים מעבדן מבחון בשאר שבבבי בשאר ב' בבמי שוב ועל
ששה אשם שבבנד בפחד ולמשה אמר בבלן שם ששת ימי בחול בבנד ששת ימי הקדם שבבנים ואלו מקיפים
להם בקליפה מבא ן בביב חיסוד והבשרים ובדרך שרמו לבעלם מאבין אצילות הקדם בא לרמו אתה ענין
אצילות בחיים הבשלם אשר לבוחתו עשה הלקים בדרך שפירשנו בשאר ש' שובבנו והו אומדו ודבר זה נם כן
הוא ענין בדרך הקבלה מפה לפה ומלוך ושרמו מבייבהם נם כן מן הבתבים ומבינא ומלוך בחיב אחד שרומו
לבקות הבא הבא ולבוחתו בתוב אחד שרומו לבקות הבעלם. ובדרך הבבדיל בין קדם לחול בלומר בין יום

הפולה מה שבחוץ ומה שבפנים. ולא מה בחשוכא ובהורת עמיה פרי. עד לא תעבר ארץ
וחוכות שבעים שרים מחוץ וישראל מבפנים ובוכבהו ובוכבהו ונב נכולות פחים לחסר
בני ישראל. וכל זר לא יאכל קדש. כי חלק זו עמו. ואתם תהיו לו חמלכת כהנים וגוי קדוש
. ויעשו בני ישראל את הפסח במועדו. אלה כפרדו אזו הגוים בארץ. ויאמר ד׳ דוד אל
אברהם לך לך מארצך. אל הארץ. והכלל מעשה מרכבה דיחוקאל ואדרא ובכה רוח סערה באה
מן הצפון ענן גדול ואש מתלקחת ונגה לו סביב ומוציא בעין החשמל מתוך האש. ואל
חשך אמרו מכנד כנדו בעדו נחלו אש. וכנגה באור תהיה. וקרבוה מידו לו ומה הבוזן עמו
כי אם יתרון לחכם מן הכסיל כאמרון האור מן החשך. העם ההולכים בחשך ראו אור גדול
כי ושב בחשך ד׳ דוד אור לו. כי הנה החשך יכסה ארץ וערפל לאומים ועליך יזרח
הוודע לכוין סוד אלה הפסוקים ורמזיהם וכול להתבונן סוד עומק אלו הדברים שאמרנו
ואם תוכה עליון תשמע קבלתם פה אל פה. אשר הלך חשכים ואין כנה לו יבטח בשם ד׳ דוד.

פחוד

בשביעי שמות היאור לשבת ימי החול שהם מניבו בענולם נריך שמקום שבבל בין בקדש ובין בחול ובין אור
לחשך ולא בשתיהו כערבוביא רק החול ושחשך לגוים והקודש ושאור לישראל כי נכיות באלכות ושים כיבכ
לישראל ואין לאומות חלק בם כי בחוכיים אוכם בחכין מאומן אור ורמו גוה כי ביום מבני שמות אור בשבלות
פיה כבלות אל שבבות ויכיאתן לשיאל כי בו ביום כנרא בניהם ולכך לא כאמר בו כי טוב. ידע מה בחשוב מי
ידע מהו החשך שבחוץ ושאיר שרוי עמו ית׳ מבבים כלו׳ שבבות שבמיאיו׳ והולך ומבאר עד לא עבר ארץ ומאנו
שבראו בו כי הם הבדלים של האומות הם מבחוץ כאמרו׳ ומה אמרו חוכות אבל ישראל הם מבבים כי מלקח מארץ
מעליוכה הבכיאי׳ ומה אמרו ארץ. ומוכבנו כי האומות הסבבים סביב מארץ מעליוכם וסביב גבולם לעמת מניל
בהקבוכה לעבבר בני ישראל בשבת ימי החול ולא נכילו אלבמון כאו שביתן לישראל שבת ימי הקדש ולא נבולי מארץ
לעבבר בני ישראל אבל כל זר לא יאכל קדש לא יכנס מבחוץ בחקים הקדש כי אלק לישראל הוא כי הם ב׳ מעלבת
בהכים וגוים קדש כי לו בכחרו בעבות את בשבת בעודו ובמודו ר׳ל שעשאה שבת ימ׳ש בכנד שבת בשם
שבתותיהם ומועדים מבבים ומ׳ב היתה ואת שבים דאשיבה לשם בעת שבחרו לעם קדוש ובתבו לשם לו בכתב
אבל מאלה שהוא רמו לבחות הטומאה כמו שפי׳ לאצלה בשב׳ם בסוף בילוד אית נ׳ שהשם כפרדו אי הגוים וכל
בא׳ לאנדהם לך לך מארצך ל מארץ הקדושה אשר אראך. והכלל אשר בו מתבאר לו הבחות הוא שבוכר נשאל
מרכבה דיחוקאל ואדרא ובכה רוח סערה בא מן הצפון וגו׳ שבוכיר בו ד׳ לאשי אדרינאים כמו שבתנה נשאנה בשם ד׳
בגיאור שבוכיר הר קליפות כדרך שבוכיר ד׳ לאשי בעדרינות הקדש בד׳ ח׳ ות ומתוכו כעין החשמל ר׳ל העם והכלו
מבבים תוך אלו הקליפות שמניבה כי שת חוסך זה בתרו ומבלק בבונם שבבנדו שהוא הקליפה הבדיעית ה
הבמובה אבל הם הדקה בוערים ומקבלים בם אבלה יקיראל לא כונה כי אינה א׳ר בכיר אתה בבלות ולכך אומר אחר זה לנעם כאור
מבים לעתיד וקרבים מידו אל הקדש בדרך הוא לו לישראל הראויים לבך: כי הם יתרון להם מן הכסיל ביחוד
אור מן החושך כי לאבם האור ולכסיל ההולך בחשך החשך. והעם הבולבים בחשך ראו באור הגדול של ישראל לא
לעבשם ואם כי עתה הוחכו בשב׳ בחשך יל אור לנו כי עוד יבא יום כי החשך יכסה אדם וערפל לבם
לאומות ואל כי יזרח יל אליהו דבכון. אשר הלך הבחים ואין כונה לו כלום׳ הם הולבים בחשך בבלות אל יתיאשו
מן הבאולה ובטה כיל כי עוד לא יהיה אור גדול כמו שבראו בחסוקי׳ שבראו לו ואמר זה פ׳ר בחות בלשון כי אשר
הולך חשכים בלו׳ שבבייבים בחוקי׳ ואין ידו מבנת לבשיב הדם עבטה בבשל דיו שיבא לבו לשמ׳ לשם ש׳ ומיוחד
זה אור בדר ההבדלות שאמרו הבמים נמונא׳ שבת מי׳ הבבין בבדר הבדלות שתקבו הבמים לומר בא׳ם תעבא לו
רמו בבם כל אלו הבבייבים שאמרנו כי בוסא בין ישראל לגוים ובין אור לחושך ובין יום הבבייבי לשבת ימי שבשא

אמור סדר ההבדלות שרמזו חכמים כמונלו שבת והמנה שמת ומי ההול שרם חוץ לפנולה.
וכן כנוים. וכן המשך המבדיל בין קדש לחול הוכן וכמיתי. ובין ישראל לנוים הכון וכמיתי
ובין אור לחשך הכון וכמיתי. ובין יום השביעי לששת ימי המעשה הכון וכמיתי בנבעה כתבה
שבת ואין לנוים חלק בה. ביני ובין בני ישראל אות היא לעולם. ואין לנוים חלק בה וזהו
שהתקינו בתפילת שבת ולא כתתי ה' אלהיכם לגוים האדמות ולא הנחלתי מלכנו לעובדי
פסילים וגם במנוחתו לא ישכנו ערלים כי לעמך ישראל נתתי. כן תשא עיניך השמים וראית
את השמש וגו'. אשר חלק יי' אלהיך אותם. ואתכם לקח יי' ויוציא' דור הפלגה בהבחל עליון וגו'
כי חלק יי' עמו ואתכם פרמזנו לך אלו הרמזי הפמיקים בחזור לכונת הפער. דע כי
בכל מקום שתמנה בתורה ספירת שביעיות כמו שבע שבתי' תמימות' תהיינה תספרו חמשים
יום. וספרת לך שבע שבתות שנים הכל הוא שבע ספירות שהן מסטיד' בינה עד ספירת יום' וד
ולאנו מתחילים מספירת יפו' ד עד שאנו עולים לכפיר' בינה לביכך יש המפ' יום ומספירת
העומר עד מתן תורה שבת חמשים שנה שבת היובל חמשים פעמי בינה נבראו בעולם.
וחמושים עלו בני ישראל. גאולת מצרים חמשים פעמים בינה' בתורה. למען תזכור את יום
צאתך מארץ מצרים כל ימי חייך. אלו הם ימי חיינו ספירת שבע שביעיות חמשים יום.
ובשבת היובל הוא תשובו איש אל אחוזתו. גאולה תהיה לו וביובל ינא והנה בחדת בינה
שהוא סוד היובל ונאנו מחצרים כמו שאנו מתידים לבאר בע"ה. ובקדש הפלוגי לגאת בני
ישראל מארץ מצרים בתבה תורה בינה

בכל ראו אחד הוא אל בעבין שלמרבו שנים ובמוסף מבחוץ וישראל ואור שבשני' ונו אמרו תמיד חיבון ומביתו
כלומר שהאחד מבחוץ והאחד מבפנים: בגיבתא בתבה שבת הייבו בינה בינה שהוא מבפנים מבינה ומונבע מלא
בכמות. יוהו שתקנו בתפלת שבת ולא כתבו הם אלהיכם לגוים אמרה. ובו' לבדו לקח לו לבם חלק בשבת מלין
חק סאר בחות הפמיימים והשרים חלק להם הם' בחן בפלגם וישראל לבדו לקח לו לחלקו ובוביאו מתחת מגלית
השרים כמבואר לשעלם בבאר מ'בביאור הפלטים ביבייים ובזו שמביא בבם הפיוק ופן תשא עיניך וגו' ומימן דור
הגלות מרמז בנוף בעבין. כ' שערי בינה בנראו בתולם עבין בכ' שערי בינה מי' לעעלם בשער ב' ובינה כל כי
מוך הבינה הוא שעד הב' ובכה גם אחר בשיך כי מצולות' ים ואלו בעבייבי' שחזיר ושולך הוא בלבד בעלבו'
בלינה לו בתשבי ומ'ב בים בולמת ופ' שבם מ'ט ומים שבמה אבר הב' ולבך אזכיר אלו הצבייבים בולם שהם בב'
שבולם רוצים אליה ומחשים עלו בני ישראל בקרי אבל ומעוטים כתיב כי בם היתה נפלאת מצרים: ובאומרו
אלו הם ימי חייבו ובו' ראו לבם שלמרו הבן בלים כי בתולם יתקיים ויקיף שבע סיקפות בהם שבת שבלו
בשבעה ספירות ישתמשו כל אחד שמיטה שמת שבים ו'אלפי שבה ובקרא בולם אחר בן יקיפו ו'תולמות שהם מ'ט
אלף שבה עד בשלם בב' שהוא בנגד היובל בגדול שהוא הבינה שלו ישבתו הבולמי ויעיבו לבמיסתן הראשון כאחר
בשיוסם קודם הבריאה שים אל אחוזתו ואל מקומו ישובו ושבשנת יבוהו מבחות תולמים והארץ תחזיר לתוהו כי
יובל קודם הוא אבל בכל אלף הבינה הבלה יהיה קדם בקדושת הבעיבה שהשבת הארץ העליונה
ובהיה עם הבם להבשם בבתר אחד עמו בעבין בשבת שים בו זכר ושמור בתבור אחד ולבן בלאר בשמיטה שמיטה
לה' ושבת לא כמו בשבת בראשית כי בלילה בהוא בהדם עמו בתבארת ויתלקטו רוח ת ובשמות הדשות ולהר בך
יהרס הבולם בהם ותבור הבם לרשם בינם ובבל לאחד ולאחד מקום בעלעות שלמו ים הם מובבות בשובה בה הוא יותר
באחרון מבבולם אבר הוא לבניו שיתבטו בה שרי הלחמות מבולם ואחד מ'לם ותבלה בחן של ישראל לשעלם
לשעלה ונם בשם נפרי בהם מתבטטין והולבין שהם בלים בבנגד אמומות ובבולם שבביעי שהוא בבנגד השבת
בגדול יבלה בם בולם ויהיו ישראל בבעלה העליונה

כונד בכינה ונלו ממנרים כמו סנ׳ וחמושים עלו בני ישראל מארץ מצרי׳ · כנד׳ ולה בקרע
היס כמי שנאמר ויראו ישראל את היד הגד׳ ולה · וכיום׳ אס״ל לאכרהס אלכא ולכל ולס ונדל
חס״ל · כנכור״ה כתכה תורה כמו שנאמר ודבר אלהים אתכל הדברי׳ האלה לאמר ואתה
למה כמותכו תאכלנו הא״ם הגד׳ ולה הזאת · הוא אומר בחדש השלישי לצאת בני ישראל
מארץ מצרים ביום הזה באו מדבר סיני · לומר בכינה שהיא כפירה שלישית לצאת בני ישראל
מארץ מצרים ביום ההוא באו מדבר סיני · הודע שור עקרים הללו וזכה לחזות בכיעם ל׳
ולבקר בהיכלו כי זה כל האדם · הרי חמש ספירו׳ וכהן וזכו למתן תורה תמצא תומצו׳ חמש
כנגד חמש ומשה והלוה תורה בכיאים וכתיבו׳ · תורה לאחת · בכיאי׳ הלא כתבתי לך שלשים
· כתובים לאחת הוא ונכתי תמתי מקבלת חמש לאבקלדוחות · והנני רומו · אינו כפורש
היתה מכת ינזאת׳ ומצרים · אלוד אמר אלוד כאונו בכיר עלתה נעקתם מן המצר קראתו
יה · ונעקו ותעל שועתם · מי לא ירא מלך הגוים · באונו מפירה כעבנו ונבאו · מבנו בחוקה

יה

עד שיתדבקו בשמתן וישובו לעקום מחנכן כפרה המעשים אלף שכה אל ביוכל כגדול כמו שפירשנו וזהו פלאי
אלו יתי מי יכו ספירת שבע שבעות שנתורם חמשים יום של״ל המשים אלף אבם כי יומו של קק״נס אלף מרש
כעכין שנאמר אלף שנים בעיניך כיום אתמול כי יעבור וכנה כל אחת מהם מפירות כלולה מהולה וזכם עשרה ונכל
אחד כל בעזרה נם הרי כם ק״ וכל אחת כלולה מכל אק״הרי הם אלף נאמר בלגל בהבכר לא״הרומות לנגר
כי הג״פשוטים מ״ אמות ותוורת הא״לאלף כי אין עוד אות כא״ב תורה על מספר יותר גדול וכל אחת כלולה מכל
האלף הרי׳ אלפים וכל א׳ כלולה מכולם הרי כל אחד עשר אלפים בחנם שבא מספר לזול הרוחות לצמרת והוא
הנוא ואין כאן אמתר כתבם בשם יותר נחל והכה שבע מכבין כאמר יכלל באחד את כולם נדוך זה
יהים כל אחד שבעה אלפים עד שיהיו בין כולם מ״ם אלף חיורים לבינה שהיא אבת המשים אלף שבע
שהיו עולם שלם ואליו נאמר דבר נוח לאלף דור כי בדור המשים שבא הרי המשים אלפים שבע פרו ורבו פרים
ובספר המתרכת כשבעות האריך בעכיין אלו המקבים ומשמעות וכן כרקבסי הרמת כבר · ויבא וינא ויס פרים
כי חבר ני׳ע״ב כתספר שמות הוונאים מאלו הפסוקים הנ׳ ויבא וינא ויס שפירש בפתר א״ בגיאור מס מהוא
והם שמות לבאות בשבעות המדת המחד שהוא סוד הים שעליונים ובנגדן נקרע הים לוב קרעים נבל אלף כולל
מסה כאות עלו הנשרים שליונים בשם קבוותיו הרי כי בעדת סנדולה נקרע הים ומכילה לשון שמשון הנת
הסד לרמו׳ כי הנדולה כיומן המסד · מי אומר בחדש השלישי כי הנכירה הוא השלישית מן הכינה הרמוזה נם
אלקים ונאלם הנדולה · כי זס כל האדם פירש כי זסו תכלית כל אדם לבשכיל ולידע אור אמיתה אמס עד שיזכה
לחוות בנעם יי׳ ולבקר בהיכלו כמו שנאמר יקרא׳ ומצאיהו כי ידע אמי ונוער אמן אמיתי׳ · הרי ה׳ שפירות
ר״ל מכתר עליון עד הנבורה שבא בתנה התורה הם ה׳ שפירות · ומשם והלאה תורה הנילים בעיבים פירש
מתורה בכללה בתפארת ומקום יכיקה מכיאים בכנה אור יבוד ובקובים אחד שנאמר נרות הקודש שנאמן
המלכות המבולר לתתלה בתחילת שער נ׳ ומשתם הולך ומנאר עד הרמו בהסוקים כי תורה אחת מפסוק ה
תורה אחת יהיה לכם ומכיאים מהשלש מפסוק אלא בתנהי׳ לך שלישים וכן בתובים מפסוק אחת ה״ל יונתן
וכו׳ כאשר מבאר בסמיך ואחר זמרמז אל הענין נרמז יותר מבנאר שמביאים היתה יגאת מצרים שהרי פירש
יב אתן הים הם אחים אשר אחים הרמון לכתר מפרי נעקתם שעלתה עד הכבאה הכרעות בשם יה ושומתם אל
הבינה הכרעות בשלקים ומכללותם הכללו שלמתם נגיהם בעמו וינאו מצרים ומאר הפור כי המלכות שהיא
שונאתם אל ישראל לקבלת נעקתם עלתה אז אל הבינה ומגיעה עד הבאבה ואז אי לא ירעוך אלף מצרים כלומר
מי מכל אלהי הגוים שהם הצרים שעליהם אלף ירא אמר אמר אמר הבינה שמוקרת אמנולם ומותנת בם
לחלבות לבקים ולאוניה ולכך היא היתה המוכיח לת ישראל מצרים ומבוקר על שרה תמילה בארוס · ענא
בארבע יום ר״ל בנינה שהיא הערבה של הבאבה שהרי נקראת רחוקות בלקשן · אמר לאנדרס מיום עבה אבא

אינו לא מרחב אותו ואלנכו כו חפץ כו. ותפל פועתם אל האלהים העבודה. והמופיע עלו
בכו ישראל. עלתה מדת מלכות ונתאחדה בספירת הכינה. כאיזו ספירה נקרא היה. ויסע
ויבא ויט. חס"ל לאכרהם. כאיזו ספירה נתנה התורה. ויזכר אלהים. והדר בופר כאש
איזו היא הספירה הנקר' תורה שבכתב תורת אמ"ת היתה בפיהו. מפטטו וו'אמ"ת. תתן
אמ"ת ליעקב. במנחת למד תורה שבכתב ומפטטו אמ"ת ויעקב כלן עולין בקנה אחד קו
האמצעי. ישראל אשר בך אתפאר ולתתך עלון ע לכל הגוי'אשר עשה לתהלה לשם ולתפארת
. כאיזו ספירה נשתמשו נביאים. כי את המלך ידוד צבאות ראו עיני. הלא כתבתי לך
שלשים. כתובים. אחת הוא יונתי תמתי. אזכר חוש נגזו ברכה בחלה' על ישראל. התבונן
באלו הרמוז' העמוקי' ותמצא כמה טובות בחלו ישראל בכל ספירה וספירה מעשר הספירות
. ומבת נחלת כל הטובות הללו הוא ספירת הכינה. לפיכך תספרו חמשים יום והכל סבת
דבוק ספירת המלכו'ת בספירת הבינ"ה. למנצח בנגינות על השמינית. והבור ויום
השמיני עצרת תהיה לכם. ויום השביעי עצרת לי' שדיך. התשיעית שלו העשירית שלכו
לפי שהוא בחלתנו וחלקנו. וכשהעשירית מתאחדת ומתדבקת בתשיעית הרי כל ישראל כא'
דבקים בשם ות'. כמו שנאמר ואתם הדבקים בי' אלהיכם חיים הקרא יונא מידי פשוטו:
את יי' אלהיך תירא. ואותו תעבוד ובו תדבק ואותו תעבודו ובו תדבקון תדבקון כלי ספק
ומ"ש ול ובו אפשר לאדם להדבק בשכינה אפשר ואפשר והכל נלו כמה שאמר' שיתדבק אדם
בתלמידו חכמי' ודועא הוא מו הם תלמידו מכמים לאמרו ונ' וזהו סוד דבוק ספירה עשירית
בתשיעית בלי ספק. כי כל הנורש להתאחד בנפש ישראל בספירת יסוד הרי הוא נדבק בה
והוא נדבקת ביסוד ושניהן כאחד נדבקים בידוד וחין מקרא יונא מידי פשוטו. ואחר
שבארנו יש לנו להאיר עיניך בעקרים גדולים בעזרת האחיר לארץ ולדרוש עליה. דע כי
ספירת כינה נכתבת ידוד ונקראת אלהים הוא סוד נלו נ"ספירות עליונות אשר על ידיהם
התנלת אור הכתר והרצון. על שמניע האצילות והשפע והברכה למדת יסוד שהוא סוד ו'
ספירות אז מדת יסוד חוזרת ומדיקה כל מיני השפע ואצלו' הברכו' כמדת המלכו' הנקראת
אדני. ולכי נקראת ב"ת שבע כלו' ספירה המתפרנסת משבע ספירו' אשר עליה שהם בינה
גד"ולה גב"ורה תפ"ארת נצ"ח הו"ד יסוד וזהו בת שבע ובאר שבע. כלומר באר המתמלאת
משבע ספירות וכן סוד באר שבע נקרא ספיר בינה בדרך השפע והאצילות בהיות נ"כנסת
כל מיני שפע לשבע ספירות אשר תחתיה. זה הכלל כ"אר שבע הוא סוד הבינה להרוק ב
ברכה לז'ספירות שלמטה. כ"ת ש"בע הוא המלכות בהיותה מתמלאת ברכה משבע ספירו'
אשר

אמר אבר הם שני' אלו עולם מ"כ. כולם עולים בקנה אחד קו באמצעי כי כל אלו הכחות נרמזים בחכלית ויהיו
המתפאר ת ביסראל נופן בהם מקיימים בתורה וכ הנת אז אותם לעלון על כל הגוים: למנצח בנגינות על
השמינית ד"ל כינום כל הטובה בגופך המלכות בן בינה שהיא השמינית לכ ונם המלכיה שהיא לכי הוא נם כן
שמינית לם ולכך נבדקה בה יניעו לכו נהלם כל הטובו' והו אמרו וכסוד ויום השמיני עצרת תהיה לכם ויום
השביעי וגו'. כלומר ביסוד שהוא הת טיעי לספירות והשביעי מהבינה הוא לי' כלומר הכלן העליונה ונדבק בהם
אבל העשירית שהוא השמיני לם הוא בלבו בנתן לכו לחלקיכו לבנשיכו ולבשפיעכו ובלומר יתדבק בו יתאחד
נם כן בם השמיני נעלון אז יניע לכו נהלת כל הטובות כי אל ידה אנחנו דבקים בהשי ומז' העכיין הוא כלמם
בעבלר והולך. ולעשר ונוש הוא לעבלם בעשר ש' בכיכוי ארץ הפיים. וידוע הוא מי הם תלמידים חכמים

פשר עליה ואז הוא מקבעת ברכות על כל המאכלים לאשלה ולמטה: במאכלת לחל כי אלו
מתו הספירות שסם כילה ומלכות הם סבת התגלות ר"ל עלון וסבת הסבע והברכ' הקוק
לכל המאכלים ספירת כילה מושבת הסבע העלון מן המקור לו הספירות מתחתיה עד
מתחלתן תחת המלכות מכל מיני סבע וברכה. וספירת המלכות מושבת מכל מיני ברכה
וסבע ואולות מן הספירות שעליה ואז הוא מתברכים את כל המאכלי' לאשלה ולמטה לפי
ספירת מלכות היא סוד הברכים הגדול המברכים את כל הברכאים כמו מבארנו בשער
הראשון. א"כ אלו שתי הספירות הם כילה ומלכות הן מכוונות זו אצל זו. ומחמת הכינוי
ובאו כל הברכות לחת המלכות. והבור ובכר ובא מעדן הוא סוד כילה היונא מקור בתר
מי התכמה הבקרת רנון. והכלכה היא הבקר הרחיבות הבהר. להשקות את הגן. זהו ספירת
המלכו' המקבלת כל מיני שפע וברכה המוכים מן ספירת הכילה. ומשם ובדר כלו' ומספור
המלכות ולמטה ותברדו מיני הסבע לברכם כל הבבראים כפי הדין הראוי כי על ספירת
המלכות היא סוד היחוד האמתי בשלם. ומחמת מלכות ולמטה היא סוד עולם הבחוד ומוסר
לברכה הראוים היא סוד ר"מחנות אשר מהם נתברכו כל המבולות בכל כחותו ומעלה ומטה
בעולם המלאכים. וכנגדם כשמים. וכנגדם כארץ יוכבל בסוד לברכה הראוים ובדין
נכתר הם בפ"ת. א"כ הע' והאמן אם ספירת הבינה וספירת המלכות שתיהן מכוונות זו אל
זו. ובמחמת המלכות מתוקנת בתקון ישרא' בקיום התורה ומצות. אז ספירת כילה הוכיעה
לגרוף כל מיני שפע וברכה דרך הספירו' עד ספירת מלכו' מתברכת ומתמלא. ואז מאלו
כנו העולם בהשקט ובבטחה. והברכה מתמלאת בכל מיני מזונות ומתנות הברכה דבוקה
לארץ. זהו אם בחקותי תלכו ואמר כל הברכות. ואם מ"ן נקלקו ישראל את התורה ונכרו
עורות ומלבו חק הברו ברות אז ספיר' כילה אוהב מספעת ברכה. ובבוכל ומנאת הספירות
בחפצון מהרו המקור בספק. לפיכך מוזרות ספירת יסוד להתלבש לעלות מ' מקום תשוקת
אל הבינה ובשמרת ספירת המלכות לברה ובאה אין כל אלו ומתנת העולם בכל מיני קלות
וזהו ענין הקלות החמורות בתורה שעל ישראל לוקה ספירת מלכות בחמרו בן בסול תנית
אחו ואחור ובקבם בם שלחם אחכם ומתנאת ספירת התכת' שדולה מן הנחל שעליה הקרא
כילה ואז כנסת ישרא' מסולחת ובבדל כאחרו ומסדר אבו ובריתם אם כן מבים ומחבנים אחור
כי מבנו הרעה בלבב הנדוק וכוונתו פו' בעורים הקודמים. ואומר ובנון מבריד אלוף א"ל
ומתנאת ספירת מלכות תשוקתה ותאותה ומכנה בספירת הבינה ובתפיהן הבוחות ובנו
זו. וכנסת הייכל תתקחדש ביחוד שלם. ומתנאת נאולה בחה בספירת המלכות אשר
הוא סוד הארץ זוהם הבתוב ובכל הארץ אחיותם נאולה תתנו לארץ ואחר פירשת זה
התכונן בכל מקום בתורה בתמנאת בתוב ודור אדני שנתם בחובוב זשעה ידע ומתבטל
כיל שתי הספירות הראת ספירת כילה הבבתבת ודור ובקראת אל אדם והבל בבור מלכות
הבקראת אדני שהוא סוד ודור אדני הולי. ועתה נדוכון אמו לזדוקך כי בתת אחד

פי' מדת ה' בתמיד בשעלה בסבע' זו הוא ספירת המלכות כי שפע בטוחי' כל בנעוזות לא כילה מבאר' עלונות
וכנגדם בשמים כי' שפע שולה בגלגלים ד' תקונו' בארץ שגיש שולה נטנע לרגע יסודות ובכל נפש ד' לשפע
שהם

אתי הספירות הללו זו פס זו אז נמצא העולם בתקון וחלוי ובשלמות מהרי כל הגבורות
מתוקנים והספירות מתאחדות והברכה משתלחת בספירת מלכות הנקראת אדני. אבל
הוא בשני דרכים. בתקומות תמצא כתוב אדני ידו"ד כאמרו אדני ידו"ד מה תתן לי.
ובתקומו תמצא כתוב ידו"ד אדני כאמרו ידו"ד אדני חילי. והסוד כל מקום שמביר מלכו"ת
מתקשטת ומתקנת בשלמות התורה למשה אזי אמר קורין אדני ידו"ד. אדני בתחילה.
לעלות חשק למעלת כיסא הכבוד יהוה ונקראת אלהים. כעכין אברהם שהיה מתקן
ומקשט את בנשת ישראל במצות ובמעשים טובים כדי להריק עליה הברכות משפע הב"ה
כאמרו אדני ידו"ד מה תתן לי. ומכין שתקן הדרך וקשט מדת המלכו"ת שנאמר שקב אשר
שמע אברהם בקולי ושמור משמרתי מצותי חקותי ותורותי וכתיב ויטע אשל בבאר שב"ע.
הוא התחיל לנטוע הנטיעות שקנן אדם הראשון והיכן נטען בבאר שב"ע. ועל זה כתיב
ויעל שדים מעל אברהם וכתיב ויכן שם מזבח לידו"ד. ולפי שהתחיל אברם לתקן הקלקולים
ולנטוע קנני הנטיעות הוא התחיל לומר אדני ידו"ד תקן ספור מלכות להריק ולהביא שיר
ההמשכו דרך הגבורו מספירות כיסא וזהו סוד שאול למען אדני למען אב שקראך אדון.
והנני רוחז והאר פניך על מקדשך השמם למען אדני ר"ל האר פניך על מקדש השמם כלומר
דבר מועט אני שוא מעמך שהרי כשנאת אדם הראשון נסתלק שכינה מכל וכל כח אברהם
אביכו ונקבלה על נביו ונעשה כשא לתרכבה בר"ח ועל שדים מעל אברהם. עד שבא משה
רבינו ונקבע לה מקום במשכן שנאמר ונועדתי לך שם. בא שלמה המלך ונקבעה בבית הועד
שנאמר בנה בניתי בית זבול לך ונו' חטאו ישראל ונפעה עשר מפעות. בא דניאל ואמר
אין מפעות הללו כמפעות של אדם הראשון שבזמן אדם הראשון לא היה לשכינה מקו' קבוע
חטא אדם נסתלקה שכינ'. משנקבע מקום לשכינה בארץ משכנה שלמה בית המקד' אעפ"
שהיא מסתלקת לשמים אינה זזה ממקום קדושתה לעולם שנאמ' זאת מנוחתי עדי עד פה
אשב כי אויתיה ואומר כי בחר יי' בציון אוה לישב לו. מאי אוה כתי שמתרחק מלבשי ביתו
ומתאוה להם וכן אמר שלמה מכון לשבתך עולמים. כלומר אעפ"י שמסתלק לשמים לבאן
אמרו אמרו כה אמר יי' שבתי אל ציון ושכנתי בתוך ירושלם ונקראה ירושלים עיר אמת
והר ה' צבאות הר הקדש ואומר וארשתיך לי לעולם וכו' ולפי' אמר דניאל כשה קטנה אבי
ש"ל מחך שתשוב למקומך המקודש לך ית"ש להפרד מתכו שאעפ"י שנסתלק'
מתכו

שפשר המקבלות מד' אותיות הש"ם שיוחד כולקשן בשער נבכוי עדן ונש לעיל בתקלת שער ג' נוש
מתכין שני ישראל ליקח ספירות מלכות וליקוי שעורם ושלוחה כבר פ' כמה פעמים והזכרתי שלש יונן. אמנם
מלכות שיהיו בה אזה מסרון אז רציים מ' ורק החסרון מבר המקבלים השפע מיום דרכם ומעורם שפע
מ"ש הקשה על העלה עד שתיר מכיה להבניר כחוש קדין ודומים שפע ורמים ונטוב ומשלקים אותו מזבח
עד שאין הפשעים יורדת בה כפי כוונת תחילת הנרמ"ר רק התחילה אתפרדת וזה לא כלקוי ורדוי כי שיא חסיבה
ביקוד ושלה ושפעת הטיבה כי בכך כרלה כאלו קנדש ידש מהוש"ם עם רבות הטובים אשר בקרבה וכאלו בר
לה על עכין זה שהתיב ם ישליטו עם רשות אחר ווה בכל נרתם לו בר ואל אלה מרנו הארץ ונו' ואל כאשר וכן
בסיל תינת אתו ונן מכים ומחיר וכרגן מפריד שוף כי מקלקל הסורם ומפריד המחילה בין אלוף לאלוף ולא סיים
עם אזה פירוד מ"ו רק הבגורות שתקלקלות ואיבם מקלקלות כדרכן וכמ נא כאלו מטלמים ובפרדים מן הקלוים
ביער וכ בר האלרתי נם אזה בשער ג' בבנוי סביבם ובשער ו' בבנוי מ"ש מקשם. ויפתור מעמרתי מבנתי מקומי
בתן

אמנו הוא מקודש הוא לך כאמרו והאר פניך על מקדשך השמם מקדשך בורא ואעכ"ז שהוא
חרב מקדשך הוא. והייבו דאמר על מקדשך השמם כאמרו והשמיתי אתמקדשיכם אעפ"
שהן שמתים בקדושתן עומדו"ת ם והאר פניך על מקדשך השמם וזה מה שע"ז אמרו כשנתקדש
שכינתך כשחשוך אדם הראשון ולא היה לה מקום קביעה. אברהם אבינו קבעה מקום
על נביו וזהו שאחרו למען אדני למען אל סקר"ך אדנן דהיינו אברהם. ולכי"אברה אבינו
היה יכול לקבץ ספירות המלכות ולייחד הפס את כעילם והסוד אחד היה אברהם ורש אתם
הארץ עי"ש שהיה אחד בכל אברו לייחד את השם והכריו את שמו בעולם זקבע מדרש לכרסם
מלכותו לפיכך היה יכול לייחד את הפס. והסוד ולך להשפע ו מבנה ועד בית אל ולבי שתקן
אברהם אבינו הדרך ויחד ספירות המלכות בספירות הכלכה התחיל ואחר אדני דוד ונהנ
בכין אב בכל מקום שתמצא כתוב אדני יד"ל שהוא סוד תקון הסבוכה והתקדש להתאחד
בספירת הכלכה. אבל כל מקום שתמצא כתוב דוד אדני הוא סוד הפפע והאצילו מ מעלה
למטה ספירת כלכה נופלת על כל הספירות עד ספירת מלכות מתחלת כל מוכו פפע
ואצילות וברכה כאמרו ודו"ל אדני חילו. זה הכלל כל מקום שאתה מוצא אדני דוד הוא
סוד התקנות הסבוכה למטה להתאחד בכלכה ולקבל מאבה שפע ואצילות וכל מקום
שאתה מוצא דוד אדני הוא סוד הפפע הנמשך מלעלה למטה והסוד את מלאכן תבאה
ונדק מזמוס נפקף מה כתוב כתרי"נס ודו"ד ותן הטוב ואדנכו תתן זכולה.
ועתה התבונן כל מ"ו המפתחות שמסרנו בזיוך בשער זה כי בהם תוכל לפתוח כמה שערים
שנכעלו בכוונה מבעולים שאין הכל זוכים להכנס בהן. והספירה הזאת נקראת במקומות
הרבה בינה זהטעם כי הוא סוד המלין העליון אומר כין הספירות העליונות וכן
הספירות התחתונות היא המלכות על כל שאר הספירות אצילו שפע וברכה מן הכתר העליון
ועל הספירה הזאת ותבונן האדם עקר העקרים ויסוד כל היסודות שלמלא היא אין דרך
ליכנס לידיעת קדושתי ית' והרי היא כלמעון המלין הכאמן כאמרו אבכי אומר כין ודו"ל
ובוכים. ובשבת שהוא סוד המלין החתתון אומר כיבי ובין בבי ישראל אות היא לעולם.
ובכר רמזו בעל הקבלה ספירת הכלכה כמו הלשון בבה מבינ
נדרים. שאחד שהוא סוד הכתר העליון. הבני שהוא סוד הקצר שלם ספירות עליונות
ואצילות ברכתם עלו הספירות התחתונות העליון. שלמלא הכלכה לא נכנס אדם לדעת
קדמונו של עולם. והנה מצה רבינו ע"ה שהוא המלין הכאמן השוב בכלכה מ"ט שערים
כאומרה אל מאתים שערי בינה נברא בעולם וכלה

רמז למדת שדי ומקם: ועל כתיב ויעל אלהים מעל אברהם שהוא תקון שתשרם הנק"שדים ומזר וקוריהו על
גביו כמו שנאמר והלך וכמו שמתנא כאריות יותר בשע"מ כבנו שבינם: ויכן פס מוכח לה"שמ"נקנא מונפ"
שיש מאונם שנעקר עליו ינחק להיותו בעב"מ"ם רפס וסו"המונם שהקרינו עליו הרשיב אדם וסכל וכם והאצונות
כי כולם נתעסקו בבריתו ותיקונו ושוש המונם שנקבל תקלס מן הקדבנות וכן מי"כסר המערכת בשע"הערבנה
ונקרא ירושלם עיר שלמת ר"ל עיר שתם שנקרא ש"ת. וסמוך ולך לעשות מבנה ועד בית אל פירש להמשך מן
מחסר פשיש מדתו בדרוש עד שעמ' הנקרא בית אל שהוא בית הא"ל ם כזמן שהוא התפארת. ובמיר אמת מלכן
אנת ח וכו' פי' אמת שהוא התפארת מלכן העליונים פשיש הכינים תנמח לוי נדק שהוא שעמ' אמתי חסד וכפל
כשקף מה כתיב כתריה נס ודוד שהוא כת ז יכן כמוב שהוא מיכור הנריש עם כלמת ישראל ומן מרכיבו יתן
יבולם. ושטעם כי שיש סוד שלמן שעליון פי כמו שמלין מעשים דברים בדי מיכיבו מכיבו כך עלמים ש

וכיעבוק

וכלם כמאמרו למעלה חוץ מלחד וכו׳. ועוד הטעם שנקראת כוכ״ה לפי שהוא סוד תולדת
בניב וכבות בסוד כוכ״ה ותב״ונה. ולפיכך כעין כדרוס כנוס מתוס כעין כדרוס אסתו על
אדם מתה וכל זה מדה במדה לפי שהתבונה היא מקום הכדר כמו שהוא ידוע למקובלים.
ובוודע תכונת האכרי ידע מה שאמרו ז״ל מות הבן כמשך ממות האב. וכל זה בסוד הכינה
והדעת כי מקום הכוכ״ה כמשך מן המוח דרך הלע״ת במעברות חוט המדרה עד הגיעו
למקו׳ המוכן. והסוד אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך. וכבר רמזו בספר יצירה ברית
לו ברית בין עשר אצבעות הידים והוא ברית הפה ברת לו ברית בין עשר אצבעות הרגלים
והוא ברית מולה. והרמו כלו מולת הלשון ומולת המעור. והמכון סוד העקר הזה וכנס
לדעת סוד הטעם שנקרא׳ כוכה. והבנו מבאר. מי הב״ס יוכן אלה כב״ן ויל״עם כי ופרוס
הכינה עומדת כין החב״מה והל״עת ומתאחדי להתאחז זו בזו. והסוד בחב״מה ובתבונה
בל״עת. הכל רמוז. ואם סוד הקשר הסבירות העליונות בהתחתונות. ולפעמוס נקראת
הסבירה יובל הוא תוכבר הודעכוך כי כל מיני חירות ונאולה תלוי בסבירה זו. והטעם
כי כל שכע הסבירות התחתונות לפעמוס כמנאת בהם לפי קלקול התחתונים אלולה וחס
וקס לשון הפסקת הסבע כמו שאמר בשסוק ויקר׳ו אלהים נבאותביים הוא לבבי ולמספר
וכו׳ולפי׳כשבבי אדם חוש אוס לחמה וסבירת הכינה מתעטת תוכו כרכותיה בכוכול כמנאת
בשאר

יתבינן אדם עיקר העקרים כאמרו ואבני עומד ר״ל נכח שבינה הנקרא אבני כמו שהעלות נקרא אבני עשוה
פיר שאלין התחתון כי יסוד שסוא שאלין הבשביעה לעלות ושאברים לז׳ העליונים כמו שאמר לעתלה שאלו כ׳
ברקי שמרכבה ולכך נקראו שניהם אליהם. שהוא סוד אכתיב הבלישי מי׳ הכתיב הבלישי שמבאר את שני כתוב׳
שבאלים כיעין הלבון שסוא בא׳נגע כין הטוות והלב ומגפרת תבלוותיהם ושבעת ומאלת אבי יכתה וחכמה
לאחרים אל שכרת׳. וכולם כמאמרו לעשה חוץ מאחד כלו׳ולכך היה הוא אות׳ לכוכי עומד כשם הכינה וכבה׳ שניה
בו שנקראת אבני כמו שפי׳ כשאיך. בסוד שבינה ותבונה פי׳זה כספר הזוהר אמר כי אם לבינה נקראת לתבונה
שתן קולך כיון דאיר לבינה שתאי אמר לתבונה שא כולה כתא דאתיבא שיתבייהו אילאם מתבונה כי בינה כולת
אלו׳ופים וכן כי בינה כן יש בשיתתברו אתיות ארומוים לתבונה ובינה לו יולידו כן שסוא הדעת שהוא הקש
׳כן אל הדעת אינה שא כלל הבניין כי תבינה כן ובתוס׳ הרומוים לתפא׳ ועשרת שהם עיקר הבניין הבכלל
כאותיות זה׳ שהשם ולא אשתבח בים פבופא שא שמשם רוגנת עליהם ושיבה כגלות כי לא כרמוס רק כל׳ הבונה
אבל לא ן בינה עדיף נרקיים לעילוי כי הוא רומו שלכן מתעלה ויוסב כן מבין ומאו בסוד חבא׳ ביבה ודעת כמו
שבתבאר לעתלה בשער ס׳ בביבוי דעת ונהו תאדרו בשאוך מי חבש ויבין אלה בגון ידעה מלת ויבין בכון עומדת
בין חבש ודעת לדעון כי שבינה הוא סוד המחבר ומאמו אליהם בדעת שהוא הבן בס״ד המבשה בתבינה ובדעת
כמו אפי׳ ועל כי הוא הבן כמשך מהוא האבר״ל כי בשבעת סיולד ומובר דרך בתא׳ בקי הלחבבי כמשך מהחבשה
שא שופעת בו בלמעבנית הבינה וכן הוא דוגעת בעולם מתתבון בסוד אבני בלדה שסם כדמיון סיון לעתלה כמו
שבתבאר בסקרא׳ הספר פתחות הלב כמשך אות הבן ומאמרו וכסוד אדוני שפתי תפתח בלו׳ כי שם שיא חיבור שכל
ופי יגיד שבלתיך כלומר פי הלאא שיא הבאר׳ יעשיך מהבתילם שהוא הבנים הבן׳ בן כלקחן ויגיד אלשון כבר
דיבור בגיד ובחיק. ורמו וסולך יתוספות ביאור בתבנין ברית שפה ובריית המילה ובריו הלשון ומלת בתעור שברמוז
בהם לבינה ותבונה שהם ברית אליון וברית התחתון שמתבארים יחד כמו שבתבאר בשער ב׳ בבינוי ברית: וכל
זה שדה בשדה בגד ידעת שבינים הוא אם הבנים ובבני׳ם הו׳כפירות והבת או שאמם הוא התלבות והוא נרים
אם תלקות אם אבל הבנ׳ אלהים ע לבנים ולאחז יתלקו בכוו ולאחז שדה בבגד אדם כי הוא מקום הגדר בסו׳
ב׳רר עבר דרים ב׳פתרו בינה המו אפי׳ בשר׳ב בביבוי שבועה ובסופו ובש׳ן בביאור מבנין שאילת בנים: ויקום ל
אלדי בנאות בנים הבוא לבבי ולאספר יי אלקים בנאות ס יבו בתי כרלי המשמה התחבינית

בשאר הספירות כמה דרכים עד שתתפשטות ומתעלה לספירת הבינה ובשאר החרבן לחשבו
אבל בשתתחבר הספירות התחתונות בספירת היובל ומתעלה שתע בדבוקתיה לתשה חוא
כל מוכי חירות וגאולה כתנאים בכל הספירות ובכל המתרבקים עם ספירת הבינה
המקבלת שבע הברכה מהם. ודע כי גם זמן שעתיד להיות שהנדיקים ויעלו עד שיתחבר
בספירת הבינה שהיא שיר העולם הבא. ואז יגאו לחירות ויהיו כנגאלין מכל מיני מצחיות
ומכל מיני כורעניות בסוד הגאולה משחת מוכי. וכנגד המדה הזאת והבטחה הזאת מאבני
מוזמנים להכנס לחיי העה"ב בנשמותיו בתורה כמה מצות עשה ולא תעשה שמתן שכרן לוכנו
ולתי בספירת הבינה הנקראת עולם הבא ונקראת יובל לפי שבה יובאים משעבוד לגאולה
ומאבל לשמח ומאפלה לאור גדול. וכיון שדרך הנבו מופר בדרך רמזים שאם תזכה תתבונן
עקרים. סוד הבינה הנקרא יובל לפי שבה יבאו הכל לחירות. הטעם כי כל הזוכה להדבק
בה לעולם לא ירדה מאנה ולא שום חסרון לפי שהיא לבדה בספירות העליונות בבתי נאה
שאין שם מאנה ולא מחסור כל דבר והנדבק ביובל הרי הוא כנגאל לפי שאין סביב היובל שום
דבר שיוכל להזיק לא שר ולא מלאך ולא דבר כעולם אלא עולם הרחמים לבדו. לפי שעד
ספירת הגדולה והגבורה הן המערערין והמעכבין להבינה טובה לעולם. ובבה בהיות ספירת
היובל עולם הרחמים נקרא נחלה כלא מנרים. והיא נחלת יעקב אבינו ע"ה לא כנחלת
אברהם שהיו לה מנרים. ולא כנחלת יצחק שהיו לה מנרים. ולפיכך כל הזוכה להדבק
בסבור היובל גאולה תהיה לו. לפי שאין שם דבר מעכב מונע ומקטרג. וזהו סוד והרכבתיך
על במותי ארץ והאכלתיך נחלת יעקב אביך נחלת קו הלמנעי שהיא עולה ומתחלקת
בעולם הרחמים וכשאדם למטה כמתי ארץ שהן נחלת אברהם ויצחק. ואם תתבונן מה
שאמרנו ברמזים הללו ובתחו לך כמה סתרים. ועוד לפי שהוא כך נקרא רחובו הנהר שהוא
מקום שאין לו מנרים ואין שם משטין ומעכב ומונע להיטיב: וכל הזוכה בעולם הזה להות
בטוח בלותיו המקומו פרוז לא חומה ועליהו לא ובזל מה טעם והיה כעץ שתול על פלגי מים
ועל יובל ושלח שרשיו ולא ירא כי יבא חום והיתה עלהו רענן ולא ידאג ולא יחיש מעשות פרי.
והטעם שאמר ירא כי יבא חום ובוא כי. לפי שאין במקום זה מעכב ומקטרג שום
מקום זה למעלה מעכבים סדים הוא ולפי כך רחוקות. ועל זה בא ויבן לחרחב אותו. והבן
זה מאד והסבירה פוחת נקיות בלשון רל. תשובה והטעם לפי שהנשמות נאצלו ממקום
זה. והרוחות ממקום התב והנפשות מהפיות המלכות ות וכן בקשרות אלו בשו עד שזוכות
להתאחד בספירת הבינה. כיצד הנפש קשורה ברוח והרוח בנשמה והנשמה בספירת
הבינה

בתבא בשאר הספירות כמה דרכים סודם שאין מעפיצות בדרכם הראשון אלא בדרך בנגורות הדבוקות ובגורות
שמוזלות מן הנדרים ומם עכשם מתאבו ועולות לפצלה בבינה ובמעמים בה כאם שום בתפילה כי אין שום אל
גילוי שכם ומבלות ואין הדעת ים לם עסק כי כמות הדין ומשעוררי עימדי על מצמרם לפצל כפי בחס ולעשות
פליחות כמבואר גם מערכת האלהות בסוף מערכת הטעם: וזהו והרכבתך על במותי ארץ וכו' וכן הוא מבואר לפל
בשאר הבינה דעת. וסטעם לפי שנשמות כאצלות מעקום הוא וכו' ם ל בשם רוח ובשמה בינה דעת
ברכם ובהקרמת לפי. וזהו סוד התשובה בלומר שלבך נקרא תשובה שאליה תשובה בשמות המוטמת וכן לשכיד
בבית היובל הגדולה תשובה אליה כל הדברים ומי שם גם כן בסוד כשם רוח ובשם שם אלבות מפלרת כינה
מיתקן שרו וו נוו עד הנשמה העליונה בשם שם ומשוב שאצילות לבמיסתי בשו ספירה לפצלה בעמין מעמ"ם
בינה

הבינה. ואם פ"ו חטאה הנפש בתחיובה עונש כרת הרי היא נכרת מן הרוח שהותה באחזת
בה והכסילה הנמיל הטוב ואין לה דרך לעלות לעולם הבא שהרי בכרתה מן האילן העליון
שהיתה נאחז בו וזהו פוד כרת האמור בתורה ונכרתה הנפש ההיא מעמיה. ואם אחר
שסרמה חזרה והטיב דרכיה ותקן בתיבותיה אזי היא חוזרת להתאחז בשרשה שנכרת מתחלה
ואז היא זוכה לעלות לספירת בינה הנקראת עולם הבא ואז היא נבה ל' החקים שנאכלה
ממנו. וזהו פוד תשוב' כאמרו ותשובתו הרמתה כו' סב ביתו. ולפני שהנפשות נקפרות
ברוחות והרוחות נקפרות בנפשות והנפשות נקפרות בעולם החיים. לפיכך אמר הכתוב
והותה נפש אדוני נדור בצרור החיי. הבל הנפשות שנכרתו מחקיון ולא סבו בדונות בבחה
עונש רעים אחר שנכרתו ונעקרות מחקוס מבגן והרי בן מטולטלות ונעות מעונש לעונש
ומנגע לנגע וזהו שאחר הכתיב ואת נפש אויביך יקע. ענה כתוך כף הקלע. ופנין כף הקלע
דמיון האבן פוזרקי אותה בכף הקלע ממקום למקום. כך הנפש מסבבתה מחקומה הרי
היא כזרקת מחקום למקום כאן כי עונשים רעים הנקראים כף הקלע. ולפי דרך זה יש לך
להתבונן מהו פוד התשוב הנאחרת בתורה שזהו פוד תשובת הנפש למקום שנעקר' מהנו
וחוזרת למנוחתה כאמרו שובי נפשי למנוחיכי. ובמה היא חוזרה למנוחתה. ברפואות
הטובות שתקנה התורה לכל מיני חטא ועון כדאיתא בתורת כהנים וזהו שאמר תורת יי'
תמימה משיבת נפש באמת שאלא בזה ושם התורה דרכי התשוב' לא היה שום דרך לחזרה
אבל הנבראה נוח ואומר שובו בנים שובו בנים חרבא משוביתיכם. ומבין לנו כי פוד בספירת
הבינה היא פוד תשובה כמין אב לכל התורה כלה שבאמר ובלבביכם ומ"ב ורפא לו.
ומ"ב התבונן בחות התשובה פוד העולם הבא. ואחר שבאמרנו לך הפוד הגדול הזה יש לנו
לאור ולהודיעך סדר מעלות התשובה כי כל אחד מישראל אחר שבחבר יש לו דרך לשוב
בגולה תהיה לו וביובל ונא. ואומר ובשבת היובל תשובו איש אל אחוזתו. בפוד ספירת
הבינה ובולה הנפש לשוב ולהתאחז במקום שנכרת ממנו וזהו שאמר תשובו איש אל אחוזתו
לשון אחוזה. והספירה הזאת ב"כ נקרא למקומים צרור עליון כלומר הספירה אשר
מונחת התחלת אדת הדין אע"פי שהיא נאחזת בעולם הדמיון וזהו פוד נדק עליון המכוון
לנגד נדק תחתון כי ספירת המלכות גם היא נקראת נדק תחתון ושתיהן מכוונות זו כנגד
זו שערי נדק מכוונים כנגד שערי בינה בפוד אמרי יהוד ולפי שאנו שתי הספירות מכוונות
זו כנגד זו ושתיהן נקראות כסא נד"ק אמר הכתיב נדק נדק תרדוף כלומר רדוף להסיב
שערי נד"ק להנפש המתובן להיות העולם הבא שהוא סוד נד"ק עליון ולפי אך אחר נד"ק נד"ן
תרדוף. אור ופי' לחוצן תתיה כנגד נדק עליון ויראת את האדון כנגד נדק תחתון שהוא פוד
ארץ ישר' כאמרו תלמיתי ונשבע נד"ק ילין בם.

והבן

בינה. הרי היא כזרקת מחקום למקום כי הנבראה אינה אלא המסקה בתוך הנבראת אשר הוא אי חמנו
כי הנשמה אשר לבוראה נפשי הבל לא יוכבה מתבור לבאדר לא יאמר מתאבל ותבכל לבי אל מתפסן
והבית שהתאלה אחר ה' הוא בה דרוקה ואינו מהוכה ותהבה שבנה מבזרת מזרקים מנקים לעקים ומזוזאת בה אל
ויקלעבה בכף הקלע בחיי עונשים רעים. כי אתה אל"ב פרים ותבד ויקוה מאנגד בו דרכי בתשובה בקרבנות
מפאת ומשמת ומלוים. כאמרו עלאתי עשבת נדק ילין בם

בה כ והבין

וסבן זה מאד. ודע והאמן כי כל הפתרונות לזכות ולהכנס לע"הב לא וכנסו לו אלא מתוך
הדין ואהו מאן. שלם כתות לוים הדין וכאותו מקום הוא מתן שכרן של נדיקים מאין לוערך
ולא קנכה ולא מעור ומזל מ"ר חוות כר מכא מ"ר ויחכן כל הכבוראים לא נתכבאו אל ליאות
המסיים אכל לעולם הכא עין לא ראתה אלהים זולתך. והסבירה הזאת נקר נ"כ לתקונים
שכינה עילאה לעי שהיא סוד קבלת השבע והאצילות מעולם העליון שהוא עולם
הרחמים והיא מספרת כמה מוכו שבע ואצילו בשאר הסכירו שלמעה ביחנה. וכשהכרות
מקוימות התורה והמצות לו היא שוכבת ומתגלת בשאר כל הספירו ומסבים כמה מוכו שבע
ברכה ועובה בכל הסבירות ואז ותחלאו כל העולמות טובה וברכה ואז ספורת המלכות
הנקרא שכינה תתאה גם הוא חוזרת להדיק ברכותיה על התחתונים והוא שוכבת כיוכס
כ אמרו ושכנתי בתוכם ונתתי משכני בתוכם. ואז כל העולמות כלן כתקון שלם ובמלא
מתיקון לא יחסר כל כו ואם מ"ו קלקלו התחתונים סורת התורה והמצות אז השכיר העליונה
מסתלקת ובהסתלקה נמצאו הנכורות ונחשבו האחורות ונאסף הנדיק ואז שכינה תתאה
מסתלקת מן התחתונים ונסתלק הסל ונה מן העליונים ואז הוא חרבן העלם ולבוכך ה
הוודעים לרבית לת קונם יודעים לתקן דרך השכיר להחזירה למקומ ולתקן קלקול הנמורו
ואז חוזרת שכינה עליונה להאציל ברכותיה לספירות ואז הבסירות המבשות הברכ לשכינה
תתאה. ואז גם היא חוזר לתקומה להדיק ברכ לעולם: סוף דבר בהסתלק העליונ הסתלק
התחתונה וכשוב העליונה תשוב התחתונה. והסוד הידוע לסתיפן. ודעת הוים והשבות
אל לבכך כו"ידוד הוא האלהים בשמוש ממעל. וו שכינה עליונה. ועל הארץ מתחת וו שכינה
תתאה. ושמא תאמר שתי רשויות אלוה וחס אומן אלא אחד לבדו כו"ידוד הוא האלהים
בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד. והודע הסוד הגדול פזה ודע סוד ותקראנה לו
השכנות שם לאחר יולד בן לנעמי. לכי שאותו הנולד בתקומות אלו היה עקרו והוא הורע
כחלה ומיוחדת בין שתי השכינות. והסוד הר גיון ורכתי נמון. כטל חרמון שורד על הרי
גיון. כי שם צוה ה' את הברכה חיים עד עולם. ואחר עיר דוד הוא גיון. והבן זה מאד.
והסבירה הזאת נ"כ נקראת למקומים מקור החיים לכו שהוא המושכת מעולם
הרחמים שבע החיים בכל הנמצאו ולכו שהוא תק ר החיים נקראת ספורת התכאלת מן
הקיים בלומר עץ החוסך החיים מן העקור העליון. והנה עץ החיים כתוך הגן קו הלמנעו
המריק חיים כספירת היסוד ונקראת אל חי ונקראנם בן אלהים

ובבין זה מרומז לבדק התחתון שהיה מאיר בירושלם וכוסק כרובים כמבואר למעלם בשער מ"ובכמי נדקי: ונתן
ונתתי משכני בתוכם ושכנתי בתוכ כלו לימתי ונתתי משכני בתוכם בוכן משכנתי עליול בתוכם כלו בתוך שאר
ספירות ומשפעת לכם ועל הארץ מתחת ו התפס ווהו סוד מלמעל' אל כשם שים שכינה למטה כך יש שכינ למעלם
:והוא היודע כחלם מיוחדת בין שתי השכינות לף כי המקובלים מירשו סוד הסוק וכ על הכשנות שנקראו מוכמות
ע"ם השכינה אשר בשה קוד אחוק לכם המת שם ס"ם משכינה נ"כ הנקרא שם מבנה לנעל ולאחור בעולם מלון
ניה ביו לבתבאר בשער הרמקל"שם ס' ויש וכשאר מקומות הכם לפי דעת המחבר כאן כראה כי בשכינת ר"ל
הסתי שכינות בהוכיר שם קרמו לאותו הנולד שהיה שם מקומו ביוכפמו במוורות בעולם שם בית קנולי ניסוד
ועם הכם מקומן המיוחד להם מד מינים ומכם לחזור ולהתגלגל בעולם וגם אותו הנולד מעם שם מקומו ובחלתו
ביסוד בחוא מיוחד בין שתי השכינות כי גיון עיר דוד ובחלתו אבל נמין יתן מיותו בעל עלחמות בשוביים ובטל
ליגלגל מיורד על הרי גיון ובכנד ודעת בי מיקר וס הנולד פוס לתבלי"ר"ם מינים מעמו וגיון מסוא עירו מו"ס יסוד
נס כן

אדם חיים כמו שבארנו. ולפי שהספירה הנקראת מלכות שבע החוט ממקור החיים
עד עץ החיים נחמנעות אל מי נקראת נס היא ארץ החיים כמו שנאחר אתהלך לפנו וגו'
בארצות החיים. והכן זה מאד. ופירוש ראה נתתי לפניך את היום החיים ואת הטוב.
ואם תשמע הנך זה את המות ואת הרע. וכבר באר בזה עניינים בפוד זה בפעם אראנון.
והספירה הזאת נס היא מלכות עוכותם של ישראל ונקראת כבורים לפי שהוא סוד הלבנון
הנאחות בעולם הרחמים שכלו לכן. היא מלכות עוכותן של ישראל. והנני מבאר. כבר
הודענוך כי כל זמן שישראל נדיקים אז ספירת מלכות מקושטת ומתאחדת בספירת המלכות
ובכלה תעדה כליה. ואם חס ושלום קלקלו ישראל טורת התורה והמצות הרי פרחוכן מלוי בה כאחרון
ובפטעבם מלך אחכם. וה' ית' למען רחמיו וחסדיו תקן לישראל יום אחד בשנה לטהר
מטומאותן ולרחון אותן ונקרא אותו יום הכפורים. ונעשה שנקרא יום הכפורים בלשון רבים
לפי שמתי אלו הספירות מתאחדו באותו היום ספירת הבינה וספירת המלכות והנה ספירת
הבינה מטהרת ורוחצת כל מיני טנוף ולכלוך שנתנו ישראל בספירת המלכות. וכשמתי אלו
הספירות מתאחדות להפך בזכותן של ישראל ולטהר לכלוכן נקראות על זה יום הכפורים.
והנני רומז. אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ולבינו העליונה נקראת לבנון. והתחתונה
בלבוש לבוש שנים נרבים ישראל להפיך לבוש הטני ללוכן. ולפיכך נקרא יום הכפורים.
וזהו סוד לשון זהירות שהיה מלבין מפני טעם כפורים: שהרי ספירת בינה הופיעה להאיר
על ספירת מלכות ולטהר אותה מכל מיני טומאה. וזהו סוד הפעור המשתלח בזה היום. ולפי
שמתי הספירות הלו מבוזכות זו בבנד זו בסוד אומה עולמה ואומה תתאה מתעסקות בזה
היום בטהרתן של ישראל כאשר בתשמים המטה ביום הכפורים והותר בשבתות ויומים טובים.
והסוד הידוע לוודעי חן ונס אמנה אחותי בת אבי היא אך לא בת אמי ותהי לו לאשה. וזהו
סוד שנקרא יום הכפורים. והכן זה מאד: והספירה הזאת נקראת בלשון אל.

העולם

ג"כ אלקים חיים כמו שבארנו הייכו בתחילת פרק ג' נקרא נס היא ארץ החיים והנן הם בלומר כי בקבלתה שפע
ברוך הוא בשנתני עד יסוד כפי בוזכת תחילת הבריאה אז החיים והטוב יורד בעולם ואם הפשעים מנד מדין
לנערי אז הוא רעה מולי ומות כמו שבתוב בסוף פרק ל' וזהו שנאמר לפניך ראה נתתי לפניך וגו' כל מיני ליבוך
וט כיף שבתנו ישראל בספירת מלכות פי' מכל מיני לבוך וט כיף כמות הטומאה שנמצאו אליה לקבל שמתו הבא'
אליה עמ"ס הקשה בחטאם של ישראל ומתעוררות כמו שבתבאר בפרק ג' בביאור סוד והנה בהפעת ספיר' הביאה
בבא הרחמים הנאמנים בם בבה היא בוכבת ומבלקת אותו מדין הקשה אשר בקרבה ומאירים שנים באור הרחמים
ובו ליבוכה וטהרתה. בקראים עד יום הכפורים שני כיפורים בחשבת: והחתיכה בלוכשה לבוש שני פירש
שמטאתם של ישראל בעניין שבאר אם יהיו חטאיכם כשנים נרבים לבפוך זה בלבוש הטני ללבן בעניין שבאר
בשלג ולבינו ונהו סוד שעיר המשתלח בוש סיום כי היא בא לפלק בחות הטומאה שעקים הקודש ולהעמידם
בחקומה של מתכיבתם הראשון אחוז לאחבה כמבואר בדקבתי הרשת אחרי מות ומה כאמרתי. כאשר תשמים
המטה בלא כי בתחלתם אז אל בית אמה ואין בתלה ונה לה כמו בשאר שבתות וימים טובים ואז יתבטל בה בתפלה
ואין זמן ויוון בתפלת בתשרית כי אם בהבנקת' בחסד אשר עשה והלאה בורלות שבתות וימים טובים והוא בית
אב לבשר הם בתפלת ובעשה כי היא רוני חסד ושל מעטרת אשר וכבה אשר בטעה ישיבך ובת היתה לאברם אביהו
ובבל שם ואברהם בבלן הוא מדת החסד ושם מרמו בו גם אמנם אחותי בת אבי היא אך לא בת אמי ד' לבינה
מפיא הלם העליונה אז היא לי לאשה ואין ויוונם עתה ואברהם בפסוק זה רומז לתפלת מרוכו חסד ושל לעטר
ונקורא

והעולם הבא אלפי שנקראת כפורים כמו שבארנו והיא סוד החיים כתו שכתבנו אמר
מתפללים ביום הכפורים כתבנו לחיים בספר החיים בלותם בספירה המע׳ וכמה מנהגו
שבמו הדורות הללו בשתבנו בכו׳ ודומת המיים פלנו שולנים מרחש הבנה על נוס הכפורים
ולא מנאו ודומם ורגליהם והונרבו לבמה כירופים רחוקים׳ והעקר הוא פלנו מתפללים
מרחש הסנה ועד יום הכפורים שנזכה להיותנו טהורים מסומאות רם לתינו ונזכה ליכתב
בספר הצדיקים בעולם החיים פירוש העולם הבא כין שנחיה כל אותה הפנים כין שנהיה
באותה הסנה שנהיה כתובים בספר הצדיקים שהוא שפר החיים כאמרו כל הכתוב לחיים
בירושלים׳ וכללו זה אנו שיהלון בשלר התכלה כנון ביפלה ויבא ובשלר מקיים מתקיים
כל הפנה בחיים טובים ובמיה ולא נמות׳ וכן אנו אומרים בשלר מועדים ורחמי תדפוס׳
אבל זכרנו לחיים וכתבנו לספר החיים שאנו אומרים ברחש הסנה ויום הכפורים לאנו מ
אם שנהיה מכוונים עם כתות הצדיקים הראוים לחיי העולם הבא כין שנהיה באותה שנה
כין שכתות׳ וזהו שאמרו ז׳ל פלשה סברים בכתיבה ברחש הסנה אחד של צדיקים גמורים
ואחד של רשעים גמורים ואחד של בינוניים׳ ואם תתבונן היטב בהלכה זו ירחו עינך
ויסיח לבך ותבא מבמה הפיקיות ותתיסב דעתך על מיטת התלמוד בכירם מה שאמרנו
ודיוק התלמוד כן שיקח צדיקים ורשעים ובינונים׳ שאם אתה אומר שבוכת רבותינו
ז׳ל בחקים זה הוא לשאלת חיי העולם הזה אז הוא טובים אין לך אדם מת שיהיה מנוי
עם הצדיקים ואין לך אדם חי באותה שנה שיהיה מנוי עם הרשעים ובמנאו בבמה עקרו תורה
בעקרים מחקומן׳ אבל האמתיות יותר כי בזכות מה שתקנו ברחש הסנה ובים הכפורים בזכרנו
לחיים וכתבנו בספר החיים׳ שיבפר עונותינו ויסלח לחטאתינו ויכתבנו עם הצדיקים
והראוים לחיי העולם הבא שהם בכתבים בספר החיים כין שנהיה כין שנחיה בכתות׳ ושמור עקר
זה מאד ואל תסתכל בפירש אחר שבבנדו בענין זה׳ אלפי שהספירה הזאת עולם החיים
היא נקראת ע״ה והטעם שנקראת ע״ה שהי׳ מושכת תמיד ברכותיה ובאה בכל יום ובכל עת
ובכל שעה ומשפעת ברכות לעולם כל״ה ובהר ובא מעדן ובא כלומר שאינו בוכה לעולם
כאחרו ובמובאה מה אשר לא יבוכו מומנו ובקרא ע״ה שהוא הולך ובא תמיד׳ ואם תאמר
והלא אחרת שפעתיה בוסק ברכותיו אם ואחטאו בני העולם׳ דע שאין כונתנו לומר ש
שיפסקו ברכותיו לגמרי אבל כונתנו לומר שאם בני אדם מושרים ברכותם לחטא אז העולם
בעליון חסם ע״ ברכות עד אין קץ ועד אין סוף׳ ואז כל הגבורות הספירות מתחלשים
כל

וקורא לה אחיתי בהיותה יונקים מיקוש אחד מתקיר בחסד ובסיות שהוא מסתיעה בה קורא לה לשתי ובן נמי
אזנם בהיותה בקשרת בה אל עילאה שאין לו מחשבת ופלטוכות עליה קורא לה לונס כן אינא אל שמזכו
שבאר ולאומים אלי שאדונו בנו שבדרם בהדרם חוית בפסוק בפסרת פעטרה לה אמו ובניאו הראקנים בפרשת
ברחשיתם בתיבים בפדר בד ק ס ר ל בדק עליון בדק תחתון כנגד ין מסתיב כל הבית לחיים בירושלם שהי
אין בה ובבתים בירושלים לא היו אין לעולם בעולם הזה׳ אבל כלל וס שנזיה בא תיבה בוא שנבקשים
א תיבשאר התפלות והם אר אומרים ובגין רבתיב לחיים בירושלים רבה לאבר שבהים בירושלים אלי בה בסדר
בשאר הרשמן הב בי בפר הס׳ ם וכן הבנין בשלב׳ שבדים הבתחתים בר״ה אינא ת שאלי בבת ים ל אלתי לחיים
ואלו לחיים הבל לחיי עולם הבא׳ אחר ואם הוא אמו פוסק פ׳ ולכך לא אחר ומהר ובא אבדן לבסוק אל
בגן חיי אחר ובכל אלי הבל הבלאחרית אלימות בי בא אבר אלו לבים׳ והב׳ להרוה אחיא בשבת בקרא
שבבה כדאמר בשבבה בנה בית ובא לבתר שהיא הרשמן׳ אלמו בא דרך הבינונות לעני המלכות לאו

בל מיכו שפע וברכה עד שספירת המלכות מריקה ברכותיה עד כלו דו. ואם חס ושלום
קלקלו בני אדם דרכיהם ומעשיהם לו מדת הדין עולה הכא מונעת שפע ברכותיה
ואינם מרוקה של כנסתם בעכין שאין הברכה מצויה בו אלא כדי שעור מועט בעכין שלא
יחרב העולם מכל וכל. והרי היא כאילו אין שם ברכה כלל ועוד שאותו המועט המשפע
מספירת בינה אינו בא דרך הגבורות לספירת המלכות שהרי כתקלקלו כל הגבורות ו
נמנעת ספירת המלכות ובשה ואותו השפע המועט משפע לבאן ולבאן דרך הסברים
בעכין שלא תמנא שם ברכה כלל. משל לגבורות המים שכתקלקלו ונשתברו והרי אותן
המים הבאים באותם הגבורות נשפכים דרך הסברים והפדקים לבאן ולבאן בעכין שלא
תבא תכן תועלת ונשאינועים המים הנשארים בגבורות לתקנם אחפן כל כך כתחפשו כ
בקלקול הסדקים והסברים עד שלא נשאר כהן שעור להשקות האדמה ולשתות ולהשתכר
בשאר הנרכים ונמנעת הקללה כעולם. ועוד שאותן המים הנשפכים דרך הסדקי והסברים
הולכים למקומות שלא היו ראוים ללכת כהן עד שנמנאו מקבלים אותם מקומות תועלת
בשעת הקלקול ועל זה נאמר תחת שנואה כי תכשל ונשחה כי תירש נבירתה תחת עבד כי
ותלוך ונכל כי ישבע לחם. ואם תכין העקרים הגדולים שאנו מכאנים כתקנים זה תכנס
לבמה חדדים ותכין ותשיב הטעם מדוע ארץ ישראל שומחה מכל וכל וארצות הגוים לא מ
נחרבו לגמרי. ואם תקשה ותאמר הלא ארץ ישראל עקר הברכות ושאר ארצות הגוים
מתברכות על ידיה כאמרה ונברכו בך כל משפחות האדמה ואומר הנותן מטר על פני ארץ
ואחר כך ושולח מים על פני חוצות ומן הדין היה שאחר שנפסקה האמצעה מארץ ישראל
שיחרבו תאר שאר הארצות שברכותיהן תלויה בברכותיה לגמרי. דע שאילו לא כתקלקלו
הגבורות וכעשו כהם סדקים וסברים אמת אתה אומר. אבל מאחר שכתקלקלו ונסדקו
ונשברו מטפטפים המים לבאן ולבאן ובאותו הטפטוף מתקיימות שאר הארצות ועם כל זה
אין ברכה מצויה באותו הטפטוף שאין הברכה מצויה בכל הארצות אלא כשהן שותות על
ידי ארץ ישראל שנאמר ונברכו בך כל משפחות האדמה. והכן זה מאד. הרי לך מבואר
בענין גדול ונכבד בסוד המסכת שפע על ידי ספירת הבינה בעת הרצון או בשעת הכעס
והקלקול. ותראה דברים נפתרים נגלים לפניך. ואמנם שאר ענינו העולם הבא עדיין
תשמע בהם כמה פלאים וכמה חידות כש"ה ית' אבל למה שאנו נריכים לבאר בחבורנו
זה די כמה שבארנו. ודע שהספירה הזאת נקראת **שופר גדול** והטעם לפי
שהספירה הזאת נקראת יובל והו שופר גדול שבו יבאו עבדים לחירות וסימן לדבר יוס ה
הכפורים של יובלי. אם תתבונן היטב כמה ספירם למעלה בטעם זה בענין הספירה הזאת
הנקראת

לאו דוקא בספירת המלכות רק להיכלות של מלכות אבל אם שם סטפטוף יונא לבחות שלימות כי לעולם שבעת יורד
דרך המלכות אבל מאנו ולמטה בגבורות שבגבר הגבורות הוא הקולקול כאבר יתבאר בסמוך ומה תחת שנואה כי
תיכבל ריש הקרא תחת אלא הנוה ארץ וכו' שבתן מטר על פני ארץ כלו' שיתתי ושולח מים על פני חוצות הוא
שבתן מטר על פני ארץ ארל ארץ ישראל. רק בשם אמת אל ארץ ישראל כי אותו הם מים והמים מ"ל יורד דרך
המלכות ואם יתפשט על פני חוצות אל לא בדרך ישר רק לבדדים נ"ל להיכלות שבשבעות לגרי הלילות בעכין
בגלגלי בחריבות בשבר כל בגבורי ש"ג ת"ש והשמש לפי שהוא בקרא יובל ונו שופר שתוקעין ביובל ובקרא
בתפטע

מקרקעות גאולה ונקרקעות כפורים ונקרקעות היום תכין כוד שופר בל"ל. וכבר
הודענוך כי במדה הזאת ונלו מחברים ובמדה הזאת אנו פתודין לגאל והבנו מכאר.
כבר הודעכ"ך כי המדה הזאת היא למעלה מכל פרי האומות ונקרקעות כמתי ארץ כי כל פרי
האדמה אינן עולים ונאחוי אלא עד סכירת נר"לה ונב"ורה שהן לאמה מספידת כ"יכה.
וכשנלו ישראל בתבזרו בכל האדנות ורדו בהם כל האומות באמרו והכופך ו"כל העמים
מקנה הארץ ועד קנה ארץ. וא"כ בהיות הבסם ית' מתעורר לקבץ נדחי ישראל נריך לעורר
עליהם המדה שהוא למעלה מכל האומות והיא מפירת הכיכה וכשיתעורר הבסם ית' אותה
הבסירה העולה על כל האומות אז ירגזו הבדים הע"ובו"ובלו ואין מקום להם לעמוד כאומרו
ופקוד ו"על כבא המרום במרו"ועל מלכי האדמה באדמה. ולפיכך יתקע בשופר גדול ובאו
האובדים בארץ אשור והנדחים בארץ מצרים ואיתר ה' אלהים בשופר ויתקע והלך בסערות
תימן ובחיך לה ווי"בבאות ינן עליהם כודאי וא"ת בחצרים כיון שבגלו במדה זאת מדוע
לא נתקע בה שופר. לפי שאותה הגלו"הוא תחת מצרים לבד אבל גלות אז הוא תחת כל
הבדים העליונים ותחת יד כל מספחו"האדמה נריך לעורר עליהם בחו הגדול כרעם וברעם
גדול ובקול שופר באמר והתגדלתי והתקדשתי ונודעתי לעיני עמים רבים. וא"ת מדוע
הוצרך למצרים בחו הגדול הזאת ואינם אלא מספחה אחת. דע שאין בכל פרי מעלה גדול
יותר של מצרים והו שאמרו חכמים ארץ מצרים שבויה לארץ ישראל ולפיכ הוצרך לולפעות
אותות ומופתים ולהוציאם בכחו הגדול ולהראות גדולתו. והבן זה מאד והבנו רוחו. כיון
נאתך מארץ מצרים ארמאנו נפלאו"ורמאנו נוים ויבושו מכל גבורתם ישומו יד על פה ואומים
תחרשנה ולחכו עפר כנחש. בכאן רמז קנינת הבדים העליונים ובטילת האומות שתחת
מחשלתם. ואחר שתבדנו לך אלו הכללים נחזור לבאר. והבסירה הזאת נקראת לבעתים
גבורות והבור מו ומלל נב"ורות ה': ודע כי מדת הדין הנקראת גבור"ה והיא בח"ד
ונחק נקראת גבורה וחודות אינה נקראת גבורות לפי שהבדים מצרים ום בכיכותיה
נבאור חשאום בכיכול אינה מתגברת לפי שהבדים שבכיכותיה ום להן פתחון פה ואז היא
כחלשת

מתפשטת מתקיעים והתרועות והבדים שהם רחמים ודין ובלל מתיהם מתקיעות לרחמים שהם חסד ומלאת
והתרועות לדין שהם פחד ומלחמות והבדי"לבנם ומור ויסור הרי לך כלל הבנעה מתפשט' מן פסיפר הגדול ולכך
נקרא גדול לבני מתפארת שנקר' שופר שהם כמו שפירש לעמלה בתחילת שער ה"ושם מי"כי שופר של שופרא ובמה
שכיבא נקרא נס כן פאר כללציל בשער ה"בכיכוי מפארת ובכר ידעתכי בא הגואל העליון והיוגל שיגאלינו
הבבדים לחירות ולכך ביום הזה נוטן הבשופר גדול ונלו האובדים בארץ אשור ונדחי"נו ולהשתחו
כי נם ירמזו לבחינת הבדקות שיבוכים לע"ם והם שבבדים שיבאו בו לחירות לחיי עד ובו אמרו הם תתנוכן בחם
שבילרבו לחם נקרא הבפירה הזאת נאולה וכיפורים יובל וזמים ותכין שוד שופר גדול כי בכולם נריך הבפי"ופכי
הרחמים הגדולים. וב"ל לדבר יום הבים ד"ל יובל כי בשנת היובל הבפירו הטוב"בעשור לחדש ולא נר"ם לרשיון
עקיבו. ובכר הולבת ך כי הבפירה הזאת יבאנו שבבדים ובו"מיבו לבעלה בתחילת הבשער ובכיבוי יובל: ומה
ירגזו הבדים העליונים ויבלו כי יחרדו וירעדו הבן לרעם הבשופר הגדול: ידוד בבאות ינן עליכם כודאי כי הוא
הבנם הבבנם לאויבי ישראל כמבואר לעיל בשער ד"בכבוי בנם: ובכאן כרמו קבינת הבשר הבדים שהרי אבר כיבי
נאתך מארץ מצרים ה"ל כמו הבשמיל הם הר הבדים יאבר ויבושו מכל גבורותם ה"ל הבדים שהם גבורתם לבחות
עבר בכחם ה"ל בכחם הקדמוני. והבור כור ילדך תשי לבון תבית בוחו כמו הבתבאר לעמלה בשער ו"בכיבוי גבור
ומה הוא שופר גדול כי הוא גדול בכבוד הבשר לא יבלו אלו הבבדים ויש בו תיקון הרחמים ולכך בקרא נם בן גבורות

אלהון

בפלגת והסוד נוד ולרך תשי ואומ' עורי עורי לכשי עוז זרוע יי' ואומר אליה קבאתך ונבורתך
וכל זה לפי שסדרי אומות העולם כנגד מדת הגבורה"ה שהם בעלי המגר והכבוש נועק ואומר
מלמדת הגבורה"ה נלתה והודה מעונו היא הלבה כגוים כל רודפיה הפיגוה בין המצרים.
בין המצרים בודאי. כל זה כמדת גד"ולה וגבורה"ה שיש להם מצרים כמו שכבר כתבנו.
אבל ספירת הכלכה שהיא לתפלה מכל סדרי האומות ואין לה מצרים היא הקרקעת גבורות
כוכבת הכל תחתיה. וזהו סוד שופ"ר גד"ול ונשגב גאולה וחירות. ולפי שהיא מתגברת על
כל הגבורים ואין מי שוכל להזדווג לה מכל הסדרי העליונים הפסוק מבריו ואומר מי יהלל
גבורו"תיי. ואם והתברכו כו גוים וכו ותפללו והכן זה מאד כי כורך גדול הזה לכמה
מקומות ותדע ותכין מה שקבעו בתפלה מי כחוך כבעל גבורו' ומי דומה לך דבר גדול רמוז
כאן והספירת הזאת היא בקרקעת תהלה ובריכים אנו להודיעך פקרים תלויים בזה
הענין. ברוך אתה לדעת כי פתי הספירות שבן ודו"ד אדני מכוונות זו כנגד זו. והעליונ'
בקרקע תהלה והתחתונה בקרקע תפלה. והטעם לפי שהעליונה דבקה בראש היעלו' ומחנה
ובאלו כל מיני אצילות ושפע וברכה וחיים. ולפי בקרקע תהלה. כלומר שעליהם לשבח ולהלל
למי שעשה עמהם ועם אבותיהם את כל הנסים האלה והנוראים מעבדו' לחירות ועל זה בקרקע
תפלה. והתחתונה בקרקע תפלה. והטעם לפי שהתחתונה דבקה בכוד התפלו' והתחנו' יים
לפי דוב החטאות והלכלוכין שחוטאי' ומ' כלכים הבנים הדבקים בה. ולפי' ספירת המלכות
היא סוד התפלה. ומי' ואני תפלה וזהו סוד אלהים אל אמי לך. ולכי שהתפלה דבקה במדה
זו נקבעו שערי כל התפלות בשם המיוחד לה שהוא אדני וסדרוהו בראש כל התפלות אדני
שפתי תפתח וכי יגיד תהלתך שזהו שער כל התפלות כמו שכתבנו בשער הראשון. אבל
ספירת כלכה שהיא דבקה בראש המעלות ומחנה ובאלו החיים והברכות וכל מיני אצילות
קיומם ועמיד היא סוד התהלה כלומר להלל ולשבח לפאר ולרומם על כל הטובות הנסים ר
והנפלאו' שעשה עמנו תמיד לפי שהיא סוד המירו' והגאולה כמו שכתבנו. ובהופיע' ופיעו
הנסים והנפלאות לישראל. והנה סוד התפלה הוא ענין התחנונים. ובקשת רחמים לרקש
עלינו ולסלוח חטאתינו ולהושיענו מצרינו ולהצלנו מי מחסורנו ולהחיות אותנו ולשמרנו
מכל מיני מצחית ופורענות וכל כיוצא בזאת הבקשות התלויות בתפלה. וכל אלה הדברים
הם דבקים בספירת המלכו"ת. אבל סוד התהלה הוא אחר שקבל יי' ית' תפלותיכ' ואחר
שמעתי קולנו ונקבל תחנוניכו וסלח חטאתיכו ופושע' אותיכו מצרינו והצל' מי מחסורכו ושמר
אותכו מכל מיני מצחי' ופורענו' אז חוכה מוטלת עליכו להלל ולשבח לכבוד עלרוב הטובות
שנתלנו. ועתה ראה ההבדל שבין תהלה לתפלה. הרי לך כי התפלה דבקה בספיר' המלכ'ת
והתהלה דבקה בספירת הכלכה שהיא סוד הגאולה והחירות וכל מיני הישועות ולפוכ' הכל
ראויין לתפ"לה ואין הכל ראויין לתה"לה. כי התפלה כל אחד כפי נטרו מתבלל על נרתו.
אבל התהלה מיוחדת להודות ולהלל לשם על גודל טובותיו שעשה ומי הוא פוחרך שבחו
לפיכך באחר לגדרים באות תהלה ובריכים ו
בלשון רבים כי כל הגבורים נכתו להגביר ונס להפלים ולכבוש קנת מלכים. דבר גדול ראוי כאן כי דומן לגבורת
שניכה כאו שבאו נס כן בכל בפלגר מי כמוך ומי דומה לך. ובכי תפלתי בלשון מדת אדני שהיא בעלבו' באבוסר
בעקובו כשער ה' ה' בשלם ועלים נאמר פנקים אל דפי לך נתפלל ישראל ומיכך באחר לישראל
כשם ד' בגד כשום

כלום תהלה וצריכים אנו לעוררך על עקרים גדולים רמזו אותם רבותינו בענין התהלה
להודיע שאין כל אדם ראוי להלל ואין כל שבח ראוי להלל. לפי שהתפלה הזאת גדולה היא
עד מאד אמרו בברכות פ"ק אר"ש בן חזי מאיר ושלם פרשיות אחר דוד בשבר תהלים ולא
אמר הללויה עד שראה פגלתן של רשעים שכלו ותנו אבדון מן הארץ ורשעים עוד אינם
הללויה: עתה התבונן שני דברים גדולים שרמזו האחד שאין ראוי להזכיר ענין התהלה
זולתי בתקום שהיא מוזמנת כלומר לעשות הנסים והגבלות ולהשמיד הרשעים כמו שעשה
בתבריים שם כאמר הלל הראשון כמו שבאמר השיר זהיה לכם כלול בתקדש חג. והשני
שאעפי שראה דוד בתלת מלאו מלאו לבו להזכיר הלל אינו בלותו דבר הראוי להלל.
משל כמי שלוקח בנדי תלבו ועושק בתלבה פחותה היש בזוי גדול מזה לפיכך אזל האומר
הלל הגדול בכל זוש הרי זה מחרף ומגדף. ולפי גודל מעלת הבלבה אין ראוי להזכיר שבחים
אלא בתקומות וכשעות הראוות להזכיר. והנה הבינה מבארין ואומר כי אין כל אדם ראוי
לתה"לה. אבל דור הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן ותה"לתי לפסילים. וכי תשלה על דעתך
שתהלתו אשר לתת לפסילים. אינו דבר ידוע למקובלים כי כל תפלה שאינה בנוגה בקדשת
פסוקה ומקבלה היתה לה כח וכן הוא פי' הפסוק מי שלא בכבם לשמש בספיר' הת'לבות שהוא
תחתונה בעת התפלה איך אשרלו לובנם לפני רוש המעלות לפני ספירת הבינה. ליזרים
כלום תהלה אבל לא לפסולים. הבן זה מאד. ועתה נריך אתה להבונן כי כבר באנו
לתעלה בשער זה כי הבש"מה דבקה בספירת התפ"לה. והר"ת בספירת התפ"ארת. והנבה
בספירת המלכ"ות. והנה דוד פי' הדבר בשור ואמר כל הנשמה תהלל יה הללויה. נבבר ידוע
הוא למקובלי' כי שם יה רמז לשלש ספירות עליונות ולפיכך תלה בהן הנשמה והלל ואמר
כל הנשמה תהלל יה. ואם תאמר והכתיב הללו כשמו את אדון הרי הלל תלוי בשם. דע
כי הלל הנשמה תלוי בשם יה הלל הנשם תלוי בשם אדון כי כי בכללת ספירת המלכו"ת
שהיא סוד ה"א אחרונה של שם. ושני מזני הלל הם הלל נאור והלל שאינו נאור. הלל נאור
תלוי בספירת הבינה מקום שאין בו חסרון כל דבר ולא בדבקה מנס לעולם לכן שהיא
למעלה מכל הסדרים והיא דבקה בעולם הרחמים. והלל שאינו נאור תלוי בספירת המלכו"ת
ולפי שלפעמי' הרב' הוא בפרנסת ופנס דבק לה בישראל חוטאים ומבעיטים בך הלל שאינו
נאור והוא בדלונין בקרא בגדה. וזהו סוד הלל נאור והלל שאינו נאור. והבן זה מאד.
והלל של ראש חדש שאחרו מבחנ לפי שזמן בפרה הוא והלבנה פנותה היתה ואורה
להתחדש. אבל הלל הבפי' והבפלאות והלל השמחות והטובות כהלל הפסח שבועות וסכות.
באותן הזמנים הופיע ספירת הבינה. בפסח וחתונים עלו בני ישראל ובה נגאלו. בעבורת

תפלו

כלום תהלה כי מיסרים יודעים את הראוי לומר בהלל ואת הראוי לשתוק כי הרבה דברים שיאמרו שם שם והלל
לו ית' ואינו כן. לפי שם שם בתרך אילמו אל בעבור ית' שם נבאי נאור ואשרון גדול נאוקו בשבוחר בספרים
המדברים בתלדים שם ונשבחו איך ידבר ויתנאב בים מאדם. והקבלה היתה לשם כך בשביל לעשות בשלש
שע"ב ושם לא ידוע כי הוא ידוע לנ"לליונות כאבי לעשות בשע"ה בגילוי אות שניה של שם ולקשן בראש שבר ש:
והלבנה מגיאה מיתה וחורה להתחדש כלומר ולכך אומרים כי שלל של בבקרה ועל התחדשות שבת הלבנה
שבליבה אז כי כל הדברים משתלשלים ובאים מלמעלה ובמי שהתחדשות הלבנה למשל כך הוא לעשה אבל אין
נוגעים בו הלל קטני בגיקקש וכרלנות בעמים. והיא נוגעת למקן תקוה כי היא שתמלת הדין שבעבורה
פעורים

תשפרו חמשוש ויום והוא נראה לאתן תורה. בשבו שמחה ומו עם חג עצרת. וכבר הודענוך
שהם שמו שפירו שתתהלו להמנות מספיר הביכה ומבע תחתיה תן חלק לשבע ונם לשמו
והכה רמוז הוא חמשוש הוא שמחה והמכין יתבונן. לכל שמחת ומו חבוכה בתקנו השמן
כוא מן הרנון לספיר הביכה והביכה פוד המנורה ונרותיה אל מול פני המנורה ואורו שבעת
הנרות. המנור והנירת לפקוח עונו עורות פקח עיניך ורלה. כי שמחת ומו הבוכה הם כוד
הענין והכם הגדול והוודעים עקרי הדברים ומה עו כי הכם הנעשה בשמן עו שפורת הביכה
הוא כי משם תולדת השמן אן הל"נון ולפו המנורה והנרו והשמן פוד כל הפנירות. והמנלה
פוד זה מבורת וכריה ושני נכתרות זהב המריקים מעליה הזהב שלוכם נריכים להכות שמן
מתקים אחר אלא שני הנכתרות מריקים כשבוש ותוב עליה המכין זה יכין פוד ליה. ופוד
כל הכשמה תהלליה. ופוד הלל נמור בשמו ותו חבוכה. הרי רמוזו לך רמוזים גדולו וחוקים
ועחוקים בחה שתוכל להתבונן בפוד ההלל ובפוד כל מקום שבו תהלה. ולא להכם אחרו
כל האומר תהלה לדוד בכל יום מובטח לו שהוא בן העולם הבא. דברים גדולים רמוז הכה
כי פוד תהלה הוא פוד העולם הבא כמו שפי' בשער זה. ולא תקש ותאחר והלא אחרת כל
האומר ההלל נמור בכל יום הרו זה חחרף ומנדף. הלל נמור לחוד תהלה לחוד הלל נמור
אומו כאחר אלא על טעם ודוע. תהלה הוא פוד ערך תקון הפנירה ותכם פוה ומעלותיה
אבל אומו נוף ההלל. ולפי אחרו כל האומ' תהלה לדוד וכו' כלומר כל האומ' המזמור הזה בכל
יום שהוא מתחיל בלשון תהלה שהוא פוד פנירת הביכה יום כו כמה תכסיסים ומעלות
עשתי הפנירות המבוארות ולנו שהן ביכה ומלבות מובטח לו שהוא בן העולם הבא. ואם
תוב ליבכם בחדרי המעלו' שבמזמור הזה תראה ותסמח. ואחר שידעת זה התבונן בפוד
הלבית שהוא אדני שהוא פוד התהלה כמו שפי' בשער הראשון הוא השער שבו בכנסים
להניע לפנירת התהלה שהיא שמונית לה ולפי בללם בלחד בזה הפסוק ואחר בתהלה אדני
עשתי תבתח שהוא פוד התהלה והא"כ וכי ינוד תהלתך. כלומר בהיותי זוכה לסדר התהלה
כהונן אזבה להיות ראוי להעריך תהלה. כמו שבארנו לעיל כאוה תהלה וכמו שפי' בפסוק
ובבודי לאחר לא אתן ותהלתי לפסולים. ומאור העקרים הללו בענין תהלה ותפלה. והפנירה

הזלת הוא אות שניה מאותיות השם והוא

פעורה בנבוה והיא נם כן בם בהבלרת שהוא תורה שבכתב וכן היא שבת הנאלם ובחלת כל הטובות
כמבואר לאצלה בתהלת זה השער. הוא המשים הוא מוכם והמבין יבין כי הביכה השמינית בחבר המשוש
והיא שער המחשים בכלה הנעם שתחתי שכל אחד כל לה מבולם ומם כן הם ע"ם מתרים ום"ל השער המחשים
כמו שפירם לשעלה בתהלת השער. ולפיכך הבירות וכו' פירם שנעה הבירות שהם ז' הפירות והפנירה ומו לביכה
שה א יסודם כמו נוף הוא הם לשבע הבירות ובשמן ר"ל הספת הנא כן הכתר עליון ומתכתה לביכה. ומהביכם
לבבעם הבירות ומנורה וכריה ושתי הנכתרות ובני ויתיב רומדים נם כן אלה בי בשתי נכתרות המריקים מעליהם
משני בוצים אל נולת ראש הה ז' כי הוא ריחוים לשמן בייחד הפסי מיוחדת הבבר כמה על הביכה ו' הפסירות
וזהו שאמר שביכה נריכין לה בוא נמן מתקים אמר כי בם בשם הולדת הבשן בייחד: המבין וה יבין שידלה ר"ל
שמלכין כל הם כאחרי בוה ר כיבוי מתהלה. כי הלל נמר לומו כאמר רק על טעם ידוע הוכו בריכם ל
להכיר הבחי בחדה הולת על הנמים והכם לאות יוה אומו ראמי בכל זמן ובכל מקום כמו מתכלר לתהלה אבל
תהלה לדוד אמר טו אמ ר הוכרו עיקרי של הפנירה הבסיסיה להבסיע לכל מי הבין ויוכו והרבבתי על הילבית
וזהו הבריך לאדם בכל יום לבן ראי לבוכירו ולעורר עליו מידי עלותו לנקש ולהתפלל על ריבוו לבני בנו

כפ נ והוא

והוא סוד ה׳ראשון׳ של שם י״ודו״ת׳. ובכר הודענוך בשער הזה הואך אלו שתי הספירות
שהם כלולה ומלכו״ת מכוונות זו לזו כשמחת הספירות ישו״ן הנקראות בכל התורה י״ודו״
אדני בכאלם כאחד כמו שבארנו. והנה סוד הכלולה הוא שער הספירות העליונותה ומחמה
יקבלו שפע ברכה שבע הספירות התחתונות כמו כן ספירת מלכות היא שער כל שער הספירות
ומחמה יקבלו שפע ברכה וקיומם ועמידה כל הנמנאים שבעולם עליונים ותחתונים. והנה
ספי׳ המלכ׳ות הוא כות קבול לכל הברכות הכאות מספירת הכלולה ולפי׳ זו דומה׳ זו ושתיהן
ביח״ה ומ״לכות הן סוד שתי הי״ן אשר בשם י״ודו״ת׳. ה״א ראשון׳ כולה.
מלכו״ת. והנה המלכו׳ מקבלת סוד שפע הברכו׳ הנמשכו׳ מן הכלולה כמו שפי׳ לכו׳ זו שמ״ש
וזו ווב״ל. זו שכוב׳ עלה׳ זו שכוכה תתאה. זו אם עליה. וזו אם תתא׳. זו בית שער לספירו׳
עליונו׳. וזו בית שער לספירות התחתונות. על ידי ה׳ראשונה מקבלות ברכות אחר כל
הספירות. ועל ידי ה׳אחרונה מקב״ם ברכות וקיומם כל הנמנאים הנבראים זו נקר׳ תבלה
. וזו נקרא׳ תבלה. זו נקראת כפור. וזו נקראת כפורים. זו נקראת שמיבית. וזו נקראת
שמיבית. מלמעלה למטה מלכ״ות שמיבי׳ מלמטה למעלה כלולה שמיבית לפי שתי הספירות
העליונות כלולות בכלולה כמו שפי׳ וזהו סוד ובוים השמיבי שבת תהיה לכם. ובכר הארנו
למעלה. ותבוים בידך עקר גדול בשתי זו הספירו׳ שהן כלולה ומ״לכות בכר הודענוך בשתיהן
מכוונות זו לזו ומקבלת שבע ברכה זו מזו. ועתה תצטרך לדעת בשתיהן סוד הפרנסים
אשר מותם כל שם ידוד ות׳ משור בידיהם ה׳ העליונה שהוא הכלולה הוא סוד הפרנס העליון
שמחנו יקבלו כל הספירו׳ שפע וברכה ולפי׳ תמצא שחותם כל השם משור בידה שהרי השם
הנכתב ידוד והוא נקוד בנקוד אלהים והוא נקרא בשמו בדרך זה י״ודו ונקרא אלהים הרי
השם הנקר׳ בנקוד לפי שהוא כוללת כל החותם. ה׳אחרונה שהוא המ״לכו׳ הוא סוד הפרנס
הגדול האחרון שמחנו יקבלו עולם המלאכי׳ נגוכותם ומחנותם שבע קיום מרבבה וחיים.
וכן עולם השמים חמה ולבנה וכוכבים. וכן נבא האדם מיבי מתכות נמחים ובעלי חיים
למיבהם כלם יקבלו כח קיום ועמידה וחיים ככי הראוי מספירת המ׳לכות שהוא בוד ה׳
אחרונ׳ של שם ולפי׳ תמצ׳ שחותם כל השם משור בידי׳ והוא נקרא בשמו בדרך זה נכתב ידוד
ונקרא אד״כו הרי השם הנקרא בנקודה. כמנאת לחד כו שם ידוד ות׳ שני נקודים ום לו
בתורה אחד נקוד אלהים שהוא סוד הכלולה בדרך זה י״ודו בפסוק י״ודו אל״נו י״ודו
בחה אדע כו אורשנה וכן כיוצא בהן. השני נקוד אד״כו שהוא סוד המ״לכות בדרך זה
ידוד בכל התורה ואם תתבונן העקר הגדול הזה שמסרנו בידך במקום זה תבין סוד שני
הי״ן בשם הולך הן מכוונות זו בנגד זו ומפתחות השם בידיהן זו למעלה וזו למטה.
בנקוד שתיהן השם נקרא בכל התורה לא בנקוד אחד ומכאן תבין סוד שכינה ביחוד
שני הי״ן ושתיהן כוונה אחת זו פותחת מזו והכל יחוד שלם לשם ית׳ והודע לכוון סוד שתי
אלו הי״ן שבשם נדרך לכוון בשע׳ היחוד כי בשתיהן הוא סוד היחוד השלם ועל שתיהן נאחר
יהיה י״ודו אחד ושמו אחד לכוון זו בנגד זו ולייחד הספירות זו לזו וזהו עקר לוודעים עקר
קבלת

ופיא ה׳ראשונה של שם הפל׳ כי הכינה נרשום בפה ולשון אשר בכם ה׳עקורות בדיבור לכך נרשום בה׳ כמנו׳ למעלה
בשם״ל בנכוני בדית ולעיל בתחילת שע״ל בנכיש׳ לויהיו׳ בשם. כמו שכי׳ בתחילת פצר וש. ובכר ביארנו למעל׳ בתפיל׳
זה בשער. נדרך לכוונו׳ בשעת כי יחוד פי׳ בשעת קריאת שמע בהוכרת שמע ישראל יי אלקינו יי אחד כי בשתיהן
סוד שייחוד שנעור בשו שכינתי למעלה בתחלת זה השער ונסוף.

קבלת יחוד ו"ת". והנה הודענוך בפתי אלו הדברים שסם סוד כל מקום פלאתה חונה כתורה
בתוב בסמוך לחד מדבלי לדוד לו לדוד מדבלי ולחר פתרכו בדרך אלו העקרים בספר זה יש
לנו להכנס בפלאי השערים שבוכתבו בחבור זה לפס. והפס לתקן ראשון וחפדיו ונולנו
לדרך האמת.

ידוד · בינה · יובל · תשובה · צדק · עליון · באר · שבע · מליץ · עליון · רחובות
הנהר · לבנון · גאלה · ה' · ראשונה · של · שם · סוחרת · מי · נדר · שבינה · עילאה
מקור · חיים · כפורים · עולם · הבא · שופר · גדול · גבורות · תהלה · אם
עילאה:

מן המצר קראתי · יה · ענני · במרחביה

השם התשיעי משמות הקדש

הוא הנקרא לה. נרוך אתה לדעת כי הפס
הגדול שהוא לדוד ת"הוא הנקר שם המיוחד
כלומר סוד יחוד כל הספירות כאחת. וכבר בארנו כי אתי הספירות הראשונו כלולות לאות
לוד על שם המיוחד קונו על לוד סוד הכתר. ועקר לדוד דוד החכמה. והספירה הבלימות
מתלחדת בפתיהן הוא סוד הבינה הכלולה בשוד ה' דראשונה של שם. ונתנלו אתי אותיות
על שם שתיהן כלולות בג' הספירות פלוניות ואות ו' אל שם הוא כוללת שם הספירות ג' מחני
אות ו' אל ונתעלה ונלנו הן גד ולה בג' ורה תקמ"ת. ג' ממחני אות ו' אל ונמטה ונלנו הן בג"ח
הו"ד ויסוד. והספירה האחרונה שם שם שהוא ספירות כלולה באות אחרונה של שם שהוא
אות ה'. ועתה נדרכום אנו להודיעך מה מעט אתי אותיות של שם הראשונות נקראות בכנוי
אמן ואתי אותיות אחרונות של שם אינן נקראות בכנוי אמן. וכבר ודעת מה שני בשני
הלין של שם. הראשונה שהוא הכינה מיוחדת ספירות תחתונות עמה. הלהבונה שהוא
מלכות הוא מתיחדת עם ט' הספירות פלוניות עד יסוד. סוף דבר עקר כל עשר הספירות הוא
ג' הספירות עליונות אשר אינן נמצעות כל מצע התחתונות ולא מ' ויכבדו המסבות הללו אז
נמצאת מרכן הבות ומרוכה שהיכל ונלות הבנים בין האומות. ולכן אנו הפס הראשון שהוא
לה אשר לו לנקראות בכנוי עצמו אנו הפס האחרון שהוא ה"ל לו לנקראות בבנוי עצמו
לפי שהוא קונה בנטיות. כי אין העליונות עליות בתחתונות ונם בחנוכו אינו כולם
בכל הפס וכשאתה קורא לה הרי נם אנו הפס האחרון נכלל בו ואין זה שום קנינה וכן מכוונו
בחילותו בכוד לוד ה"ל עולה כ' ותנו בכלו. וזה באנו הפס הראשון אל הנה הפס האחרון
מיוחדו ונקיוותו בסוד לה הוא ונרוכים אנו לעודוך על מקיחות הרבה בתורה שנאמר בהן
שם לה כנין כי יד על כס יה מלחמה לדוד בעולם. מהו אדוד לוד. וזהו כי הכסוף מלכן
הרמע כל חכם בתם הקדמוני ופס הוא דבוקו ובחו ושמת בסוד בתם הקדמוני ובחמת בחוס
קנן אדם נטיעות נמעלה והבריח חלוף וזהו סוד בלוק שבוכה שבקרם בתחתונות היתם
ולא

שער התשיעי

כלומר סוד יחוד כל ג' ספירות כאחת ג' הספירות כל כי ספירות נראות בג' פסם וס בכבוד ומלוך:
וכבר בארנו כי יחוד בתחל' שת' בגלוי אתי' הפס ופס בל הבנין שנוכיר ומלוך מבל'
אותיות שבאמר בארנו בגיים ס' וכן שבינו בחילותו בסוד לוד ס' ה' וכן מ' וכן אותיות לה בגלוים עולים בחשבון
כי' כאן הפס הכולל בתחתונות מיוחד. כי פס דבוקו ובקוף' דבוקו ובחו' של עולם בנקש

ולא מצאה היונה מנוח לכף רגלה. א"ע שמחדו ישראל כסיחו ופסקה זונמתן עם כל זאת
פנס הלכנה לא הוסר מעולם כי אם לפעמים כדלונים בכח קרבנות ידועים שעירים
ידועים שבהן כדבק שעיר ראשות כחו של מחלק וכיחון ראשית גוים עמלק הוסיף פעם על
פנס הלבנה וכנע בכף ירך ועקב ולפיכך נפרנה מלכו בית דוד. והנה כשנקבנו הנטיעות
בחון אדם הראשון וכנע עמלק בכף ירך ועקב נקבה פרשת זכור. והרי שתי אותות
אחרונות של שם בכיכול פנתות עי עמלק והטעם כי יד ה' יהוד כנעה בכ"ם כאמרנו והיתה יד
ד"ה בכס ואומר דרך נחש עלה נור וסיחון ויבא עמלק וילחם עם ישראל בדפידים. בדקיון
ידוס. ולפיכך הונרך לומר כי נחש הקדמוני ועמלק שניהם כנעו בשתי אותיות אחרונות
שהם ה' ולא כשאר מן השם שלא פשטו יד בו כי אם אותיות יה לפו שאין בהם מקום אחוזה
לשדים העליונים לפי שהן למעלה כתו שבאמרנו. ולפיכך כי יד על כס יה כנעו בכשא
ונתנו בו פנס ונשאר כ"ם כנעו בשתי אותיות אחרונות ונשאר יה ולפיכך על כס יה והמכין
זה יכין סוד פרשת זכור ופרשת מעבר ובוק כי הכל כלול במקומו הלנו. והנני רומז. אל

בוים

בנחש הקדמוני והלחם עלנו דבוקו ובאו בדור דור שאול יסוד ומלכות הנקראים כן כאב א' לאצלה בבע"ב ונכחו
בר: שבקרקע בתחתונים היתה כמבואר למעלה בסתר א' בכמוי שבינם. ושעירים ידועים הם שעירי ל"ח ושעירי
לסב בקרקע שמטלות שם בלים לשעיר קטרוג המקטרגים שבקרקעים בעירים ורשית כחו של עמלק שהוא שהוא
והוא רחם כל שעירים מקרבן ואתעבן בלותן שעירי לשול מלקו שהשרם הבא לו מלחמן הקרבנו ולפיכם לו
מבאי לקטרג ולתנוס בוחן הבוא וצולעים קשנים פיה ובתפרך לתלין טוב כאבוא' בספר הרלקנט בפרש הקרבנות
ונפרשת לאחרי מות בעניין הצוחל ונם הלרבתי: ובאבא עמלק הוסיף פסת על פנס לבנה פירש הוסיף קישת
על פנס אדם הראשון וקפריל ואחר העטרת שהוא כף ירך ועקב מישראל ונגע סוד ויזכב כך כל שבחאלי אחרים:
ולפיכך נפרנס מלכות בית דוד פירש כפרלת העטרת שהוא מקרלת מלכות בית דוד כי שם מלכותו תלוי כאן
שבתאר פעמים ו' ומבאר הקיקן וקפרור הוא בקבצת פרשת זכור כלומר בנטעים ישראל בוא לחוור ולקבוע סוכר
בקיבוס ובור וכר לשון כוסל שלשון. והטעם כי יד ה' לנעם בם פי' יוד שבאלית יד כסא הוא לו כיראל
על פעמים בדפידים וכאותם הם ה' בקרבם אם אין ולכך הוצרל לו קטרוג עמלק עליהם כי כן דרך נחש עלו
נור כלומר בשעה שלא הקשה בנור מתעוררות מוכח הנחש דרך לבא ולקטרג ונסו ויבא עמלק ולחם עם
ישראל בדפידים בוחן שהוא דפיון ידוס שהוא שבאלית בעזית רפס בהנד אלוהות ואדרבם חורה לאור לשרל
ובשיב לאמור יוד פיסבות נם כן. ולפיכך הוצרך לומר כי הנחש הקדמוני בוחן אדם ונרו של עמלק שהם
נעבו בשתי אותיות אחר בית של שם שהה' לאחרונה הוא אות העטרת וקין התחתונות מהו' הוא פיסול כי
מד שם אקום לא ומם ולפיכך אמר כי יד על כס יה כי הוא מקום נגיעתו בכשא שהוא העטרת וסלוק בא'
מעבי שהוא אחרות ומבור עם העליונות הפרוד מעבה ולכך כשאר בם ונשאר ים: וכמו כן הם יבין עוד פרשת
זכור כאו שם ים בסתרך לאור ולאחר הוכר כקיבוס. ויבין נם סוד שעבור יבוק כי שם כתלאנק שרו של עשו
עמו לראות עם ויכל לה' אלהו מדת יעקב קו ה' אצבעי ולא יכל כי הוא לאצלה בעקום שלון לו אמוז ורשני
לא יכול לא ונע נכף ירכו הוא סעטרת שבה הוא לו מקום אחוזה ויקיצבע אותו מעקומו מתחת חוק קונגנו
של אדם הראשון כאום אמר בסתרך כי פנ אולא אסור לו בלשון אל אלי אתקב רבה להקנו בעצבר ונכנו
סרבו לעבר יבוק כי יבוק בעבר הקלשה שמות הכלולים הכל אלהים לדוד אד כ' שיבנה לתקנם ולאחרים יסד
בחיבור מלם ונם כן לא יוכל להסיר הנבה לנאלו ונה הים שון הבתלבקות וכנימות סירך ואלת ויעבור לא
מעבור יבוק כאלת ויעבור בלון ויעבור יד על הכיבר מן לוהבר ה' סמיר ורלו אותיותיהם סרבה לתקן אדון
בבל בתיקונים וכן אלו הבלשה שמות הכללים כאלת יבוק אותיותיהן יה בנגד יה הוויות הכס לך כל הם ד

סכרנו

נוסח בכבוכי במקום שיש להן לשרי האומות מקום אחוזה וזהו סוד ו"אז שלם סם הכוללת סם
הספירות כי סוד ו"אז שלם סם נקרא דוד בכל התורה ושיון לך דוד הגדולה והגבורה
והתפארת והנצח והוד לבוד עיקר תחתון ועל זה נאמר כל נוסח בכבוכי כי בכוב אות
ו"אז שלם סם מקיפים כל שרי האומות. ואחות זה ונלחמה בהוא בוד לה אין להם עליה
אתה על במותימו תדרוך והרכבתיך על במותי ארץ והאכלתיך נחלת יעקב אביך ולפי
שנאמר כל נוסח בכבוכי נאמר ראשית נוסח עמלק ולפי הוא נכנס תחלה לגלות ישראל ונתפס על
ישראל ונתפס יד בשתי אותיות אחרונות של סם זה. לפיכך כי יד על כס יה מלחמה ליי'
בעמלק. כשהוא אומר מלחמה ליי' בעמלק אינו ודע מי במי כשהוא אומר מדור דור
נגלה הדבר ונגלה מקום שבשם בו יד עמלק יכוון דור הילך ודור בא והארץ לעולם עומדת.
זה שמי לעולם וזה זכרי לדור דור לכיכך זכור דוד לבני אדום את יום ירושלים האומרים
ערו ערו עד היסוד בה. והיה שיבת זה תוכל להתלונן מה שקבעו הנביאים בשני מקומות
עובדיה נר לאדומי אמר בנבואת אדום ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו והיתה
לדוד המלוכה. וכריה אמר ואכפתי את כל הגוים לירושלם למלחמה ונו' ונלחם בגוים
ההם כיום הלחמו ביום קרב ואז והיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו
אחד ואומר ראשית נוסח עמלק. זהו סוד כי יד על כס יה מלחמה ליהוד בעמלק מדור דור.
ורבותינו ז"ל תקנו בפסוקי דזמרא שני אלו הפסוקים בסוף ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט
את הר עשו והיתה לדוד המלוכה. והיה ודוד למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ודוד
אחד ושמו אחד. במקום זה הקריבו שתי נבואות זו לזו. ובהתאחד אלו שתי נבואות
יתיחד הס"ת ת"ב. והחכמים עומק מה שתקנו בדבר זה. ובין סוד כל נוסח בכבוכי בשם
דוד כי אמולם, וסוד ראשית נוסח עמלק וסוד פרשת זכור וכרשת מעבר ובוק לכיכך יש לך
שתבוכן מה שכתיב בתורה כי יד על כס יה עי' ובאו התשובו' והגאולות והטובות ליישראל כי
בשעה שישראל בגלות בכיכול בוגעת הנרה לאברהם ויצחק ויעקב ודוד הכלולים בבוד וה"
ולפי שם יה צריך להושע ולגאול ושו' עוז ווזמרת זה וויהי לי לישועה. ואומר מן המצר קראתי
יה

מכיתו בפרשת זו מכלן ואילך הולך פרב ומנאר כל מה שלומר מרטו בפסוקים ושם מבוטאים מעה שפירשנו ומש
שאר כי הוא נכנס תחלה לגלות בתרים של ישראל ונא לומר בזה שהיו תחלה בסתרים ונכמים בגל פלו והוא
בילם סודם ונילה מקומם להוניא הכבישית לחון ולו בנים סחינבית ואמרו בשבוא אומר מדור דור בילם ם
ברבר ונילם המקום שבשם בי יד עמלק שרים כי אמר שלמה לה' בעמלק אבני שבשם ידו מדור דור בהוא ים ל
בעלבות הנקרא דור דור כמו שם שרים לתחלה בשנה ב' בנבוי הר. ונאמר ומיון דור בולך ודור בא כי לבמעים
הבשע ומחלק המבם ומחלק ישראל ולבמעים בא ויבא אל עיקר שם דור על הארץ והארץ לעולם עומדת
ונאמר כי הארץ לעולם עומדת לקבל נוס ירבון דור בולך ודור בא על הבכמות הינלת מחנה לעולם ויהיה עיבל
הגיל לקבלם. זה שמי לעולם וזה וכרי לדור ודור כלומר שמי אלקי אברהם ויצחק שם תחלת העולם והמבשר
בבריין בשאר עולם מבר יבנה זר וכרי שהוא אלקי אברהם יהיה נוכר עב דור ודור שם אל בפרשת שהוא דיתו
נהוא דרש ביבוכי בתדייר כי דזירי כבר ין שנאמר הסיכן אתם בתוך ט מלתם. והיתה לי המלוכה כירם שלמ
יחזיר המלכה בדיבוקה כשיעלו הנים שים שרם כ אלקי נבאות לשפוט את עמלק שהוא נכי של שם כשבנו לשמלש
בשע"ב נכיבוי הר וכן כרמו בנבואת וכריה שבשר ילחם ה' בגוים שהו עמלק שברשיתנוים עמלק לו יסיה בבנ
בדיבוק

מן המנר שהוא סוד וה"ש לה"מנרים שבעים שרי האומות שביב. כל רודפיה השיגו בין המנרים. לפיכך מן המנר קראתי"ה שאין לו מנרים לפי שהוא מקום הרחובות הנהר ועולם הרחמים שאין כאן מקום אחיזה לשרים העליונים ולא לנוגשים אלא ליעקב שהוא קו האמצעי ועולה למעלה מאברהם ויצחק לפי' והרכבתיך על במותי ארץ והאכלתיך נחלת יעקב אביך. ולפי"מן המנר קראתי"ה. ומה שאחר עבכו כתרהב יה כלומר הספירת העליונה השתים מהן איבן בנלות לעולם והשלישית שהוא הכיבה בגלות שקבתה לא היה כמו שאר אומות שערי כיבה בארצו בעולם וכלם כתבו למשה חון אחד והיה מקולה בגלל כל המ"ט שערים שעמה ולפי שהכיבה הוא ספירה שלישית ועל ידיה פועלת שתי הספירות העליונות שאינם נראות כלל. והכיבה בקראת רחובות הנהר ועל ידיה נאות התפוצות והגאולות כמו שבארנו לפי שבכי כמרחב יה בלותה הספירה השלישית הנקראת רח"ובות. ובחק אמר כי עתה הרחיב יהוה לנו. והכסיק הוא ביבר גדול הוא. והנה עליך הכיבה שהוא רחובות והוא סוד המנרים והוא סוד התפוצות והגאולות כמו שבארנו ולפיכך עוז וזמרת יה ויהי לי לישועה. התורה אמרה כרמז והנבואה בלה ויתר ואמר הנה אל ישועתי אבטח ולא אפחד כי עוז וזמרת יה ויהי לי לישועה. אין שם מקום כמו שאין שם מנרים התורה אמרה עוז וזמרת יה וכו' והנבואה פי' כלומר עוז וזמרת יה כלומר בהתאחדו שבע"ה בשתי אותיות אחרונות כי עתה הוא יה וכשיתיחד ויהיה ידוד אח' זו הוא התפוצה הגאלה. המכין זה יכון סוד כי יד על כסא יה מלחמה לידוד וסוד ויתה לידוד המלוכה וסוד ביום ההוא יהיה ידוד אחד ושמו אחד בשם אלה"ים כש"ה. ואחר שהודענוך אלו הכלים העליונים נריכים אנו לומר סוד מה שאחר חזקיהו בתפלתו אמרתי לא אראה יה בארץ החיים. מהו לא אראה יה כלומר מאחר שבאת לו מת אתה ולא תחיה אחר חזקיה הרי הוא רואה עולם הבא שהוא עולם החיים שהוא"יה כמו שבארנו למע"ה יואלו אומר שהיה זוכה לראות אלו ספירת מלכות שהוא אחרונה גם הוא אמרתי שלא היה לו זכות לראות מה שעשה כי שם וכמוו הספירות הראות משם יה ומלכות בקראת ארץ החיים כלומר המקבלת שבע מעולם החיים שהוא סוד יה שהכיבה נכללת בו. ולא אביט אדם עוד עם יושבי חלד פוהו סוד אדם הראשון שחור בתשובה ואחל מעשות עון ועדיין תשמע זה בע"ה. ואם כן התבוכן בכל מקום שאתה מוצא יה אף על פי שהוא סוד ספירת החכמה הוא רומז על עולם הרחמים שהוא סוד ג' ספירות עליונות ואם יש כאן קצת דין הוא בחכמה ובינה אבל הכתר כלו רחמים גמורים. ואף על פי שהוא עולם הרחמים אף על פי כן קצת דין מעורב בשם יה

שרי

בדיבוק ל' כלכלתיב בתרגום כיום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד. שהוא יה כמו שבארנו שייבו בשב"ם בבב' ע"ש ובב' כמו תהלים ביאור שנם הבינה בקראת יה וכן בתחלת שער זה וסוד הארם הראשון שחור בתשובה בעבין שהלל כי הקדיב שור שלא שים לו אל קין שאת בשבמו שב' תשיב לא' משור פר מקרן ומעדים מקרן בת ב' שפר יה כי אור לקקן עותיהו כיום קרן רוחו לאלהות כעבין שב' ויהיה קרן משיחו שם אנשיה קרן לדוד ולכן לא שים אלא שפר כי אם שאולן שור לחבר בים ד' אחד ולכך אמר בחנחו שהוא ב' שנבעיתי אל רשם לרשון כי לא כיסה בקרן ברוחו לעטרת שהיא שבלכות שקו שלחנבי שהוא שתה לרת ובהו שאמר הרב ועדיין תשמע זה בע"ה אל' אב קנא לין אתיהב כשם לה מעבי האחוריים שלוכתב אל בשאר ס' בכיאל ר' כיבוי שם תעיוסד. כמו שרשמוכים כי יש כע קנא נילוי ונרעים על שבינה כדלקמן בכיבוי אתבנם. ופרנא יעם וקדמם ובו' ערוחו לאדתו שתבשום

לכל

שהרי הכמה וכיכה הן ראשי מדת הדין ואף על פי שאינו דין נמור שהרי הדין הנמור מתחיל
מגדולה ונבורה שהביאותן בשרים כאחזיה ושם קבועים כמה שבהראות וכתי דיבוש כמו
שבארנו עכ"ל קנת דין יש בשם יה אבל בחית ולא בפסק דין אלא מגדולה
ונבורה ולמשה ולפיכך אחר אם עונות תשמור י"ה אדני מי יעמוד ופירש הבסוק אם י"ה
שהוא עולם הרחמים פומר העונות בשאינו באיש בדין לפנוע בדין הנבורה בשבמסר ביד
המלכות שהוא אדני לנמרי מי יעמד ומי יתקיים. וכבר ביארנו בספר הראשון כי בשמדת
מלכות מתמוררת לנמור הדין בנבראים הרי הוא מבלה מבשם ועד בסר כמו שבארנו בפסו'
פרק ומשפט מכון כסאך והדבה הרחבנו המאמר בפירש דבר זה. ולפיכך אם עונו' תשמור
יה שהוא עולם הרחמים אדני שהוא עולם הדין מי יעמוד לפניך ומי יוכל להתקיים. ועתה
הנה מסרנו כיבך כמה מפתחות לכל מקום שאתה מוצא בתורה שם יה וממה שמסרנו ביבך
תוכל להתבונן בשאר מקומו' ותבין דבר מתוך דבר. ונריך אתה לדעת הדרך שפתח בספר
יצירה בשלשים ושתים נתיבות פלאות חכמה חקק יה שם יהו"ה צבאות ונזהר מה יעשה
הנדרך להזכיר יה במקום זה והטעם כי יה הוא סוד שלש ספירות עליונות עולם הרחמים.
והו"ל הוא סוד התפארת מקום דבוק חסד דביבו ע"ה ומקיים וביקת האבות. נבאות הוא
סוד וביקת הנבראים ודרך המעלות בספירות מבה כאן ועדיין תשמע זה אם זכה ה'תבר'
ואחר שמסרני ביבך אלו הכללים בשם יה בבבם לבאר שאר השמות שהספירה הזאת הנקרא
בתורה לחנן תבין ותדע ותשכיל בע"ה. דע כי הספירה הזאת נקרא בתורה יש ונריך
אתה לדעת הטעם כי הספירה הראשונה שהוא הכת"ר לפי שבעלמה מציאו כל מי ואין מי
שיוכל להתבונן בה בקראת אין כמו שאנו עתידים לבאר בפור הנור. ואם כן אדם למאול
בה דבר. תשובת שאלתו היא אין. כלומר אין מי שיוכל להתבונן בסוד עתיקה ומעלתה
ולפיכך אינה מסויימת בשות ידועה אלא בדמיון בקונה של זוד. אבל תחלת התפשטות
המחשבה וראשית התגלות הסדר הוא הספירה השניה הנקראת חכמה ובמקום זה אפשר
לשאול לעם"ו שאינה בגלת אינה בסתרת מכל וכל כמו הראשונה. ובספירה השניה שהוא
התחלה הוא סוד התחלת שאלה. ולפי שהראשונה מרוב התעלמותה נקראת אין. הבניה
לפי שים בה קנת שאלה לפי התפשטות אצולות הספירות מן הכת' ולפי נקראתם. ובכבר נלה
ועקב אביבו מסתרי הספירה הזאת בי לו ואתה יותר תאבריהם ונחק. לפי שבחלתו עולה
בקו האמצעי שהוא הדעת עד עולם הרחמים. ולפיכך ואתם והנה שם מונב אדנה וראשו
מגיע השמימה וכו' הנה ידוד נצב עליו ויקן יעקב מצבתי ויאמר אכן יש ידו"ד במקום הזה
ואנו אתה לראות דבר זה כי עליו נאמר והרבתיך ונו'. והנבו רומו במדרשות חלום זה באחר
ובדרגת ימה וקדמה וכי' מה שאין כן בשאר האבות ולפיכך אנה על בחותי ארץ ואומר אכן
יש ידו"ד במקום הזה. ופירש פרשה זו אריך ואין אנו עבשיו בביאורו.

וזכו

שעיר בשם לם שבבי הלשוריים שלו בבאור בשער ה' בנימוד כיבוי שם המיוחד. כמו בדלשיבים כי יש בשם
ק נק נילוי ויל יעב על ידי סגיבה בדלקיין בביבוי מחשבה. ופירגת ימה וקדמה וכי' מדומו לאדתי ש מתפשט לכל
שבדרין עולם ומעט יאין ושאל כמו שבתבאר בפעמים בשער ס':

ובהוא ישראל לבדם דבקים כו שוכנים לחוץ בעולם הבא ולא יהיו נוקים אבל מינו שבע
ושובע וברכה שלין להם שעור וקנבה מוצלת הספירה הנקראת יש · ולכי שהכטוח ו״ת לת
ועקב בתקים זה שלמתן שכר שלין לו שעור בסוד וברכת ומה וקדמה ולכיכך אמר לכן יש
ידו ד׳ במקום הזה · ועל זה לאמר להבחיל אוהבי יש ואונרותיהם אמלא · ואומר ולא תם חוקן
ואל ירבו ידיכם כי יש שכר לפעולותיכם כי״ם הוא השכר להשפע הברכה והטובה ולהבנים
אתכם לעולם הבא בשביל מעלותיכם הטובות וזהו סוד שלם מלות ומשר פולמות שקלמו
גדולת ועלוין אין כלבבי אדם לנגדן כדי · ואע״פי כן מבר ה׳ ת״ח אותן כיד אברהם בחדת
א״ל כי סוד אל הוא אותם וש עולמות כמו שבבר בארנו וכל אותן העולמות מלאים שבע
וברכה שלין סוף וקץ לשעורם · וכשנכנסים ליטול מאותם האונרות של אלו העולמות עומדים
לקטרג יש כתות של שוחרי השעריה העומדים בב״ד של גבורה כנגד יש פולמות ולבוכך
וקרבים מודו לו ומה חכיון שוו · כמה בעמים נמשכים כמה מינו שבע מאלו יש פולמות על
גדולה שהוא סוד אל וכשמניעים לאדת הגבורה בדוכים אם רחוים אותם מינו שבע לרדת
למטה ואם ונא מן הדין שאינם רחוים לרדת למטה כשאדים שם באונרות הגבור הנקראים
אונרות נכון ועל זה כאמר מה רב טובך אשר נבנת ליראיך ועל זה כאמר להבחיל אוהבי יש
ואונרותיהם אמלא · וקנת המקובלים אומרים שהוא הים הנכון לנדיקים · ומה שאמר הים
ודו״ד בקרבנו אם אין · בכאן נרמזו שתי בסירות עליונות כלומר ברוכים אנו לדעת באמת
בסירה מתנהג עמנו במדבר אם בספירה ראשונה שבלה רחמים ואין בה דין כלל והוא
ספירת אין · לו בספיר שום בה תערובת דין והוא יש · ושם לה יש כתות מערערי ומעבבים
ואת לתה בעבשו שהרי כהונן שאלו · דע שאילו לא שאלו עי מס״ה ומרוב״ה אל על ודונתת
רוח היתה שאלתם הנוכה אבל שאלתם היתה כאמנעות דברים קשים ולבוכך שנע נהם
הכל״ב האומר ברשם המקטרגים והמערערים כל״ר ראשות נוים ממלך שברי כאם שלנו ·
ולמעלה מן העבון מה הוא אומר הבני עוד לפניך אם על הנור בחרב ובמקום קשה כי
בתאהוו על ידי שאלת דבר קשה בבבבו לומר הים ודו״ד בקרבנו אם אין · והנגנו רומז לא
בבבשו

ובוו לבחיל אוהבי״ם ר״ת יש שכר ומבו השכר יש פולמות שבו אל הוא חיתם יש פולמות פירוש כי מעשיהם
פולמות לאמנון אלו שוש נם כן לגיל בשער ס״בנים כיבוי אם אלדים בראש שערו · בבקרא לאונרות נמון
במנוחר לגיל בשערו בבימי בפון ובתחילת אותו שער · אבל שאלת בם שים על דברים קשים פירש בארנו אך
שתיהם מרחמים והדין מתפשטין והפשוט מעיזחד חשלם ובאו לבלל בדוד שאין באן יחוד ודבנו לעשך מלאם
בח לחד לבר כעין קינון שלאמה בשם ולהפריד במקו שאין מדור במסה ומריב ולפי פגע בשם שבלב השוחד בראש
המקטרגים בשוא בח לחד מבקות בה מלאם שנמשמרות ראשונה תחת אמצלת שמאל ראש המקטרגים שבוא
מעיזר לעזור המשה מדרך לבא ולבקבו כי בן דרך בחם עלי בור כאו שפירש למעלם שתר ובוכיל בלב
ע״ר הדרש שבריאו מצל לאדם שבריב בבו אל בת פו ובו״ר בעבריין זה שרמוז בו גם בן לבלב בוש שאולי לוא בבא
ים ציקר מבודת המעלקים כי ע״ד הייש עושים דמות כלב בבית שעיתם לסיות מבסנ אותם בידם ובוא
שעשה לשם הטוים וקראו בבחן · ומה שאמר למעלם מן הבעיין אחר הבני עומר לפניך שם על בור נשורב בלחל
הבני מושר להוירך על דבר הנור אלא יקבנו בנור ישראל ויגרמו לשם שום קטרוג ושורגן ושם לא אבא
ונתאבנו במקום קשה בעבה ומריבה ומל ידי שאילת דבר קשה בבבשו לומר ים ה׳ בקרבנו אם אין כמו שפירשם
הבני רומו לא בבבשו בדרך

בבקרא

בכנסו בדרך הנקרא אלכסון אלא בדרך הנקרא נור והיה הנחש שומר שם שהוא עקר הכלל
ולפיכך משה ומרוכה · והנני מכאר יותר דנו להעמיק בשאלה לדעת מה בין ספירת אין
לספירתיש על דרך עקר ולפי שאלו על המקומות שיש בו כמה מקטרגים ונקרא משה ומרוכה
בעבור להתלחז כאן הנח"ש והכלל על ידי שור וחמור ואחר שהודעכון אלה הכללים בענין
אתי הספירות הראשונות שבאין אין לו שם לכו להודיעכון עקר גדול · והוא כי יעקב אבינו ע"ה
לפי שהוא קו האמצעי אע"פ שהיא השתעבד עם אברהם ויצחק הנלחמים בין שרי האומות
אף פיף יעקב עולה למעלה ונלחם בספירת הכתר עד החכמה והבינה וזהו וברכת ומש
וקדמה ונבונה ונגבה · ואומר והרכבתיך על במותי ארץ · ולפי סודה יעקב להתלחם בראש
הספירות נמעלה הנה אברהם נמנה לו ימין ויצחק שמאל והוא שהוא דגל רביעי הוא פיף
מסר בסודות והוא נלחם בקונו על ז"ו הקון שהתחתון שהוא נקרא יסוד והרי הן בפי כל
המקובלים שתי ודי"ן יוד עליונה חכמה יוד תחתונה יסוד לפיכך ומי אבי דוד יש שיעקב
בחחו בו למעלה נס דוד נלחם בו למטה לפיכך ומי אבי דוד יוד למעלה יוד למטה שלשת
אבות בהתנע סין של שלשה ראשין הגדולה והגבורה והתפארת בנת יהוד ויסוד · והמבין זה
יבין מה שאחר כיסי כפר הרוחה והלום בזמן שאול זקן כלה בלבד ומי שבכנס בחוכלמא
ונגא בחוכלמא · ואחר שהודעכון זה התבוננתה סגלה בלבותיכם מסק ה"להבה אותם ·
האבות הם סם המרכבה מסק כד"ל והשיקוהם כסף · ויכחר כזו עם אחריהם · זה דוד ·
זרעם תמש כד"ל אור זרוע לצדיק ולישר לבב · ויסוד הוא עקר הזרע · והפיד ונגא חוטר
מנזע ומי ובנר מסרשיו ויפרה ונחה עליו רוח ה' רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת
ויראת ה' · כללים גדולים כלל הנה · ואחר שהודעכון אלו העקרים הכללים בחלק יש בכנס
בעלה לאחר הענינים הכללים בספירה זו · והספירה הזאת נקרא במקומות רבים מקומות
ובריך אתה לדעת כי הספירה הזאת הנקרא חכמה היא פוד יוד שלשה המיוחד · ומה
שאמרנו שנקראת במקומות רבים מקומות לפי שיש מקום לפי שיש מקומות

שהספירה

הנקרא לשנים פירש אשר נקרא כן אל שם אברהם אוהבי ונם הוא בני אחד ר"ל אחדות שלמה ובור הוא מבל
אין בה כנור ומשם ומרוכה ע"ש שמנשים ומבטיחים אלהים ואחר כך מדינים ומקטרגים עליו כל"ל יוכל ומשטין
עליה ומקטרגים הוא הוא פשנים שבאלן הוא יכול להשיל ולהשא ולפנות בהתעוררותו כמו שמבר למעלה כי ישראל
בנר אתעלו לנטית בדרך זה ומרוכה ליטשא שותזין לו · לדעת מה בין לספירות אין לספירות אין על דרך העקר
כמו שפירש שדני לדעת תיקרו של רבר איך שהיכם מתפשטים מבלתי הפם ט"ו אלה הם נרכים לבתיהם ושו שאל
לדעת נמש סכם שהרבו עשה נפלאותו ואין רק כדי לידע בהבנתם ולא בדרך משה ומרוכה לא הוא בענינו כמו
אשר הרב בסמוך · על ידי שור וחמור כי הסור רומו לבדת מדין שלמעלה כמו שנ"ל וכבי הסור מבעל וכסמוכו
עמו הקשור הנא מכם נמש הקדמוני אז הוא עדת מדין הקשה לבכים במו כטיפלה בשיבלי קדם ובע"ם שפוא
מתעבר עם אברהם פירש בוזן ינלות · הקתיבים ר' מהלקין המחתון מיוחו · נם דוד נלחם בו למעלה כי
ביסל יוד מבלן יש בהדרו ויש בעפרתי ובהדרו ויעוו הבין לנדולה ינב רם והבלות ובחברתו ליסוד
דוד ובכנס · בבנים כאוכלמא ונגא בא כלם כי ירעון שיודע לסבר כל הבדות בבוכתו הלבטה למעלה ומלבטלא
למטה בכנסו בזתו ולכך זה ונגא שאבו דוד ש"ש בתחו בחס נם בן הסליס קבר המרכבה ונהו שבעמו והולך
בין פנותיך שמחבהם בי חסן יקבר המרכבה עם דוד שהוא הנדולים ורעם אחריהם ועליו יעל המבים שהוא
דוד בשנמו נלאר ונגא חוטר מנזע ישי וכנ' כי הסבלה בוזת נקרא מבעה וכו' על שם ומחבתה אין

בהספיר העשירית הנקראת ח"לכות נקרא"לפעמים חכמ"ה גם הוא כל"א וז"כתן חכמ"ה
לפלמה. אבל חכמה עליונה שהוא סוד יוד של שם אבולו לחשה רבונו ע"ה בתעלמה ואין כל
ברוה יכולה להכנס בה שהרי לא הסיג כל שערי כינה והת"כ מ"לבנו"תן הבינ' ועל החכ"מה
הזאת שהוא סוד יוד ע"ם אמרו המקובלים חכמ"ה ברא"ש ועל החכמה האחרונה שהוא
סוד המלכ"ות אמרו חכמ"ה בס"ף כלומר אות ראשונה של שם שהוא אות אד ואות אחרונה
שהוא אות ה"א שתיהן מיוחדות בשם חכמה ועל זה אמרו חכמה ברא"ש וחכמה בסוף ולפי
שהחכמה הראשונה הוא סוד התפשטות התחתונה מן הכת"ר. אין לה שעור ונכיל אבל דבר
מבלמה שלאחריה. ועליה נאמר החכמה מאין תמצא מאין שהוא סוד התפשטות התחתונה
מן הכת"ר. אבדוס הבין דרכה אבל לא מקומה. והתבונן כו אבדים הבין דרכה כבלבה
בבבסיס להסיג החכמ"ה העליונה והו"א ידע את מקומה וה"ו סוד הכתר אשר מחבו בחשבת
חכמה בודאו הוא ידע את מקומה. וזו הוא החכמה שהוא תחלת התפשטות החשב"ה
האצילות ועליה נאמר וז"ל כ"ה וסד ארץ כונן שמים בתבונ"ה בדעת"ו תהומות נבקעו
ואין אבו כפי"ו הפסוקים עכשו. ומה שיש לך לדעת ולהתבונן בו בכל מקום שתמצא חכמה
תדע ותשכיל אם הוא רמז לחכמה עליונה או לחכמה אחרונה. ודע כי זו היא החכמ"ה שאול
כפרדת מן הבינה שולחות לפי שתיהן אדוקות בספירת הכתר שהוא עולם הרמתי"המקום
שאין שם לא עצב ולא רוגז ולא פירוד אלא הוד והדר עוז וחדוה. ולפי שתי אלו הספירות
מתאחדות לעולם חכמה ובינה לפי"שם"ה אינו משתנה לעולם. ואם מ"ן חוטאים ושראל
וגורמים פירוד לחכמה אחרונה ומפרידים אותה מן הדעת כד"א וכרגן מפריד אלוף לפוכך
לפעמים כפרדת ה"אחרונה מן הו"או וכשהוא כפרדת מן הו"או אז מתאספת לתפלה
ואינה כראוי מאחר שכת זונו שהוא ה"אחרונה בפרד"מחכה ונהו שתיתר פנוי שבית ועקר
כוון שנלתה שבינה שהוא ה' אז אותו"אז אינה כראוי אלא יה לבדו המקום שאין שם פומר
וזהו כי מצמי הרשע בחסף הנדוק. כי כשתלק ו"אז שהוא התפארת כחסף הנדוק שהוא
קונו של ו"אז התחתון. ומה שאחרנו שחכמה ראשונה הוא מיוחדת בתקומות הרבה בתורה
בבסוקים ודועים אין כונתנו שא"עפ שאיתו הפסוק מיוחד לדבר מה שגם חכמה אחרונה
אינה נראות כה שלפעמים הרבה ודבר הפסוק בחכמה ראשונה ונהיה רומז בחכמ"אחרונה
כמו שאמר וז"בחכמה יסד ארץ כונן שמים בתבונה. וכי אינו משתי ספירות אלו ונתנדלים
אלא ודאי הוא חכמה. וא"כ הוא בחכמה יסד ארץ. והשמים שהם למעלה בתבונה אלא
הדבר מדבר בחכמה ראשונה ורומז בחכמה אחרונה. בחכמה יסד ארץ. סוד חכמה שהוא
רחמים יותר מן הבינה. והוא נורך לבני אדם. אבל שמים שאין שם זולתי יומר וטהר תקנה
בתורה שהוא יותר דין מן החכמה. וכן וז"בחכמה יסד ארץ מדבר בחכמה אחרונה שהוא
עקר הארץ. כונן שמים בתבונה הוא סוד מדת הדין קנת כנגד שמים. הרי הדבר מדבר
בחכמה

[illegible]

בשבשם ראשונה שהוא עיקר הארץ פי' כי עיקר הבנינה שארץ ונגרשתם אל ידם

בחכמה ראשונה ורוחו בחכמת אחרונה. ואחר שמסרנו בידך אז העקרי הגדולים כמלת חכמה
ום לנו להודיעך שאר הדברים הכלולים בספירה זו כמ"ה וספירה זו כך למקובלי רצון כלו
אחר המשכת החכן בחלולי הספירות והתגלות מכתר עליון זהו המקום שאין כח להתבונן בו
כלל לפי שאין כל בכר למעלה ולמטה וכול לדעת כונה דרך התפשטות החכן בקבולו הספל
ומר"ם שם הודיענו כח את דרכיך • והיתה התשובה וקראתי בשם ידוד לפניך. כלומר דרך
שהוא לפני ולפני מהשגתך ואין לך דרך להכנס בה וזהו סוד וקראתי בשם ידוד לפניך ולפי
אומר וחנותי את אשר אחון ורחמתי את אשר ארחם. שאין דרך ומבין לכל בכרח להתבונן
בהתפשטות הרגון לא מעט ולא הרבה ולפי בך הרגון באין נבול וכמו שאין לנו חשינים דרך
הספירה הראשונה לפי שאין קץ וסוף לה. כך הרגון הדבק בה אין לו נבול. וכמדת הרגון
ארחם הק"בה על הדבקים כמדת הירלה כלו מכלא החכן והמחשבה אשרי הזוכה לכך. ועל
זה נאמר רונה זו את ירלוו • ואומר רגון ורוחו יעשה וגו'. ועתה נריכים אנו להודיעך סוד
שני מקרלות שקבעו חכמים אחד ברלם התפלה. והוא אדני שפתי תפתח. והשני בסוף
והיו לרגון אמרי פי. ונריך אתה לדעת כי הראשון הקבוע ברלם התפלה הוא השער שבו
נכנסים בני עולם לבקש רחמים לפני יי'ת. וזהו אדני שפתי תפתח. ועל זה נאמר פתחו
לי שערי נדק אבא בם אודה יה. וסוף התפלה ההגונה שהיא מתגברת ועולה מספירה
לספירה עד שמגעת עד הרגון שהוא דבק בכתר. ולפי אחר בסוף והיו לרגון אמרי פי.
וכשהתפלה מגעת לתקום הרגון אז כל השערים למעלה נפתחו לבנו ואין שם מעכב
ומונע על בקשתו שהרי בעולם הרחמי הוא ואין יבוק כל נרכו ושאלותיו ואין דבר עומד לבניו
שהרי המקום הרגון הוא שולט ויכול לחדש אותות ומופתים חדשים כאילו באותה שע' נברא
העולם ואין דבר עומד לפניו. ושם בני חוי ומזונו לא בזכותא תלוי מלתא שלא כמזלא תלוי
מלתא לפי שהכל תלוי בעולם הרחמים שהוא המקור. במקום הבקר מזל. ואם תתבונן בענין
זה תבין סוד חנה עד אווה מקום עלתה תפלתה כשאמרה ותדר נדר ותאמר ידוד צבאות אם
ראה תראה בעני אמתך. וכן תבין מכאן סוד תפלות כל הצדיקי שהתפללו והפיקו כל נרכיה
בדרך נסים וכפלאות הוא שנכנסו בתפלתם עד עולם הרחמים שהוא המקום אשר מנם
בתחדש העולם וכמו שבתחדש העולם וכל ברואיו מאותו המקום כך הצדיקים המתבוננים
בתפלתם לאותו המקום יכולים לחדש בעולם אותות ומופתים ולשנות מנהגו של עולם וזהו
מקום הבטחון הנאמר וזהו סוד הרגון כי המגוע למקום הרגון הוא הכל בידו לעשות בכל רצונו
ותבנו כמו שאמר רגון ורוחו יעשה ואת שומעתה ישמע ויושיעם. והמבין זה יוכל להתבונן
כל מקום שבא בתורה אותות ומופתים וגאולות ותשועות ושבוי מנהגו של עולם. ולפי קבעו

סוף

ביאור סוד מדת הדין פי' בכונה שלא קבעתי דין ולכך היא בנגד פסוקים שאין בהם זולתי יוסר ורחמים ואיכא
נריכים לדין ויש הפך בפיר הראשון ובכך ירמו בפסוק נם לאחרונים ולפי אחר וקבעתי את אשר אחון כלומר אין
ואין מי יודע לדבר בו ולפי בך הרגון בלי נבול מי בלי נבול שתנבילהו בשנה כלל כי אבד מנחם לבולם אין נבול
ומעוד לך שאחזנה תופסת קבת בשנה נאחדות. אלא אנו מזינים ריך בספירה ראשונה בלתי בלם
בביאור אות הראשון מהשם בלו ברלם שחזן והאחזנה ר"ל מסבתי שנקרבך בשבם מתפשט ואת האדם אשר בם
ברחם על ירחמו הרחמים מעדת דבנו של הקב"ה הכן ירחם ורחמים לנשת ל שקרים הבורא הוא בשלות מה שבתם
בו יותר מן שראוי אשר על נס בקב"ה ירחם בהלקאן בשמיך. ואם תתבונן תבין סוד אבנו אבולר

לעיל

בסוף התפלה והוא לרבון אמרו הוא פור שאמר מתפללים והוא רבון. לומר שמתחדש הדבר
שאנו מתפללים עליו ממקור הרבון והמחשבה כמו שמתחדש העולם מלותו המקור. והמכוון
זה עליו לאחר ושבר ודוש ושפוך לומן ידע כי כל הנסיים והמפלאות שבעבור בזאת הכנעים
אל מה לעולם והאחרונים כלם הוא מבמרוים כשהוא מנוראים כתפלתם עד מקור הרבון ונאות
מכחו הלדות שבעבור שהוא מוסשים לשנות הרבון לו הוא ודעים והוא המקור הקדמון הרבון
הוא מרגיש לשנות רבון לפי שהחדש מהו הרבון ידע שלוקחו שוכנו אכל כל הזוכר לבנים תפלתם
עד המקור הזה וכל לבטוק בהבנו מלון בכולל והוא מבן רבון מוי כלומר מתנות ומתשיך הבנו
מתקור הרבון מלון סוף והמכון לא לקיבה כעיבו שבנו שבע ודוש ותנות ומוכנים
כעולה מכל כרוון מדר כל מוכים שבעולם כל מי שזוכה לאות המתתא בידו מבוק מאנו
ברבון ואם שוכו רבון יש כזה והסמיכה הזאת תקרה עובק כלו"ש תק מחשבה. ולל תפסים
מתחשבים כי דבר עתוק בחקים זה הוא דבר שבול ומכוך. כי הבוכה בלשון עמוק הוא מוכל
ומתוק לשונו כתוב שבר רחוק מה שהיה ומאוק עמוק מי יתנלנו. ולהבין פור מתעמקים קרא תך
ולכלומר אעומק המחשבה שהוא הרבון בזה סוף ונבול ועל דרך זה לאחר בשבר
ונהרה ע"ותק רוס ע"ומק תחת הרי בלה כי לשון עומק הוא כדבר שאין לוסוף ונבול ולא
לשון שבל לבד אלא כי כל דבר שהוא בבוה ולאחר כו לא עתק הוא לשון חמיות ונבהו.
ותוחר שהוא נוכה לו שעור לדוק ונבהו. ומן כאלאחר בבנון שהוא לאמר חמיתו
לומר שהוא ורד לאמר הרבה סוף דבר לשון עומק בכל מקום שתמצאהו הוא מפוחדו לשון
שהוא מוכא שבעלו אם לאמלה לחמלה אם לאמר לאמר אם לבדדים ועל זה לאחר
בכלו עומק רוס עומק תחת עומק מוכה עומק מתרב וא"כ התבונן מה שלאחר מתעמקים
קרא תך יי כלו מעומק הרבון שהוא לות הראוכה אל שם והוא הקרקות לות המחשבה כמו
שאנו עתידים לאחר בע"ם. ולכו לאחר מלד עמקו מחשבותיך. אמר לשון עומק כמחשבה
והמכון זה יכון מה שאחר מבלה שמוקום תכו מחך. ואחר הוא גלוי מלקחת ומבתרתא.
והסמיכה הזאת בקרות מחשבה כלו בקרות מחשבות שהוא פור התחלת התפשטות
אחבן כלכולות הבריאה והמחשבה. ווו הוא לוד הראוכה אל שם שהוא לוד כקוראי המחשבות
כמוחות הנוכה כבתר עליון כלולה כאין סוף. לפי פתון הבקרה הזאת ולתפלה הוא עולם
הרחשוה הנוחרים שלון לוסוף ונקן ונבולים ועוד והוא מתפשט כמוד בחבה ועמקה בדבון
הבתר ועלוה כאת אלד עמקו מחשבותיך. ולאחר מהמחשבות לשון רבו הם סוד ל"ב נתיבות
החשבה ואין מי שוכל להתבונן בהם לפי שבקרקות הם עמק רוס כלאחר מתפשטו אין הבתר
שהוא רוס עליון ואין מי שוכל להתבונן בהם אלא מי שבאלה מוס בדלו מבאחר עמוק שלון
לוסוף. והלולה אוכו בכבם בעצמו בבאחר לדלות אלא בדלו שולם מוס מן באחר. כך אין
כל ברוה ובולה להתבונן בסוד עומק המחשבה אלא על ידי הבינה שהוא בדמיון הדלו שהוא

בבבסת

לעיל בבל"ר בבלי"ר עניין שלילת בנים לפי שהוא מה הוא ובינן יודע שאין בו שוכו בו כל שהוא בו בים אדד
בדבון זה. רוס רק אחם בבדו בחמלל הבינו"ו אש בהתעוררות ובו כל הדברים בדרכי בבאמתו לבתמוכו
בשיבולות ליבם ובינו מתקרים בסבר בחרבו פעמי ל"ל אין בבן אוס שבע ובנון ולא אמו שבע ובנון בם אבא
בוס מקדם הבינו זה הוא שיעיה בבל ומבו להמלות בי אין הדבר אלא בסבל בחדר אלא כל ביבים שבאלם ובל
מעבנים הבב. כלל עמוק מחשבה כי שאין בסבל יבול לסיבו בקוב עוקבו: הבוה מ"ר בתחלת בתפשטת אסבן

כבו

בכנסת לשלום מעומק כאר המחשבה והדולה עומד מחוץ וסימוס עמוקים עצה כלב איש
ואיש תבונות ידלכם . שאין דרך לדלות מים מעומק המחשבה אלא על ידו תב"ונה . והחכמן
זה יתבונן מה שאמרנו למעלה שלא נכנס אדם לעולם לפנים מן הכינה ואפילו מר"ע ואם
השיג כלום כב' הספירות העליונות חונה להם ע מד ושאב מהן עי' ספירת כינה ומה שאחר
רחוק מה שהיה ועמיק עמיק מי ומצאנו . אלת מי' כאדנו בסערים הקודמים . עיוק עמיק
הן ב ספירות עליונות הכתר והמחשבה שהיא דבק'בו לפי שאין סיפוקן ונכול וסעיר לעולם
הרחמים . ואם ישיג המשיג בהם דבר לא ימצאנו אלא עי' הספירה הנקראת מי שהיא הבינה
וזהו עמוק עמוק מי' ומצאנו ולשון מי' הבנו רומז מכטן מי' ובא הקרא הקרא סוד ה' אחרונה
דאקרישו חומו . מי' כתן לשאלתא עד כאן שאלתא מכאן ואילך כבותן אנכא כעין . חו ומלל
נבורות וי' . מי' כרא אלה למן הוים אשר ברא אלדים אדם על הארץ אתה שואל את מיבונן
ומבונהו וסי' לו ישיר משה ובני ושראל . בכון כשאך מא . והבני רוחו . אחת ואחת . אחת
ושתים . אחת ושלש . אחת וארבע . אחת וחמש . אחת ושש . אחת ישבע . ובא והניחו עלכן
הזהב כי הוא כפורים הוא . הוא הוא כפורים ממש אז מלהעלה למטה ואז מלמטה למעלה .
ובהזאות הוא הכפורים לא היה מתכוון להזות למעלה ולא למטה אלא כמנליף ושלמה בוה
ואחר בוה שנקבעה שכינה בדביר ונקבעת במקומה למטה אז אחר שלמה וי' אחר לשכון
בערפל ובה בניתי בית ובול לך . וסימן כרחל וכלאה אשר בנו שתיהן את בית ישראל . רחל
ולאה שמטה ויובל . ה"א עולאה וה"א תתאה . ונרוכין אבו לעורך על אשר אמרו רבותינו
עליה במחשבה ולא אמרו ודל דע כי סוד מה שאמר עלה במחשבה כלומר שהמחשבה ה
העליונה הנקראת רבון כאין נבול והוא ספירה שביה אינה מתבודדת לבאת חוץ לעולם
הבינה אלא המחשבה הזאת מתבודדת והיא נאחזת בכ"תר עליון תחוד . ואם ינטרך
המנטרך לדבוק בה דבר עולה אליה עי' הבינה הנכנסת לפנים ממנה . אבל אין ה
המחשבה יורדת למטה . וכל הדברים וכל הנכרתים שנכרתו בעולם הס

כפי

כמו הנקודה שהיא התחלת שתו נקודה מחשבה פנימית מי' לא כאן שהיא ביורית אלא בנקול ב' המשכת הרמין וכן
הוא נדר שנקודה בכל מקום שהיא דבר שאינו מתחלק כלל ואפילו במחשבה לא אפשר דקודה וקטניקה בלבד אלא
אפשר שאינה ראוים לכך הוא ול ן סוס מרה ונבול ושיעור ולא שום מתפשטות ולא מחשבות אפי' ככדי חלק א' מאלף
אפילו אבדי פי מקט כי המדם הוא לפי קיבוד הסנתיבו כה נקראת נקודה מחשבנית וכל בכן בנתר שהוא למעלה
ממנה לכך ריעוה לעוקן נקודה ואת ונקרא עוקבה אל לוד והמחבאה דיעוה לוד מבאה שהיא בנקודה הקרת סוד
ה' אחרונה דאקרישו ע מוי כמש'ין זה ופי' כי כה'א אחרונה כתקשר מימי הבינה ובתהו לדין רפש כי מבטן אמה
אלא יגא אמש אתאם בהור ה' אחרונה ה' אחרונה ומבינה ומולך מן הפסוק' המבדילים לשון מי המור אל הבינה
ונאמר כי בתי כאן לשאול ובעל אלל נבורת הסס ולא עשה והלזה לאן מיום אשר ברא אדם אדם על הארץ לקיים
וזה הבינה שבראם כל הדברים ורמז כי אליה הבינה ומי' אין ר עשה אז ראו לבינה עם הו' אלמעה מחנה ואומר
כי עד הבינה שניתן עשה בשירתו ולא למעלה מהבינה ה' לך ומרמז הכסוד נמבבר הולות אל לב שבינה אחת בבני
ענבה מתקשרת עם הבינה אלים לאחת והו אחת ואחת ואחר כך מתקשרות עם הו' שתתים והו אחת ושתים עם
הסמל ואחת ושלש עם הפחד וכן כולם והו סוד אז אז ו' אלמעלה למטה וכן אז' אלמטה למעלה אלבו' ומתקשרת
ביסוד והו אחת ואחת ואמ"ב עד כאחרון עד שמתחברת עם הבינה הכוללת הנתים שאליה ואמר כי לב הוא כלו'
כי מספר הנשמות אינו נוסף אלומן בו ביום בעצם כי לב הוא שהיום מבאו רומו לכפורים מעם שהוא הבינה הנוכר
בעקשון בעצ"ת ומ"ש ינא ומכיחו ע"ב הוחב לא בנאתיו כרוב הספרי' ואולי שנות הוסר הוא להגילתי כל' הכיוש

פלגר

אם כפו שעלו במחשבה כמו שאומר בתלמוד כך עלה במחשבה. ולפעמים שבפירת מלכות
ותרומתו ומתעלת עד שתעלה עד הכיבה ובמלאת דבקה במחשבה ונס כן אומרים עליה
כך עלה במחשבה. אבל לנפשות המרכבה אומרים לשון ירידה כל"ל ירד למרכבה ולשון
ירד כי הנוטה במרכבה בכבם לחעלה רוש עד מקו"ם אור שתמו מקבל שבע הנפשות אחוז
ווורד ונופה במרכבה ודברים אלו עמוקים עד מאד. ואם עזבה עדיין בע"ה תבא בהם
עקרים גדולים. סוף דבר לעולם אין המחשבה מתברדת מן הכתר והסוד כי הות אחתן
כולנת שתיהן האות היו"ד וקיבה והכן זה עד מאד. ואם זוכה הזובה לעלות עולה על ודו
הבוכה. וסוף דבר עלה במחשבה ולא עלה על המחשבה כי כל הדברים שנכרלו בעולם
עלו במחשבה ולא עלו על המחשבה לכי שאין מי שיוכל להכנס בה
זולתי מי ופתה הט אזנך ושמע מה שאבר לך לשמוע בדבר זה. כל מקום שנאמר בו עלה
במחשבה הוא לשון שתוק כי הערים כבעלו לפיוך בדבר זה שהרי פתוח ונתים
בחדר העליון שאין כל ברוה ובולה לכנס בה והוא חדר המחשבה העמוקה הבקרלת ונין
כאין נכול לכן בלוס כיך מלדבר. וזהו שאמר בעניין רבי עקיבא בעניין מרלות מעשה
רכיבה עליו השלום. בשרלה שהיו סורקים לתבשרו ואמר זו תורה ושכר אמר לו שתוק שכך
עלה במחשבה כלומר שאלתך אינה במקום שתוכל להשיג בה דבר אלא שתוק ומה טעם
שהרי כך עלה במחשבה. הרי הוא במקום שאינך יכול לעלות לה וגם הוא אין דרכה לרדת
מתחתיה ולבאת ולהגיע אליך לפי שהיא דבקה בעולם הרחוק בכתר עליון ואם כן שתוק
עתה מסרבו וידך כלל גדול לכל מקום שתמצא כך עלה במחשבה כי הדברים שתומים ואין
כל ברוה ובולה להתבונן בהם לפי שהמחשבה אין בה בחוה כלל ולבי שאין דרך להכנס
אליה ואין לה תבלות וסוף ואם כן הוא יכול מי שיש לו נביל לשאר דבר שאין לו נכול על
כוונא בזה באחר מאד עמקו מחשבותיך. ובדבר זה נאחז ענין רשע וטוב לו נדוק ורע
לו. ושתבח בעל הרנון אשר לא ונשג תבלית בוכתו וחכמתו ובמו שאחרו ב ענין רבי עקיבא
שתוק כך עלה במחשבה וסימן הדבר בזה המומו"מה נדלו מעשיך ה' מאד עמקו מחשבותיך.
אום בעד לא ודע ונומר. בפרוח רשעים ונומר. ומשטעם ואתה מרום לעולם ה'. כלומר
ברום המחשבה דבר זה ואין מי שיוכל להגיע לדבר שהרי כך עלה במחשבה. ואף על פי
שאין כח באדם להשיג בדבר נפשות המחשבה הנדיקים יש להם קבלה לשמע אזן. לפיוך
אמר בקרוים עלו מרעים תשמעבה אזני נדיק כתאר ופרח הרי הכל מבואר ברמזים. ומה

מה

שאין בן עוד אחר הוכרתו ום הוא אפר: ובוכל לפרשו כי בוה המעשה רבים לחזור ולרמוז על המלכות בפני עצמה
אף אם כדמוה דרך כלל כריך לרמוז ג"כ לצבאים כדיבה בתבו בסם מערכת בם"ף שבר פסרים וכן בוכב רמוז אש
ע"י סיב סבכה אבר בעצה ימיכו ובה לאדמיות מאל"ש אל בתבו יקבי"ל אל שים מתבון שתה אל שבע לשבלא זמורה
אל פרבת בעלין הבוב לשבע לשבע אלאבע אל ראשו לבתן תבלה בלבי שבלה ובשבע תחתיבו לשבע שוי כל מאל
שנאות בתבליף בתבנדא מילבשליה ג"ר הבבה בדבנועה ו לשבע שוי אל כי מבבה בתקום א"וכן שים אדר פסירות
שם בבי שצלו בשבעים פירש בבי שצלו אליה: ובלים שהם הבינה ובתלבות לאמיק ובין מבבה לפי"ל בפצולה
לו הבריאה בבריבה: אבל נפשות המרכבה פירש אחוה לשבע ולירה בבמיבי מבבה המרכבה אבר לבן ירידה
ובתור ווורד ובזה המרכבה פירש שחוד ווורד בנפשיתו מלבבלה לחשב בדשיון הרוגה לוא בל עמיבי עד
ברולה שבריך לעלות לבנדלבוה ולנפשות מבבה ולמטה אבל לבעלה בן בחשבה אין אדם יכול לעלות לקבל
פש

מה שאמר מרע"ה להשיב הדבר בנפשות המחשבה ובפלס ממנו והותה התשובה אלא וחנותי
את אשר אחון ורחמתי את אשר ארחם. ואין דבר זה ידוע לשום בבריה. ואל זה רמז הכתוב
רבות עשית אתה יי אלהי נפלאותיך ומחשבותיך אלינו אין ערוך אליך אגידה ואדברה עצמו
מספר. ובכל מקום שאתה מוצא לשון פלאות. הוא דבר מכוסה מן הבריות ואין יודע
לזולתו ית'. ועל זה כתיב לעשה נפלאות גדולות לבדו לבדו בודאי ועל זה כתיב נפלאות
ממני לא אדע והמלאך אחר למבוא למה זה תשאל לשמי והוא פלא כלומר אין ליפס קבוע
אלא במחשבה בודאי תהלות עושה פלא. פלא עצות מרחוק ואפילו כמה שיש בה אדם
להשיגו בזמן שהוא נבעלם מחמת בקדאת בלשון פלא. כי ופלא מיך דבר למשבט. הבכי הסיף
להפליא את העם הזה הפלא ופלא. ואבדה חכמת חכמיו ובינת נביאיו תסתתר הפלא
ופלא יועל כיונא בזה בזאחר מאד עמקו מחשבותיך בבשוק זה רמז לא"כמה והיה הכל
אחור ובכר בבשוק זה בלאחו סוד נדיק ורע לו ורשע וטוב לו. והספירה הזאת בקראת
יראה כלומר המגיע לחשוב בתקוס העליון והעמוק הוה הרי יש לו ליראה ולכאן אין ויתבהלו
מהשבותיו לרוץ ולהרהר יותר מן השעור הראוי ועל זה כאמר בספר יצור' כלום פיך מלדבר
ולבך מלהרהר אם כן לבך החזירהו למקומו כי המקום הזה מקום הירא' והפחד לחשב עניני
ועמקיו. ויפקב בשהגיע למקום זה הבקראת יש בתפירא ובתפחד ואחר אכן יש יי' במקום
הזה וירא ואחר מה בורא המקום הזה ואע"פ שבספירת תפארת בקראת בורא הוא מבני שהגי'
עולה למעלה רוש ובאחות בבתר בסוד הרגין שהוא סוד הירא ומשה נ"כ כאחר בי כי ירא
מהבים אל האלהים בתייר' מהבים בעומק מחשבתו ובתן נבולל מחשבתו. ואחרי מי שהגיע
למעלת הירא כמרע"ה. ובשבא ה' לגלות ליראל פתרי מבבוכו בשערו כיבתן תורה
שהירש שלא ובישו אל העומק ההוא ר"ל שלא ויסיטו מחשבתם להרהר בעומק המחשבה
שאין לה נבול ושיראו מנשת אליו וכן עשו שב'ועמוד העם תרחוק ומשה נגש אל הערפל.
ידע כי כל ישראל שעמדו בסיני מעלות ושעריה הוו להשגותיהם כפי שכרמו בפבוק ישר שם
אחר עלה ש יי' ונגש משה לבדו אל ה' והם לא יגשו ולבו שם כמה מעלו בהתבשבו' המחשבה
בספירת הרגון אחר להם שיגיע כל אחד לנבול הראוי לו. ולא להם מר' עה כי לבעבור נסות
אתכם כא אלהים ובעבור תהיה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו. הבכי מבר' פנו הבבוקים
ברמוזים. לבעבור נסות אתכם כא לנסותם בכח מה שבובים כתו שלא כי לבעבור נסות
אתכם כא אלהים. כאדם המנסה חרב כמה כחי לחתיך. כך נסה אתכם אלהים בשבתנלה
עליכם כדי שתנסו עצמכם לראו כמה כחכם להשתבל בגדולתו ובמנעם הסגתו. ובשבאת
לבסיון בראת ואחרתם שאין בבם כח לעמוד במראה הגדול הזה כאמרו ותקרבון אלי כלכם
וגו'

בבת אורו עד שיראה לשם אמנו כי אפילו שם לא בנע לקבל שפע נפייתי שלא עד בביכם ושאי' שלא ד' תיבי לנפו'
בשרבב לשער דבר אין לו נבול אף בנגם בספירו' האחרות אין שם גב לוסיעור מ"ו שם קבת בשם תפיסת הדעת מה
שאין בן בזו שאין בם נבול כלל לשבבבת בשבל שהוא דבר ש ש לו נבול כמו בפי' לשעלא נ"כ בבינוני רגין וזה שבא
מרע"ה לבשי' לדבר ונבייב העשבה בא ירו הראבי בא את בדיבך ימבוני לא אבר אחין בלו' בדנוני ובם ש שאן
דיך ועבין לשים בבר' לדבר בו דבר בלו' אין לו שר קבוע שלא בשחשיב בלו' בבי רגין המחבב' בבבולתי. ובגם יבשם
לבדו אל יי' והם לא יגשו הרי שהיה להם שיעורם אע"פ שב' להם עלה אל יי' אתם ואהרן אחיך ני' בי תאבלנו אם
בבן ו 27 1 הגדולים

זנו׳. ופתה לחם נחות כו׳ תאכלו וגו׳ וא״כ מאחר שבא לכסות אתכם פתרלו כיצד אתם
יכולים לסבול הבל הסנתו ולא יכולתם לסבול מרדה כבודו׳ מכאן ואילך יש לכם להתלבש
ירלה ובחד מלהרהר ולחשוב במה שאינכם יכולים להסתכל בו שהרי כאתם לודו בביון
כלותי דבר וברחתם מחנו לגדל תקבו וגדולתו ולפי׳ לבעבור כסות אתכם בא האלהים
ובעבור תהיה ירלתו על פניכם לבלתי תחטו לו מכאן ואילך שתהיו ירלו׳ להרהר בגדל
הסנתו ולהבכם לפני מתח נת שלבם כן תחטאו לשמו׳ותתחייבו כלוה ואהו פי׳ לבעבו׳ תהיה
ירלתו על פניכם ומאחר שעמדתם בנסיון וירלתם תכבו האש ולחדתם לו ופתה לחם
בחות לפיכך מכאן ולהבא תהיה ירלתו על פניכם שלא תתסתכלו חוץ לגבול הרלוי ל
להסנתכם. וא״כ התבונן בכל מקו׳ שתמצא לשון ירלה רוחו בבסירה הזאת שהוא מקום
הירלה בלותר שאין בא להתבונן ביחסבה בו לפי שאין לו גבול וסעור והבני רוחו ויאחר
לאדם הן ירלת יו׳ חכמה וסור מרע בלבה. ואחריה רבים כי חב״מה וכלבה רמוזים בפסוק
הזה וכן עקב ענוה ירלת יו׳ העבוה היא סוד הבתר שהו׳ קונו של יעקב הקונהוא לות הלוד
ואחר בבסוק אחר ראשית חכמה ירלת יו׳ מה שבא חכמה עטרה לראשה עשתה ענוה
עקב לסוגיתה כל זה בסוד אלו שתי הבצירות הכת״ר ואם כמה ופתיהן בסוד אוד שהרו בם
בכללן הענוה והחכמה והירלה בלחות בין שתיהן הוא מקום החביר יה״ביק הרי אלו פנו
בסוקים מבואחרים היטב. והבסוק הבלוסי הן ירלת ה׳חכמה כי הירלה הוא המעלה הגדולה
במעלות וא״ת והרי העובד מאהבה גדול מהעובד מירלה. דע כי האהבה והירלה הדבקו
בעבודה הן ענין אחד כי הו׳ אם לה שתו בגוים וש ירלה חיצונית ויש ירלה פנימית ירלה
חצונית בעוד אשר לא הגיע האדם גדולת יו״ת ולהוא פוחד מירא העונש והיהרו׳ והוא ירא
חצונית והרי הוא כמי שתוכש עצמו מלהרוג אולנוכ מירא׳ עו פרוא יהרגו אותו ויהנה הוא
הזאת חוכה ולאות מ״ת הוא כוכה טוכה. אם״כ יש ירלה פנימית גדולה מזו והוא הירלה
הבא׳ על דרך הסג׳ כיצד חש וכה אדם להגיע מבמעלת הבורא ית׳ ירלותיו והעונות
והתענות ומיני הסבע והברכות האדיקות בעונש הסנתו ומבנתו. כמאכור מעלתו. ואיל
נרע ן נופו שהוא רמה ותולעה אז יבחר האדם ויורא מלבוא כמלך גדול כמוהו. ואחר
מו הבואחנו עד ה׳ום להבין מלך גדול ומורא מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא
בחיותו ברוח שפלה ונקלה ובבזות מה אנו מה חיי להיותי ראוי לגדל ויגלת מקום זה.
ובמבא שהוא ירא בחא נא ויהיה הנון להתקבל בהיכל מלך מלכי המלכים הק״ב ונמצא
בסבה זו מסתדל ותתקן עצמו ומזרו בסתו ומיפה לות אולו ומבא הן בפנו׳ ו׳ת׳ ויקבלהו
לפתח בהיכל המלך׳ והנה בחות האדם דבק בירלה זו מהבלת עצמו קצורה לתעלתו

מגדולה פי׳ סרון ירלים מבני א״ה לשלוח שהשבח׳ מסס ולהלאם עלא היו יכולים לסבול בכחו פחוק ומוסר לבחל
והיו מרתעים לאחוריהם כמשפט אם לאכלת. לפי שאין לה גבול ומעוגר מ׳ אין לה גבול ומיפור לתפסת מחבר
האדם כם בחו שפ״לעבלה ובכיון ולבן יש לו ליבה מעלות בם מהסבתי׳ והבאר דאם ת חכמה ירלת ה׳ מל
ראה מ״ת מבחה התפ״ת ברה הוא ירלת יל אל ר״ל ראשית חכמה עלה בם ומירלה בין שבחים כמו שאבר בבמקום דהוא
מקום רבב״ק והחיבור בין שבחים. ובגדולה הוא מ״ת זמרים כי הוא בבה סוא דביקה בבפירת מאבר ומאור לפסח ל
מלהבים כיר׳ שלוה ובה לבאול כל מהבתים כמרוחר בבל בבמים ומתחלת מבר ו׳. אלא מל ירבנהון
מבות ב״ל שלרים כי הוא המתבבם ובדין אם הם הלים ראוי לא אלא ובוכה זו כמבולר לעלה כמב׳ ובבמי נמ

מקן

פורה נוסו ונסתמו סלע וכול כרם חוטם וכמצא מיתקן נוסו ונטהר בסמכו ויזקק מוהותו כדי
סימכא מן בעיני אלהים חיים ווו היא הורלה סבלאחר כאברהם אחר עסר נסיונות ס
סנתנסה בהן וכלן קבלם תולדה - סבלאחר ביתה ידעתי כי ירא אלהים אתה ווו היא המעלה
אין למעלה ומכה גדולה היא מלהבה ווי היא מדת הורלה הדבקה בסבורת אותו סהיא
סוד הדעת ומתבבה ואמר מאד עבדעבך זה יש לך להתבונן סוד הורלה החיצונית וסוד הורל
הבן ווי הורלה הנוסות היא המוכנ בנתו מן העברות לורלת תיקף הטובים - אבל לא והיה
דבק המצות עשה אותן אין כהן עוסם ווורלה פנוחית היא אשר חוסק לקיים מצות עשה
בדי לקיים ואמר בורלו - חכם להרהיק מנחו מן העבירות היא נקל כעוכו ולכיכך ומסיר
מיוו ומחוטו ואתו ובכוו לעבודתו אלהיך וכל זה מרוב התדבקותו בבוס ית' והנה הוא
סוד והלכת בדרכיו ותה סדרכו מה הוא דרוש אף אתה היה מכון מה הוא דחוב אף אתה
היה רחוב בלומר הדבל מבחוץ להמקבל כתבטיוין הכהונים בכוית המלך כדי שתהיה רחוב
להכנס בהיכלו ולסחם נפנוי - אלולא תלכם אותן המנהגים ואותן התבטיוין לא יקבלוך
בבוית המלך - ומה הן התבטיוין הם כל חצות עשה לחיבוהן - וזהו סוד והלכת בדרכיו -
וסוד קרוביה תקיו וזהו סוד ורלה בפנימית - ואותה ורם אברהם בעקדה שהיא לחעלה מן
הלהבה שהרי עבודתו של אברהם אל אברהם אל ידו אלהבה היתה תמיד כאומרו אברהם אוהבי
לא נאמר אלא אוהבי - ואומר בהבטיח אוהבי יש - ובזו העולם שהיה מוקיה מיוחדת סלא
זכה לו כמו שאחר אמרתי לא אחלה ואיר בארץ החיים - ואם כן סיוור הכלוב הנעלים
שאחרנו לך בדרך זה ורלה פנוחית תעלה מעלה מן
האהבה לפיכך אלהי אברהם הוא סוד ורלה פנוחית שהיא סוד חכמה אשר חסה ומחת
מדתו שהיא הגדולה ובשבת שעקדה בא להדבק בה כמו שבאחר כי עתה ידעתי כי ירא
אלהים אתה וזהו שאחר אלהים לבו אין הבנסים לחדש זו כי אם על ידי בסיון שהוא על ידי
אלהים ולכיכך בקרלת ורלה שמא לא ינא מן הדין להכנס לה והבסיון על ידי אלהים ונס
באברהם וה אלהים בסה את אברהם - ובמעמד הר סיני לבעבור בסות אתכם כא אלהים -
עתה פקח עיניך יהתבונן בכל מקום שתמצא כתורה ורלה לאיזה בל הוא כוטה - אם
לבל ורלה חנוסות בה בקרוה כל חוני עוכשים ומבות בנעים - אם לבל ורלה פנוחית
בה בקרוה כל חוני מבע ואנילות ברכה וחיים - והמבין עקר זה יבין מעלת אברהם
אבינו עליו השלום יסוד ורלת יי' טהורה עומדת לעד - וסוד אמרו אום ירא יי' ההולך
בדרכיו - כי פי' הפסוק מלאחר שאמר אשרי אום ירא יי' מלי ההולך בדרכיו - כלומר ורלה
שאנו אומרים במקום זה היא סוד ורלה פנוחית שהוא ההולך בדרכיו שהוא סוד בחנותיו
מבן מלא - וסוד והלכת בדרכיו - ולכיכך פתח בשני פסוקים אלו כאשרי לפי שהוא
כרשה הבינה וכחה עקרים גדולים תלויים בחקים זה - והתבונן בכל הפסוקים שבאחר
בהן ורלה - והסבורה הזאת בקרא כתורה **ערן** כלומר התחלת התפשטות ד
המחשבה - והחקיר אשר חסה בתגלו כל הספירות מכתר עליון וזהו התעון והחקור אשר
מיוכו בתגלים כל הנמצאים כהתגלות הספירות מכתר עליון ולסון ערן

אתן כן בא לידי בסיון ולסון ערן הוא לסון בקור בלסון יין מקיר הוא ערן: ובגר בילדיו הייתי לבל בתחילה

שוא לשון מקור אשר מתנו במשך הדבר והשוד ובהר ונא מעדן כלומר בהר ונא מן המקור
ובמעין שזהו לשון עדן כעכין שרה כשכפסן מתנה המקור וחזרה לה אחר אחרי בלותי הות
לי עדנה. שכתחדש לי המקור ובכר כאלו ובהר ונא מעדן זה כ"ל. ונא מעדן. ונא מן
הבחמה שהיא שור המקור הבמשך מכתר עליון. להשקות את הגן. להשקות פסירת מלכות
והכ"ל שהיא שור הנהר מסקה המלכות שהוא גן באמצעות ו"ספירות גדולה נבור תפא רת
בנת הוד יסוד שהיא שור ו"שבין אות ה' ראשונה של שם לה' אחרונה. ומתלבות ולמטה הוא
עולם הפירוד והוא לד' ראשים שור ד' מחנות שבובה המתבדרות מעולם היחוד שהוא
שור ד' אותיות ביחוד וד' ראשים בפירוד. ועתה נדובים אנו להודיעך מה שב"כתיבה חטא ב'
שדים גן בעדן מקדם. וכו' הילך אמשך זה והרי אנו אומרים שהוא שור עולם הכתר שהוא
שור עולם המתשב שלא ראהו עין מעולם והילך תאמר שהגן נטוע בעדן. ועוד הרי רבותינו
גלו הדבר בפ"אין עומדין א"ר יהושע בן לוי מאי עין לא ראתה. זה יין המשומר בענבה
מששת ימי בראשית. רש"בל אומר זה עדן שלא ראתה עין מעולם. וא"ת אדם היה דר
בגן. וא"ת גן זה עדן. ת"ל ובהר ונא מעדן להשקות את הגן עכ"ל. התבונן כמה נלוז
במקום זה. לומר כי עדן לחוד וגן לחוד. וא"כ הילך ותיושב בשושנו של מקרא שהרי לא נמת
לפרש בתלמוד והנני רומז ויטע ה' אלהים גן בעדן. נטע שרשי הגן שהוא שור ספירת המלכו
בעדן שהוא שור ראשית המתשבה שהוא שור הבמה כראש וחכמה בסוף שהכל והול אשר
ויהי שור הנטיעה בונל ה' אחרונה של שם בטיעותיה הולכות באות ו"או ומשם מתפשטות
והולכות עד אות ה' ראשונה ומשם ובקות מאות"יות שהיא אות ראשונה של שם ויהי שור
ויטע יו"אלהים גן בעדן שזהו שור גדולכתום ומתוס בד' אותיות של שם. וכל זה מלוה
מקום במשך מקדם והו שור קונו מל"יוד. אשרי יודע לכוון הדרך בסדר מטע הגן ואשור
ספירת המלכות עד ספירת החכמה שזהו שור היחוד הפלס האמתי בגר מטעי מעשו ידי ל
להתפאר. אם תבין מה שרמזנו תבין שהכסו"מתישב על פשוטו ומה שדרשו ז"ל עליו מתישב
על עדן לא ראתה עין ובהר ונא מאנו להשקות את הגן האמת כי כן הוא ואדם היה דר
בגן ולא בעדן והטעם עין לא ראתה עכב כתה דברים בברואה ואם תזכה תקבל מפה
אל פה קבלות עמוקו' וסתומות בהם שרמזנו במלת עדן כי הדברים שכתבנו בדמיון רחוק
הם: ובכר רמוז ז"ל בב"ר עקרים גדולים בדבר זה. ונריך אתה להתבונן כי יש בסוק אחר
מוקשה עוד והוא מה שאחר בעדן גן אלהים הוות. שמורה שעדן הוא הגן' הנני מתור
קשרי הסתיקות הל"ר"ם מלך נור עלה בתחילת המתשבה שהוא עדן והוא עכ"כ. וזהו ענין
כפתר

פת"ח ד' אותיות ביחוד כו' כי ד' אותיות הפל שהם רומזים ל' יחוד הספירות בגנדן ינאו אל כד' ראשי' נעול הפירוד
בגנד ד' רוחות הצולם כאשר בתחלת ספ"ל. ואלא עדן אנו אומרים שהוא שור עולם שבאר כי שוא מה
עליונות שהם עולם שכתרו ושור הרי ז"ל גלו הדבר כי' גלו בי בעדן ובגן הם שני מעלות גן לחוד ועדן לחוד:
אשר ר' יהושע זה יין המשומר בענבו בי' הבינה בקרא בן כי היא משומר מענבו בתר וחכמה אשר בחבבה אשר
ומשומר אלשין מששת ועין לא ראתה להשיגה כולם כי היא משמרת מששת ימי בראשית אלפרים ולין מסגנתם ין
אשר אל ורי: מסביבי שאל שבת דינמת' ויורה נם בן משומר אלשין מששת ומקרא יין מבני שיות
שנת דין נם הבחל ובתחרת בקרמו יין לעתים זה ובוד אפכי כי אל בתמשמו ובתגלו כל הדברים שם ו' בשומ
בבור ותשבי לתעולם כעו שיין משמח ושוא אבנם לתתפשו' שקול והדבור ואלו אמר ישמי' נוחם אל שיין בשוגים
ובאין

כפתר בכמה דברים בבריאה ואלה המלכו לאחר מלכו בארץ אדום וזהו שור בעדן גן אלוה
היות מסעלות במחשבה פהות עדן ונאת דרך סדרי בטיעות הגן. ונקבעת במקום מנקבע
ואם תזכה תשמע קבלות ענוחות בדבר זה תכה אל כה דברים שהם כבשונו של עולם והבנו
רומו לך דרך בטיעות הגן בעדן. ורויין מדשן כיתך ונח"ל עדנך תש"קם. ודע והאמן כי יש
עדן לכבים מעדן פהות מקור כל המקורות וזהו סוד סתר הכתר אין סוף לעמקו והכל
בדבוק אחד פלס ובחוד. והספירה הזאת הוא אות יוד אות ראשונה של שם והיא המקור
אחר עדנו ונעו כל הנחלים וכל מינו החכן ומשם ולמעלה עולם הרחמים הנמורים הכל
פתום וחתום אין לחשב ואין להרהר לא מעט ולא הרבה כי בחבורכו זה יש לכו ראיות ברורו
מכל מה שבודיעך הן כרמז הן כפירש וכשאלו מתבוכים בחוד הפלס עד שאלו מנועים
לסוד אות יוד וכשהנועה המחשבה עדנה שם אלו מוחדים הכל בקונו של יוד מכאן ואילך
אין לך רשות להרהר עד פה תכא ולא תוסיף וכל המעביר מחשבתו מן המקום הזה כאילו
לא חס על כבוד קונו וראוי לו שלא בא לעולם. ודע והאמן כי המבין סוד אות יוד של שם
ותבונן סוד הכסוק שנאמר פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון אל תקרי ידך אלא יודך בשע
שהאדם

ובעבין אזל מכנס יין ינאל סוד ר"ל סוד הכמות לעולה. וזהו סוד הבטיעם שעורשו נמקום אחד וכיומו כושה במקום
אחר כן הוא הבטיעת הוא בתחילת בחשבנה ובסוף המחשבה לונמת הולר שרשו לעולם ובהולדו מכיך דשנו
לעטה וזהו מבמה נרשם מכם נסוף כנר מטעי מעשה ידי להתפאר פי"הבונר והיודע לכוין דרך הבטיע דרך שהפ
פהות סוד הולוכבה וש מפאר לעולה ומתפאר לעטיהבטעם ועין לא ראת פי"ולכך אין לו שמנן הוא בעדן מעש
ומבלדם דד לו כי אין לא ראתם אותו: חדש מלך נוד עלה בתחילת מחשבנה שהוא עדן כי הרשם זו נאמר עליו על
מעשה אוש ואמר ש אני מושב אלהים יכבתי כי עשם לו בתחילה כדמות ד"רקיעים ובכא בהו שדו אל בפ"חלק ויסב
עליהם כאשר ראה חרים מעשלת ותיקונם של ישראל ירשם מן יאמר להם אותו הבח ויהיו הערו ומוחיהם בכבמי
מחיד תחתם הסב בחכמתו לקטיג עליהם ולהטעות אותם כדי להוציאם מתחת ממשלת הבחרת ועלה בחשבנו
נבנה עד תחילת בחשבנם שהוא עדן מקום שרשי הגן עד תחילת הבנינים שיורדת בעם' לישראל ונקם לעקור את
שכל ולבטלו בחשבנה הנוב"אשר לו להנהיר בכחות הטומאה ולסלקם מכל בטבעם מעלים ולבעמיל כל היכלות
הטומאה כדי שיהיו הם המושלים וישראל תחתם והייכו ד"רקיעים שתקן ושעשה אלוה בעצמו שהם אמכות אלוה
להעשיך דרך הסמע לפקום אחר ולקלקל בנידות מנע הבנין ממק ד בנינתם שהוא העדן כמו בשאר ובכר ונגש
עבדן וכל זה שעה ויכול להם בקשרונו כי היו ישראל לו בעל ודרך כחש שלו נור כמו שפי לעולם בתחלת בשם ונש
שטעם לותם לאחריו בחכמתו בבנין חוב שנתפתה להם ולים לחוב ונוש ב ס"ף לעבב בחה דר"ש מיכים שיש
שוכבים בבריאה לבא עדנין בעולם כמו שעבבו נ"ב אדם חוש. וזהו סוד בכתר בבחה דברים ובבריאה מיכולים אל
מכוחות לעבב ולנוול אותה בסוד ואלה המלכים אשר מלכו בארום לפני מלוך מלך ישראל כאשר עלם בתחילת בהמשנה לברוא את העולם
עדנין הוצעדו לאחור בעמדים מעיהטאו נכיו שיוכלו להטיף ולנוול הטוכם שהיה מוכנת להטיב לכם כמו ש
שהארכתי בסע"ל. בבנוי נאר שבא ופ"ל בסוד לאר בעדן גן אלים היתה שדים בחשבנתו בעדן ובגן בלחד שביין
לנאת דרך שרשו ולקיבעם בחקום אחר ויכול להם וזהו אחרו ונקבעת בנקבעת בלומר בדרך לא בגן יחור ורמ
זם סדרך גלל בלחרו דרך בטיעות הגן בעדן כלומר דרך בטיעו שרשי הגן שהיא הפירות הי לבות בעדן שהוא סוד
ראשית המחשבה שהיא התחתה כמו שנאמר לעולם ומ"ב מנד זה הגם הגן בעדן לבך אין לפקחות לך אם נרשם
פעמים בסיקים יורו לנו שבעדן הוא הגן או הגן הוא העדן לו שהם שבידברים ומרמו סוד בוש ירויין מדשן
ביתך שהוא הבטעת בנחל עדנך שהוא מקור המכמה תשקם בלומר משקה שרשם: הוא סוד אות יוד אות ראשון
אל שם ומחכמה שיש נ"ב הראשונה להיות נשגל מנשגל ודבוקים לראשונה נשוב וש בלא הירוך בסוד האות וקונו:

לוכו

בהלים ביחוד ותכונו כבתחילה ובין היחוד הראשון כמאמר לעולם יחוד שהוא הכוכבים
והלבנה לדיוקו גדולה והגבורה התפארת והנצח והוד ויסוד ומלכות מתיחדו לאחד
ונתבטל העולם ביחוד אלה ואז הברכה מגיעה כעולם ואז שבעת ימי המלאים כמנהגים על
התכונות וכבוד ולוח ותברך ברוח כפיוטי ואז הכל בתקון שנה להדעת שכולה לטוב על
בעוקין הלבה הזה שעלה בהרהור אחר נו מתה עכרו ואחר כך לתתר ואחרים טוב
לוקין לוח כמלאות ג' חיים ובין היחוד נסם רוח שבחות מאחדות בנקודת הראשון יום
הוא מוסיות מבסנה ברכות לאותות ומאחדות" הקבת שבת ברכות ת"ר ביות בחוד
בוד מוד ה מחמוד נרבו ר' מתפלה הה. ומחדו לו כידו לך כוח המועט שמעולן
בשער זה כסוד לה ות לכבוד אחר הכשיר שהוא נקרא כתיר ומתוך חה שבתבנו כעכוכי ומכלל
לך אחר עשק ומתו ערוו בעטן בתקנון דבר מתוך דבר. ומלות לעמן לבקנון הבהיר ונרמז
כדרך הסר כה נעקרה אל. ומתתו כן והרנון. חתן.

זה יש חכמה רצון עומק המחשבה עומק רום ירא"ה הוד ראשונה של שם מחשבה ערן

מי אל כמוך נושא עון ועובר על פשע לשארית נחלתו לא החזיק לעד אפו כי חפץ חסד הוא:

השם העשירי משמות הקדש בקדש תלוה והו השם העולה מדלת בתר שלון כו ודועה לוולתו הוא השם המסתתר

בעשריר חכיון והמחונה של עולם רחמים. והכה זה השם יש לו סנים עשר נוחוטו ונקודת הרחמים תקור הזוה כחמנע ולאלו סנים עשר מיני נחוטים וקדוים החמנעות שהוא הוד מלוסר מכולן לרחמתי אשר כולם רחמים בחוריה ולין כהם תערובות דין. ולרוחתן השם ד' המוחד לדוד כחמנע הסמירות למעלה ולמטה ולגדלין כתו מכבר הקבו כשעדי שמתבנו.

ולאתן

שאינו חסם על כבוד קונו מי"כ הרוים לבם ולרצות בסתרי המלך הדי סוף מעינו בכבודו ומינו חסם על נעמת נמ"ל הוא מיוב מ"ת כמולכות המלכות ולכך אחר לאו לו שלם כבוד. בשנה שלום מכון ביאו ינון ביאו נקמה פיוד ועל מרגלי מלך תקדיך ידיך אלא ורוך כי מעבנו אותם לסשיך דינון ובא יס עד סוף כל הסמירות כלינקל' חסו אוחרו ובזם ומלאם ומלאם לך ה' גבולות ובגבולים ובגבולים ובגבולים כי כמסוקה זה כרמוז נס כן כל הסמירות מיוחדו בה' הסמיר בתן ראו לכלם עלוכות אחר לם הנה בנה לה והגבורה כו' כלי ראו ד' סוף בנו' כל כל הסמירות כל אלם ה' בתמלכה ה"ל המלכות שמיה בתחלת בתחסבה ובכון כי כמיר נוחת. בנה כן מלכון בנינו שלמין נעמו ומ"ו נו בתחת ן בתחנה לעוקן שליון בכר יתי ומו מסיעיד הרב לבנין יסוד ה' תקי ד' ישב מאמר בסוד ובודע ומ' מסלוד כמלכות סוף מיתי תי"ל ג' לוחות על ור רבלוחו מיכון כי מלם על ומיה בתלמות בנה ד' מ' מוק ול ומים מוסכת כרב ה' לת אל ומ' לכו הוים מתרבת בעוקנה לעוקן אלה בתו מ' מילרבי. ומלות ל"ל. ומו ד' ומ' מלוחות ומו ומ' הוים מ' מלכים מ' מ' מ'

ולאותן לב לירוכי׳ שלהם המיוחד והקו האמצעי המתווך בינתים הן סוד יג מדות הרחמים
דין ורחמים וכפיומיא מדות עליונות מסם הכתר שהוא אדיר אשר כלם רחמים אז ותמלאו
כל העולמות וכל הסמירות ברכה וחיים ורחמים וכל מיני טפש. וכבר כאמרנו בפעם הראשון
היאך מס אדור הוא עומד כאמצע שני הפחות שהם אהיה אדני ומס אדוני הוא אונרלקבל
כל שני הפעם הבאים מזמיהם. והכני מבאר דע כי כהיות מס אדיר לעולה בעולם ה
הרחמים וכהיות מס ידו״ד כאמצע בעולם המשפט וכהיות מס אדני לעטה כעולם נמר דין
ערוך אתה לדעת היאך פועלים כהתחבר אלו נאלו או בהיות כל אחד מהם בכנו ענמו
כועל. דע כי פעולת הפס העליון שהוא אדיר הוא פעולת

לבנים עשר שמות כפס בן ד׳ אותיות והפשירה מבאה שפיע ברמות בעוקן כלור פיע נקודת האמצעי פעלים
שוכנים כל הלב בירוכים ולכך נקראת נקודת הרחמי׳ ונקוד כל הפיות: ונקודת שאמצעי הוא סוד תליסר מכלן
דרחמי אלו כן יג מדות ס רחמים שעליונים שכולן רחמים נמורים ונדולי׳ פיונאים אלא תקוני בלונן שעדות הוקן
שסוכרתי לעתלה בשער ה׳ ובכוי תפ״ו והכנים הוכירם נכסוק מי אל בתוך חד בוטא עון תרי. ועוכר אל פעם
אלעם לשאריית בחלתי אחנע לא קבוק לעד אמר מעטה כי חפץ הוא שפס יסוב ורחמיכו שבעם שוכיתיכו
עתה ותעלוך כל חטאותיכו בעולת ים תשעים תמן שמת לימקב שבדם מעד לאנרהם חדשר אבר בשבעת
לאכותיכו תרי סר מיתי קרם תליסר ובכנר אלו לעטה בפס אדור יג מדות שהחכיר ערצ״ה ה׳ אל רחום וחנון ונו׳
ואל״ת מפס לעה לא לעד אלו העליונות לפי שנאמרים עתה שיש עומד נמקום כדין מישראל כיו מיונין והלוין בדין
לפי׳ לא נמר אלא עתה שהוא נמקום הדין ואלו המדות נמקום מכלול מדין ורחמים עומדת מדת המשפט. אבל
מכניע כאותה פעם היה עומד ומסדר הסכמו של עתיק יומין ואין יג מדות הדין יכולין להשלים נוד דיכין בפני
יג דיכין עליונים שכולם רחמים דאלן שפי דיוקנא אלאם קדיבא מירא דטעירין דלא מכסיין מיכה ובניכי כך
כל שעדי קם שן ותקיפין בתיקוני מכ״ל הוכר. נפ׳ קדישים. ובפרשת אקרי שות לעד תלבא נהלת עשרי מכילין
שתקיר קדרא שבאמיתא לא שהבחא ברכאין לבולא וכל שהשביתא דקב״ה בתלתא אתתא ואל לפי בתליסר מכילן
אוריתא מתעטרא וכם יג מדות שהעורה כדרשת בהם פק״ו ומנ״ם יכו׳ ובולם כגלוים בפמירות ביכם כי פעם
תבא תורה שבוא אם רת לעו ידה מיעיכו כל הקב״ה שמיא חסר כי עיר חמד היא לישראל. ומנלתי שאלו לרב
פפי נאון אל אלו מדות אם הם הפמירות אם לא כי בכם נפי׳ מנה עשר ס״ג ומדי חסרונ׳ ודוא הסינם בפי ה
מכתתי הנדולה כי אתלה ואת נר כת לבני ולפנים כי ביתי שנותיכו הקדושים בשאלה שאלם ווהרו כי אלם
עשרה מדות אם עבני תלמיד יוכלת מעבר מתלות בקיאו. פמירות אלו בכבר אלו עם אלם נכוות רשעי ראשים
ובם אמירת לקדושים הקדושים אד עשי בכיאים ישראל לי אל כי ד נה לוחר
פיע אדיר נב ות לעתלם ובקיאו אור קדמון אור בנת אור מניהנת בפי דעת קנת כמקובלים ואחר אור
הנאין הנוכר מי הפעילות עם הבקיאות מדות הפרשים פרם הלכות בקיאו ספירות לא פיע לאם מספר אז
מנאם חשבון דק כל דרך תשר ע לעות שמתחדשו מהם כי לא אין חשבון ולא דרך לחשבנם אלא מי שבראם לבדו
יתברך ה אחד ובכל שאו מיסב בשום בל ובשום ירוצה כלל בהתעלותו יתברך ושלום ע״ם רמז ותלמות
אין מספר לחדשו מהנאין כי מבר ענשם אלו הפמירות אין לאם חשבון כי ביקרם שבתחדו בתחדות אחד אלא
על פי ה דעשר תיקונות שבתחדשו מהם ומם הבנינים מורגשים מבדילים אל כל הכעלמי׳ כי הנוק מורה אל הנפש
והנלנל אל מיתו ובכני הנלנלים הוא חב מבדילים ואלו לבעלם מהם ונמפר יגירת לאר ע״ם כליתה מידתן עשרה
שאין להם ס״ק נקון מות מן בתיאת שאם יש לאם מדה הנה יש להם נם בן קן ים ס״ק אלא לוה כיוכו כי לפי מתוסב
אין מתעלית הם מעדה אך לשרשם שהם מפירות הנבדלות הקדושות אין להם קן וסוף ובעשר מעלות שסוכיר
אם עשר כמעלות ב הוא יתבה ובנה מעדה נלנלים עם מעלות מיסודות מעבם לפי הכרחם מספרי המקובלים
בשאר בוס ידעה כי כולי כל אלו מדות בחלו בעשרה מדות בלאר מעבה מדות הרחמים והרקלט נפרשת כי
מעבה ע״ם. ובכנר כיאמרנו בשער מ״ס ויהנו בתחילת הסנר בכיל״ל אדמי. אלו בהיות כל אחד מהם מוצל בפני מעבה

פירש

מעולת הרחמים הנמוריים והוא הטם המטוב והכותן מתכת חכם ומרחם שלא מנד הדין
מנד הרחמים הנמוריים כמו שאמר וקראתי בשם אדוד לכניך וחכותי את אשר אתיו ורחמתי
את אשר אחרם. את אשר אחון ואת אשר ארחם הכל בכני הרגין שאין בו ידיעה לכל בכרת
וכמדת הטם הזה שכלו רחמים שהוא אדיר ינאו תחנריב. ונריכים אנו לפתוח לפניך שערי
אשר בהם תבנם לכתה עמוכים גדולים באחר כתורה בדרך בתם ואין בכי אדם חוטטים
לפקוח עיניהם ולראות בתה מרגליות נגוות באותן המק מות ואלמלא נפתחו עיניה הע
מוסיפים אומץ בטחון בטם ית' שהוריענו כמה דרכים אשר בהם נכנם לכתה חדרים
שנסגרו עליהם השערים וכלם מלאים מיני כחתית ושבע ברכה ונחיל טוב וכמה מיני
שמחות. והכנו מבאר. דע כי הטם ית' תקן במרכבה כמה כתי דוכים קבועים לדון כאן
הברוות וכל אותן הדוכין לחת וחסבע יסר. אין כאן נפתל ועקש. וכבר בארנו בשער
הטשי בשער ידו"ד שכל בני העולם בדוכים כב"ד הגדול העומד בין פס"ידוד ובין שם
אלהים והילך דנים את האדם על כל מעשיו וסוד מעביר ראשין ראשין וכוד מטה כלפי
חסד וסוד חרף אפיה קודם הדין ורב חסד בשעת הדין ואחת אח' נתר דין ונלוכו בהם כמה
מתרים עליונים. ופוף שיף אם האדם חוזר בתשובה קודם שיגיע לו עונש הדין מקבלים
אותו ואם לאו הדין פונע בו עי"ב התחתון הנקר אדני ונריכים אנו להודיעך גדול רחמי
הטם ית' על הברוות שהודיענו מתרים עליונו שאע"פ שבני העולם בדוכים כב"ד של מעלה
ורחוון לכל מזבו עוכשים וכולין התחתונים להפוך כל אותו הדין והעונש לטובה וזה שאמר
נדיק מושל ביראת אלהים. וכו' כו' מזשל כי נדיק. שאני נוזר גזרה והוא מבטלה. כגון
דע בשעה שם נדיק בעולם שהוראוו להתבונן בתפלתו ולהתבונן עד עולם הרגון והרחמי
אע"פ שבגזרה גורה בב"ד של מעלה בשאותה תפלה של אותו נדיק עולה עד הכת"ר אזו
בפתחים שערי עולם הרחמים וכשיפתחו כל אותם הדוכים שבגזרו מתבטלו לכי שמאורות
הרחמים הופועו ונתחלאו כל הכפירו' רחמים ומיני שבע ברכה ואגלות ואין בכל הפירו'
באותה שעה מקום שיהיה מחזיק דין ואין שם מדה מחזקת כשם ורוגז לכי שהאל עומד
בשמח' וברגין ועברו כל פני זעם ונתהכו כל בעלי הדין לרחמים וכל המדה הזאת שנפתח
הרחמים הגדולים התשפוצים דרך יג בבורות העליונים בלא מדות אשר בעולם המשבע וכל
זה לוכנו מנד גזר דין אלא מנד רגון ורחמים ואע"פ שאין בכני העולם ראוים לכך מאחר
שאותו נדיק גרם להיות שערי רחמים פתוחים האל מתהנג במדת רחמים שלא מנד הדין
וזהו ונחותי את אשר אחון אע"פ שאינו מנד הדין ורחמתי את אשר ארחם אע"פ שלא ונא
מן הדין. שהרי בשובות בני הרחמים מהכתר כלר בהסבים לרחמים וזה העכין יהיה מנד
התפלה וגם מנד עשות קנת מנות שהן גורמות להיות שערי עולם הרחמים נפתח ס בגון
בשואות בהיה וסוד הקטרת ואחר מנות כ' ונא בהן: ובעת שנפתחים שערי עולם הרחמי'

לזו נקיא בת רגון כ לומר בעת

ועל הדין לפי שם אדם אליו מתגלם עליהם בדמעים נעורים כמו שאמר ויחלף ובכר בארבו בשער כו' כיון
בעתלת הסתר ושאר הענייבים בשער חמשי בגיאור בינוי שם אקים ובתחילת שער ו' ופברו כל פני הוטם ובהשבו
כל בעלי דין לרקעים בעבוסר לעיל בשער ס' בגיאור בינוי שם אלקים בגון ב. יאות בשים בעו שבתו בשמיך ובוד
בעבין

בלתי הפת כל המולחות למעלה ולמטה מלאים חסד ורחמים ורצון ואין פס דין ומזנס
לא מפס ולא הרבה. והפס ית בשעה שנתרצה למחה לכפר על עוניותיהם של ישראל חסר
לו מחבה לקתות עולם הרחמים כעת הכעס ולהכך כל מדת הדין לרחמים נמורים ומקר
לרצון מדות של רחמים וזכות לברית כרותה. לנ מדות שליכן חוזרות ריקם וכולן ממוכרים
אותן לפנים חוזרת מדת הדין לרחמים וסולח עונותיהם כמו שלא. אמר שנתעכב הב"ה
כם וח נכור והרא' למשה בסיני ואחר לו כל זמן שישראל חוטאים ועשו לפני כסדר הזה ואני
מוחל להם עונותיהם והחכון מה שאמרו יכון עותק מה שנלו בהלכה ואתי ואל שמסרנו
ביד זה העיקר הגדול שם לפנו להודיעך כי כשנגיע הזמן שאמר הקב"ה לאכרהם לגאול
את ישראל המגרים לא הייכו ראוים לגאולה כמו שנלה הסוד הזה יהו, ש כיום בחרו בישראל
אשת ילדו נזרע בית ישראל ואודע להם כארץ מגרים ואמר להם אים שקיצו עונו ונוחר
חמרו כו ולא אכו שמע ונו' ואומר לשפך חמתי ונו' ואעשה למען שמי ונו' מה עשה הב"ה
ראה שהגיע הקץ וראה שלא היו ישראל ראוים לגאולה אז כתנלו פני הכתר הוא עולם
הרחמים הגחורים ואז כתמ' אז כל הסדירות וכל הגבורות חסד ורחמים ועברון פנו הופס
שהרי כל הסדרות היו עומדת בשמחה ובחדוה שהרי כתנלו פני הרחמים הגחוריה והו
אמר הקב"ה לאשה כה תאמר אל בני ישראל הדיל שלחני אליכם כלומר עולם הרחמים
הגחורים נתנלה על כל הסדרות והודיע שם הדיל ובהבנה מדת הדין לרחמים ובכבה
זו אתם כנאלים כי לא הוותם ראוים להגאל מכל מעשיכם הרעים. אלא שהגיע הקץ
ונתנלו פני הרחמים ובשם הרחמים שהוא הדיל אתם כנאלין אע"פ שאינכם ראוים נכך
לפי שזה השם שהוא הדיל שהוא עולם הרחמים עושה חסד ומטיבה ומרחם וחיכן שלא
מגיע הדין כמו שבאתר ומבוארו את אשר אחון. וזהו סוד שמסר הקב"ה לאשה כגאולת
מצרים. ונתבון מה שבארנו בשער זה ויוסיף בטחון ושמחה וידע כמה הם רחמים שלהם
ית' על כרוותיו ויותר על ישראל שהוא מטיב להם ומיכן ומרחם עליהם כהתנלות עולם
הרחמים אע"פ שאינם ראוים לאותם הרחמים וזהו ענין יגולת מצרים והטעם שהזכיר
בה הדיל. ואחר שבארנו לך אלו העקרים נרכים אנו להודיעך כו כהות שם הדיל
שמתתר בחכמתנו ושם ודו"ד ית'ן את ברוותיו כפי הדרך שבארנו בשער השמו אז הדין
כנחר כטוב וכרע ואם חו' גרמו ישראל ונפסק הדין בכית דיני שלדוק ית' ונאל מן הדין
שסדרת יסוד ראוה להסתלק ממדת המלכות אז הוא עת החרבן והגלו וכו' ר את פת רעם
זהו שאחר הכתיב מבני הרעה כאשף הגדוק. ואז בשאלת סדרת מלכות הנקרא הדגלו
ונשה חכל טוב עליון ומתחלת מכל מיני דין ועונש ומהני מסחית. אלו לברות שבונאות
בהן כאותה שעה שאין מו שיתלט מידה ונוחרת הדין כאף וכחמה וכקנף גדול. אבל
בהופיע שם הדיל ית' ומרדו הרחמים דרך הגבורות לשם ודו"ד אז כל הסדרות מתוקנות
וכל הגבורות מתוסרים והוא ס כרם מיכו שבע ורחמים ובכרכות לשם אדנו אז הוא עת
רצון ואז סדרת הת כית תקנית כל מיכו שבע ובכה חסד הדיל ומ"ה ידוד. ואז כל
ברואי עולם עליון ותתתונים כש ומה ונשמן ונכל מיכו נתתנות כוונ' כל העולם מלא
מלוס

בעיין בשנכת אדת קים שענרש אהרן הדגו ית. יש ן מיכיו בהלכה ז' מי כיינת לאיטיק בשר שהם שמיוחד
שע. טף ומשונב נלנ עדוק והרשה לו מיעשה נשדר נזה כלנ שורו לנ. ר עליפה שלאעה בשדר הוה: כי
כם א 53 נשיות

עלום ורפוא. והיודעים לפדר סלעת המערכות אלו בזמן הבכיאות והתנאים ואחרונים
היו לומדין כל ג׳ רות וכל מיני כורעביות והיו עותרים ליסראל מן ובכה ובותרה ומ
מכונים ומתקה בנגורות ודוגמות להיות ניסבים לשם תכלה והיו עולם כתבלה מ
מקור הרגון והיו כותבים מערי עולם הרחמים והיו הבגירות מתבלות מבם ארחמים
ואור שלין נו סוף וסעור שם אלו ו׳ ואור לנו. ובריך אתה להעת מבוסים גדולים ברחמ
במקרא ואין בכל אדם מתעוררים לסות לב עלוהם. לע כי בהוסיף אור עולם הרחמי׳ כמ
מכתבנו ומכיאו עמו כל מיני טובה ורחמים ותיום. לוחתי בזמן מצנו הכ״תר מסתבלן
לת בני עולם המעבט ולשם כתוב בני תלך ויום. ובכל מקום אלתה מוכא כתוב לור בסם
לעלה הוא הטוב בהיות מערי עולם הרחמים הגדולים מתבלים וכל הבגירות מתעלמ
רחמים ומיום ולו כל העולמות כחסד ורחמים ואין כח כבל בעלי דוגמי לבנות בסום כמי
בעולם מבל דין ועונם בלל ונהי הטוב שאתר רבים לוחרנו הוא ירחנו הוא בם עלינו לר
בריך לדוד - לדוד ואור לנו. הלוחרים בריך על מבלך. כי בדוים ו׳ בדקות לדבר
יחוו בכיחות בכיו מבעו ליה. אלא בהיות עולם הרחמים ועולם הדין מסתבלין בבנים אל
בנים לו בכל הרחמים וכבלות. הבנו תלבי. בנוב רחמי הבם ית׳ על ישראל מלבלהיו
המקדשים לברבה ולבו מסבבר אל ויהי ישראל הנוכים לקבל לוחה ברבה מאת הש
מלבלבים בכל מיני מבמ ועין מאת ו׳ ובקרנו עליהם בעלו הדין הקבה ומאחרו עלין
ישראל לחזרון לוחה ברבה מחתר סוס בהן מבמ ועין המעבב את הברבה. מה עבה הקב
ית׳ מסר ביד הבנו המקדשים מבתחות עולם הרחמים ואמר להם בל ומן ולחתה בלום
לברך לת ישראל בתיו מערי הרגון והבתר כדי מותעוררו הרחמים העליונים ומתמו מערי
המסד והרגון והרחמים הגדולים ויהיו בכל העולמות בבעה אלתה מברבים לת ישראל לם
בחסן וברגון ובחסד וברחמים ולא יהיה שם מעבב והקטרב על הברבה שהיו בבעה
הרחמים בבתחים והבים עליונים מחזיר בבנים המתחזיקים בלוחה הבעה לוחן בת
בתקטרב ולא בבבל דין לחעלה לעורר דין ולא מוכם ולא לקטרב שהרו בל העולמות לחבל
ובלם בברבה ובבלות ורחמים והלבו בבים בל אמה ומן בל הבנים מחזיר. ומהמלך
מבום בברבת הבנים ואמר כ״ה תברבו לת בני ישראל כ״ה בבם המעורב הבתה מבמ
העליונים ולו בל הבבים מחזיר. ומה אתה אומרים. ובריך ו׳ ומתרך לבוים הברבה
לאור ו׳ בבו אלין לחזוק מהנו ולחר ו׳ בבו אלין ויחנך. בלוחר בבמה מבוים הרחמים
הגדולים מן מבחר העליון שהם הבבים המבתר בלוחה לבל הבגירות בלות הבמה ומאור מוחך
ומלא מבנך מבל נד. ולם הוא לוחנו מן הדין אלין אתה רלוו לרחמים ומן לך מתבת מבם
ומלם עלבי אלוחך רלוו כי הוא דרך הרחמים העליונים והבבים המחזיקים לת המבת
מבם לבבריהם כמו שבאמר ומבוחתי לת אבר לחון. ובו בוד ולחר ו׳ בבו אלין ומהנון.
ומהן הם ולחר. והבה הם מבמת שבו תבבם לבמה חדרים בתרים אשר בבעלי עולם
שבעבה ונשרו הוכה והעם אשר נתן לבה ו׳ ומבחר מתבה גדולה בזאת
והמבן

והיודעים לפדר ל׳ בתערכות בלון מ׳ עבם לדלים לבם לרוב ומבם ידוד לבם לדוב: ובוחר ולחר ו׳ בבו אלין

ומבין זה ובין מה שאמר בר"ה בעניין נזר דין דנבור לו דיחוד שהוא נקרא ... ומה שלחף
בתורה ומי נזו נדול אשר לו אלהים קרובים ונוחר. והנני רומז דרשו ה' בהמצאו הרובה
הזיב מפנו ולקרוא נזר דיבו וקרוא ה' את בהמצאו בסוד הבחר בעליון שהוא עקר חנוחלי
קדמון אבר מלאתתו בנלו הספירות וזהו דבר עתוק. ועדיין תכין בו עקרים נדולים בעלים
ית. ובחלת קדש נבאר בשער זה בע"ה ית דברים מבלים כמה סתרים בעניין זה. עתה
פקח עיבך וראה מה פחסרבו בוכך בשער זה ות סיף בפחון נדול ובחלת ונקים. ותדע
תשכיל במה היא תועלת התבונה והתחבונים. ובמה הוא נדול בח הבינות שיבולין לבתוח
שערו עולם הרחמים ולקרוא נזר דין לדהות בחה ונוכו שוכסוס ובזקים. ובשתהיה בוטח
בשם ית בטחון בב שלם אז תקרא הה ונענה. והכן תה שאחר יקראבו ואענהו עמו אבכו בצרה אל
בצרה וגו'. ובו הבסוק יקראבו בחדית הרחמים הגדולים ואז אענהו עמו אבכו בצרה אל
אמלטהו ואכבדהו. שבו בבשה שלם נתנם למטה בבינולים קלקול בנבורות לחעלה.
ואבבו רומז. נור ולבך תשו' הסיב אחור ומיבו. בבל נדת לו נר. וזהו סוד עמו אבכו בצרה
אל אור בסוף הבסוק אחלבהו ואבבדהו. מהו ואבבדהו במקום זה אלא עבין נדול ונבדל
אל דו לו לנדיק הקורא שאחלבהו מנרתו אלא אלא שוכיע עולם הרחמים הגדולים ואז
בל הספירות העלובות והתחתובות חלוחים בל מובו סמחה וברבה ובל מיבו אבולות. בל
זה היה בבתה הנדיק שפתח שערי עולם הרחמים. ואחר שנרם להיות בל הבבורות
מתברבות בסבילו. ראה הוא לבהנ בי בבוד תלתעלה ולמטה בחיד בנד ובקיו ובקיו בבוד
בבוד הבמה ובתו. והנני רומז ואבבדהו. אבבקהו בלור הבקרא בבוד והבן זה. אחבם
הם לך להתבונן בבל מה שבאתרבו בשער זה בי שם אליד הוא סוד עולם הרחמים הוא סוד
הבתר העליון והוא הרמוז בקיבו שליד של שם ודו"ד ית ומחבו ושאבו בל הבבורות על
הנועם לבפירת התלבו"ם הוא סוד אל"ם מובע"ה אם תובה עד ין תזחע בשם אליד קבלות
מחוקות ובסתרות ואין בובתבו להאריך בעניין זה יותר מבשער זה עבבו. והבינם הזאת
בקרבת בתורה בתקומות הרבה בדרך רמז הוא. והנני מבאר. דע בי בהיות סבור הבתר
בסתרת ובעלמת אין מי שיובל להתבונן בה דבר בי אם אל מעיבת האין ולא עו ודעיבו
בדמיון מה שאחר הבדון ומות אמרו באומבו מעבבו מעבה אלהים הבין דרבה ונהוא ודע
אל מקומה. ולפי רוב התעלמותה בקרא אל בתורה בלשון הוא בתו שאיבו עומד לנבח תבמוס

בינד

אל ויפבך פירש לבן תבת הבם. והנני רומז לך תבי תבין אחר ימיבו בלום מבואר לעבלה בשער ל
בבבוי בב. לועניין בבל בריתם לו בר ובעו אבבי בבריעיבן מתה שלא ל בם אלה נעבין ליקבו שם הם הבלבות
ושלומעיבן בם בת ראיבן אל בב ד הוא מסביבה מבקרא נבן אלם אלה אלה מתיבות הבינו אלבים
ונקראת נם בן בנוד בשם בבלתם. מיבו אי שיבל לתיבן בה דבר בי אל ידי מעיבת אין בלאחר אל דרך
מקבלה והשעבה אם מבי שיב עד הבנים מבמעבה נם שם שתב עבמים מעבו אבל לא הבינו
ודבו מבותם ובב מתם מבו אבלו מרבלו לא הבינו אלא אבר אבר מתבים מבבים ומה שאבר בדמיון הם
מבלבין ית אבו בלבבי בתבה בתבה ובתר ריבא הבב בבא והמבר אלין תבבא זה אין תבם בלו תבלתו
בבן אלין לבת מקיבה ובבא בה בשם ית בבה ובבבה בלל אלין אבדין ותם שבה הבתיה הקדמים מבו לבו
בינם שם מעבי אבם אחרים ולא בבל הדם לבבן בה בי אם אלהים הבין דרבה ומבלבה מקיבה בתו
מבתעלה לה לבעלה בשבר מבבבו מבבה ולא בתבא בבן בבתר מלבעלה בומבה לא בל מבן

בת ב בנד

כתר כבר כאמרנו כי הכתר עליון הוא אליל. וקו האמצעי הוא ידוד ית׳. ומיד המלכות
הוא אדני. כל שו הנ׳ספירות הן סוף ורחש ואמצע. לכל אחת מהן יש כתורה לשון והוא
מרומז על אותה ספירה. כונד שם אדיר נרמז כתורה בלשון ה׳ וא כמו שאיכו עומד פנים
בפנים לפי רוב התעלמותו. ואל זה רמז בכמה מקומות בתורה לפי שהוא עולם הרחמים
ומחמנו יב אז כל מוני סליחה וכברה כמו שכאמרנו בספר זה. והוא מעבור כל מזמי דמנין
קשים ומבטלן בהגלותו. ולפיכך אמר וה׳ וא רחום וחנון ארך אפים ורב חסד ואמת
חנו ולא ויר כל חמתו. ואם תתבונן בפסוק זה תראה כמה דברים שפו׳ בספר זה שכן
בכללים כוה הפס ק. ואל זה רמז נדיק ויסר הוא. וכן בשאר כל המקומות שתמצא לשון
הוא מדבר בשם ית׳ ים לך להתבונן בעומק רמוז כונד הוא רצוי להתבונן. וכן הוא
תהלתיך וה וא אלדיך. כי הוא אלדיכו ואבחנו נאן מרעיתו. וו׳ הו׳א האלדים. ונריך
להתבונן בכל התורה בכיונא בשו׳ה חקומות ולדעת כונד בסירת הכתר מתגלית בשאר
הספירות בכל פסוק לפי שהוא רמוז ולדעת מה טעם קשר הוא עם תהלה והוא עם א
ל ויש כשאמר הוא תהלתך וה׳ וא אלדיך אשרי אזן שומעת להבין דבר זה יבאר הוא והוא
למקובלים מהו תהלתך ומה אלדיך כי במקום זה רומז על נדק עליון ועל נדק תחתון שהן
סוד שכינה הלין על שם המיוחד שבהן כל הספירות בקשרות. ולפיכך אחר לשון ה׳ וא עם כל
אחת מהם כלומר שבעולם הרחמים כתנלה לישראל בנאתם מחברים וכזה מתכנה עמהם
במדבר. כאומרה אשר עין בעין נראה אתה וי׳. ונהו סוד ותהים עיני עליהם משהתו
ולא עשותי אותם כלה במדבר. ונהו טעם המן והבאר והשלו ועבני הכבוד ושאר נסים
ונפלאות שבמדבר. לפיכך נאמר הוא תהלתך והוא אלדיך. שאלמלא שספירת הרחמים
בבקרא הוא היתה נגלת תמיד במדבר על בסירת אדני ויתה מבטעת לה כרכותיה
ואור הבנים והרחמים כמה פנים עשתה בסירת אדני לישראל כלה במדבר. ונהו סוד
ועתה

ביאר כבר ביאו׳ כי הינו בשבר ה׳ בבנוי אתה. כי בפקוס הוה רומז על נדק עליון ונדק תחתון כי נדק עליון
בקרא תהלה כמנו בשק מה בשב׳ו ונדק תחתון בקרא נ׳ב אדיר ע׳ם קבלתו מן הגבורה כמבוא נפ׳ש ע׳ל.
כלומר שהעולם רחמים כתנלה לישראל בנאתם מחברים כלומר שם יכר כוה בכתיב כי עולם חסדו שהוא
הכתר כתנלה לשם בנאתם מחברים ולכך עשה להם אתם בפלאות הגדולות והנוראו׳ כאמרנו כי שמהנו עמהם
לו תין בעין שהופיע עליהם בעין הרחמים הגדולים ולפיכך הוריד להם המן כי מזון הוא מתילדות שלו׳ טוב
העליון שבתנשם בינין הגדולה ית׳ כמנו לעיל בפ׳ע ע׳ה וכר׳ש ברדע בטל על כמהבם ירד מזון עליון כי בשל
הוא ל׳ישראל שר׳ל תדת הוא היא בטל ומשם הורדתי וכן נשם להם כל שאר הנסים לף על פי שלפעמים לא מו
לכך. וזו אזרו שאלמלא שספירת הרחמים כתנלית תמיד במדבר על ספירת אדוני שהוא שלמות כמה הנסים
היתה עושה כלים כפי דיכם על הטלתם. ומה שאמר ונהו סוד ועתה יגדל כח ה׳ וכו׳ כי שם כדמו שמ׳ע
הוכרך להפיס מ׳ה ולהשיך עליה מדש׳ר וגדולת כחמר וכם שתפארת בינ עדות הרחמים הנעלמים בתיקון
שלו בעלות בתקנה נכח אותו אור העליון שירד עליהם ומזו אמרו שם יי׳ אריך לפים וגו׳ שכוניד אינ עדות
הרחמים ולא כוכ ר נהם אמת כי נמדת אמת יהיו חייבים כמו שבתבאר בספר ארבע נפק׳ פרשת שלח.
ודבר זה עמ׳ק מאד כי בדבר תלוי בתק׳ כי הכתר בינ עדות הרחמים מעליונים שלו׳ נס שתפארת והמלכות
מתקנים בשורו נמו בנתנשו בנשר ש׳ נכינוי תפלת. ובכד דמזכו׳ו ובתבנו בנשר ש׳ בכינוי אתה
ובכד

ו אתה ונגל כל כח אלהי כאשר דברת לאחר. ואומר ידוד אלהך אתם ורב הפצ. כמה
מקומות כלולים במקומות אלו. וזהו סוד שאמר הוא שתבלך והו"ה אלהיך. ולאיכך אחר
לכון בסמוך זה אשר עשה אתך את הגבורות ואת הנוראות האלה אשר ראו עיניך ובדרך
זה נדיך אדם להתבונן בכל מקום שנאמר בתורה בענין זה לשון ה"וא כי הדבר רומז
בקשר סגירת עולם הרחמים עם אור הסגירות ודבר זה עמוק עד מאד נדיך אדם ל
נאסרו בקבלה בה אלא לבד להבת הדרך אשר ילך בה להתבונן כיצד סגירת הרחמים בגלות
על אור הסגירות וכיצד הוא מתפך מדת הדין למדת רחמים וכל זה כראוי שיבאו בתורה
בלשון הוא. וכן מה שאחר ראו עתה כי אני אני הוא ואמר כיוונו בזה. ואחר שבארנו
לך קצת הרמזים בסגירת הכתר הקדוש הוא נרגיש אמנו לומר לך כי סגירת התפארת
הנקראת ידוד ית' נס הוא הרמז המורה עליה בתורה הוא לשון אתה ושיתן אתה הוא
אתה. וכבר כתבנו זה בשער הסגולה ורמזנו בשער אל. ולפי שסגירת התפארת הנקראת
ידוד פעולותיה גלוות ותר מסגירת הכתר. נקראת הכתרה כראוי כלשון אתה. כמו
שאחר לנבח. וזהו סוד התחלת התפלות שאתה מיחדן לאדם דעת. אתה קדשת את יום
הסבעי. אתה בחרתנו מכל העמים. ולשון קבועות הברכות כלשון אתה בחרתנו כאלו
לאדני תקיף וכבר כתבנו זה בשער הי. וכן הסגירה האחרונה הנקראת אדני הלשון הרומז
עליה בתורה הוא לשון אני. ראו עתה כי אני אני הוא. אמר אני אני הוא ויוסף סוד ויקחם
דרך גדולה ונכבדה ודרך נכון והוד. כמה ויוקחם מכל הרחמים וכל הפולס כשוב
ונשמות. ובמים ויוקחתיכם הדין וכל המולס כאמנו נעבר ועוכם. לחסה ראו עתה כי אני
אני הוא ואחר ובו אני אני המית והחיה מחצתי ואני ארפא. הרי בכל מבואר. והנני רומז עץ
הדעת טוב ורע נאמלתה טוב ולא רע כל ימי חייה כי הוא רומז אל הרחמים הנגמשים.
המכון זה יכון לתת כבוד הלשון כי אני אני הוא. והבור אני יי אלהיכם אשר הוצאתי
אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלהים אני יי אלהיכם. המכון בכבוד זה ראה ובוק.
ובן סוד כי אני אני הוא. וסוד אני אמית והחיה וזהו סוד כמאמר הנדרש בחמה מקן מיתת
בחטאת עשה ובחטאת לא תעשה אני יי. לעבד אלהי תעבוד אותם אני יי. לא תקיל חרם
ונפסי עור לא תתן מכשול ויראת אלהיך אני יי. ואתי המדות כאשר. לא תעקוב אלא תטור
לת כבי עריך ואהבת לרעך כמוך אני יי. הכל מבואר היטב. וכמה הלכות ומדרשות
בתלמוד שאין לכם סוף תלמודות בלו הרמזי שבתכבו הנה בכל מקום שדרשו אני יי כמאמר
דרשוהו דיין לדרוש בעמוד דרשוהו ראוי לעלם בכר. המכון מה בגאולה יכון אלוזה טעם
דרשוהו חכמים יבדוק אלי. וכבר אלו הדברים שאמרנו בכללות כל הדרשות שבירשו
חכמים בכל מקום שאמר אני יי ואף על פי שבאתנו בלמודות בדרבו ובכר הדרבנו בבאור
המלות

ובכר בפרבוה בעבר ה' ונס בן בנינו אתה. כל ומי מיה בדולו פרבם בוחן שבחו ובוקת עין המים בשבילוני
לא תגנבו לא בגלו ויכון שיר כי אני הוא כי אני הוא ולדן לדין. אחד הוא לרחמים אבוחה בשער אלבבני אני
ובשני הפנים כאמר פרים מנת לא תעבדם ומשם בשם ה' אחד בבאמר עליהם כאמר אני יי לעמוד בהבל אמר.
ולא אלי אנבה. אלמנה בדרשות שאם אלבשים דרשים אותו אני יי ליבדת ובעמים כאמר לאלם שבר כי

הוא

כמלת אכי"ו כשער ה' וכתבנו שם דברים המאירים עיניך ואתה תתבונן בשם ובמה
שלתבנו כלן והיו לאחדים כיחד ואז תראה כמה כללו רמוזות בתורה ותפתח באורך
ותראה שתריהם גלויים לפניך. וכדומה לנו שדי לך כמה שרמזנו לך כשער זה כמלת
ה"ון הנאצר בשם ת"ו כע"ה אם תזכה עוד תקבל שתריים ונעלמות כשבילים הללו מפה
אל פה. והספירה הזאת נקראת בתורה בלשון ארן נריך אתה לדעת כי לפי רוב
התעלמו ספירת הכת"ר והיות"ן כשתרת חכל הנברלות ואין מי שיוכל להתבונן בה ולהיו
לשתי אין כמה שבתבנו לתת"ה לפי נקראת בלשון אין. הלא ה' נקרבנו אם אין. שם
ס"ל שתי הספירות העליונות הת"ת אחדות כאות אור על שם ות"ו. ונריך אתה לדעת נ"כ
סוד מה שרמז והחבמה מאין תמצא. כאמת כשור אור על שם מסוד הקין העליון בתגלת
ונהו והחבמה מאין, תגלה וכו' אותיות ונקודה שעליה. ודע כי כהוות העולם נדון כמה
דברים קשים לפי רוב פשעיהם ואשמותיהם נרבים בני העולם למהר ולבת אחו בספירת
זאת לאשן ואנאו רבותה לכל בנע ולכל מחלה ולזה שור המעלות אשא עינו אל ההרים
מאין ובא עזרי. הזכרן בסוק זה ותבונן כמה לבדו שרמזנו כשער זה כי בהתגלות עולם
הרחמים ונחנאו בנים מאירים אז מדת הדין בהסכת למדת רחמים ונהו מאין ובא עזרו
ועזרי מעם יי' ולא אמר מאת יי' אמרו' אלא מעם יי' שזהו קין יוד על שם הרחמים ונהו
מעם יי'. ואם תתבונן תתפלא ותשמ"ותבין כי אין כח בכל אדם לבין דבר זה על עקרו
לפי שישתבשו בכמה מקומות שמונא"ל כתיב בדמיון זה כאוהר"ו ויהי שם עם יי' ויחנו
שזה שוה לזה וכמה נבולים מיכיהם ואין אנו בבאור זה עבשו. עוד נריך אנו לבורר
ברמוזים במקום זה כסוד מלת אין שהיא הספירת הראשונה וכסיר כספירת אנו שהיא
הסיר האחרון. אל. סוד קונו שליון עולם הרחמו אדיר. ו"סוד ענם החכם והתבמנו
הת"ת אות ראשונה שלשם. כון כשוטה סוד המשכת שפע הברכה והרחמים מבחינת
לספירה עד הגיעם לספירת המלכ"ות. והנני מבאר ן כשוטה ב"כשוטה. ן כשוטה עולם
הרחמים אשר הם המשכים דרך קו התפאר"ת. כ"כשוטה הוא סוד המלכ"ות המקבלת
שפע הברכות ומיני האצילות הנשפכים מספיר אין דרך הנמירות עד הגיעם
לספירת אני. והנה סוד עולם המשפיע ואינו מקבל וסוד המקבל ואינו משפיע לבוא

בדבר

[illegible]

בדבר שהוא מתיחד בו אלא לדברי שהוא לו מאבו. ורמז הדבר שאין אותיות אלו"ן
באותיות אי"ן ומה שהמיר הלשון כש"ם הב"ן קוד"ש ל"ון וכש"ם היוד קודש לב"ן התכונן
במה שני לפילה בב"ן בכוכה ב"ן בשוה ויתנלה לך האמת. וכשלשה דרכוש מקבלת
הפירת אלו מהפירת אין האחד דמון ווסם כ"תר מלכ"ות דרלשה. הסנו לדוד אדני אולו
. והשלישי כדיך יהוד מלין שוכן ירוש"לם. הוודע לכוון דרך שלשה דרכי הללו ווודע לכוון
הנבורו"לספירות עליו נאמר אשנבהו כי ודע שמו. והספירה הזאת נקראת קדם והבנו
מאחר. דע כי קודם בריאתו של עולם אין כשיש בריה כה לדרוש ולחקור לכו שהבר גוד
הנעל לבדו ובאולו לא חם על כבוד קיבו. וכבר אמר בפרק אין דורשין למן היום אשר
ברא אלהים אדם על האדמה. וכול ישאל אדם קודם שנברא העולם ת"ל למן היום אשר
ברא אלהים אדם על האדמה אתה ראוי לשאול אבל קודם לכן לא ולפי הספירת ה
הב"תר הנקראת אליר קדמה לכל וכה היו כל הספירות בכל"ות ובסתרות קודם שנברא
העולם וכשעלה במחשבה לברא העולם נתגלו הספירות מכת"ר הכת"ר לפיכך נקראת
קדם שהוא קודמת לכל לפי שהוא הספירה אשר תחבה נתגלו שתרי הספירות. והבנו
מאחר ויהיה יי אלהים גן בעדן מקדם שור בטוע"ת הנ"ן ערוכות כעד"ן בטוע"ת כנ"ן
כי הבטיעו בטוע"ת כנ"ן והנ"ן בע"ע כעד"ן והוא שור הוקוד העלם האמתי. והבטיעות
והנ"ן והעד"ן תהיכן נתגלו מקד"ם מן הב"תר העליון. ויטע ה' אלהים גן בעד"ן תהיכן
בטעו מקדם. הבלתי אחר. והבנו רומז ומגאותיו מקדם בזמו עולם. מוגאותיו
בודאי הם מקדם כי מק"דם ובאתה התפשטות המחשבה וסוד התגלות הספירות.
ובעוד הספירת ק"דם מאורה פנוה ומתגלת אז כל הספירות בחדוה ובהשקט ובשמחה
ובלי העולמות כרגון. ודע כי דור הבלגה תחלה היתה ובוכים בחבור אחד שנאמר
שלש אחת ודברים אחדים. ועל זה רמז ויהי מוסבם מחושך בואך ספ"רה ה"ר הקדם
. וכשרנו לקנן בבטוחות כתיב ויהי בנסעם מקדם ומצאו בקעה בארץ שנער.
אותה הבקעה מקום התקלה מוכנת לפורענות ורעוה

היתה

אינם משמש"רק לעולם שבדרום שאמרה ולעמם. הא"רמון ויש כתר אלבית נראש בו"לו"ל שבתר בתנאו מספיק
עליה ב"ן אביאר כאן שבשמת מספר"ן ואבני שיש מקבלת שהב בה בכרון בלדוד אדני אלי אמו שבתבאר
לעצלם בתחילת שנ"ח ובתחילת שנ"ה והשלשי קבלת שבתפש השוכן בקרבה על הים בכרמו אבר ך ולעניין
שיכן ירושלם בשו שבתבאר בשנ"ל נבכוי ניין: ובאולו לא הם אל בכוד ק בי בי גוש בעין לראות נפה שנעל
והשתיר לאבו בי מילה שנאמו מאוכו חם אל בגבורו ורשוי לי שלש בנרש כמו שבתבאר לעצלה בשיש שנ"ם.
לאן הוים אשר ברא אלהים אדם אל האדמה ריש"ת דקרא בי שאל נא לימים ראש בים אשר היו לפנך לפי שסוד
הבם ירש אשר בשבה נתגלה אחרי הספירות בי כ לא היה בעוים בחוכה והוש אינה בדקרא ונגלת לפיכך נאמר
שיש קדם בדילת ת לא אין בל בר הי יכולה לאמר בי הבריאה אשר הוא בזה הים נעשל לבבו. בגמיבות
בעוצם בגן פרס אשר בגם זרוע אבלהים בשים יקרים והשרבוקים ואלבים אלבך נקרים גן ובוש אחיבל
בחכמה ע לאמר אל ידי שיחה עילאה בי אין בבון בתחילה והחילתן בטיון ובהבאה שהוא בעדן מוגאים
מקדם: ודע כי דור הבלגה תחילת היתה ומגאה בחיבור אחד פרוש בחיבור בכל אלא חבנו מוש קינון
ופירוד בספירות כמו שאמר ויהי מ בנסעם גילך הבלה פרוש שהיה מוכנה אחד עם הספירות להבריאת כולם
ביחוד אחד אל בר הקדם שנוש הבתר אבל בבוננו לקנן בעבין אשר יתבאר נסעו מקדם.

היתה להיותה סבה לחרוב ביתו ולגלות מן עולם ולהתבלבל ונתבזו וכולן היו לקצף
בכטיעת הנן והעדן ולא עלו אלא כנמרה תחבב דורה כלנה כחיתה בקעה לאם ומכם
כתנלה פירעמותם הם אחרו כעזה לנו בם וכא נכובד בנר אחר מהחריב ארנות ועקר
מלכות יפעם והובכות המקדש וירא כו ובול חור נהומה לבועל המחבב הרעה לפר ומנו
דור הפלנה לעשות. ונהום ר מ אחר נכובד נגר מלכא עבד נגם דדהב רמוה לאמן מתין
פותיה לאמן שות לוקמיה בבקעת דורא כיוביכת בבל. ונהו ויתנלו בקעה באחרן מנגר
עלכן קרא שמה בבל. ואותי הרשע רגה לנמור כיבת דור הכלנה אלא וכלנה. ומה עשה
ניה לקבץ כל האומות להשתחות לאותו כלם ורגה לקויים כה מה שאחרו וכעזה לנו מם
ובאותו הוים קבץ כל עמיא לומיא ולשנא לחבב בנלא. והבנים בנו בנו מבית
המקדש שהיה שם מקום בו. כדי לנמור מחבבו דור הפלנה. והבנו קורא למעלה ובקדתו
על כל בבל והכאתי את כלעו מבנו ולא יכהרו אלו נגוים. ובא דבואל ונגר לבאת כלעו
אל נלה

מקדש מלא מקדשיו אל עולם שבוא בת בולם ומיבורים ויתנלו בקצה שיא בעב מנקרא בן ע"ם שיא לשם
מבולם בבקצה ובבעיבדא לשם בין שבריים ובה תלוי קבוכם כי אותה בקצה שיא שיתה מקום תקלא לבל
מ בכות לבירעבו כי בה מקבנים ושיא ביקות בקשתם מלם ולא ידר כי דמויא לשיות שיא מקום
לארול ביאורו אל עולם בשיתה כי כתבה לראם מיכה להיות הבכנת הם לם אל ידם לכך סתו בה הוכ ר מ שים כי
הבנו ה ות תלה לבדה הבלסמ' ותעלוכה בתחתיים שיבה מבלל אחרית התבנה מבליה רק שיא בתקבלת אלא
לבנם בתחתיים ובזרדת שהם שם לעליוכים ולין לשם שבנשם בתחת שיא בבנ ין שם לתעלה בשם אדם
בשבר שבבמי אין שרבנת כן היתה בם מחבנת דור הפלנה הם ובכו שיר ובגדל בתיכה שבר רשו לפיר קטבא
כלא ושם שקבה ראל והבנ לא אבדול בין שם שבת כי ורשו בשמים רשו לשמים עליוכים ובוומו לבשת
בבין דונת בכיים גלין לבורר ולהיים תשבתם בהעבה לפועל סוק ביסמיו בם בבעת לבבין שבילקם
מבנים בשבר ת מי בל הדברים תבבלים ותבתרים בסיתל הבבעה לשם בכי יתלו אל דברים ומבנו ם
שמ תבים שיא לבה לדם ימבלת בבבן אשר ובבעה לבים בשם רובלבם שלקרא כן כי שם בעלן
עבה הלא בנימבייל שרי אחרו כי יבעיהו לשם לבדם ויבדלום אל זרים ובפרדו שם מדה מבנר מדם ומלמלא
סבת בלנו ובפרדו זרים לים בבת מרדו לקבן בבת ת מבן תבקים שרבה שבוא שבבן ולשלים בבתת הדין
ובבתרבה בי בולם בלאר זרת ידים ילין בבן בבאר בבבה בבזים הבולם חור לחרבן בבבה. ולא בל
פולא בנדרת תבבבתר ר מבלבה בא תי בבבה אל ה אחרתים מבן בבוכר בבר בתבלת פורבבתם רובם לתר
תקלבה ובקלן לבבבה לבריים כי בבוה ינלבה אל זה שם אבדו ובבבה לשם שם לבה ת בולם בלאחר עובלים
על בלם בולבם לבבבה תבבה בבדם לבבה ותבבו בבלבת תבבת מבלית הבבים ובבבבים ותם בבוכר
בבבה אר בבבבים בבת ובבבה בלבת ובבבה ידו בבבת המקדש וירא בי יבבל לו חור להובים תבבבת דור
מבלבה לתבל לתבר הבבה בלבדם אלו בבי ר בבולבבה ת לו שם בבי ר בבאר הבבבלה בבבת בידו ולא יבא
ישראל אבל תם אחר בבבה בבבה בבו אבדר הבבים ראתם ובאר תבלה אל בבותי בבבבה לבלין. בבבבבת
הבבבה בבי הבבו ובבבה בלבבים דונת הבבל בבבו דור הבלבה ובים בל ובבבבים בבין בים בין ורוחב שבן
בת דונת בבבה בבבבה בבבים בבבה בבים שם בבבבים בבבין הבבין בבבו שם דונת הבבין בבבו שם דונת
הבבין הבלקן בבבבה בן בבקבת הרא בבר בת בבבל בבוא בבבו בבבים בקלקום בבר הבלבה בבבבל
בבבה ובבבבן בבבבה בבן בבבר ובלין בבבר בבא בבבבת בבל בבובר בבן בי בבבבר בבו בבבר בבבבבו בבבבו בבבבה
בבתי בבבל ובבבר בבבבבי בבבו בבל בבבבבלת לבבבבבן בבבבר בבבר בבבבבב

אלכלס מפיו ולו כפל הכלס ונשבר עלכן קרא שמה בכל כוחם כלל ה׳ ספת כל הארץ
ומשם הפיצם ה׳ וגו׳. המאמרים והזכרים בור כל מה שבאחר בפרשת דור הפלגה ופרשת נלס
בביכל בנר ודע היאך הדברים לחדוש ודע עד היכן הגיעה כוונתו של אותו הרשע כ
באותו נלס ודע מה שאמרו ז״ל בברק חלק בפסוק רפאנו את כבל אלא נרפאתם לפי שכל
האומות יש לכן לחיות במרכבה כשל נרי נדק מלכל אותו הרשע. זכל זה רמוז בסוד
הפלגה כאותרם ויהי בנסעם מקדם וימצאו בקעה. ואחר כלוס. ויסע לוט מקדם
מה כתיב כתרגום ונכרדו לוס ועל לחיו כל הדברים אמורים ברמז. ומה שתחנא כתיב
מן אחרם ונחכו כלל מלך מואב מהרו קדם. הרוח המפתורים הדרך הוסר להגיע לקדם.
ומה שאחר הנכוח כי כשבת מחך בית ופקד כו מלאו מקדם ועוכנים כפלשתים. הנכוח
שתרעם עליהם ואמר מדוע נסע ה׳ את בית יעקב. לפי שהוא לבדו מרוס וקדוש בחר
את ישראל להיות לו לעם סגלה ונתן אותם מאורו הגדול הפוכע מספירת קדם ונתן ל
ישראל בכיאים חלאים מרוח מקדם ומתקור האכילות העליונה ואמר להם כי הנוים
האלה אשר אתה ירש אותם אל מעוננים ואל קוסמים ושמעו ואתה לא כן נתן לך ה׳
אלהיך נכוח מקרבך מאחיך כמוני. וזהו כי מלאו מקדם והם לא רצו משפע התורה
והנכוחה שבאה להם מספירת קדם לק הם עוכנים כפלשתים. ואחר שבארנו
זה דע כי עולם הרשעים הנקר א קדם כהיותו מאיר פנים על כל הספירות אז כל ד
העולמות ברגון וכמלו ועלו כאת כמה אקדם יי׳ האקדמנו בעולות קדמה פנו בתודה
נכי ום מי ם הוא מקדים לעם יתברך והכתיב מי הקדמני ואשלם. ואלא כמה אקדם
באזו תפלה ותחנונים ומעשים טובים אעשה בענין שיתגלו פנו הרשעים הנקראו קדם
בשאר הספירות והו כמה אקדם יי׳. והמאמרים הם העקר יכין כמה עבוכים ופודות נאחרה
בתורה כדמיון רמוזים. אדם ומוכו נכן דם. מפוכה אלדי קדם ומתחת זרועות עולם
לחטה מעלם הספירות הנקראות כאחד בספירת קדם הם זרועות עולם הכל רמוז. מתה
הקבונן כינד כאחרנו לך עבוכים עמוקים ונקח עיבך אולי תתבונן בפלאות אל בעבוכים
אלין הכל זוכים להבינם. והספירה הזאת נ״כ נקראת בחר ומטעם כתי׳ מהכת״ר
מוכב על הראם כך הספירה הזאת מוכבת ומקבלת כל הספירות לפי שהוא עולם הרחמי׳
הסוכבים

ומשם הקבתם ה׳ ודאו נם כן לבלבל ומיזה אל כמוכר נבר: ודע מה שאמרו מבאים ז״ל בברק חלק ומיכו
אלא בכל ולא מרפאים כי אינם שם בירי נדק מנשו מן האומות בנין בכחר אדון ובני בנו אל מיבראל ואל מבחיר
ודאן יש מבני בנו אל בכיכר בנר בקא הקיים לבבלים תחת בבני הסבנים ומיבא לו אמיזה בעוכבים כי כל
שאומות יש לרם אמיזה כמרכבה ב בבנים אריה על ידי הנדק מיוכלים אמם ומיתו דעת בסבת מיזה
מעלו ונשבתו הרעה קשרנו עליו ועל בני אדם לבני בקבה אל הבבים מבבנו תחת בבני מסבים ולבך
מיש כלות הבבים פנים כאבר אלבותי יבשה וכרו לבר: אם כאיב בתרוס ויפרדו שים מעל אמיו פנים הוא
שונא קבעה ידור בשמירות אין הקדש בעשבתי מיאה. ומה שתאנא כתוב מן תרס יבאבי כלל הלך הוא
מאדרי קדם. ובשעת פנים מקיתי בקדם ואהאר מה הרשע הוא מיאר בנוחתי על מציאות קדם וכר
שהם מיה קבנן ומיהו ז יותר מכולם לבך עבוחתי ולא יותר פרבנו הוים הבשעדים הדרך הוסר לבתים לבן רם הם
שהיו מיאך בוכיה הבמיאלם אשר הם הם מיה בתחב מי ומקיתי מאיד. הם זרוחים מולם מירם מאר יסבד בקיאו

סבוכים ומתקופים בכל וצדיון כמוזרת אשר תשלח בשמיה הזאת בחיי פתרים ובכל
תעלומות חכמה. ודע כי הכתר הוא חלא סביב כתה מסבות ופולמות ובאים מוכו ראשם
וכתה מוכו מסריה. ואל הכתר הזה מתכוכים פרי המרכבה להכתיר. ולזכם ודעים לו
מקום אלא שמקבנין מכל מוכו מהלל ומבח ומזמרים ומשלחין לותן לו אשר הגדול והקדוש
ומחלוקן יעלו ודבקו בכתר. ודע כי הימים טוב כהן תפלת מוסף כריכים לזכיר כ
בקדושים סוד הכתר וזה מאחר כתר ותכו לך יי אלהינו המוכו מעלה עם המוכו ועשה
ולותו הכתר הוא מקבץ כל התפלות והמהללים שבפסו בתפילת ובר. וכל המוכו מעלה
ומטה מתלחדים בלחד בשלוחות הכת"ר אל עומק מנוחות רשעוכה נמתוכים לו
לאלו כדי שיתלחדו כלם ותהייכה התפלות עולות בעולם הרכון בדו שתהיה ברכבת כל
העולחות כמשבת מעומק המנוחות כו כל המוכו מעלה מנפיה ומתכיה מתי תכא אליהם
מנת הכת"ר בחה שיתקיימו. ומימן מוכו כל אליך ושברו והכבו רומו. שוחה לת ודך
שבכיע לכל מי הרכון ודע כי פי הרכון יפוק כל מי נרכו מלת הכת"ר. ואם ודנה הנם
תכרך עדיין נמדר חבור בעכיכו עולם הכת"ר ומוגלין ומוגלין בחם שהשונכו כו ה
הכבריבעתיקים. והספירה הזאת נקראת **ראש הלב** והטעם לכו שהספירה
הזאת היא כנד עולם הרחמים הגדולים והרכון ובחכן והיא מלכבת מוכיתיהם של ישראל
בהתגלות כבו הרכון והרחמים. והבכי רומו, ראשית כל המרלות לוכן, תכלית כל
המרלות שחרות, הספירה הזאת בתכליתה לוכן ווש מקום לאחר מחוץ לשמגה בתבלות
השחרות ומימן המכדיל בין קדש לחול ובין אור לחשך. והכל רמוז עד זקנים אבי הוא
ועד פיכה אבי אשכול. מבכי שיבה תקום והדרת פני זקן. ודע כי יש לכן הלרתו
המרמה את הכרות ונד לותן למדורו החשך. יש דרך ושר לבכי אוש ולחרותה דבו
מ"ות. בו כוכת תטובכה שבתי ורש. ולחרותה מרה כלעבה. מה גבן בחרבו בקש
להזדוג

ורוחות עולם. לפי שהיא בעולם הרחמים הפיבנים ומקיפין בכל. ומאביו הם שבשר ומשקר מקרלם
בתרים לאיות נרלם הבכיין ומוכבים אותו; ודע כי בכתר הוא מלא סביב כתה מבכות פולמות ושם אין עלי
מלורות ס"ובירו המקבלים וקרשו תיך מחוזי אור משתמשים מלור הכתר כמכיין כתר כמו שבוכרל בשם
מעד מ' ובכנדש תחבא תרך מ תיות בשם הדכרות רשמוכות וכן פסיק יי מלך יי מלך יי ימלוך לעולם ועד
בשם פרים כמכין כתר. ומשלחין לותו אל שם הגדול וקדוש פרים שם שהיה בתשמרת כי סוד שבכתר אלין
שבעי ילוה רמוז כזרים אל כי מיכאל קיבר קבר מתפילתם של ישראל וכו'. וכל בשיכו מעלם ומשם עמלחים
כלחד בשלם ת הכתר מרמז קיבון התפלות שהקבנו עם תפילת כתר יקבו לך מעלם לותו לשתרכן בכתר
עליון מבקיא מן מכיות רשמיה להרוחי התחלת התגלות והודע ת מכיות הם יתכיך כזו מפרים כתר
ס"כביא ר לות ראלין אל שם. פתח לו ידיך ומשביע לכל מי רכון אלא קרי ידיך אלא יחוך רמז אל הכבר
הרכון בכבלם ס נלר אל שם שהם מם קיים לכל מי ביכון: ראשית כל מדרלות לכן שהוא כבותן רם קבלם כל
מרלה מלמרי לכל הכחרות מ כ מיכון כם לקבלת שיש מרלה מקרון. המכדיל בין קדש לחול ובין אור לחשך
מבאר בתחלת זרה ים רבים תלוה לעיתם ומ בנאר שהם המעשים מיבלות ולכן הקרשו הוא
מקרבן בין כל בעלם. עמבי מיכו: תקיים ונזכרתם בין סבל מרמנו ומבוא בכתר ס"כביא ומכיכו מלקים

לאחרונה ליעקב ולבקר את כל ברכו וערף כי כן דרכו לכל מי שבאה כינעה כו לולי אלהי
אברהם ויצחק ויעקב בכח עליון שהיה בו הגיע כל המונו של לבן הארמי בכח
שמקלות אשר בכל מחשוף הלבן אשר על המקלות. ולפיכך אם יהיו חטאיכם כפנים
כאלו ולבונו אם ואדומים כתולע כצמר וסיו' ואם תתבונן בעקרים אלו תבין סוד ופבינו
מנוח ארזי לבנון אשר נטע יהוה ארזי לבנון מן הר' אם הלבן ושטע ו' אלהים בן
בעדן מהוכן היו הכעוביות מקר"ם המכין זה ותבונן ם דלפון של זהורית מלבין והשפע
כיום כפורים הוא. וכעקרים אלו בכללת ספירת הלב"ה ויודע סוד כחוס ותיים בסוד
ראש הלבן יתבונן בסוד הלבנה ראש וסוף. והנה כחם הקדמוני הכמוסך תכח לבן הארמי
הטיל פנים בלבנה על ידי אדם הראשון אלא היה ובול להמתין שבה אחת ג' ערלה ון כל
מן העץ בהיותו טוב ורע ולא המתין לו עד שלקח חלקו כתקונו הדבר הנקרא ערלה ואז
היה העץ הנקרא טוב ולא רע. והיה יכול לאכול ממנו כל מאכלו ואכל ולחי לעולם בסוד
עץ החיים שהיה דבק בעץ הדעת להיותו טוב לבד ומו' הנה נתתי לכם את החיים
ואת הטוב ואת המות ואת הרע הכל מבואר היטב. נמלתהו טוב ולא רע כל ומו חיוב.

כל

ובכמי המפרש כי הוקנים והצופים סוף הלבנה ומרחות הרמאים. שסוף מראש אל אבריות מירש לפי שמראש
עצמו לבן ושטור ומיכו אלא אחור ואמא מבלקה כנרעת לבנה בלקמן בשמך וסוף מראה את סבריות בצבעין
אורך ומשמין כי מראש לבני אדם כאלו סוף דרך מיוצר ונוסת תשובה מסתיים ונאמריתו דרכי מות ולעבנה
כי עולם ומקטרג ונוטל רשות ונוטל כשמש: ונזו לבן הארמי מבואר למעלה בכיכמי ל"כיכמי פחד יצחק
מחשוף הלבן אשר על המקלות לראות כי סוף עלה דרך מן המתנאי עד מחשוף הלבן אשר הוא מסור. תכין
שור ושבאו מכי ל' ארוי מלבנון אשר כמו כי כמו אות מספירות קורא ארוי לבנון ע"ם המקום שיגלו עשם.
ונמצאים כי יום כפורים מירם ב' כפורים בשמא נוטו לבני הלן מל עם העיוד מתמכרים כתמיכה וה עם
מעליהם ו העליונה כהו שבוא לבן ארמאים ואו הכל ביאור אשר ולפיכך מלבין מבוחים מל ישראל כמבואר
לעיל בשער ס' בכמי כפורים ובעקרים אלו בכללת ספירת הלבנה הנה לומר מלבות שסוף מתמלאות ע
עסמנלות ליכן ימתחסרת בהתרק מנים המלאים ליכן הרמאים ווהו לאדו ה'ודע ם ד כאום וחמים וכו'.
ומם משאר רשם ומיש ר"ל רק שוה לעולה בשדרינם ווה לעשה וכעוין מיזו ברשמן ולמן בבוקן שלא היו יכול
לעמדין מעם אחת על ידי אדם מירם כי אם מכנסוס אדם אלא לאכול מן העץ כיום עשוס ערלה כמו מכנסוס
ישראל אלא שכיום עשוס ערלה כמבואר בסמוך ובוכת עכין כידוע כי בתחילת הבריאה יכלו כל שבבים באחד
ואחר כך הוסתרו על מעמדם ונראה בפועל עולי יום כל בשבת ימים כל אשר ביום: לבעולתו ובכם ביום הששי
עדיין לא הוגדלו בוחות אותי היום כחות בהשות מבחות האדם ומיוחות ומכיאי עדרו בעלוכים כם ם להמתין
אל מי מגדלין ישבה לאבריה ולצורך והאדם ישר בברא לבבלות שיעם ך ויבאר נשב ישלו היו אומר כך ב
ביאיותי ומיכו מים הנר המכיאי מוכרא עלינו ופועל מעולמו ומנר מאיכון שסוף מערלה סים בעל כרמו לוקח
חלקו ומקומו מכמון ומרצה לא יביה לא עבק לן בתון הצמר לזרוע בשמתרים כפי תחילת בנוכת בריאותו
ולעלות שפעתו ואיתתו על החיות ובמקום הסרגן ומעמה וסוף לא כן ירצה ויחזור לך הבריה לא בעלוכים
לכם מיכה ומיד כמן מקום לערלה ומסק לרעה בתולה בחוסכם עליו ו זו מעדו אל אדם הראשון מוסך בתלתו
שיה ולא כי הוחר עלוה ובכמוס אלא לאכול כן כעץ עם חלק הרע שכי כלומר מיכלה בכחות סמילה לך
ובדילים מעמנו כמו מכיאורו לא כוחר ולקחו ע כחות הרעה הנוחלים סביב סעין פסוק מעמרת ונרם מיתה
ודעה לוולאריה בסיותו סוף מרם כולם כמו מכיאורו בשער ל' בכיכמי עץ הדעת. נחלתהו ע.ב ולא רע

כע ב כל

כל ומי חיים בורחו ואולו המתין אדם הראשון לחתיך הערלה לא היה עץ הדעת טוב
ורע אלא טוב לבד. אבל כשפה שאכל מחמו היה טוב ורע. אשרי החכם הפתר הגדול
הזה כי ממנו יכין סוד לב"ן ולב"ה ד"אם ופ"וף. ומחמו יכין סוד לב"ן החרמו אשר אחמו
גולה בגוחת הלבנה והוא נורם להסגר עולם הרחמים. וזה מבואר לפנים. ולפי הגרעת
כסוד לב"ן החרמו הוא בחה והנה ולו מגירעת כשלנו. המכין זה יכין סוד הגרעת שהוא
מי הסגר עולם הרחמים ולכוכך תרגום גרעת הגירו. מבורע מוסגר אפשר שיבא לזה
מבורע מוחלט ואפשר שיעבר וזהו הסוד הגדול. והגרעת כח עלה לפון הרע. הכל מבואר
כי הכל כמשך ממקור כחם הקדמונו והוא הגורם להסגר שערי רחמים. ואם יש מלאך
מלין אחר מבו אלף גורם להפתח עולם הרחמים שבסגר ואז מבורע מוסגר אפשר שלא
יבא לידו המלם ואם אין עלו מלין כעשה מבורע מוחלט. המכין הרמזים הגדולים שרמזנו
הנה בעכין אכולת אדם הראשון מעץ הדעת כאמו ערלה. ודע מדוע נקראת עץ הדעת
ומדוע נקראת טוב ורע. ואפשר שיהיה נקרא טוב ולא רע כל זה כהתאבר ל ועץ החיים
ולא הדבר הנקרא ערלה וזהו גמלתהו טוב ולא רע כל ומי חיים. ועתה ראה כמה כחן של
ישראל גדול כמכית הפם ות'. כוה לאדם הראשון שיהיה ממתין שבא אחת כאכל ערלה
ולא יכול. ונגה את ישראל להמתין ג' שנים וממתינו הה"ר. שלש שנים יהיה לכם ערלים
לא תאכל. והנני רומז. כי טוב המן למאכל ונטעתם כל עץ מאכל וערלתם ערלתו את
פריו. ותקח מפריו. שלש שנים יהיה לכם ערלים ג' תחיונות ערלה. ובשנה הרביעית קדש
הלולים תחיונה רבועות דקש. ובשנה החמישית תאכלו את פריו אילו היה אדם הראשון
אוכל את הפרי כשהיה עומד בסוד הדבר הנקרא חמישות לא הבוא שוחה לעולם הכל
מבואר. ודע כי המכין סוד שנה רבועות ושנה חמישית הנזכרי' כמ' ערלה יכין סוד דבוק
הערלה כעץ הדעת טוב ורע וסוד הכלו מחנו בחמישות. ויהו בשלשים שנה הרביעי
בחתנה לאדם ולאלה והנה רוח מעבה כלה מן הנכון ומתוכ' כעין התשמל. הכל מבואר
לבעלי

כל ומי חיי בורחו אדם המתין שיש דבוקה לחיים עליונים לא מנאול רע כאו שבתבאר לעולם נכיכו הוא:
והוא הגורם לשגיר שערי עולם הרחמים כי היא המשטין והוא עולם ומקטרג. ונפשר בשיטר בשיטת
עדרנו הדעת ונתור לבורר על העולם הרחמים: והגרעת כח על ידי לשין הרע כאו שפירש שתא המשטן
ומקטרג בלשון הרע בכחם הקדמוני ולא כן היא בלה בעלה בכנד מדה על כאדם שחטא בלשון הרע:
בסוד הדבר הנקרא המשים הוא בעטרת שהיא השמש אחרונה של שם שהוא נתך קליפות הערלה כעין
התשמל: והשנה הרביעית היא הקליפה הדקה הבשוכות אלים הנקרא בינה ולכך כל פריו קדש ונרך מדין
לאלו הקליפות הרמזים בפסוק ויהי בשלשים שנה הרביעי המעשה לאדם יג ומר שאינה הרב כאו שבתבאר ל
עשרה בעטין הבית יים ושלר הפסוקים שהיא מעטין הערלה ועצו יג הטא אדם בפסוק מוז ובשוק עוד
עוכנים מעטיים כי בא לרעון גדול כמן של ישראל בכנד אדם הראשון ולשורות כאלו הפסוקים כי מיין על
בוגם אחת שיתה. ויהי בשלשים שנה הרביעי בחשבי רומו על העטרת הפסוכות ומדוגה כאלו הערלות
והקליפות והוא הכיבם המעטי בעין התשמל וקיאם לזה הראם בפסוק נם כן המעטים. ווהו אמרו הרביעי
בחמשה שהוא הכלות הרביעית של שם ושיש מקדשת המעטים בלבנה כמודים כאו שבתבאר לעולם בסוף
פסר מ' ובשער ס' הנישור בשלשים ביבויים: יבין מה שאמרו רבותינו ז"ל אדם הראשון אומן נעולקו

פיס

בכללו אבל המכין זה וכן זה אינו אדם הראשון מושך כערלתו והיה. ומה שאמרו אדם
הראשון אין היה. ושאר מה שאי כסכהדרין כל אותן הנלכו מתבארו מתוך שו הסכתות
אי"כ התכונן הכללי הנדולו מאמרנו בדרך כרמוז כסוד ראש הלבן בכל מקום מתוכא
כתורה לשון לוכן והתכונן אם הוא מן הלוכן הכא תחת לכן הארמי לו אם הוא מן הלכן
בסבו הנקי מהוא עולם הרחמים כי הכל מבואר לפניך. ואחר מאמרנו בדרך אלו
הכללים ופ לכנ להודיעך על דבר מהוא חתימת הסמר. כבר הודעכך בכמה מקומות כי
קב"תר העליון אין כל כריה יכולה להתכונן כו אלא עי סמיעת האזן. אלא תאמר בכתר
העליון לבד אלא בספירת החכמה הנאצלת ממנו תהלה אין מי מיוכל להתכונן. כאומרו
והחכמה מאין תמצא ונו' כאזכנו מעבנו מעמ אלהים הכין דרכה והוא ודע את מקומה.
ומו מכאלרנו בסער התסומי. אי"כ התכונן כי אין לכת"ר אות מסוומ' בסס המיוחד אלא
קינו סלוד לבד כדמיון רמז לדבר סאין בכוכח להשינו. ודע כי הסלם ספיר' העליונות
הכללו' בסס וה' ית' סלסתן בעלמות ואע"פ סנתנלה קנת הכ"ה למר"עה. וה"ת רוכס
הסיג חמשים שערו בינה חסר אחד אותו הסער מכרוע את כלן: וכל אלו הסנות מאנו
אומרים כענין הסי הם בעולם הזה. אבל כהוותנו זוכים לחוי העולם הבא באותה שעה
בסיג הסנה גדולה כנ' ספירות העליונות והנכי רומז המקו' נורס הדי המכתח מסור בדרך
ועתה בכי שמע כקולי הנה מכרנו בדרך עשרה מכתחו' כחבור אחר מתוכן תוכל להכנס
לכתה שערים הכסנרות אחר אין הכל זוכין להכנס אליהם. ונריך אתה להתכונן על כל
שער ושער ולהעתיד הדברים על כוריין ולדעת כינד התורה נאמרנת על הכנויין והכנויין
על שלשה מחות הקדש. ושמות הקדש כלם כאמרנים על סס' ידוד ות' שהוא המיחד את
כלן למעלה ולמטה ולכדדין. ומה שתנטרך לשמור כענין הכנויין לדעת מאיזה סס הוא
אותו הכנוי ולדעת עד איזו ספירה רומז אותו הסס ולדעת כינד הספירות מתאחדות
עם שמות הקדש כאותיות סס ידוד ות'. וכשתוכה ליחד את הסס כדרך זה תכנס לכמה
חדרים כתור' ואז תקרא ווי' ועכה ותהיה מן הזוכו סנ'כהם אשנהו כי ודע שמי יקרא
ואענהו. וכשתכנס לחדרים הללו כעולם הזה תוכה לדעת תעלומותיהם להיו
העולם הבא כי כמה חדרים לפנים מחדרים ותעלומות לפנים מתעלומות וס בכל אות
ואות מאותיות התורה. וחזל אמרו מתיד הקב"ה לגלות כתרו תורה לישראל. ואע"פ
שנתחב' שלמה על כל אדם לא יכול להגיע לאחד מן התעלומות ואמר כל זה נסיתי בחכמ'
אמרתי אחכמה והוא רחוקה ממני. ואם אמרו חזל כי זה בכוד פרה אדומה דע כי כבר
אדומה היא בית שער להכנס לשאר תעלומות

ביה וכו' סירים ביון שנתן בם לערלם והשיכה שלא ופשלעם כמולם כמו שפירש שהו ביקר בשיכות ונהנ'
כמו שנאמרו בשער ט' כיינו בכיבוי מנשמה וכן הוא לעיל בשער יס בכיבוי רוש: אלא נקינו שלוד לבד
בדמיון רמו לדבר שאין בכו כח להשינו כדמיון עוקן ונקודה מקבית מז ן לה סוס שיעור ונכול בשהסכת
אדם כמו שפירש לעשלה בשער ט' בכיבוי עשכה נתשלתו. אותו הסער מכרוע את כולם כי אולי שוכו
בשער היש בילעת הכורה ית'כמו שהנאתי לעשלה בשער ג' בכיבוי כל מפירים כדש'ן: והנכי רומז בהקיס
נורס פירש שהוא הכיכה שנקראת עה"ג כמבואר במקומו בשער ט' ושמב ן דרכם ונס ישאלו כל אחרן דיעם
את הסס נוזן הנאולם שסיש על ידה כמבואר סס בכנוי יוכל והכנוי שופר נדול ;ולדעת כינד הספירו' מתאחו'

תעלומות וזאת האמר אלוה בו בכוית שער אינו יכול לחכמים כל אבן לבאר חדרי אורות
מבמים וכל זה רמוז בצפון זאת חקת התורה שכל מבואר. ועתה בני התבונן בחבור
זה. ולא יזכנו הש ותכרך הכה הוא בכוית שער להבנים לכתה חדרים שבוכתבו לבאר
כפ"ה לתצן רחמיו ויזכני לחיות מן התלת דים לשאוב אלכה מחתו ויתקוים בנו מקרא
מבתוב וכל בניך למודי ה' ורב שלום בניך ונואר. אמיר.

עם פאות בקרש בכל אלי ים לו בם מבמית' הקרש שליבם בהבקיה ובולם מתלמוים בבם יי' בבניאלי ובפיר ל
בתפלתו בפרבית: לא שיש יכול לבניע לאחת מן הבעלאות בלומר לא שיש יכול לומת לם לו בבלבות שבמ
ברפ אוכה ובקרלת מבמים תתלם. דע כי בדיה מרומם שיש בית שער לבבנים לבאר מעלומת בי ברה מרומ
דמוזם לבטית בשיש מקבלת מבפאר הבקרל שור כלאר ומבי בבור בסבמאל ובית מרומם מן בדין ובית בש
מבמסמיך לבאר. בבלדים לבאר מעלומות כאר בתבאר מעמים ובער בי בדמן בולת הבדה בבפלת בדמ
ומעמ"ל בת בם ובבר בתבאר בבמר ח' ובבמר כ' בי בן בקרלת בבינו ומת ומבקש: מבל ילדר עינינו בבאר
בדרבו ובילבומדרן מלוקה: אמן:

עד הנה עזרנו ה' בדרחמיו וברוב חסדיו להתחיל ולהשלים הספר הנכבד והמורח הוא
הנקרא שערי אורה בשמו כן תהלתו. המאור עיני החכמים כמנהגו
מבמת הקבלה. אשר בלעדו הנגם אליה ויהיה בבור חושם באפלה. וכל הקרב הקרב
ובבה לחזות בבועם החכמה הזאת המהולה: ולבקר בהיכלי סודותיה
בארח מלולה. כן ונועבו ה' לרדפים מבריה הרבה אין קץ לגבורת
תבאלת ונדולה. ויבונן ויבים את ידומלם בארץ
תהלה. בנוים מרבומי זהוה לבית יהודה לבמון
ונולה. לבדר ובמוד ליהודים ריח והבלה:
בבלתה זאת המלאכה על מתבוכתה
ותלה בבה ק"ן קר לקח המבואר
והמהולה

תפלותיו והוא הפאר עליה כי בבית שער אינו יכול להכנס כל שכן לשאר חדרו חדרים
שבשנים וכל זה רמוז בשם ק"ן ואת חקת התורה שכל אחר. ועתה בני התבונן בחכמה
זו ואם תבינו הדבר ותכיר הכח הזה בבית שער להכנס לכמה חדרים שבונתכו לבאר
כע"ה לעצן רמאוו ובכי לקוות מן התלמ רוש לשמוע הלכה מלתו ותקוים בכו מקרא
שכתוב וכל כביך למודי ה' ורב שלום בניך ונומר. הכיר.

עם בחות בקדם בכל אבר ים לי מם מבשית בקדם שלינם כמחקים ובולם מתלמוים בנם יי' כמביאר בבער ס"
מתקלתו כלריכיתי לא היים יכול להנים לאחת מן המעלומות כלומר לא היים יכול לבנינ לפילו בתלכות שרים
הרמ"ינים ובקרלת חכמה מתלם . דע כי מרם לדומה היא בית שער לבנכם לשאר תעלומת כי מרם לדומה
הענוה לבמרית שהיא מקבלת משכבר בבקרא שור כלאמר ומבי בכמה מסמפלל ומים לדומה מן הדין ומים בית
שער בסתך לסנכם שלידם לשאר המעלומות כלאר בתבאר מעמים ובעבר כי נרגו בולת בסרם בקבלת הרבם
ולתמקן התרם ובבר בתבאר בשבר מ"ובשבר כ' כי כן בקרלת נבינוי ולת ומקם: מסי ומיר עינינו בעלור
מרבי ומילבומר ן שלוקן לפן:

עד הנה עזרנו ה' ברחמיו וברוב חסדיו להתחיל ולהשלים הספר הנכבד והנורא הזה
הנקרא שערי אורה בשתו כן תהלתו. המאיר מיני החכמות בחנכונו
מבינת הקבלה. לשר בעבדו הכנס אליה ויהיה כעור מחבש כלבלה. וכל הקרב הקרב
ונכה לחוות בסוחס חכמתה הולת המהולה. ולבקר בהוכלו מידותיה
ב' זרת שלולה. כי ניעבו ה' להדפים ספרים הרבה אין קץ לגבורת
תפארת גדולה. ויכונן ויעשה את ירושלים כאזן
תהלה. בגבורה רבים ויהוה לבות ויהודה לבסון
ונגיל: לבשיתיריה ליהודה ר"ח ודב"ה:
כפלמה ולת המלרכה על מתכונתה
ותלה יפה קץ הרלקה המבואר
והיהולים

בראשית מעלת הכיאור הלז ויקר ותפארת גדולתו בנוי לתלפיות
מחיבור הגליון מהו"ר מתתיה בן מהו"ר שלמה דלקארוט
מזיר ויוסיר עיני חכמים בחכמת הקבלה והיה כתוב וחתום בנבזו בנו
מהר"ר יוסף בן מהו"ר מתתיו ובתבו לו להדפיסו כדי לזכו בו רבים ולכבוד
אבינו עלכן כזדרזתי להדפיסו והטעם אודה לת ה' אשר אחרי רוב הטחל
והטורח זכני להגיע אל תכלית מלאכתו ואת מלאכת ה' ואם אומר להביא
על הספר כל המעלות אשר מצאתי בהקדמת זה הספר תקנר הירעם
ומכל כי כל עבודת בערי אורה אשר היה לבבו כמו פניהם הרולו הגעיו
ואני בעניי תקפתי המעוות ככי מחלתי בהפרק הגליון הנזכר וכבי
מוטוס מכלו ואם מנותי אתי תלין ואם הטב ובכר . טרם אכלה לדבר
ואני תפלתי לך הו"ל אשר אבי כאשר נתת לו לון ולומן להמנים הכלו
הנחוד הוה כן תיסף אלו תת כח לזכות את הרבים בהבואו לדפוס בכר
פרקאטו ומערכת אליקות פס כאורו הגליון הנזכר מעדוין הם כתובים
בנבזו בנו הנזכר ומאר מכרים לון קן .

כה דברו העלוב (מה"ר) אברהם בר אליעזר מ"ומאל דולפוס מק"ק
כוזכא עיר ואם בישראל .

תמורת יצחק

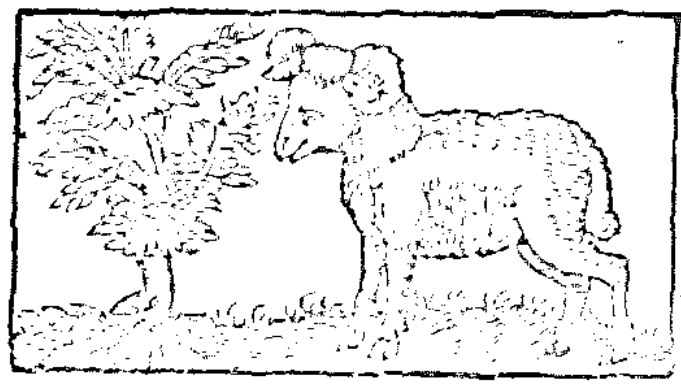

אברהם אבינו